

Francisci Willughbeii ... : Ornithologiæ libri tres ... / totum opus recognovit, digessit, supplevit Joannes Raius. ; Sumptus in Chalcographos fecit Illustriss. D. Emma Willughby, Vidua.

Contributors

Willughby, Francis, 1635-1672.

Ray, John, 1627-1705.

Willughby, Emma, Lady.

Publication/Creation

Londini : Impensis Joannis Martyn, Regiæ Societatis typographi, ad insigne Campanæ in Cæmeterio D. Pauli, 1676.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/t57ek3np>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

WILLUGHBY
ORNITHOLOGIA

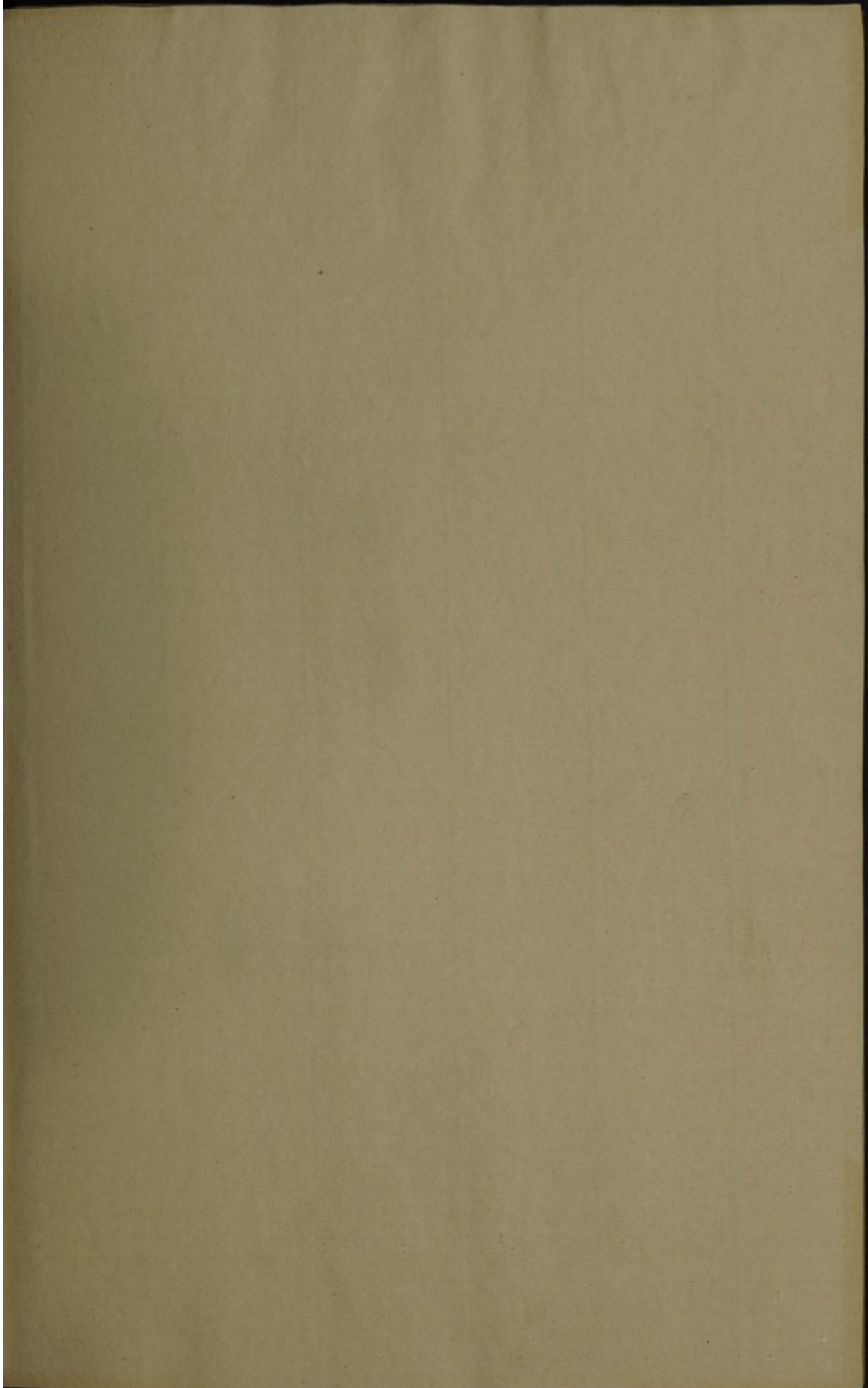
1676

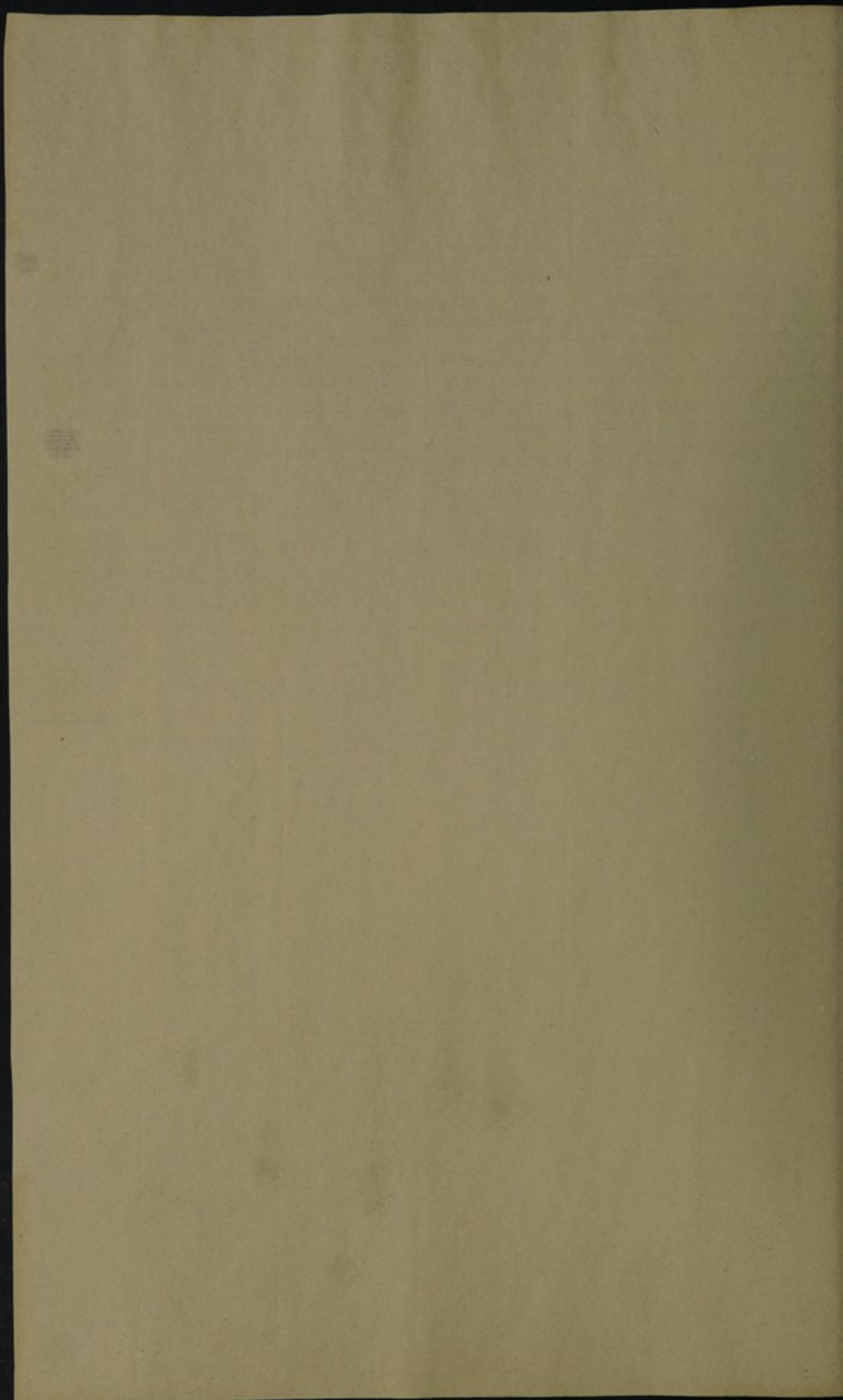

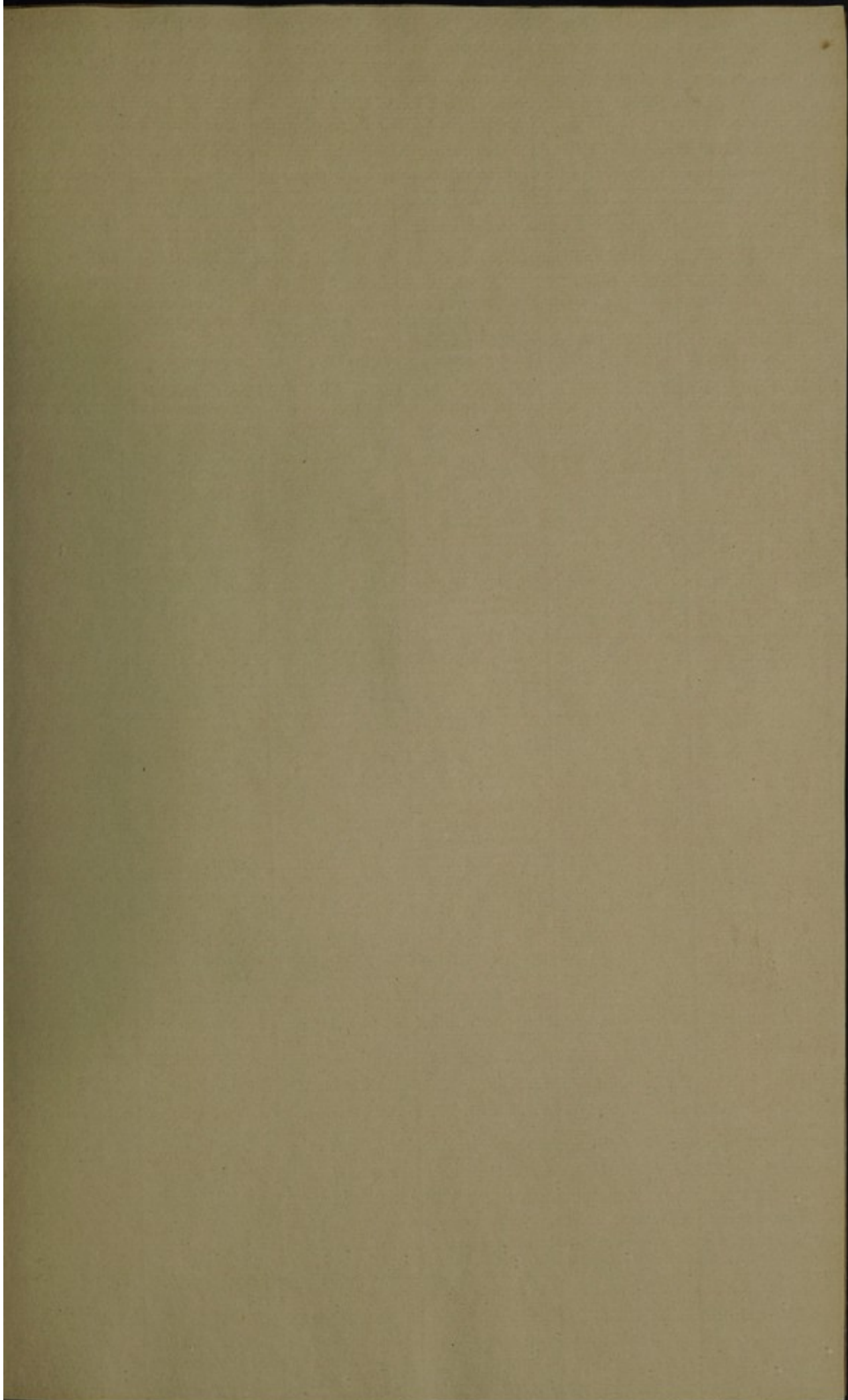

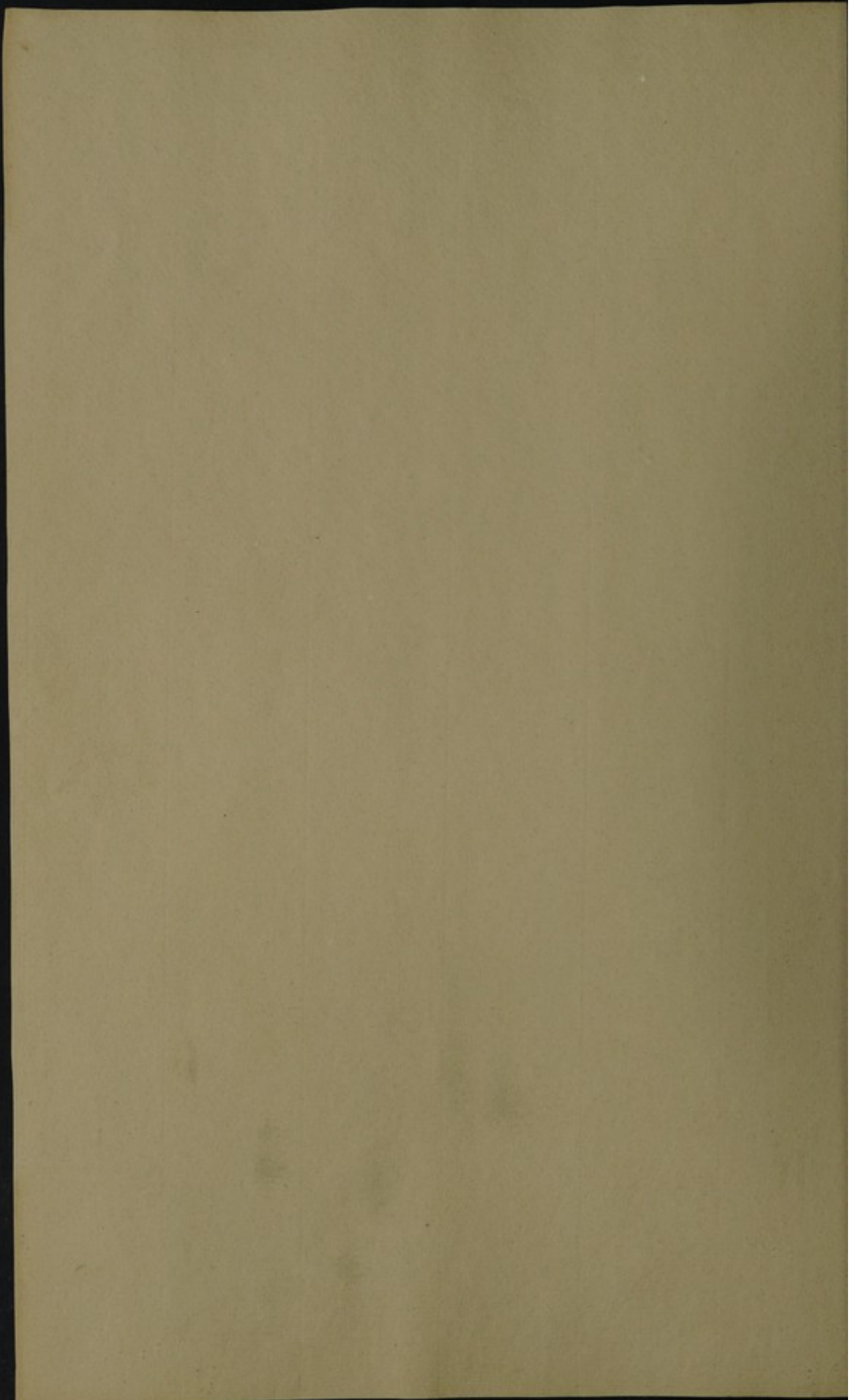

5631710

1877

In officio Regiae Secretariae et in
Nationali promovenda institutione

W. Thacker, cui Titulus, Francisci Thacker
Additione Administrati, et Regia Secretariae
THOMAS, impensis et solenniter factis, dicitur
Societas Typographica.

London P. R. S.

Junii 24. 1675.

In Concilio *Regiæ Societatis* LONDINI ad Scientiam
Naturalem promovendam institutæ :

TRactatus, cui Titulus, *Francisci Willughbeii de
Middleton Armigeri, è Regiæ Societate, ORNI-
THOLOGIA*, imprimatur à *Johanne Martin*, dictæ
Societatis Typographo.

Brouncker P. R. S.

FRANCISCI WILLUGHBEII

De Middleton in agro Warwicensi, Armigeri,

E REGIA SOCIETATE,

ORNITHOLOGIÆ

LIBRI TRES:

In quibus

Aves omnes hactenus cognitæ in methodum naturis suis
convenientem reductæ accuratè describuntur,

Descriptiones Iconibus elegantissimis & vivarum Avium
simillimis, Æri incisus illustrantur.

Totum opus recognovit, digessit, supplevit

JOANNES RAIUS.

Sumptus in Chalcographos fecit

Illustriss. D. *EMMA WILLUGHBY*, Vidua,

LONDINI;

Impensis *Joannis Martyn*, Regiæ Societatis Typographi, ad insigne Campanæ
in Cæmeterio D. Pauli. MDCLXXVI.

FRANCIS WILSON
DE ANATOMIA ET PHYSIOLOGIA
E REGIA SOCIETATE
ORNITHOLOGICAE

LIBER PRIMUS
De Avibus
In quibus continentur descriptiones
et observationes de avibus
et de eorum moribus et habitibus
et de eorum generatione et nutritione
et de eorum migratione et hibernatione

TO THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND
ANATOMICAL MUSEUM
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

PRÆFATIO.

SI quæras, Amice Lector, quis hujus Ornithologiæ auctor fuerit, curvè eam post tot dudum vulgatos ejusdem argumenti libros ediderimus, responsum paucis accipe. Auctoris nomen & patriam pagina liminaris præfert. Erat is ex antiqua & illustri stirpe, ab avita sede Willughby, vico in agro Notinghamiæ non incelebri, denominata, ut solent apud nos nobilium familiæ, oriundus; in re ampla, eximiis quoque corporis animique dotibus instructus: meritis tamen suis quàm majorum titulis & insignibus, aliisve naturæ fortunæque muneribus clarior. Nam primò, ingenium, quod ei præstans natura contulit, usu & exercitatione excoluit admodum & perpolivit; ab ineunte ætate bonarum literarum studiis deditus, adeoque temporis parvus, ut nè minimam ejus particulam vacuum elabi sine-ret. Quo factum est, ut in omni serè Doctrinæ genere viros progressus fecerit. Nam ut humaniores literas, quibus non mediocriter excultus est, taceam, Mathematicis disciplinis non leviter tinctus, sed penitus imbutus est; nec eas à limine tantum salutavit, verùm mira mentis acie in recessus earum intimos & vulgaribus ingenii inaccesos penetravit, omnesque (ut ita dicam) earum sinus & latebras excussit. Erat insuper totius Philosophiæ naturalis, atque etiam Medicinæ peritissimus. Nec ingenio solum & eruditione excelluit, sed etiam, quod præcipuam laudem meretur, omni virtutum genere ornatus est. Nam, ut inde initium sumam, adeò ab omni fastu & superbia alienus erat, adeoque humiliter & modè de se sensit, ut neminem, nè infimæ quidem sortis noverim, qui ei hac in parte conferri nedum præferri possit. Neminem utique ob paupertatem contempsit, omnibus honorem exhibuit, tenuissimum quemque alloquio dignatus est: Nihil sibi arrogavit; nec se aliis prætulit. Secundò adeò obstinatè sobrius ut nec gula illecebris, nec convivarum invitamentis & sollicitationibus unquam induci potuit, ut in cibo potivè sumendo modum excederet. Deinde adeò castus erat & ab omni labe purus, ut dissolutis seculi moribus insigni pudicitie exemplum opposuerit. Justitiam insuper & æquitatem in commerciis inque omni vita adeò scrupulosè coluit & exercuit, ut longè mallet damnum aut injuriam ipse pati quàm alteri inferre. In dictis verax, ut promissis semper staret, nec fidem datam unquam falleret, ut in rebus maximi momenti ei etiam injurato tuto fidere posses. In amicitis constans, tam in rebus adversis quàm in prosperis; nec eos, ut solet amicorum vulgus, unquam destituit quos fortuna præsit. Denique adeò diffusæ charitatis & benevolentie, ut bonos omnes, quàmvis opinionibus in rebus minoris momenti inter se dissiderent, aut ab ipso etiam diversum sentirent, deligeret & amplecteretur. His adde patientiam singularem, qua se Divinæ voluntati subjecit, & vel mori paratum, si Deo Opt. Max. ita visum foret, professus est; tandèmq; quod caput est, pietatem erga Deum eximiam, quem animus dilexit, & devotè coluit, non tam officiis & obsequio externo, quàm internâ animi reverentiâ, sanctis moribus & bonis operibus; cui pro beneficiis acceptis maximas ubique gratias egit; cujus denique honoris studiosissimus fuit, ut quicquid in opprobrium Divini numinis cederet, ejusve gloriam obscuraret, summo pere exhorresceret & detestaretur. Hæc, quàmvis ad præsentis operis argumentum minimè pertineant, breviter præfanda duxi, tum ut clarissimi & optimi nūbique amicissimi viri virtutes orbi innotescerent, iisque meritis redderetur honor, tum ut alios gentis nostræ juvenes generosos proposito tam illustri ex ipsorum grege exemplo ad pietatem, virtutem & bonarum literarum studia provocarem.

PRÆFATIO.

Pergo jam de studiis ejus dicere, deque occasione hujus operis aggrediendi. Cùm Historiam Animalium à nostratibus ferè neglectam & incultam cerneret; (nemo utique (quod sciam) Anglus post Turnerum & Mouffetum, quicquam in ea laude dignum præstitit) ei illustrandæ sedulò incubuit, omnia quotquot nancisci potuit animalia, vel in Anglia, vel in transmarinis, quas hujus præcipuè rei gratiâ obivit, Europæ regionibus, accuratè describens. Ego certè neminem novi, qui animalium naturas & differentias diligentius exquisiverit, qui plures species viderit, qui in singularium partibus tum externis tum internis indagandis & observandis curiosior fuerit. Cùm enim aliorum descriptiones ob brevitatem suam, vel quòd notas tantum generales continerent, obscuritate laborare animadverteret, plurimisque erroribus, & non necessariæ specierum multiplicationi ansam præbere; cùm breves & obscuræ descriptiones quæ ejusdem animalis apud diversos autores occurrunt pro diversorum descriptionibus à Lectoribus plerumque accipiantur; in eo præcipuè laboravit, ut notas specierum omnium characteristicas investigaret. Sin verò in aliqua specie nihil singulare occurreret, quo ab aliis posset distingui, partes omnes accuratè descripsit, ut saltem collectio multorum accidentium, quæ simul omnia in alio quocunque animali non possent reperiri, pro characteristica esset; nè lectoris animus descriptionis ambiguitate fluctuaret, aut erroris periculum incurreret. Cùmque ob fastidium legentium verbosa & proluxa descriptio rem potius obscurare quàm illustrare videatur, ut hujusmodi Lectoribus consuleret, extra descriptiones notas quasdam breves non raro addit, quibus animalia descripta, ab aliis omnibus similibus & congeneribus distinguantur, cum quibus aliàs fortasse confundi possent. Ceterùm (ut verum fateamur) in coloribus pennarum singularium describendis nimis aliquoties nobis esse videtur, partim quòd in minutioribus hisce natura plerumque ludat, nec in omnibus individuis eosdem exactè ductus observet; partim quòd hujusmodi descriptiones intellectu difficiles sunt, & lectoribus idcirco tædium incutere solent: nihil tamen vel omittere vel mutare ausi fuimus. Cùm jam potissimam Europæ partem (ut diximus) lustraverat, nec multa superessent species ab aliis descriptæ quæ diligentiam ejus effugerant, ut Historiam Animalium, quantum in ipso fuit, perficeret, omnibusque tandem suis numeris absolutam ederet, in Novum etiam Orbem profectionem meditabatur. Verùm antequam eam susciperet, Pleuritide ei que succedente Febre quam vocant Catarrhali correptus, post 27 à quo decubuit diem, cùm annum ætatis 37 nondum impleverat, immenso suorum bonorumque omnium qui eum noverunt dolore & desiderio, nec minore Reip. literariæ jactura extinctus est. Plerique amici & familiares continuis & nunquam ferè intermissis studiis & laboribus vires eum & valetudinem suam labefactasse, nescio an rectè, crediderunt. Reliquit moriens Avium, Quadrupedum, Piscium, Insectorum historias & descriptiones plurimas, in methodum sanè redactas, paucissimas tamen ut destinaverat plenas & perfectas. Quocirca cùm ex eo jam moribundo quaererem, placerétne ut ederentur, non tanti esse, aut se non id cupere, aut ejusmodi aliquid respondit, nam verba non bene memini, quantvis de insectis nonnulla & nova & scitu non injucunda eis inesse fateretur. Ego autem, quoniam opus hoc ad gloriam Divinam illustrandam conducere arbitratus sum, dum potentiam Dei simul & sapientiam in tot animalium speciebus condendis sese explicantem omnibus agnoscendam, celebrandam, admirandam proponit; partim ad eos juvandos, qui huic nec mutili, nec injucundo Historiæ naturalis Animalium studio se addicunt, partim denique ut sciant exteri nec hanc Philosophiæ partem à nostratibus prorsus negligi, & intactam relinqui, omnino evulgandam censui, & Ornithologiam primò aggressus sum.

Quod ad scopum nostrum attinet & rationem operis, scias velim, nec Autori ipsi, nec mihi in animo fuisse Pandectas Avium componere, in quibus quæcunque ab aliis prodita

P R Æ F A T I O.

prodita sunt, sive vera, sive dubia, sive etiam falsa complecteremur, cum id jam pridem à Gesnero & Aldrovando abundè præstitum sit, neque verò diffusa eorum volumina in Epitomen contrahere, nè libri ipsi lectu sanè dignissimi è studiosorum manibus excuterentur; sed Historiam Avium, (quæ ut modò diximus, aliqua obscuritate & confusione laborat) pro modulo nostro illustrare. Quod ut præstare possemus, ex ipsarum avium ob oculos positarum intuitu descriptiones nostras concinnavimus, non (ut quidam ante nos fecerunt) ex aliorum Commentariis omnia transcripsimus. Nec supervacua fuit, ut opinor, hæc nostra diligentia. Quamvis enim Gesnerus & Aldrovandus viri longè doctissimi, & de Repub. literaria optime meriti quæ suis ipsi oculis usurpârunt plerunque accuratè describant, ut facile sit cuivis attentè legenti avem descriptam agnoscere; descriptiones tamen ab aliis communicatæ non sunt omnes ejusdem commatis, sed plurimæ, ut ab hominibus in Animalibus describendis minus versatis composita, breves adèò & generales, ut vel plures uni, vel una pluribus speciebus accommodari posset. Hinc eadem avis bis tervè aliquoties repetitur (ut putamus) sub diversis titulis: plurimæque descriptiuncule inseruntur, quæ an diversarum avium sint necne ex notis adscriptis investigare & definire impossibile est; cum eæ, utpote generales, non dico uni aut alteri speciei, sed omnibus fortasse ejusdem generis conveniant. Nec alia ratio superesse videtur investigandi quæ aves nominibus illis & descriptionibus significantur, quam loca ipsa adire unde transmissa sunt.

Ne quid autem in hac Ornithologia desideretur, quas nobis aves videre non contigit, earum descriptiones & historias è Gesnero, Aldrovando, Marggravio, Pifone, Clusio, * Nierembergjo, Bontio aliisque mutuo sumptas adjecimus, inque suis singulas locis secundum methodum nostram disposuimus. Quamvis enim avibus undique conquirendis sedulò incubuimus, nec ullis laboribus aut sumptibus pepercimus, ut lucem aliquam huic Historiæ naturalis parti fænerari possemus, nondum tamen Europæas omnes nedum exoticas ab aliis descriptas nancisci potuimus.

* Qui tamen omnia sua ex aliis transcripsit, præcipuè ex Historia Avium Novæ Hispaniæ Francisci Hernandez Bonæ impressa Anno

1651, in magno volumine, cui titulus *Rerum Medicarum Novæ Hispaniæ Thesaurus*. In qua aliarum etiam plurimarum avium descriptiones habentur, verùm pleræque adèò breves & generales, ut difficillimum sit aves ex illis cognoscere, quocirca eas in Ornithologia nostra omisimus.

Cum verò species omnes accuratè describere, distinguere & ad suas singulas classes seu genera reducere ad omnem obscuritatem & confusionem tollendam, scopus sit in quem præcipuè collineavimus, omisissis plerunque Homonymis & Synonymis, Moralibus, Mysticis, Apologis, Præfagiis, aliisque quæ ad Theologiam, Ethicam, Grammaticam, humaniorésque literas pertinent, ea duntaxat proponere & persequi decrevimus, quæ Historiæ naturalis propria sunt: nec tamen omnia hujus generis quæ uspiam occurrunt absque ullo delectu corrasimus & congestimus, sed quæ vel ipsi comperta habemus, vel idoneis aut Autoribus prodita, aut testibus confirmata, verisimillima judicamus. Cùmque rectum sit index sui & obliqui, omisisse contenti quæ nobis non probantur, iis refutandis immorari non necessarium duximus. De Nomenclaturis non multùm laboravimus, cùm de iis satis jamdudum nobis disceptatum videtur; verùm Gesnerum & Aldrovandum plerunque secuti sumus, nec nomina usu jam serè recepta movere aut mutare voluimus. Quid enim attinet de obscuris & controversis, quæ vel non omnino, vel difficulter admodum definiri queant, æternum litigare? Quin si immenso labore inveniri posset, quo quæque species nomine Veteribus diceretur, non id operæ pretium fore putamus. De oratione quoque & stylo non admodum solliciti fuimus, majorem utique curam adhibentes ut sententia perspicua esset, quàm aut sermo purus, aut voces Latine. Quin verba D. Willughby sæpius retinui cùm ob ambiguitatem non satis certus fueram quomodo intelligi deberent, quæ alias mutata maluissim.

PRÆFATIO.

Ceterum monendus est Lector nos nomine digiti intelligere duodecimam partem pedis Anglicani, qui à Romano vetere non multum differt; nomine uncix decimam sextam partem libræ Anglicanæ, Aver du poids dictæ; interdum etiam pollicis & uncix voces pro digito usurpare. Præterea pedum nomine, idoneos autores secuti, & crura & femora complectimur, adeoque pro integris artubus seu *ἁρθοῖς* accipimus. Quinetiam vocibus proni & supini contraria planè significatione utimur ei quæ à recentioribus Latinè scribentibus vulgò usurpatur: per supinam enim partem corporis eam intelligimus, quæ in situ corporis naturali, cùm scilicet animal stat aut incedit, superior est & cælum spectat, per pronam eam quæ in eodem situ inferior est, seu terram respicit. Non me latet Græcam vocem *πρῶν*, à quo pronus Latina deducta videtur, tum ab aliis autoribus, tum ab ipso etiam Aristotele pro parte superiore accipi; verùm Latina supinus cui opponitur pronus, cùm à præpositione *super* vel *supra* formetur, omnino superiorem significet necesse est. Hinc pars quæ in situ corporis naturali prona est, cum invertitur & sursum spectat supina dicitur, minime tamen dum in situ suo naturali manet. Nemo enim dixerit, homini cùm in faciem procumbit ventrem supinum esse. Pronus autem à præpositione pro derivatur, & anticam seu anteriorem partem significare videtur, nam prorsum est antroorsum, & pro in compositione ex adverso opponitur præpositioni *re*. Dicit fortasse quispiam, nec ego multum repugno, utranque vocem tam prona quàm supina de adversa seu antica parte semper sumi, nunquam de aversa seu postica; ità ut eadem sci. antica, pars cùm terram spectat prona dicatur, cùm cælum supina. Quod ut verum sit, si tamen adhuc liceat inopiã nominum idoneorum, horum vocabulorum alterum parti superiori in situ naturali, alterum inferiori tribuere, omnino rectius nos facimus, qui posticam partem quæ semper cælum respicit supinæ nomine significamus, anticam quæ terram spectat pronæ, quàm qui vice versa. Denique articulorum nomine, cum dicimus pedes ad articulos usque plumosi aut nudi sunt, genua vulgò sed falsò credita intelligimus. Genua inquam falsò credita, nam articulationes hæ, cùm tertie sint ordine à coxis, hoc est secundum & tertium crurum internodium copulant, tum in Avibus tum etiam in Quadrupedibus, malleolorum in humano corpore nodis respondent, non genuum. Jam ut opus hoc iconibus tum elegantissimis, tum vivarum avium simillimis illustraremus, plurimas coloribus depictas imagines conquestimus: & primò Avium omnium Rhenum fluvium frequentantium figuras præstantissimi artificis manu eleganter & accuratè delineatas, & in unum volumen compactas, à Leonardo Baltner Aucupe & piscatore Argentinensi, qui aves ipsas occiderat, depingi fecerat & patriã linguã descripserat, redemimus. Deinde Norimbergæ aliud fortè oblatum satis spissum volumen avium suis coloribus depictarum comparavimus. Præterea aves non paucas, quarum icones nondum editæ sunt, partim in transmarinis regionibus, partim in Ornithotrophio Regio & alibi circa Londinum visas, ad vivum deliniari fecimus. Tandem celeberrimus Vir D. Thomas Brown, eques auratus & medicinæ Professor Norwicensis, avium aliquot rariorum picturæ sanè elegantes, additis etiam notis & descriptionibus nonnullis, pro suo Historiæ naturalis promovendæ studio liberaliter nobis communicavit. Partim ex his, partim ex jam impressis Aldrovandi & Olinæ iconibus optimas & probatissimas iudicio nostro electas Chalcographis imitandas & exprimendas proposuimus, adhibitis insuper sine delectu Marggravianis omnibus duabus tantum tribusve exceptis, additisque nonnullis quæ deesse videbantur è Clarissimi Car. Clusii exoticis, Pisone & Bontio; sumptus subministrante illustrissimâ Dominâ EMMA WILLUGHBY defuncti viduâ. Sculptores autem quamvis optimi artifices fuerint, suasque partes satis strenuè & diligenter egerint, non tamen in omnibus nobis satisfecerunt. Cùm enim nos longissimè Londino abessemus, omniâque literis transigenda essent, nec nos inter-

dum

P R Æ F A T I O.

dum scribendi tædio singula quæ in iconibus emendanda erant satis accuratè descripsimus, nec illi in omnibus mentem nostram affecuti sunt. Nihilominus omnium quæ hætenus in æs incisæ & editæ sunt iconum quas modò damus longè optimas & verissimas, hoc est vivarum avium simillimas, esse asserere non dubitamus. Verùm ut sumptibus caveremus nè non necessarij fierent in iconibus sculpendis hæc compendia quæstivimus 1. Ejusdem specie avis, cum plures icones vel in eodem autore, vel in diversis occurrerent, unam duntaxat, quam cæteris meliorem putavimus exhibuimus. 2. Unius tantùm sexûs, masculi sc. figurâ plerumque contenti sumus. 3. Icones dubias, de quibus nobis satisfactum non est, an verarum avium sint necne, omisimus; eas etiam quæ nihil singulare habent quo certò sciri possit quarum avium sint. 4. Earum quæ vel sola magnitudine differunt, vel quarum differentia (siqua præterea sit in coloribus aliisve accidentibus) effigie sculpta exprimi nequit, unica nobis sufficit icon, ut v. g. Arcuata majoris & minoris, Gallinaginis minoris & minimæ, & similibus. Nonnullarum tamen avium figuras, in quibus sculptores à scopo nimium aberrare nobis visi sunt, iteratò exsculpi fecimus. Hinc Perdix rusticæ, Columba domesticæ majoris, Hirundinis domesticæ & apodis, Merula vulgaris, Accipitris Palumbarii, Cornicis cineræ, Galbulæ, Morinelli icones duæ: Manucodiata autem alterius Nierembergii, Alca Wormii, Tadornæ Bellonii icones per incuriam aut errorem binæ posita sunt. Merula saxatilis, Ardea stellaris, Oedicnemis icones, quamvis quæ primitus sculptæ sunt satis probæ fuerint, accuratissimas tamen postea nacti, denuò excudi fecimus. In Tabula 55. Figura primæ & secundæ tituli transpositi sunt.

Cæterùm totum opus in tres libros distribuimus. Primus est de Avibus in genere; secundus de Avibus terrestribus; tertius de aquaticis. Librum secundum in duas partes divisimus, quarum prior agit de avibus Γαυλαστρού h. e. rostro & unguibus aduncis: Secunda de avibus rostro & unguibus rectoribus. Liber tertius tripartitus est. Prima pars eas aves complectitur quæ circa aquas versantur iis tamen non innatant. Secunda aquis innatantes vel piscipides vel longicruras, quæ medius cujusdam naturæ sunt, & de utroque genere participant aquis innatantium & circa aquas versantium. Tertia Palmipedes aquis innatantes cruribus brevioribus. Aves fabulosas Gryphes, Harpyias, Phænices, Ruk, & ejus generis alias; & suspectas plerasque ut Aquilas heteropodei, aves Scythicas, &c. omisimus. Superest ut eorum grata mentio in hoc opere fiat, qui in eo perficiendo edendòve adjumento nobis fuere. Hi autem præcipuè fuere D. Thomas Brown, cujus superius meminimus. D. Franciscus Jessop de Broomhall propè Sheffeldiam in agro Eboracensi Armiger. D. Philippus Skippon de Wrentham in Suffolcia Armiger. D. Rad. Johnson de Brignall propè fluvium Tefam, & Pontem Greta in Comitatus Eboracensis limite Boreali, tum totius Zoologiæ tum præcipuè Ornithologiæ peritissimus. Qui præter avium aliquot à se observatarum descriptiones, & nonnullas etiam icones, suam insuper volucrum omnium methodum nobis communicavit, ab ea quâ in hoc opere usi sumus nonnihil diversam, non minus tamen fortasse commodam, nec ab ipsis rerum naturis longius recedentem. Atque hæc sunt, Amice Lector, quæ in antecessum dicenda habui.

Vale.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is too light to transcribe accurately.

Errata Typographica.

P Ag.9 lin. 38. lege ovarium. 16. 1. Eider. lin. 42. & 45. Γαμψόρυγος. 18. 1. Post Aldrov. inlere *the Hobby*. 12. 36. COLDFINCH. 32. 23. *post rapacem infere* &c. 33. 32. Giulia. lin. 60. biberet. 39. 26. contendere. lin. 40. angustior. 52. 4. flava. lin. 41. Aucupi. 54. 5. longus. 56. 34. viride. lin. 41. inferuntur. 59. 31. Gilolo. 60. 30. *post longitudinem infere* prædita.

62. 3. equina. 67. 55. extimum; l. 57. 18. p. 68. 13. descendendo. 72. 18. nidis. 80. 46. tameti. 96. 38. *post Psittacorum infere* &c. 99. 7. Sturni. 101. 4. insident. 107. 36. rescissum. 109. 23. partubus. 110. 41. ejusmodi. 53. cincinnata. 114. 41. mitis. 115. 36. *Mitaporanga*. 121. 9. distingui. 124. 16. qui. 127. 24. &c. 132. 21. amni. 140. 19. annum. 150. 20. infideat. 151. 27. hic. 35. *post eguit infere* ut. 155. 22. ovis. 166. 25. unus. 170. 34. quâ. 172. 14. cibi. 35. decima sexta. 184. lin. penult. *post magno infere* atrore. 190. 40. Panici. 43. reddit. 202. 5. canum. 203. 3. variegatus. 223. 46. quia. 241. ductus. 7. productos. 40. *voce ita disponantur* corpora plana seu depressa. Palmipedum nomine aves &c. 256. 14. *Hec verba* Adeo ut cum Plato irrifus deleantur. 263. 18. dicti. 264. 44. speciei. 279. 49. nigri. 281. 26. *Inter quatuor & & interponatur* extimas. 286. 9. inediâ. 13. curanda. l. 34. fiant. l. 36. desinant.

Errata leviora in literis & punctatione, quæ & curvis facile conspicua sunt, nec moram aliquam inter legendum allatura, Lectori candido emendanda permittimus. Hujusmodi sunt literarum a & e, a & o, a & u, e & i permutatio, ejusdemque literæ reduplicatio, quæ non raro occurrunt.

Παραρτήματα *quædam in Ornithologia emendanda.*

A Rarauna Brasiliens. Marggrav. pag. 73. descriptiones attentè & diligenter conferenti, eadem avis esse videtur Psittaco maximo cyanocroceo Aldrovandi; ideoque illi subjungatur.

Pag. 90. Pica caudata Indica *D. Charleton* desumpta est ex Aldrovando; ego per inadvertentiam nihil alibi de ea scriptum extare posui.

Pag. 134. Picuipinimam Marggravii cum Turture Indico seu Cocotzin Nierembergii eandem judico, ut lectori utriusque descriptiones conferenti (puto) patebit.

Pag. 121. Perdix Græca Bellonii seu ruffa major eadem quoque videtur Perdici ruffæ Aldrovandi.

Pag. 128. lin. 43. *Magnitudo eadem* deleatur. Est enim hæc avis illius ferè sesqui-altera.

Pag. 213. Platea Mexicana Nieremberg. eadem esse videtur Plateæ Brasiliensi Marggravii, quæ ut species distincta tertio in loco ponitur. Periodus autem ista *Avem hanc D. G. Charleton, &c.* deleatur.

Pag. 276. Anser Chilensis seu caput nocturnum *D. Charleton*, non alia est avis quàm comuta seu Yohualcuachili *Nierembergii* lib. 10. cap. 16. seu potius *Francisci Hernandez*; quam Jacanæ quartæ Marggravii eandem putamus, quæque Anseris species non est; ideoque sex priores hujus paginæ lineæ deleantur.

Annotati mes ad Appendicem.

Descriptiones avium in hac Appendice traditarum è *Joannis Eusebii Nierembergii* Historiæ Naturæ libro decimo, ut initio diximus, desumptæ sunt. Postea tamen animadvertimus plerasque omnes excerptas è tractatu de Historiâ Avium Novæ Hispaniæ *Francisci Hernandez*, cum aliis ejusdem autoris & aliorum Romæ edito, in magno volumine cui titulus, *Nova plantarum, Animalium & Mineralium Mexicanorum Historia*, &c. In quo tractatu aliarum etiam avium plurimarum descriptiones continentur, pleraque tamen adeò breves & obscuræ, ut aves nihilominus pro non descriptis haberi possint, ideòque à nobis in hoc opere omisæ sunt. Cæterum collatis descriptionibus prout in *Nierembergii* libro impressæ sunt cum eisdem prout habentur in codice *Hernandez* Romæ edito. Errata nonnulla animadvertimus, quæ aliàs non ita facile fuisset detegere, hoc tamen facilius, quàm quomodo emendanda essent divinare. Sunt autem sequentia.

Pag. 298. lin. 9. pro dextrum lege extremum. lin. 12. pro verò lege vere. lin. 40. pro invenerit lege invenit. pag. 299. lin. 9. pro Tztactzon lege Yztactzon. pag. 300. lin. 9. pro medio, cum lege mediocrem. lin. 20. pro dissimile lege dissimilis. lin. 37. post corporis inferè à. lin. 46. pro æquant lege aquans. pag. 301. lin. 9. post fulvis inferè sequentia lineis tamen nigris intercurrentibus, circa residuum verò & caudam fulvis. lin. 12. pro sunt lege sint. lin. 18. pro infernæ lege infernè. lin. 28. pro medio circiter lege mediocriter, & deleantur verba fortè palmo unci inclusa. lin. 33. post vocem parte hæc addantur, Frontem autem ab oculo ad oculum alter, eadem latitudine & colore. lin. 41. pro capiti lege capite. lin. 43. pro at lege ac. pag. 302. lin. 8. pro ex nigro purpurascens lege (ex nigro nempe purpurascens.) lin. 9. pro cætera lege cæteræ. lin. 17. pro morticinis lege morticinis. lin. 22. pro effectu lege affectu. lin. 43. post humerorum inferè argumento. lin. 44. pro vocatas lege vocatas. pag. 303. lin. 7. pro meliorum lege mediarum. lin. 15. pro cæteras lege cæteræ. pag. 304. lin. 28. pro collum lege oculum. lin. 37. pro viride lege viridi. lin. 40. pro & lege sed. pag. 306. lin. 12. pro inferuntur lege inseruntur.

Quid significant literæ nidis suspensis appositæ in Tabula LXXVII.

In *Fig. 1.* ab orificio A ad B, & E ad F, & H ad I. In *Fig. 2.* ab L ad M foramen seu tubus sursum extenditur : deinde reflectitur & descendit à B, F, I, M, ad nidos C, G, K, N.

FRANCISCI

FRANCISCI WILLUGHBEII
 De MIDLETON, Armigeri,
 ORNITHOLOGIÆ
 LIBER PRIMUS.

De Avibus in genere.

CAPUT I.

De Partibus Avium externis.

ON nobis in animo est, de partibus Avium omnibus agere; sed de iis tantum, quæ vel hujus generis propriæ sunt, vel quamvis aliis animalibus communes, figuram tamen aut constitutionem aut usus peculiare in Avibus obtinent.

1. Aves in universum omnes dentibus carent, eorum autem loco ^{Rostrum, cuiusque usus.} Rostro substantiæ corneæ præditæ sunt. Dentes propriè dictos hîc intelligimus, à mandibulis scilicet distinctos & separabiles: nonnullis enim avibus, ut v. g. Mergis, Rostra ipsa ferræ in modum dentata sunt. Rostrum autem duplicem præcipuè eis usum præstat, omnibus quidem organi ad cibum colligendum, hauriendum, aut alio quovis modo assumendum; plerisque etiam teli ad vim inferendam, aut illatam repellendam ulciscendamve. Hos usus præcipuos esse dixi, ad alia enim præterea utile est, nimirum ad nidum extruendum, pullos pascendos, pennas componendas; nonnullis etiam ad scandendum, ut Psittacis & Loxiæ, inservit.

2. Caput Avibus omnibus, exceptis nocturnis, pro corporis proportionem exiguum est, nimirum ut aerem inter volandum promptius dividat, & corpori viam aperiens transitum faciliorem reddat.

3. Oculi Avibus & Piscibus depressiores sunt seu planiores quàm Quadrupedibus. In Avibus autem lamellæ osseæ squamatim sibi invicem in circulum incumbentes, oculorum pupillam sub tunica sclerode, ubi processus ciliares sunt, ambiunt; ad oculos scilicet firmandos & ab injuriis defendendos. Quinetiam Aves pleraque, si non omnes, præter palpebras membranam niçtatoriam, quam ^{Membrana niçtatoria.} *Periophthalmium* vocant, obtinent, quâ pro libitu, palpebris etiam apertis, oculos tegere possunt. Hæc è majori oculi cantho oritur, eique detergendo inservit. Membrana autem hæc non est Avibus propria, sed quadrupedibus etiam plurimis communis. De Avium oculis ita * Harvæus noster. ^{De Generat. Animal. Exerct. 18.} *Imo verò, me observatore, oculi avium nunquam sese ad ratam illam proportionem contrahunt, quæ est inter oculum & caput Animalis vivipari. Gallinæ enim aliisque avibus, si cutem oculos integentem detraxeris, horum quilibet totam cerebri molem facile æquaverit: in Beccagine [Scolopace] autem & similibus alteruter oculus toto reliquo capite (si rostrum dempseris) major est. Omnibus verò avibus id commune est, ut orbita seu cavitas quæ oculum amplectitur, cerebrum ipsum exsuperet, ut in ipsarum cranii videre est. Fit autem ut earum oculus minor videatur, quia totus præter pupillam cute & plumis obtegatur. Nostra observatione in multis, nè dicam omnibus, avibus cerebri cavitas orbita seu cavitate utriusvis oculi major est.*

4. Aves omnes auriculis extantibus carent, plerisque etiam aurium foramina patula sunt & aperta; Rapacibus tamen nocturnis & nonnullis etiam diurnis operculis suis instructa. ^{Aurium tractus.}

5. Frænum oris, seu cutis illa quâ mandibulæ colligantur, vel intra os cadit dum clauditur, ut in plerisque avibus, vel extra, ut in Alaudis. Hujus mollitiæ & tenebritudine, aut colore & crassitie Aves juniores à senioribus distinguuntur. ^{Frænum oris.}

- Epiglottis.** 6. Aves omnes Epiglottide destituuntur. Unde patet, ad vocem modulandam aut etiam articulandam non omnino necessariam esse Epiglottidem, cum Aves plurimæ vocem suavissimè modulentur & inflectant, nonnullæ etiam articulatè loquantur, quamvis eâ careant. Crena autem quæ est in capite laryngis per quam spiritus trahitur & redditur palati fissuræ, seu foramini quod ad nares tendit, directè subjacet.
- Collum.** 7. Quæ longas tibias longum etiam collum obtinent, siquidem aliter cibum neque in terra, neque in aquis commodè colligere possent; sed non vice versa, quæ longum collum longas tibias; ut in Cygno aliisque aquatilibus patet. His enim collum inservit ad cochleas, insecta, semina & herbas in fluviorum, lacuum, stagnorumve fundo nascentes indagandas & extrahendas, dum ipsæ in aquæ superficie natant.
- Furcula.** 8. Aves omnes pro clavicularibus, quibus pleraque Quadrupeda donantur, Furculam dictam obtinent.
- Alæ.** 9. Alæ vel saltem alarum rudimenta Avibus omnibus donantur. In terrestribus Struthio & *Emeu*; in aquaticis *Penguin* seu Anser Magellanicus Clusii alas habent ad volandum omnino inutiles: & *Emeu* quidem adeo exiguas & ferè nullas, ut nesciam planè quem ei usum præstent; nam Struthioni extensæ & agitæ ad cursum promovendum inserviunt. Insecta quamvis alas habere dicantur, non tamen avium similes, sed membranaceas obtinent; Vespertilio cutaneas: Avibus solis alæ ex pennis compositæ. Aves omnes versus extremitatem alæ appendicem quandam habent digiti amulam, quam nos alam secundariam aut notham appellare solemus, 4 vel 5 penulis compositam. Præter hanc in interiore alæ parte Aves nonnullæ ordinem penarum obtinent, quem nos Alam notham interiorem nuncupavimus: quæ in plerisque alba est.
- Ala notha exterior.**
- Ala notha interior.**
- Pedes.** 10. Aves universæ binis pedibus incedunt, quod eis cum homine commune est, qui idcirco *animal implume bipes* à Platone definitur. Hirundines quidem nonnullæ apodes dicuntur, non tamen quia pedibus omnino carent, sed quia breves eos habent & debiles, hoc est, ut rectè Aristoteles, quia *ἄποδες* sunt. Hæ ob alarum longitudinem & pedum exilitatem, si fortè in terram deciderint, vix sese iterum tollere possunt. Quod vero Manucodiæ seu Aves Paradisi pedibus omnino destituuntur, prout vulgò receptum, & à summis viris Historiæ Animalium peritissimis non ita pridem creditum fuit, quia quæ ad nos ex Indiis adferuntur, pedibus plerunque multari solent, jam falsum & erroneum esse idoneis testibus oculatis, & integris avibus allatis abunde convincitur, ut nemo sanus ea de re ampliùs dubitare possit.
- Digiti.** 11. Plerisque Avibus digiti in singulis pedibus quatuor; antici tres, posticus unus. Paucis quibusdam tres tantum, omnes antici, nam postico carent hujusmodi. Hæ sunt ex hætenus cognitis. *Emeu Aldrov.* sive *Cassowary* Batavorum; *Otis* sive *Tarda avis*, *Oedicnemus Bellonii* sive *Charadrius Gessn.* & si modò ab hac distincta sit, *Stella avis Aldrov.* *Anas campestris Bellonii*, *Hæmatopus Bellonii*, *Himantopus Plinii Aldrov.* & *Gessn.* *Pluvialis viridis*, *Charadrius Aldrovandi*, *Arenaria* sive *Sanderling* Cornubiensium; & in Palmipedibus *Penguin* Batavorum, seu *Anser Magellanicus Clusii*, *Alca Hoieri*, *Anas Arctica Clus.* *Lomwia Hoieri*, *Mergus Bellonii*, & *Columba Groenlandica* dicta. Struthioni soli digiti bini. Marggravius tamen Struthionem Brasiliæ tridactylum facit. Plures quatuor in singulis pedibus digitos (quicquid Veteres de Porphyrione fabulantur) nulli Avium generi natura concessit; nisi calcar pro digito in Genere gallinæ accipias. In his autem quæ quatuor digitis donantur, pleraque (ut diximus) anticos tres, posticum unum obtinent; nonnullæ duos anticos, posticos totidem, ut *Cuculus*, *Psittaci* omnes & *Pici martii*; aliqua duos anticos unum posticum, quartum ad latus extrorsum mobile, eò usque ut angulum ferè rectum cum medio digito efficiat, ut *Balbusardus* aliaque fortè quedam rapaces & Noctuæ omnes. Quæ postico digito carent, arboribus nunquam insident. Medius digitus & tibia plerisque avibus æquales sunt. Palmipedibus nonnullis intimus digitus membranâ secundum longitudinem exterius appensâ auctus est; extimus nunquam.
- Digiti.** 12. Ex digitis autem in omnibus ferè avibus quibus quatuor sunt digiti, Posticus unico officulo seu internodio constat, anticorum extimus duobus, medius tribus, intimus quatuor, qui ordo à natura tam constanter observatus, à nemine hætenus, quod sciam, animadversus est. Excipienda solùm ex omnibus quas observavimus *Hirundo apus*, cujus digiti singularem obtinent compositionem & ab aliis avibus diversam. Digitus posticus quibus adest à parte pedis interiore perpetuò situm obtinet, pollicis vicem supplens. Postici autem digiti unguis, saltem in terrestribus, omnium maximus est & fortissimus. Quibus unus tantum posticus est, anticorum digitorum extimus medio ab exortu aliquousque adnectitur, nè retrorsum cadat, sive

sive extrorsum aberret: [in plerisque Avibus non in omnibus.] Hæc autem connexio vel est immediata, cohesione seu adnascentiâ; vel sit membranâ interveniente.

13. Omnibus quas novimus avibus, etiam iis quæ caudâ carent, Uropygium donatur; Uropygio autem glandulæ binæ innascuntur, humori cuidam unctuofo præparando & fecernendo destinatæ, cavitatè interna, & foramine seu vase excretorio instructæ. Circa foramen autem succrescit plumarum pilorûmve congeries pictoris penicillo similis. Cùm ergo pennarum villi diducti aut alio quovis modo incompositi sunt, avis capite ad Uropygium circumflexo, penicillum modò dictum rostro arripit, liquorémque appulsu rostri è glandulis expressum excipiens, pennas eo oblinat, & villos rostro deducens componit, & efficit ut firmitus cohærescant. Notandum autem glandulas Uropygii minores esse iis avibus quæ caudâ carent, ut Colymbis, &c.

Uropygium et
iisq; glandulas

14. Orificia ani & uteri contrarium situm in pennatis omnibus atque in aliis animalibus obtinent. In his enim podex caudæ immediatè subjacet; pudendum femininum seu vulva inferius sub podice locatur: in illis excrementi exitus partem inferiorem obtinet, vulva supra eum, inter ipsum & Uropygium sita deprehenditur. Cur verò os uteri ad spinam vel supernam partem ponatur, coitum ipsum causam esse opinatur * Aldrovandus. Nam supergressu, inquit, hæc animalia cocuntia, instrumenta in proximo habere oportebat, quò facilius & promptius invicem conjungerentur. Quæ tamen ratio nobis non satisfacit, cùm Quadrupeda, quæ etiam supergressu cocunt, nec tamen genitalia eodem situ disposita obtinent, nullam indè in cocundo difficultatem aut incommodum experiuntur.

Harv. de Generi
Anim. Exercit.

* Ornithol. lib.
14. cap. 1.

15. Avibus omnibus commune est pennis plumisque vel toti undique corpori, vel maximæ ejus parti innascentibus vestiri. Corporis nomine hoc in loco truncum solummodo intelligimus. Nam in plerisque avibus tibiæ & pedes, in nonnullis etiam capita detecta sunt. Maxima ejus parti ob Struthiocamelum addidimus. Quamvis enim, ut diximus, pedes plerisque, nonnullis capita, ut v. g. *Gallopaxoni*, *Grui*, *Emeu*, nuda sunt, præter *Struthionem* tamen nullam hæcenus avem novimus, cui pars aliqua corporis implumis fuerit. Quæ de *Gallinis lanigeris* feruntur fabulosa & falsa esse existimamus. Quamvis autem *Penna Plumæque* nomina interdum confunduntur; *penna* saltem apud idoneos autores *plumam* sub se complectatur, proque ea passim usurpetur: nos tamen in hoc opere nomina hæc distinguimus cum * Harvæo nostro *Plumæ à pennis differunt formâ, usû & nascendi loco atque ordine. Pulli enim prius sunt plumigeri quam pennigeri: quippe penna in alis tantum & uropygio reperiuntur; ac profundius ex ima cutis parte vel ex ipso periosseo enascuntur, motuque inserviunt; plumæ autem è summa cute oriuntur, & ubique munimenti gratiâ adsunt.* Lanugo quæ aviculæ recens exclusæ vestiuntur, apicibus plumarum primigeniarum plerunque hæret. In quamplurimis autem avibus mediæ plumarum partes nigæ sunt.

Penna & plumæ
mz.

* De Gen. Anim.
Exerc. 56.

16. Cauda avium è pennis componitur. Caudâ autem pleræque aves donantur; pauca eâ carent, ut Colymbi & Gallinæ quædam species. Cauda ad iter flectendum dirigendumve infervit, temonis instar, quod præcipuè in Milvis cernitur: de quibus Plinius, *videntur*, inquit, *hoc genus aves artem gubernandi navem homines docuisse caudæ flexibus, in celo monstrante natura quid opus esset in profundo.* Proinde Aves illæ quibus cauda brevis est, crura longa, pedes retrorsum in directum extendunt inter volandum, nimirum ad caudæ defectum hac in parte supplendum: cùm aliæ pleræque aves, quibus cauda longa aut mediocris, pedibus ad corpus adductis, nonnullæ etiam dependentibus volent. Præterea cauda non ad iter duntaxat dirigendum, sed etiam ad corpus sustentandum, & in aere librandum conducit, unde Colymbi, qui eâ carent, agrè volant, & velut erecti in aere, capite sursum elato, ano deorsum dependente. Multis avibus extimæ caudæ pennæ mediis albidiores sunt. Mediæ duæ non in eisdem rectis cum reliquis hinc indè sitæ sunt, sed anteriùs superiùsve paulò. Pennarum autem caudæ numerus in nullo Avium genere impar est. In nulla ave pauciores decem pennas caudæ hæcenus observavimus: quamvis Marggravius Brasilianas aliquas memorat, quibus octo tantum sunt: & Tropicorum Avi dictæ, binas tantum pennas, eas tamen longissimas, caudæ inesse, nobis relatum est.

Cauda.
Caudæ usus,

17. Pennarum alæ Remigum apices semper acuminantur ex ea scapi parte in gradatim longioribus, quæ longiores seu longius procurrentes pennas spectat. Sic in decem extimis pinnulæ seu villi à scapo exteriores in acumen procurrunt, quia pennæ exteriores interioribus sensim longiores sunt, aut ob situm suum longius excurrunt: in reliquis versus corpus interiores, quia à decima interiores exterioribus longius procurrunt, ob situm scæi in ala complicata. In multis tamen Avibus Remiges pennæ

Pennæ Remigæ
8^{ca}

mediæ extremis apicibus velut crenatæ videntur, in quibus scî. villi seu pinnulæ ab utrâque scapi parte aqualiter procurrunt. Hoc autem evenit quando pennæ æquales sunt, nec antecedens consequente brevior aut longior productiorve versùs aliquam partem. Interiores Remigum pennarum limbi exterioribus latiores sunt. Limbi nomine hoc in loco telam pennæ intelligimus, prout scapo contradistinguitur.

De flexu pennarum,

18. Aves, quantum scimus, omnes pennas plumâque totius corporis quotannis mutant. Fundi autem plumarum omnium (hoc est, ima pars, quæ conspectui non patet) in quocunque Avium genere unicolores sunt, & plerunque colore à parte visui exposita diverso.

Musculi.

19. Musculi in Avibus omnium crassissimi sunt pectorales, qui alis movendis inserviunt. Nam cum volatus non sine valido alarum motu & vehementi agitatione exerceatur ad quam vires requiruntur, robustissima esse oportet organa quæ ei obeundo sufficiant. Contra verò in homine musculi qui cruribus movendis inserviunt, majores sunt & robustiores iis qui brachiis destinantur, quoniam eorum actio, nimirum corpus totum sustinere, ac de loco in locum transferre, magnam vim ac potentiam requirit. Proinde si volatus homini possibilis foret, non brachiorum sed crurum ministerio utenti successurum putant, qui hæc curiosius expenderunt.

CAP. II.

De Partibus Avium internis.

De Cerebro Avium.

DE Volucrum Cerebris Cl. Vir, D. Willisus, lib. de Cerebri Anatome, cap. 5. copiosè agit, ubi omnes eorum partes, involucria, ventriculos, &c. accuratè describit, his verbis. Cranii tegmine sublato, dura meninx molem intus contentam arctè complectitur: in medio illius, ubi cerebrum in duo hemisphæria dividitur, sinus in longum protensus habetur, qui nullâ falce interstitiâ dimissâ, Cerebro minùs profundè inferitur: dein ubi hæc membrana cerebrum & cerebellum interstinguit, duo sinus laterales efformantur. Insuper Volucris sinus quartus adest, verùm qui aliquanto posteriùs quàm in homine aut Quadrupedibus, situm habet; nam paulò infra glandulam pinealem, duræ menynge processus cavus & teres super medullæ oblongatæ crura dimittitur; ubi statim dividitur in duos ramos, quorum utrinque unum sursum emittit, in cavitatem inter membranam striatam & Cerebri hemisphærium, in posteriore Cerebri parte consitam.

Superiore hac membranâ five durâ menynge circumquaque discissâ & sepositâ, Pia mater valdè tenuis apparet, quæ non uti in homine aliisque perfectis animalibus, tam crebris vasorum plexibus insignitur; verùm hæc meninx subtilissimâ fibrarum texturâ constans, Cerebri intus contenti superficiem planam & aquabilem, gyrisque & anfractibus prorsus destitutam solummodo investit undique & intimè succingit.

Cerebri fabrica in volucris aliter habet ac in Homine aut Quadrupedibus: nam præterquam quòd in ambitu ejus anfractus & inæqualitates omnino desunt, etiam interiùs corpus callosum ac fornix, etiam corpora striata, qualia * supra descripsimus, prorsus desiderantur: atque insuper ipsa Cerebri compages alio modo configuratur. Quòd hæc meliùs perspiciantur, Cerebri Anseris aut Galli Indici dissectionem instituas; atque membranâ discissâ Cerebri fissuram, & medietatem ejus unam ab altera leviter comprimendo diducas & separare pergas, donec ventum erit ad ipsum fundum, in quo duo corpora medullofa existunt; quæ nervorum instar transversim protensa hemisphæria invicem connectunt. Utrumque interstitii latus membrana subalbida investit, quæ quidem striis velut radiis, à toto ambitu versùs angulum inferiorem productis insignitur, striæque istæ circa corporum medullarium insertiones concentrantur. Dein si membrana hæc secetur, in utroque Cerebri hemisphærio cavitas subiecta apparebit, quæ totum ab interstitii latere spatium ac insuper posticam cerebri regionem subducit, eaque membranâ striatâ concameratur. Utraque cavitas circa fundum in ductum intermedium & communem, qui ad infundibulum patescit, aperitur; & ex utroque ductus istius latere medullæ oblongatæ crura exporriguntur, quibus utrinque Cerebri hemisphærium per duo medullaria corpora appenditur; nimirum è Cerebri mole ventriculo substructa medullium unum, & è membranâ striatâ ventriculum obtegente medullium alterum prodit. E binis hisce in utroque latere positâ corpora medullaria, nervorum instar, transversim protensa duo Cerebri hemisphæria invicem conjungunt. Insuper bina hæc utrinque coalescentia utrinque Cerebri hemisphærium medullæ oblongatæ cruribus affigunt.

* Cap. 1. sub
fissuram.

Adeo

Adeò Cerebri figura in Volucris si hominum & Quadrupedum perfectiorum Cerebro comparaveris, velut inversa esse videtur. Nam sicut in his pars corticalis exterior est, eique medullaris substernitur, ita in Volucris inferior Cerebri compages quæ mole crassa & spissiori constat, corticis loco est; membrana a. externa & superior ventriculorum concamerans, supra quamvis aliam partem medullaris apparet. Porro ventriculi in hominis & Quadrupedum cerebris, infra & propè fundum, in volucris superius & juxta oram exteriorem collocantur. Hujus discriminis ratio esse videtur, quòd in cerebro perfectiore, quale homini & Quadrupedibus contingit, spiritus animales tum ortum suum tum exercitium habent; sc. in parte ejus corticali procreantur, atque in medullari, quæ huic ampla substernitur, pro facultatum actibus, iidem circulantur varièque expanduntur. At verò in volucrum cerebro spatium quidem satis amplum subest pro spirituum generatione, sed pro circulatione eorum ibidem locus vix ullus conceditur. Nempe Avium cerebra muneribus Phantasiae aut Memoriae non multum occupari videntur. Quinimo putandum est spiritus in Cerebro genitos, in medulla oblongata, pro tuenda functione animali potissimum exerceri: namque illic, uti mox ostendemus, substantia medullaris, quæ corporis callosi loco est, consistit; & instar corporum striatorum in aliis in his sunt membranæ striatæ; per quas sc. spiritus in Cerebro procreati, sine quavis ibidem diatæxi, protinus in medullam oblongatam feruntur. Caterùm quia spiritus in Cerebro geniti excrementa serosa deponere debent, ideò à complicatura membranæ striatæ, super Cerebri puppim ipsiusque medullæ oblongatæ crura, ventriculi ad hanc rem satis idonei resultant. Attamen volucrum cerebris, quia fornix omnino deest, bini tantum ventriculi anteriores adsunt, intra quos plexus choroides expanditur, cujus portio venosa à sinu quarto, uti modo dictum erat, paulò inferius oritur, arteriæ autem ex utroque latere medullæ oblongatæ accedunt.

Nec magis in ipso volucrum cerebro quàm in medulla oblongata heterogeneitas, sive conformatio ab eadem in hominibus & quadrupedibus longè dispar apparet: nam in prima illius sectione, unde nervi optici oriuntur, duæ insignes protuberantiæ lateri utriusque accrescunt. Hæ multo majoris sunt proportionis, quàm in perfectioribus prominentiæ orbiculares; adeò ut cerebrum alterum & succenturiatum videantur: utraque albidi coloris & purè medullaris, interius excavata est; ita ut hujus generis animalibus bini ventriculi in cerebro, totidemque in medulla oblongata reperiantur. Cùmque in his, sicuti in cæteris quibuscunque animalibus, etiam cavitas cerebello subjiciatur, ventriculi in toto *εγκεφάλῳ* existentes numero pariter ac figurâ & positione differant.

In medio caudicis medullaris, ubi sc. istæ prominentiæ lateribus ejus adnascuntur, Rima ad infundibulum ducens inciditur, in istam autem utriusque ventriculi apertura dehiscit, ut minime dubium fuerit, quin serositates ibidem congestæ, istâ viâ amandentur. Porro verisimile est, has prominentias excavatas & medullares in volucris corporis callosi vicem supplere, in quibus nempe spiritus animales, propter facultatum suarum exercitia circulentur. Quippe in cerebro spatium angustum est, ut spiritus intra illius confinia produci ac unâ circulari nequeant. Porro cùm in Volucris spirituum animalium usus ad facultatis locomotivæ actus, plus quam ad Phantasiam aut memoriam requiratur; certè præcipuus locus ubi & conveniunt & exercentur in medulla oblongata potius quàm in cerebro collocari debuit.

Arteriæ carotides quæ ad Avium majorum cerebra sanguinem adducunt, tam exiles sunt, ut ad eandem in homine & Quadrupedibus harum nulla sit proportio. Trunci ipsarum intra calvariam delati, sine quavis divaricatione in plexus retiformes, eodem quo in aliis animalibus ritu, juxta glandulam pituitariam ascendunt, & recta cerebrum petunt, vasorumque exiles quasdam propagines, tum ad exteriorem ejus ambitum, tum per interiores recessus distribuunt. Enimvero perixigua sanguinis portione, respectu aliorum animantium, avium cerebra irrigantur; quia nempe ad spirituum animalium refecionem, ubi phantasia & imaginatio minus exercentur, haud multum sanguinis requiritur.

Volucres (secùs ac nonnulli asserunt) & *Processus mammillares* & os cribrosum habent: nam anteriores Cerebri productiones summè extenuatæ & dura meninge involutæ, ferè ad mediam rostri partem protensæ, ossi triangulari (cui sinus duplex tenui septo interstinctus adest) inseruntur. Isti a processu intra prædicti ossis sinus delati, desinunt in vesicas aquâ limpida plenas, quæ planè referunt processus mammillares in vitulo aquâ limpida tumidos. Porro cùm è quinto nervorum pari ramus insignis in utroque latere, oculi orbitam pertransiens, naris cavernam ingreditur, è trunco ejus surculus emissus, ipsi naris orificio impenditur: interim ambo majores trunci, ossi cribroso

brofo circumdati mutuo conveniunt, & mox ab invicem abscedentes, & ad rostri finem perducti, in palatum distribuuntur. Ad hunc modum volucres, pariter ac *homo* & *quadrupedes*, peculiari olfactus organo, gemino sc. *processu mammillari* instruuntur; ac insuper intra nares è quinto pari nervos ascititios habent; quorum actione & ramorum in alias partes communicatione etiam in ipsis, stricta adeo inter olfactum & gustum affinitas contrahitur. Cætera nervorum paria ferè ad eundem modum habent ac in homine ac quadrupedibus. Pariter item observamus quantum ad *Cerebellum* & reliquam medullæ oblongatæ portionem, inter aves & alia quæ supra consideravimus animalia haud magnum discrimen intercedere; nisi quod prominentiæ orbiculares ante cerebellum, aliæque annulares sub ipso, in illis occurrentes, utraq; in volucris desiderantur: Nempe hæ posteriores non videntur omnino requiri; priorum autem vices a prominentiis medullaribus excavatis, quales Volucris subesse ostendimus, facile suppleantur.

Haftenus Willisus: Quæ omnia ita prorsus se habere experientiâ didicimus; quamvis in iis intelligendis nonnullam fortasse difficultatem Lector in Anatomicis minis versatus, præsertim nullis iconibus adhibitis, experietur.

Pulmones.

Pulmones in omnibus quas dissecuimus avibus, & aliis proculdubio quibuscunque, lateribus & costis supremoque dorso adeo affixi sunt, ut parum admodum dilatari & contrahi possint. Quinetiam, (quod tamen à nemine haftenus observatum memini, inquit * Harvæus) earum bronchiæ seu asperæ arteriæ fines in abdomen perforantur, aeremque inspiratum in membranas quasdam secundum ventris longitudinem protensas derivant. Ita ut in pennatis pulmones potius transitus & via ad respirationem videantur quam adæquatum respirationis organum. Membranz autem illæ (saltem cum musculorum ventris adminiculo) respirationi inserviunt, & diaphragmatis officium præstant. Perforatio hæc pulmonum haud obscura & cæca est, sed patula adeo, ut in *Struthione* meatus plurimos repererim, qui digitorum meorum apices facile exciperent. In *gallo Indico* & *gallinaceo* ipso, omnibusque ferè pennatis, immisso in tracheam stylo, transitus è pulmonibus in cavitates abdominis apertos ac patentes invenias. Aer in eorum pulmones folium operâ inspiratus non sine impetu ad inferiora pertransit. Aves autem diaphragmate, saltem musculoso quale quadrupeda obtinent, carent.

* Lib. de generat. Animal. Exercit. 3.

Perforatio pulmonum.

Ingluvies.

Ejus usus.

* De Generat. Animal. Exercit. 7.

Aves nullæ plures uno ventriculos obtinent, nisi prolobum seu Ingluviem pro ventriculo reputes. Hæc extra corpus, ut plurimum, in infima colli parte ad os jugale hæret. Ejus autem usus esse videtur, ad cibum humectandum, adeoque emolliendum, macerandum & ventriculo præparandum: indeque pennata quedam (verba sunt * Harvæi) cibum ita maceratum pullis suis regurgitant, eosque nutriunt, (quemadmodum Quadrupedes fetus suos lacte alunt) ut videre est, in *Columbacco* genere, atque etiam *Spermologis* illis, quos nos *Rooks* nominamus. Fortè etiam, quoniam Ventriculus non admodum capax est iis Avibus qui musculosum obtinent, nec cibi tantum continere possit, quantum usibus corporis sufficiat, vel in hybernis noctibus, vel longiore inedia, quam pro variis accidentibus pati Avibus aliquoties necessarium est, prolobus eis ceu sacculus quidam à natura concessus est, in quem cibi copiam cum suppetit recondant, quam deinde paulatim ventriculo subministrant.

Ventriculus.

Ejus usus.

Lapilli cur deglutiantur ab avibus.

* De Generat. Animal. Exercit. 7.

Ventriculus musculis crassis & validis instructus Avibus solis non tamen omnibus (Rapaces enim membranofum obtinent) conceditur. Hujus usus esse videtur ad cibaria duriora, triticum v.g. hordeum, pisâ aliæque frumentorum & leguminum grana, quæ integra deglutiant, conterenda seu comminuenda, adeoque in granivoris dentium defectum supplet. Quod ut efficacius præstent, aves hæc lapillos & arenulas subinde deglutiant, & in ventriculo unâ cum cibariis servant (dum interim in ingluvie nil tale reperitur) quorum ope muscoli prædicti ceu lapides duo molares binis invicem cardinibus colligati, cibaria duriora commolunt, subigunt & conficiunt. "Id ita fieri (inquit * Harvæus) in pluribus avium generibus apparet: in quorum ventriculis si calculi aliæve duriora & aspera diutiùs permanserint, à continuo eorum motu adeo attrita & lavigata cernuntur, ut cibariorum attritioni inepta sint, ac propterea rejiciantur. Hinc Aves cum calculos eligunt, lingua probant, & si nihil asperos senserint rejiciunt. Hoc modo ferrum, argentum & lapillos attritos & propemodum absumptos in ventriculo Strutionis inveni, atque etiam in *Castore*. Ideoq; vulgo creditur, eos ferrum concoquere & eodem nutrirî. Falconibus, Aquilis, aliisque avibus ex præda viventibus, si aurem propè admoveris dum ventriculus jejunos est, manifestos intus strepitus lapillorum illuc ingestorum invicemque collisorum percipias. Neque enim Falcones refrigerii causâ (qui vulgaris *Accipitrariorum* error est) lapillos devorant, sed ut eorum operâ cibum comminuant: quemadmodum & aliæ
"Aves

“aves (quibus molendo victui ventriculus carnosus obtigit) in eundem finem calculos vel sabulum, vel quid aliud simile deglutunt.

Rapacibus Avibus & piscivoris nonnullis, quia carne vescuntur, quæ granis molior est nec triturâ indiget, sed facillè dissolvitur & liquefcit in ventriculo, saltem acido ipsius fermento macerata tabescit; ventriculus membranofus est non musculosus. Hæ enim Rostris carnes discerpunt, quod eas ad coctionem disponit. Unde & Quadrupeda carnivora dentes habent ferratos ad prædam discerpendam & dilaniandam, nec enim eam masticando multum comminuant; ut jumenta aliæque herbivora & granivora animalia. Sufficit eis carnem dentibus discerpere, eamve fortiter premere & velut contundere: Nam hujusmodi confusio eam ad corruptionem disponit, & celerem fortasse quam si diutina masticatione comminueretur.

In multis Avibus Oesophagus immediatè supra ventriculum in folliculum quandam; ceu vestibulum ventriculi, quem echinum vocant, quia nonnullis intus tuberculis asper est, dilatatur. Hujus interior superficies quamplurimis granulis glandulosis papillaribus è quibus succus quidam mucaginosus facillè exprimitur undique confita est. Mucago autem ista cibus in ventriculo permista, menstrui (ut vocant) loco eis macerandis & dissolvendis inque chylum vertendis infervit.

Pleræque aves binas Appendices seu intestina cæca obtinent: Ardearum familia singulas, Picorum nullas. In his quæ binas obtinent, carnivoræ omnes & aviculæ minimas & brevissimas; Aquaticæ fissipedes mediocres; Palmipedes latirostræ longas; Gallinaceum genus longissimas. Appendices autem in avibus positione sunt contraria cæcis Brutorum Quadrupedum: siquidem in Quadrupedibus cæcum nihil aliud esse videtur quàm intestinum colon continuatum seu productum ab ano sursum versum ventriculum, cum ileo angulos acutos faciens. Cæca autem seu Appendices in Avibus à ventriculo versum anum descendunt, cumque intestino recto angulos acutos faciunt. Quis autem usus sit Appendicum seu cæcorum intestinorum sive in pennatis sive in Quadrupedibus, me non satis perspicere fateor.

In quamplurimis avibus, circa medium intestinorum, appendiculam quandam seu intestinum cæcum vermiculo simile observavimus quod nihil aliud est quàm reliquæ ductus illius per quem vitellus ovi in intestina pulli derivatur. In nonnullis processus iste admodum est conspicuus, semidigitali vel digitali ferè longitudine; in aliquibus brevior est & minor multo; in aliis denique obliteratur penitus & evanescit. Ceterum ductum istum seu canalem vel primus invenit, vel saltem primus (quod scimus) literis prodidit *D. Nicolaus Steno*; nobis certè cognitus fuit antequam libellum ejus videremus. Verum illi merito hujus inventi gloria debetur qui illud primus orbi communicavit. Aristoteles, Fabricius, Harvæus aliique vitelli magnam partem ab exclusionem pulli in ejus abdomine receptam & conclusam superesse animadverterunt, non tamen in intestina hoc ductu ceu infundibulo quodam derivari, sed mediantibus venis capillaribus in eum sparsis sensim liquari, inque sanguinem immediatè recipi putaverunt.

Meatus cystici in intestina exitus in Avibus plurimis à ventriculo longius distat, quia non mingunt (ut nonnulli volunt) & plus fluidi excrementis admiscetur. Usus enim fellis est partim ad excrementa attenuanda & fluida reddenda, partim ad intestina vellicanda & ad excernendum acrimoniâ sua stimulanda. Verùm cum & aves renibus instructæ sint & urinam unâ cum alvi fecibus excernant, cumque excrementa præter carnivoras omnium non admodum fluida sint pro urinâ iis admixtâ, non aliam fortè ob causam porus bilarius tam procul à ventriculo intestinum penetrat, quàm nè bilis in ventriculum regurgitet. In plurimis autem avibus meatus cysticus & porus bilarius non concurrunt in unum ductum communem, sed separatis & longius à se invicem remotis foraminibus intestinum ingrediuntur.

Aves omnes quamvis vesicâ urinariâ carent, renes amplos obtinent & ureteres per quos urina profluat. In avibus autem (ut inquit *Harvæus) & serpentibus, quibus fungosi sunt pulmones parva cernitur urinae copia, quod parum admodum & pitissimè bibant, & eorum nonnullæ, nimirum aquilæ, nihil omnino; quare vesica urinaria iis non est opus, sed lotium in communem cloacam alvi quoque facibus dicatam destillant, iisdemque commistum simul egeritur. Dissert hoc lotium in avibus atque in aliis animalibus: nam cum urinae partes duæ sint; serosior una & liquida; crassior autem altera, quæ in sanis hypostasis nominatur, & in urina jam refrigerata subsidit; aves (contra quàm vitipara animalia) majorem hujus copiam obtinent; eaque ab alterâ colore albo seu argenteo distinguitur; & non modo in cloaca reperitur (ubi abundat) alvi quoque feces circumlimit, sed etiam in toto ureterum ductu, qui à renem tunicis hac ipsâ albedine discernuntur. Nec solum in avibus crassior hac materia à renibus descendens conspicitur; sed in serpentibus etiam aliisque oviparis

Rapacibus
ventriculus
membranofus.

Echinus.

Appendices
seu intestina
cæca.

Ductus intesti-
nalis.

Meatus cysti-
cus.

Fellis usus.

Renes.
* De Generat.
Animel. Extri-
cit. 7.

Urinae duæ
partes.

oviparis; præsertim iis quorum ovum duriore cortice obducitur. Major quoque hujus quàm serosa & tenuioris partis copia; estque consistentiæ inter crassam urinam & stercoracem excrementum mediæ; adeò ut ureteres pertransiens lac coagulatum, sive leviter densatum, reserat; forsque ejectum in crustam friabilem concreseat. Vide plura in hanc rem Exercit. 11. Veteres, cum Aves non mingere pro indubitato haberent, rationem ejus assignabant, quòd humidum omne superfluum penis alendis infumeretur.

Pancreas.
Testes.

Pancreas Avibus quas dissecimus omnibus duplex est.

Testes maribus intra corpus profundè reconditi & dorso statim infra jecur adnexi sunt. Verno tempore, cum semine turgent, duplo triplòve majores fiunt quàm per hyemem.

Ovarii & uteri descriptiones accuratas vide apud *Harvæum*, lib. de generat. Animal. Exercit. 3, 4, 5.

Avibus nonnullis palmipedibus latirostris & Mergis aspera arteria in vas quoddam ceu ampullam, ex ossibus & membranis intermediis compositum, varix in variis avibus figuræ, definit; è quo deinde rami in pulmones hinc indè abeuntes oriuntur. Ossa figuram & consistentiam vasi conferunt, quemadmodum costæ thoraci, aut cartilagine annulares asperæ arteriæ, impediuntque nè ejus latera in se collabantur. Membranæ ossium interstitia complent clauduntque. Vasculum hoc ob internæ cavitatis anfractus Labyrinthum vocare soliti sumus. Quis ejus usus sit, an ad vim vocis augendam; an ad aerem cellæ instar recondendum, qui sufficiat avibus dum urinantur, ut diutius sub aquis possint durare; an ad utrumque hoc præstandum, an verò ad neutrum, nobis nondum planè constat. Voci intendendæ non inservire argumentum est, quòd Aves ejusdem tribus quæ eo carent, ut v. g. Anates domesticæ vocem validam & vehementissimam edunt: Quodque nec ad urinandum conducatur, illud suadet, quòd Colymbi dicti, qui præ aliis omnibus frequentissime urinantur, diutissimèque sub aquis manent, eo careant.

CAP. III.

De Generatione Avium.

Ovarium.

Aves omnes oviparæ sunt. Hoc licet & Serpentino generi, & Piscibus & Insectis commune sit; Avibus tamen & figura ovorum & testa fragilis, & albuminis ac vitelli distinctio, & incubandi ratio peculiaris est. Ova autem omnium, si exterior cortex delibretur, alba sunt.

Femina à nati-
vitate ova
omnia incise.

Avibus feminis ova omnia quæ per totam vitam paritura sunt à prima statim generatione inesse verisimillimum est; adeoque cum ovorum racemus penitus exhaustus est parere desinunt & effatæ fiunt, ut de viperis Angelus Abbatius observavit. Nos enim in eis Avibus quæ semel tantum, aut ad summum bis singulis annis pariunt, ovarium observavimus innumeris ferè ovorum granulis stipatum, quæ eis ad multorum annorum partus sufficiant. Cum ergò certum sit, Aves nonnullas ætate effatæ fieri, omnes autem ovorum minimorum magnam congeriem simul continere; quæ paritura sunt omnia iis nasci non sine ratione arbitramur. Non me latet * Harvæum asserere, gallinam quamvis in vitellario nulla ovorum primordia parata habeat, nova tamen post coitum in ovario generare. Verum tantus vir non satis perpendit hanc rem, ideoque eam duntaxat obiter & obliquè tangit: ipse autem cum Fabricio fatetur, in gallinæ reliquorumque oviparorum ferè omnium ovarii infinitam propemodum vitellorum multitudinem cerni, variis admodum incrementis à quantitate propemodum invisibili ad consummatam magnitudinem. Cur verò tantam vitellorum supellectilem natura præpararet, quæ ut diximus in plurium annorum partus sufficiat, si novos generandi facultatem feminis contribuere? Nec de Avibus tantum sed & de quadrupedibus etiam feminis & de mulieribus ipsis verum est, conceptuum omnium primordia sive ova ab initio iis inesse, quæ postea per totam vitam parituræ sunt. Nam corpora illa testes feminei dici solita nihil aliud sunt quàm ovaria bina, ut eas dissectanti manifestè patebit, plurimis varix magnitudinis ovis composita, quibus omnibus in lucem editis aut quovis modo consumptis corruptivè, femina parere cessat, nec ulla amplius restat generationis spes.

* De Generat.
Animal. Exer-
cit. 29. & 40.

Partes ovi.
Cortex.

Ovi partes sunt 1 *Cortex seu putamen*, qui in ipso utero, antequam editum sit ovum, durefcit, contra quàm Aristoteles & Plinius cõsque secutus Fabricius ab Aquapendente tradiderunt: Atque hoc cuivis facilè digitis experiri in gallina prægnante licet

licet, aut si iis minus fidat, oculis; aperto sc. abdomine gallinae parturientis. Quod si experimento faciendo aut facultas aut voluntas non suppetat, consulat Hervæi de *Generat. Animal.* Exercitat. 11. ubi illud luculenter demonstrat 2. *Membranae quatuor*, Membranae. duæ exteriores quæ albumen exterius succingunt, una interior, quæ vitellum continet, & quarta media quæ interius albumen ambit. 3. Albumen duplex, quod Albumen duplex. Harvæus primus in ovo gallinaceo observavit, utrumque propriâ membranâ involutum: alterum tenuius, & liquidius; alterum crassius & viscosius; pauloque magis ad albedinem vergens; in vetustioribus autem & requietis ovis, post aliquot dierum incubationem sufflavescens. Ut secundum hoc albumen vitellum undique obtegit, ita liquor ille exterior ipsum circumambit. *Bina hæc albumina distincta esse vel hinc constat: Si ablato cortice membranam utramque proximam penetraveris, videbis alborem liquidum & exteriorem protinus effluere, iisdemque membranâ hinc inde in patinam reclinatis, interius tamen & crassius albumen locum & figuram suam globosam servat: utpote membranâ propriâ, tenuique adeo ut visum prorsus effugiat, terminatum: hanc autem si secueris, secundum albumen illico huc illuc sparsim effluit, & figuram rotundam amittit, perinde atque è vesica seltâ humor in ea servatus prorumpit. Et disruptâ propriâ vitelli membranâ, liquor croceus egreditur, & globositas pristina subsedit.*

4. *Vitellus*, de quo videatur *Harvæus lib. de Generat. Animal. Exer. 12. 5. Chalazæ binae*, Vitellus. Chalazæ. altera in obtuso, altera in acuto angulo. Plus earum in albumine reperitur, vitello tamen validiùs adhærent, ejusque membranæ appenduntur. Corpora sunt longiuscula, concreta magis quàm albumen, & albidiora, nodosa, luciditatis cujusdam non expertia, ut grando, unde illis nomen. Constat enim qualibet chalaza pluribus quasi grandinibus albumine ad invicem junctis. Earum altera major est & longius à vitello versus obtusum ovi cacumen protenditur: altera minor à vitello inferiùs versùs partem ovi acutam porrigitur. Major ex duobus vel tribus nodis, quasi grandinis granis globulive conflatur, qui modico intervallo à se invicem distant, & minor ordine majori succedit. In omnibus omnium avium ovis reperiuntur fœcundis pariter & subventaneis. Unde apparet vulgaris muliercularum error existimantium grandines esse galli sperma, atque ab ipsis pullum procreari. Harum usus est, ut sint tanquam poli istius micro-

cosimi, & connexiones omnium membranarum convolutæ invicem & contortæ, quibus liquores non modò suis quique locis conserventur, sed debitam quoque invicem positionem retineant. 6. *Circulus albus & perexiguus* (vitelli tunicæ tanquam *cicatricula* quædam inusta) adnascitur, quem ideo Fabricius cicatriculam nominavit. Macula hæc perpusilla est lenticulæ ferè magnitudine, aviculæ pupillam referens, alba, plana & circularis. Omnibus quoque ovis inest, etiam à prima eorum origine in vitellario est. Est autem hæc præcipua totius ovi pars, cujus gratia reliquæ omnes efformantur & ex qua pullus originem suam ducit. Hæc omnia Harvæus.

Ovorum pediculi, quibus avario adnascuntur, non solidi sunt ad modum petiolorum fructuum, sed concavi & fistulosi. Chalazarum usus. Cicatricula. Ovi pediculus.

Ova si secundum longitudinem manibus comprimantur, difficulter nec nisi magna vi adhibita rumpuntur.

Ova motu violento agitata, donec conquassentur albumine & vitello confusis, super obtusiori extremitate erecta statui possunt, quæ alias albumine & vitello integris difficillimè hoc modo erigantur. Vitellus enim inter chalazas suspensus & velut pendulus levi momento huc illuc vibrat.

Ova aceto macerata testis solutis in vas angusti oris immitti, aut per annulum traduci possunt.

Cum ovo duplex liquor, albumen sc. & vitellus, inest; ex Albumine solo formatur & alitur fœtus donec grandescat. Vitellus partim grandiori, partim excluso jam pullo alendo infervit. Nam post exclusionem vitelli bona pars adhuc residua, in pullo abdomen recipitur, ibidemque velut in thesauro quodam reservata, per *ductum intestinale* dictum in intestina infunditur, estque lactis vicaria. Cum enim viviparis lac suppetat, quo fœtus recens editos alant, donec paulatim firmiori & duriori cibo affluant, vitellis eis non opus fuit. Avibus autem quæ mammis & lacte carent pro fœtu tenero nutriendo vitelli humorem præparavit, & in ovi meditullio recondidit Dei ministra natura. Hæc omnia confirmat Harvæus de *Animal. generat. Exer. 53. Absumitur* (inquit) *primò albumen, & vitellus serò tandem pro cibo est, lactisque vicem in jam natis Animalibus supplet. Nempe ut quale alimentum natura in viviparis animalibus per ubera porrigit; tale in oviparis per vitellum exhibeat. Quare accidit ut omni albumine absumpto, vitellus serè integer in ovo supersit, perfecto jam & consummato pullo, diuque etiam post ejus exclusionem; nos enim etiam post sex septimanas nonnihil ejus in ventre pulli intestino affixum vidimus.* Pallus ex albumine formatur. Vitellus lactis vicaria.

Fœtus cicatriculæ inest etiam ante incubationem.

* Tractatus de ovo.

Quod fœtum ex albumine formari diximus, non de quacunque Albuminis parte intelligendum est, sed de puriore & lucidiore, in cicatricula dicta contentâ, in qua fœtus primitus formatur. Imò vero huic prima embryonis stamina etiam ante incubationem inesse, quemadmodum plantarum feminibus seu ovis novellam plantam, observavit celeberrimus vir, & in naturæ arcanis indagandis sagacissimus, * *Marcellus Malpighius* : Et quod magis adhuc mirum, etiam in ovis subventaneis aliquid molæ simile cicatriculæ inesse. Harvæus de formatione & nutritione pulli in ovo sibi parum constare videtur, alibi enim ex utroque liquore albumine nimirum & vitello pullum tum ab initio formari, tum ali statuit, ut v. g. *Exercit.* 36. ubi hæc habet. *Enimvero ex ductu venarum umbilicalium, & propaginum illarum distributione, que proculdubio alimento hauriendo inserviunt, manifesto constat, materiam constitutivam & alimentum à prima statim origine tam à vitello quam ab albumine nutriendo pullo suppeditari : & colligamentum à nobis dictum, videtur non minus è vitello quam ab albumine constari ; utriusque enim humoris aliquid colligescit. Quinetiam macula ex qua primum dilatata fit colligamentum, queque oculus à nobis dicitur, vitelli tunica impressa cernitur.* Alibi pullum primò colligamenti liquore nutrirî, deinde albumine tenuiore, tandem crassiore, ultimo vitello asserit. *Exercit.* 21. *Post diem decimum maxima albuminis pars in colligamentum indeque in fœtum absorpta est ; totum nempe albumen tenuius, crassiorisque pars major. Vitellus autem amplior quam initio erat conspicitur. Unde manifestè constat, vitellum nondum nutritioni inservire, sed postea huic officio dicatum esse. Et quantum ex venarum ductu ac distributione conjectura consequi potui, fœtus ab initio statim ex colligamento nutritur ; quippe in ipsam duntaxat venæ primum disseminatur ; deinde in tenuioris albuminis membranam, posteaque in crassius albumen & vitellum. Similiter & crassius mox albumen pro nutritu est ; ultimòque tandem vitellus, &c.*

Viviparis ova inest. Testes foeminei ovaria sunt.

Ex ovo omnia, non in oviparis tantum animalibus sed & in viviparis. Fœminis enim viviparis ova insunt, quamvis ea non pariant. Bina nempe corpora illa, testes foeminei dicta, nihil aliud sunt (ut superius etiam diximus) quam ovaria seu ovorum conceptacula aut congeries & massæ quædam ovorum minutissimorum, ut cuius ea dissecanti manifestè patebit, ut mirari meritò possimus rem adèd apertam & evidentem curiosos Anatomicorum oculos tamdiu latere potuisse. Hoc autem interest inter Oviparorum & viviparorum ova, quòd hæc unico liquore, albumine sc. solo constare videntur, cum illa duplicem triplicemve obtineant. Imò si rem exactius perpendamus, viviparorum ova cicatriculis ovorum dictis respondent, quibus fœtus ab initio inest. Nam vitellus oviparis, ut diximus, lactis vice conceditur ; & liquorem albumini analogum ex ipso utero imbibit ovum vivipari. Post coitum enim ovum fœcundum redditum in utero devolvitur, eodem profus modo quo semen maturum ab arbore herbæ in terram delabatur, ibidemque pariter humorem imbibit, quo fœtus intus conclusus nutritur. Deinde, post aliquod temporis spatium, utero se affigit, inque eum, feminis delapsi instar, velut radices agit. Sed de his alibi fusius.

Incubatio gestationi respondet.

In oviparis incubatio viviparorum gestationi æquivallet : in utraque enim ova pariter foventur, in hac intus in utero, in illâ foras sub alis, usque ad partus seu exclusionis tempus, cum fœtus jam grandior factus & aerem liberum suspirans, tegumenta cum involventia dirumpit & in lucem egreditur. Ovum autem *uterus expositus* non ineptè dicitur, eodem enim modo in oviparis fœtui alimentum subministrat, quo uterus in viviparis.

Ex coitu alieno spuria nascuntur.

Ut alia Animalia sic & Aves diversarum specierum nonnunquam coire & semina miscere minimè dubium est, unde tertium quoddam spurium & utriusque speciei particeps oritur, quod tamen speciem suam minimè propagare existimo. Aliàs enim numerus specierum in unoquoque ferè Avium genere in infinitum crevisset. Sic etiam in genere Quadrupedum ex Alini & equæ coitu mulus nascatur, mulum tamen parere pro prodigio haberi solet. Fit tamen hic coitus inter Aves cognatas & eiusdem generis particeps ; præcipuè inter Accipitres aliàsque rapaces diversarum specierum, partim quòd harum species sibi mutuo perquam similes sunt, partim quòd omnes in Venerem admodum proclives.

Gallinæ sine gallo ova irrita parant.

Mirum est, quod in gallinaco genere fieri quotidie experimur ; *Gallinas* sci. absq; ullo *Galli* congressu ova concipere & parere, quæ quamvis undique perfecta videntur, sunt tamen irrita seu infœcunda, Græci *ἄρβυττα* & *ἄρβυττα* & *Ζεφουρα*. i. e. subventanea vocant, quasi Gallinæ vento implerentur. Nec Gallinæ solum, sed & aliæ etiam aves, salaces præfertim & in Venerem proclives, cum pruriunt & libidineurgent, si earum genitalia aut etiam dorso leviter contrectentur aut demulceantur, ova nonnunquam edunt. Sic Harvæus, * *Imò verò, inquit, usque adèd libidinosæ interdum aves sunt, ut si dorsum earum manu saltem leviter tangas ; statim procumbant, orificiumq; uterinum*

* De Gestat. Animal. Exercit. 5.

uterinum nudent & exporrigant : quod si blandè digito demulseris, vago murmure alarumque gestulatione gratam Veneris dulcedinem exprimunt. Quinetiam fœmellas ova indè concipere & Aristoteles autor est, & ipsemet in Turdo, Merula, aliisque expertus sum : idque olim primum fortuito meoque damno didici. Psittacum nempe insigne, doctèque garrulum uxor mea diu in deliciis habuit. Erat is aded familiaris, ut quocunque vellet libere per ædes vagaretur ; absentem Dominam inquireret ; inventæ hilari voce adblandiretur ; vocanti etiam responderet, advolaret ; vestemque rostro pedibusque vicissim comprehendens, ad summum humerum scanderet, indèque ad brachiuni descendens super manum semper se sisteret ; Jussus loqui aut cantare, etiam noctu & in tenebris, morem gessit. Sape ludibundus & lascivus sedentis gremium adibat ; ubi caput sibi attractari, dorsumque demulceri gestiebat ; quassatèque alis & blando strepitu summam animi sui latitiam testabatur. Ego hæc omnia ab usitate pridem familiaritate & obsequio proficisci interpretabar : marem enim sum arbitratus ob loquelæ & cantus eximiam præstantiam. Quippe inter aves fœmellæ rarò cantillare aut voce invicem provocare solent : Sed mares solum suavi vocis modulamine fœmellas delinire & ad Veneris obsequium pellicere animadvertimus.

Non diu post blandas has contrectationes, Psittacus qui multos jam annos sanus vixerat, agrotavit, crebrisque tandem convulsionibus obortis, in Domine suæ gremio, ubi toties luserat, animam plurimum desideratus expiravit. Dissecto itaque cadavere, (ut mortis causam inquirerem) ovum ferè perfectum in utero reperio ; sed ob defectum maris corruptum, quemadmodum aviculis in caveis inclusis sæpe accidit, quæ maris consortium desiderant.

Plurima itaque aves quanto salaciores tanto etiam fœcundiores sunt, & aliquando sine mare (ob pabuli libertatem, vel alia aliqua de causa) ova concipiunt, rarò autem citra ejus operam ea vel perficiunt, vel pariunt, sed morbis potiùs inde gravioribus tenentur, tandemque intereunt.

Non minùs mirum fortè cuiquam videri possit, quòd unico maris coitu ova omnia quæ fœmina per integrum etiam annum proximè sequentem paritura est, fœcundentur. Fabricius, ut ab Harvæo citatur Exercitat. 6. de generat. Animal. Quod omnino verum sit, (inquit) virtutem fœcundandi tota ova, & quoque uterum à femine galli provenire, patet ex eo quod mulieres agunt, qui gallinam domi gallo destitutam habentes, eam per unum atque alterum diem alibi gallo committunt : ex hoc enim exiguo tempore succedit ovorum omnium fœcunditas per totum illud anni tempus. Et ego (inquit Harvæus) Fabricio patrocinator, aliquando verna tempestate (de coitus fœcundantis tempore & necessitate aliquid certi indagaturus) gallinas duas à gallo seclusas per quadriduum detinui, quæ interea singule tria ova pepererant, non minùs aliis ovis prolifica. Iterùmque aliam gallinam quæ decimo ab inde die ovum peperit, aliudque vicesimo, & utrumque fœcundum. Ut videatur posse unum atque alterum coitum integrum racemum, omniàque illius anni ova fœcundare. Quæ sequuntur minùs consideratè, & ex præsumpta opinione illum scripsisse puto. Nam quamvis gallina in vitellario nulla ovorum primordia jam parata habeat, tamen post coitum fœcunda reddita, paulò post ova tum in ovario generat, tum in lucem profert, eaque citiùs prolifica. Scilicet non modo illorum ovorum, quæ adhuc vitelli duntaxat sunt, & albumine carent ; aut quæ minima jam primordia in Ovario existunt ; sed ea quoque ova ab eadem virtute fœcunda redduntur, quæ nondum inchoata, diu postea concipienda sunt. Eadem aliis verbis repetit sub finem Exer. 40. Enimverò, concludens, si desubtus gallina semel fœcunda reddita ovisque incubante (postquam jam omnia sua ova peperit & nullum in ovario superest) omnia illa ova abstuleris, plura denuo pariet, eaque genitiva sive prolifica. Verùm ego summum virum hallucinatum puto, in eo quod affirmaverit gallinam cum jam omnia sua ova pepererit & nullum in ovario superest plura denuo parituram : Non enim video qui hujus rei experimentum capere potuerit ; cum si talem gallinam aperuisset, nec ullum intus ovum invenisset, non certo scire potuerit eam nova parituram si vixisset. Fortè opinatus est illam omnia peperisse ova, & vitellarium penitus exinanisse, antequam gloriæ seque ad incubandum conferre cæperit. Quod si de gallinis omnibus glorientibus verum sit, ejus sententiam omnino confirmat. Ego vero, cum de aliis avibus minimè verum esse experiatè didicerim, neque in gallinis obtinere credo, quamvis in eis nondum expertus fuerim.

His addemus observationem illam Harveianam Exercit. 59. de generat. Animal. " Natura iis ferè animalibus numerosos fœtus largitur, quæ viribus animisve imbecillia, " ab aliorum injuriis agrè se tutantur ; adeoque vitæ brevitatem copiosa prole com- " pensat. Tribuit hoc avium generi natura (inquit Plinius) ut fœcundiores essent fugaces

“*carum quam fortiores.* Cùm enim generatio quælibet perpetuitatis gratiâ à natura
 “instituitur, frequens iis contingit quæ brevioris sunt ævi, & externis injuriis obnoxia,
 “nè species deficeret. Ideoque aves quæ robore pollent & ex raptò vivunt, adeoque
 “diuturniore & securiore vitâ fruuntur, rarò plus quàm bina ova edunt. Columbæ
 “quidem, Turtures & Palumbes bina duntaxat ova simul incubant, sed numeri de-
 “fectum frequentiam compensant: decies enim quotannis pariunt. Multum itaque
 “generant, licet non multa.

CAP. IV.

De Ætate Avium, quamdiu scilicet vivant.

Aves Quadru-
 pedibus viva-
 ciores.

AVes ex Animalibus sanguineis calidioribus maximè sunt longævæ. Quadrupedi-
 bus certè pro corporis proportionem multo vivaciores. Cygni vel trecentimum
 ætatis annum assequi traduntur. Anserem octuagenarium sanum & validum & multos
 adhuc annos superfuturum ni ob malitiam suam illam occidere coactus fuisset, paren-
 tem suum aluisse, ab amico quodam nostro summæ fidei certiores facti sumus. Quid
 quod Onocrotalus ille, qui Maximiliani Cæsaris temporibus Mechliniæ altus fuit octua-
 genarius certò credebatur? Quæ de Aquilæ & Corvi ætate feruntur, quamvis fidem
 omnem superant, docent tamen multum adhuc esse quod vero superfit. Compertum
 est apud nos (inquit Albertus citante Aldrovando) Columbam vivere per viginti an-
 nos. Quod ad Columbas domesticas attinet (inquit * Aldrovandus) retulit mihi vir
 quidam fide dignus, & rerum naturalium non imperitus, se à patre suo, qui Colum-
 bacci generis aliarumque avium studiosissimus esset, audivisse, Columbam habuisse
 viginti & duobus annis, & semper generasse, excepto ultimo semestri, quo coelibem
 vitam relicta conjugem elegerat.

* *Ornithol.*
 tom. 2. p. 370.

Linaria 14.
 annorum.

Carduelis 20.
 annorum 23.

Quatenus ve-
 rum sit magis
 longæva esse
 quæ diutius
 gestantur.

Et ut alites mittam, minimæ etiam aviculæ quàm diutissimè vivunt. Nos Linari-
 am novimus quatuordecim minimum annos in cavea enutritam, quæ nulla adhuc lan-
 guoris aut senii signa præferbat. De Carduele Gesnerus à necessario quodam suo sic
 sibi scriptum memorat. Carduelis avicula etiam ultra vigesimum annum vivit. Mo-
 guntia enim puer Carduelem vidi egressum viginti tres annos, cui singulis septimanis
 rostrum ac unguis præcidebantur, ut Papaver, cibum potumque capere & suo loco
 consistere possit. Nec dubium est, quin liberæ & sui juris, cùm aperto semper cœlo
 fruuntur & victu naturali gaudeant quo etiam undique conquiendo corpuscula exer-
 ceant, multo diutius vivant quàm in ædibus & caveis conclusæ.

Quod Plinius de Animalibus observavit, *diutius se gestari, quibus sunt longiora vitæ
 spatia*, de Animalibus ejusdem generis accipiendum est. Nam si conferantur Anima-
 lia diversi generis, vivaciora nonnunquam inveniuntur, quæ minùs diu in utero ge-
 stantur, ut Aves Quadrupedibus. Quod si objiciatur, hæc inter se conferri non posse,
 quoniam Aves in utero non gestantur, respondemus incubationem in oviparis vivipar-
 orum gestationi æquivalere: in utraq; enim ova pariter foventur, in hac intus in
 utero, in illa foràs sub alis, ut superius ostendimus.

CAP. V.

*De Proprietatibus quibusdam & Accidentibus Avium v. g. Figura & magnitudine,
 colore, instinctibus naturalibus, moribus, ingenio &c.*

Figura corpo-
 ris in Avibus.

Corporis truncus brevior latiorque & crassior est Avibus quàm Quadrupedibus:
 caput pro portione corporis multo minus. Cùm enim volucres aerem eodem
 ferè modo trahunt, quo naves aquas, corpus earum carinæ, caput proræ (quæ ob si-
 militudinem etiam Rostrum navis appellatur) cauda gubernaculo seu clavo; *Alæ* re-
 mis velisve respondent: unde & Poeta eleganter *Remigium alarum* dixit.

Pennata omnia in genere Quadrupedibus minora sunt, hoc est maxima maximis.
 Unde fabulosa omnino existimo quæ de *Ruk* ave feruntur, itemque de *Cuntor*, quòd
 scilicet alis expansis 15 aut 16 pedes occupet, rostroque instruat tam duro ut eo
 vaccinum tergus perforet. Plumis albis nigrisque mixtis vestiri dicitur, cristam pari-
 lem instar novaculæ & nonferratam instar Gallinacæ gerere. Duæ illarum, inquit,
 vaccam occidere & comedere valent, nec ab hominibus abstinent. Pauciores sunt:
 plures

plures si reperirentur pecus universum in Peruvia destruerent. Species quatuor in insula Mariagnana occurrere scribunt *De Laet. Hist. Ind. Occident. lib. 16. cap. 13. & Leriis in Hist. Brasl.*

Aves ejusdem generis cicures & domesticae pro diversitate Regionum in quibus degunt, victus quo utuntur, aliorumque accidentium, coloribus, sapore carnis, magnitudine, & fortè etiam corporis figurâ plurimum variant: ferae pleraque eadem proximè magnitudine sunt, eisdemque colores servant. Pleraque dico, sunt enim paucae quaedam quae etiam liberae sui que juris, seu naturâ ferae, coloribus plurimum variant, ut *Aves pugnaces dictæ & Scamp-duck.*

Aves cicures ejusdem speciei coloribus alii que accidentibus variant.

Ungues, pili, cornua & similia (inquit Aristoteles) *gignuntur ex cute: quo fit, ut ipsa colorem pariter cum cute immutent: alba enim & nigra & vario modo diversa pro colore cutis redduntur. Hæc autem in avibus omnibus longè aliter se habent: cujuscunque enim coloris plume fuerint, subjecta cutis nonnisi unum exhibet. Quinetiam una eademque penna variis interdum coloribus miroque ordine tingitur. Hæc ex Harvæo.*

Ex Avibus alia gregatim volant & degunt, ut Columbae: alia, ut gallinaceum genus, coeundi & pariendi tempore binæ tantum, mas scilicet & foemina: à partu vero una cum sua prole degunt. Hæc pullos cum jam adoleverint & sibi ipsis prospicere possunt à se procul abigunt.

Aves nonnullæ conjugalem vitam degunt, ita ut mas unus uni maritetur foeminae, ambobusque proli enatiendæ socias operas præstant. Sic Perdices vitam conjugali gaudent. Columba quoque mas incubandi vices, nidum componendi, pullosque nutriendi subit. In his autem quæ conjugio copulantur, plures mares quam foeminae nascuntur in quibus unus mas pluribus foeminis sufficit, plures foeminae.

Conjugiis avium.

Aves pleraque dum dormiunt caput retorquent & sub ala recondunt: pleraque etiam inter dormiendum unico pedi insunt, altero sublato, ut calore corporis fovæatur.

Quomodo dormiunt aves. Instinctus naturales Avium. Nidificatio.

Dari in Animalibus instinctus quos vocant naturales vel sola nidificandi ratio in avibus ad fidem faciendam sufficit. Cum enim quæ ejusdem speciei sunt in remotissimis & longissimè à se invicem disjunctis orbis terræ partibus, ex eadem semper materia nidos construant, eandemque eorum formam perpetuò observent, necesse est ut id vel institutione aut parentum imitatione addiscant, vel instinctu naturæ efficiant. At neque institutione, quis enim docentes discenscens vidit unquam? neque verò imitatione, pulli namque admodum juvenes nidos deserunt, cum jam ingenio sunt, nec quicquam ferè præter victum aut curant aut animadvertunt: At neque unquam parentes nidum componentes videre potuerunt; nec alias sui generis aves, quas imitentur, cum ipsi vere à nativitate sua proximo nidificent. Superest ergo, ut instinctu agant.

Lubet hic cum Harvæo mirari, quanta sedulitate ac patientiâ aves feminae ferè omnes, dies noctesque totas nidis suis insideant, seseque mactent, ac præ fame propemodum enecent; quantisque periculis se exponant ut ova tueantur; quæ si aliquando coacta tantillum reliquerint, hem! quanto ardore ac festinatione eadem repetunt & operunt? Anates & Anseres interea dum paulisper abfuerint, ova stramine tegunt & occultant. Quæ verò magnanimitate imbelles sepe matres ova sua protegent? quæ tamen fortasse subventanea aut urina fuerint, aut etiam non sua; imò verò artificialia interdum ova pari animi fortitudine defendunt. Stupendus profecto avium amor erga ovum iners & vitâ privatum, quod tantæ sollicitudini nihil commodi aut voluptatis retribuât. Quis non admiretur affectum illum aut ferorem potius glorientis gallinae, qui extingui nequit nisi aquâ frigidâ obrutur? Durante hoc animi impetu cuncta negligit, & censuribunda alas dimittit, dum hispida surriguntur plume; inquieta & querula obambulat; alias gallinas nido deturbat; ova passim querit quæ incubet; nec quiescit, donec aut illa nascâ fuerit aut pullos quos deducat; quos sane miro zelo & ardore convocat, fovet, pascit ac tuctur. Quam lepidè risum movet gallina, dum supposititios Anatis pullos (quos pro suis exclusit) in aqua natantes sequitur, locumque sepe ambiens, cum periculo vadum tentat, invocat, mirisque artibus ad se pellicere satagit?

Gallinae affectus erga pullos & ova.

Aves omnes tempore coitus loquaciores sunt & vocaliores.

Aves multò citius crescunt & justam magnitudinem assequuntur quàm Quadrupeda. Quæ enim cibo in os ingesto à parentibus nutriuntur pleraque intra mensem unum aut sex summum hebdomadas, nonnullæ multò citius ad volandum idoneæ, debitam speciei suæ corporum mensuram proximè attingunt: intra semestrem spatium omnes perficiuntur. Nec hoc tamen in iis, ut in Quadrupedibus, vitæ brevis indicium est.

Aves non paucae ingeniose admodum sunt, ut vel inde constat quòd humanis vocibus imitandis dociles; quas nullum unquam quadrupes (quod equidem audiverim) efferre aut formare potuerit, quamvis eorum organa multò ad id aptiora esse, utpote humanis conformia, videantur.

CAP. VI.

Nonnulla quæ de Avibus quærenda, observanda, inque iis experienda D. Willughby sibi met proposuit.

1. **A**N Rapacibus diurnis solis cutis nuda (quam Falconarii seu Accipitrarii nostri *the Scare* vocant) basin mandibulæ Rostri superioris ultra nares obvestit?
2. An Psittacus solus Rostri mandibulam superiorem moveat? ut affirmat Aldrovandus; annon & Loxia, quæ Rostro pariter ad scandendum utitur, aliæque nonnullæ?
3. An aves aliquæ ungues & rostra mutant, quod de Aquila fertur?
Resp. Quod de Aquila fertur fabulosum esse minimè dubito: nec puto ullam avem atate rostrum mutare. Quocirca emendanda est metaphrasis illa Anglica *Psalmi* 103. *com.* 5. in vulgari sci. Psalmorum versione metrica, quæ sic se habet, *Like as the Eagle casts her bill, whereby her age reneweth*: i. e. Quemadmodum Aquila rostrum mutat, quo renovatur atas ejus: Hac enim versione seu paraphrasi multis imperitioribus impositum est, Scripturam hoc tradere existimantibus, cum nihil tale in textu reperitur, sed duntaxat. *Renovabitur ut Aquila juvenus tua.* Quòd autem Rostri uncus in Aquilâ aliisque avibus extremo senio ad eò excreseat, ut etiam victum impediatur, verum esse non abnuerim. Nam & Cardueli illi annozæ, cujus superius meminimus, rostrum & ungues singulis septimanis præcidi opus fuit, ut cibum capere possit.
4. Quot Aves in Rostro superiore appendices angulares utrinque obtinent, ut Tinnunculus, Subbuteo, Lanii?
5. Commissura crurum mandibulæ inferioris quibus interiùs in rotundum terminatur, quibus in angulum?
6. An oculorum irides avibus ejusdem speciei omnibus ejusdem semper coloris sint?
Resp. Differre haud rarò in eadem specie Pullorum & adultiorum irides; interdum etiam maris & feminae: An verò adultiorum in eodem sexu, inquirendum restat. Ego differre non puto.
7. An quibus ingluvies deest, defectus ille semper suppletur Oesophagi amplitudine, qui (ut diximus) in plerisque hujusmodi immediatè supra ventriculum; in faculum quendam seu ventriculum liminarem dilatatur.
8. Cum cæcum intestinale nihil aliud sit quàm ductus intestinalis contractus, quæ-ratur, Annon etiam ad cæca intestina vulgò nota, tam in Avibus quam in Quadrupedibus ductus quidam extrinsecus terminetur? Cùmque plurimis avibus appendices perexiguæ sint, nec ullum omnino usum adultis præstare videantur, quæ-ratur in Embryonibus quis earum usus sit?
9. An cæcum intestinale semper versùs caudam reflectatur? Quibus Appendicum extremitates reflectantur? Quibus Appendices intestinorum striatæ? An ab Appendicibus ad Anum intestinum triplo largius? Dextrane an sinistra Appendix brevior esse soleat?
10. An Avibus aliquibus duplex ovorum racemus sit, quemadmodum viviparis feminis duo ovaria, testes feminei vulgò dicta, an simplex omnibus?
11. Utrum Aves ova partui vicina retinere possint, si nidi earum non sint parati, aut casu aliquo destruantur; an unquam invitis excidant?
12. An iis quæ bina ova pariunt ut Columbibus ex altero mas, ex altero femina semper nascitur?
Resp. Frequenter id ita accidere, interdum tamen binos mares, interdum binas feminas unà excludi.
13. Experimentum fiat, An ova in Angliâ artificiali calore excludi possint?
14. Observetur, quinam colores in avibus frequentiores sint, & in quibus partibus; ut v. g. in uropygiis plurimarum Avium idem color est, nimirum Turdi, Passeris &c.
15. Quot caudam motitent? ut Motacilla, Merula, Tringa &c? Ex mediis duabus caudæ pennis, cum complicatur cauda, altera alteram tegit, h. e. alteri superincumbit; quare an dextra an sinistra sapius, an utraque prout accidit id faciat?
16. Quot avium generibus plures mares sint, ut Pugnacibus, quot plures feminae; ut Gallinaceo generi?

17. Quæ humi nidificant, ut Gallinæ generis omnes & Alaudæ? Quæ in arboribus & sepibus, ut maxima avium pars? Quæ in aqua, ut Fulicæ? Quæ humo? Quæ arboribus insident?

18. Quæ aves se abscondunt aut loca mutant, sive per hyemem, sive per æstatem?

19. Quid fieret de Luscinis, Cuculis, &c. hyeme; de Turdis pilaribus &c. æstate; si in caveis conclusæ diligenter nutrentur & curarentur?

20. Qui sit ut frigus in hyeme intensissimum, modò suppetat victus, avicularum tenera corpuscula non congelet aut perimat?

21. An ætas Phasianorum, Accipitrum &c. cognoscatur ex lineis in cauda transversis?

22. Quot aves albas sub cauda plumas obtinent? Quot fetas sub mento, ad angulos oris, aut circa nares?

23. Quænam aves, tum in terrestribus, tum in aquaticis, duas in alis lineas transversas obtinent?

24. Quot pinnulas seu villos Remigum pennarum exteriores interioribus, seu superiores inferioribus latiores obtinent?

CAP. VII.

De Insulis, rupibus & clivis quibusdam insignioribus circa Angliam, ubi Aves maritimæ magna numero quotannis nidificant & pariunt.

Aves aquaticæ complures, præcipuè autem maritimæ, gregatim quotannis nidificant & pariunt, vel in excelsis rupibus, vel in insulis desertis minùsve habitatis, vel in clivis maritimis. Hujusmodi loca celebriora circa Angliam sunt,

1. Bassa insula in astuario Edinburgico, non procul a litore sita, quam Harvæus non minus verè quàm eleganter his verbis describit. Est insula parva, Scoti *Bassè* nominant, abrupto & contragoso clivo editissima (verius saxum ingens sive scopulum dixeris) haud amplius mille passuum circuitu amplitudo ejus clauditur. Hujus insule superficies (mensibus Maio & Junio) nidis, ovis, pullisque propemodum tota instrata est; adeo ut vix uspiam, præ eorum copiâ, pedem liberè ponere liceat: tantæque supervolitantium turba, ut nubium instar, solem cælumque auferant; tantisque vociferantium clangor & strepitus, ut propè alloquentes vix audias. Si subjectum mare inde, tanquam ex edita turri & altissimo præcipitio, despexeris, idem quoquo-versum infinitis diversorum generum avibus natantibus prædæque inhiantibus operum videas: quemadmodum verno tempore stagna alicubi ranis refertissima cernuntur; & aprici colles, montesque acclives frequentissimis ovium caprarumque gregibus obfessi eminus spectantur. Si circumnavigando imminentem clivum suspicere libuerit, videas in singulis prærupti loci crepidinibus & recessibus avium cujuscumque generis & magnitudinis ordines innumerabiles, plures sanè quàm illi nocte & sereno cælo stellæ conspiciuntur: Si advolantes avolantisque eminus aspexeris apum profecto ingens examen credas. Hactenus Harvæus. Hallucinatam tamen puto cum inter alia ex reliquiis nidorum foco utilium redditus annui partem aliquam possessori accedere scripsit. Nam hoc genus avium, nunquam festucas, virgulta, aliâve foco utilem materiam nido exstruendo conquirit, sed vel in nudis cautibus ova ponit, vel paucissimas festucas & quisquillas iis substernit.

Aves autem quæ insulam hanc præcipuè frequentant ut inibi pariunt sunt. 1. Anseres Bassani dicti, Scoti *Soland-geese*, qui hujus insule proprii sunt, nec alibi (quod scimus) circa Britanniam pariunt. Cum nos ibi essemus, medio Augusto, ceteræ omnes aves discesserant, soli Anseres remanserunt, necdum enim pulli eorum penitus adoleverant. 2. Turtur maritimus hic dictus ob similitudinem aliquam quamvis palmipes fit. Avem hanc nos non vidimus, suspicamur tamen eam esse quam sub titulo Turturis Groenlandici descripsimus. Hæc etiam hujus insule peculiaris est. 3. *The Scent*, quæ vel *Lomwia* est, vel *Alka Hoieri*: putamus tamen utramque speciem hic parere. Hæ etiam alibi plurimis circa Angliam locis inveniuntur. 4. *Scarfs*, quos ex nominis cum Germanico *Scharff* convenientia, Corvos marinos esse conjectamus. 5. Larorum varix species.

2. Farnæ insule propè Bambergam pagum in litore Northumbrico arce jam ferè collapsa olim celebrem; quas quotannis frequentant ut ibidem pariunt. 1. Anates

S. Cut-

S. Cutberti dictæ, Wormio (ut puto) *Fider*. Hæ pullos recens exclusos ad mare deducunt, cùmque eis mox insulas deierunt, neque eas iterum respiciunt, aut redeunt ante ver proximum; nec alibi quàm in his insulis (quod equidem audivimus) pariunt aut conspiciuntur. 2. *Guillemots* i. e. Lomwiæ *Hoieri*. 3. *Skouts* i. e. Alkæ *ejusdem*. 4. *Counter-nebs* seu *Coulter-nebs* hic dictæ, i. e. Anates Arctiæ *Clus*. 5. *Scarfs*, i. e. Corvi marini aut Graculi palmipedes. 6. *Puffinets*, quas nomen Puffinos Anglicos esse arguit, verùm descriptio nobis exhibita Turtures potius Bassanos. 7. Larorum variae species, nimirum *Annets*, *Pickmires*, *Terns*, *Mirecrows* hic dicti.

3. Clivi maritimi circa Scarburgum in Comitatu Eboracensi, ubi præter Laros æstate pariunt Anates Arctiæ *Clus*, hic *Mullets* dictæ, Alkæ *Hoieri*, eodem nomine sc. *Auks* hic notæ; Lomwiæ quoque *ejusdem* *Hoieri*, quas *Skouts* vocant.

4. Insula quædam celebris non procul à Lancastræ, *The Pile of Foudres* dicta; quam pariter Avium maritimarum diverforum generum magni greges æstivo tempore quottannis frequentare, ibidemque nidificare & parere dicuntur.

5. Insula Mona, cum alia parva adjacente, *the Calf of Man* dicta, in quibus præter Anates Arcticas, Alkas *Razor-bills* dictas & Lomwias, Puffini Anglici nidificant, nec usquam alibi (quod sciam) circa Angliam præterquam in insulis Sorlingis.

6. *Prestholma* insula inculta & deserta non longè à Bello marisco Anglefiæ (seu Monæ insulæ Taciti) oppido primario. Hic etiam Anates Arctiæ Puffini dictæ, Alkæ & Lomwiæ, necnon Corvi marini & Larorum variae species pariunt.

7. *Bardseia* insula ad extremum angulum seu Promontorium Carnarviæ in Wallia.

8. *Lundia* insula in astuario Sabriniano.

9. Clivi maritimi non procul Tenbeia in Wallia.

10. *Godreve* insula, seu potius rupes, non procul ab oppido *S. Ives* in Cornubia, ubi Alkæ & Lomwiæ, *Murres*, & *Kiddaws* dictæ nidificant.

11. *Sorlingæ* insula in alto mari ab extremo Cornubiæ promontorio *the Lands end* dicto 30 circiter miliaribus in Occidentem remotæ, in quibus præter alias aves Puffini quoque nidificant.

12. *Caldey* insula.

13. *Erme* insula, propè Guernefiam.

CAP. VIII.

De Divisione Avium.

Aves in genere dividi possunt in *Terrestres* & *Aquaticas*.

Terrestres sunt, quæ aquas minimè frequentant, sed in ficcioribus plerunque degunt.

Aquaticæ sunt, quæ vel in aquis vel circa aquas plurimùm versantur, & in aquosis plerunque victum quærunt: de quibus agemus libro tertio.

Terrestres sunt vel rostro & unguibus *aduncis*, Γαμψόρυγες Græcis dictæ; vel rostro & unguibus *rectioribus* minùsque hamatis: illas *uncungues*, has *rectungues* brevitas causâ dicemus.

Γαμψόρυγες seu uncuques sunt, vel *carnivora* & *rapaces*, aliorum animalium prædâ & lamina plerunque visitantes; vel *frugivora* & mansuetiores, ut *Psittaci*.

Carnivora & *rapaces* sunt vel *diurnæ*, quæ interdiu prædantur; vel *nocturnæ* quæ internoctu.

Rapaces diurnæ dividi possunt magnitudinis ratione in *majores* & *minores*.

Majores sunt vel *generosiores*, quibus Rostra ab initio seu radice statim adunca, *Aquila* dictæ; vel *ignaviores* & minùs generosæ, quibus Rostra aliquousque recta, versùs extremitatem in uncum curvantur, *Vulture* denominatæ.

Minores, *Accipitres* in genere dictæ, sunt itidem vel *generosiores*, quæ magno studio cicurari & ad Aucupium institui solent, *Hawks* nostratibus dictæ: vel *ignaviores* minùsque generosæ, ideòque ab Aucupibus neglectæ, quas, quoniam liberas sui que juris esse permittunt, feras aut sylvaticas meritò dixeris.

Institui solite ab Aucupibus nostris dividi solent in *Macropteras* seu alis longis instructas, & *Brachypteras* seu alis brevibus. *Macropteras* vocant quarum Alæ complicatæ ad extremam ferè caudam pertingunt: *Brachypteras* in quibus Alæ complicatæ ab extremitate caudæ multùm deficiunt.

Aves rostro & unguibus minùs hamatis sunt vel *majores*, vel *minores*, quas *Aviculas* vocamus. *Majorum* titulo complectimur quotquot Turdum simpliciter dictum magnitudine

tudine vel excedunt vel etiam aequant. Nonnullis tamen generibus (ut v. g. Picorum) ob notas generis características communes, unam vel alteram avem etiam Turdo minorem accendere coacti sumus. Majores sunt vel Rostris crassis, validis & longiusculis, rectis; vel minoribus aut brevioribus. Priores sunt vel carne, insectis, frugibus, aut saltem insectis & frugibus promiscuè vescentes, vel insectis tantum. Illarum colorum respectu in duo genera dividi possunt, nimirum *Corvinum*, quibus corpus totum unicolor ferè & nigricans & Picis affine, quibus corpus pennis diversicoloribus varium. Insectoriarum in hoc genere unica tantum est familia nimirum Picorum Martiorum.

Rostris brevioribus aut minoribus donatae sunt vel carne alba vel carne nigra. Carne albâ præditas Gallinaceum genus vocamus. Carne nigra sunt vel majores qui bina duntaxat una vice ova ponunt, ut Columbae, vel minores quæ plura duobus ova pariunt, ut Turdi.

Aves minores, Aviculæ nobis dictæ, sunt vel Rostris tenuioribus, vel Rostris crassioribus. Utriusque generis plures sunt species subalternæ, quas inferius trademus cum ad Aviculas ventum fuerit.

CAP. IX.

Catalogus Avium Britannicarum, tam quæ perpetuo inibi manent nec loca mutant, quam quæ statis anni temporibus advolant iterumque discedunt, migratoriarum dictæ.

RAPACES DIURNÆ.

AQUILA, quæ non solum prædandi causâ huc interdum advolat, verum aliquoties apud nos nidificat & parit: quotannis (ut aiunt) in excelsis & præruptis rupibus montis *Snowdon*, in Cambriæ parte Septentrionali. Quin Anno 1668, in sylvis prope Derwentiam fluvium in Pecco Derbieni inventus est Aquilæ nidus, è bacillis seu virgis ligneis grandioribus compositus, quorum altera extremitas rupis cujusdam eminentiæ, altera duabus Betulis innitebatur. Bacillis junci insternebantur; juncis erica; Erica iterum junci; in quibus jacebat pullus unicus cum unico ovo urino; adjacentibus agno, lepore & tribus Grygalli pullis. Erat autem nidus iste quadratus, duarum ulnarum quaquaversum latitudine, nulla in medio cavitate; verum planus & æqualis. Pullus quem diximus jam ferè adultus erat, & ad volandum idoneus, Accipitris palumbarii figurâ; Dorso Subbuteonis instar nigricante; Anseris prope pondere; tibiis ad pedes usque plumosis, annulo seu zonâ in cauda albâ. Eiusdem speciei hanc fuisse putamus cum illis quas in turre Londinensi enutritas vidimus & sub titulo *Chrysaëti caudâ annulo albo cinclâ* descripsimus.

HALIÆTUS seu *Ossifraga, the Osprey*, qui in fluminibus nostris non rarò pisces prædatur. Hujus generis sunt quæ quotannis pariunt in vivario ferarum *Whinfelden*, in agro Westmorlandico; quibus *D. Comitissa Penbrochia* curam impendi jubet, nè inquietentur, earumve nidi destruantur.

FALCO, the Falcon. In Scotia nidulantur; aiunt & in Anglesia Walliæ insula.

BUTEO five *Triorches, the common Buzzard.* Cuniculis admodum infesta est hæc avis.

BUTEO APIVORUS sive *vespivorus, the Honey Buzzard.* Præcedenti persimilis, zonâ cinerâ in alis & cauda transversâ ab eo præcipuè differt.

BALBUSARDUS Anglorum, *Haliæctus Aldrov. The Bald Buzzard; by some called the Sea-Eagle.*

MILVUS ÆRUGINOSUS Aldrov. *The More Buzzard.* Hunc *D. Johnson* *Balbusardam* vocat, colore Aquilino, fronte albâ.

MILVUS, the Kite or Glead. Nota hujus característica quâ ab aliis Rapacium speciebus primo statim aspectu discernitur, est cauda forcipata.

PYGARGUS Accipiter, *Subbuteo Turneri, the Ringtail*, cujus mas *the Henharrier* dicitur, à laniandis gallinis, qui (verba sunt Turneri) humi sedentes aves in agris, & gallinas in oppidis repente adoritur, & prædâ frustratus tacitus discedit, nec unquam secundum facit insultum, per humum volans omnium maximè. Gesnerus hunc Circum esse suspicatur.

ACCIPITER FRINGILARIUS, Recentiorum Nisus & Sparverius. *The Sparrow-Hawk.* Hujus mas *the Musket*, nomine Gallico dicitur. Columbas prædatur & vastat mirum in modum, nimis apud nos frequens.

SUBBUTEO Bellonii & Aldrov. qui ab insectandis Alaudis, quibus præcipuè infestus est, Accipiter Alaudarius à D. Johnson non immerito dictus est.

TINNUNCULUS seu Cenchris, *the Kestrel Stannel or Stongall*, & alicubi *the Windhover*, quòd aerem quasi ventilat, alas motitando. Germani quoque *Wannenmaeher* vocant, quòd alis evanet auras seu ventum.

LANIUS CINEREUS MAJOR, *the greater Butcher-bird or Mattagefs*, & in Pecco Derbiensi Germanico nomine *Werangel*. Hunc Accipitrarii nostri interdum ad aucupium avicularum instituunt. Excelso alicui ramo infidens vocem absonam edit, cujus novitate aviculæ allectæ advolantes, præda ei fiunt.

LANIUS MINOR *cinereo-rufus*, *the Wood-chat*, Eboracensibus & Dunelmensibus D. Johnson.

LANIUS *minor rubescens*; cui nullum, quod scimus, nomen Anglicum impositum est. Est autem Laniorum omnium commune barbula habere seu fetas nigricantes circa rostrum.

CUCULUS, *the Cuckow*. Rostro & unguibus est minoribus & debilioribus quàm cæteræ rapaces. Avium ova sorbere dicitur, aut pullos duntaxat tenellos necdum nido egresfos prædari; ideòque exactâ æstate, cum hujusmodi victus ei non amplius suppetit, torpere & obdormire creditur.

RAPACES NOCTURNÆ.

OTUS sive *Noctua aurita*, *the Horn-Owl*. Latinis *Asio*, autore Plinio.

ALUCO *minor* Aldrov. *the common white Owl, or Barn-Owl*. Hunc D. Johnson *the Church-Owl* vocat, quo nomine quandam Noctuæ speciem Belgæ etiam appellant.

STRIX Aldrov. *The brown or Ivy-Owl*, & alio nomine *the Screech-Owl*, à stridore dicta.

STRIX CINEREA, fortè *Ulula* Aldrov. *the grey-Owl*. D. Charleton nomen Anglicum *Gill-booter* huic attribuit, quod tamen Noctuarum omnium commune esse videtur.

CAPRIMULGUS, *the Fern-Owl, or Churn-Owl, or Goatsucker*. In sylvis præcipuè montosis, in Pecco Derbiensi, Eboracensi comitatu, Salopia & alibi plurimis in locis invenitur. Cuculo affinis esse videtur specie corporis externa.

CORVINUM GENUS.

CORVUS, *the Raven*. Hic agnos recens editos sepissime dilaniat & devorat. Oculos autem eorum primùm rostro appetit & cruit; quin & aves invadit, & à nonnullis ad aucupium instituitur: estque odoratùs sagacissimi.

CORNIX, *the common or Carrion-Crow*. Hæc carnivora est & morticinis plerunque vescitur, quorum tamen inopiâ etiam sata depopulatur. Corvo dimidio minor, aliàs ei perquam similis est.

CORNIX FRUGILEGA, *the Rook*. A Cornice, cui similis esse videtur distinguitur colore Rostri circa radicem albicantis, aliisque notis inferiùs * adducendis.

CORNIX CINEREA *frugilega*, *the Royston Crow*. In agro Cantabrigiensi frequens. D. Johnson *the Sea-Crow*, i. e. Cornicem marinam eam appellat, & *Stolloni* in agro Dunelmensi circa Tese fluvii ostia frequentem esse scribit.

MONEDULA sive *Lupus* Aldrov. *The Jack-daw*.

PICA *varia seu caudata*, *Pica* etiam plerunque simpliciter dicta. *The Magpie or P Janet*.

PICA GLANDARIA, *the Jay*. Cerasis avidissimè inhiat.

CORACIAS, *Pyrrochorax* etiam dicta, quantumvis Aldrovandus repugnet, *the Cornish Chough*. Verum non in Cornubia tantum, sed ad littus etiam Occidentale Walliæ reperitur.

PICI IISQUE AFFINES.

PICUS VIRIDIS, *the green Woodpecker or Woodspite*. Nonnullis *the Heyhoe* corrupto nomine à *Hew-hole*, quæ vox foraminum dolatorem significat, quomodo & olim à nostratibus dictam esse hanc avem, autor est Turnerus, & etiamnum à suis dici scribit D. Johnson. Aliis *Rain-fowl* dicitur, quoniam voce sua solito frequentiore & intensiore pluviam prænunciare creditur.

PICUS VARIUS MAJOR, *the greater spotted Wood-pecker or Hickwall*.

PICUS

* In capite de cornice frugivora.

PICUS VARIUS MINOR, *The lesser spotted Woodpecker or Witwall*. Nomen *Witwall* utrique speciei commune esse puto.

JYNX sive *Torquilla*, *the Wryneck*. Cum Picis præcedentibus convenit digitorum in pedibus dispositione & linguæ fabrica : ab illis differt. 1. Rostro tenuiore & infirmiore, neque enim ut illi in folido ligno foramen sibi excavat, verum in arboribus putridis & cavis nidificat. 2. Caudâ molliore minûsque rigidâ.

PICUS cinereus, *the Nut-hatch or Nut-jobber*. Huic neque lingua prælonga ; quoniam cossis aliisque insectis in arborum rimis & cavernis latitantibus minimè vesticitur, sed aliis insectis, & præcipuè nucibus ; neque digiti eodem modo dispositi quo in Picis ; nimirum bini ante, totidem retro.

CERTHIA, *the Creeper or Ox-eye Creeper*, quæ rostello arcuato ab aliis omnibus aviculis discernitur.

UPUPA, *the Hoop or Hoopoe*. Cur avem hanc Picis subnectendam putemus, inferius ostendemus ; nè eadem repetere cogamur.

GENUS GALLINACEUM.

GALLUS GALLINACEUS & *Gallina domestica*, *the House-Cock or Dunghil-Cock and Hen*. Harum aliquæ sunt varietates quas inferius enumerabimus.

PAVO, *the Peacock* tum vulgare tum etiam albus.

GALLO-PAVO ; seu *Avis Numidica* & *Meleagris*, *the Turkey*. Neque Pavones, neque Gallo-pavones indigenæ sunt sed advenæ ; verum cum domesticæ & cicutæ sunt, atque etiam hyemes nostras facile tolerant ; diùque est quod huc advenæ sunt, optimo jure ut mihi videtur eas nostratibus accensemus.

UROGALLUS, seu *Tetrao major* Aldrov. *Cock of the Wood* Angliâ hunc non alit ; in Hibernia inveniri aiunt.

OTIS, *Tarda avis* Aldrov. *the Bustard*. In agro Cantabrigiensi, planitiis circa Novum Mercatum & Royston oppida frequens cernitur.

TETRAO sive *Urogallus minor*, *the Black-cock*, femina *the Grey-hen*, foetura seu pullities *the Grey Game* dicitur ; in Boreali maximè Angliæ parte.

LAGOPUS ALTERA Plinii, fortè Attagen Aldrovandi. Mas *the Gorch and Moor-cock* dicitur ; femina *the Moor-hen* ; pullorum agmen *Gorsowle*. Nomina hæc in Septentrionali præcipuè Angliæ parte obtinent : alibi enim prior species *the Black-game and Grouse* dicitur, posterior, *the Red-game*. *Heath-cock* enim utrique nomen commune est. Exactam harum nominum notitiam & distinctionem D. Johnson debemus. Cæterum *Morebenna* Turneri Urogallus minor est, non Lagopus altera.

PHASIANUS, *the Pheasant*.

PERDIX, *the Partridge*.

COTURNIX, *the Quail*.

ORTYGOMETRA Aldrov. seu *Rallus terrestris*. *The Daker-hen*. In Hibernia frequentissima est, in Angliâ rarior. Turnerus nusquam in Angliâ nisi in Northumbria vidit & audivit.

COLUMBÆ *The Pigeon kind.*

COLUMBA DOMESTICA seu vulgaris, *the common wild Pigeon or House-Dove*.

COLUMBA RUPICOLA, *the Rock-Pigeon* ; corporis mole exigua, colore cinereo, pedibus rubris. Hujus notitiam D. Johnson debemus.

PALUMBUS torquatus, *the Ring-dove or Quest*. Septentrionalibus Angliis *Cushat*.

OENAS sive *Vinago*, *the Stock-dove or Wood-Pigeon*.

TURTUR, *the Turtle Dove*. In Meridionali Angliæ parte, ut v. g. Suffexia.

GENUS TURDINUM. *The Thrush kind.*

TURDUS visivorus major, *the Missel-bird or Shrike*, and in Septentrionali Angliæ parte simpliciter *the Thrush*.

TURDUS simpliciter dictus seu visivorus minor. *The Mavis, Throstle, or Song-Thrush*.

Turdus ILIACUS, illas seu Tylas, *the Redwing, Swine-pipe, or Wind-Thrush*.

Turdus PILARIS, *the Fieldfare or Feldefare*.

MERULA vulgaris, *the common Blackbird or Onzel*. Vox hæc *Onzel* quin origine eadem sit Italicæ *Uccello*, & Gallicæ *Oiseau*, avem in genere significanti, minimè dubito.

Merula TORQUATA, the Ring-Onzel.

Merula AQUATICA, the Water-Onzel, or Water-Crake.

STURNUS *the Stare or Starling, quem se nunquam baccas edentem observasse scribit D. Johnson, cum reliquæ hujus generis, Merulam aquaticam si excipias, omnes bæcivoræ sint.*

AVICULÆ ROSTRIS TENUIORIBUS:

Small Birds with slender Bills.

- ALAUDA { *Vulgaris, the common Field-Lark,*
Arborea, the Wood-Lark,
Pratorum, the Tit-Lark: colore interdum variat.
Cristata minor, the lesser crested Lark: Hanc nos nondum vidimus: D. Johnson in Septentrionalibus eam observavit, & descripsit.
- HIRUNDO { *Domestica, the common House-Swallow.*
Agrestis seu rustica Plinii, the Martin or Martlet.
Riparia, the Sand Martin or Shore-bird.
Apus, the black Martin or Swift.
- PARUS { *Major seu Fringillago, the great Titmouse or Ox-eye.*
Ater Gesneri, the black-beaded Titmouse.
Palustris the Marsh Titmouse.
Cæruleus, the blew Titmouse or Nun.
Caudatus, the long-tailed Titmouse.
- MOTACILLA { *Alba, the White Water-wagtail. Hæc quoniam sementis tempore quontannis advenit, & aratorem sectatur ut vermiculos colligat, the Seed-bird appellatur.*
Flava, the yellow Wagtail.
- LUSCINIA seu *Philomela, the Nightingale,*
 RUTICILLA, *the Redstart, Phœnicuros Græcè dicta.*
 RUBECULA sive *Eriobacus, the Robbin-red-breast or Ruddock,*
 ATRICAPILLA, *the black Chat, the Beccafigo.*
 OENANTHE sive *Vitisfona Aldrov. the Fallow-smich, Wheat-eat or White-tail.*
 MUSCICAPA *tertia Aldrov. the Stone-smich or Stone-chatter. Hæc Rubetra est (ut puto) Bellonii, Turnero the Moor Tittling.*
 OENANTHE *secunda nostra, seu Rubicola, the Whinchat.*
 GOLDFINCH Germanorum; cum *Fringillis nihil habet commune. In montibus Pecci Derbientis.*
 SPIPOLA *prima Aldrov. fortè, the White-throat.*
 CURRUCA *Eliotæ, the Hedge-Sparrow.*
 FICEDULA *septima Aldrov. Pettichaps.*
 STOPAROLÆ Aldrov. *similis, Aviculæ hujus nomen Anglicum nullum hæctenus nobis innotuit. Vide ejus descriptionem.*
 REGULUS *cristatus, the golden-crown'd Wren.*
Non cristatus Aldrov. an Afilus, an Luteola Turneri: nec huic (quod scimus) nomen Anglicum impositum est. Stridet ut Locusta.
 PASSER *trogodytes, the Wren. Hæc olim falsò Regulus dictus est.*

AVICULÆ ROSTRIS BREVIBUS ET CRASSIS:

Small Birds with thick and short Bills.

- COCCOTHAUSTES, *the Grosbeak or Haw-finch. Rariùs nec nisi hyeme in Anglia videtur.*
 CHLORIS, *the green Finch: in Borealibus Angliæ, the green Linnet dicitur.*
 RUBICILLA seu *Pyrrhula, the Bull-finch, Alp or Nope.*
 LOXIA, *the Shell-apple or Cross-bill. Hæc per Autumnum in Angliam rariùs venit, nec apud nos perennat.*
 PASSER *domesticus, the House-Sparrow.*
 FRINGILLA, *the Chaffinch.*
 MONTIFRINGILLA, *the Bramble or Brambling.*
 CARDUELIS, *Acanthis, the Goldfinch.*
 LINARIA { *vulgaris, the common Linnet.*
rubra major, the greater red-headed Linnet.
rubra minor, the lesser red-headed Linnet.

SPINUS

SPINUS five *Ligurinus*, a *Siskin*.
 EMBERIZA } alba *Gesn.* an *Calandra*? the *Bunting*.
 } flava *Gesn.* Lutæ alterum genus *Aldrov.* the *Yellowhammer*.
 PASSER *arundinaceus*, the *Reed-Sparrow*.

AVES AQUATICÆ;

Et primò

FISSIPEDES, quæ circa aquas & in aquosis versantur.

MAJORES.

GRUS, the *Crane*. In palustribus *Lincolniensibus* & *Cantabrigiensibus* frequens.
 ARDEA } cinerea major, the *common Heron* or *Heron-shaw*.
 } alba, the *white Heron*.
 } stellaris, five *Taurus*, the *Bittour* or *Bittern*. *Septentrionalibus* Angliis
 the *Mire-drum*; cujus mugitus è longinquo exaudiri potest. Hanc
 esse puto quam nostrates *Nycticoracem* vocant.

MEDIÆ MAGNITUDINIS ET MINORES.

1. Rostris longissimis.

ARQUATA } five *Numenius*, the *Curlew*.
 } minor, the *Whimbrel*: priore dimidio minor.
 SCOLOPAX, the *Woodcock*.
 GALLINAGO } minor, the *Snipe*.
 } minima, the *Gid* or *Jack-snipe*, *Eboracensibus*, the *Judcock*.
 FEDOA, *Gesneri*, the *Godwit*; in agro *Eliensi* & alibi the *Tarwhelp* or *Tarwip*. *Barge*
 fortè *Bellonii*.
 TOTANUS *Aldrov.* *Anglicum* hujus nomen nondum audivi, & fortasse nostrates
 confundunt has species, & eodem nomine utramque appellant, ob indiscretam ferè
 similitudinem.
 FEDOA nostra tertia, the *Stone-Curlew*. Hanc in *Cornubia* vidimus.
 HÆMATOPUS *Bellonii*, the *Sea-Pie*, *Pica marina* *Gesn.*

2. Rostris mediæ longitudinis.

AVIS PUGNAX, the *Ruffe*; Hujus fœmina the *Reeve* dicitur. Aves hæ coloribus
 mirum in modum variant, ut vix reperiantur duæ concolores.
 TOTANUS *Gesneri*; ejusdem *Gallinula erythropus* major, the *Redbank* or *Pool-*
Snipe.
 CINCLUS *Bellonii*, an *Callidrys cinerea*: the *Knot*, i. e. *Avis Canuti* regis.
 ARENARIA nostra, the *Sanderling* or *Curwillet*. *Tringæ* minoris magnitudine est,
 & postico digito caret.
 TRINGA } major,
 } minor, the *Sand-piper*.
 ALAUDA marina, the *Stint*.
 His addi potest quamvis tibiis sit brevibus, nec aquas ingrediatur. *Ispida*, the *King-*
fisher.

3. Rostris brevibus.

CAPELLA five *Vannellus*, the *Lapwing*, in some places the *bastard Plover*. In sep-
 tentrionalibus à sono vocis ficto nomine the *Tewit*.
 PLUVIALIS } viridis, the *green Plover*: dicitur etiam *Pardalus*, nec immerito ob
 } pennas maculosas.
 } cinerea, the *grey Plover*.
 OEDICNEMUS *Bellonii*, the *Stone Curlew*.
 MORINELLUS, the *Dottrel*. Digito postico caret.
 CHARADRIUS five *Hiaticula*, the *Sea-Lark*. Et hæc digito postico caret.
 CINCLUS *Turneri* fortè, the *Turnstone*. In maritimis *Cornubiæ* hanc avem vidi-
 mus. *Pluviali* minor est, *Merulâ tantillo* major.

AQUIS

AQUIS INNATANTES

I. FISSIPEDES, quarum nonnullæ PINNIPEDES dici possunt, digitis sci. membranæ lateralibus auctis.

COLYMBUS { Cristatus, the crested Diver.
Cinereus major, the Ash-coloured Diver.
Minor, the Didapper, Dobchick or Donker.
Maximus, the greatest Diver or Loon.
GALLINULA Chloropus, the common Water-hen or Moor-hen.
RALLUS Aquaticus, the Water-Rail.
FULICA, the Coot, Bel-coot.

II. PALMIPEDES, & primò

(1.) Tridactyle.

Anas ARCTICA Clus, the Pope, Coulteneb, and in some places the Puffin.
ALCA Hoieti, the Razor-bill, Ank or Murre.
LOMWIA, infula Farræ, the Guillian or Guillemot, Sea-hen or Kiddaw.
Columba GROENLANDICA, the Sea-Turtle infulæ Bassæ.

(2.) Tetradaçtyle, digitis omnibus membranæ intercurrentibus connexis.

Anser BASSANUS, the Soland Goose.
Corvus AQUATICUS, five Carbo, the Cormorant.
Graculus PALMIPES, the Shag, & in Septentrionalibus the Crane.
His digiti omnes connexi sunt ad celeriolem natatum; mediû digiti unguis ferratus ad pilces firmius retinendos.

(3.) Tetradaçtyle digito postico soluto, & primò

1. Rostris tenuibus acutis.

LARUS { 1. Maximus ex albo & nigro varius, the great black and white Gull. Anserinæ ferè magnitudinis est.
2. Cinereus maximus, the Herring Gull, or greatest Ash-coloured Gull; the white Gull. Anati par, dorso dilute cinereo.
3. Cinereus minor, the common Sea-mall, Columbæ par, dorso cinereo.
4. Griscus, the grey Gull, an Wagel Cornubiensium.
5. Cinereus Bellonii, Tarrock Cornubiensium.
6. Cinereus tertius Aldrov. Cepphus Turneri & Gesneri, the Pewit or Black-cap.
7. Fuscus five Hybernus, the Winter-Mew or Cuddy-moddy.
8. Hirundo marina dictus, the Sea-Swallow.
9. Piscator Gesn. & Aldrov. the lesser Sea-Swallow.
10. Niger Gesn. the Scare-crow.
11. Niger fidipes noster, the black cloven-footed Gull.
12. Sterna fulca dictus, the brown Tern.
CATARRACTES noster, fortè Gannet Cornubiensium.

2. Aves Rostris tenuibus ferratis.

MERGANSER Aldrov. the Goffander or Bergander. Hujus fœmina the Dunderiver, i. e. Mergus cinereus & Sparling-fowl dicitur.

MERGUS cinereus fuscus, the lesser tooth-billed Diver.

ALBELLUS alter Aldrov. the white Nun. Hujus fœmina Mergus Glacialis, the Lough-Diver dicitur. Mas enim & fœmina tam in hac specie quàm in Mergansere tantum inter se differunt, ut diversi sexus pro diversis speciebus ab Ornithologis descrip-tæ & depictæ sint.

PALMIPEDES LATIROSTRÆ;

Et primò

1. Genus Anserinum.

CYGNUS, Olor, the Swan.

CYGNUS FERUS, the Elk, Hooper, or wild Swan.

ANSER } Domesticus, the tame Goose.

ANSER } Ferus, the wild Goose.

Guineus, the Swan-goose, fronte tuberosa, capite cristato, pectore fasciato, collo supremo lineâ nigricante secundum longitudinem ductâ insigni.

BERNICLA seu Bernacla, the Bernacle or Clakis. Hæ enim non differunt.

BRENTA seu Bernicla altera, the Brent-Goose.

Brenthus fortè, the Rat-Goose or Road-Goose.

2. Genus Anatinum.

TADORNA Bellonii, the Sheldrake or Burrough Duck; Sheldrake dicitur ob colorem varium; Burrough Duck quia in cuniculorum foraminibus Burroughs dictis nidificat.

ANAS S. CUTBERTI seu Famenfis, Eider (ut puto) Wormii, S. Cuthberts Duck.

FULIGULA fortè the Scamp-Duck.

ANAS NIGER Aldrov. the black Duck.

Anas niger MINOR, the Scoter or black Diver.

ANAS CIRRATUS, Querquedula cristata sive Colymbis Bellonii, the tufted Duck.

CLANGULA Gefn. the Golden-eye.

ANAS platyrhynchos altera sive clypeata Germanica Aldrov. the Shoveler.

ANAS fera capite subrufo minor. Hujus nomen Anglicum (si quod habeat) nondum didici.

BOSCHAS major, the common Wild-duck.

PENELOPS veterum Aldrov. Anas fera fusca, Rothals Gefn. the Pochard or greater red-headed Duck.

ANAS FERA FUSCA, seu capite ruffo minor, the lesser redheaded Duck.

ANAS CAUDACUTA, the Sea-Pheasant.

PENELOPE Aldrov. the common Wigeon or Whewer.

PHASCAS fortasse Gefn. the Wigeon.

ANAS platyrhynchos rostro nigro & plano Aldrov. the Gadwall or Gray.

QUERQUEDULA, the common Teal.

ANAS CIRCIA Gefn. the Summer Teal.

ANAS DOMESTICA the tame Duck.

ANAS MOSCHATA the Muscovy Duck.

ANAS rostro adunco, the hook-billed Duck.

FRAN-

THE HISTORY OF VITRIFICATION

By J. G. ...

London, ...

Printed by ...

At the ...

of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

... of the ...

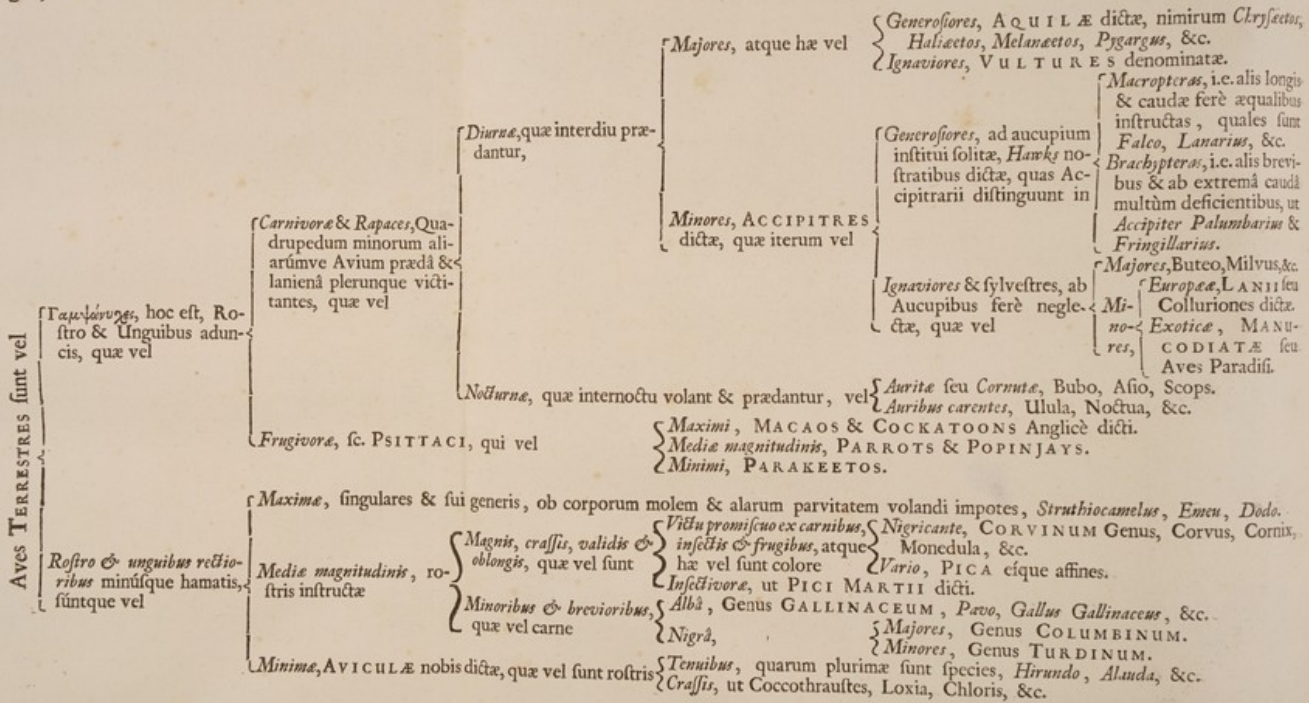
... of the ...

... of the ...

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Avium Terrestrialium T A B U L A.

FRANCISCI WILLUGHBEII
De MIDDLETON, Armigeri,
ORNITHOLOGIÆ
LIBER SECUNDUS.

De Avibus Terreſtribus.

PARS PRIMA.

De Avibus Roſtro & Unguibus aduncis.

SECTIO PRIMA.

DE RAPACIBUS DIURNIS.

CAPUT I.

De Avibus rapacibus in genere, præcipue diurnis.

Rapacibus in genere hæ notæ conveniunt. Caput habere grande; collum breve; rostrum & ungues aduncos, validos, acutos, ad rapinam & lanienam comparatos. Femora itidem valida & musculoſa ad prædam feriendam & dejiciendam; Linguam latam, crassam, carneam & humanæ similem; Pennas in cauda duodecim; Remiges in utraque ala 24; Appendices seu intestina cœca gemina, brevissima, quæque in adultis saltem nullius usûs esse videntur: Ventrîculum membranofum, non musculosum ut granivoræ. *Insigni visûs acumine pollere*; ad prædam nimirum dispiciendam. *Solitarias esse non gregarias*, singulari ut volunt naturæ providentiâ; nam si gregatim cocuntes pecudes adorirentur, vix greges & armenta ab earum impetu & injuriis tuta forent. Hæc nota omnibus in universum rapacibus non convenit, quamvis Aristoteles Γαυλαστρον ὀδὴ ἀγλαστρον esse absolute pronunciauit. Vultures enim ex observatione Bellonii turmatim volant, quinquaginta aut sexaginta simul. *Pennis plumisve pro corporis mole copiosissimis vestiri*. Plumæ certè corpus contegentes, si non densius stipatæ, certè altiores longiorève his sunt quàm aliis avibus, adeò ut corpora multo majora videantur quàm revera sunt. Hæc nota omnibus quidem Rapacibus non solis tamen convenit. *Longævas esse*; & quidem, ut vulgo creditum est, præ aliis avibus; qua de re cum mihi nondum satisfactum sit, nihil temere affirmare ausim, sed experientiâ & diligenti observatione determinandam relinquo. Certum autem est, ut superius demonstravimus, Aves in universum omnes magnitudinis ratione habita admodum longævas esse. *Inediam duntissimè tolerare*; quod pro victûs ratione iis ferè necessarium est, cum præda quoties esuriunt non semper sit parata. *Fœminas maribus corporis mole majores esse, formâ speciosiores, viribus fortiores, indole generosiores ferocioresve*. Hac de causâ nonnulli mares *Terrellinos* quasi Tertiarios dictos volunt, quia fœminis tertia magnitudinis parte sint inferiores. Hujus rei rationem assignant nonnulli, quòd fœminis non sibi tantum sed & soboli de præda prospicere incumbit, ideòque fortiores & generosiores sint oportet ut utrique proeuracioni sufficiant. Bonitatis autem (ut ito biter notemus) inter ipsas fœmellas indicia à magnitudine defumuntur. Quòd enim major est Accipiter & pluris ponderis, eò præstantior censetur: adeò ut (Tardivo teste) in Syria aves quæ aucupio ac præda inserviunt omnes ad pondus emantur, & eò majoris quo plus penderint. Astures tamen, si diverbio Italico fides, [*Astore piccolo & Terzuolo grande*] quòd minores sunt eò pluris æstimantur. Hic ite-

terum Vultures excipiendi sunt, in quibus mares fœminis magnitudine æquales vel etiam superiores esse perhibentur.

Rostris basis membrana seu cute nuda Accipitrariis nostris *the Scar* dicta, aliquosq; obducitur. Hæc nota Rapacibus diurnis propria est. Nocturnæ enim hujusmodi membrana defituuntur.

Digitus pedis extimus medio membrana interveniente ad primum usque articulum connectitur. Hæc nota omnibus quidem Rapacibus convenit, non tamen solis, verum plurimis aliis avibus communis est.

Pellus Rapacibus plerisque varium aut maculosum est. Plerisque dico, non omnibus: Excipiendæ enim sunt Vultur Baticus, Milvus æruginosus, aliæque nonnullæ. Ex reliquis etiam notis nonnullæ huic generi propriæ & peculiare non sunt, ut v.g. pennas in cauda duodecim habere, Appendices autem seu intestina cœca brevissima; quæ tum corvino generi, tum plerisque omnibus aviculis conveniunt.

His adde, quod unguis mandibulæ superioris ætate augetur & in longum producitur: Quod Rapacibus digiti extimi unguis minimus sit: Quod carnivorarum carnes citius putrescant: quod unguis rapacium ex parte interiori acuti sint; quodque excrementa fluida ferè, lactis instar. Plerisque etiam limbi interiores pennarum caudæ, & Remigum alarum arcis transversis nigris & albis seu pallidioribus variantur. Dorsi autem & supinæ partis totius color plerisque ferrugineus seu brunneus.

CAP. II.

De Aquila in genere.

Aquila in genere definiiri potest, *Avi rapax diurna, è maximis, omnium generosissima, rostro à radice statim adunco.* Magnitudine sua ab *Accipitre* distinguitur, generalitate & rostri aduncitate à *Vulture*.

Quæ de Aquilæ natura & moribus in genere à Veteribus & Recentioribus traduntur partim falsa sunt aut incerta; partim aliis Rapacibus communia. Prioris generis esse putamus;

1. Quod pedes ei minimè æquales sint, verum dexter sinistro major.
2. Quod pennæ ejus aliarum avium, præcipuè verò Anserum & Columbarum, pennas permixtæ absumant.
3. Quod cum insigni visus acumine polleat, in exploranda prole à visu indubitatum argumentum sumat. Pullos sci. suspensos ungue solis radiis objicit, & quos viderit immobilem contra firmare pupillam ut dignos suo genere conservat; quos verò flectere obtutum videt, quasi degeneres abjicit.
4. Quod Aquila quoad vivit neque nidum, neque locum mutet, sed unoquoque anno ad eundem revertatur.
5. Quod à meridie operetur & volet, prioribus verò horis diei seu manè, donec impleantur hominum conventu fora, prandendique jam instet hora, ignava sedeat.
6. Quod cadavera & exanima corpora non tangat.
7. Quod cum duos plerunque pullos excludat unum tantummodo educat, & alterum expellat nutriendi tædio.
8. Quod pullos exclusura omnino non esset, nisi lapidem Aëtitem in nidum importaret, cujus mira vis est ad eliciendum fœtum.
9. Quod pullos suos in alis portent non in unguibus: quod infertur ex loco Sacræ Scripturæ *Exod. 19. 4.* malè intellectu.
10. Quod agris pullis, cum ob ventriculi debilitatem solidiorem cibum concoquere nequeant sanguinem è præda exuctum, ore haustum suo, parentes in os evomant.
11. Quod in ultimo senio, rostro præ siccitate incurvato ut cibum capere nequeat, vitam aliquandiu bibendo saltem sustineat.
12. Quod parentes pullos, quamprimùm alis firmioribus volatum affectare vident, in altum sublato dimittant, quasi permittentes, aut potiùs periculo ipso monentes, ut propriis fultæ pennis jam sine cortice (quod dici solet) natate, & athera volatu superare discant. Sibi relictas ac dilapsas fortè rursus suscipiant; atque hoc exercitationis genus sæpius iterent.
13. Quod unguium maximam curam gerat, caveátque nè ulla ratione obtundatur. Hinc in incessu eosdem intro semper vertit ac contrahit, in saxosa ingredi refugit, nè aciem eorum ullo modo atterat. Et si fortè eam in petris agere aut insidere contingat

tingat tum pelles occiforum à fe animantium nè offendantur, pedibus fubternat. Tantopere de his folicita eft, ut ubicunque fedens nifi aut Solem aut prædam intueatur, ungues fuos perpetuò infpiciat, metuens nè nimium incurventur. Si verò fortè hebetati fuerint, tum roftro acuit, aut ad lapides atterendo prædationi aptiores reddit.

14. Quòd cùm fenectâ gravatur, fuper nubes quàm potefl volat fublimiùs; unde Solis calore hebitudo & caligo oculorum confumitur: ipfa mox impetu factò in ipfo adhuc caloris fervore aquis frigidiffimis tertio immergitur, atque inde refurgens itatim nidum petit, ubi inter pullos jam capturæ aptos quadam quali febre correpta, cum fudore quodam plumas exuit, à quibus donec pennas plumasque refumpfit, fedulo fovetur & pascitur.

15. Cùm maxima alitum pars in Noctuam vel terrore, vel novitate excitæ involent, illa id parùm Regiam avem decere credens, illius fpectaculo non movetur.

Posterioris generis funt.

1. Quòd infigni vifus acumine polleat; adeò ut in fublime eò ufque evecta, ut à nobis in tanta luce difficilè cernatur, latentem fub frutice lepufculum, fub fluctibus nantem pifciculum videat. Ego quamvis acutum cernere concefferim tum Aquilam tum alias aves rapaces, aciem tamen oculorum eò ufque penetrare non credo.

2. Quòd nec habilis fit ad ullam difciplinam, nec facilè humano ftudio dometur; tantùm naturæ impetu præceps feratur. Hoc in univerfum verum non eft. Nam & Aquilas manufectas & ad aucupium institutas legimus; quamvis id difficulter fiat.

3. Quòd anima ipfi peflimè oleat, adeo ut ob pefliferam maleolentiæ vim contacta ab eo corpora facilè comprutescant.

4. Avida admodum & penè inexplebilis eft: ideoque fi quando famem (cujus alioqui patientiffima eft) tolerarint, tum diuturnum jejunium multo cibo affumpto compenfant. Unde fi quid ex copiofo venatu fupereft jam exfatiatæ, reliquis avibus, quæ ipfam hujus rei caufâ affectari folent, relinquat.

5. Ut aduncæ propè omnes, fine ullo potu vivit. Alvus verò earum femper mollis ac liquida eft, etiamfi non bibant: Nam humoris quod fatis eft, ex nuper occiforum Animalium fanguine ad coctionem & digeftionem fufficit.

6. In Venerem maximè prona eft. Fœmina enim ter decies in die compreffa, poftquam surrexerit, fi mas revocet, denuo occurrit. Hoc tamen nec immerito quifpiam miretur, quòd cùm Animalia omnia falacia brevioris vitæ fint; Aquila tamen libidinofiffima fit æquè ac Volucrum vivaciffima.

7. Pullos factos jam grandiuſculos eoque annorum ac roboris provectos, ut jam fine parentum ope victum parare queant, longiffimè à nido fugant, imò nè quidem in eadem regione eos hæere patiuntur.

8. Offa craffiſſima, duriffima & folida penè ei natura dedit, quibus & medullæ ineft minimum.

Hæc omnia ex Aldrovandi Ornithologia defcripſimus, ubi plura ejuſmodi occurrunt, quæ & aliis Rapacibus conveniunt: nec enim aliam, præter magnitudinem inſignem quâ eos excellunt, notam characteriſticam agnoſcimus quâ Aquila ab Accipitribus difcerni queant. Quomodo à Vulturibus diftinguantur inferiùs dicemus in Defcriptione Vulturum.

Cæterum Aquila Græcis 'Αἰετὶς vel 'Αἰετὶς dicta videtur ab 'Αἰετὶς concitus feror, cum impetu ruo, ob volandi pernicitatem: Aquila autem Latinis vel ab acumine vifus quo pollet: vel à colore Aquilo i. e. fulco & ſubnigro ab aqua denominato dicta eft.

CAP. III.

De Aquilis in ſpecie.

ARTICULUS I.

CHRYSAETOS Aldrovandi, Ornithologie lib. 2. cap. 2. *Aquila fulva ſeu aurea, the Golden Eagle.*

AD ſtateram examinata libras duodecim pendere comperta eft. Ab extremo roſtro ad ultimam caudam commenſurata quinque dodrantum longitudinem explebat. Longitudo totius à roſtro ad extremos ufque ungues quatuor erat ſpithamorum

Latitudo. Rostrum.	inorum & medii. Lata erat expansis alis spithamos octo. Rostrum palmum & pollicem unum longum : nam aduncitas sola seu curvatura extrema ultra inferiorem mandibulam ad pollicem unum propendebat. Latitudo rostri praesertim medii plusquam duorum erat digitorum. Acies rostri hamata seu uncus nigrior ; reliquo rostro corneus color ad dilutum caeruleum tendens, fusco maculatus. Rictus oris, quantum
Os.	nempe ejus aperitur, unius erat palmi & pollicis. Lingua humanae similis, lata, extremo teres, versus radicem duobus utrinque ceu hamatis appendicibus corneis armata ; inferiori mandibulae per tenuem quandam membranam media necessebatur.
Lingua.	Palatum medio perforatum. Inferior rostri pars canaliculata, quae utrinque eminentioribus marginibus à superiore inserta excipitur. Membrana quae à fronte ultra nares protensa est, necnon frani seu rictus initii orae luteae sunt. Plumae colli rigidae, ferrugineae. Oculum tunica quaedam crassa, ab infra sursum exporrecta, inter nictandum tegebat. Hanc periorphthalmium vocant. Palpebrae binae oculum intuebantur superne, tum inferne ; etiamsi inferior totum oculum sola cooperire sursum porrecta sufficiebat. Superciliorum regio eminentis erat admodum, instar ejus quod in Domorum tectis prominet, dictum suggrundium, sub qua in alta cavitate latebant & quasi immergi erant oculi. Hi charopi, quibus in diluto virore splendor igneus intermicabat. Pupilla satiri erat nigrioris. est autem maximopere mirandum, quantopere natura oculorum conservatori, quibus nihil praestantius est in hoc animali, sedulo studuerit, ut quae illi quadruplices palpebras videatur extruxisse, non contenta uno integumento, quod in aliis animalibus usu venit. Quod enim in homine palpebrae sunt, & quem usum illae habent id est praestantque periorphthalmium illud. Huic autem & duas palpebras alias superaddidit, atque inter has infimam tam amplam ut sola ad hoc conservandi oculos munus sufficiat. Alarum & caudae color fuscus, eoque magis quo pennae majores ceterarum totius corporis minutiorum plumarum ex fusco ferrugineus seu castaneus erat, maculis sparsim intercurrentibus albis, paucis dorso, pluribus ventre, radicibus ubique albis. Rectrices alarum pennae utrinque senae erant, dodrantes binos & palmum longae, calamis firmissimis ac duris, brevioribus tamen anserinis, ad scribendum aptissimae. Crura ad pedes usque plumosa, ferruginei coloris. Atque hinc facile liquere cuivis poterit, quo in errore versetur * Petrus Bellonius, Aquilas uno solo signo a Vulturibus dignosci scribens, quod scilicet crura nullo modo plumis vestita habeant, ut in Vulturibus conspicimus. Pedes autem subflavi erant. Sinistri pedis posticus unguis seu calcar sex digitos in circumferentia longus ; dextri vero quatuor tantum ; insigni inter utrumque differentia, quam non naturalem sed vi illatam existimo ; hic enim mutilus videbatur. Primus anticus sinistri erat quinque digitorum longitudine, medius trium cum medio, & minimus unguis duorum digitorum. Dextri pedis unguis proportionem calcaris paulo quam sinistri majores. Singulos digitos tabellae quaternae semicirculares extremos prope ungues intuebant, excepto maximo anteriori, quem tres tantum annuli vestiebant ; caetera squamulae cooperiebant ad granorum milii aut paulo minorem magnitudinem.
Palatum.	Qui partium internarum anatonem & descriptionem desiderat Aldrovandum adeat. Argumenta quibus avem hanc à se descriptam Veterum Chrysaëton esse probat, & notas quibus eam à reliquis Aquilis discriminat, apud ipsum vide.
Colli plumae.	Avem hanc eandem esse inferius à nobis descriptae sub titulo Pygargi suspicor. Praecipua differentia est, quod dimidia pars caudae in illa albet, cum in hac integra sit fusca.
Palpebrae.	Haec summam ferociam quodvis obivium laceffebat, & Feles, Canes, &c. si ad caveam in qua conclusa erat imprudentius paulo accessissent, atque adeo hominem ipsum aut unguibus aut rostro impetebat. Vocem quandam querulam, lamentantis in morem, & clangosam interdum edebat, minimè obstreperam aut stridulam, sed acutè sonoram ac claram. Haec ex Aldrovando.
Supercilia.	
Oculi.	
Alae. Cauda. Color totius.	
Rectrices pennae.	
Crura.	
* Li. 2. cap. 4. De Avibus.	
Pedes.	
Ungues.	

Chrysaëti ferocia.
Vox.

Chrysaëtos candâ annulo albo cinctâ.

Tres hujus generis aves in Theriostrophia Regio prope Turrim Londinensem vidimus ; quartam in vivario S. Jacobi dicto juxta Westmonasterium. Magnitudine ad Gallopavones accedebant. Rostrum prope caput rectum, versus extremum aduncum erat, coloris cornei, ad basin cute ex albo caeruleo tectum. Spatium à naribus ad oculos usque plumis destitutum. Rictus oris ingens. Os intus carneum. Cauda non admodum longa annulo albo transverso. Mandibula rostri superior appendicem utrinque parvum obtusangulum obtinet. Pennae quae caput & collum vestiunt non leves &

& æquales, sed rigidæ, angustæ & longiusculè distantes. Ungues nigri. Crura infra articulos genuum vulgò creditos plumosæ.

Avem hanc nostri simpliciter & *ἄετ' ἁετοῦ* Aquilam the Eagle vocant.

ARTICULUS II.

De HALIAETO, i. e. Aquilâ Marinâ, the Sea-Eagle or Osprey. *Nisus Veterum.*

FAtetur Aldrovandus se avem hanc nunquam vidisse : Descriptio autem quam ejus adfert à medico quodam præstantissimo posita Balbusardo Anglorum adamulim convenit. Adde quòd *Leonardus Baltner* piscator Argenteratenfis, qui omnis generis aves quæ Rhenum frequentant descripsit & ad vivum delineari fecit, sub titulo *Fisib-adler*, i. e. Aquilæ piscatrici Balbusardum exhibet. Verùm cum Balbusardus noster minor sit avis quam ut Aquilæ appellationem mereatur, sitque Buteoni vulgari simillima & æqualis ferè, de eo commodiore loco inter congeneres, hoc est Rapaces feras minores, agemus. Pro Halixeto autem hic exhibebimus Aldrovandi *Ossifragam*, cum ea magnitudine excellat & pisces etiam prædetur, nec fluvios tantùm & stagna sed etiam mare frequentet. Non ignoro Aldrovandum avem hanc pro Halixeto minime admittere velle. 1. Quia descriptioni Halixeti apud Veteres non respondet, quæ sc. Milvo non multo major esse traditur, cum hæc Chrysaëto ipsi magnitudine ferè æqualis sit. 2. Quia omnes Ossifragæ notæ ei conveniunt, viz. Color ex cinereo albicans oculi nubeculâ læsi, barba sub mento, & denique magnitudo insignis. Verùm Argumenta hæc non tantum apud me sunt, ut sufficiant ad convincendum Avem hanc Ossifragam esse, cum sola victus ratio plus valeat ad probandum eam esse Halixetum, nisi fortè Halixetus & Ossifraga voces synonymæ sint, unius & ejusdem avis nomina. Nec Veterum descriptiones multum moror, qui in tradendis animalium notis minus exacti & curiosi esse solent. Quicquid autem sit de Veteribus, certum est Halixeti nomen optimâ ratione huic convenire. Nam si Balbusardum pro Halixeto admittimus (qui quidem (ut verum fatear) descriptionibus Veterum melius respondet) omnem omnino inter Aquilas & Accipitres distinctionis notam tollemus, quæ in sola magnitudine consistit.

Descriptio autem Ossifragæ dictæ apud Aldrovandum hoc est Haliaëti : sic se habet. Ab extremo rostro ad ultimam caudam vel pedes (utrorumque enim si extendebantur fines in idem coincidebant) longa erat quatuor dodrantes & medium. Alis verò extensis spithamas novem lata. Pendebat libras undecim. Rostrum ei aduncum admodum, adeò ut uncus solus pollicem latum adæquaret : totum verò digitos duos latum, palmum verò longum, subnigrum & ex corneo colore fuscum, nonnihil ad sub-ceruleum obscurum accedens. Initium membrana quædam ultra narium foramina protensa involvit, quæ finibus suis seu marginibus S. literam exprimit. Rictus palmum & digitum unum longus est. Lingua humanæ similima, lato apice, utrinque hamatis appendicibus, duriusculis & cornis ; & membranâ quadam tenui ad mandibulam inferiorem connexa. Extremam eandem, quæ mentum spectat cornea membrana ambit. Inferior mandibula instar canalıs excavata oris sublatis palatum utrinque subit, ejusque marginibus includitur : quod medio rimam quandam exhibet, per quam pituita è capite distillat. Caput & collum totum oblongis plumis & angustis riget. Quin & de mento plumulæ tenues villorum instar propendent, ad arunci seu barbæ speciem, unde forsân à Plinio necnon Bellonio *Aquila barbata* cognominatur, & ego ex ea potissimum nota Harpen Oppiano dici autumo. Plumæ totius corporis singule triplici colore variant, subalbo, fulco, ferrugineo. Remiges tamen pennæ ferè ex toto fuscæ sunt, nonnihil ad castaneum tendentes. Sed & duodecim caudæ nihil aut perparum rufescent, albo tantum & nigro maculata. Albescent ea parte quæ intro spectat, quæ extra fuscæ sunt. Mediæ duæ promiscuè notis albis conspersæ, majori ex parte fuscæ sunt. In extremo omnes nigrae : quæ his ab extremo dorso incumbunt ferè totæ albicant, paucò tamen nigrore conspersæ, & nisi quòd extrema nigricant. Crura fuscis plumulis aliquantulum fulvescentibus ferè tota obteguntur, ita ut ad duos digitos tantum quod plumis nudum est ad pedes usque interjiciatur. Totius verò corporis cutem proximè vestiunt plumulæ molliculæ candidissimæ tanquam lenissimum ac tenerrimum quoddam vellus, seu plumosâ lanugo, eo prorsus quo Cycnus modo. Pars crurum seu tibiærum infima, quæque ad duos digitos plumis destituta est, unâ cum pedibus intenso luteo tincta est. Expansi digiti spithamam explent. Medii longitudo palmum æquat. Ungues nigerrimi, adeò ut præ atrore splendeant : sem-

Ossifragæ
Aldrovandi
Haliaëtis
esse.

Longitudo.

Latitudo.

Pondus.

Rostrum.

Rictus.

Lingua.

Palatum.

Caput & col-

lum.

Barba.

Color pluma-

rum.

Remiges.

Cauda.

Crura.

Digiti.

Ungues.

semi-

femicirculum adamussum repræsentant. Eorum ad se mutuò hæc est proportio. Pollicis maximus binos digitos longus est, hoc ipso minor anticorum primus; iste rursus major penultimo; minimus omnium est postremus. Unguium substantia intus alba & ossæa, foris fusco cortice intectæ. Crus & pes squammulis rotundis majori ex parte inæqualibus prædita sunt, sed antica cruris pars & superior digitorum tabellas semicirculares habent, uti & Chrysaëti.

Clusius avem hanc Haliætum putat.

Hujus avis iconem ad vivum coloribus suis expressam C. Clusius ad Aldrovandus transmisit sub titulo Haliæti, de ea in hunc modum scribens. Haliætus hic, quem maritimæ nostræ oræ *Zee Arent*, hoc est Aquilam marinam vocant, globo trajectus fuit superiore hyeme, &c. Hanc verò Aquilam solis piscibus vesci testis esse possum, nam in exenteratæ ventriculo nihil præter pisces conspeximus, integros etiamnum alios, semefos alios, &c.

Hanc Angli the *Osprey* vocant.

Hanc avem eandem esse quam nautæ & Aucupes nostri *the Osprey* appellant & pedem alterum planum Anseris alteriusve aquaticæ avis ad natandum, alterum divisum aliarum rapacium modo habere affirmant, minimè dubito. Verum quod de pedibus traditur proculdubio fabulosum & falsum est, quamvis à nonnullis magnâ fiduciâ id affirmantibus summi etiam viri decepti sunt: in quibus & Aldrovandus ipse, Alberto Magno, Anglis, Burgundis, oculatis testibus non temere contradicendum ratus. Optimè enim (inquit) unicuique perspecta esse solent, quæ patriæ suæ seu tellure, seu æquore peculiaris sunt. Ipse certè Anglus sum, nondum tamen hujus rei testem oculatum fide dignum conveni, quamvis vulgo de ea adeò persuasum sit, ut nemo ferè dubitet. Errori huic ansam & occasionem præbuit, ut existimo, præsumptio de necessitate hujusmodi pedum structuræ. Cum enim viderent nautæ & piscatores avem hanc circa mare & stagna plurimum versari piscisque prædari, imò quam longissimè a terra provolare, adeò ut vel centum leucis à litore circumvolitans aquis imminens & piscationi intenta sepiissime conspècta sit, omnino necessarium esse imaginati sunt, ut uno pede plano ad natandum, altero fesso ad pisces capiendos & absportandos instrueretur. Non minùs fabulosum est quod fertur de oleo seu adipe, quem in cauda reconditum habet, & dum pendens in aere piscibus exitium machinatur, guttatim in aquam dimittit, cujus vi ipsi velut attoniti & siderati omni prorsus motu destituuntur, & sic absque difficultate capiendos se præbent: quamvis nonnulli adeò vani sunt, ut inter Receptas quas vocant ad pisces capiendos Haliæti oleum seu adipem numerent, cujus scilicet non tam narcotica vi stupefactos quàm odore allectos pisces se manibus eo inunctis tractandos & ex aquis extrahendos præbere fabulantur.

Osprey oleum.

ARTICULUS. III.

De MELANAËTO, seu Aquila Valeria.

Magnitudo. Color.

Hujus generis avem cavèa inclusum in Curia *Medioburgensi Zelandiæ* enutritam vidimus. Corvo duplo major erat, sed Pygargo minor. Maxilla & oculorum palpebræ plumis destituuntur & rubescunt nonnihil. Caput, collum, pectus nigra. In medio dorso seu interscapulio magna macula triangularis ex albo rufescens. Uropygium rufum. In alis minores tegetum ordines colore Buteonis tinguntur: dein area transversa per remiges nigra, tum alia alba, tandem ab albo quod reliquum est penarum ad apices usque obscurè cinereum.

Rostrum.

Rostrum minus quàm in Pygargo, extremo nigrum; deinde areola ad cutem flavescens; cutis autem nares tegens rubra. Oculorum irides avellaneæ.

Crura.

Crura paulò infra articulos genuum vulgo creditos plumis vestita: tibiæ infra plumas rubræ. Ungues prælongi.

Quas Aldrovandus pro Melanaëtis exhibet, quamvis notis nonnullis a descripta differant, ut v. g. Rostrum colore corneo subcaruleo; verticis & cervicis colore ferrugineo obscuro; quodque Crura propemodum tota plumis operta sint, vix digiti unius spatio nudo, eoque luteo; quin tamen ejusdem speciei sint minimè dubito: cum in Rapacium genere magna sit plerunque inter marem ac fœminam ratione magnitudinis & colorum differentia: colores etiam atate ac aliis fortè accidentibus plurimum variant. De loco, victus ratione, incubatu, moribus nihil certi habemus.

Melanaëtis dicitur à colore nigro, Valeria à viribus quibus valet. *Λαγάρων* seu Leporaria ab occidentis leporibus.

ARTICULUS IV.

De PYGARGO, seu Albicilla quibusdam Hinnularia.

Pygargus ab uropygii albedine dictus est, Gaza Albicillam Latine reddit. Mas quem descripsimus magnitudine Gallopavoni ferè æqualis erat. Pendebat autem octo libras & dimidium. Longitudo ejus ab apice rostri ad extremam caudam 33 erat digitorum, ad ultimos pedes 29. Latitudo alis expansis 83, seu duarum ulnarum & undecim insuper digitorum. Rostrum à mucrone ad nares commensuratum duos ferè digitos longitudine æquabat, ad angulos oris tres, ad oculos tres ferè. Latitudo rostri unus erat digiti cum quadrante. Mandibula superioris adunca pars ultra inferiorem ad digiti propè spatium propendebat. Nares obliquæ, femunciam longæ. Secundum seu medium os cruris digitos 6; longum erat; tertium seu infimum 3;. Rostri color flavus, ut & cutis illius nuda quæ basin ejus ad nares usque obvestit. Palato cavitas linguæ æqualis insculpta est. Lingua lata, carnea, extremo nigricans. Rostri latera acuta. Oculi magni, reducti, sub superciliis extantibus velut sub suggrundis latitantes; iridibus pallidè avellaneis, quæ in alia quam vidimus hujus generis ave rubebant, flavabant in alia. Pedes lutei; in vola tubercula callosa, aspera. Ungues recurvi, asperi, magni: posticus autem maximus, uncialis. Digitus medius sextantalis.

Caput albicat, plumarum tenuiorum acutarum scapis nigris. Spatio inter oculos & nares plumæ nullæ, sed setulæ fundis lanuginosæ. Colli principium nonnihil rufescit. Est autem collum plumis angustioribus tectum. Uropygium nigricat; aliàs corpus undique coloris est obscurè ferruginei. Remiges pennæ in utraque ala circiter 27, è quibus tertia & quarta longissima; secunda femuncia brevior quàm tertia; prima uncis 3; quàm secunda. Alæ complicatæ ad caudam ultimam non extendebantur. E remigibus optimæ fiunt pennæ scriptoriae. Remiges autem omnes nigricant: minimis alæ tegetum ordinibus extremæ fimbriæ nonnihil cinerascunt.

Cauda duodecim pennis composita, digitos 11; longa erat. Pennarum ejus superior medietas alba, inferior nigra. In alia hujus generis ave Caudæ pennæ à mediis fundum versùs albæ; superiori parte ad apices usque nigræ. Interiores autem pennæ exterioribus gradatim longiores.

Fel magnum. Testes oblongi. Intestina tenuia, in multas spiras convoluta, 132 digitos longa. Ventriculus parvus, supraque cum cavitas superficie interiore glandulis papillaribus velut granulata. Ingluvies vasta.

Avem hanc ab Aucupe quodam occisam Venetiis emimus & descripsimus, Anno 1664. & ab annulo caudæ albo Pygargum denominavimus. Rostri & capitis præcipuè colore à Chrysaëto caudâ annulo albo cinctâ, nobis superiùs descriptâ distinguitur.

Diversa esse videtur à Pygargo Aldrovandi lib. 2. cap. 4. Ornithologiæ suæ descripto. *D. Willughby* eandem esse suspicatur cum Chrysaëto Aldrov. non obstante caudæ colore albo, quæ ætate fortè mutatur. Verùm aliis præterea Accidentibus à Chrysaëto differt: ut v. g. colore luteo rostri & pedum.

Pygargum suum Aldrovandus his verbis describit. Magnitudine est mediocri, quantà ferè est Gallus majusculus: Rostro toto luteo, adunco, nempe à principio ipso sensim ac leniter ad extremam usque unci aciem incurvato, paulò quàm cæteris Aquilis longiore, si proportionis rationem habeas. Oculi pupilla nigerrima, iris lutea. Verticis ac colli totius color est dilutè castaneus è cinereo: apices tamen plumarum magis nigricant. Dorsum alarumque pars superior ferrugineis obscurè plumulis ac subnigris integuntur, uti ferè & venter ac femora. Cauda ab uropygio ad finem usque tota albicat; unde meritò Albicillæ nomen datum à Gaza. Duæ tamen pennæ minores, & quæ reliquis majoribus ac principalibus incumbunt extremo nigræ sunt. Tibiæ totæ ferè nudæ sunt, eæque cum pedibus intensè luteæ; utraque tabellis ubique superintegentibus. Ungues acerrimi.

Pygargus * Bellonii prior nihil aliud esse videtur quàm Pygargi accipitris mas, *Henbarrow* Anglis dictus. * Lib. 2. de Avibus, cap. 11.

Nomen.
Magnitudo.
Pondus.
Longitudo.
Latitudo.
Rostrum.

Nares.
Color rostri.

Palatum.
Lingua.
Oculi.

Pedes.
Ungues.

Color capitis.
Colli.

Uropygii.
Corporis totum.
Remiges.
Alæ.

Cauda.

Viscera & Intestina.

Pygargus Aldrovandi.
Rostrum.

Pupilla.

Color colli.

Dorsum.

Venter.

Cauda.

Tibiæ.

Ungues.

ARTICULUS V.

De Morphno seu Clanga, Anataria etiam dicta.

Avis illa quæ à Gesnero eumque secuto Aldrovando sub hoc titulo delineatur & describitur, cum nihil aliud iterum sit quam Balbifardus noster (ut ipsemet Turnerus fatetur, qui Descriptionem ejus sub Morphni appellatione ad Gesnerum transmisit) eam hic omitemus ob rationes superius insinuatæ, & ad ordinem Rapacium minorum sylvestrium cum Buteone, cui simillima est, referemus; ejus autem loco Avis illius quam Morphno congenerem Aldrovandus nominat descriptionem exhibebimus, quæ hujusmodi est. Galli gallinacei sat magni altitudine est & corpulentia.

Longitudo.

Rostrum.

Color.

Crura.

Pedes.

Digiti.

A rostro extremo ad ultimam caudam trium cum dimidio spithamarum. Rostro erat oblongo satis, adunco, deorsum rectè propemodum tendente, membranulâ capiti conjuncto, eaque luteâ. Color totius propè ferrugineus est, nisi quòd ad extremas alas versùs ventrem maculis multis ovalibus & hinc indè sparsis insigniretur; sed & ipsæ remiges extremo apice albicant, uti & principium caudæ & extremitas singularum in ea pennarum, & inferius uropygium. Crura tota hirsuta sunt ad principium digitorum usque, & albis similiter notis è Bætico aspersa. Pedes flavi, Digiti supernè squamis, infernè propè unguis tabellis seu annulis integuntur. Radices omnium plumarum alben. Oculi in ambitu Bæfici, pupilla nigrâ. Mures excoriatos primùm ut gratum cibum peravidè vorare solet.

Bellonius pro Morphno Veterum Hierofalconem exhibet, cujus opinioni Aldrovandus refragatur.

Morphni nomen hæc avis obtinuit à pennæ macula seu à nævo, unde Næviam Latine meritò dixeris. Alii rapacem, *ἡ ἀετὶς*, unde præteritum *ἀετίζω*, a in o breve converso, & abundante litera r, significare volunt hoc nomen. Clanga tum Græcis tum Latinis à voce dicta fuit.

ARTICULUS VI.

Urutaurana Brasiliensium Marggravio, Aquila Brasiliensis cristata.

Avis Aquilæ magnitudine.

Rostrum.

Oculi.

Caput.

Alæ.

Cauda.

Color.

Alarum remi-

ges.

Pedes.

Vox.

Rostrum habet nigrum, cujus superior pars adunca; propè exortum tamen flavum: oculos eleganter aureos, pupillâ nigrâ, quos cuticulâ cinereâ obducere potest, licet palpebras non claudat. Caput aquilinum quidem, sed superius compressum seu planum, in cujus summitate duas habet pennas nigras, duos circiter digitos longas, cum duabus parvulis ad latus quodlibet: illas autem quando vult in altum surgit & iterum componit. Alæ paulò post exortum caudæ desinunt. Cauda ei lata instar Aquilæ. Caput superius fuscis tegitur pennis, quarum oræ subflavescent: Totum collum superius & ad latera brunnis, ut perdix. Totum guttur cum collo inferiori est album: ita tamen ut albedo ad latera pennis nigris sit variegata. Totum pectus & infimus venter, crura superiora & inferiora usque ad pedes pennis vestiuntur albis, quibus nigræ squammatim admixtæ. Alæ & cauda fusci sunt coloris cum umbra mixti, atque oras habent subtiles albicantes. Remiges alarum pennæ sunt fuscæ, & nigris undis variegatæ. In pedibus digitos habet quatuor flavos, unguibus lunatis fuscis. Clamat *Geb, Geb*, ut pullus gallinaceus qui matrem perdidit. Projectam sibi avem sive vivam sive mortuam unguibus arripit, & rostro egregiè deplumat, dein dilacerat & carnem ossaque deglutit. Unam harum diu vivam alui in munimento *Mauritii* ad flumen *S. Francisci*.

ARTICULUS VII.

Urubitinga Brasiliensibus Marggrav.

Avis est Aquilæ similis, Anseris semestris magnitudine. Rostrum habet crassum, aduncum, nigrum, & circa nares cutem flavescens: oculos magnos, splendide aquilinos: caput grossum: crura & pedes luteos: in pedibus quatuor digitos vulgari modo dispositos; unguibus lunatis, longis, nigris: Alas amplas: caudam latam. Tota vestitur plumis fuscis & nigricantibus; per alas autem undatim quasi cinereus admiscetur. Cauda novem digitos longa, ad sex alba, in extremitate ad tres nigricans, in extremitate tamen rursus minimum est albi. Egregiæ staturæ est avis.

In

In plurimis accedit ad avem sub Pygargi titulo nobis descriptam, nisi quod caudæ pennarum superior medietas in nostrâ illâ alba, inferior nigra fuerit; in hac autem, vice versa superior nigra, inferior alba est. Meminit tamen D. Willughby alterius etiam varietatis seu differentie Pygargi, in qua pennæ caudæ à medijs fundum versus albæ, superius nigre; quæ Marggravio hic descriptæ omnino eadem esse videtur.

ARTICULUS VIII.

De *Pernoptero seu Gypaëto* Aldrovandi, *Oripelargo* etiam dicta.

Quamvis *Aldrovandus* Avem, quam *Pernopteron* inscribit, Aquilæ speciem faciat, fatetur tamen eam nihil Aquilinum habere præter nomen, imò ob ignaviam & deformitatem Vulturibus etiam merito postponendam. Quocirca nos eam Vulturibus potius accensendam putamus.

Hujus generis avium tres icones & tres etiam descriptiones præter *Bellonianam* tradit *Aldrovandus*. Prima est Aquilæ Vulturinæ ex Hispania allatæ, in hæc verba. Insignis magnitudinis est, imò *Chrysaëto* non multò minor, sed insolentis & ridiculæ speciei. Rostrum non ut in cæteris Aquilis sensim ab initio ad finem usque continua declivitate inflexum, sed medio ferè tenus rectum, deinde extremo in uncum insignem curvatum, eo quo Vulturibus modo; principio juxta frontem album, nigrum cætera. Inferior mandibula tota albicat. Oris rictus coloris castanei. Oculi non ut quibusdam aliis Aquilis iride charopa sed subalbidâ, pupillâ nigrâ. Caput totum subalbidum est, ad fuscum vergens. Collum dimidia ferè parte eaque superiore calvum propemodum & paucissimis isque exilibus plumulis confutum, candicans. Ad hujus calvitii finem, medio propè collo, instar pilorum quorundam hirsutorum ac crisporum plumulæ velut setæ oblongæ ac tenuissimæ supra cæteras plumas extabant. In pectore item ac Dorsi initio similia plumarum capillamenta prominebant, adversis planè locis, necnon ad inferius uropygium. In tergo velut cucullus quidam, ad medium usque protensus in acutum finem veluti in triangulum definebat. Corporis totius color ex castaneo obscuro ad nigrum vergebat. Cauda longa. Pedes albi tibiæque: ungues fusci.

Magnitudo.

Rostrum.

Os.

Oculi.

Caput.

Collum.

Tergum.

Color.

Cauda.

Pedes.

Secunda à Rusticis in montibus Alpestribus oppidi Guiliæ captæ, quæ sic habet. Longa erat ab extremo Rostro ad ultimam usque caudam commensurata spithamas tres. Rostro oblongo sed plurimâ sui parte tunicâ tecto seu membranâ, ita ut tantum pollicis mensurâ rostrum extremum eadem nudum esset, unco exiguo tenui. Caput ad occiput usque calvum, capillitio plumarum destitutum erat, ita ut pennæ post verticem surrectæ cuculli quem monachi proficiscentes cum caput aperiunt in cervicem reclinant, speciem exhiberet. Color pennarum ferè omnium corporis fusceus erat ad castaneum vergens obscurum. Verum hunc ferè alibi perpetuum distinguebat in ultimo collo albicantium nonnihil ordo continuus, angulum acutum in dorsum exeuntem constituens, qui velut cuculli humeris inducî basis erat acuminata in tergum propendens. Altera item huic non absimilis plumarum candicantium series dorsum totum inferius versus alarum complicationes, in acumen fastigiata medio, ex concurrentibus in apicem lineis utrinque obliqua compositum disternebat, quod quidem pallii quandam imaginem præ se ferebat. Cauda lata, mediocris. Pedes fusci, squamis continuis per totum tecti. Ungues rostro concolores, cornei, fusci. Pluma femorum non ultra poplites pertingebant. Contrectari facilè se passâ est, unde ignaviam conjicias. Vocem irritata edebat Milvii.

Longitudo.

Rostrum.

Caput.

Color.

Cauda.

Pedes.

Ungues.

Tertia est *Gesneriana*. Aquila ista cujus figuram damus, inquit *Gesnerus*, si non est *Gypaëtos* vel *Oripelargus* saltem ex altero parente hujus generis Aquilæ nata videri possit. Nam rostro Vulturem, colore *Ciconiam* refert, ignobilis & ignava. Nostris aucupibus ignota est, nunquam apud nos, quod sciam, capta. Sed anno salutis nostræ 1551. Septemb. 29. cum nix insolita caderet, hujus generis avis alis gravatis madidisque in locum sub Dio angustum, civis cujusdam ædibus adjunctum incidit. Per omnia referebat *Ciconiam* formâ & coloribus. Carnivora erat; pisces non attingebat: frigidus impatiens; corpore intense calebat, ita ut tangentium manus frigida mox incalecerent. Quatuor aut quinque horis uno loco immota sedebat, & solem aliquando splendens intuebatur. Gallinæ & Aves innocuam oderant. Illam plus mensè domi alui, cibum manu præbui, è quibus bolos voravit, frustra unguibus discerpfit, & cum non liberet ex rostro stillas aqueas emittebat.

Gypaëtos

Gesneri.

Vitus.

Temperatura.

Mores.

Hujus generis avem in ædibus cujusdam nobilis Venetiani enutritam Anno 1664. vidimus & descripsimus.

E

Magni-

Magnitudo.
Caput.
Color totius.

Rostrum.

Pedes.
Ungues.

Ingluvies.

Magnitudine Aquilam æquat superatve. Caput & collum plumis destituta, alba tantum lanugine vestiuntur. A rostro ad oculos usque cutis nuda est, colore cæruleo. Plumæ ferè omnes corpus vestientes dilute ferrugineæ; ad imum colli infra lanuginem quidam veluti torquis longiorum plumarum albarum. Remiges alarum & cauda nigra. Rostrum magnum, Lari quàm Aquilæ similis; rostri extremum albet. Nares cute nigra integuntur. Oculorum irides ex rubro avellanæ. A naribus continue guttatim humor stillabat. Medius digitus reliquis multò longior. Extimus ad primum usque articulum membranâ medio junctus. Pedes plumbei; ungues nigri. Crura ex parte interiore alba. Ungues minores, minisque incurvati quàm in Aquilis. Erant autem crura paulò infra genua plumis tecta. Ingluvies tanquam saccus propendebat. Semper ferè alis expansis stetit; eodem situ quo Vultur leporarius à Gesnero depictus est.

Has omnes Descriptiones unius esse & ejusdem specie Avis, ætate solum vel sexu diversæ suspicor. Nam prima Aldrovandi in plerisque notis cum nostra convenit, exceptâ maculâ in dorso triangulari, quæ vel nostræ non adfuit, vel nobis non erat animadversa; quòdque humoris è rostro destillantis ille in sua non meminit, fortè quia mortua tantum visa & descripta fuit. Secundam Aldrovandi fatetur ipse in plurimis Gesnerianæ non dissimilem. Quòd verò Gesneriana & nostra eadem sint vel unica illa nota humoris è rostro stillantis ad probandum sufficere videtur, quantumvis colores discrepent. Primam ergo Aldrovandi & nostram Venetiis descriptam ejusdem esse sexus judico: Secundam verò Aldrovandi cum Gesneriana ejusdem sexus, verum à prima & Venetiana diversi.

C A P. IV.

De Vulturibus in genere.

NOtæ Vulturum characteristicæ sunt. 1. Quòd magnitudine Aquilis pares sint, aut etiam majores. 2. Quòd Rostrum eis non confestim atque à fronte enascitur in hamum curvetur, verum post duorum digitorum seu medii palmi continuam rectitudinem, quod Gesnerus in pluribus Vulturum speciebus sese observasse scribit. 3. Quòd eximiam præ cæteris omnibus Avibus odorandi sagacitatem obtineant, adeò ut cadaverum putorem è longinquo percipiant. 4. Cadaveribus solis contentos esse & à viventium raptu & lanienâ abstinere Veteres præcipue tradunt. Verum Bellonius, Gesnerus aliique è recentioribus eas vivas volucres insectari, agnos, hædos, lepores, hinnulos, &c. rapere affirmant. 5. Collum ferè implume habere. Bellonius asserit inter reliquas Rapaces atque recurvis unguibus præditas aves solos Vultures turmatim volare, quorum magnas turmas & in singulis non pauciores quinquagenis observavit cum è *Cairo* in montem *Sinai* proficisceretur. Hinc falsitatis arguitur observatum illud Aristotelis, *Γαυλαρίων ἰδὲν ἀγέλαον*. 6. Quòd crura tota ad pedes usque plumosa sint, quâ notâ eos ab aliis raptu viventibus distingui existimat Bellonius. Verum id nec omnibus Vulturibus commune est, nec vulturino generi proprium, cum & Aquilis quibusdam competat. 7. Quòd sub gutture spatium habeat palmi latitudine non tam plumis quàm pilis, qui vitulinis simillimi sunt vestitum. Hoc verum esse comperimus in Vulture quem in ornithotrophio Regio in vivario *S. Jacobi* dicto enutritum vidimus. 8. Ingluvies ante ventrem velut sacculus propendat; quod in *Gypæto* dicto Venetiis observavimus. 9. Marem fœmina præter morem aliarum rapacium, magnitudine non superat. 10. Alarum incumbens corpori pars leni tota vellere, quod soli inter rapaces peculiare, integitur. Quæ de Vulturum generatione traduntur, Quòd scilicet mares inter eos non reperiantur. Quòd fœminæ vento impleantur, nec ova sed vivos pullos pariant, &c. frivola omnino sunt & falsa, vix memoratu nedum refutatu digna. Ex notis hæctenus recensitis, maximè propria & Vulturis characteristicæ mihi esse videtur, *Collum implume habere*. Duo certè illi quos solos nobis hæctenus videre contigit, non colla tantum sed & capita plumis destituta, & molli duntaxat brevique lanugine albâ intecta habuere.

CAP. V.

De Vulturibus in specie.

S Ex Vulturum species è Bellonio & Gesnero proponit Aldrovandus; viz. 1. *Cinereum*. 2. *Nigrum*, de quibus inquit, mirari te, cur cum tantam facilitatem opportunitatemque diversos videndi & habendi sibi oblatam jactet Bellonius, ipse tamen nullam neque cinerei neque nigri integram descriptionem adhibeat, nihilque præter nudam iconem ponat: quæ nec ipsa his quæ in universum de Vulturibus dicit, nempe quod omnes cruribus totis hirsuti sunt ad pedes usque, & hæc notâ ab Aquilis differant, respondeat, ipsa nudis planè tibiis depicta.

Vultur cinereus.
Vultur niger.

3. *Baticum*, quem Bellonius sic describit, Aquilâ paulò minor est, atque pennas colli, dorsi, ventris totiusque adeò corporis Batico colore seu castaneo tinctas habet, atque hinc à nigro differt. Alarum verò majores & caudæ pennæ ejusdem cujus nigri sunt coloris. Utrique caudâ sunt brevi alarum longissimarum respectu. Hæ quidem ut cæteris rapacibus in alis naturam ac constitutionem minimè sequuntur, sed potius ut Picis viridibus Gallis dictis id est, Martiis, reperiuntur ut plurimum extremis cuspidibus mutilæ ac distractæ. Quod indicio est has eos atterere rupium faxis, in quibus degunt ac nidum construunt. Vultures Batici seu albi conspectu rariores sunt quàm nigri, & hoc peculiare habent, quod plumæ verticis ipsis breviculæ sunt ac curtæ admodum, si Aquilis comparentur, quæ causâ est cur calvos esse eos quidam sunt opinati. Crura obtinent brevia, plumis undique contexta ad superiorem usque digitorum partem. Quæ nota quidem peculiaris est, nec cuiquam cæterarum rapacium aduncarum competens præterquam nocturnis. Baticis his plumæ colli admodum angustæ ac longiusculæ sunt, quales Gallis gallinaceis & sturnis è collo prodependent, si reliquis quæ Dorsum, latera, necnon alarum sinus operiunt comparentur, quæ exiguæ sunt & latiusculæ instar squamarum. Eæ verò quæ dorsum, ventriculum, ventrem & uropygii radicem vestiunt ruffæ apparent in Batico Vulture, in nigro verò nigra, sed in utroque latè fatis.

Vultur Baticus.
Descriptio.

4. *Leporarium* Germanis à Leporum raptu dictum, de quo Gesnerus in hunc modum scribit. Pectore non ità fulvo est ac aureus noster, magnitudine inferior. Iconem ejus Germaniæ nostræ ornamentum Georgius Fabricius ad me misit, hæc etiam adjecta descriptione Vultur quem Germani *Ein Hasenyr* appellant rostro est obunco, nigro, fœdis oculis, corpore firmo & magno, alis latis, caudâ longâ & directâ, colore in rutilo nigricante, pedibus flavis. Stans aut sedens cristam quasi cornuta in capite erigit, quæ in volante non apparet. Alæ extensæ mensuram orgyæ excedunt. Incessu duorum palmorum spatium gradum facit. Ex avibus persequitur omne genus. Ex feris venatur lepores, cuniculos, vulpes, hinnulos, necnon piscibus insidiatur. Non mansuecit feritate. Nec solum volatu ex præcipiti, verum etiam cursu prædam insequitur. Volat magno & sonoro impetu. Nidificat in densis & desertis sylvis, & in altissimis arboribus. Pascitur carnibus & extis animalium, nè à cadaveribus quidem abstinens. Famem 14. diebus integris tolerat, quamvis voracissimus.

Vultur Leporarius.

5. *Aureum*, de quo Gesnerus. Vulturis aurei pellem ad nos aliquando missam ex Rhætis Alpibus, rostro adhuc & cruribus hærentibus dum contemplerer hoc modo descripsi. Multa hic Vultur communia habet cum genere Aquilæ Alpine (cujus figuram & descriptionem in Aquilæ historia primam dedimus) sed per omnia major est. Longus est à rostro ad extremam caudam sex dodrantes & paulò amplius: ad extremos ungues quinque dodrantes aut paulò minus. Longitudo superioris rostri, quantum ejus aperitur, septem ferè digiti transversi. Caudæ longitudo circiter tres dodrantes. Tota pars supina, id est, collum inferius, pectus & venter & pedes quoque ruffo sunt colore, dilutiore quidem caudam versus, rubentiore autem versus caput. Digni pedum fusco aut corneo colore sunt. Alarum penna longissima quatuor ferè dodrantes aequat. Subnigricant aut fuscæ sunt omnes alarum pennæ uno ferè colore, parvulæ tamen supremæ in alis nigriores sunt, & per medium alæ subruffis maculis, alæ subalbidis circa inum distinguuntur. Eò nigriores autem sunt quo propriores dorso ubi splendent præ nigredine. Pennæ per medium dorsum nigrae sunt splendentque, in earum medio cauliculi albi, præsertim quæ circa medium dorsum sunt & dimidia colli parte; reliqua enim colli pars pennas ex albedo ruffas habet. Caudæ pennis idem color est qui alarum, nempe fuscus.

Vultur aureus
Gesnero descriptus.

6. *Albus*, quem cum cinereo Bellonius eundem facit.

Vultur fulvus
nosfer Bætico
Bellonii con-
gener.

Vultur ille quem in Vivario Regio S. Jacobi dicto vidimus in plerisque convenit cum tertia specie seu Bætico Bellonii. Dorsum ei & alæ fulvæ. Cauda brevis alarum respectu. Rostrum nigrum, extremo aduncum. Caput & collum ad pectus usque ut & media pars pectoris plumis destituta, brevi, molli, densaque lanugine albâ vestiuntur. Oculi torvi, iridibus croceis. In cervicis ima parte seu Dorsi summa congeries pennularum angustarum reliquis multò longiorum, ut in Percnoptero Aldrovandi.

§. II.

Vultur Brasiliensis Urubu dictus Marggrav. Belgis eem Menscheneter Tzopolote Mexicavis Fr. Ximenis Aura Nierenberg.

Avis rapax magnitudine Milvii aut Nisi Marggravio, Aquilæ mediocris aut Corvi Ximen: pedibus gallinacis subalbicantibus, caudâ longâ & alis eâ longioribus. Pennæ totius corporis sunt nigræ cum paucillo ravi coloris hinc inde mixtæ. Caput habet parvum, figurâ penè gallinarum Indicarum, cute tectum paululum rugosâ. In summitate autem capitis secundum longitudinem quasi dividitur cutis, & in sinistro latere capitis infra oculum crocei est coloris, supra oculum carulei, in summitate item, reliqua parte ex ruffo subbrunni. In dextro latere capitis circa oculum superiè & inferiè crocei coloris, in summitate itidem, reliqua parte ex croceo albicantis. Rostrum habet satis longum, exteriùs aduncum, & ad medietatem usque à capite cute obtectum ex croceo carulescente. In medietate rostri superius narium foramen unum, amplum, transversim positum: Extremitas rostri quæ cute caret est alba. Oculos habet elegantes rubini ferè colore, pupillâ rotundâ nigrâ: Palpebræ sunt crocæ: lingua carinata, in ambitu denticulis acutis prædita. Fœtat ejus caro instar cadaveris. Nam & cadaveribus vescuntur, & in maximâ copia statim advolant in Capitania Sirogippo, & flumine S. Francisci, quando quis bestiam aliquam mactat. Fœda avis, semper macra, nunquam satuta. Ximenes corvi speciem facit, verum rostri basis cute obducta Rapacibus; extremitas adunca & caput implume Vulturibus potiùs accensendam suadent. Vescuntur (inquit Ximenes) carnibus mortuis & stercore humano. [Pernoctant in arboribus & rupibus. Mane advolant ad urbes, speculantur ab editioribus locis plateas & quicquid immundum aut exanime devorant.] Ignotum hætenus ubi nidificent aut pullos excludant, licet frequentissima sunt propè omnibus Novæ Hispaniæ angulis. Acoستا tamen pullos earum albos esse scribit, adolescentes in nigredinem corvinam degenerare. Volant semper valdè altè, & fundunt de se gravem ac horribilem foetorem instar Corvorum. Volant semper catervatim, & insident arboribus & junctim cadavera depascuntur sine ullo certamine; & quando cæteræ vident aliquem non posse se movere, adjuvant quantum possunt & ducunt ad aquam, nam ablutæ recuperant vires ad volandum. [Siquis illas insequatur, exonerant se ut leviores volatui sint, pari festinatione evomendo quicquid glutierunt. Nierenberg.] Pennæ exultæ cinis pilos ita tollit ut non renascantur, quod & stercorei fornicarum tribuitur & sanguini Vespertilionum: Cutis earum femiusta sanat vulnera si applicetur & simul caro comedatur; quæ etiam solet prodesse iis qui Lue venerca laborant. Cor siccatum ad Solem olet muscum. Stercus siccatum unius drachmæ pondere potum prodest melancholicis. Dicunt Barbari ubi ova posuerint nidum circumdare certis lapillis, qui transpirabiles faciunt: sed verisimilior est opinio, pullos excludere sub terra, & eximere pascendos, & rursus terrâ operire.

CAP. VI.

De Rapacibus diurnis minoribus Accipitribus dictis.

Sequitur jam ut de Rapacibus diurnis minoribus Accipitribus dictis agamus. Has autem superiùs distinximus in Generosiores, quæ cicurari & ad aucupium institui solent, & ignaviores seu imbelles, quæ quia vel indociles sunt, vel ad aucupium minùs utiles, ab hominibus negliguntur.

Priores, Hawks nostratibus dictæ, ab aucupibus dividi solent in Macropteras, seu alis longis instructas, & Brachypteras seu alis brevibus. Macropteras vocant, quibus alæ complicatæ ad extremam ferè caudam pertingunt: Brachypteras quibus alæ complicatæ ab extremitate caudæ multum deficiunt; cujus generis duas majores novimus, Accipitrem scilicet Palumbarium & Fringillarium; tres minores, tres se. Laniorum dictorum species.

Verum

Verum quoniam distinctio illa Accipitrum in *cicures* & *feros* arbitraria est, & ab institutione dependet, altera autem in *Macropteros* & *Brachypteros* fundamentum habet in natura, & omnibus in genere Accipitribus accommodari potest, hanc illi præponemus, & de *Macroptero* primò agemus.

Accipitres ætatis respectu à Falconariis dividuntur in 1. *Nidularias* [*Nyas Hawks*] qui è nido exempti antequam volare possunt, vel unà cum nido ipso ablati, domi aluntur: 2. *Ramales* seu *Ramarios* [*Ramage Hawks*] qui jam ferè adulti & nido egressi, non procul tamen indè recedunt, verum de ramo tantum in ramum volitant, & dum matres sequuntur capiuntur. Quocunque autem modo capti, primo anno, dum pennas primigenias adhuc retinent *Sori* [*Sore-Hawks*] dicuntur à voce Gallica *foret* colorem fuliginem significante. Anno secundo, cum jam pennas mutaverint, *Enternewers*, hoc est primò mutati, appellantur. Anno tertio *White-hawks* i. e. Accipitres albi vocantur; cujus nominis rationem me nescire fateor. Quarto demum anno, cum jam perfecti intelliguntur, *Hawks of the first Coat*, Accipitres primæ vestis denominantur; Anno quinto *Hawks of the second Coat*, seu secundæ vestis; Anno sexto, *of the third Coat*, seu tertiæ vestis, & sic deinceps quandiu vivunt. Nonnulli si probè curentur, præsertim dum juvenes sunt, vigesimum etiam ætatis annum attingunt. Pennæ omnium ætate paulatim albescunt, quemadmodum capilli humani canescunt, ut quo seniores eò sint & albidiores. Penna alæ extima Falconariis *Sarcel* dicitur, cujus crenarum numero ætatem Accipitris se scire profitentur quemadmodum & Phasiani à numero transversarum in cauda virgarum.

Cæterum de modo Accipitres alendi, educandi, ad aucupium instituendi, eorumque morbos & affectus curandi Rei Accipitrariæ autores consulendi sunt.

CAP. VII.

De Accipitribus macroptero seu Alis caudæ ferè æqualibus.

Accipitres alis longioribus dividi possunt in ignaviores seu indociles quos sylvestres appellamus, & generosiores ad Aucupium institui solitas. Sylvestres sunt tum *Balbusardus* & congeneres viz. *Buteo vulgaris*, *Buteo apivorus*, *Pygargus*: tum *Milvus* uterque, viz. qui caudâ est forcipatâ & æruginosus.

CAP. VIII. ARTIC. I.

De Accipitribus macroptero sylvestribus, & primò de Balbusardo dicto, The Bald Buzzard.

Avis hæc inter Aquilas ab Aldrovando bis ponitur & describitur. Primò sub titulo *Haliæti* lib. 2. cap. 3. secundo in capite de *Morphno*, ejusdem libri cap. 7.

Quam descripsimus avis 56½ uncias pendebat. Latitudo seu intervallum inter extremitates alarum extensarum 60 erat digitorum. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale, nigrum, aduncum; cuticulâ carnea carulescente à basi ad nares usque obtectum, medio inter nares & curvaturam spatio protuberans. Nares autem ipsæ oblongæ, obliquæ. Angulus mandibulæ inferioris rotundus. Lingua lata, mollis, humanæ similis. Oculorum irides flavæ; pupillæ magnæ. Palpebrâ tam superiore quam inferiore donatur, verum inferior multò major est. Oculi autem non reducti sunt, nec sub superciliis extantibus velut sub suggrundiis latitant, ut in *Buteone*, sed prominent magis.

Avis ipsa multò validior & fortior esse videtur quàm *Buteo*, quo cum supinæ partibus colore, ex nigricante & ferrugineo variâ, convenit. Occiput plumas habet albas, unde nomen *Bald Buzzard* ei inditum. Gula, pectus, venter alba; sed supra ingluviem plumæ colores sunt ferruginei. Tibiæ albis & mollicellis plumis vestiuntur. Remiges pennæ in utraque ala circiter 28, à decima septima in mucrones acutiores desinunt. Majores magis nigricant. Quatuor extimæ imâ medietate duplo latiores sunt ex parte interiore quàm summâ: interiores omnium limbi albo & ferrugineo coloribus ferratim coaptatis variegantur. Pennæ sub scapulis albæ sunt, maculis versus apices ex ferrugineo nigricantibus. Tertius & quartus ordo radices Remigum subtus vestien-

Pennis.
Latitudo.
Rostrum.

Lingua.
Oculi.

Supinæ partis
color.
Pronæ partis
color.
Remiges.

Tegetes alarum. Cauda.	vestientium pulchrè pinguntur versùs apices maculis fuscis, marginibus ferrugineo tinctis. Supra has minores albae, majores infra fuscae. Cauda pennae 12 constat, inter se aequalibus, octo propè digitos longis, limbis variis ex albo & ferrugineo serratim coaptatis.
Pedes, Digi- ti, Ungues.	Tibiae longiores. Pedes crassi & validi, albo-cerulei seu arguginosi. Digitus medius maximus; extimus paulo major intimo, posticus minimus: omnes unguibus magnis, semicircularibus, nigris, teretibus armantur. Pedes squamosi, inaequales. Planta punctis scabra, ut faciliùs prædam comprehensam retineat. Digi- ti ita comparati, ut anticorum extimus retrorsum flecti possit, quemadmodum in Bubone, Pfittaco, &c.
Viscera & intestina.	Hepar, Cor, cystis fellea magna. Splen rotundus, coloris nigri & sordidi. In ventriculo & ingluvie dissectis multa piscium ossicula & squamas observavimus. Echinus ex multis globulis carnis constituitur. Intestina longa, tenuia, in multas spiras convoluta.
Locus.	Fluvios & stagna majora, necnon maris littora frequentat, & pisces prædatur; quod mirum alicui videri possit, cum neque palmipes sit, neque longo collo aut pedibus instructa.
Nidus.	Inter arundines humi nidificat, & ova parit 3 aut 4 magna, alba, exactè ferè elliptica: Gallinaceis minora. Gravem semper odorem emittit, & pediculis plurimum infestatur. Ab Aristotelis Haliæto differt, quòd cervix non crassa & magna sit, sed pro corporis ratione tenuis & parva. Quod de Aquilis Aldrovandus tradit, pedem scilicet dextrum majorem esse sinistro, huic minimè quadrat, nam pedes ei aequales sunt.
Quomodo distinguatur à Bucephalo.	A Buteone vulgari distinguitur; 1. Pondere & magnitudine, quibus hæc excellit. 2. Quod alae longiores sunt. 3. Et certissimè notè, quod digitus anticorum extimus in hæc retrorsum flecti possit, in illa minimè. 4. Appendicibus seu processibus angularibus superioris Rostri mandibulae.

ARTICULUS II.

De Buteone vulgari Anglicè The Buzzard.

Pondus & Dimensio. Caput. Rostrum. Nares. Lingua.	M agnitudo ei Phasiani aut Gallinæ junioris. Pondus 32 unciarum. Longitudo à summo rostro ad ultimam caudam 21 digitorum. Latitudo alis expansis 52 digitorum. Caput grande; Vertex latus, planus. Rostrum breve, aduncum, ex ceruleo nigricans. Mandibulam superiorem ultra nares cutis flava obvestit. Oris quoque frænum seu rictus flavet. Narium foramina rotunda, [in una tamen ave scaphoidea observavimus] Rictus seu apertura oris ampla. Lingua crassa, carnea, obtusa, ut in hujus generis reliquis. Iratus os aperuit & linguam extensam ad extremum Rostrum aliquandiu tenuit. Palato cavitas linguæ aequalis insculpta est. Angulus mandibulae inferioris circularis. Oculi grandes, iridibus ex flavo albicantibus, vel albis cum tantillo ruboris, & in nonnullis planè albicantibus. Palpebra inferior lanuginosa; membrana nictitans carulea.
Color supinae partis.	Color in supina parte tota rufus seu fulvus obscurior, ad nigrum accedens, vel ut cum <i>D. Willughby</i> loquar, ex ferrugineo niger. In nonnullis hujus generis avibus maculas albas confertas in alarum vestitricibus pennis observavimus, quæ in alis expansis lineam quandam albam efficiebant; ejusmodi maculas albas & in pennis scapularibus dorso utrinque incumbentibus habuit. Alarum tegetes & scapulares pennæ ad margines fordide flavicant.
Pronae partis color.	Pars corporis prona ex albo flavicat maculis in pectore oblongis obscuris ferrugineis non transversis sed deorsum tendentibus, secundùm scapi longitudinem ductis in singulis plumulis. Plumæ alas subtus tegentes eodem modo pinguntur. Ad latera & præcipuè femora plumago maculis & ductibus transversis insignitur. Mentum ferrugineum, scapis pennularum nigris. Inter oculos & nares setæ nigrae longiusculæ succrescebant. Medio dorsi nullæ innascebantur pennæ sed lanugo tantùm; nam scapulares pennæ dorsum totum contegebant.
Remiges.	Remiges in utraque ala circiter 24, è quibus extrema brevissima est, tertia & quarta longissima. Quatuor extimarum apices quàm reliquarum nigriores & angustiores; reliquarum enim apices albi. Remiges autem omnes, pinnulis ad scapum interioribus, ductibus transversis latioribus fuscis & albicantibus variantur, Pici Martii aut Gallinaginis pennarum instar. Prona seu inferior alarum facies, exceptis omnium Remigum apicibus, & 5 extimarum tertia parte, alba est, transversis lineis nigris parallelis

lelis varia. Aliae complicatae ad extremam ferè caudam pertingunt. Cauda 9 aut 10 Alae. digitos longa, 12 pennis composita, non forcipata, verùm cum explicatur extremis Cauda. circumscriptione circularis. Pennarum ejus summi apices cinerei, succedit ductus niger transversus, latitudine digitali; Reliqua pars lineis seu areolis transversis nigris & leucophæis alternis varia est fundi tamen pennarum lactei.

Femora longa, valida & musculosa. Crura brevia, robusta & crassa, paulò infra articulos plumis tecta. Crura pedesque flava, squamis tecta. Digitus extimus medio aliquousque membranà adneditur. Ungues validi, longi, nigri: Extimi digiti unguis minimus, postici maximus. Crura. Pedes. Digni. Ungues.

Hepar in duos dividitur lobos. Cystis fellea ampla: lien ovalis; testes non plures duobus. Ventriculus amplus, minimè musculosus, sed membranofus & quadrupedum similis. Viscera.

Non muribus tantùm & talpis vicitat, verùm & aves quoque prædatur, nam ex unius Vitula. cujusdam dissecti ventriculo aviculam integram exenimus, ex alterius etiam turdum. Cuniculis quoque infesta est: verùm melioris alimentia inopià scarabæos, lumbricos terrestres aliisque insecta ingerit, nec sterces bovinum averfatur.

In his avibus capita ætate cinerascere, & plumæ in dorso albere dicuntur. Quicquid sit, sive sexu, sive ætate, sive alio accidente id fiat, certum est, hoc respectu plurimum eas inter se differre, cum aliae nullas neque in capite neque in dorso aut alis supinis seu pennas seu maculas albas obtineant, aliae autem plurimas. Colorum diversitas & variatio.

Buteonis ova alba sunt, paucis maculis majusculis subruffis temere sparsis varia, interdum tota alba absque maculis.

Græcis (Plinio teste) triorches dictus est à numero testium Accipiter, quem Buteonem appellant Romani. Aldrovandus se ternos in dissecto Buteone testes observasse ait; verùm nobis diligenter indagantibus testiculus tertius non comparuit. Quin & Aldrovandus ipse, se nolle cum eo vehementer condere ait, qui tertiam illam glandosam portiunculam, præter binos testes & juxta ipsos contentam, verum testem fuisse pertinaciter negaverit. Erymon. Buteones non esse tritestigos.

ARTICULUS III.

De Buteone Apivoro seu Vespiivo, Anglicè The Honey Buzzard.

Magnitudine Buteonem vulgarem vel æquat vel excedit, figurâ corporis similis, nisi fortè tantillo longior sit. Pondus 31 unciarum. Longitudo à summo rostro ad extremam caudam 23 digitorum, ad ultimos pedes non plus 19. Latitudo seu intervallum inter extremitates alarum extensarum quinquaginta duorum. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale, nigrum, aduncum valdè, inter nares & caput extuberans. Superiorem mandibulam membrana seu cutis crassa, nigra, rugosa ad basin obvestit, in qua & nares, non exactè rotundæ sed longiusculæ & inflexæ. Rictus oris amplissimus, flavescens. Mandibulæ inferioris angulus ut in aliis Accipitribus semicircularis. Oculorum irides pulcherrimè flavæ seu crocæ. Magnitudo. Pondus. Dimensio. Rostrum.

Caput cinereum est: vertex latus, planus, ad rostrum angustius sensim dilatatur. Fundi plumarum in occipite & Dorso albi, quod præcipuè notabile est, cum id & plurimis aliis Accipitribus commune sit: alias Dorsum ferrugineum [nobis murini coloris] Extremi apices Remigum & pennarum secundi tertiique ordinis in ala albi. Alae cum complicantur caudâ breviores. Has uti & caudam areola lata transversa cinerea distinguit, supra quam areola angustior nigra, ipsis pennarum apicibus primò cinereis, deinde albis. Remigum numerus in singulis alis 24. Cauda 12 pennis constat, dodrantem aut etiam pedem unum longa, areolis seu zonis transversis obscuris & lucidis, seu albicantibus & nigricantibus varia. Extremi pennarum apices albescent, infra alborem linea transversa nigra, cui subest area tres circiter digitos lata, cinerea seu leucophæa; ut modò dictum est. Oculi. Caput. Color. Remiges. Cauda.

Pronam partem quod attinet. Sub mento & cauda candoris est nivei: Pectore & ventre albo, maculis nigricantibus vario. Prona pars color.

Crura infra genua plumis tecta, brevia, robusta, flava; ut & pedes: ungues longi validi, acuti, nigri. Crura. Ungues.

Intestina breviora quàm in priore. Appendices breves sed crassæ. In ejus quem dissectimus ventriculo & intestinis numerus ingens Eruucarum geometrarum viridum, vulgariarum, aliarumque.

Nidum è viminibus construit & lanam ovis immediatè subternit. Vidimus qui nido à Milvo deserto ad pariendum usus est, & pullos vesparum nymphis nutrit; in nido

pulli enim Vesparum favi, & in pullorum ventriculis earundem fragmenta reperta sunt. Pulli duo erant alba lanugine vestiti, maculis nigris. Pedes pallidè flavebant, rostrum inter nares & caput album: ingluvies magna in qua lacertæ, ranæ, &c. In unius ingluvies duæ integræ lacertæ capitibus ad rostrum usque extensis, tanquam exitum quærentes, inventæ sunt.

Celerimè currit hæc avis, Gallinæ instar. Fœmina, ut in Rapacium genere, omnibus dimensionibus major est mare.

A Buteone vulgari differt; 1. Caudâ longiore; 2. Capite cinereo; 3. Iridibus oculorum flavis. 4. Pedibus brevioribus & crassioribus. 5. Arcis latis leucophæis ad alas & caudam transversis.

Ova huic cinerea sunt maculis obscurioribus varia.

Avis hæc nondum (quod scimus) à quoquam descripta est, quamvis apud nos factis frequens sit.

ARTICULUS IV.

De *Pygargo accipitre*, *Subbuteone* Tur. *Anglicè* The Ringtail, *cujus mas* Henharrow seu *HENHARRIER* dicitur.

Pennis & Dimensiono.
Rostrum.

Color.

Remiges.

Cauda.

Rostrum.

Lingua.

Pedes, Digniti, Ungues.

Ventriculus.

Ova.

Mas descriptio.

Fœmina quamvis macilentâ 16 uncias pendebat; à summo rostro ad extremam caudam commensurata longa erat 20 digitos. Alarum in contrarium extensarum mensura erat 45 digitorum. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale. Supra nares & ad angulum mandibulæ fetæ nigricantes succrescunt, antrorsum reflexæ.

Ab occipite circa aures ad mentum annulus seu torquis plumularum arrectarum, mediis fuscis, marginibus ex ruffo albis, ceu corona caput cingit. Ab hoc torque dependet cutis nuda, aures tegens. Dorsum obscurè ferrugineum. Colli tegetum margines ruffescunt: in vertice minus ruffi habetur. In occipite radices plumarum alben. Sub oculis macula est alba; venter & pectus ex albo subruffa, lineolis longis fuscis per plumarum scapos deorsum tendentibus. Gula media fusca seu obscurè ferruginea, fimbriis plumarum rufescentibus. Uropygium plumas aliquot habet albas, media parte secundum scapum maculis longis ferrugineis pictas; sub cauda nullas.

Remigum numerus in utraque ala 24, limbis seu pinnulis exterioribus dorso concoloribus, interioribus areolis transversis albis & nigris alternis variegatis. In majoribus pennis areolæ albæ majores sunt; in interioribus & minoribus nigræ: intimis limbi toti fusci, albore sensim obscurato donec in fuscum penitus abeat. Minores pennarum ordines dorso concolores, nisi quod fimbriæ nonnihil rufescant. Apices pennarum exteriorum in secundo ordine albi, interiorum ruffi. Reliquum pennæ dorso concolor.

Cauda 10 digitos longa, 12 pennis conficitur. Apices pennarum ruffo-cinerei, dein mutuò succedunt areæ ruffæ & nigræ, nigris multò majoribus: in duabus mediis pennis ruffum omnino disparet.

Rostrum ultra nares cutis flava obvestit, aliàs nigrum est, aduncum & prominens. Inferius mandibulum rectum. Rictus seu hiatus oris amplus. Palato incst cavitas lingua æqualis.

Lingua lata, carnea, non divisa. Lingua & palatum nigricant. Angulus mandibulæ inferioris ut in reliquis rotundus. Oculorum tarfi flavescunt.

Pedes flavi, unguis nigri. Extimus digitus medio à divaricatione ad medium ferè membranâ adnectitur. Medius digitus longissimus, intimus brevissimus; at extimi unguis omnium minimus. Tibiæ longæ.

Ingluvies magna: Appendices parvæ, tumidæ, rotundæ. Ventriculus magnus, laxus, plumis & avium ossiculis repletus. Cystin felleam hepatis adnexam obtinet. Ova ruffo velut oblita, raro interlucente albo.

Hujus generis mas à descripta non magnitudine tantum sed & colore plurimum differt. *Anglicè* the *Henharrow* seu *Henbarrier* dicitur. Caput, collum, dorsum cinerea, seu Palumbi torquati colore. Pennæ scapulares longiores nonnihil fufescunt. Uropygium minus album quàm in *Pygargo*. Pectus album, maculis nonnullis transversis fuscis. Remiges alarum exteriores nigræ, apicibus cinereis, fundis albis. Reliquarum exterior facies cinerea, at limbi interiores albescunt. Alarum tegetes superiores cineræ, inferiores sub alis albæ, scapis in interioribus nigricantibus. Primus ordo subalarium maculas fuscas transversas obtinet. Caudæ mediæ duæ cineræ, à mediis ad extremas color sensim dilutior ad album vergit. Omnes præter medias maculis nigris transversis distinguuntur. Crura exiliora quàm in *Accipitrino* genere esse solent. In reliquis cum fœmina ferè convenit.

An

An Bellonii Pygargus? Descriptio carnivoræ quæ Palumbo similis Aldrovando dicitur huic nostræ avi egregiè convenit. Suspicio Aldrovandum ex una eadè quæ specie ave, ætate solùm vel sexu differente, duas trèse facere: Nam & Lanarii descriptio quæ habetur apud ipsum *Ornithol. lib. 5. cap. 11.* huic avi in plerisque respondet.

ARTICULUS V.

Milvus, the Kite or Glead. *Icon Aldrovandi p. 368. t. 1. posita ei bene respondet. Milvus vulgaris caudâ forcipatâ.*

Pondus ei 44 unciarum. Longitudo à summo rostro ad extremam caudam 28 digitorum. Alæ extensæ 64 digitos æquabant. Rostrum ab apice ad angulos oris duorum erat digitorum. Uncus ipse ad digiti semissem propendebat.

Pondus & Dimensio.

Caput & mentum ex albo cinerea, lineis secundùm plumarum scapos descendentibus nigris. Collum rufum, mediis plumarum nigris. Dorsum fuscum ut in Buteonibus; Pennæ tamen caudæ proximæ eidem concolores, mediis seu scapis nigris. Minores ordines alas vestientium ruffo, nigro & albo varii, nigro semper medias pennas secundùm scapos occupante. Scapulares longiores lineas nigras ut Remiges obtinent. Alas subtus tegentes rubræ sunt mediis nigris. Pronæ partis plumæ sub mento primum cinerascunt marginibus, deinde rubescunt, mediis nigris; nigra autem pars continuè angustior fit ad caudam usque. Sub cauda tantùm scapi nigricant: color quoque ruffus dilutior est.

Color superioris partis.

Pronæ partis color.

Remiges alarum pennæ 24, è quibus extimæ quinque nigræ, proximæ sex è nigro cineræ, dein omnes iterum nigricant ad ultimas, quæ ruffo, albo, fusco variantur. Præter 5 vel 6. exteriores, omnes limbis seu pinnulis exterioribus lineas nigras transversas obtinent, arcis intermediis albescentibus, præcipuè à sexta ad undecimam. Priores secundi ordinis pennarum alæ nigræ, ut & ala notha. Alæ complicatæ mediis caudæ pennis longiores, extimis breviores.

Remiges.

Cauda forcipata, mediis pennis 11 digitos longis, extimis 14. Color spadiceus seu ruffus. Pennæ extremæ nigricant, omnes autem (exceptis mediis) limbis interioribus lineas transversas nigras obtinent: Apices omnium albescent.

Cauda.

Rostrum nigrum vix ullas habet appendices. Lingua lata, crassa, ut in aliis carnivoris. Palato cavitas inest linguæ æqualis. Rictus & cutis narium flava. Fissura seu rima in palato duplex. Oculi grandes; iridibus ex albo pulchrè flavis.

Rostrum, Lingua.

Oculi.

Pedes lutei. Digitus extimus medio ad medium ferè membranâ adnectitur. Ungues nigri. Postici unguis maximus. Medii unguis ex parte interiore in aciem tenuatur.

Pedes, Digtiti, Ungues.

Cystis fellea magna; ingluvies quoque grandis. Intestinum infra appendices multùm dilatatur, ut in aliis hujus generis.

Intestina.

Alis expansis in aere se librat, adeò ut in eodem loco diu velut immobilis quiescat; quin nulla vel rarâ alarum agitatione de loco in locum provehitur velut fluxu aut lapsu quodam.

Volatus.

Vel caudæ figurâ solâ ab omnibus aliis quas hætenus novimus Rapacibus distinguitur.

Videntur (inquit Plinius) hoc genus aves artem gubernandi navem homines docuisse caudæ flexibus, in cælo monstrante natura quid opus esset in profundo. Hinc enim (ut pergit Aldrovandus) clavum immittere homines didicisse est probabile. Quippe cum observassent Milvum caudâ modo hæc, modò illac flexâ remonis vice uti, quâ iter suum in acre dirigeret: ipsi quoque simile quid moliti, clavum navi adiderunt, quem huc illuc contorquendo navem per undas minimè incerto itinere fluctuantem quo vellent recto cursu impellerent.

Cauda præ clavum, ad iter dirigendum, &c.

Milvii aves sunt migratorie, quæ pro anni tempestatibus loca mutant. Cum aliquando (inquit Bellomus) in litore Ponti Euxini, ea parte qua Thracia est, versaremur, ultimo ferè Aprili, in colle quodam eminentissimo, columnæ illi quæ ad ostium Bosphori est proximo, ubi rete tenderet auceps capiendis Nisis, qui à dextra maris plaga advolabant, observavimus Milvos gregatim eò adventantes, recto tractu, frequenti adeò numero ac denso agmine, ut miraculi loco nobis ea res esset. Nam novitate spectaculi velut attoniti, animo concipere nequibamus; ubinam locorum tanta Milvorum copia victum sibi esset paratura. Si enim quindenorum dierum durante spatium, singulis diebus numero adeò phalange, atque tunc temporis visi sunt prætervolassent, ausim asserere numerum viventium hominum superaturos fuisse. Verùm apud

Avis est migratoria.

pud nos in Anglia omni anni tempore conspiciuntur, nec hyemes nostras, ut videtur, reformidant.

Vistus.

Plinius Milvos non alio cibo quàm carnibus vesci scribit : Verùm Bellonius in Ægypti urbe *Cayro* Milvos sibi visos in Palmas devolasse & dactylos comedisse asserit. Hoc autem eos fame compulsos ob defectum familiaris alimenti fecisse minimè dubium est. Insidiatur avibus domesticis, maximèque pullis gallinaceis, anatinis & anserinis, inter quos è sublimi speculatus quempiam, qui extra securitatem prodierit, aut incautiùs à cæteris se disjunxerit, aut alia quavis ratione rapinæ opportunus fuerit, sibi eligit, atque aliquandiu in gyrum circumvolitans observat, deinde ex improviso dicto citiùs devolans incogitantem abripit, frustra conquerente matre & hominibus tam clamoribus quàm lapidibus eum territantibus. Imo, quæ est audaciâ, domos, urbes locaque hominibus frequentata affectare ubi rapiat evidenter conspicitur : adeò ut ab illius rapinis nè domorum quidem atria areæve securæ sunt. Atque hac de causâ mulierculis nostris maximè invisus & odiosus est.

Græcis Ἰεῦρος & Ἰεῦρος , & frequentius Ἰεῦρος dicitur.

ARTICULUS VI.

Milvus æruginosus Aldrov. an *Circus Bellonii*? The More-Buzzard.

Magnitudo.

Rostrum.

Nares.

Os.

Lingua.

Oculi.

Color plumarum.

Alæ.

Remiges.

Cauda.

Crura.

Digiti.

Viscera & Intestina.

Buteone minor est, cornici par. Caput non adeò grande nec vertex latus ac Buteoni. Longitudo totius ab initio rostri ad finem caudæ 20 plus digitorum : Latitudo seu distantia extremorum alarum expansarum digit. 50. Rostrum sesquidigitale ferè, aduncum, ad basin cute seu membranâ luteo-viridi obductum, cætera nigrum. Narium foramina non rotunda, sed longiuscula, phaeoli aut renis figurâ. Os intus partim nigricat, partim cærulescit. Lingua lata, carnea, mollis, ut in Rapacibus reliquis. Rima seu fissura in palato lata, patula. Oculi mediocres, iridibus croceis in ave quam ego Romæ descripsi. Nam *D. Willughby* ex cinereo avellaneas scribit.

Caput summum ex fulvo albicat, [seu ex flavo rufescit] lineolis nigris varium ; singularum scilicet plumularum scapis nigris : idem est & supremi gutturis color. Color totius corporis undique tam pronâ quàm supinâ parte obscure ferrugineus, nisi quòd ad medium utriusque alæ articulum litura seu macula fit ex fulvo albicans ; & plumæ ad exortum caudæ fulvæ.

Alæ complicatæ ad extremam ferè caudam pertingunt. Remiges in utraque ala penne 24. quarum extima proximâ plus palmo brevior : sunt autem Remiges reliquis pennis nigriores. Alas subtus tegentes variæ sunt ex fusco & fulvo. Cauda dodrantem circiter longa, 12 pennis æqualis longitudinis composita, cum expanditur ultima circumscriptione subrotunda, ex fulvo, obscuro & lucido varia. Crura palmum circiter longa, paulò infra genua plumagine tecta, graciliora & longiora pro Avis magnitudine quàm in hujus generis aliis. Pedes & crura flava, ungues nigri. Digitus extimus medio à divaricatione ad mediam ferè longitudinem membranâ adnectitur. Medii digiti unguis interiore latere in aciem tenuatur. Vesicula fellea magna : Appendices seu intestina cæca brevissima & exigua. Ventriculus membranofus, carnibus refertus & avicularum membris.

Ab hac non differre videtur, quam *More-Buzzard* in Anglia vocant, ericetis & vastis frequens, arbusculis & fruticibus insidens ; pedibus longis, tenuibus, flavis ; corporis totius colore obscuro ; Remigibus interioribus albidis ; quæ in paludibus nidificare dicitur.

Eandem esse puto quam Bellonius sub titulo *Circi* describit, ut descriptiones conferenti patebit ; quantumvis Aldrovandus diversas aves faciat *Circum Bellonii* & *Milvum æruginosum*, distinctis capitibus de illis agens.

ARTICULUS VII.

Milvus Brasiliensis Caracara dictus, Gaviaon Lusitanis. Marggrav.

Nisi species, magnitudine Milvii ; caudam habet 9 digitos longam : Alarum longitudo 14 digitorum ; quæ tamen nondum ad finem caudæ pertingunt. Color pennarum totius est ravi coloris cum albis & flavis punctulis. Cauda albo & fusco est variegata. Caput accipitrinum, rostro adunco, mediocriter magno, nigro. Crura habet lutea, pedibus accipitrinis, unguibus semilunaribus nigris acutissimis & longis. Avis gallinis valdè infesta.

Habui

Habui aliam ejusdem magnitudinis & colore pennarum ut precedens, sed pectus & venter erant alba. Oculi aurei & cutis circum eos flava. Crura lutea.

CAP. IX.

De Accipitribus macropteris generosioribus ad Aucupium institui solitis, Anglice Hawks dictis.

ARTIC. I.

De Falcone peregrino.

Um D. Willughby nullius Falconis descriptionem reliquerit; neque nobis post illius obitum videre contigit ejus generis avem, nè mutila hac in parte esset quam edimus Ornithologia, ex Aldrovando mutuati sumus Falconum descriptiones. Dolemus sanè nos non posse aliquid lucis huic generi exactè definiendo asserere. Nam species hinc absque necessitate multiplicari vehementer suspicamur.

Falconi peregrino ob audaciam & generositatem primas tribuit Aldrovandus. Nomen ex eo inditum est, vel quòd semper de regione in aliam migret, vel quòd nidus ejus nullibi gentium inventus fuerit. Hujus generis Belisarius duas, Carcanus quatuor species facit, à coloribus sumpto discrimine.

Falconem peregrinum omnibus notis absolutum his ferè conditionibus volent esse præditum. Humeros habeat magnos, crassos; Alas longas, in ultimam caudam incumbentes; caudam pennis crassis magnisque instructam; ipsa longa sit, in acumen paulatim desinens cujusmodi est Sparverii [i. e. Accipitris fringilarii,] pennis composita admodum teretibus, apice non prorsus albo, nervis per medias pennas intercurrentibus suave-rubentibus. Pedes sint eodem colore quo Ardeæ stellaris tincti, nempe inter flavum & plumbeum ambigente, seu ex pallore virescentes, sed ita ut ad caruleum nonnihil vergere videantur. Pedum digiti graciles sunt: Ungues magni, nigri, valdè acuti. Color rostri & pedum idem esto. Femora longa, tibiæ verò breves. Rostrum sit rictu amplo & crassiusculum. Nares magnæ & patulæ; Supercilia nonnihil alta & grandiuscula. Oculi magni profundique. Caput aliquantum in fornem, vertice leniter elevato ac rotundo, curvatum & simul atque volandi potens evasit in rostri parte superiori plumulas quasdam, quæ veluti barbulae speciem gerant, exertas ostendet. Collo sit longo, lato pectore, & circa omoplatas ubi cum collo coit aliquantum tereti. Pugno inlidens nonnihil retrorsum corpore reclinet, alacris, mordax & famelicus. Supercilia & maxilla albicent admixto modico rubore. Oculi nigricent, circulo seu iride nonnunquam caruleo. Caput esto leucophæum quale Falconi sacro. Dorsum item coloris lividi nonnihil, quali ferè tingitur in Anseribus tergum, & plumis rotundis ac latis vestitum. Ala notæ secundo Belisarii Falconi peregrino conveniunt quem aneo colore facit. Nam primum genus quod nigrius esse ait, neque vertice capitis leucophæo est, neque flavo, habetque gulam lineis in longum ductis nigris maculosam, femora lineis transversim distincta, Crura item colore croceo sed dilutiore.

Hujus generis avem in montibus agri Bononiensis captum his verbis describit Aldrovandus. Dodrantem erat & duos palmos à capite summo usque ad caudam extremam longus. Vertex capiti planus ac compressus, Rostrum pollicem crassum pulchrè caruleum, unco acuto deorsum inflexum, breve, robustum, membranâ luteâ intensi coloris, quæ nares ambit, capiti conjunctum. Oculus caruleus, quem cilia seu membranae luteæ ambiunt. Caput, cervix, dorsum, alæ fusca sunt, saturo colore ac prope modum nigro, quæ per singulas ferè pennas maculis atris transversim per alarum majores, resperse conspiciebantur. Gula ex albo nonnihil flavescibat, parte sui infima maculis veluti guttis nigris in longum ductis distincta. A frano seu rictu ad latera linea nigra deorsum, ad gutturis ferè mediam regionem porrigebatur. Pectus, venter & femora alba, lineis latiusculis nigris transversim distincta. Alarum extrema ad ultimam usque caudam pertingebant. Cauda minus fusca, lineis etiam nigris transversim ductis insignita. Crura pedesque lutei: Coxæ longæ: tibiæ breves: Digiti pedum tenues, longi, squamis ut & crura tecti. Ungues nigri, acutissimi.

Falconem hunc peregrinum nigrum à Falcone nigro simpliciter dicto, seu Germanorum falconario, nihil omnino differre sed eundem prorsus esse existimat Aldrovandus, quem consule.

Quæ de loco, venatu, volatu, indole hujus Accipitris Aldrovandus habet, apud ipsum vide. Anseres, Anates ceterasque aves aquatiles persequitur & prædatur.

Nomen.

Humeri.
Alæ.
Cauda.

Pedes.

Digiti.
Ungues.
Femora.
Rostrum.
Nares.
Oculi.
Caput.

Collum.

Supercilia.
Caput.

Dorsum.

Falcone Peregrino niger.
Magnitudo.
Caput.
Rostrum.Oculi.
Color.

Gula.

Alæ.
Cauda.
Crura.
Digiti.
Ungues.

ARTIC. II.

Falco sacer Anglicè, the Sacre.

Falconis sacri
descriptio ex
Imperatore
Friderico.

Carcani de-
scriptio.
Magnitudo.
Caput.
Oculi.
Rostrum.
Nares.
Statura.
Color.
Cauda.
Ala.
Crura.
Hornotini
quomodo à
mutatis diffi-
rant.

Falconis sacri varias adfert descriptiones Aldrovandus ex Alberto magno, Belisario, Friderico Imperatore, Carcano, Bellonio. Friderici descriptio (quæ mihi magis probatur quam Alberti) sic se habet. Sacri approximant Gyrfalconi in magnitudine corporis; cæteris quidem Falconibus majores sunt, sed Gyrfalconibus minores: habent caput magnum, rotundum; rostrum brevius; corpus subtilius & longius in proportionem suam, alas longiores, caudam etiam longiorem, pectus minus carnosum & minus densum respectu sui corporis quàm Gyrfalcones: digitos pedum breviores. Bellonius eum sic breviter describit. Sacer hic fœdioribus quàm ulla alia quæpiam avis rapax aspectu pennæ integitur. Colore enim sunt inter ruffum & fuliginem medio, Milvinis simillimæ. Brevibus est cruribus, pedumque digitis cæruleis. Ampliorem Carcanus Vicentinus descriptionem ponit his verbis. Falcones sacri dicti Peregrino etiam grandi majores sunt. Hisce caput est admodum canum, vertice plano, simillimum capiti Milvorum quibus cauda est bifurcata. Oculi nigri, magni: Rostrum cæruleum; Nares exiguæ ut plurimum. Corporis statura plerumque oblongiuscula: maculæ pectoris fuscæ, uti dorsum alæque superiores quoque; femora interiora alba. Cauda maculis semicircularibus, phascolorum figuram aut renem ferè referentibus, varia est & longa. Alæ item magnæ & oblongæ. Crura pedesque tota ferè, coloris carulei; verùm cætero corpori comparata non admodum magna. Hornotini, vulgo *Sori* modicum ab his qui plumas mutarunt differunt. Hi enim eas quibus pectus variat notas paulò nigriores ac rotundiores hornotinis obtinent. Pedes quoque his nonnihil albescunt, & quibusdam aliquanto luteo maculantur. Omnibus quoque ferè Dorsum ruffum ad cinereum tendit ut Turturibus. Quibusdam tamen tam hornotinis, quàm his qui plumas veteres exuerunt, dorsum cum alis superioribus nigrescit. Quænam ex his descriptionibus Falconi sacro melius congruat, judicent iis quibus avium copia est, easque invicem conferendi animus.

Tanta est hujus potentia & tam corporis quàm animi virtus, ut (Alberto autore) nulla avis tam magna sit quam non statim dejiciat, nec unam tantum sed quotquot habuerit obvias. Capit etiam capreolos & hinnulos, &c.

ARTIC. III.

Gyrfalco, Anglicè the Jerfalcon, *ejus mos sive Tertiarius dicitur* the Jerkin.

Magnitudo.
Vertex.
Rostrum.
Oculi.
Color.
Remiges.
Ala.
Pectoris color.
Cauda.
Tibia.
Pedes.
Digitus.

Gyrfalco à Germanico *Gyrfalc* dictus videtur: i. e. Falco rapax, aut Falco vulturinus. Nam *Gyr* Germanis Vultur dicitur.

Hic, quicquid repugnat Aldrovandus, Falcones alios omnes etiam sacrum dictum magnitudine superat. Ejus quem descripsit Aldrovandus talis erat figura. Vertex ei erat complanatus ac sessilis, colore cinereo. Rostrum crassum, validum, breve caruleum, unco modico sed acutissimo ac robusto, subcæruleo, deorsum incurvatum. In oculis nigerrima pupilla, iris cærulea cæruleo quoque circulo ambiente, conspiciebatur. Dorsum, alæ, venter, cauda alba erant; verùm tergi alarumque plumæ penè singulæ nigræ maculâ notatæ, quæ cordis quodammodo figuram æmulabatur, instar oculorum in cauda Pavonis. Alarum Remiges propè extremum apicem notâ majori ac longiori nigræ ornantur, quæ tamen margine seu limbo albo clauditur. Alæ admodum longæ, adeò ut parum abesset quin ad extremam usque caudam pertingerent. Gula, pectus & venter pura tangebantur albedine, nullis maculis resperfa. Cauda non admodum longa, imò respectu sui corporis necnon cæterorum Falconum breviuscula potiùs notis nigris transversim variegata. Tibiæ & pedes colore cæruleo diluto. Tibiæ crassæ, robustæ. Pedum digiti oblongi, validi, latè expansi, tabularum continua serie per totum intecti.

Gyrfalconum diversa aliquot, autore Carcano, reperiuntur genera, plumarum colore distincta.

Boni Gyrfal-
conis forma.
Caput.
Sinciput.
Oculi.
Nares.
Rostrum.
Collum.

Fridericus Imperator bonam Gyrfalconis formam hanc esse memorat. Superior capitis pars non sursum in tumorem attollatur, sed ubique æquale sit. Sinciput amplum & spatiosum. Anterior capitis pars, illa nempe quæ supra oculos est, etiam sit ampla: supercilia eminentia; oculi concavi; nares insigni foramine patulæ; rostrum crassum, curvum atque durum: Collum quæ caput spectat gracile, quæ scapulas crassum.

sum. Corpus uniformiter descendat, & subtilius & acutius ad caudam usque evadat, eamque formam servet quam Geometrae pyramidalem vocant. Alas habet ad dorsum elevatas, non autem dependentes, sed ita complicatas, ut una propè caudam alteri superponatur, & in modum crucis sese ambæ interfecent. Pennæ alarum remiges, tam quæ alias cooperiunt, quàm quæ coopertæ sunt, hoc est tam superiores quàm sub-
 teriores latæ sint & duræ. Pennæ cooperientes quanto magis alias cooperiunt, tanto laudabiliores sunt. Pennæ caudæ cum non volat simul sint recollectæ, atque sub duabus superioribus, quæ coopertores dicuntur, adunatæ. Gula ampla sit atque profunda post ingestum etiam multum cibum parùm turgeat, & cibo plena sit rotunda. Pectus exterius promineat, carnosumque sit ac densum. Coxæ sint amplæ: tibiæ curvæ, crassæ. Palma pedum crassa etiam & ampla; digiti longi, macri, asperi, squamosi, spatiosi-
 que. Ungues macri, adunci & acuti.

Avis est fortis, ferox, mirèque audax, aves omnes quantumvis magnas capit, reliquique Falconibus & Asturibus terrori est: Gruibus & Ardeis imprimis infesta est.

ARTIC. IV.

Falco Montanus.

Maxima horum Falconum pars staturâ est mediocri: Pauci admodum magni reperiuntur, exigui corporis permulti, & ejus quidem nonnulli terretis, oblongi alii. Albertus montano Falconi crassitudinem ferè eandem quæ Asturi est adscribit, sed illum corpore breviorum facit. Pectus ei tribuit rotundum, & figuram in pedes stanti pyramidalem, quæ pyramidem, quam in dorso nonnihil compressam quispiam fingat, referat. Omnes penè caput habent rotundum, vertice fastigiatum ac nigrum, coronulâ quâdam cinericeâ cinctum, cui in fronte non longè à rostro plumulæ quædam exiles ac tenuissimæ, veluti capillares eminent, quæ quidem exiguo numero in fuscis seu nigris conspiciuntur, aliquando omnino nullæ. Rostrum habent breve ac crassum nigrumque; narium foramina angusta, oculos palpebrarumque similiter exiguas. Guttur candescit nonnihil ad sternum usque, maculis conspersum majusculis, pectus reliquum versùs inferiora notis quibusdam exornatum est, quæ ferrugineæ quandoque, nonnunquam rubeæ, aliquando nigricantes conspiciuntur, & aliis præterea minutioribus notulis distinguuntur. Quibusdam verò guttur & pectus nigris plumis vestitur. Femora interna nigrescunt. Dorsum & lumbi majori ex parte plumis fuscis eisque minutis obteguntur. Habent eorum aliqui post medium dorsum lineas quâdam albicantes aut rubescentes, quæ deorsum vergunt: alii etiam purè cinericeas dorso gerunt, aut ejus coloris cujus est anseris feri illud genus quod Vicentini *Ballettam* vocant. Alas habent minimè ut Peregrini longas, caudam item iisdem breviorum & majori ex parte in modum caudæ Tinnunculorum variegatam. Inveniuntur etiam quibus cauda Falconis sacri similis est, sed rari admodum. Crura & pedes plerumque habent croceos, quibusdam ex flavo paleari pallefcunt, & squamis densissimis integuntur. Pedes sunt quàm Peregrino minores, digiti magni & carnosi: ungues nigerrimi. Mutatos, ut vulgò vocant, facilius est cognoscere. Caput habent nigrum instar cornicis; nares crocèâ pelliculâ circum amictas, quemadmodum & oculos. Collum & humeri nigrescunt. Pars dorsi inferior versùs uropygium cæruleo tingitur. Guttur ad sternum usque candet; in quibusdam verò obscure rubescere conspicitur, in aliis nigricat, ubique verò maculis rotundis insignitum. Cauda breviuscula & nigra: Plumæ quæ femora vestiunt fuscae sunt: Crura valida. Advertendum verò quanto sæpiùs pennas veteres exuerit, tanto guttur eos obtinere candidius, maculasque illas evadere minores, & pennas illas, quæ dorsum ac lumbos contegunt cæruleo intensiùs tingi.

Magnas tantùm contemptis parvis aves captare hunc autor est Tardivus. Admodum rapax est & mordax, verùm indocilis ingenii. Hujus generis avem ad se allatam in hunc modum describit Aldrovandus. Duorum dodrantum longitudine erat. Caput ei crassum, vertice tereti nonnihil clivo ac elevato leniter assurgens. Rostrum item crassum, breve, nigrum, robustum, pollicaris crassitudinis, unco haud ita acuto, sed valido, ita ut haud sciam nunquid alteri Falconi rostrum fortius, crassius & fortius compactum quàm huic datum sit. Nares membrana circumtegit lutea. Oculi iris nigerrima. Cilia seu ambientes in circulum membranulæ luteæ. Corpus, ut in univèrsam dicam, totum uniusmodi est, colore nempe leucophæo seu cinereo ad cæruleum vergente, dilutiùs obscuriùsve pro diversa partium ad lucem obversione. Gula, pectus, venter atque dorsum adeoque corpus totum valdè crassum, spissum, rotundum, habitissi-

Corpus.

Alæ.

Remiges.

Cauda.

Gula.

Pectus.

Coxæ.

Tibiæ.

Digiti.

Ungues.

Magnitudo.

Pectus.

Caput.

Rostrum.

Nares.

Oculi.

Color gule &

pectoris.

Femorum.

Dorsum.

Alæ.

Cauda.

Crura & pe-

des.

Digiti.

Ungues.

Mutati ut nos-

cantur.

Mores, Ven-

tus.

Falco cinereus

seu leucophæ-

us Aldrov.

Longitudo.

Caput.

Rostrum.

Nares.

Oculi.

Color.

Pectus. bitissimumque. Pectus valdè teres ac grande. Alæ principium supernè habent latum, minùs quàm ceteri acutum, quarum apices ad mediam ferè caudam aut paulò longiùs protenduntur. Cauda mediocris inter longam & brevem. Crura pedesque pro ratione corporis non ita magna neque crassa, tabellis croceis contacta. Ungues verò nigerrimi.

ARTIC. V.

Falco gentilis i. e. nobilis dictus.

Cum à nonnullis dubitari videam an Falco gentilis à peregrino genus distinctum sit necne: Cùmque Fridericus Imperator Falcones gentiles in peregrinos & absolute gentiles distinxit, omisâ proluxa descriptione Gentilis peregrini quam Aldrovandus à Friderico adfert; notas duntaxat quibus à Peregrino differre dicitur hic proponam.

Falcones gentiles quomodo à peregrinis differant.

Peregrinis minores sunt, & caput habent rotundius ac etiam minus, rostrum brevius, & pedes pro corporis proportione etiam minores. Præterea color in his minùs quàm in illis vividus est, minùsque pulcher. Cum pennas primas deposuerunt, pennæ Peregrini similes admodum evadunt, in caudâ tamen & dorso plus maculatae sunt. Belisarius à volandi utriusque gestu differentiam solam inter Gentilem ac Peregrinum petit. Nam motus alarum inter volandum crebrior spissiorque Gentiles esse demonstrat. Peregrinorum verò alæ quasi triremium remorum motus esse videtur. Sed & hoc à Peregrinis differunt quòd adeò veloces non sunt.

Falconis Germanici descriptio.

Aldrovandus Falconem quem Carcanus Tedesum i. e. Germanicum vocat huic eundem putat: eum autem sic describit. Falcones Tedeschi omnes ferè corpore magno sunt, & major eorum pars figurâ oblongâ nonnulli modicè rotundâ. Simillimi sunt Peregrino, formâ, capite, rostro ac pedibus. Femora interna plumis albis vestiuntur. Alæ grandes sunt: cauda longa. Omnes penè pennæ colore sunt fusco. Maximam Falconis peregrini fusci gerunt speciem parte sui plurima, capite excepto, & humeris seu spatulis quæ Teutonico paulò magis nigrescunt. Corona albicans caput ipsis propter collum cingit. Guttae seu maculae pectoris plurimae fuscae sunt ac magnae, quibusdam ferrugineae ac oblongae. Hisce verò qui aliquando plumas priores exueunt, seu, ut vulgo dicunt, mutatis, caput, collum & humeri fusca sunt, dorsum cyaneo tingitur, transversim fuscis intercurrentibus notis distinctum. Gula albet lineis crassiusculis maculosa. Pectus item quàm Peregrino fuscus: sed pedes quales Peregrini. Mares seu Tertiarii horum Germanicorum à maribus Peregrinorum nullâ possunt ratione discerni, adeò per omnia sibi sunt simillimi. Præterea non solum corporis formâ externâ, verùm etiam indole animoque Peregrinos adeò referunt, ut non nisi oculatissimus quisque & in arte exercitatissimus Accipitrarius eos inter se distincturus sit.

Germanicos à peregrinis parum vel nihil differre.

ARTIC. VI.

Falco gibbosus, The Haggart Falcon.

Sic dictus est, quòd ob brevitatem colli caput vix appareat ante juga alarum, dum eas supra latera dorsi componit, ita ut gibbum gestare videatur. Germanis *Ein Hagerfalk* seu potiùs *Hogerfalk*, unde Latinum nomen gibbosus: Germani enim pro gibbo *Hoger* dicunt. Anglici nostri Rei Accipitrariae scriptores Falconem hunc gibbosum seu *Haggard Falcon*, & Peregrinum dictum pro eodem habent, nomina hæc promiscuè usurpantes: quocirca nos de eo pluribus non agemus, præsertim cùm quæ Aldrovandus habet ex Alberto transumpit, cujus autoritati nos non multum tribuimus.

ARTIC. VII.

Falco albus, The White Falcon.

Omissis iterum quæ de Falcone albo ex Alberto mutuatus est Aldrovandus, descriptionem Falconis à Juliano Griffonio, &c. missam huc transcribemus. Corpore erat toto coloris lactei, sed maculis flavis, quæ tamen nisi penitus introspicerentur & ipse quoque albæ apparebant. Alæ cæterorum pulcherimorum Sparveriorum simillimæ, sed candidissimæ ac sine maculis. Cauda pennas habebat duodecim, coloris pariter candidi & flavis maculis conspersas, quarum tamen apparentiam pennarum una quæ tota candida erat, eaque præcipua & velut reliquarum tegumentum nobis eripiebat,

Color.
Alæ.
Cauda.

cripiebat, & tanquam in vaginam quandam eas recondebat. Rostrum item album magis erat quam caruleum. Ungues & pedes ceterorum Accipitrum more lutei. Oculi flavi & nigri: & flavedo illa nihilo major erat quam in nondum mutato Accipitre, quem vulgò *Sorum* dicimus, quamvis tamen *Sorum* fuisse hunc minimè crediderim: fieri enim potuit, ut flavedinem illam à peculiari quadam sui temperie retinuerit, alioqui necesse erat ut cùm mutaretur, ad albedinem ei inclinaret. Staturâ erat altâ, magnus & superbus; non edebat nisi oculis ut fit clausis, idque maximâ aviditate. Occidebat pullastros.

Rostrum.
Pedes.
Oculi.

ARTIC. VIII.

Lithofalco & *Dendrofalco* seu *Falcones Lapidarius* & *Arborarius*.

DE Lithofalci figura, hæc pauca apud Albertum occurrunt. Mediæ quantitatis est & vigoris inter peregrinum & gibbosum.

Dendrofalci plenissimam descriptionem apud Gesnerum habemus, quam Subbuteoni convenire putavit *D. Willughby*: ut ad eam in margine libri annotavit. Descriptio autem sic se habet. Dendrofalco avis egregia & nobilis est, specie non dissimilis Sparverio. A rostro ad finem caudæ longus erat palmos quatuor i. e. digitos sedecim. Pedes erant pallidi, tanquam ex subflavo & viridi colore mixto. Dorsum nigrum, sed margines infimos pennarum capitis & dorsi, præsertim inferioris, semicirculi sub-ruffi ambiabant. Pennæ alarum nigriores erant, & latus alarum illud, quod versus avem est, majusculis maculis ex candido ruffis distinguebatur. Pectus albida & nigricantes maculæ variabant. Plumæ ex albo subflavo retro aures & in cervice maculas quadam constituiebant. Oculi nigricabant: rostro color ferè caruleus. Pennæ in cauda maculis distinguebantur, duabus tantum mediis exceptis.

Magnitud.

Pedes.
Dorsi color.

Pectus.
Oculi.
Rostrum,
Cauda.

ARTIC. IX.

Falco Tunetanus, The Tunis or Barbary Falcon.

Hunc Bellonius sic describit. Magnus est hic Falco Punicus, ad Lanarii similitudinem ac magnitudinem accedens. Nam conformes huic gerit plumas, pedes quoque habet similes, verum corpore est minore. Diutius præterea hoc ipso & constantius volat. Capite est crassio ac tereti. Ad venationem palustrem utilis est, & strenue etiam sublimem aera scandit, sed & ad campestrum venatum non minus ipso Lanario aptus est.

Falco ille qui nostratibus hoc nomine venit, hujus generis reliquis, peregrino dicto, montano, & Gentili (Si modò hi specie differant quod non putamus) minor est.

ARTIC. X.

Falco rubens.

Rubens appellatur, non quòd totus rubeat, sed quia guttæ in cæteris albæ, in hoc genere sunt rubræ & nigræ, verum non sunt interpositæ sicut in aliis, nec in dorso neque in exteriori alarum parte. Non autem apparet rubere nisi cùm alas exerit: tunc enim fusca apparet in eis rubedo. Peregrino minor esse dicitur. Verum hæc & quæ præterea ab Alberto & aliis de Falcone rubro traduntur ejusmodi sunt, ut omnino incertos nos relinquant an detur omnino talis Falco à cæteris specie distinctus.

ARTIC. XI.

Falcones rubri Indici Aldrovandi.

PRior horum quem fœminam esse putamus major capite est, vertice lato ac ferè plano, nullâ Occipitis, ut in quibusdam videtur eminentiâ. Color capiti cinereus ad fuscum tendens, ejusmodi etiam est colli, dorsi totius, necnon alarum exteriorum. Rostrum ei admodum crassum, quâ capiti contiguum superius & inferius univèrsum luteum est, unco medioeri ac cinereo, qualis coloris & tota est ea anterior Rostris pars, quam nudam nulla membrana investit. Oculi pupilla nigerrima; iris fusca, obscuro Baticeo colore infecta. Membrana ciliarum in ambitu lutea. Ab exteriori

Rostrum.

Oculi.

riori

rioni ac minori oculorum cantho utrinque macula oblonga ducitur, eodem quo pectus colore imbuta. Pectus univcrsum & alarum, ut videbatur, interiorum superior pars, venter quoque & uropygium necnon coxæ femoræque fulva planè tota rubent cinnaberinò remisso. Mentum tamen in hoc rubeo colore, maculâ oblongâ cinereâ, quæ infernè definit, distinguitur. Pectus quoque ejusdem coloris notulis anteriori sterno raris respergitur. Latera enim quæ à mediis alis complicatis integuntur, simili colore cinereo fulco tinguntur. Alæ longissimæ extremis apicibus ultra medium longè caudam porriguntur, extremo ferè dorso sibi mutuò decussatim incumbentes. Cauda enim oblonga, cujus pennæ singule alternis spatiis, modò nigris hemicycli forma angustioribus, modò cinereis amplioribus variant. Crura pedesque lutea sunt crassa satis robustaque. Ungues nigri acutissimi.

Alter quem marem esse credimus, tertiâ propè parte exilior est, colorem varietate cum priore ferè eadem, & in eisdem partibus, nisi quòd, ut ante quoque inuimus, color rubeus in hoc saturatior est & evidentior, eadem quæ in priore membrana tingens. Eæ quoque partes, quas in priore color cinereus subfuscus imbut, in hoc nigro profus vestiuntur colore, quales sunt alæ supernæ, caput, dorsum, cauda. Quasdam tamen advertere licet notas huic peculiare, quibus ab altero discrepat. Rostrum enim huic totum cæruleum, exiguâ membranulâ; quæ nares integit, luteâ excepta, oris inæqualibus velut ferratis. Mentum seu gulæ initium huic dilutiùs paulò rubet, colore ad cinereum nonnihil vergente, sed nullâ maculâ ut in priore insignitum est. Pennæ remiges interiores albet, notis fuscis transversim frequentibus statòque intervallo distinctæ: reliqua nempe superna alarum pars seu axillæ saturatissimo fulvo seu rubrica rubet. Cauda quoque prona duplici macularum transversarum varietate, nempe albarum & cinerearum quæ ad cæruleum inclinant alternatim ornata conspicitur. Pedes cruræque dilutiore luteo cerecove colore sunt.

Utrunque India Orientalis dedit.

Quæ de Falcone cyanopode & hybrida ab Alberto & aliis traduntur, cum generalia & dubia sint omitto. Siquis ea scire desiderat Aldrovandum adeat.

ARTIC. XII.

Falco Indicus cirratus.

Magnitudo.
Caput.
Crista, collum.
Pectus.

Oculi.
Rostrum.
Crura.
Pedes.
Alæ.
Cauda.

AVem hanc ex India Orientali advectam, in Ornithotrophio Regio in vivario S. Jacobi dicto propè Westmonasterium nutritam vidimus & descripsimus. Magnitudine ad Asturem accedit. Caput ei planum, nigrum cirratum, cristâ ab occipite retro dependente, Vanelli instar, verum forcipata. Collum Rubrum. Pectus & venter ex albo & nigro varia, lituris seu lineis transversis alternis perquam lucidis & pulchris. Irides oculorum flavæ. Rostrum intensè seu obscurè cæruleum & propemodum nigrum, præcipuè versus apicem; nam basis luteâ membranâ obducitur. Crura plumis ad pedes usque vestita: Pedes lutei. Ungues nigerrimi. Minores pennarum alæ ordines fimbriis albicant. Cauda areolis seu zonis cinereis & nigris transversis alternis varia. Cætera nigricat.

ARTIC. XIII.

Lanarius, the Lannar, cujus mas sive Tertiarius the Lanneret dicitur.

Lanarii Gallici descriptio.

Rostrum.
Pedes.

Dorsum.
Alæ.
Cauda.

Collum.
Lanarius mas.
Pedes.

Descriptio Belloniana. Falco lanarius minor est Falcone gentili, pulchris pennis ornatus, & hac parte sacro formosior. Certissimæ sunt notæ, quibus Lanarium liceat dignoscere, ac indubitata, nimirum quòd rostrum cruræque cum pedibus habeat cærulea, plumas verò anteriores albo & nigro varias, idque maculis non quidem transversis sed plumas in longum distinguentibus, contrariâ atque in Falconibus ratione. Plumæ dorsi nonadmodum variegatæ sunt, uti neque alarum & caudæ, parte superna & externa. Et si fortè in his maculæ quædam conspiciantur, eæ exiguæ sunt, teretes & albidæ. Verùm alarum extensarum partem inferiorem seu pronam contemplanti notæ apparebunt figurâ à reliquarum volucrum rapacium notis differenti: Sunt enim rotundæ, ac instar exiguorum numulorum per superficiem disseminatæ, licet, uti diximus, pennæ pectoris; & partis corporis anticæ varietates in longitudinem protensas ac super marginibus dispositas ostendent. Collo est brevi ac crassiusculo, ac rostro simili. Lanarius mas corpore quidem est minore, cæterum eodem ferè pennarum colore. Pedibus est omnis quàm reliqui Falcones brevioribus.

De-

Descriptio Carcani in nonnullis à Belloniana differt : sic autem se habet. Omnibus caput flavum totum, vertice planum ac sessile. Oculi nigri ac magni. Nares majori parte exiles : Rostrum breve ac crassum, minùs quàm Falconi peregrino, necnon montano, coloris carulei. Pectus flavum raris & ferrugineis maculis distinctum. Dorsum quale Falconi peregrino. Extremæ verò alæ velut ocellis rotundis albisque pictæ apparent. Alæ & cauda longæ : Crura breviora. Pedes longè quàm Peregrino aut montano minores, coloris carulei. Hisce verò qui plumas veteres aliquando exuerunt, seu, ut vulgò vocant, mutatis caput univèrsùm ad humeros usque flavo colore tingitur, sed ad rubidum vergente, & lineis quibusdam tenuibus distincto. Tergum cyaneum lineis nigris transversim, quibusdam verò aureis varium. Pectus flavescit colore saturo nullis guttis respersum. At plumæ femorum paucis & transversim ductis notis variant. Mutatur his pes qui ante caruleus fuerat in luteum. Difficiliter verò hornotini seu fori à mutatis distinguuntur.

Lanarius à laniando dictus videtur : moribus est facilibus, & docilis tractabilisque ingenii, tradente Bellonio, ad omne Aucupii seu venatùs volatici genus tam aquatile quam campestre apprime idoneus. Capit non solum Picas, Coturnices, Perdices, Cornices, Phasianos, sed & Anates, imò & Grues, humanà præsertim industria instructus. Hæc autem de Lanario Gallico intelligenda sunt, nam Italicus à Carcano descriptus nullius est usûs aut pretii. Carcanus scribit se nunquam eos ita instituire potuisse ut frugem aliquam facerent, aut ad volaticum venatum idonei evaderint.

Galliæ perpetuus est Lanarius, semperque tam hyeme quam æstate præter aliarum rapacium morem ibidem conspicitur. Plura de Lanarii ingenio, institutione, Venatu, cura, qui velit, Aldrovandum consulat, aliòsque qui de re Accipitraria scripserunt.

ARTIC. XIV.

De Subbutone : Anglicè the Hobby.

Fœmina quam descripsi novem uncias pendebat. Ab initio Rostris ad finem caudæ commensurata, 13 digitos longa erat. Latitudo seu distantia inter extremitates alarum extensarum duum erat pedum & 8 digitorum.

Rostrum Tinnunculi simile. Mandibulum superius prominens, aduncum, semicirculare ; basis ejus membranâ luteâ obvestitur, pars membranæ proxima albida est, reliquum obscurè caruleum. Habet autem ad unci initium appendicem seu processum angularem, qui in sinu quodam seu crena in inferiore mandibulâ excipitur. Lingua lata, nonnihil bifida. Palatum interius nigrum, sinu ad linguam recipiendam idoneo excavatum. Nares rotundæ. Oculorum irides avellanæ. Palpebræ luteæ.

Supra oculos linea ex ruffo albicans extenditur. Verticis tegetum plumarum scapi nigri, oræ exteriores castanæ ; Colli mediis vestitricibus ex ruffo albicant. Dorsum & Alæ supinæ ex leucophæo nigricant ; medio Dorsò & majoribus Remigibus nigrioribus uropygio & Remigibus minoribus magis leucophæis. Mentum & gulæ summa pars è flavo albet. Huc tendunt duæ utrinque maculæ albæ à capite, altera ab oris apertura, altera ab occipite. Infimus venter ruffus : spatium totum intermedium plumæ occupant mediis nigricantes, marginibus albæ. Crura ruffa, maculis nigris verum minoribus quàm in pectore.

Pennæ in singulis alis Remiges 24. è quibus secunda longissima majores versùs apices nigricant. Pinnulæ omnium ad scapum interiores maculis transversis ex albo ruffis variantur. Quæ Remeges subtus tegunt nigræ rotundis maculis albis pulchrè distinguuntur.

Cauda 5½ digitos longa pennis 12 constat, mediis longissimis, reliquis utrinque ordine tantillo brevioribus. Mediæ ab utroque scapi latere ejusdem coloris sunt : reliquæ ab interiore latere seu tela maculis ruffis transversis pinguntur, extremis apicibus albicantibus.

Tibiæ, pedes, digiti flavi : Ungues aterrimi. Extimus digitus medio ima sui parte membranâ adnectitur.

Cystis fellea magna. Appendices ut in hoc genere brevissimæ. Circa medium intestinorum Appendix alia, à ductu intestinali reliqua, ut in plerisque avibus observavimus.

Subbutone æstate ad nos advolat & in Angliâ nidificat in arboribus excelsis. Alaudas præcipuè insectatur, ad quas capiendas Aucupes nostri in hunc modum eâ utuntur. Dum canes arva oberrant ad aves investigandas, Subbutone à pugno dimissus, ad id priùs institutus, in sublimi circumvolitat, canibus & aviculis perpetuò superimminens.

nens. Viso hoste capitali alaudæ subvolare & aeri se committere minimè audent, verùm humi appressæ, quietæ & immotæ sedent, quantum possunt sese occultantes, adeoque reti eis superinducto facilè capiuntur. Hoc genus aucupii Anglicè vocant *Daring of Larks*.

Ad Subbuteones capiendos Aucupes Alaudam occæcatam dimittunt, viminibus visco illitis ad pedes alligatis. Vifa ave Subbutco magno impetu in cam involat, adeoque viminibus impeditus capitur.

Subbutco Græcis *ὑπερβουτεων* dicitur, id est *ὑπερβουτεων* aut Buteo minor. Subbuteonem Plinius reddidit. Turnerus Pygargum accipitrem nobis dictum pro Subbuteone habet.

ARTIC. XV.

De Tinnunculo seu Cenchride Aldrov. lib. 5. cap. 6. Anglicè the Kestrel or Stannel, nonnullis the Windhover.

- F**œmina Corporis magnitudine Columbam æquat. Pondere 9 unciarum est; Longitudine a summo rostro ad extremam caudam 14 plus digitorum; Latitudine alis expansis duorum pedum & dimidii.
- Rostrum breve, aduncum, acutum. Nares pellicula flava ambit. Juxta pelliculam Rostrum albescit, extremitate nigro-cæruleum. In superiore mandibulâ, ubi curvari incipit, appendix seu processus angularis utrinque habetur, qui in inferiori mandibula recipitur. Lingua bifida. Palpebræ flavescunt. Rictus sive hiatus oris amplus. Palatum cærulefcit.
- Caput. Caput grande, vertex latus, planus, colore cinereo, nigris lineolis secundùm longitudinem ductis vario. Dorsum, scapulæ, alarum vestitricæ ruffæ maculis nigris notatæ: singulæ scilicet plumæ ruffæ versùs apicem maculam nigram obtinent. Uropygium cinereum cum similibus transversis maculis nigris. Pronæ seu inferioris corporis faciei Pectoris nimirum & ventris color ruffus seu ferrugineus dilutior, lineis nigris secundum longitudinem pennarum ductis variis. Mentum & infimus venter lineis nigris carent. Femora quoque musculosa, ruffa, non maculata.
- Remiges. Remigum pennarum numerus circiter 24. Harum exteriores fuscæ, pinnulis tamen ad scapum interioribus quadantenus albis, qui duo colores hic ferratim coaptantur: interiores seu corpori proximæ sex septemve ruffæ pinnulis interioribus transversalibus lineis fuscis interceptis: interior alarum facies alba, maculis fuscis.
- Cauda. Cauda 12 pennarum, 7 digitos longa, pennis extimis brevissimis, reliquis ordine sensim longioribus ad medias usque. Extremus caudæ apex ex ferrugineo albet: succedit ductus latus transversus niger: Reliquum ex ferrugineo cinereum est cum maculis transversis nigris. Alæ longissimæ sunt, & cum complicantur ad extremitatem propè caudæ se extendunt.
- Pedes. Pedes pulchrè flavi; ungues nigri.
- Intestina. Intestina 28 digitos longa. Ventriculo dissecto scarabæos & murium pilos intus observavimus. Habuit insuper cystin felleam, & appendicem intestinale, cæcis intestinalis duplo longiorem.
- Mas descripio. Mas parvitate sua, capitisque & dorsi colore cinereo à fœmina præcipuè differt.
- Venans. Solent non raro Tinnunculi à nostratibus cicurari & aliarum Rapacium more ad Aucupium institui. Captant autem non tantùm aviculas minores sed & Perdices juniores. In cavis quercubus aliisque arboribus nidificant; idque non more Cornicum super fronde, sed monedularum in latibus semper, ut Turnerus se observasse dicit. Aristoteles fœcundissimum inter uncungues Tinnunculum esse scribit, sed nè ipsum quidem plura ova quaternis parere. Sunt autem ejus ova albida maculis rubentibus creberrimis varia, unde Aristoteles & Plinius ea minii modo rubere scribunt.
- Etymon. Græcè *Κεττρεϊς* dicitur, quasi Miliaria avis, eandem ob causam, ut censet Gesnerus, quâ herpes miliaris, nempe quòd Milii instar punctis insignis sit.

ARTIC. XVI.

Æsalon Aldrov. lib. 5. cap. 5. Anglicè the Merlin.

- B**ellonius Æsalonem avium omnium quibus in volatico venatu Accipitrarii utuntur minimum esse tradit: & rectè quidem, Si Lanium majorem *Matageffe* dictum fortè excipias. Merulâ certè non multo major est. Longitudo ab apice rostri ad finem caudæ 14. erat digitorum; ad extremos ungues 12 $\frac{1}{2}$.

Mares

Mares minores sunt. Rostrum ei cæruleum cum appendice angulari utrinque. Oculorum irides avellanæ. Sub occipite torquis ex albo lutescens; mentum album. Dorsum & supina pars ferrugineo & nigricante cæruleo colore varia. Media pinnarum pars secundum scapum in capite & alis nigra: fimbriæ subruffæ. Remiges pennæ nigrae maculis ferrugineis. Cauda 5 digitos longa, zonis nigricantibus & albo-ruffis alternis numero 14 varia. Prona pars, v. g. pectus & venter, albo-ferruginea cum maculis nigro-ferrugineis non transversis, sed à capite versus caudam deorsum tendentibus. Pedes longi, lutei, graciles: unguis nigri. Ætate provectionibus dorsum magis cærulescit, ut in Falconibus reliquis.

Rostrum.
Supinae partis
color.

Remiges.

Cauda.

Pronæ partis
color.

Pedes.
Ungues.

Mares circa radicem caudæ cæruleo colore diluuntur, quâ notâ Aucupes mares à fœminis dignoscunt. Fœmina in hoc ut in reliquo Accipitrino genere major est colore minùs ruffo cum quadam cærulei mixtura. In maris cauda quinque duntaxat zonæ latiores nigrae, & totidem angustiores pallidè ruffæ. Cauda 5 digitos longa erat; tota avis tredecim.

In quibus ma-
à fœmina dif-
ferat.

Quantum cæteris Accipitribus magnitudine cedit, nulli tamen (ut rectè Albertus) animis atque audaciâ. Perdicum cervicem fatali ictu ferit, easque momento enecat, citius quàm ullus alius Accipiter.

Audacia.

CAP. X.

De Accipitribus brachypteris seu alis caudâ brevioribus; & primò,

§. I.

De Accipitre Palumbario: Anglicè the Goshawk.

Buteone vulgari major est. Capitis, colli, dorfi, in univèrsam supinæ partis totius color fuscus, qualis in Buteone cernitur. Pectus & venter totus alba, transversis lineolis nigris creberrimis undulatis variegata. Femora plumis ruffis nigra secundum scapum lineâ notatis vestiuntur. Crura & pedes flavi; unguis nigri. Rostrum nigricat, membranâ luteo-viridi ad basin obductum. Alæ complicatæ ab extremitate caudæ multum deficiunt: quâ notâ & magnitudine sua ab aliis omnibus Accipitribus abundè distinguitur. Cauda longa, ex fusco cinerea, 3 vel quatuor ductibus transversis obscuris longius à se invicem remotis distincta.

Magnitudo.

Color.

Pedes.
Rostrum.
Alæ.

Cauda.

Non Perdices solum & Phasianos, sed & Aves majores, quales sunt Anseres & Grues imò & Lepores invadit & capit. Autores nostri qui de re Accipitraria scripserunt hunc Gallorum *Autour* i. e. Asturi dicto, eundem faciunt, quantumvis Aldrovandus Asturem, quem pro Asteria Aristotelis habet, ab Accipitre Palumbario diversum velit. Verùm Aldrovando Accipitrem Palumbarium minus notum fuisse puto.

§. II.

De Accipitre Fringillario seu Recentiorum Nisò, Sparrow-hawk Anglicè dilò.

Magnitudine ad columbam accedit. Longitudo ejus à summo rostro ad extremam caudam 14 ferè digitorum inter extremitates alarum expansarum 26 digitorum intervallum erat.

Magnitudo.

Rostrum breve, aduncum, cæruleum, versus apicem nigrum. Superius mandibulum ad basin cute seu membranâ obducitur ex luteo viridi, ceram vocant, appendice utrinque angulari sub naribus donatum. Nares oblongæ. Palatum cæruleum. Lingua crassa, nigricans, nonnihil bifida. Oculi mediocres, iridibus flavis, sub superciliis extantibus velut suggrundis latitantes. Color in summo capite obscurus seu fuscus, supra oculos tamen & ad occiput plumis albis variis [plumarum fundi in vertice & occipite albert.] Idem color obscurus supinam partem totam, dorsum, scapulas, alas, cervicem occupat, exceptis quibusdam alarum pennis dorso proximis, quæ maculis albis pinguntur. [In alia ave caput & dorsum obscurè cinerea observavi.] Pronæ partis, colli scilicet, pectoris, ventris, laterum, vestitricum subalarium color varius ex albo & fusco. Lineæ namque albæ & fusca seu ex ruffo nigricantes, alternæ, undulatae, crebrae tum singulas plumulas, tum totum pectus transversim secantes pulchrè exornant: lineæ albæ fuscis multò latiores sunt. Quæ sub mento sunt plumæ & ad crura mandibuli inferioris albert, media tantum parte circa scapum & præcipuè ver-

Rostrum.

Lingua.

Oculi.

Color supinae
partis.

Pronæ partis
color.

Ala. sùs fastigium fuscâ. Alæ breviores cùm complicantur ad medium caudæ vix pertinent. Remiges 24, in quibus etiam prona parte lineæ fuscæ obscuriores ad interius scapi latus apparent. Cauda duos ferè palmos longa, 12 pennis composita, areolis transversis nigricantibus rectis 5 vel 6 intercepta : apicis pennarum caudæ albet.

Pedes. Femora valida. Pedes aut si mavis dicere crura longa, gracilia, flavi : digiti pariter longi, extimus autem medio, ut in aliis Accipitribus ad primum usque articulum membranâ connectitur. Ungues nigri. Ova quinque parit, alba, versùs obtusiorum extremitatem quâdam velut coronâ macularum sanguinearum punctata.

Solis, ut Aucupes affirmant, avibus vescitur, nec unquam scarabæos aliâve insecta attingit.

Pro corpusculi magnitudine valdè animosa est hæc avis, & ad aucupium diligenter institui solet.

Capiendi ratio.

Horum Accipitrum capiendorum rationem familiarem Bellonius exponit his verbis. Aberamus, inquit, haud procul à faucibus Ponti Euxini, ubi freti Propontidis initium est, consensioque altissimo ejus loci monte invenimus fortè fortuna Aucupem *Sperveriorum* capturæ incumbentem. Cùm autem jam Aprilis ferè præterisset, quo tempore omne avium genus construendis nidis ac procreandæ soboli operam dare solet, nobis mirum ac insolens Milvorum ac Accipitrum tantam multitudinem à plaga Oceani dextra adventantem videre. Hisce ea dexteritate ac industria Auceps insidias ponebat, ut ne unus quidem evaderet. Singulis verò horis Accipitres ad minùs duodecim capiebat. Latebat hic Auceps post dumetum, ante quod aream quadratam æquaverat, duos plus minus passus longam latamque, binis vel ternis à dumeto passibus distantem. Senos in areæ marginibus in humum defixerat stipites, justo intervallo collocatos, pollicis ferè crassitudine, staturæ humanæ longitudine, utroque latere binos, quibus summis & singulis crena eâ quâ aream spectabant parte incisa erat, è qua rete filo viridi tenuique contextum suspendebatur. Media verò area hastula cubitum alta stabat, cujus apici funiculus alligatus erat, qui ad aucupem post dumetum latentem usque pertingebat. Eidem huic funiculo aviculæ complures adnexæ, sed longo laxoque fatis, grana frumenti per aream depascebantur, quas Auceps accipitrem à longè adventare conspiciens à plaga Oceani, agitato fune Subvolitare cogebat. Ad hæc Accipitres seu nisi à medii milliari intervallo, nempe leucæ Gallicæ, quo sunt insigni visus acumine, conspectas subito pleno explicatarum alarum remigio advolantes, tanto impetu in retia irruerant, aviculas abripere conati, ut illis intricati implicatique caperentur. Hac arte in cassides illectis auceps alas totas ad axillas usque linteo cuidam in eum usum confuto inferebat, quo alarum infimam partem femoribus caudæque colligabat. Ità victos humi relinquebat sui adeò impotentes, ut neque movere, neque reluctari prorsus, multò minùs expedire sese possint. Nemo facilè cogitaret unde tanta Nisorum copia advolare potuerit. Eo enim binarum horarum spatio quo aucupii ejus spectatores eramus plusquam triginta numero hoc dolo captos vidimus, unde conjectura est aucupem unicum centenos & ampliùs unius diei spatio capere potuisse. Accipitres hi aliòquin non æquè diu eodem loco morantur ut Falcones, sed sæpiùs hunc mutant, unde difficiliùs quàm hi capiuntur reti. Neque enim facilè Aucupii spatium casses super se explicandi concedunt, nisi ea ratione quam Bellonius posuit fallantur.

CAP. XI.

De Laniis seu Collurionibus.

HUIC avi novum Lanii nomen à Gesnero inditum est, quia eam nulli veterum descriptioni respondere putavit, quodque in alias aves sævire soleat. Bellonius Collurionem Aristotelis esse contendit. In rapacium Europæarum genere minima est : rostro recto, in extremitate tantùm nonnihil hamato; caudâ Picæ varie simili, extimis scilicet pennis brevioribus, reliquis ordine utrinque ad medias usque longioribus : unde non ab re Galli eam Picam appellant. Turnerus Tyrannum Aristotelis esse suspicatur : Anglicè *Shrike* dicitur.

§. I.

Lanius cinereus major ; The greater Butcher-bird, or Mattagefs.

A Vis hæc in Septentrionalibus Angliæ *Wierangel* dicitur, nomine Germanis, ut vi-
detur, communi, qui eam, teste Gesnero, circa Argentoratum, Francofurtum
& alibi *Werkengel*, vel *Warkengel* vocant, fortasse quasi *Wurchangel*, quod ad verbum
Angelum suffocantem sonat. Germanicè alibi *negben-doer*, i. e. enneoctonos, quod
novem aves occidit antequam desinat, seu singulis diebus novem. Falconariis nostris
Mattageffe, nomine à Sabaudis mutuato, appellatur, quæ vox Pica trucidans apud
Aldrovandum exponitur. Merulæ vulgari vel Turdo mediocri magnitudine par est.
Uncias tres pendet. A summo rostro ad ultimam caudam 10 plus digitos longa : lata
digitos quatuordecim. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale ferè, nigrum,
extremo modicè aduncum, duabus appendicibus seu angulis donatum, ut in minori-
bus. [Aldrovandus Lanium suum majorem Italicum, quem vulgò Regeftolam vocant,
eis carere affirmat] Lingua bifida, hirta. [Aldrovando Lingua in extremo multifida
est, in fibras acutas & quasi capillamenta desinens, quæ fortè ad insecta figenda à na-
tura fabricata est.] Palato cavitas impressa linguæ aequalis, cui fissura inerat. Nares
rotundæ : supra eas pili rigidi seu setæ nigrae succrescunt. A rictu oris utrinque per
oculos ad occiput macula seu linea lata nigra exporrigitur. Caput, dorsum, uropy-
gium cinerea : Mentum, venter alba. Pectus & inferior gulæ pars lineis transversis
obscuris varia. Remiges in utraque ala pennæ 18 omnes præter extimas quatuor a-
picipibus ; secunda autem tertiæque marginibus exterioribus albet. Præterea primæ
seu extimæ pennæ fundus albere incipit, sequentibus ordine fundi latius albet ad
decimam usque, in qua albedo ultra mediam pennæ partem extenditur. A decima
succeedentibus pars alba rursus sensim minuitur, in interioribus tamen marginibus us-
que ad apicem protenditur. Ultimis seu corpori proximis penitus deficit. Aliàs
tum Remiges tum vestitricæ primi ordinis nigrae.

Cauda 12 pennis componitur, mediis longissimis, digitorum 4 $\frac{1}{2}$, reliquis sensim or-
dine brevioribus ad extimas usque, quæ digitos tantum 3 $\frac{1}{2}$ extenduntur. Extimæ au-
tem pennæ totæ albæ sunt, mediæ duæ apicipibus albæ, cætera nigrae, in intermediis
nigredo sensim à mediis ad extimas minuitur. Quæ res facit, ut caudam explicatam
intuenti corniculatæ crescentivæ Lunæ imago exhibeatur. [In Lanio majore Aldro-
vandi quatuor mediæ caudæ pennæ totæ atræ sunt, non duæ tantum] Pedes nigri :
Digitus extimus medio à divaricatione aliquousque adnectitur. Testes rotundi, parvi.
Ventriculo erucæ, scarabæi, locustæ inerant.

In Germania Heidelbergam inter & Argentoratum hanc avem occidimus, circa pa-
gum *Linkenow* dictum. Est & alibi in Germania frequens. Inveniri eam aiunt & in
Angliæ montosis Septentrionalibus, Pecco v. g. Derbienti, ubi, ut diximus, *Wierangel*
appellatur.

Gesnerus Lanios Helvetiæ plerunque versari inter frutices spinosos, fruticum &
humilium arbutorum summis furculis insidere, & cum confident caudam refert eri-
gere. In iisdem nidificat & nidum suum ex musco, lana & herbis tomentosis quibus-
que construit. Fundum verò ex Erica componit, intusque molles ac tenellos quosdam,
utpote Fœni, Dentis canini, aliarumque similium herbarum cauliculos inducit. In
eo nido senos pullos ætate est reperire, adèò parentibus dissimiles, ut vix vel unicâ
notâ eosdem referant, rostro, cruribus, pedibusque tantum exceptis. Imò è contra
potius omnium plumularum, quæ etiamnum non aliud quàm futurarum plumarum
rudimenta quadam sunt, radices ad virorem nonnihil vergunt.

Quamvis frequentius insectis victitat : Aviculas tamen non rarò, Fringillas, Regu-
los, & quod à se visum scribit Turnerus Turdos aggreditur & occidit : unde etiam à
Falconariis nostris ad avicularum aucupium nonnunquam educari & institui so-
let.

Gesnerus præter hanc quam descripsimus aliam exhibet Lanii majoris speciem,
huic quidem similem, sed quæ eam duplo ferè vincit magnitudine, ut ad Merulam
ferè dupla sit. Natura & species corporis eadem, nisi quod alæ sint ruffæ.

§. II.

§. II.

Lanius tertius Aldrov. lib. 5. cap. 14. in Comitatu Eboracensi Fluther dicta. The lesser Butcher-bird.

- Dimensio.** Magnitudine Alaudæ par est, capite grandi. Mas 2 $\frac{1}{2}$ uncias pendebat; ab apice Rostri ad ultimam caudam 7 $\frac{1}{2}$ digitos longos, ad extremos ungues 6 $\frac{1}{2}$: latus alis expansis digitos 12 $\frac{1}{2}$.
- Rostrum.** Rostrum digitale, nigrum, validum: superior Mandibula extremo hamata, propè curvaturam duabus appendicibus angulosis, mandibulæ inferiori superincumbentibus donata, nullis ei cavitatibus quibus recipiantur insculptis, quo à Subbuteonis & Tinunculi rostris differt. Os intus flavet. Fissura palati utrinque hirta. Lingua multifida. Nares rotundæ. Pili rigidi seu setæ nigræ circa nares & angulos oris. Dorsum medium & minores pennarum alæ tegetum ordines ruffi seu ferruginei. Caput & uropygium cinereum. A rostro per oculos ultra aures linea lata nigra producitur: nigra hæc linea altera albicante terminatur, & à cinereo dividitur. Infimus venter albus. Gula & pectus alba, rubore diluta.
- Remiges.** Remiges pennæ in utraque ala 18, è quibus prima seu extima perbrevis est & exigua, tertia longissima. Alæ complicatæ caudâ breviores. Remiges majores fuscæ; pinnulæ exteriores corpori proximarum ruffæ, margines mediarum nigri. Cauda tres digitos longa, 12 pennis composita, quarum extimæ brevissimæ, reliquæ hinc inde ordine longiores ad medias usque. Mediæ duæ ferè totæ nigræ; iis proximarum fundi seu partes imæ albescent, pinnulis præcipuè interioribus. Reliquarum quatuor utrinque apices albi, ut & inferior medietas. Extimarum pinnulæ seu telæ exteriores albescent totæ.
- Cauda.**
- Pedes.** Pedes nigri seu obscurè cærulei. Extimi digiti pars ima medio membranâ adnectitur.
- Testiculi albi, rotundi: cystis fellea ampla, intestina 11 digitos longa: Appendices breves & exiguæ. Ventriculo dissecto muscas & scarabæos invenimus.
- Avis descripta nidum in Agrifoliâ frutice extruxerat è gramine, culmis & plumulis; in quo ova sex oblonga, majuscula, versus acutiorem extremitatem ferè tota alba, versus obtusorem circulo ceu corona quadam ex fusco rufescente cinctâ posuerat.
- Lanium, quem Aucupes *Vellia* vocabant, Florentiæ descripsi, huic similem & penè eandem; duntaxat fundos exteriorum 8 pennarum Remigum albos esse observavi, eatenus ut portio alba supra vestitrices nonnihil emereret; cujus notæ, quod miror, neque Aldrovandus, neque D. Willughby in descriptionibus suis meminerunt.

§. III.

Lanius femina, similis secundo Aldrovandi.

Præcedente omnibus dimensionibus paulò minor erat. Ab Aldrovandi secundo differt, quòd Rostrum ei non rubrum est sed nigrum; nec pedes cinerei, sed maris similes, quin & albâ alæ maculâ caret. Caput leucophæum seu ex ruffo cinereum ut in Turdis. Dorsum subruffum, lineis semicircularibus nigris ad extremitates ferè plumularum singularum varium. Quæ caudam proximè tegunt longiores sunt, & intensius rubent, semicircularibus tamen lineis insigniuntur. Gula & pectus semicircularibus nigris pulchrè variegantur, Iyngis ferè in modum. Venter albet. Remiges alarum fuscæ; corpori tamen proximæ & minores tegetum ordines margines habent subruffos. Cauda ex ruffo nigricat. Extimæ ejus pennæ exterioribus ad nervum pinnulis totis albescent: quatuor utrinque proximarum apices albi: mediæ duæ ruffæ. Rostrum inferius ab angulo ad medium ferè albet.

§. IV.

Lanius an minor primus Aldrov.?

Huic macula alba in scapulis; extimarum novem remigum fundi albi: supra rostrum macula transversa nigra: Caput dilutè ruffum: Dorsum primo ruffum, deinde cinereum: Uropygium album: Sub gula lineæ transversæ fuscæ; aliàs prona facies ex fusco albicat. Huic similem & ipse [J. R.] Florentiæ descripsi, in eo saltem diversum,

diversum, quòd caput & collum intensius ruffa fuerant, & non dilutè tantùm. Aliam etiam huic simillimam ad Rheni ripas occisam descripsit *D. Willughby*, cui vertex pulcherrimè rufescebat. Caudam linea seu spatium album paraboliforme cingebat, spatio medio seu areâ interiore nigrâ. Remiges undecim exteriores à fundis ad medias ferè partes albæ: Pedes & unguis nigri.

In omnibus quas ego descripsi hujus generis avibus primorum novem remigum fundi fuere albi.

Hujus generis aves coloribus plurimum variant, adeò ut an supra scripta specie differant an ætate aut sexu solùm, mihi nondum liquidò constat: suspicor tamen eas specie differre.

Lanii ergo minores dividi possunt in eos qui lineam nigram in utraque maxilla per oculos ductum obtinent, quique eâ carent. Qui lineam hanc habent, subdividi possunt in eos qui notam albam utrinque ad scapulas obtinent, quique eâ carent. *Prior* species Lanius minor lineis albis & nigris semicircularibus variegatus dici potest; *Secunda*, Lanius minor ruffus; *Tertia*, Lanius minor cinereus.

CAP. XII.

De Manucodiata sive Ave Paradisi in genere.

MAnucodiatas pedibus carere, non tantùm vulgo persuasum fuit, verùm etiam summi viri, in quibus Aldrovandus ipse, Avibus siccatissimis carumve exuviis pedibus mutilis, ex Indiis in Europam advectis decepti, non ita pridem crediderunt: imò Aldrovandus non veretur Antonium Pigafetam, qui primus hujus avis notitiam Europæis hominibus dedit mendacii arguere, quòd contrarium tradiderit. Hoc errore admisso, reliqua quæ inde consequi videbantur otiosorum hominum signenta haud difficulter fidem impetrârunt, eas scilicet cœlesti rore vivere, perpetuum volatum exercere, nec nisi alis in sublimi expansis requiescere, nec unquam vivas capi, sed cùm mortui in terram decidant; dari in masculorum dorso cavitatem quandam, in qua femellæ, quibus venter etiam cavus sit, ova sua deponant, atque ita utriusque cavitatis auxilio ea incubari. Quæ omnia fabulosa & falsa esse oculatis testibus, & integris avibus allatis abunde constat. Ipse (inquit *Joannes de Laet*) Manucodiatas duas habeo diversæ speciei, & plurimas alias vidi, quæ omnes pedes habebant & quidem pro corporis mole satis grandes, & robusta admodum crura. Idem [eas scilicet pedes habere] confirmant * Marggravius, Clusius in *exoticis*, Wormius * *Liv. 5. cap. 6.* in *Museo*, & præcipuè Bontius *Hist. natural. & medic. Ind. Oriental. lib. 5. cap. 12.* his verbis, *Tantam abest has Paradisi aves vel pedibus carere, vel aere nutriri, ut unguibus incurvis & peracutis parvas aviculas, Chlorides, Fringillas & similes venentur, easque mox, sicut reliquæ rapaces aves devorent: ut nec illud verum sit, eas non nisi mortuas inveniri, cùm & arboribus insideant, & sagittis à Tarnacensibus figantur; unde etiam à celeri & reciproco volatu Hirundineo Hirundines Tarnacenses ab Indis vocentur.* Et nos quidem, ante quam hæc apud Bontium legissemus, Aves hæc Rapacibus subjunctimus, quia rostro & unguibus aduncis eas proximè referre, adeoque aliarum avicularum raptu & laniatione vivere, nobis visæ sunt. Hinc autem apparet quàm temere nonnulli Manucodiatas duobus illis cirris seu filis longissimis quæ ultra reliquas pennas protenduntur, arborum ramis implicatis quietem capere crediderunt. Cirri enim illi nihil aliud sunt quàm pennarum scapi plumis destituti, nec structuram aut vim ullam musculosam obtinent. Optandum sanè esset, ut qui Indiam Orientalem adnavigant, easve regiones petunt in quibus Manucodiatae inveniuntur, ab incolis diligenter exquirent, ubi & quomodo nidificent, cuique usui inserviant tum pennæ illæ longissimæ, è lateribus pectoris hinc inde magno numero enatae, quæ tum ultra caudam in longum aliquoties procurant, tum in latum diffunduntur, tum præcipuè scapi illi longissimi supra dicti, quorum usus (ut verum fateamur) nobis hæcenus incompertus est.

Cæterum venustissima istæ volucres, referente Aldrovando, Manucodiatae, hoc est *Aves Dei*, Moluccarum insularum incolis appellantur, & in summa veneratione habentur. *Aves* verò *Paradisi* nuncupantur cùm ob corporis speciem & pulchritudinem eximiam, tum quòd ubi locorum nascantur, unde veniant, quo se recipiant ignoretur, siquidem exanimis duntaxat in terra reperiuntur, ut vulgus existimat: quam opinionem paulo ante è Bontio refutavimus.

CAP.

Manucodiatas non esse apodes.

Errores circa Manucodiatas.

Cirri Manucodiatæ.

CAP. XIII §. I.

Manucodiata prima Aldrov.

Magnitudo.
Color.
Caput.

Rostrum.
Alæ.

Color reliqui
corporis.

Fila dorsi.

Hirundinem magnitudine & formâ, si corpus spectes, penè aequat. Pennarum ambitus discolor est, sed admodum venustus, & visu undique jucundissimus. Caput quale Hirundinis, & pro corporis parvitate majusculum: cujus plumæ quæ superiorem partem à prima cervicis vertebra ad rostri usque initium exornant, breves sunt, crassæ, duræ, spissæ, colore luteo egregiè micantes, & ad instar purissimi auri, radiorumque solarium more splendentes: reliquæ, quæ mentum contegunt, molliores, tenuiores & ex cyaneo mirè virides, ut in Anatum masculorum capitibus, dum lucidissimo syderi obvertuntur, conspicimus. Rostrum quàm Hirundini prolixius. Alarum pennæ formâ Ardearum similes sunt, sed tenuiores tantùm ac longiores, fuscæ inter nigrum & rufum fulgentes; quæ unâ cum cauda in orbem expansæ rotæ similitudinem exhibent. Etenim planè immobiles sunt, & velut infixæ quædam spicula cuti adherent. Cæterum minores quoque aliæ pennulæ, eæque profectò haud paucae, juxta singulas majorum pennarum quæ alas constituunt origines exoriuntur, quæ supra majorum principia extensæ ea obtegunt, dimidio quisquiliatæ, ruffæ, coccineæve, cætera crocææ, & fulvo auri colore splendidæ, multum mehercule gratiæ ac venustatis aviculæ ob eximiam illam & singularem colorum disparitatem conciliant. Corporis reliqua moles tota pennis fulvis in rufum vergentibus obducitur, ità tamen ut aliquid adhuc inter eas discriminis animadvertas. Nam quæ in pectore & ventre collocantur, & frequentissimæ sunt & pariter latissimæ, duorum triumve digitorum latitudine, fulvæ sunt colore, & eo quidem nitidissimo, haud sanè alio quam jecur ipsum splendentes. Quæ verò dorso infiguntur rariores, neque ità frequentes sunt, atque insuper amplis divisuris pennarum omnino Ardearum tergo adherentium similitudine hiant. Neque enim ad tam insignem latitudinem accedunt, aut præstantem illum hepatis colorem adæquant: quinimo puniceo potiùs colore carni æmulo obscuriore etiamnum relucunt. Fila illa gemina quæ dorso annectuntur quodammodo nigra sunt.

§. II.

Manucodiata secunda Aldrov.

Capitis color.
Rostrum.

Lingua.
Pectus.
Venter.
Alæ.
Dorsum.

Cauda.

Hæc à reliquis in eo maximè diversâ erat, quòd binas in uropygio haberet pennas longissimas, cæteras nempe duorum palmorum longitudine excedentes. Caput habebat album ferè, maculis luteis aureisque perfusum: oculos pariter luteos, cilia rubicunda: rostrum inter luteum & viridum medium, duos digitos longum, in supina parte quodammodo recurvum: linguam rubicundam, longiusculam, acutam, Picorum haud planè dissimilem, ad lancinanda animalcula perquam idoneum. In pectore aliquo pacto rubescebat. Venter, dorsum & alæ candicabant: hæc tamen superius ubique & in fine erant ferruginæ. Dorsum quodammodo ad flavum primò tendere videbatur, posteaquam verò uropygium attingit ad rubicundum seu ferrugineum colorem vergebat. Alarum longitudine, utpote quæ quinos palmos adæquant, primam speciem superabat. Caudæ pennæ, ubi dorso inferuntur candicabant, cætera ferruginæ erant, longiores quàm in primâ specie. Carebat hæc avis geminis illis filis, quæ omnibus è dorso enasci supra dixi: quare vel itineris longitudine, vel temporis vetustate decidisse ea judicandum est; non autem fœminam ideo dicendam, ut perperam vulgus sibi hætenus persuasit. Duarum verò longissimarum illarum pennarum fortassis ad velociorem motum usus fuerit.

§. III.

Manucodiata tertia Aldrovandi sive Hippomanucodiata.

Hanc ob corporis longitudinem Hippomanucodiatam appellare placuit: quæ videlicet à principio rostri ad caudæ & alarum extremitatem tres dodrantes longa erat: & duos palmos cum alæ complicatae sunt lata. Rostrum erat fati aduncum, in supina maximè partè, tres digitos longum, in inferna verò paulò brevius. Tota fere avis erat alba, nempe præter collum & ventrem, quorum color est castaneus. Superior capitis pars ferruginea, quem colorem flavus excipit, ut hunc viridis. Propè dorsum

sum pennæ admodum prominebant longitudine duorum vel trium digitorum. Erat præterea unicum duntaxat Avi filum, idque asperiusculum & admodum flexibile, quare alterum casu quodam amissum fuisse existimare debemus.

§. IV.

Manucodiata quarta seu cirrata Aldrov.

Arostri principio ad alarum extremitatem usque commensurata, duos dodrantes explebat. Rostrum pro corporis exiguitate longissimum, nigrum, & quodammodo aduncum. Capitis, colli & alarum pennæ nigrescebant, ubi tamen rostro adnectebantur flavescebant. Cirrum propè cervicem tres propemodum digitos altum habebat, rigidum, coloris flavi, quique ex fetis potius quàm pennis constare videbatur, atque eo maximè à sequenti Manucodiata differebat.

§. V.

Manucodiata quinta seu vulgaris Aldrovandi.

Hanc Gesnerus etiam depinxit, non autem describit, verum ei simillimam esse dicit, quæ Norimbergæ olim separatim excusa fuit, cujus iconi isthæc verba adjecta fuisse refert. Paradisæa vel Apos Indica magnitudine est Turdelæ, miræ levitatis, alis oblongis prædita, teneris & visui perviis, & pennis (si pennæ dici possunt potius quàm setæ, deplumes enim sunt) duabus longis, angustis, nigris, duritie cornea. Pedes nulli. Perpetuò volat, nec usquam quiescit nisi in arbore aliqua, longis illis fetis ramo implicata pendens. Nulla navis tam celeriter pergat, nec tam procul a continente quam non circumvolet. Hæc icon cum nostra postremùm exhibita admodum similis, rostri tamen & capitis magnitudine quàm maximè differunt. Gesneri icon rostrum ab inferiori parte curvum & exiguum esse ostendit: nostræ avi contra (ut dixi) id erat longissimum, & curvitatem illam in superiori parte habebat. Præterea isthæc cirro caret: quod potissimum manifestissimum diversitatis argumentum est.

§. VI.

Manucodiata Rex Marggravii.

Ad aspectum Columbam, sed revera hirundinem æquabat. Caput habet parvum, oculos parvos; Rostrum rectum, satis crassum, acuminatum; sesquidigitum longum: Collum digitum longum: Corporis autem longitudo à collo ad caudæ exortum vix trium digitorum & semis. Alæ supra septem longæ. Cauda lata & sex digitos longa. Crura duo habet, quodlibet inferius duos digitos longum: quatuor digitos in pedibus, tres antrorsum, unum retrorsum versum more communi: medius anteriorum paulò longior cæteris; posterior etiam satis longus; quilibet ungue lunato seu adunco, accipitrino, forti præditus. Suntque crura & pedes satis crassi ac ad rapinam comparati. Alæ & cauda pennas habent latas & fortes, digiti latitudine. Totum dorsum, infimus venter, alæ, cauda elegantis sunt brunni coloris: superius ad rostrum pennulas habet holosericum leve referentes, viridi & fusco mixtas; inferius ad rostrum similes nigri coloris. Collum superius flavi seu aurei coloris est, inferius viridis cum aureo transplendente. Pectus saturatè brunnium. Sub alis in lateribus inter alas & crura exoriuntur multæ pennæ, pedem plus vel minus longæ, elegantis structuræ, quæ supra caudam longè extenduntur: sunt autem propè exortum flavi seu aurei coloris, reliqua ex albo flavescences, brunno umbratæ seu dilutè intermixtæ: inter has pennas duo quasi fila extenduntur, propè exortum flavi seu aurei coloris quodlibet longum duos pedes & amplius, ac versùs extremum incurvata, obscure brunni coloris. Crura fusca sunt, unguibus magis albicantibus. Rostrum colore est ex viridi & cæruleo mixti, versùs acumen tamen albicans.

H

§. VII.

§. VII.

Mannodiata seu Avis Paradisi altera Marggrav.

Magnitudine hirundinem ferè superabat. Caput habet parvum, superius paulùm compressum, duas trientes digiti longum. in crassitie seu ambitu duos digitos continens : oculos planè exiguos, grani milii seu sinapis magnitudine. Rostrum satis robustum, supra digitum longum, rectum, (nonnihil tamen superius versùs exortum exaltatur) acutum, coloris ex carulco & viridi mixti, cum macula oblonga, alba versùs acumen in parte rostri superioris, & nares patentès. Collum paulò plus duabus tertiiis digiti longum, æqualis cum capite crassitudinis, rectum est. Corporis à fine colli ad exortum caudæ longitudo vix quatuor digitorum, crassities ferè trium : nam multis pennis tegitur, quas hic separo. Alarum langitudo quinque digitorum. Superius in capite ad exortum rostri brevibus pennulis nigerrimis sericeum stamen seu holosericum planè referentibus est ornatum : Eodem etiam modo propè exortum rostri inferioris, sed latiùs quàm superna parte. In toto gutture & collo inferiùs & ad genas usque ad oculos itidem holosericis pennulis ad tactum paulò durioribus quàm sunt illæ nigerrimæ vestitur elegantissimi ex viridi aurei coloris, ut in pavonum & anatum collo esse solet. Per totum autem caput superius usque ad elegantem illum sericeum amictum, itidem serico sed durissimo ad tactum amicitur obscurè lutei coloris. Totum collum cingunt plumæ longæ, villosum sericum referentes aurei coloris splendentis è luteo. Totum dorsum tegunt plumæ ex flavo aureæ splendentès, ad tactum capillos referentes, multipliciter sibi invicem incumbentes, quæ inferius dilutè ex albo brunni sunt coloris. Alarum autem pennarum quævis longior est alia. Cauda paucis constans plumis ejusmodi brunnis, paulo ultra alarum fines protenditur, estque supra tres & semis digitos longa. In ipso autem exortu alarum & quidem extra alas in quovis latere multæ pennæ elegantissimæ oriuntur pennulis albis sustentatæ ; harum quædam sex digitos, quædam pedem, longissimæ autem & mediæ sesquipedem sunt longæ & albæ. Sunt autem omnes hæ plumæ elegantissimæ & subtilissimæ, subtilis structuræ. Plumarum numerus ex utroque latere prodeuntium in quolibet latere ad quinquaginta circiter accedit, inter quas sunt quadraginta singulæ sesquipedem longæ. Errat Clusius & alii qui longas illas plumas pro cauda reputant, non enim sunt caudæ plumæ, verùm ex utroque latere sub alis ortæ ut rectissime Marggravius. Nam & præter eas prælongas pennas habet etiam caudam ex uropygio enatam breviorè, ad normam aliarum avium.

Hæ dux descriptiones vel unius & ejusdem speciei avis, vel duarum valdè similiarum esse videntur, cùmque prima Aldrovandi speciei in plerisque conveniunt.

§. VIII.

De Mannodiatis è Clusio.

Video ipsum [Aldrovandum] & reliquos omnes qui de hac ave commentati sunt, in hoc convenire, ut illum pedibus carere judicent, quia quotquot ipsis fuere conspectæ, eæ nonnisi pedibus mutilæ. Hinc factum est ut Antonium Pigafetam, qui cum Magellano profectus, nave Victoria vectus, totum orbem primus circumvit, mendaciù & falsitatis arguere fidemque ejus imminuere non sunt veriti, quòd è longa illa navigatione redux, hujus avis notitiam Europæis hominibus primus dederit, & in navigationis suæ diario pedes palmum longos sed tenues huic avi tribuerit. Ego sanè licet hætenus in eadem cronica opinione cum illis sim versatus, ut eas aves apodes censuerim (præter Aristotelis sententiam, qui nullam avem absque pedibus asserit) quia quas mihi videre contigerat, tum in Hispanica mea peregrinatione, Ulyssippone binos menses hærens, tum in Belgio apud diversos qui exoticis hujusmodi rebus delectantur, omnes sine pedibus vidi & exenteratas, tum tamen temporis, ut verum facerem, minimè curiosus eram ad observandum, an aliquod inter eas esset discrimen. Postremæ tamen Batavorum navigationes in Indiam effecerunt, ut sine difficultate sententiam mutaverim cùm Amstelredamum quædam integras, cruræque cum pedibus retinentes allatas esse certum sit ; & ab iis qui conspexerunt intelligebam, crura illa Picæ variæ cruribus admodum esse similia, infirmiora tamen nec adeò crassa, coloremque habere non atrum, sed ad castaneum tendentem. Nihilominus tamen videre cupivissem ; & si unam duntaxat nascisci licuisset, statim in tabella exprimen-

dam curâstem, ut Lectori spectandam proponerem, & Pigafetæ fidem confirmarem: sed cum illico ob raritatem fuerint redemptæ, & Francofurtum ad Moenum translatae, & inde porro una ad Cæsarem Rodolphum hujus nominis secundum (cujus majestatem his rebus peregrinis & omnium naturæ miraculorum cognitione impensè delectari audio) meâ spe frustratus sum. Si verò contingat aliquas integras denuo adferri, idque tempori rescivero, dabo operam ut nasci possim, vel saltem commodato, ut ejus iconem exhibere queam, ad convellendam vulgò conceptam de ea opinionem, quæ apodes esse sentit. Cæterum nautæ qui has aves attulerant, licet insulas in quibus ipsæ aves nascuntur & vivunt non adierint, ab illis tamen à quibus redimebant intellexisse mihi affirmatum est, omnes pedibus esse præditas, incederéque & volare aliarum avium instar; sed incolas simul atque eas ceperunt, intestina pedesque adimere & abjicere, deinde soli exponere ut facilius arefcant, aridas adervare ut venundent, aut suis cassidibus pennarum loco aptent. Addebant præterea eas aves in sylvis versari, & triginta quadragintaque simul per turmas volare solitas, ipsarum rege vel duce comite, qui supra reliquas perpetuò sublimiùs volat, atque (quod fabulæ proximùm) si sitis molesta est, aliquem à caterva primùm ad aquam emitti explorandi gratiâ, quæ si à potu nullam noxam fenderit, tum demum totam catervam advolare & bibere; sin autem morbida redierit eam aquam à reliquis vitari, easque avolare aliam inquisitionem. Addebant insuper insulanos aquam hac ratione solere inficere ad aves captandas. Conspicientes harum avium turmam aliquam prætervolantem, quo se conferat observant, atque ubi avem missam bibisse & revolare vident, illico venenum in illam aquam injiciunt, quam dum tota turma gustatum venit, inficitur & sic præda fit. Sed etiam illas aves interdum sagittis peti solere, atque si contingat illarum regem interfici, illo cadente reliquas aves quæ in ea turma simul cadere, & sese comprehendendas præbere tanquam amisso rege vitam retinere nolentes.

Istarum porrò avium duo genera constituebant: Unum Majorum, quæ elegantiores: Mamcodiatum duo genera. Alterum Minorum & minus elegantium. Utrique autem generi suum esse Regem peculiarem, & colore differentem. Majoris generis aves quarum Rex elegantis & Venusticolaris, in insula Aru five Arou (sic enim vocalis illa u pronuncianda) duntaxat Aru insula. reperiri: Minoris verò generis aves insulas Papuae, insulæ Cpilolo vicinas, producere, Papue insula. earumque Regem minus elegantem esse, nigris pennis præditum, sturno magnitudine parem, pennisque quasdam habentem setarum equinarum instar. An verò Rex iste niger, illa species quarta à C. V. Aldrovando exhibita? Requisiti autem qui has aves vendebant à nautis, quo nomine apud incolas appellarentur, responderunt *Boëres* vocari, hoc est Aves: omnes enim aves sic nuncupant nec peculiaribus vocibus distinguere norunt. Boërea.

Cæterum quum, Majoris generis Avem elegantissimam, & præ reliquis magnam apud C. V. Petrum Pawium Artis Medicæ doctorem & primarium in Academia Lugduno-Batava Professore confpexerim, ejus iconem in tabella exprimendam curabam ut exhiberem, additâ quâ potui fide brevi historiâ, quæ primum quidem locum in quinto Exoticorum libro meritò obtinere debuerat: sed quum sex priores libri typis, ut supra dictum, jam essent expressi, in hoc Auctarium, cum quibusdam aliis quæ postea nactus sum conferendam esse existimavi.

p. IX.

Paradisæ Avis majoris generis.

Corpusculi hujus avis moles, ad hirundinis magnitudinem proximè accedebat; Mamcodiata majoris generis. atque à summo capitis vertice, ad uropygium usque, vix quinque unciarum longitudinem superabat: capitis vertex à rostro ad oculos & collum, creberrimis brevibus pennulis sericea stamina imitantibus, tectus erat, supernâ quidem sive extremâ parte flavi coloris, infimâ verò quâ cuti insertæ, fulci; supina capitis pars inferiori rostri parti contigua, ab oculis ad guttur usque, brevissimis etiam confertissimisque staminulis veriùs quàm pennulis sericeo aequalibus, coloris profus atri, obsita: guttur deinde ad pectus usque similis penitus formæ pennulis, vel potiùs staminulis serici instar ornatum erat, isque coloris viridis saturi adeò elegantis & splendidi, ut in collo anatis feræ masculi elegantiores conspici nequeant: pectus tegentes pennæ etiam tenuissimæ, sed longiores valdeque molles, coloris ex atro rufescentis, nihil nisi sericea stamina videbantur: rostrum illi satis exile & mucronatum, quod parte capiti proximâ nigricans, extimâ verò quodammodo exalbidum erat, & unciz cum semisse

longitudinem habebat : in capite etiam, rostro vicina apparebant oculorum vestigia valde parva : dorsi porrò, ventris, & caudæ pennæ ferrugineum vel ex fusco rufescentem habebant colorem : ipsæque cauda pennis decem latiusculis, sex uncias cum semisse longis erat prædita, supra quas oblongæ duæ teretèsque pennæ, nervis aut furoris cerdonum filis quodammodo similes, firmæ tamen, ex fusco nigræ, binorùmque pedum & trium aut quatuor unciarum longitudinem habentes ab eodem exortu quo caudæ pennæ procedebant, uropygio videlicet conjunctim insertæ, & illæ quidem crassiusculæ in exortu circa ipsarum tubum, à quo ad quatuor unciarum aut paulò ampliorem longitudinem, frequentibus villis tamquam tenuibus staminibus ab uno latere, ab altero autem ad ternas erant obsitæ, deinde sensim graciliores fiebant ad extremum usque, & licet villis illis destitutæ, asperiusculæ tamen erant, tamquam resecti fuissent si quos habuerant, villi. Pennarum autem quæ in alis, varia erat longitudo : quædam enim, infimæ videlicet, quas valdè confertas habebat, sex unciarum longitudinem non excedebant, imò nonnullæ etiam breviores ; quædam octo aut novem uncias erant longæ, aliæ duodecim ; longissimæ autem pedalem cum semisse longitudinem æquabant : magna etiam in illis colorum varietas ; nam quædam, auri colore fulgebant ; nonnullæ, præsertim quæ in alarum lateribus angustiores, colorem habebant ex fusco subrutulum, & quasi ex atro sanguineum, attamen splendidum ; quæ verò reliquas tegebant, cineracei ex albo coloris erant, earumque latera rarioribus pilis sive villis obsita ; breviter omnes admodum venustæ, quas, si licuisset, in tabella proposita libenter expressas voluissem, sed quia adeò confertim natæ, commodè id fieri non potuit, ne totius avis forma corrumperetur.

Ejusdem generis deinde conspiciebam apud Nobilissimum eundemque doctissimum virum Josephum Scaligerum, corporis quidem mole paulò minorem, ut quæ uncias quatuor cum semisse à capite ad ouropygium duntaxat longa esset, caudæ autem pennæ eandem cum jam descriptæ pennis habebant longitudinem, at teretes illæ longæque pennæ nervis similes, & conjunctim ex uropygio nascentes, pedis unius cum dodrante longitudinem non superabant, alioqui circa ipsarum tubum similibus villis tanquam staminibus ab uno latere ad duarum aut trium unciarum longitudinem, ab altero autem ad quinque ferè à tubo unciarum longitudinem, deinde exiliores etiam fiebant ad extremum usque, & nonnihil aspiræ erant, præsertim circa extremum, non adeò tamen uti superioris pennæ : earum verò quæ in alis varia similiter longitudo, quemadmodum in superiore, nec ei valde dissimilis, nec etiam diversa colorum varietas, ut ætate duntaxat discretæ fuisse videantur : pennæ præterea dorsum pectusque tegentes, atque etiam caudæ pennæ, eundem quem modo descriptæ habebant colorem ; stamina illa caput, cirvicem, pectusque tegentia à præcedentis staminibus nec colore nec situ differebant ; rostrum verò sefcunciam longum, mucronatum, non crassum, aliquà ex parte fuscum, reliquà album.

Manucodiata
minoris generis.

Aliam porrò apud eundem videbam paulò minore corporis mole & minùs planè præditam, valde parvum caput habentem, cujus rostrum æqualis penè cum præcedente magnitudinis, magis tamen angustum, & ex cæruleo fusci coloris, binis foraminibus per quæ respirabat parte superiore capiti proximè præditum, non secus ac in præcedente ; capitis vertex brevissimis villis tanquam sericeis staminibus tectum erat, non adeò elegantis tamen coloris ut in præcedente, sed flavi quasi fuligine infecti : præterea stamina illa rostrum supremâ parte cingentia, minùs latum spatium occupabant, atri tamen etiam erant coloris ; quibus verò guttur tectum erat, viridis erat color & splendens, haud secus ac in præcedentibus, sed minimi digiti latitudinem non superabant : Hujus dorsum à collo ad ouropygium usque tenuibus quidem pennis tectum erat, sed alterius quàm præcedentis coloris ; nam ex cineraceo flavescebant : pectus verò tegentes pennæ, simili colore erant præditæ, quo præcedentium pennæ pectorales ; cum iis etiam conveniebant pennæ illæ quæ partem ouropygio proximam occupabant : cujus autem coloris fuerint caudæ pennæ, indicare nequeo, quandoquidem ouropygio carebat, eamque ob causam ignorem an oblongos illos teretèsque nervos habuerit, quibus, quotquot hætenus videre memini fuerunt præditæ : alarum pennæ variam habebant longitudinem, perinde atque in superioribus nec colore valde erant dissimiles, quæ tamen erant longissimæ, & rarioribus villis latera obsita habebant, multo candidioris erant coloris, quàm supra memoratarum pennæ, sefcunpedalemque habebant, longitudinem. An porrò color ille pennarum dorsum tegentium à superioribus diversus, discrimen sexus faciat quemadmodum nonnulli opinantur, nihil pronunciare possum ; è secundo tamen esse genere earum videlicet quas Papuæ insulæ alunt, mihi dicebat Joannes de Weely, nervisque quidem illis carere, sed non caudâ : eamque ob causam sexus discrimen facere nequeant, ut vulgus putat.

Caterum

Cæterum Leydenſis quidam civis apud Bâtavos unam etiam habebat huic poſtremæ Scaligeri prorfus ſimilem, & ouropygio caudâque etiam mutilatam, tum oblongis illis nervis carentem; quæ nota an ſingulas illius generis aves ab aliis diſcerneret, me latebat (quia binas illas duntaxat obſervavi hanc notam habentes, quantum quidem memoriâ teneo, aut ſi ſimiles antè videre contigit, mihi excidit, quia minùs exactam tum temporis in ſimilium avium formâ obſervandâ diligentiam adhibebam) ſed, ut paulò ante dicebam, Joannes de Weely omnem dubitationem ademit.

Porrò quum hæc commentatus eſſem, idem Joannes de Weely vir perhumanus, civis & mercator Amſtelredamensis, qui ſimilem avem pedibus præditam Cæſaræ Majeltati vendiderat, mihi ſignificabat hoc menſe Junio anni Chriſti milleſimi ſexcentefimi quinti (præcedente enim Maio ab ipſo requiſiveram) Paradifcam illam avem è majorum genere fuiſſe, quæ binos illos nervos ex ouropygio prodeuntes habent, & planiore ſunt corpore, nec adeò orbiculato ut illæ quæ ex Papiis inſulis advehuntur: pedes autem illi fuiſſe ſimiles accipitris, vel pulli gallinacci pedibus quidem ſimiles, ſed valde fœdos & ad ipſius avis corpus compreſſos, ut pedum digiti duntaxat apparerent; ſequæ ejus eſſe opinionis, omnes Paradifcæ aves ſimilibus eſſe præditas pedibus, ſed incolas ob eorum fœditatem & inconcinnitatem, eos ſimul cum cruribus reſecare & abjicere. Illud ipſum ſub extremum Junium præſens mihi confirmabat.

§. X.

Majorum Paradifcarum Avium, ſive Manucodiatarum majorum Rex creditus.

Valde rara erat ea avicula quam Avium Paradifcarum majoris generis Regem appellari intelligebam, nam tametsi Paradifcæ aves ſæpe, ut antè dicebam, viderim cum Ulyſſipone tum aliis locis, & Bâtavi naucleri qui ſingulis annis navigationem in Indiam Orientalem nunc inſtituere ſolent, ex ſua profeſſione reduces aliquot ejuſmodi aves ferè ſemper referant, nullum tamen Regem conſpicere mihi contigerat ante annum Chriſti milleſimum ſexcentefimum tertium, Amſtelredami videlicet apud quendam mercatorem ejuſmodi res exoticas de nautis reducibus redimere ſolitum, ut porrò cum magno quæſtu aliis vendat. Anni verò inſequentis initio, ſignificabat mihi honeſtiſſimus vir Emanuel Swerz ejuſdem urbis civis, ſimilem etiam ſe habere: itaque ab illo impetrabam ut ad paucos dies aviculam mihi concederet, quò & deſcribere, & in tabella exprimendam curare poſſem ejus iconem. Quum verò illius paulò ante meminim, & nemo hætenus ſimilem, quod equidem ſciam, exhibuerit, mei officii eſſe putavi, Ejus hiltoriam additâ icone hoc loco proponere.

§. XI.

Rex avium Paradifcarum majoris generis.

ERat autem ea avicula aliis Manucodiatis minor & diverſis pennis prædita: nam à capite ad caudam, duarum unciarum longitudinem vix ſuperabat: caput illi valde parvum, quod cum roſtro unciam cum ſemiſſe duntaxat longum erat: ipſa caudâ eandem longitudinem habebat: alæ verò toto aviculæ corpore longè majores, ut quæ uncias quatuor cum ſemiſſe proluxæ eſſent, & binas uncias ultra extremam caudam porrigerentur: roſtri color albus, cujus ſuperna pars unciam longa, & brevibus elegantibusque plumulis ſive villis rubri coloris ad mediam uſque partem teſta, ſericorum quorundam ſtaminum inſtar, quemadmodum & tota capitis pars anterior; inferior verò roſtri pars, unciam ſimiliter longa, quam tamen aliquantulum ſuperabat prona: media capitis pars utrinque circa oculos parvas maculas nigras impreſſas habebat: collum cum peſtore exilibus pennis ſaturè rubris & quali ſanguinei coloris teſtum, ut quodammodo ſericis etiam ſtaminibus conſtare viderentur; omnes deinde pennulæ dorſum & remiges alarum pennas caudâque tegentes penè unius erant coloris: ſingulæ verò alæ tredecim pennis remigibus conſtabant, pronâ quidem parte fulci ex ruſo coloris, ſupinâ autem ex flavo fulci: caudâ ſeptem aut octo pennis fulcis erat prædita, quas minùs diligenter diſtinxit pictor, aut ob pennulas eas tegentes, diſtinctas exprimere non potuit: ſupina porrò corporis pars ſub peſtore, veluti torque minimum ferè digritum lato inſignita erat, atris plumulis tanquam ſericis ſtaminibus conſtante: pennæ ventrem tegentes albæ erant, ſed quæ alis proxima, nigra, & earum quinque aut ſex in ſingulis lateribus paulò longiores: binas videlicet uncias aquabant,

*Manucodiata
majoris generis
Rex.*

aquabant, atque in latiorem extremitatem viridi elegantissimoque & splendente haud fecus ac anatis feræ masculi collum, præditam, definebant. Ex ouropygio autem inter caudæ pennas binæ prodibant veluti setæ æquinæ, tenues, firmæ tamen, septem aut octo uncias longæ, & illæ quidem prorsus nigræ, sed quarum extremitates ad uncia longitudinem in orbem convolutæ erant, ab uno duntaxat latere tenuissimis villis præditæ, qui pronâ parte coloris viridis saturi splendentis & elegantis, penè instar pennularum quæ anatis ferè maris collum tegunt, magnam sanè venustatem toto aviculæ corpori addentes, supina verò earum pars fusci coloris erat. Intelligebam etiam quosdam esse conspectos, qui setas illas haberent alteram super alterâ versus extremam decussatim sitas.

CAP. XIV.

VIII.

Cuculus. The Cuckow.

Aucupes nostri Bononienses (inquit Aldrovandus) uno ore affirmant & Cuculos majores reperiri, & minores; & illos præterea duorum esse generum, sed quæ solius coloris differentiâ inter se distinguantur. Minores verò a majoribus non alia ratione quàm magnitudine discrepare. Majoris utriusque icones daturi sumus; minorem hætenus videre non licuit. Hætenus Aldrov.

Quæ nobis in Anglia vulgaris est à prima Aldrovandi differt, quòd Rostrum Turdi aut merulæ similis sit quàm Palumbi. Longitudo ejus à Rostri apice ad extremam caudam 12 erat digitorum.

Rostri mandibulum superius nonnihil aduncum & inferiore longius plurima sui parte ex nigro fuscum: inferius ex albo luteum. Os intus & lingua intensè crocea. Lingua minimè bifida, extremitate duriore & pellucidâ. Oculorum irides avellanæ; contra quàm in Aldrovandi secunda. Nares rotundæ, patulæ, & supra Rostri superficiem eminentes, quâ notâ ab omnibus aliis avibus mihi hætenus cognitissimæ differt. Palpebra inferior major cilia lutea.

Gula, Pectus, Venter alba sunt lineis transversis fuscis quæ integræ & non abruptæ videntur, quo convenit cum Cuculo Aldrovando secundo loco descripto. In gula lineæ fuscæ densiores sunt & sibi invicem viciniores. Capitis plumæ fuscæ marginibus albis, macula quoque una vel altera in capite alba. Dorsi & Colli medii tegetes necnon scapulares pennæ longiores, fuscæ, marginibus albidis. Fusco colori aliquid etiam ruffi sparsim admiscetur. Uropygium leucophæum.

Remiges pennæ majores nigriores. Marginibus omnium à secunda exterioribus ruffo maculatis. Priorum autem limbi interiores longas transversas maculas albas obtinent. Omnium apices albes. Alarum tegetes dorso concolores.

Cauda in Aldrovandi ave secundo loco descripta (nam D. Willughby nescio quomodo eam omisit) pennis 10 constabat, utrinque ad nervum albis notis, figuram quodammodo cordis æmulantibus, atque interjecto inter singulas digiti intervallo pulcherrima serie & jucundo spectaculo respersis. Sed earundem in latere interno margines (exceptis duabus mediis) & extremus apex omnibus candidis notis insigniuntur.

Pedes & Ungues lutei. Digniti postici duo, quorum interior omnium minimus, huic magnitudine proximus anticorum interior. Ungues in medio nonnihil concavi ex parte inferiore. Digniti antici ab angulo ad primum usque articulum membranâ connexi.

In dissecti ventriculo Erucas aliâque insecta invenimus.

Cuculi nutritrix curruca est, nec curruca solum sed & aliæ etiam aviculæ, ut Palumbi, Alaudæ, Fringillæ, &c. Ego ipse multis aliis testibus Motacillam Cuculi pullum pascenssem conspexi. Cuculus ipse non nidificat, verum reperto aviculæ alicujus nido; ova (si qua sunt) perdit, eorumque loco suum ponit & deserit. Avicula ei incubat, exclusumque pullum pro suo studiosè nutrit fovétque donec adoleverit & ad volandum aptus fuerit. Quæ res aded absurda est & monstri similis, ut ego sanè satis mirari nequeam in rerum natura tale exemplum dari, nec nisi oculis ipse propriis conspexissem, unquam induci potuissem ut crederem id instinctu naturæ fieri, quæ aliâ unam eandemque legem & ordinem summa ratione & prudentiâ constitutam per omnia observare solet, ubique sui similis. Lex autem & ordo quem in hac parte observat est, ut matres nidificent, si opus sit, ova incubent, & pullos exclusos educant.

Quid

Quid fiat de Cuculo hyberno tempore, num in cavas, arbores aliâve latibula se abdens torpidus & semi-mortuus jaceat, vere autem novo expergiscatur denuò & reviviscat an potius appetente hyeme frigoris impatiens in calidiores regiones migret, nobis nondum planè constat. Aldrovandus eum hyeme arborum cava intrare, aut in lapidum & terræ cavitatibus per totam hyemem latere longa observatione compertum scribit. Fabulantur (inquit) quidem apud Germanos Helvetos Basilienses Tigurinum rusticum quendam, cum truncum fornaci calefaciendæ hieme immisisset, Cuculi in ea vocem audivisse. Cum enim frigoris sit impatiens, naturæ etiam, teste Aristotele, frigida, non mirum si hyberni frigoris evitandi gratiâ in cavernas se abdat, eò præsertim magis, quòd eo tempore deplumescat. Nos etiam novimus, qui media hyeme, tempestate præter solitum miti & tepidâ, Cuculi vocem auditam asseverârunt. Verùm cum multas avium species migratorias esse, & pro anni tempestate loca mutare certissimum sit ut v. g. Coturnices, Scolopaces, Turdos, Ciconias, &c. Cur non & Cuculi idem faciant. Ego certè neminem adhuc novi, qui se Cuculum in cava arbore aliòve latibulo media hyeme invenisse & extraxisse asserere ausus fuerit. D. Johnson literis ad nos datis scribit, novisse se Cuculum omni cura & diligentia in cavea nutritum, qui tamen seu ob victus diversitatem naturæ suæ minus convenientis, sive ob aliquam ignotam causam, ante hyemem torpidus fiebat, deinde scabie atque ulceribus per corporis superficiem erumpentibus laborans, tandem moriebatur.

Cuculi juvenes seu pulli antequam pennas mutaverint pulcherrimis maculis variè depicti sunt.

LIB. I. PART. I. SECTIO II.

De Rapacibus nocturnis.

Rapacium nocturnarum in Anglia præter Caprimulgum quatuor habentur species. 1. Asio sive Otus: nostratibus *The Horn-Owl*, ob pennulas in capite extantes cornuum aut Auricularum æmulas. 2. Aluco minor Aldrov. *The White-Owl*, or *Charch-Owl*, or *Barn-Owl*. 3. Strix Aldrovandi, *The Brown-Owl* or *Ky-Owl*, or *Screech-Owl*. 4. Strix cinerea, fortè *Ullula* Aldrov. *The Grey-Owl*.

CAP. I. §. I.

IX. De Carnivoris seu Rapacibus nocturnis auritis, & primò de Bubone, The great Horn-Owl or Eagle-Owl.

Bubonis Aldrovandus tres figuras & tres descriptiones exhibet, quas unius ejusdemque speciei Avis esse mihi verisimile est. Prima è Gesnero desumpta est: posteriores duas ipse concinnavit ex observatione propria.

1. Primus (Gesneri verba sunt) magnitudine vincebat Anterem, aut saltem æquabat reliquo corpore. Alis magnis erat & longis ad tres dodrantes, cum ab initio earum ad finem usque maximæ pennæ ad rectam lineam extendebantur. A supremo osse alarum ad infimam extremitatem rectè dodrans unus cum palmo erat. Caput cum formâ tum magnitudine felinum, unde non temere *Chat-huant* quasi felis gemebunda Gallis vocatur. Pennæ supra utramque autem nigricantes subrigebantur ad tres digitos. Oculi magni, Plumæ circa uropygium densæ & mollissimæ, digito extenso seu palmo (si bene memini) longiores. Longitudo ab extremo rostro ad ultimos pedes sive ad ultimam caudam tres quoque dodrantes cum palmo æquabat. Iris oculorum croceo splendebat. Rostrum breve, nigrum & aduncum erat. Pennis remotis aurium meatus magni & patentes videbantur. Utrinque ad nares pili barbularum instar ex pennulis tegebant. Pennis per totum corpus color varius ex albicantibus maculis, nigris & subruffis cruris longitudo dodrans cum palmo: Ejus pars supra genua per quam crassa & torosa. Ungues nigri, adunci, acutissimi. Pes ad extremos usque digitos pilosus, plumis ex albicante colore subruffis.

2. Huic quod ad magnitudinem attinet (inquit Aldrovandus) per omnia respondet Bubo quem secundo loco exhibemus. Verùm in multis aliis ab eo variat. Nam nostro crura pilosa quidem sunt ad extremos usque digitos quemadmodum & illi, sed breviora

breviora & graciliora, nec ita torosa supra genu, neque in tibiis adeo firma ac crassa. Color rostro per totum corpus fulvus, seu ferrugineus ex cinereo, in pectore potissimum ubi etiam subnigris maculis in longum ductis, instar Perdicum & Anatium quarundam, necnon Accipitrum pulcre minutimque distinctus est. Præter id etiam differt quod in universo corpore, magis verò dorso & capite maculas quasdam incerti ductus lituris nigris, crassis & quodammodo figuratis gerat. Noster verò non ita picturatus est, sed in alarum pennis majoribus & caudâ lineis subnigris transversis largiusculis distinguitur, quibus ille destitutus est. Sunt autem hæ ita efformata, præsertim in cauda, ut singulæ latiores supernè & infernè aliis subtilioribus claudantur, instar fimbriarum triplici ordine dispositæ, & certis à se mutuo intervallis, ut in Accipitribus, determinata. Ungues huic maximi & acutissimi, at non nigri ut alteri sed cornei. Cauda utriusque admodum brevis.

3. Tertius secundo per omnia similis apparet, hoc excepto quod tibias minimè hirsutas habeat, sed quemadmodum & pedes debiles.

Duas hujus generis aves vidimus in vivario Regio *S. Jacobi* dicto propè Westmonasterium. Magnitudo singulis Aquilæ: Pedes ad unguis usque hirsuti. Digni antici quidem tres, verùm eorum extimus retrorsum flecti potest postici instar, adeo ut æquo jure duos posticos habere dicatur ac reliquæ nocturnæ. Color totius Baticus, & similis ferè colori Ardeæ stellaris, lituris longis nigris per medium plumarum ductis, mediis scil. nigris, oris Baticis. Circa ventrem quoque lineis seu arcolis transversis decoratur.

Irides oculorum ex rubro flavicantes seu flammæ. Ungues longi.

In rupibus arduis & inaccessis nidificare dicitur.

Bubo ille quem Marggravius describit sub titulo *Jacurutu* Brasiliensium huic omnino idem esse videtur. Magnitudine, inquit, æquat anseres: caput habet rotundum instar felis: rostrum aduncum, nigrum, superiori parte longius: oculos magnos, elatos, rotundos & splendentes instar crystalli; in quibus interiùs circulus flavus versùs extrema apparet. Latitudo oculorum aliquanto major grosso Mifinico. Propè aurium foramina plumas habet duos digitos longas, quæ instar aurium in acutum desinunt & attolluntur. Cauda lata est, neque alæ pertingunt ad illius extremitatem. Crura petinis vestita usque ad pedes in quibus quatuor digiti tres anteriùs, unus posteriùs versus, atque in quolibet unguis incurvatus niger, plus quam digitum longus & acutissimus. Pennæ totius corporis eleganter variegatæ è flavo, albo & nigricante.

In altissimis & inviis rupibus nidulari dicitur. Non Aviculas tantum rapit, sed & cuniculos & lepores non lecus ac Aquila. Imo verò (inquit Aldrovandus) nullum est Animal quod tantum prædæ noctu congerat ac Bubo, potissimum dum pullos educat, adeo ut non sibi suisque solùm, sed venatoribus etiam qui nidum didicerunt fati lucri adferat. Hi enim dum ad aliam prædam evolat, quam priùs deposuerat clam suffurantur, tantum tamen relinquentes quantum ad pullos nutriendos sufficiat.

§. II.

X.

Otus sive noctua aurita. The Horn-Owl.

Fœmina erat quam descripsimus; Pondere 10 unciarum, longitudine ab initio rostri ad finem caudæ 14; digitorum. Maximis pennis ad rectam lineam extensis alarum extremitates 40 digitorum intervallo distabant.

Rostrum nigrum. Lingua crassa & nonnihil bifida oculorum irides pulcherrimè flavæ. Aurium opercula magna. Torquis faciem ceu Peplus cingens duplici plumarum circulo constat, quorum exterior lineolis exiguis albis, nigris & ruffis variegatur: interior sub oculis ruffus; ubi contigui sunt uterque nigricat. Quæ infimum ventrem, pedes, &c. tegunt plumæ ruffescunt; quæ pectus & gulam mediam nigræ sunt, marginibus partim albis, partim flavis. Alas subtus tegentes ruffescunt; & ad fundos primorum Remigum macula magna transversa nigra cernitur. Superiùs in ipsâ alæ flexura & sub ala notha lata est area nigricans, alias minores ordines pennarum alas vestientium nigro, cinereo & flavo variis sunt. Dorsum alis concolor, mediis plumarum tegetum plerunque nigricantibus. Cornua seu pennæ auriculas imitantes plus digitum longa sex pennulis constant, quibus media nigra, fimbriæ exteriores ruffæ, interiores albæ fulco maculatæ.

Caudam sex septemve aræ transversæ nigræ angustæ distinguunt: Spatia intermedia superiùs cinerascunt, inferiùs flavescunt.

Remiges

Remiges alarum caudæ concolores, verùm in exterioribus præcipuè, nempe tertîa, quartâ, quintâ lata est area fundum versùs ruffa. Remigibus majoribus arcæ nigrae latiores multò sunt quàm sequentibus.

Pedes ad unguës usque densa plumagine tecti. Unguës nigri: medii digiti unguis ex parte interiore in aciem compressus. Digitus anticorum extimus retrorsum flecti potest, ut in hujus generis reliquis.

Vesicula fellea ei ampla: Appendices intestinorum longiores & tumidiusculæ: in ventriculo ossicula & pili murium reperti sunt. Circa Bononiam & alibi in Italia frequens est: in Anglia rarior, habetur tamen, nam *D. Jessop* ex agro Eboracensi eam ad nos transmisit.

Avis hæc Buboni excepta magnitudine per omnia exactè similis est, unde & Galli eodem nomine cum additione sola minoris eam appellant. Aldrovandus eam cum Bubone in structura seu potiùs situ digitorum convenire scribit, cum utraque tres anticos, unum tantùm posticum habeat, præter normam aliarum nocturnarum, quæ binos anticos totidem posticos habent. Verùm in iis quas nos observavimus, non Otis solum sed & Bubonibus, pedum digiti eodem modo dispositi sunt ac in hujus generis aliis. Anticorum enim extimus retrorsum flecti potest, adeoque posticum imitatur, & eodem munere fungitur.

Aldrovandus duas Asionis species describit. Prioris descriptio Avi nostræ in plerisque convenit: utramque apud ipsum vide & confer. Bellonianus Otus eadem proculdubio avis est cum nostrâ.

Montes plerumque inhabitant locaque edita, contra atque noctua & ulula quæ campestribus gaudent.

§. III.

XI.

Scops Aldrovandi lib. 8. cap. 4.

Quam nostrates *Chiuvino* vocant, omnium rapacium nocturnarum propè minima Ex Aldrovanda. est. Noctua minor est, major Turdo, Palumbo ferè par, paulò tamen minor. Dodrantem ejus longitudo implet. Magnitudine tantùm corporis & colore nonnihil à Bubone differre videtur. Caput ejus teres instar globuli, plumulis vestitum coloris ubique plumbei. Rostrum ei breve, obuncum, nigrum. Aures vel plumulae in aurium modum surrectæ, in mortuo vix apparent, in vivo manifestiores & ex una tantùm pinnula constantes. Potissimus totius corporis color superficie tenùs cinereus est, hinc indè nonnihil admixto plumbeo, maculis plurimis albicantibus, & plusquam ullius alterius Rapacis nocturnæ ornatu pulcherrimo distinctus. In majoribus alarum & caudæ pennis transversim positæ maculae albæ spectantur minores: reliquas omnes præter notas transversas lineas in longum nigra secat. Ruffo præterea decore per totum respergitur, potissimum circa collum & alarum initium. In ventre plumæ magis quàm alibi candicant, quarum uti omnium etiam reliquarum radices nigrae sunt: sed hæc peculiariter medio rufescunt, cætera albæ, notis minimis iisque nigris variegatæ. Oculi quales plerisque nocturnis ignei, crocci, splendidi. Tibiæ plumosæ, ex cinereo subruffæ. Pedes habet exiguos, fuscios ad plumbi colorem obscurum accedentes, squamosos, depiles, in digitos binos anticos & totidem posticos dispersitos, unguibus fuscis instructos. Hæc Italiæ frequens est.

Hujus generis aliam apud Germanos reperiri scribit Aldrovandus descriptâ albidiorẽ, caudâ longiore, auriculis etiam longioribus, reliqua similem.

CAP. II. §. I.

XII. De Carnivoris seu Rapacibus nocturnis non auritis, & primò de Strige
Aldr. Anglicè The common brown or Ivy-Owl.

MA s erat quem descripsimus, pondere 12⁵ unciarum, magnitudine Columbae Magnitudinali metiarz. verùm corpore breviorẽ. Longitudo à summo rostro ad extremam caudam 14 erat digitorum: Latitudo inter extremitates alarum expansarum duorum pedum & novem digitorum.

Rostrum ab apice ad angulos oris digitale aut majus, colore corneo aut pallidè Rostrum. cæruleo. Rictus oris amplior, verùm Rostrum brevius quàm in Alucone. Lingua non Lingua. admodum

- admodum lata, neque crassa, extremo nonnihil bifida. Palato cavitas linguae aequalis insculpta est. Oculos habet ingentes, duplo etiam majores quam Aluco exteros & protuberantes. Membranae nictationi inservientes à summa parte oculi deorsum extensae margines nigros obtinent. Palpebrarum orae latiusculae sunt marginibus rubentibus. Aurium foramina ampla, triplo majora quam in Alucone, valva cutaneâ oblecta.
- Oculi.** admodum lata, neque crassa, extremo nonnihil bifida. Palato cavitas linguae aequalis insculpta est. Oculos habet ingentes, duplo etiam majores quam Aluco exteros & protuberantes. Membranae nictationi inservientes à summa parte oculi deorsum extensae margines nigros obtinent. Palpebrarum orae latiusculae sunt marginibus rubentibus. Aurium foramina ampla, triplo majora quam in Alucone, valva cutaneâ oblecta.
- Aures.** Aurium foramina ampla, triplo majora quam in Alucone, valva cutaneâ oblecta.
- Pennae faciem cingentes.** Circulus pennularum extantium, muliebris pepli instar quo caput obvelant, oculos & mentum cingit, ut in Alucone, humiliorum tamen quam in illo Circulus hic duplex est seu duplici pennarum serie constat, exteriore rigidiorum albo, nigro, & ruffo coloribus variarum; interiore molliorum coloris albi cum flammeo mixti. Media pars capitis extra peplum nigricat. Exterior Pepli circulus etiam aures amplectitur; qua aures transit interiorum ejus pennularum pars maxima aurium operculis innascitur. Oculi in hac ave viciniore sunt auribus quam in alio quocunque animali mihi cognito. Ultra nares infra oculos pili rigidi seu setae erectae scapis nigricantibus succrescunt. Dorsum & supina corporis pars ex ferrugineo & nigricante colore varium, nigro medium ferrugineo oras plumarum occupante. Verùm si singulas plumulas curiosè contempleris, lineis transversis cinereis & fuscis alternis undulatis variegatas observabis. Venter & prona pars dorso concolor, verùm alboris mixturâ dilutior. Fundi omnium plumarum nigri. Plumae totius corporis in hac alisq̃ue hujus generis molles & longiores altiorésve sunt quam in aliis plerisque avibus, ut avis longè major videatur quam revera est. Pedes ad unguis ferè plumagine densa fœdida alba lineolis nigris undulatâ vestiti, duobus tribusve tantum squamis annularibus nudis.
- Dorsi & supinae partis color.** Dorsum & supina corporis pars ex ferrugineo & nigricante colore varium, nigro medium ferrugineo oras plumarum occupante. Verùm si singulas plumulas curiosè contempleris, lineis transversis cinereis & fuscis alternis undulatis variegatas observabis. Venter & prona pars dorso concolor, verùm alboris mixturâ dilutior. Fundi omnium plumarum nigri. Plumae totius corporis in hac alisq̃ue hujus generis molles & longiores altiorésve sunt quam in aliis plerisque avibus, ut avis longè major videatur quam revera est. Pedes ad unguis ferè plumagine densa fœdida alba lineolis nigris undulatâ vestiti, duobus tribusve tantum squamis annularibus nudis.
- Ventris color.** Venter & prona pars dorso concolor, verùm alboris mixturâ dilutior. Fundi omnium plumarum nigri. Plumae totius corporis in hac alisq̃ue hujus generis molles & longiores altiorésve sunt quam in aliis plerisque avibus, ut avis longè major videatur quam revera est. Pedes ad unguis ferè plumagine densa fœdida alba lineolis nigris undulatâ vestiti, duobus tribusve tantum squamis annularibus nudis.
- Pedes.** Pedes ad unguis ferè plumagine densa fœdida alba lineolis nigris undulatâ vestiti, duobus tribusve tantum squamis annularibus nudis.
- Remiges.** Remiges pennae in utraque ala 24. Extimae Remigis exteriores pinnulae in apices seu setas à se invicem separatas pectinis dentium in modum dispositas desinunt. Tum Remiges Alarum tum caudae pennae areis transversis fœdide albetibus ferrugineo seu fulco colore tinctis sex septemve variantur. Tegetes alarum, mediae praecipue, & scapulares longiores dorso utrinque incumbentes pennae albis maculis in interioribus praesertim pinnulis notantur.
- Alae.** Tegetes alarum, mediae praecipue, & scapulares longiores dorso utrinque incumbentes pennae albis maculis in interioribus praesertim pinnulis notantur.
- Cauda.** Cauda 6½ digitos longa, 12 pennis integratur, mediis longissimis, reliquis ordine ad extrema sensim brevioribus. Omnes autem in acutos mucrones desinunt, cum in Alucone obtusae sint.
- Pedes. Digni.** Planta pedis callosa, pallida, unguis longi, coloris corni seu nigricantis. Digni nullâ membranâ connexi; extimus anticorum retrorsum flexi potest instar postici, unde posticos duos habere dicitur.
- Intestina & Viscera.** Intestina in multos gyros contorta, 30 digitos longa Appendices seu caeca 5½ digitorum, versus extrem. tumida & plena. Hepar in duos divisum lobos. Cystis fellea ampla, testiculi magni nigri. Ventriculus crassior & carnosior quam in plerisque carnivoris. Supra ventriculum echinus granulatus: in ventriculo murium pili.
- Quomodo ab Alucone differat.** Ab Alucone differt, quod extima alae penna exigua sit, & plus palmo brevior tertiâ quartâque; secunda digito brevior tertia, quarta & quinta omnium longissima; cum in illo secunda & tertia omnium longissima sunt, extima autem utraque vix digito dimidio brevior est.
- Aldrovandus Strigem suam caprarum ubera exugere à rusticis agri Bononiensis sibi relatum scribit: quod nostram hanc avem factitare nemo unquam, quod novimus caprarius conquestus est.

§. II.

XIII.

Strix cinerea, an fortè Ulula Aldrov. The Grey Owl.

Aliam hujus generis avem primò Viennae Austriae vidimus & descripsimus, postea etiam in Anglia. Uncias 11½ pendebat. Ab apice rostri ad ultimos pedes extremamve caudam, nam par erat mensura, 14½ digitos longa erat: intervallum extremitatum alarum extensarum duorum pedum & 11 digitorum. Rostrum digitum ferè longum. Lingua minus crassa quam in Accipitribus. Cutis basin rostri obvestiens, diurnis Rapacibus communis, huic & congeneribus deest. Nares oblongae: Oculi ingentes, sphaerici quatenus exterius apparent. Palpebra utraque in membranam circa margines nigram desinit. Irides oculorum obscure avellanæ. Aurium foramina magna, operculis tecta.

Avis hæc pro magnitudine apparente levis admodum est & plumosa. Torquis rigidiorum pennularum albo & fusco varius à mento incipiens oculos aureosque ad rostrum usque pepli instar circumambit; intra aures alius circulus cinerascens, pilis rarioribus

rioribus & tenuioribus constans oculos cingit. Corpus ubique cinereo & fusco pulchrè variatur. Dorsalium pennarum scapi nigricant. Scapularium longiorum pinnulæ ad scapum exteriores ferè totæ sunt albæ. Infimus venter albet. Pectus lituris oblongis nigris pingitur.

Remiges alarum areolis transversis nigrioribus & ex cinereo ruffis variantur. In tertio alæ tegetum ordine macula una vel altera alba.

Pedes ad ungues usque plumis tecti, ita ut duo vel tres tantum annulli nudi appareant. Planta callosa flavescit. Extimus digitus retrorsum flecti potest postici instar, unde duos posticos habere videtur. Antici duo digiti æquales: Posticus minimus. Medii digiti unguis ab interiore latere in aciem tenuatur.

Strigis nomen à stringendo sumptum nonnullis creditur quoniam dormientes suffocant: Ovidio à vocis stridore.

*Est (inquit) illis Strigibus nomen sed nominis hujus
Causa, quod horrenda stridere nocte solent.*

Hæc præcedenti similis est, & magnitudine æqualis, à qua tamen manifestis notis, quæque specificam differentiam arguunt, distinguitur. Harum præcipuè sunt. Quod hæc cinerea sit aut grisea, ut recentiores vocant, illa fusca magis aut brunnea. 2. Quod hæc maculis longis in pectore donetur, quibus illa caret. 3. Quod interior peplus tantum fusco & albo varius sit.

φ. III.

XIV. Aluco minor *Aldrov. Anglicè, The common Barn Owl, or
White Owl, or Church Owl.*

MAs columbæ magnitudine par, 11½ uncias pendeat. Longitudo ab apice rostri ad extremum caudæ 14 erat digitorum. Extremitates alarum expansarum trium pedum, & sesquidigiti intervallo distabant. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale ferè, album, extremitate aduncum. Lingua nonnihil bifida. Nares oblongæ. Circulus seu torques plumularum molliorum albarum luteis rigidioribus cinctarum, à naribus utrinque inchoatus, pepli seu flammei muliebris instar, oculos & mentum ambit. Adeo ut oculi in cavitatem profundam à plumulis undiquaque surrectis constitutam velut immergantur. Ad interiores oculorum angulos fundi plumularum ambientium fulvi. Aures operculo seu valvâ ab anteriore parte juxta oculos exortâ & retrorsum vergente teguntur: interior circulus quem diximus plumularum molliorum lanuginosarum valvas hæc rectâ transit, adeo ut pars ejus aliqua iis innascatur.

Pectus, venter, & quæ alas subtus vestiunt albæ, maculis obscuris quadrangulis rarioribus punctatæ. Caput, collum, dorsum ad Remiges usque variis coloribus præ aliis avibus nocturnis pulcherrimè exornantur.

Singulæ scæ plumæ aliàs dilutè fulvæ, versùs apices lineolis albis & nigricantibus undulatis quæ canitiem quandam referunt, variantur, perque singularum scapos singulæ areolæ macularum albarum & nigrarum sibi invicem succedentium serie constantes cernuntur, aliis tribus maculis albis & totidem nigris, aliis duabus, aliis singulis tantum compositis.

Remiges in singulis alis 24, è quibus majores quatuor areolas fuscas obtinent, minores tantum tres. Spatia intermedia fulva, punctulis nigricantibus velut aspergine quadam irrorata. Extimæ pennæ pinnulæ exteriores in setas disjunctas seu separatas à se invicem, pectinum dentes imitantes desinunt. Alæ complicatæ ad extremam usque caudam vel etiam ulteriùs protenduntur.

Cauda 4½ digitos longa, 12 pennis constat proximè æqualibus, alis concolor, 4 areolis transversis fuscis intercepta. Margines interiores pennarum tum caudæ, tum alarum albicant.

Crura ad pedes usque densa lanugine tecta. Digiti pilis tantum rarioribus obsiti. Medii digiti unguis ab interiore latere ferratus, ut in Ardeis, non tamen adeo manifestè. Unum tantum digitum posticum obtinet, verum anticorum extimus retrorsum flectere aliquatenus potest, postici instar.

Intestina 12 digitos longa: Appendices seu cæca duos tantum. Cystis felleæ amplæ.

Ova alba.

Descriptio Aldrovandi cum nostra exactè convenit.

Oculus in hac ave, & ut arbitror in reliquis hujus generis omnibus structuræ raræ est & singularis. Pars enim quæ extat & foris conspicua est quamvis perampla sit nihil aliud est quam iris sola. Integer enim oculi bulbus exemptus galerum seu cassidem refert; iride quam diximus seu parte apparente capitio, parte latente & aliquouſque ulterius undique extenſa marginibus respondente. Sunt autem oculi omnino fixi & immobiles. Interiores palpebrarum margines circumcirca flavi.

Avem hanc in Brasilia Novi Orbis inveniri autor est Marggravius, qui eam sub titulo *Tuidara* Brasiliensium describit.

§. IV.

XV

Aluco prior Aldrov.

AUriculis seu cornibus caret, sed horum loco habet velut coronam quandam à plumis constructam, quæ totam faciem obit, pinnulis nempe supra oculos superciliarum more elevatis, utrinque per tempora, necnon sub mentum descendo in orbem coeuntibus, in flammei seu pepli muliebris formam, quo caput & faciem mulieres obvolvunt. In cavitatem profundam à plumulis undiquaque surrectis constitutam, oculi immerguntur magni, atrii toti, nulla colorum diverſitate ut in aliis auritis distincti. Pars avis prona, nempe pectus & venter albescit, maculis nigris resperſa majusculis. Rostrum album est, admodum aduncum, quemadmodum & ungues. Crura plumis conteguntur candidis, Pedes verò pilis tantummodo. Dorsum colore plumbeo notulis variegatum albidis. Corpus denſo plumarum tegmine vestitur, quod in causa est, ut caponem æquet magnitudine: si verò denudatur vix pullo gallinæ par est. Alæ magnæ sunt, ita ut ultra ultimam caudam protendantur. Hæc ex Aldrovando.

§. V.

XVI.

Ulula Aldrovandi, An fortè Strix cinerea nostra?
The Grey Owl.

AVis Latine *Ulula* dicta, Anglicè *Owl*, sive *Howlet*, Gallicè *Hulot*, Germanicè *Uhl* sive *Eul* à voce quam edit lugubri & flebili proculdubio denominata est; siquidem *Howl* Anglis & Germanis idem valet quod ululo seu ejulo Latinis. Quocirca quam Aldrovandus sub hoc titulo exhibet, cum vocem non flebilem ejulando, quæ Ulularum esse dicitur, sed pullorum Gallinaceorum haud abſimilem rostro frendendo ederet, minus audacter *Ululam* esse pronuntiat: Si tamen ad specierum aliquam referenda sit, non videt quò commodius quam ad *Ululam* reduci possit. Eam autem in hunc modum describit.

A rostro ad extremam usque caudam longitudine erat duorum dodrantum. Caput, dorsum, alæ, cauda colore cinereo, maculis albicantibus ac nigris distincta: Sub ventre albicat & maculis nigricantibus variegatur. Capite est valde magno, enormiter crasso, tereti, plumoso admodum: oculis ex toto nigricantibus, & plumulis albis undiquaque in orbem cinctis. In quorum item ambitu, ad palpebrarum oras lippientium instar rubescens circulus conspicitur. Superiori tantum palpebra inter nictandum oculus contegebatur. Rostrum aduncum, subvirescens; nares patulae. Alæ maximæ, longitudine duorum dodrantum, ad extremam usque caudam protense. Crura habebat pilosa, ad ungues usque leucophæos, aduncos, acutissimos. Dignati quatuor, bini ante, retro bini. Avem hanc per trimestre spatium domi meæ alui. Hæc eadem esse videtur *Strigi* nostræ cinereæ superius descriptæ.

Gesnerus *Ululam* suam his verbis describit. Magnitudo Gallinæ vel supra. Color rufus nigro resperſus. Rostrum albicans, breve, ut in genere *Noctuarum*, aduncum ita ut superior pars multò sit longior. Oculi magni, nigri, pupilla obscure ruffa. Margines palpebrarum rubicundi, membranâ nictitanti insuper obducebantur. Pinnulæ inter oculos & dorsum multæ, dense, cinereo ferè colore. Collum agile multum retro. Crura albicantia punctis consperſa lividis, hirsuta ad pedes usque. Pedum digiti bini ante, totidem retro.

Nobis hujus generis avem nondum videre contigit. Quæ enim *Owl* & *Howlet* nostratibus dicitur. *Aluco* est Gesneri & Aldrovandi: quamvis apud nos *Owl* generale nomen sit omnibus in universum nocturnis avibus attributum.

§. VI.

XVII. *Noctua minor.* The little Owl.

A Vem hanc Vienna Austriae in foro venalem emimus & descripsimus, ubi eam *Schaffilt* vocant.

Magnitudine vix Merulam aequabat. Longitudo à Rostro ad caudam extremam septem ferè digitorum erat : Latitudo alis extensis 14 plus digitorum. Rostrium albicat, èstque aliorum hujus generis simile. Lingua extremo nonnihil bifida, ut in Bubonibus. Palatum inferius nigrum. Torquis ultra aures minor & minus faciliè distinguitur. Corpus supinum fuscum, nonnihil rufi admixtum habens, maculis transversis albidis. In caudâ quinque vel sex lineæ transversæ albæ. Cauda 2½ digitos longa, pennis 12 exactè aequalibus composita. Maxillæ vel plumule circa aures albo & fusco variantur. Mentum & infimus venter albert. Pectus oblongas habet maculas fufcas.

Remigum pennarum pinnulæ seu tele ad scapum interiores, maculis albis rotundis pinguntur.

Oculi huic minores & pulchriores quàm aliis congeneribus iridibus dilutè flavis; Aures magnæ.

Pedes ad unguis ferè plumosi, duobus tantum vel tribus annulis nudis. Postici digiti duo; medi digiti unguis ex parte anteriore in aciem tenuatur. Planta pedis lutea. Ungues nigri. Cystis fellea magna.

In sylvis Aultriacis invenitur sed rariùs. Vidimus postea Romæ venalem. Uruntur eâ ad aucupium.

Aldrovandus hujus Noctuæ meminit his verbis. Relatum nobis est, apud Germanos Noctuam aliquando captam, ætate perfecta, magnitudine Alaudæ, diminutivo Germanico *Kentzlin* dictam, id est pumilam Noctuam; ejus etiam iconem è Gesnero perticæ insidentem exhibet.

Quam ille pro Noctua depinxit & descripsit magnitudine erat Columbæ, dodrantem longa. Capite majusculo supernè depresso. Oculis magnis & *glaucis. Rostro adunco, longiusculo, dilutè flavo. Corpore toto plumis partim Bætico, partim albo distincta. Per alas extremas præsertim Remiges lineæ transversæ coloris castanei latæ conspiciebantur. Quæ per ventrem in longum ductæ velut guttæ apparebant, ejusdem coloris erant : sed inversæ reliquum spatium album. Extremæ alæ ad ultimam usque caudam protendebantur. Crura plumosa & hirsuta ad pedes usque colore cinereo-bætico. Pedum digiti subfusci, cinerei, implumes, bini utrinque. Ungues adunci acuti, nigri.

* Glaucedinem vocat pupillam oculorum nigram, inde flavam.

§. VII.

XVIII. *Noctua Brasiliensis* Cabure dicta Marggrav.

Magnitudo ei Turdelæ. Caput habet rotundum; Rostrium breve, aduncum, flavescens : duo foramina narium : oculos pulchros, magnos, rotundos, flavos, pupilla nigra. Sub oculis & ad latera rostri multos habet pilos, longiusculos, fuscos. Crura brevissima, totaliter pennis vestita, flava, uti & pedes; in iis autem quatuor digitos more vulgari, unguibus semilunaribus, acutis, nigris : Caudam latam, propè cujus exortum alæ desinunt. In toto capite, dorso, alis, caudâ coloris est umbræ dilutæ; ac in capite & collo minimis, in alis majoribus maculis albis variegatur. Cauda verò albo est undata. Pectus & infimus venter albicant, & maculis umbræ dilutæ variegantur. Faciliè mansuescit. Collum ita circumagere potest, ut rostri acies exactè dorsi medietatem ostendat. Ludit cum hominibus instar Simiæ, & varios mimos facit aspectu suo, & crepitus rostello. Præterea pennas ad latera capitis erigere potest, ut cornicula seu auriculas repræsentent. Victitat carne cruda.

CAP. III. §. I.

- XIX. *Caprimulgus* Aldrov. in agro Salopiensi the Fern-Owl,
in Eboracensi the Churn-Owl a strepitu quem
inter volandum edit. The Goat-sucker.

Longitudo avis à rostro ad ultimam caudam 10 aut 11 erat digitorum. Caput ei magnum, multò tamen minùs pro corporis ratione quàm reliquis avibus notum. Rostrum minimum, nigrum, nonnihil incurvum. Rictus seu hiatus oris ingens. In palato Appendices nullæ, sed primùm longa fissura, tenui ossiculo seu septo per medium divisa: infra fissuram illam alia latior & brevior, & ad hujus fundum linea appendicum transversa. Ad latera mandibuli superioris setæ nigrae, rigidae.

Prona pars corporis areolis nigris & ex ruffo albis varia. Occiput cinerascit mediis plumarum nigris; qui colores etiam inferius cernuntur. Ala nigro & ruffo variae sunt; at minores tegetum ordines cinereum interspersum habent. Cauda 5 ferè digitos longa, decem pennis composita, areolis transversis nigris distincta. Spatia intermedia cinerascunt guttulis nigris respersa, & ruffo nonnihil tincta.

Tibiae ex parte anteriore ad digitos ferè plumosae. Pedes breves & exiles: Digiti nigricant. Ungues parvi nigri. Medius digitus longissimus: extremi inter se aequales & membranà utrinque medio ad primum usque articulum juncti. Unguis medii ex parte interiore appendices habet pectinatas ut in Ardeis. Posticus brevissimus, si modò posticus censendus sit, & non potius anticis annumerandus.

In ventriculo semina & scarabæos observavimus. Ova longa, alba sed nubulis offuscata, & maculis praeterea nigrioribus punctata.

In alia hujus generis ave, (quæ an sexu an ætate solem à precedente differret nescio) Macula magna alba interiores pinnulas exteriorum trium pennarum Remigum occupabat: inque caudæ duabus utrinque extremis maculae itidem magnæ albæ ad apices cernebantur. Verum in priore curiosius spectata consimiles maculae pallidè flavicantes cum nigri mixtura apparebant.

Pulcherrima est avis, cuculo quàm Noctuae similior, & rostri pedumque structurâ ab aliis quibuscunque facilè distinguitur.

Reperitur apud nos variis in locis, agro Eboracensi, Derbiensi, Salopiensi & alibi, praesertim in montosis: quod verò caprarum ubera fugat, casve mulgeat, ut nomen arguit, nondum audivi.

§. II.

- XX. *Caprimulgus Americanus* Ibiæ Brasiliensibus,
Noitibo Lusitanis, Marggrav.

Avicula Hirundinis magnitudine. Caput habet latum & compressum: oculos magnos, elegantes, nigricantes, pupillâ atrâ splendente, ellipticæ figuræ. Exterius autem oculos ambit circulus ex albo flavescens. Rostellum minimum habet, quod non excedit crassitiem dentis aranei, nec tam longum est. Nares tamen patentes in rostro. Os amplissimum, quod clausum non potest videri; at quando rostellum aperit os ad oculos diducere potest, ita ut digitum ferè sit amplum. Linguam habet minimam: Crura alba & secundum corporis molem parvula, vix semidigitum longa: quatuor in pedibus digitos, tres anteriùs, quartum retrorsum versum, unguibus incurvatis nigricantibus. Secundum longitudinem in unguiculo digiti medii cujuslibet pedis versus interiora habet pinnam quasi multipliciter sectam seu dentatam; videturque unguiculus quasi plumatus versus interiora, sed non sunt pluma, verum cutacea materia & aspera. Caudam habet elegantem, quam in latum potest explicare, duos digitos longam, cum cujus extremitatè alæ desinunt. Pennas in toto inferiore corpore habet ex albis & nigris mixtas, ut Nifus: in capite, dorso, alis & cauda nigricant, & albedo inpersa gratâ varietate: nonnihil quoque flavedinis albedini admixtum. Uno verbo nigra est & punctulata hinc inde.

Reperitur & species hujus magnitudine noctuae ejusdem coloris & conformationis. Os quando aperit pugnum humanum facilè admittit.

§. III.

§. III.

XXI. Guiraquerea Brasiliensis ad Caprimulgum accedens, Marggrav.

A Laudæ magnitudine est, sed quia longas alas & caudam habet multò longiorem, videtur major. Caput latum, compressum, ac satis magnum habet, oculos magnos & nigricantes: Rostellum parvum, triangulare, compressum & superiore parte aduncum. Os amplum, longè amplius rostro, quod apertum triangulum efformat. Ad utramque autem extremitatem rostri superioris ad latera, digiti ferè longitudine in quolibet, 10 aut 12 circiter setas crassas suillas habet, protensas anteriùs & ad latera. Corpus haud longum, sed rotundum ferè est. Pedes 4 digitis more communi constant, quorum medius longior reliquis; & unguicolo suo (quos omnes habet nigros) pectine corneo subtiliter serrato dotatus est. Alas longas habet, nimirum semipedem. Cauda 8 digitos longa, constans in extremitate duabus pennis longioribus reliquis. Tota avis ex fusco cinerei coloris est, cum maculis obscurè flavis aut albicantibus mixtis, more Nisi. Circa totum collum autem ponè caput anulum habet obscurè aureum. Crura cinerea seu fusca. Digiti exiguà pelliculà connectuntur, non ità latà ut in Anatibus, nam non est Avis aquatica.

An aves hæ nocturnæ sint necne Autor non prodidit; utcunque externâ specie Caprimulgum exactè referunt.

SECTIO TERTIA.

De Uncunguibus frugivoris seu Psittacis.

CAP. I.

De Psittacis in genere.

A Vis hæc capite est prægandi, Rostro ac cranio duro: Cur autem aduncum ei Rostrum natura dederit, cum Psittacus fructivora & frugilega potiùs quam carnivora & rapax avis sit, hanc Aldrovandus rationem reddit, viz. quoniam ob pedum debilitatem per ramos aut clathras descendens, corporis pondus commodè sustinere non posset, nisi hamatum illud ac curvum semicirculari figurâ constructum fuisset, quo velut unco quodam aut harpagine obvia quæque prehenderet. Psittacus enim dum arbores aut parietes scandit, primò rostrum velut hamum quendam injicit, mox corpus sublevat, tum pedes obfirmat, denuo rostrum, mox itidem corpus, tum etiam pedes promovet, alternante operâ. Solus Psittacus cum Crocodilo mandibulam superiorem movet, ut cetera animantia omnia inferiorem tantùm. Lingua lata, quod ei cum reliquis avibus rapacibus commune est, cucurbitæ seminis figuram referens, ut notat Scaliger; hinc est quòd ἀρρωπιόλαττες eum dicunt, tum quòd lingua humanam referat, tum quòd humanum sermonem imitetur. Pedum species rara: non enim tres digitos antè habet & unum ponè, sed utrobique binos, quemadmodum Pici. Ungues aduncos habet, quibus escam instar Rapacium complectitur, & humano more ori admovet. Hanc enim digitis captam elevat, & ad os non quidem introrsum sed extrorsum convertit, more uti insolenti ac ridiculo, ità ut videtur incommodo. Non solum rostro quasi dentibus quibusdam Amygdalas integras primùm descendit, sed volutando etiam intra rostri cavitatem, & linguâ subigendo ac terendo comminuit, atque quasi mandit, & tandem comminutas deglutit. Psittaci etiamnum feri frugum omne genus, ut frumenta edunt & legumina. Hoc verò eis peculiare præ ceteris esse notatur, ut quemadmodum Helleborum coturnices, sturni cicutam, ità illi Cnici seu Carthami semen, quod homini catharticum est, non innoxie solum assument, sed & eo nutriantur commodè ac pinguescant. Fructus quoque omnigenos tum molli tum duro cortice intactos, cujusmodi sunt nuces, comedunt, imò hæc mirè delectantur.

Non solum humanam vocem imitantur, verùm etiam ingenio aliis omnibus avibus excellunt, ut historiis & exemplis plurimis probat Aldrovandus. Unam sanè lepidam historiolum referre non pigebit, quam Gesnerus sibi recitatam ab amico quodam scribit,

scribit, de Psittaco quem aiebat *Londini* in *Anglia* è palatio Regis *Henrici Octavi* in præterlabentem fluvium decidisse, & voce consueta iis qui quantocunque pretio (ut in periculo aliquo constituti, aut alii etiam joco) pontonem ex oppositâ ripa vocant, *a Boat, a Boat for twenty pound*, quod est, *cymbam, cymbam, vel pro viginti libris*, quâsi sæpissimè eunciari audiverat, & tum commodissimè meminerat, exclamasse. Exercitatum portitorem quendam properè adnavigasse, & sustulisse avem, & Regi (ad quem pertinere agnoscebat) reddidisse, tantum mercedis sperantem quantum avis promiserat. Rex pactus est, ut quam avis interrogata denuò mercedem dixisset, acciperet. Placuit conditio. Respondit avis, *Give the knave a groat*, id est, *Da nebuloi solidum*.

In utraque India tam Orientali quàm Occidentali frequentissimi sunt: in regionibus frigidis non gignuntur: sunt enim frigoris impatientes, adeò ut hyemes nostras agrè tolerant nisi hypocaustis foveantur. Cùmque sub cœlo suo, in Indiis nempe, perquam volaces sint, apud nos ob cœli frigidioris inclementiam, velut obtorpescent, minùsque agiles & expediti sunt ad volatum. Admodum longavi esse dicuntur.

Marggravio, Lerio & Pisone testibus, in cavis arboribus nidificant, ubi foramen extra rotundum faciunt, ac ova duo aut tria columbinis similia imprount, sine nido aliquo factò, ut vult Marggravius: Larius eos nidos construere orbiculari forma satis firmos & duros asserit. Constat ergo eos non suspendere nidos suis ramos arborum tenuissimis, ut Cadamustus & alii tradiderunt. Avis enim illa quæ nidum hoc modo suspendit *Gaira tangemia*, Marggravio autore, Brasiliensibus dicta, à Psittaco longè est diversa. Ova si tangas, nihilominus excluduntur, nec Psittacus ea deserit. Fiunt varii coloris Psittaci à Tapuyis, deplumando juniores & cutem variis coloribus inficiendo; Lusitani vocant *Papagios contrefeitos*. Quod si verum sit, (nobis enim non videtur verisimile) nihil attinet Psittacos ex colorum diversitate distinguere, cùm infinitum variare possint.

In omnibus quos hæcenus observavi Psittacis nares rotundæ fuere, in superiore parte mandibulæ superioris propè plumaginem sitæ sibi que mutuo vicinæ.

Psittaci magnitudinis ratione in tria genera dividi possunt, nimirum in maximos, mediocres, minimos.

Maximi Corvo nostrati aut etiam Caponi bene faginato magnitudine pares sunt, caudâ prælongâ; *Macao* & *Cockatoon* Anglicè dicti: Mediocres & vulgatissimi Columbo domestico æquales sunt aut majores caudâ brevi, *Parrots and Poppinjaes* nostratibus: minimi Merulæ aut Alaudæ magnitudine, caudâ longissimâ *Peroqueto* dicuntur.

CAP. XI.

De Psittacis maximis Macao & Cockatoon Anglicè dictis.

§. I.

XXIII.

Psittacus maximus cyanocroceus Aldrovandi.Magnitudo.
Longitudo.
Rostrum.Oculi.
Vertex.
Color.Cauda.
Pedes & Digi-
ti, Ungues.

HUJUS corpus Caponem bene faginatam adæquat. Longitudine erat ab extremo rostro ad extremam caudam bicubitalis. Rostrum aduncitate sua exactum hemicyclum componebat, extrinsecus in perfectam dimidiū annuli rotunditatem conformatum, palmum integrum longum; quæ incipit semidigito minùs crassum, si utramque mandibulam commetiariis. Superioris rostri longitudo duobus propè digitis inferius excedit, quod inferiore parte deorsum convexum ac teres est. Totum autem nigrum est. Oculi albi & nigri. Hos ternæ lineæ nigræ à rostro ad colli initium ductæ, figuram literæ S jacentis representantes in longum succingunt. Vertex capitis planus ac viridis. Guttur veluti torquis nigra ambit. Pectus, venter, femora, uropygium ac cauda inferior universa crocea. Cervix superna, dorsum, alæ ac caudæ pars superior amœnissimo colore cœruleo vestiuntur. Cauda binos plus minùs dorantes longa. Crura brevissima: Tibiæ crassæ, fuscæ, ut & pedes: Digniti longi, admodum magnis, aduncis & nigris unguibus armati.

§. II.

§. II.

XXIV. *Pfittacus maximus alter* Aldrov. Angl. Maccaw,
 seu Macao & Cockatoo.

Hic superiore nihilo minor, eadēque longitudine, sed corpore, ut videtur, haud itā crasso. Rostrum ei quā superiore brevius, nec longa ad eō hamo incurvum, tres propemodum digitos longum, & totidem quā committitur capiti latum; mandibulā superiore albā, inferiore nigrā. Albet oculorum regio & tempora. Capitis vertex palmo longior, compressus. Dorsum, alae incipientes, gula, pectus, venter, femora, denique cauda tota superne pulcherrimo colore puniceo decorantur. Sed & remiges pennae interiori parte simili colore rubent. Remigum tegetes secundo in alis ordine luteae sunt, puniceis marginibus, caeruleo velut oculo propē apicem ornata. Remigum exterior superficies & uropygium infernum saturo caeruleo tinguntur. Crufcula brevia ac pedes, digitis oblongis unciis unguibus armatis composita, fusca seu cineritio-obscura.

§. III.

XXV. *Pfittacus major diversicolor*, Maccaw seu Macao dictus, *Araracanga*
 Marggrav. *Pfitt. Erythrocyaneus* Gessn.

Indini observavimus *Pfittacum* quendam praecedenti vel valde similem vel proorsus eundem. Magnitudo eadem. Rostrum ingens, mandibulā superiore ferē totā albā, inferiore nigrā. Circa oculos cutis nuda, scabra. Caput totum miniatum, ut & pectus ventēque. Alae & cauda miniatum, caeruleo & flavo coloribus varia. Cauda praelonga, praecipue mediae duae pennae, quae reliquas multum excedunt, & in acutos mucrones desinunt, colore caeruleo.

Huic eundem esse puto quem describit *Marggravius* lib. 5. cap. 9. sub titulo *Araracanga* his verbis. Corvo nostrate major est: Caput magnum superius latum & planum habet; oculos pulchros, caesios, pupillā nigricante. Oculos autem exterius ambit membrana alba, ut & maxillas & rostrum inferius: haec subter oculos semilunari formā est producta. Rostrum incurvum, magnum, superius albicans inferius nigrum. Linguam habet ut *Pfittacus* & eodem modo edit. Voces etiam quasdam sonare dicit. Rostrum superius tres circiter digitos longum, altum seu latum. Crura & pedes, ut *Pfittacus*, habet nigros. Totum caput, collum, pectus, venter, crura superiora & cauda inferius, ut & initium alarum superius, elegantibus rubris pennis vestiuntur: per medietatem autem alae tectae sunt viridibus; extrema autem medietas alarum usque ad finem caeruleis ornatur. Extremitas dorfi propē anum superius & cauda caeruleis constat, quibus aliquot brunni coloris admiscetur. Cauda longa est decem circiter digitos, & longē prominet ultra finem alarum.

§. IV.

XXVI. *Ararauna Brasiliensis* Marggrav.

Figurā alteri similis est sed alterius coloris. Rostrum nigrum, oculi caesii, pupilla nigra. Cutis circa oculos alba, nigris pennis variegata, quasi acu picta esset. Crura & pedes fusci coloris. Caput anterius supra rostrum mitellam habet viridibus pennis: Sub rostro inferiori ambiunt guttur pennae nigrae. Colli autem latera, reliquum guttur, totum pectus & infimum ventrem tegunt pennae flavi coloris: Extremum caput, collum posterius versus, totum dorsum & alas exterius caerulei. Extremitatibus alarum plumae flavae sunt admixtae. Cauda constat longis pennis caeruleis, quibus aliquot flavae immiscetur. In genere autem caeruleae pennae interioribus sunt nigrae & quodammodo etiam nigredinem ad latera de se spargunt.

§. V.

XXVII. *Maracana Brasiliensis* Marggrav.

Avi *Pfittaco* planē similis (cujus & species) sed major. Plumae totius ex gryseo subcaeruleiscent. Clamat ut *Pfittacus*. Fructus amat, *Marnouja* imprimis.

K

§. VI.

§. VI.

XXVIII.

Maracana Brasiliensis ejusdem.

Idem Araræ species minor, magnitudine Psittaci, figurâ Araræ; caudâ longâ tali, rostro, & cute circa oculos. Rostrum nigrum, cutis circa oculos alba, punctulata plumulis nigris. Oculi flavescentes, pupilla nigra. Totum caput, collum & alæ saturatè viridis coloris, ut in *Amurucurica*: summitas capitis dilutior quodammodo cærulescit. Cauda superius viridibus, & in extremitate cærulescentibus, inferius saturatè rubris constat pennis. Alæ interius etiam rubræ, exterius virides, & extremitates cæruleæ obscurè. In exortu cujuslibet alæ maculam habet miniatam. Super rostri exortum superius maculam habet fuscâ. Crura & pedes fusci. Clamat *Oe, Oe, Oe.*

CAP. III.

De Psittacis mediæ magnitudinis Parrots seu Popinjays Anglicè dictis.

§. I.

XXIX.

Psittacus albus cristatus Aldrov.

Longitudo ejus dodrantis cum palmo, pullo gallinaceo par, seu columbo domestico maximo. Longitudinem autem metior à summo rostro ad extremas remiges: nam si caudam commensurare velimus, duos plus minùs dodrantes explebit. Est cauda ipsi præter aliorum Psittacorum morem non rectâ in longum extensâ, sed surrecta, quomodo gallinaceis gallis solet. Rostrum habet cinereum, ad nigrum vergens, quâ capiti committitur naribus patulis pervium, ac harum medio tuberculo quodam tereti clivosum. Lingua lata, rubicunda. Oculi iride lutea, pupillâ nigrâ. Corpus universum candido plumarum tegmine vestitur. Capitis vertex plumis grandiusculis, sesquipalmum altis, retrorsum nonnihil incurvis, acuto apice denuo antrorsum reflexis, candidis, denis, velut cristâ perornatur. Cauda pari pacto in altum surrecta est, plumis dodrantalibus, quales in Gallorum gallinaceorum caudis conspiciuntur, frequentibus, candidis. Crura cum pedibus sublutea sunt. Unguiculi exigui vix adunci, nigri.

§. II.

XXX

Psittacus viridis alarum costâ supernâ rubentē Aldrov.

Albo & cristato Psittaco nihilo minor, si non major est hic: Dodrantem & digitos penè sex longus; Columbi domestici maximi, vel pullastri anniculi corpulentia. Rostrum superius extremo nigrum, post subcæruleum, reliqua rubicundum; inferius verò album. Oculi iride crocea aut potiùs rubente, pupillâ nigrâ. Vertex luteus. Corpus reliquum totum virescit, parte quidem pronâ flavescente ac diluto, alis verò & dorso saturatiore virore, & qui in maxima & extrema penna remige ad cæruleum nonnihil tendit. Costâ supernâ alarum tantùm rubet, uti & cauda eaque breviuscula, parte inferiore ad latera rubrâ in longum maculâ insignitur, supernè verò flavescit. Tibiæ & pedes sunt colore cinereo. Ungues non itâ adunci, nigricantes.

Hæc species apud nos omnium est frequentissima in illis quos Londini descripsi circa oculos circulus erat albus; & appendix utrinque in superiore rostri mandibula, cui in inferiore crena respondet.

§. III.

XXXI.

Psittacus poikilorhynchos Aldrov.

Longus erat ab extremo rostro ad ultimam caudam binos dodrantes. Rostrum superius in superiori parte ex viridi ad cæruleum tendit, ad latera colore ochræ, in cujus extremitate macula transversalis candida percurrit: inferius rostrum circum-

circa

circa coloris plumbei, in medio lutescentis. Vertice plumis aureis seu luteis ornatus. Cetero plerique corpore virefcebat, dorfo obfcurius, dilutiùs pectore ac ventre, interlucete luteo; radicibus ubique cinereis. Remiges parte exteriori, ventrem ver- sùs, initio virides, paulatim in colorem subcæruleum seu amethystinum, purpureúmve potiùs terminabantur, nigra cætera. Secundæ in ordine longiffimæ totæ luteæ erant. Quæ mediis firmè alis confpiciebantur, ad principium, latere exteriori, quod ventrem respicit, primùm viridi, deinde miniacco obfcuro, tum viridi, postremo apice ipfo partim violaceo, partim nigro viciffim variabant. Cauda duodenis instructa pennis, quarum quæ è latere sunt utrinque quaternæ, quæ enafcuntur initio fui primùm vi- rides erant latere exteriori, luteæ interiori, inde rubeo coccineove colore, tertio or- dine denuo viridi, postremo luteo variegatæ. Reliquæ quatuor mediæ totæ virides, at fine fui nonnihil lutei habebant. Pedes plumbei; quaterni digiti, bini ante, retro totidem, ut in Picis Martii, interiores quidem exterioribus multò breviores. Ungues ut rapacibus adunci. Tibiæ breviffimæ, nempe inter poplites & talos digitorum longæ, sed crassiusculæ.

§. IV.

XXXII. *Pfittacus viridis melanorhynchos* Aldrov.

Longus est hic dodrantem & palmum: Rostro, ut reliqui, crasso, at nigro toto. Ad rostri initium, in vertice & sub gula color cæruleus ad viridem tendit. Oculi iris croceo saturo, pupilla nigra. Caput reliquum & pectus lutea sunt. Venter inter luteum & viride ambigit, quemadmodum & cauda superior. Collum dorsumque to- tum cum alis virore pleno tinguntur, adeò ut penè totus viret, nisi costa alæ, quæ corpori adnectitur, extrema coccineo ruberet, dehinc penna in extremis alis, quæ ven- trem spectant, sequeretur nigra, remigum denique ruberet extrema. Præter hæc & uropygium inferius coccineo rubore tinctum est. Pedes fufci. Ungues nonnihil adunci, nigri. Palmum cauda plus minus longa est.

§. V

XXXIII. *Pfittacus leucocephalus* Aldrov.

Dodrantem & digitum unum longus est. Rostrum duos digitos crassum, album: & pars capitis rostro continua item alba. Oculi pupilla nigra, iris ferruginea. Vertex & frons, quæ albet, maculis nigris variegata sunt. Occiput, collum, dorsum, alæ, uropygium supernum obfcuro ac pleno virore tinguntur. Gula & alarum costa suprema rubore cinnabarino. Pectus ac femora virent denuo. Pars ventris inter fe- mora & pectus interjecta fufco subrubido, aut eo colore quem pictorum vulguster- ræ Umbriæ vocat, insignitur. Alarum latera pennas quasdam, quæ remiges tegunt, easque extremas cæruleas habent, albo tamen nonnihil admixto. Venter postremus uropygio proximus lutescit. Cauda medio rubra, ad latera rubro & luteo, indè cæ- ruleo variegata est. Pennæ penè omnes extremo apice nonnihil nigrescunt, cætera vi- rides sunt. Tibiæ & pedes cinerei. Possit certè hic idem ob multiplicem colorum va- rietatem *Pfittacus mexicanus*, i. e. versicolor appellari. Est enim coloribus non paucio- ribus quàm septem, quorum tamen præcipuus est viridis.

Hunc aut ei congenerem sic breviter describit *D. Willughby*. Viridis est, columbo minor. Oculorum irides avellanæ. Rostrum album: a rostro quoque ad medium verticis albet. Sub oculis & mandibula inferiore colore cinnabarino rubet. Medium pectus inter pedes rubescit. Caudæ pennarum latera exteriora ad medium flamma. Versùs verticem flavicant omnium pennarum margines colore obfcuriore seu nigri- cante. Extremæ remiges cærulefcunt. Extremæ caudæ exterior limbus cærulefcit. Au- res macula obfcurior tegit. Infimus venter ex flavo viridis.

§. VI.

XXXIV. *Pfittacus versicolor seu erythrocyanus* Aldrov.

Est hæc avis dodrantem unum longa, sic satis corpulenta. Rostrum haud ita ut prioribus grande, subnigrum. Caput, collum, pectus cærulea sunt. Vertex ca- pitis summus maculâ luteâ insignis est. Oculorum regio albicat. Pupilla nigra; iris fufca. Ventris latera sub summis alis lutea sunt. Venter viridis. Femora è viridi al- bicant.

bicant. Uropygium luteum est. Summum dorsum dilutè cæruleum est. Alarum teges viridi, luteo, roseo perfusæ sunt. Dorfi extrema pars seu lumborum regio flavescit : Caudæ denique pennæ pauculae cæque virides obtegunt. Crura & pedes cinereo imbuuntur, cætera roseo.

§. VII.

XXXV. *Pfittacus cinereus seu subcæruleus*, Aldrov.

Est dodrantis unius & digiti longitudine, ex observatione Aldrovandi : Columba domesticæ aut Pfittaci viridis vulgaris magnitudine. Rostrum nigrum; Nares rotundæ sibi mutuo vicinæ, in suprema seu capiti proxima Rostris parte, quam cutis nuda albida obvestit. [Eandem narium figuram & situm postea in aliis plerisque Pfittacis observavimus.] Color corporis totius uniformis, scilicet cinereus obscurior : infimum tamen dorsum, infimus venter & uropygium reliquo corpore pallidiora sunt & ferè alba. Cauda rubra colore cinnabarino seu miniaceo, admodum brevis est & vix ultra extremas alas protensa. Oculos cutis nuda candida cingit. Plumæ capitis & colli reliquis breviores. Hujusmodi omnes ex Mina civitate D. Georgii Indica adferri aiunt. Londini autem plurimos vidimus.

§. VIII.

XXXVI *Pfittacus erythroleucos* Aldrov.

Caponi etiam grandiusculo par est, longus dodrantem & palmos duos. Caput colūmque crassa. Corpore toto candicat, modicè tamen fuscus, ut cinereus videatur. Rostrum ei nigrum, unco quàm in aliis longiori. Postrema tergi pars, uropygium, cauda tota, alarum remiges miniaceo tinguntur : Pedes ut reliquis subnigri. Magnitudine corporis vel maximis illis aphonis non cedit, hoc solummodo illis inferior, quòd caudam breviorē habeat : quam ob causam, magnitudine non obstante, eum hac in classe collocavimus.

§. IX.

XXXVII. *Pfittaci majores seu mediæ magnitudinis* Marggravii.

Prima species AJURUCURAU elegantissima est. Supra rostrum in capite mitellam habet eleganter cæruleam : Guttur, latera capitis & superior illius pars eleganti flavo vestiuntur, totum corpus lato viridi. In alarum extremitatibus pennæ unâ medietate nigra, alterâ crocæa, partim etiam in extremitate cærulea, partim hinc inde virides. In summâ eleganter variegata. Cauda viridis, sed quando illam explicat fimbriata nigro, rubro, cæruleo. Crura & pedes cinerei coloris. Rostrum ex cinereo fuscum. Oculi nigricantes, circulo aureo. Lingua omnibus lata & crassa.

Secunda species priori similis paululum aliter variegatur coloribus, nimirum in summo capite mitella flava cui albedo mixta, super oculos & in gutture clarè flavo. Circa rostrum superius macula est thalassina.

Tertia species AJURUCURUCA mitram habet in capite ex cæruleo & paucò nigro mixtam, in medio mitræ maculam flavam. Infra oculos flava, & in gutture cærulea est macula. Viriditas in pectore, alis & dorso paulò saturatior, in extremitatibus alarum & cauda dilutior. Extremitates pennarum alæ flavæ & rubræ & Indico colore mixtæ. Cauda inferiùs ex viridi & flavo mixta, superiùs dilutè viridis. Crura è cinereo cærulescentia. Rostrum superius cinereum, in extremitatibus nigrum. Ungues pedum nigri.

PARAGUA Pfittacus est niger magnitudine *Ajuncarin*, pectore, dorso & ventre medietate anteriore insigniter rubro. Oculis nigris, circello rubro. Rostrum fusco seu obscurè cinereo. Cruribus & pedibus obscurè cinereis.

TARABE Brasiliensibus Pfittacus est viridis, major quàm *Paragua* capite rubro & pectore atque initio alarum. Rostrum & pedibus obscurè cinereis.

AJURUCATINGA Brasiliensibus Pfittacus magnitudine pulli gallinacæ medio-cris, totus viridis, oculis rubris & circa oculos cute alba. Rostrum albo & cruribus albis. Caudam habet longam, viridem.

AJURUPARA Brasiliensibus in totum convenit cum præcedenti sed minor est.

C A P.

CAP. IV.

De Psittacis minoribus Gallis Perroquets dictis.

§. I.

XXXVIII. *Psittacus torquatus macronos Antiquorum Aldrov.*

Hic omnium Psittacorum primus ex India in Europam allatus. Antiquis longo tempore solus cognitus fuit, nempe à temporibus Alexandri Magni ad Neronis aetatem usque, à cuius exploratoribus, teste Plinio, alibi quoque nempe in Gagaude Æthiopiæ insula conspecti sunt. Avis est sesquidrantem longa: Rostrum toto miniaceo colore est crassiusculo. Iris oculi lutea; pupilla nigra. Caput & corpus reliquum omne viret; sed collum, pectus & pars tota inferna & prona dilutiùs, cætera plenius. A rostro inferiori sub mento linea ducitur deorsum nigra, ad pectoris usque initium, quæ utrinque ad latera colli abit, donec cum circulo seu torque illo miniaceo, qui posteriorem cervicem & collum cingit, ad latera coeat. Est torquis is retro ad minimi digiti latitudinem, ad latera tamen paulatim gracilescens. Venter adeò diluto viret ut flavescere penè videatur. Alarum pennæ extimæ ventri proximæ ex obscuro & fusco virides circa medium, in superiori parte rubrâ notâ distinguuntur. Cauda binos propè palmos longa è flavo similiter virefcit. Tibiæ & pedes cinerei sunt. Unde haud rectè sola torque miniacæ cum distingui Solinus refert; nec Apuleius extimas virere palmulas rectè dicit ob pedes cinereos, nisi aliam hujus generis ab iis descriptam arbitremur.

§. II.

XXXIX. *Psittacus minor macronos totus viridis Aldrov.*

Longitudo hujus par est cum proximo, sed minor corporis moles: neque enim totus Turdo major est: Rostrum rubro, parte præsertim superna. Acies tamen & inferna pars è rubro nigricant. Oculi pupilla nigra, Iris rubicunda & crocea. Corpus reliquum herbaceo virore amœnum, venter tamen dilutiore, saturatiore remiges. Cauda angusta penè extremo acuminata, dodrantem ferè longa. Pedes huic ac tibiæ contra ac cæteris omnibus rubicundi aut carnei. Hic peculiariter Scincialo dicitur in Hispaniola novi orbis insula, in qua reperitur. Italis ob pusillam staturam *P. wochino*, & Gallis (ut vult Bellonius) *Perroquet*.

§. III.

XL. *Psittacus erythrochlorus macronos Aldrov.*

Japonicus hic, Aldrovando ex icone pictâ descriptus, inter mediocris magnitudinis Psittacos enumerari debet. Longitudo enim cum superiori ferè par, at color diversissimus. Verticem habet planum, Rostrum admodum exiguum, quale in nullo alio Psittacorum genere reperias, nam inferius etiam aduncum. Tota avis quatuor tantum coloribus prædita, quorum potiores sunt viridis & ruber. Etenim Dorsum totum, cervix, vertex ac alarum pennæ vestitrices impensè admodum virent præterquam ad latera superiora, ad scapulas nempe, ubi pennæ superiores cæruleæ sunt. Remiges omnes duabus exterioribus, quæ virides sunt, exceptis, intensè sunt cæuleæ. Omnes verò alarum pennæ tam remiges quàm vestitrices scapos habent albos. Pupilla erat nigra, iris rubra. Rostrum rubeum, leniter admodum aduncum. Mentum ferrugineum ad subrubrum quodammodo vergens. Retro & ante oculos macula cærulea est. Pectus totum & venter colore rubeo miniaceo, quorum pennæ in extremitatibus lincolis per longitudinem ductis insigniuntur. Cauda corpori comparata longissima, ut quæ toto corpore longior est. Ejus autem pennæ quæ cæteris duplo majores sunt virefcunt, & scapos habent albos: inferiores admodum rubræ scapos nigros. Tibiæ & pedes sunt nigerrimi. Nobis suspecta est hæc figura unde descriptionem suam concinnavit Aldrovandus.

§. IV.

§. IV.

XLI. *Psittacus erythrochlorus cristatus* Aldrov.

ALis erat, caudâ ac cristâ coloris rubri, cætera viridis. Crista referebat Psittacum cristatum superius descriptum. Oculos habebat pulcherrimos, pupillam nigram, iridem rubeam. Crista ex sex pennis constabat, tribus majoribus & minoribus totidem.

§. V.

XLII. *Psittaci minores* Marggravii *Tui Brasiliens.* vulgo Perroquet or Parrakeet.

Prima species magnitudine Hirundinis : in totum viridis coloris : caudâ longissimâ, rostro nigro adunco.

Secunda, TUIAPUTEJUBA, viridis in totum & quidem dilutiùs in reliquo corpore, in ventre flavescens, in alis obscurè viridis. Cauda longissima : magnitudinis ejusdem cum priore : oculis magnis, subnigris, circello ex pennis circa oculos luteo ; & supra rostrum quod nigrum & aduncum. In capite maculam habet magnam ex pennis Auraici coloris.

Tertia TUITIRICA : paulò majores sunt Guincensibus, in totum viridis coloris, qui tamen in dorso & alis plerunque saturatior, in reliquis partibus dilutior : rostro incurvato incarnati coloris : oculis nigris ; pedibus cærulescentibus. Cauda paulùm ultra extremitatem alarum protensa. Admodum hi mansuescunt, & cibum ex alicujus ore capiunt, & manibus se tractari sinunt. Item instar Psittacorum garrum addiscunt.

Quarta, magnitudine Sturni ejusdem coloris cum secunda specie sed breviori cauda.

Quinta, JENDAYA : Sunt magnitudine Merulæ aut minoris Turdelæ ; rostro & cruribus nigris, oculis nigricantibus, circulo aureo, exterius albo. Dorsum, alæ & cauda, ut & anus viridibus pennis vestiuntur, quibus thalassinus mixtus : extremitas alarum quodammodo nigrescit. Totum caput, collum, & pectus flavi coloris sunt, cui luteus intermixtus.

Sexta, TUIETE, magnitudine Alaudæ, in totum dilutè viridis coloris. At initium alarum egregiè cæruleum est, & omnium pennarum in alis oræ cæruleæ, ità ut complicatæ, quando quiescit avis, maculam longam cæruleam propè oram lateralem alæ ostendent. In dorso ad exortum caudæ usque etiam macula cærulea est. Cauda brevis : rostellum incurvatum incarnati coloris. Crura & pedes cinerei.

Septima, TUIPARA Tupinambis, magnitudine Alaudæ, in totum dilutè viridis coloris. Cauda brevior, ità ut cum alis desinat. Rostro incarnato est, cruribus griseis. Propè rostri exortum in fronte maculam habet semilunarem miniatam, quasi coronam, quæ & inferius est, in cujullibet alæ medio lutei seu uranici coloris. Nidificant in cumulis à formicis relictis, qui in arboribus reperiuntur.

ANACA Brasiliensibus ; Perroquet magnitudine Alaudæ. Rostrum fuscum, aduncum. In capitis summitate epatici coloris pennæ, ad latera circa oculos brunni. Guttur cinereum : collum superius & latera viridia. Venter habet pennas ex brunno rufescentes. Dorsum viride, maculam habet dilutè brunnam. Cauda quoque dilutè brunna. In alarum initio sanguinea macula five fimbria est : reliquum alarum viride : extremitas thalassini coloris. Crura superius viridibus vestita pennis : inferius cute cinerea, unguibus nigricantibus. Elegans planè avis.

QUIJUBA TUI flavus est totus, magnitudine *Tuispara* ; rostro incurvato gryseo, oculis nigris. Extremitas alarum obscurè viridis est : Cauda longa, flava. Crura coloris incarnati : Facile & valdè mansuescit.

§. VI.

XLIII. *Psittacus coccineus* alis ex viridi & nigro variis.

Magnitudine Merulam superat. Totum ei corpus coccineum : Alarum vestitrices virides ; remiges nigrae, pinnulis exterioribus viridibus, inferius cremesinis. Alarum costa flava. Cauda palmum longa, pennis duodecim constat, imâ medietate rubra,

rubra, summâ viridi luteâve. Rostrum flavum, aduncum valdè, dimidium digitum dependens: Oculorum irides flavæ: circa oculos cutis nuda cinerea. Crura brevissima nigra. Plumaginis viridis annulus crura supra genua circumcingit. Londini in ædibus cujusdam civis, qui ex India Orientali allatum retulit, vidimus & descripsimus.

CAP. V.

XLIV.

Narratio Clusii de Psittacis.

Psittacum habuit nobilissimus vir Philippus Marnixius Sanct-Aldegondius, quem sæpe cachinnum humano more tollere audivi, cum ab astantibus Gallico sermone compellaretur hoc modo: *Riez perroquet riez*; i. e. Ride Psittace, ride. Sed quod magis mirum Gallico sermone etiam subjiciebat illico, tanquam ratione præditus, haud dubiè tamen ita edoctus, *O le grand sot qui me fait rire*, hoc est, O magnum fatuum qui me ad ridendum provocat: illaque verba iterum ac tertio repetere solebat. Sed inter reliquos unum vidi è maximis illis apud illustrissimam dominam Mariam de Brinven Ducem Croyam & Areschotensem felicissimæ memoriæ, priusquam ex Hollandia excederet, cui sanè parem in coloris pennarum varietate & elegantia videre non memini. Etenim licet omnes ferè pennæ corpus tegentes rubro colore essent infectæ, caudæ tamen penna, quæ valdè proluxa, partim rubræ erant, partim cæruleæ: atque in dorso & alis versicoloris ex flavo, rubro & viridi, quibus cæruleus color etiam permixtus. Caput circum oculos albi coloris erat, sinuosisque lineis nigris, quemadmodum Canidæ caput, distinctum erat. Psittacum qui similis esset apud nullum auctorem descriptum memini. Ea porro avis Annam illustrissimæ Ducis neptem, nunc comitem Megehem & Dominum de *Grosbecke* adeò diligebat, ut quocunque per conclave spatiaretur, illam subsequeretur, neque quenquam vestem ejus attingere conspiceret, quin morsu illum appeteret; ita Zelotypiâ quadam laborare videbatur. Ceterum Psittacus ille majoris generis, quem Lærius capite supra memorato à Brasiliensis *Arat* vocari scribit, valdè elegans etiam esse debet: nam alarum Remiges pentas & caudæ, quæ sesquipedalis longitudinis, media ex parte coloris coccinei esse refert, alterâ prorsus elegantis cyanei; tubo seu nervo, qui medias pennas per longitudinem fecat, diversos illos colores distinguente, reliquas verò totius corporis pennas prorsus cæruleo colore tinctas esse. Addit, utrumque genus illud majorum Psittacorum, *Arat* sc. & *Canide* magna esse in æstimatione apud Brasilianos quia illorum pennas ter quaterve in anno vellunt ad vestem, pileos, clypeos & aulæa conficiendum, tamen domesticum non sit, quia tamen in vastis arboribus medios vicos occupantibus frequentius versari solet quam in sylvis. Præter binos illos ingentes, idem Lærius tria aut quatuor Psittacorum genera apud Brasilianos inveniri ait. Primum videlicet etiam majusculorum & crassiore corporis mole præditorum, cui *Aicorons* nomen indunt Brasiliani Tououpinaboutii, caput ornatum habens pennis versicoloribus flavo, rubro & violaceo, extremis alis suave-rubentibus, & caudæ pennis oblongis & flavis, reliquo corpore prorsus viridi: hoc genus rarissimè ad externos transferri, nullum tamen facilius & perfectius edoceri ad humana verba pronuncianda quàm istud. Addit etiam Brasilianam quandam mulierem in pago binis miliaribus ab insula, in qua ipse cum aliis Gallis habitabat, similem Psittacum in deliciis habuisse, qui eo intellectu & ratione præditus videbatur, ut comprehendere & discernere posset, quicquid ipsa diceret quæ illum educaverat. Nam cum, inquit, animi recreandi gratiâ in illum pagum profecti, ante illius mulieris ædes interdum transiremus, compellere nos ipsa solebat his verbis: Vultis mihi pectinem dare vel speculum, & illico efficiam ut meus Psittacus coram vobis cantet & saltet? Si ejus petitioni adnuebamus, simul ac quædam verba avi pronunciaverat, Psittacus non modò in pertica cui infidebat, saltare incipiebat; sed etiam garrere, sibilos edere, & Brasiliorum ad pugnam sese præparantium vociferationes imitari. Breviter, quando in ejus heræ mentem veniebat ut diceret, cane, canebat; salta, saltabat: sin verò ægrè ferens se quod petierat non intrasse avi diceret, *Ange*, h. e. sile, immobilis silebat, nec ulla ratione cum ad pedes aut linguam movendum excitare poteramus. Secundum genus *Marganas* à Brasiliensis appellatur, quale est eorum Psittacorum, qui in Europam inferri solent, nec magni apud illos pretii propter abundantiam: non verò minus istis frequentes sunt quam apud nos Columbae. Psittaci tertii generis, ab ipsis *Tovis* appellati, majores non sunt Sturno, & universum corpus tectum habent pennis impensè viridibus: Caudæ verò

pennæ,

pennæ, quæ valdè longæ, flavum colorem admixtum habent. Illud etiam addebat se observâsse, Pfittacos illius regionis nidos ex arborum ramis propendentes non construere, ut typographycis suis tabulis quidam persuadere conantur; at in arborum cavis, eosque orbiculari formâ, fatisque duros ac firmos.

Deinde narrat Clusius visos sibi Olyssipone ex Fernambuco Brasilianorum advectos Pfittacos Sturni magnitudinem non excedentes, prorsus viridis coloris pennis tectos, sed omnes brevi caudâ præditos & albo rostro: idque genus valdè noxium frugibus referebant qui attulerunt. Eos in itinere Maizi granis alebant. In secunda navigatione quam Batavi in Indiam instituerunt Orientalem, in Java vicinisque quibusdam insulis Pfittacos observabant longè illis elegantiores, quos è Brasilia advehere solent, eosque à Lusitanis, qui in Java & Moluccis versabantur, *noyras* appellari intelligebant: & illos quidem corporis mole non valdè magnos, sed ad eò elegantis coloris, ut venustiores depingi non posse existimarent. Pectus enim & ventrem pennæ rubri coloris floridi splendentisque tegebant, dorsum aurei coloris pennæ, alas verò viridis & cærulei commixtorum colorum pennæ ornabant, sub alis suave rubens color splendebat. Valdè autem ingens erat istic illarum avium pretium, ut non minoris æstimarentur quàm 8 aut 10 thaleris Germanicis. Linscotius scribit, Lusitanos sæpius periculum fecisse, an Olyssiponem transferre unum aliquem possent, sed nunquam voti compotes factos fuisse, quod nimis tenelli & delicatuli sint. Batavi tamen eam industriam adhibuerunt, ut unum vivum Amsteldamum usque retulerint, qui tametsi non esset è selectissimis, 170 tamen Florenis ejus Provinciæ, h. e. paulo pluris quàm 70 thaleris venundari potuit, quemadmodum in Diario illius navigationis adnotatum comperio. Is in itinere pleraque verba Hollandica, quæ à nautis audiverat pronunciare didicerat; adeoque cicurem ipsum ejus herus reddiderat, ut rostrum in os & aures ejus infereret sine noxa, pilosque barbæ ejus componeret; at si quis alius manum admovere vellet, illico morfu illam appetebat, haud secus quàm Canis quispian. Anno porro Christi 1605 mittebat mihi Jacobus Plateau Pfittaci cujusdam iconem vivis coloribus expressam, cui cum similem hætenus non viderim, neque apud quenquam adscriptum meminerim, in hoc Auctario ad Exoticorum historiam, typis jam expressam adjunctam volui. Eum autem se plus quam biennio aluisse scribebat, columbæque esse magnitudine: caput illum habere penè instar Accipitris, ejusmodi nempe coloris pennis tectum: ardentem oculos. Collum & pectus verticillores pennæ obfidebant; quas cum irascebatur, aut molestiam aliquis ipsi crearet, admoto ad cavem, quæ conclusus erat aliquo animali furrigebat, ut cristatus quodammodo videretur. Erant autem illæ rubescentis coloris & extima parte cærulei elegantissimi. Ventris pennæ similis ferè erant coloris, fusco tamen insuper suffusa colore. Dorsum pennæ virides, & alarum remiges pennæ subcæruleæ. Cauda frequentibus pennis viridibus sed non longis constabat.

Prætermittere nequivi quin Pfittaci pusillum genus ex Æthiopia locisque *Manicongo* vicinis, proximis his annis a Batavis naucleris allatum, simul & maris iconem (fœmina verò est multò elegantior, utriusque enim sexus allatus) Lectoris oculis proponerem. Corpusculi moles Fringilla magnitudinem æquabat, hoc est duarum unciarum cum semisse longitudinem habebat ab infimo collo ad uropygium usque. Omnes pennæ corpusculum tegentes viridis coloris, sed in quibus manifestum apparebat discrimen: nam quæ in dorso saturatiores erant, quæ in ventre dilutiores. Remiges alarum pennæ trium unciarum longitudinem habebant: & tamen prona parte, eò videlicet latere quo brevioribus villis erant præditæ, quousque sese invicem tegebant, viridi saturo colore essent tinctæ; altero tamen, quod longiores villos habebat, & tota supina parte fusci erant. Caudæ pennæ elegantissimæ erant, & penè binas uncias longæ, paulò minus semiuncia latæ, colore ea parte quæ uropygio infixæ viridi cum flavo permixto tinctæ, deinde rubro eleganti, demum nigro, postremò viridi. Et tres isti postremi colores ab invicem distincti, veluti in quorundam Pfittacorum viridium, majore corporis mole præditorum, caudæ pennis videre est: istæ autem vix conspiciantur, nisi cum caudam explicaret, quia ab aliis ejusdem longitudinis tegebantur, quæ prorsus virides. Collum breve & crassiusculum: plumule caput tegentes breves admodum & virides, præter eas quæ verticem supra rostrum, quæque totum guttur tegebant; nam illæ rubrum, elegantem & floridum colorem habebant. De mare loquor, quia fœminæ pennæ dilutiùs rubebant, neque tam amplum spatium occupabant quàm in mare. Oculi erant nigerrimi: Rostrum crassum & firmum, superna pars adunca & mucronata, ut in reliquis Pfittacorum generibus. Ejus color subrubens, crura breviter semuncia longitudinem vix æquabant, cineracei coloris squamis erant tecta, ut aliorum vulgarium Pfittacorum pedes, ique in quatuor digitos

gitos divisi, quorum bini anteriores & imparis longitudinis, bini posteriores & illi etiam impares, brevioribus quidem duobus articulis præditi, hi interni; longiores autem tribus, & hi externi. Ungues albi & satis longi. Valdè exilem habere vocem & duntaxat pipire observabam. Gaudet consortio. Cùm edebat, altero pede cibum non tenebat ut alii Psittaci, sed rostro carptim cibum arripiebat. Cibus autem magna ex parte Phalaridis semen: illo enim libentiùs vesci observabam quàm ullo alio feminis genere. Mihi autem quidam conspecti sunt adeò edocti, ut panem aquâ tinctum carptim morficando ederent. Potus est aqua. Illud præterea in hac avicula animadvertēbam, quòd fœmellæ senescentes vix edere volebant nisi cibum jam à mare carptum & aliquandiu in prolobo retentum & quasi coctum suo rostro exciperent, ut columbarum pulli à matre ali solent.

§. VII.

XLVI.

Psittacus parvus Bontii.

A Laudæ est magnitudine, rostro adunco & griseo, ut & gutture; oculis nigris quos circulus argenteus ambit. Linguam habet ferè ut Psittacus cum solidis ligamentis; verticis plumas egregias cristæ more erigit. Crura & pedes cinerei coloris: Caudam longissimam, 10 circiter digitos prominentem ultra finem alarum. Quemadmodum ventre inferiùs, ità capite, collo & caudâ superiùs est pulchrè rubicantibus. Pectus verò & inferiores caudæ pennæ dilutè rosacei sunt coloris, quæ elegantissimè in cæruleum ex albedine & viridi mixtum desinunt. Alæ potissimùm virides, rubicundis pennis intertextis, quarum medietas luteo & rosaceo colore hinc indè adeò variegatur ut adversò sole mille aureos colores secum trahat, atque à pictore haud facile exprimi possit, dignus sanè ut à magnatibus in pretio habeatur.

Reperiuntur hæ aves in Mediterraneis potissimùm; confident & nidificant in altissimis arboribus. Catervatim & multo cum strepitu, sicut tota Psittacorum familia, volant; garrulæ quoque sunt, vocēsque quasdam sonare discunt si cicurentur.

§. VIII.

Psittaco congener, Ani Brasiliensis Marggrav.

Avis Turdelæ magnitudine, totaliter nigræ, pennis, rostro, oculis, pedibus. Caudam longam erectam habet, sex digitos longam. Rostrum altum, latum, digitum, aut paulò plus longum: inferior pars directà ferè, superior alta, lata, femilunaris figuræ & compressæ, ità ut acumen ferè superiùs habeat. Crura & pedes satis exiles, & in iis quatuor digiti, duo anteriori, duo posteriori versi more Psittacorum. Clamat elata voce ynyy uno tono, in medio elevatiori. Frequentes sunt in sylvis omnibus, verùm cibo inutiles.

L

LIBRI

LIBRI PRIMI

PARS SECUNDA.

De Avibus Rostris rectioribus minusque hamatis.

SECTIO PRIMA.

DE AVIBUS MAJORIBUS.

CAP. I.

Aves Rostris crassis, longiusculis, rectis donatae.

HÆ vel victu ex insectis & frugibus promiscuo utuntur, nonnullæ etiam carnivoræ sunt & rapaces, morticinis præcipuè & cadaveribus inhiantes; vel insectis tantum vescuntur. Illæ vel corpore sunt unicolore ferè, nigricante; nimirum *Corvinum genus*; vel corpore vario seu diversicolore, voce garrulâ, quas Picis accensimus. Insectivorarum unica est familia, Picorum nempe. Notandum tamen, quòd cum Picos insectivoros tantum affirmamus, Picos propriè & strictè dictos intelligimus: sunt enim aves nonnullæ quas ad hoc Genus nimirum Picorum latè sumptum retulimus, quæ frugibus quoque vescuntur, ut v. g. Picus cinereus dictus, Picus murarius, &c.

CAP. II.

Corvini generis aves.

§. I.

Corvus, the Raven. Græcis Κεραξ.

Pondus nobis descriptæ 34 unciarum erat. Longitudo ab apice Rostris ad extremitatem caudæ 25 digitorum. Alis in contrarium extensis, majorum pennarum apices 4 pedum intervallo distabant.

Rostrum robustum, crassum, acutum, aterritum. Mandibulum superius nonnihil aduncum, minùs tamen quàm in Accipitrino genere; inferius rectum. Lingua lata, bifida, hirta, subtus nigricans. Pupillam oculi duplex velut circulus ambit, exterior ex cinereo albus, interior ex cinereo fuscus. Pili rigidiusculi seu setæ à capite deorsum flexæ nares tegunt. Color totius undique niger cum quodam splendore cæruleo, qui præcipuè in cauda & alis cernitur. Ventris color dilutior nonnihil ad fuscum vergit. Medio Dorso lanugo sola innascitur, nam Dorsum totum scapulares pennæ longiores obtegunt.

Remiges pennæ in utraque ala 20, è quibus extrema secundâ brevior est, secunda tertiâ; tertiâ tandem quartâ, quæ omnium est longissima. Scapi omnium à sexta ad 18 ultra pinnulas plumosâs extenduntur, & in spicula acuta desinunt.

Cauda novem digitos longa 12 pennis componitur, quarum exteriores interioribus ordine sensim breviores.

Ungues adunci, magni, præcipuè postici. Digitus anticorum extremus medio ad primum ferè à divaricatione articulum adhærescit.

Hepar in duos divisum lobos. Cystis fellea ampla intestinis adhærens. Intestina 43 digitos longa. Appendices digitales.

Gula infra rostrum in sacculum quendam dilatatur in quo cibum ad pullos desert. Ventriculus intus rugosus. Pamphagus est, nec frugibus tantum & insectis sed etiam Quadrupedum, Piscium, Avium cadaveribus vescitur; quin & aves vivas rapit & dilaniat Accipitrum instar. Vidimus hujus generis unam vel alteram avem albam.

Aldro-

Aldrovandus diverfarum meminit, dicitque in Anglia perſepe reperiri; verum proculdubio falſus eſt; apud nos enim rariffimè obſervantur, unde & pro monſtris ſeu ſpectaculis rarioribus oſtendendi circumferuntur. Ego potiùs in montofis aut Borealiſus regionibus maximam anni partem nivibus obtectis reperiri crediderim: nam & alia animalia ibi nativos ſuos colores in album mutant, ut v. g. Urſi, vulpes, Lepores, Perdices, merulae: ſive id fiat vi imaginativæ ex continuo nivis intuitu; ſive frigori ambientis debeatur, ut colores langueſcant.

Corvum cicurari & ad Aucupium inſtitui poſſe aiunt.

Corvi non unâ aliquâ orbis plagâ aut regione, ſed ubique terrarum abundant, quaſvis etiam aeris mutationes facilè tolerant, nec frigus nec calorem reformidant, ſed ubicunque alimenti copia ſuppetit degere facilè ſuſtinent: & quamvis ſolitudinis amici dicantur, in mediis tamen urbibus etiam populofiſſimis non rarò degunt & nidificant, ut Aldrovandus tradit & experientia confirmat. Nidificant autem in excelsis arboribus aut turribus vetuſtis, primo vere, initio videlicet Martii apud nos in Anglia, & nonnunquam citiùs. Ova pariunt una vice quatuor, quinque, & interdum etiam ſex; ex viridi pallidè cærulea maculis & ductibus crebris nigricantibus varia. Quæ de Corvorum vivacitate feruntur; autore Heſiodo, fabuloſa proculdubio ſunt. At verò in genere Aves omnes longævus eſſe ſuperiùs diximus & exemplis aliquot probavimus: in Avium autem genere Corvos longævitate excellere non abnuimus.

§. II.

Cornix. The Common Crow. Κορῶν *Græcis.*

MAs quem deſcripſimus pondere 10 uncias æquabat: Longitudine à ſummo roſtro ad ultimos pedes 18 digitos & dimidium; ad extremam caudam 19. Latitudine ſeu ſpatio alarum extenſarum duos pedes & totidem digitos. Roſtrum reſtū, validum, ab apice ad angulos oris ſeu rictū duos digitos, & dimidium ferè longum. Lingua bifida & quaſi laxerata. Oculi grandes, iridibus avellaneis. Nares rotundæ, ſetis nigris verſus roſtri mucronem reflexis obtectæ. Plumago tota undique nigra, fundo plumbeo ſeu obſcurè cinereo. Pennæ alarum Remiges 20, è quibus prima ſeu extima ſecundâ brevior, hæc tertiâ, tertia quartâ, quæ longiſſima eſt.

Tibiæ & pedes nigri; Ungues quoque nigri & validi. Extimus digitus medio à radice ultra primum articulum conjungitur.

Cauda 12 pennis integratur, æquali 7. digitorum longitudine Hepar in duos diviſum lobos, dextro majori. Cyſtis fellea ampla, duplici canale in inteſtinum ſe exonerat. Ventriculus non admodum muſculoſus. Inteſtina multoties convoluta. Appendices breviffimæ, dimidium ſci. vix digitum longæ. Ductus inteſtinalis nec vola nec veſtigium reliquum, mihi ſaltem conſpectum.

Avis hæc Animalium mortuorum cadaveribus veſci amat cùm jam putrefcere incipiunt: nec Animalium tantùm cadaveribus veſcitur, ſed & vivas aves invadit & dilaniat, non ſecus ac Corvus, quin & fruges & vermes & quodvis infeſti genus vorat, quem admodum ille. Hoc genus in Britannia noſtra abundare, ut Cardanus & Turnerus obſervârunt, veriſſimum eſt, quia alimentum eis abundè ſuppetit. In altis arboribus, nidificat: Ova quatuor aut quinque parit, corvinis ſimilia ſed minora.

Corvi, Cornices, &c. dum dormiunt arboribus inſident roſtris (ut aiunt) ad Orientem Solem verſis.

Cornicem (inquit Aldrovandus) & ipſam vocalem & humani ſermonis capacem inveniri, liquido ſciamus, & Plinius locupletiffimus teſtis accedit, ſic ſcribens: *Nunc quoque erat in urbe Roma, hæc prodente me, equitis Romani cornix, è Batica primùm colore mira admodum nigro, deinde plura contexta verba exprimens, & alia atque alia crebro addiſcens.*

Quod ad greſſum attinet, iis annumeratur quæ ambulant aves non currunt aut ſaliunt. *Aldrov.*

Fœminæ tantùm incubant & ſedulo, mares verò cibos ſuggerunt & incubantes paſcunt, ut inquit Ariſtoteles. In aliis plerifque avibus quæ binæ connubio quodam copulantur, mas & fœmina viciffim incubant. Pullos quidem, ut audio, (verba ſunt Aldrovandi) non priùs paſcunt quàm plumis veſtiri incipiant; quod etiam de corvis traditur, & aliis plerifque volacibus magis quàm pulveratricibus. Dices, quo interim alimento vivunt & augentur? Reſpondemus vitello ovi ab excluſione in ventre reſiduo. Alibi etenim oſtendimus bonam partem vitelli in abdomen pulli receptam & per ductum quendam inteſtinalem nobis dictum in inteſtina ſenſim derivatam, foetui recens edito alendo inſervire.

ϕ. III.

Cornix frugivora seu frugilega. The Rook.

Pondus huic 19 unciarum. Longitudo ab apice Roſtri ad finem caudæ 20 digitorum; ad ultimos digitos 18 tantum, ab extremo ad extremum alarum extenſarum 38 digiti erant.

Ingluviem non habet, ſed ejus vice Oeſophagus infra Roſtrum in ſacculum quandam dilatatur, quo cibum ad pullos deſert. Circa Baſin Roſtri in ætate provec-tioribus à naribus uſque ad oculos plumæ velut abraſæ ſunt, crebro roſtri ad terram attritu, dum in eam illud profundius immittit ſeu intrudit, ad lumbricos extrahendos, unde albicante & furfuracea cute circa baſin Roſtri à cornice vulgari diſtinguitur. Alioquin enim Roſtrum ipſum non albefcit, ut ſcribit Bellonius. Diſtinguitur præterea à Cornice vulgari magnitudine quâ illam ſuperat. 3. pennarum ſplendore. 4. quod gregaria ſit, nec gregatim tantum volat ſed & nidificat.

Pennæ in utraque alâ remiges 20. Harum quarta longiſſima eſt. Minorum remigum in media ala ſcapi in ſetas ſeu ſpinulas deſinunt. Cauda 7½ digitos longa, 12 pennis conſtat in quibus exteriores mediis paulò breviores.

Roſtrum ab apice ad angulos oris 2½ digitorum longitudine eſt. Nares rotundæ, Lingua nigra, cornea, extremo bifida. Poſtici digiti unguis magnus, validus. Digitus extimus medio adhæreſcit, ut in Cornice. Cyſtis fellea ampla: Appendices breviſſimæ, ut in Cornice. In ſummis arboribus circa nobilium ædes nidificant, qui eorum ſtrepitu dum pullos educant impenſè delectantur.

Frugibus maximè inſiant, neque terræ interim lumbricos aſpernantur; immundis & morticinis ſibi temperant. Ventriculus magnus & muſculoſus eſt ut in granivoris. Inteſtina ampla variè contorta. “Tum mas tum fœmina ovis incubant. Maximum Agricolis damnum inferunt, adeò ut ſummâ diligentia, voce primùm dein ærei vel ferrei ad hoc munus duntaxat concinnati Crepitaculi moleſto atque obſtrepero ſonitu, poſtremò conjeſtis in illas lapidibus eos fugare cogantur. Plurimi etiam agricolæ, quibus vel famuli vel pueri deſunt, alio aſtu ad pellendam ejuſmodi peſtem utuntur: quidam nempe alatas molas quæ vento perpetuò circumaguntur, inſigni artificio fabricant, quarum continuo atque moleſto ſonitu pavorem avibus incutiunt: alii verò larvas ſeu terriſculamenta *ρομφαλικία* per agros ubique collocant, & ruſtico habitu induunt, quas illæ ruſticos eſſe ſuſpicantes ab agris eorum abſtinent. *Aldrov.*

Mihi narratum eſt à quodam Generoſo fide digno, qui ipſe rem obſervaverat; quòd quando Cornices hæ nidificant, uniuſcujuſque paris altera nido aſſidet, dum altera ad quærenda & convehenda vimina, lutum, paleam, quiſquilias aliâque ad nidum conſtruendum idonea provolat. Quippe ſi utraque nidum deſerat, reliquæ ſtatim forciæ antequam illæ redeant nidum momento deſtruunt quicquid comportatum eſt ſurripientes & ad ſuos ſingulæ nidos deportantes.

Ova corvinis ſimilia ſed minora maculis majoribus, præcipuè extremitate obtuſa.

ϕ. IV.

Cornix cinerea frugilega. The Roſton Crow.

Uncias 22 aut circiter pendeat quam ad trutinam examinavimus. Longitudo ab initio roſtri ad finem caudæ 20 erat digitorum. Alarum expanſarum extremæ pennæ 39 digitorum intervallo diſtabant.

Roſtrum ab apice ad angulos oris 2½ digitos longum, validum, leve, nigrum, in ipſa tamen extremitate albicans. Mandibulum ſuperius inferiore paulò longius eſt, nonnihil incurvum & prominens. Nares rotundæ, ſetulis opertæ. Lingua lata, nigra, bifida & ad latera hirta. Oculorum irides ex cinereo avellaneæ.

Caput, Gula ad ſternum uſque & alæ nigræ, cum aliquo ſplendore cæruleo. Venter, peſtus, dorſum, collum cinerea, ſcapis plumarum nonnihil nigricantibus. Dorſum colore eſt paulò obſcuriore quàm venter. Pennæ in gula inter cinereas & nigras mediæ, ex parte exteriori cinereæ ſunt, ex interiore nigra.

Remiges pennæ in ſingulis alis 20, è quibus prima ſeu extima breviſſima eſt, tertia & quarta longiſſimæ. A ſexta ſequentium ſcapi ultra pinnulas producantur. Cauda 12 pennis conſtat, mediis duabus 7½ digitos longis, reliquis à mediis ad extimas ſenſim brevioribus.

Digitus

Digitus posticus magnus; anticorum extimus intimo æqualis, eorumque unguis ad radicem unguis digiti mediæ pertingunt. Extimus medio ad basin seu exitum suum junctus est, ut in Cornice.

Hepar in duos divisum lobos. Ventriculus amplus, tritico, hordeo, aliisque granis repletus. Pediculis & Ricinis infestantur.

Altos montes, inquit Aldrovandus, tempore æstivo incolit, ubi & nidificat, hyeme (frigore, ut verisimile est, compulsa) ad plana descendit. In planitie circa *Roysten* oppidum, *Newmarket* & alibi in agro Cantabrigiensi per hyemem frequens cernitur.

Cornix cærulea Gesneri.

Cornix cærulea, cujus iconem Jo. Kentmannus, historiam verò Geo. Fabricius *E Gesnerò* miserunt è Mithia, avis est planè sylvestris & immanifera, à Misenis *ein wilde Holzkræ*, ab aliis *Galgenregel*, vel *Halckregel* appellatur. Trans Albim in saltu Luchoviano, & in sylvis finitimis reperitur: versatur in locis non frequentatis. Nidum, ut Upupa, ex oleo construit: & præter cætera è projectis cadaveribus vicitat. A colore quidam nominant *ein Teufelchen Pappagey*, id est Psittacum Germanicum. Deportatur hinc in alias nationes, non aliâ commendatione quàm coloris. Hæc G. Fabricius. Rostrum, ut pictura ostendit, nigrum est: crura fusca & pro portione corporis parva. Cæruleo colore passim nitet, in capite, alis, caudâ, circa orthopygium & tota parte supina, alibi synceriores; alibi admixto viridi. Dorsî & colli proni color fuscus est, majores alarum pennæ nigrae. *Suspicio avem hanc non aliam esse quàm Roller Argentoratensem.*

§. V.

Monedula sive Lupus Aldrov. an *Aristotelis Scurra*?
The Jack-daw. Καλαρίς ἢ Λυξ.

Pondere 9 $\frac{1}{2}$ uncias æquabat: longitudine ab apice rostri ad extremam caudam 14 digitos ad ultimos pedes 13 $\frac{1}{2}$: latitudine alis extensis 28 $\frac{1}{2}$. Rostrum validum, ab apice ad angulos oris 1 $\frac{1}{2}$ digitum longum. Nares rotundæ. Plumulae antrorsum flexæ nares & rostri dimidium tegunt. Oculorum irides albicant: Aures majusculæ.

Postica pars capitis ad medium usque colli cinerascit. Pectus quoque & venter cinerascunt nonnihil. Reliquum corpus nigrum cum cæruleo quodam splendore. Caput intensius nigricat.

Remiges pennæ in utraque ala 20; è quibus extrema dimidio brevior secundâ, tertia & quarta longissima. Pinnulae sex Remigum ab undecima sequentium supra scapulum eminent, ita ut pennæ hæc in summo crenatæ videantur; at in media crena seta extat seu spinula à scapo continua. Caudæ longitudo 5 $\frac{1}{2}$ digitorum peninarum numerus 12 in quibus exteriores mediis tantillo breviores.

Pedum structura qualis Cornici, postico digito ejusque ungue majoribus pro avis ratione quàm in aliis; extimo etiam digito medio pariter adjuncto.

Ingluvies nulla; Ventriculus musculosus: Nucibus, granis, cerasis, &c. vescitur. Cystis fellea longa; Lien oblongus. Appendices breves & vix digitales.

Caput hujus avis corporis respectu grandius, quod eam callidi & sagacis ingenii esse arguit, quod & experientia constat. Graculi altissimas urbium pagorumque turres, muros antiquos & arces ruinosas habitant: in quarum foraminibus nidulantur magno numero: quin & in arboribus etiam interdum nidificant, ut nobis experientia constat, quantumvis Aldrovandus illud nolit credere. Ova ponunt 5 aut 6, minora, pallidiora, rarioribus maculis.

Aldrovandus Καλαρίς five Graculum nomen commune seu generale facit, 4 sub se species complectens, nimirum Coraciam, Lupum, Scurram, dictas & Graculum palmipedem. Καλαρίς vero & Graculus interdum Monedulae speciatim attribuuntur. Præter vulgarem Monedulam jam descriptam Aldrovandus iconem alterius exhibet, in eo tantum ab illa discrepantis, quod collum habeat albo torque circumdatum. Gesnerus quoque circa Tugium Helvetiæ, Graculum albo circulo collum ambiente distinctum, ex aliorum relatu, reperiri prodidit. Quod attinet ad speciem illam Graculi Tullæ nomine in Rhoetia notam, à Gesnero quoque proditam, capite cæruleo, cum nullas alias ejus notas tradat, quid de eo statuum nescio. Quicquid Gesnerus de suo prodit, sibi que visum aut expertum refert, libenter amplector & pro vero agnosco; est enim autor idoneus summa fide nec minore judicio. Quæ verò ex aliorum relatu tradit non sunt omnia ejusdem commatis, imò plurima suspecta & incerta, nè dicam falsa.

Præterea

Præterea observatu dignum est, Descriptiones generales, breves & imperfectas, à rudioribus & in rebus naturalibus describendis minùs versatis, animalibus negligenter & incuriosè consideratis concinnatas, magnam sæpe confusionem peperisse; plurimis quoque erroribus & non necessariz specierum multiplicationi occasionem præbuisse.

§. VI.

Coracias seu Pyrrhocorax. Anglicè The Cornish Chough.

FOemina 12½ uncias pendebat, mas 13. Mensura longitudinis à summo rostro ad ultimos pedes 16½ digiti, ad extremam caudam 17. Alæ extensæ 33½ digitos æquabant.

Monedula similis est sed major, & cornici ferè par. Rostro præcipuè ab illa differt, quod rubrum est, longius, acutum & modicè inflexum. Mandibulum superius inferiore paulò longius. Lingua lata, tenuis, extremo bifida, rostro brevior. Nares rotundæ, quas plumula deorsum flexæ obtegunt. Aures magnæ. Crura pedisque ut in Graculo, sed coloris rubri. Plumago tota undique nigra est.

Remiges alarum 20. quarum prima seu extima brevior secundâ; hæc tertiâ; tertia quartâ, quæ longissima est. Alæ complicatæ ad extremam usque caudam protenduntur. Pennæ caudæ 12, æquales ferè, vel si qua sit diversitas, mediæ extimis paulò longiores, ut in hujus generis reliquis; 5½ digitorum longitudine.

Hepar in duos divisum lobos, sinistro minore. Splen longus, mollis, rotundus. Venter musculosus, infectis refertus.

Rupes, templa, Arces dirutas, &c. ad maris littus frequentat. Vox monedulæ sed magis rauca. Non in Cornubia tantùm sed & Wallia totòque Occidentali Angliæ latere ad maris littora clivosa & prærupta invenitur.

Aldrovandus Pyrrhocoracem avem à Coracia diversam esse contendit, Aristotelem secutus, cum Bellonius nomina hæc ejusdem avis synonyma faciat. Fatendum equidem est diversam esse si modò talis reperiat qualem describit Aldrovandus, v. g. Cornice minor, Monedula æqualis, rostro & pedibus luteis. Verùm quæ in Angliæ litoribus frequens est, quàmque Bellonius & Turnerus pro Pyrrhocorace habent, rostro est & pedibus rubris. Proinde ego Coraciam & Pyrrhocoracem Aldrovandi & Gesneri unam eandemque esse existimo, rostro fortè in junioribus dilutiore.

§. VII.

Corvus Indicus Bontii.

MIra est quædam in Moluccis & Banda præcipuè Corvorum species, quæ nostratam Corvum rostro quidem refert; verùm in temporibus similiter pictus est, ut Indicæ istæ Meleagrides, quas Belgæ *Kalcouste hanc* vocant. Rostro est magno, crasso, parùm acuminato, & ad rapinam composito, naribus patulis, oculis magnis, nigricantibus, aspectu fædis: Capite & collo oblongis, nigricantibus plumis ornatè vestitis: Pedibus eorumque digitis satis validis, unguibus oblongis, curvis, solidissimis præditus. More Corvi nostratis graditur; Indole differt a nostris Corvis, quòd non cadavere, sed potissimùm nucibus myristicis avidè vescatur, iisque insigne damnum inferat. Caro eorum quoque delicata est, & assa saporem à pastu planè aromaticum habet.

§. VIII.

Corvus Indicus cornutus seu Rhinoceros avis Bontii. Rhinoceros avis Aldrovandi. Topan Worm mus.

UT odore gravis, ità & aspectu fæda est hæc avis cornuta, longè superans magnitudinem Corvi Europæi. Collo & capite est crasso, oculis magnis, rostro respectu corporis mediocri, in hac imagine expresso & à corpore avulso. Productior & acuminator pars infernè curvata, rostrum ad rapinam compositum exprimit; superior verò pars brevior, crassior & supernè incurvata, verum cornu ad visum & ad tactum repræsentat, quod sicut altera medietate versùs caput quasi rostro contiguum, atque utrumque simul eodem modo capitis extremitati annatum, ita & altera medietate à se dehiscunt, adeoque separantur contrariâ incurvaturâ ut instar piscis caudæ bifurcatæ videantur. Viçitat cadaveribus intestinisque animalium. *Hæc Bontius.*

Aldrovandus

Aldrovandus Rostrum hoc modo describit. Quatuor propemodum dodrantes longum est, recurvum, non tamen rapacium more, sed instar arcus cujusdam. Inferior pars tota ex luteo albicat, supina versus caput colore miniaceo, reliquum ex luteo ut inferiori parte albescit. Supina pars intus tantum veluti ferrata est, sicut in Pica Bressilica. Cornu è fronte enascitur, & supinae rostri parti adhæret, magnæ equidem molis, ut quod propè frontem palmum unum latum sit, Rhinocerotis cornu non dissimile, sed in fine recurvum. Color in supra & infra parte miniaceus, in media luteus. Quòd si verò capitis machinæ reliquæ corporis partes respondeant, ego quoque, unâ cum Cardano & Plinio, Aquilâ majorem judicaverim.

CAP. III.

Picarum Genus.

§. I.

Pica varia caudata. The Magpie or P Janet.

Octo aut novem uncias pendet. Longitudo à summo rostro ad imos pedes duodecim digitorum & dimidii, ad extremam caudam octodecim. Rostrum sesquidigitale, nigrum, crassum, validum: superius mandibulum incurvum, acutum, prominens. Lingua bifida, nigricans, Picæ glandariæ linguæ similis. Fissura palati latera pilis hirta. Nares rotundæ, setis reflexis oblitæ. Dempto albore & caudæ longitudine Monedulæ simillima est hæc avis. Oculorum irides pallidè avellanæ; in nictitantibus membranis macula lutea cernitur.

Caput, collum, gula, Dorsum, uropygium, infimus venter coloris atrii, ima pars dorsi propè uropygium cinerascit. Pectus & latera alba, ut & plumæ quæ primum alæ internodium tegunt. Alæ minores sunt quàm pro corporis magnitudine. Cauda & Remiges alarum, coloribus pulcherrimis viridi purpureo & cæruleo confusis splendent; sed pinnulis tantum seu talis exterioribus. Numerus Remigum 20. quarum extima dimidio brevior est secundâ, secunda itidem tertiâ brevior, & tertia quartâ, verum non æquo defectu: quarta & quinta longissimæ. Priores undecim mediis ex parte scapi interiore albescent, exteriores latius, interiores angustius, albore sensim se contrahente, donec in decima pennâ in maculam majusculam angustetur. Cauda 12 pennis composita singularis est structuræ, siquidem mediæ duæ longissimæ sunt, & ad novem digitos accedunt, iis proximæ digito breviores, ut & reliquæ omnes exteriores interioribus ad extimas usque eadem proportionem. Maximæ duæ hoc est mediæ caudæ pennæ inferius virefcunt, deinde purpurascunt, summitatibus cæruleis.

Pedes & unguis atrii. Imum digiti extimi internodium medio jungitur. Intestina 24 digitos longa: Appendices semidigitales. Cystin felleam habet. Lien oblongus. Ventriculus non admodum crassis musculis instruitur, & echinum habet.

Reperiuntur interdum & Picæ albæ sed rariùs, in vivario Regio S. Jacobi dicto fuscas seu subruflas vidimus.

Sermonem humanum optimè addiscit hæc avis. Nos quoque plures novimus, qui voces articulatas adeò exactè formare didicerint, ut integras etiam sententias simul proferrent, tantâ sæpe similitudine, ut nisi avem vidisses hominem loquentem jures.

Nidum in arboribus magnâ solertiâ construit, eum foris in circuitu infra supraque horridis spinis muniens, unico duntaxat foramine eoque arctissimo sibi pro introitu relicto. Exactam nidi descriptionem qui desiderat Aldrovandum consulat: apud nos in Angliâ adeò frequentes ubique sunt, ut iis describendis diutius immorari minimè necessarium duximus. Ova parit unâ vice quinque vel sex, interdum etiam septem, vix unquam plura, minora, pallidiora quam corvini generis, maculis creberrimis picta.

Victus huic idem qui cornici & Monedulæ: Passeres aliâsque aviculas invadit & devorat: imo vidimus nonnunquam quæ Merulam aggrediretur & feriret.

Cæterum Pica in genere Græcis *Kiōns* seu *Kiōla* dicitur.

§. II.

ϕ. II.

Pica Braslica, Aldrov. lib. 12. cap. 19. Tucana sive Toucan Brasiliensis Marggr. Xochitenacatl Mexicanis Nieremberg. Avis piperivora nonnullis.

Magnitudine est inter Picam & Merulam mediâ. Rostrum reliquo ferè corpore crassius & longius esse Thevetus refert. Rostrum duos palmos ferè longum est, unum latum, ab inferioris partis initio ad superioris extremitatem dimensum. Inferior pars ubi crassior est, videlicet propè oculos, duplo minor est superiori, & propè finem, ubi recurvum est, etiam triplo. Substantiâ est tenuissimâ instar membranae, sed ossâ, splendidâ, levissimâ, cavâ, atque aeris intus capacissima, ideòque naribus præter reliquarum avium morem carere crediderim. Siquidem tenuitatem ejus aer facillè penetrare potest. Nam siquid aperti in eo natura molita fuisset id extrinsecâ fracturæ rostrum obnoxium reddere potuisset. Unde fortassis etiam velut quibusdam dentibus instructum esse voluit, quos itâ disposuit, ut rostrum omnino claudi nequeat aerisque ingressum facillè admittat. Est autem ferratum, & velut è squamulis quibusdam compositum, quæ unguibus nullo negotio divelluntur. Color rostri flavescit, sed in infima magis quàm in supina parte [interiùs latè rubet] circa extremum, inquit Nierbergius, coccineum. Caput pro corpore majusculum ac crassiusculum, quale nempe tantæ longitudinis & crassitiei rostrum sustenturum decebat, atrum vertex tamen, dorsum totum ac alæ nescio quid albedi demonstrant. Oculi majusculi, in medio capite collocati. Iris nigerrima, quam albus circulus, & hunc dein luteus circumambit. Collum, dorsum atque alæ nigra. Pectus aureo seu croceo colore splendidissimo pulcherrimòque cum quadam rubedine propè initium micat; venter verò & femora cinabarino seu miniaceo venustissimo. Cauda rursus nigra est, sed in extremo insigniter rubescit.

Cicuratur itâ ut sub tecto pullos suos excludat. Thevetus hanc avem pipere vesci tradit, eoque avidissimè sese ingurgitare, sed mox inconcoctum & crudum adhuc rejicere, ejusque piperis apud incolas usum præcipuum esse, utpote quod recenti præferant: quoniam vim piperis ab ave edomari, atque itâ post minus noxium fore sibi persuadent.

Hæc ex Aldrovando. Suspicio ego digitos pedum in hac ave, Picorum more dispositos esse, nimirum binos ante, totidem retro: nam & talis est conformatio pedum *Aracari* Marggrav. avis huic simillimæ: & Thevetus binos tantum anticos digitos icone sua exhibet.

ϕ. III.

Pica Glandaria The Jay.

Ponderis quantitas seu modus 7. uncia: Longitudo à Rostri mucrone ad imos pedes 11½ digitorum, ad ultimam caudam 14. Latitudo ab extremo ad extremum alarum expansarum 21½ digit.

Rostrum nigrum, validum, ab apice ad angulos oris sesquidigitale ferè. Lingua nigra, extremo bifida, tenuis, pellucida. Oculorum irides albescunt. Plumæ in hac ave altiores, tenuiores, & erectiores solito. Juxta inferius Rostri mandibulum duæ maculæ nigrae. Mentum & infimus venter albescunt. Partes intermediae ruffo-cinereæ. Uropygium album; Dorsum ruffum cum aliqua cærulei mixtura. Capitis plumæ varia ex albo & nigro.

Remiges alarum 20, è quibus prima quàm secunda dimidio brevior: quarta longissima, sex digitos excedit. Quod ad colores attinet prima seu extrema nigra, fundo seu ima parte alba, quod ei uni competit. Sex proximarum pinnulæ ad scapum exteriores cinereæ; sequentes tres obscuriores cæruleo admixto; imâ parte maculis transversis nigris & cæruleis insigniuntur. Succedunt 5 pinnulis exterioribus partim nigris, partim albis, superiore nempe medietate nigra, inferiore alba. Penna decima sexta altera seu inferiore medietate pinnularum exteriorum maculas transversas albas, nigras, cæruleas obtinet. Decima septima nigra est, maculâ unâ vel alterâ cærulea. Decima octava nigra cum tantillo ruffi. Decima nona ruffa, apice nigro. Facies omnium interior fusca, excepta ultima in qua eadem est cum exteriori. Priores quindecim Remiges operiunt pennule pulcherrimæ lineis transversis, cæruleis amænis, albis, nigris variæ. Reliquæ Remigum tegetes post cæruleas illas nigrae sunt. Cauda tota nigra,

nigra, nisi quod versùs pennarum radices sub uropygio aliquid cærulei cinereo admixtum sit. Cauda autem 6 $\frac{1}{2}$ digitos longa, pennis 12 componitur.

Pedes & digiti ex ferrugineo fusci. Digitorum medius longissimus, extimus postico æqualis: Postici unguis maximus. Extimi imum internodium medio adhærescit. Ova cinerea sunt, maculis vix apparentibus. Cystis fellea longa: Ventriculus non admodum crassius tenuioribus musculis; in quo Glandes, &c. Verùm non glandes duntaxat vorat (unde tamen nomen Picae glandariæ ei inditum) sed & mora Rubi Idæi, Grossularias, Cerasa, quorum avidissima est, &c.

Ab Aldrovando descripta in eo tantùm differt, quòd maculæ nullæ transversales in cauda apparent. Fœmina à mare parùm vel nihil discrepat vel magnitudine vel coloribus, unde difficulter admodum dignoscuntur.

Sermonem humanum addiscit & articulatè loquitur non secus ac Pica varia.

§. IV.

Garrulus Argentoratensis Aldrov. The Roller.

MAs quem descriptimus sex uncias pendebat: Longus ab apice rostri ad ultimos digitos 11 $\frac{1}{2}$ digitos, ad extremam caudam 13 $\frac{1}{2}$. Latitudo sumpta ab extremo ad extremum alarum extensarum 26 erat digitorum. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale aut longius, nigrum acutum, nonnihil aduncum, aliàs Glandariæ simile. Oculorum irides ex cinereo avellaneæ. Juxta oculos versùs occiput duo sunt tubercula seu verrucæ plumis destitutæ; ambitus etiam oculorum plumis caret. Linguae extremitas lacera sed non bifida, nigra ut in glandariis. Ad imum linguae excrescentia tantùm utrinque una bifurca. Palatum viride.

Uropygium & minores Alæ tegetum ordines inter alas nothas & scapulas pulcherrimè cærulei, seu coloris ultramarini dicti; Dorsum medium inter scapulas rufescit. Caput ex cæruleo sordidè viret: cujus coloris gula etiam particeps est, lineis circa scapos plumarum medios albicantibus. Pectus & venter colore cæruleo albicante & ignobiliore, columbino simili inficiuntur.

Pennæ remiges in utraque ala viginti, omnium exceptis prioribus inferior medietas cærulescit, superior nigricat: priores totæ nigrae, admixto in exterioribus pinnulis cærulescit, superior nigricat: priores totæ nigrae, admixto in exterioribus pinnulis cærulei tantillo. Vestitricæ alarum pallidè cærulescunt, & dilutiùs adhuc quæ alas subtus tegunt. Cauda 12 pennis constat, è quibus intermediæ decem æquales sunt, quinque ferè digitos longæ; extrema reliquis digiti unius dimidio aut $\frac{1}{2}$ longiores. Quod ad colorem attinet, mediæ duæ ex glauco seu fusco cinerascunt; his contiguæ utrinque apicibus ex cæruleo alant, qui color in proximis & reliquis ordine latius se extendit: infra alborem exteriores pinnula cærulescunt, interiores nigricant. Extremarum apices nigri. Alarum pennæ Remiges ut & caudæ ubique superius nigricant, subtus azureo colore decorantur.

Pedes breves, columbinis similes sordidè flavi: unguis nigri. Digitus medius longissimus; extimus huic proximus. Unguis mediæ ex parte interiore in aciem acuitur. Digiti ad fundos seu exortus suos divisi.

Ventriculus intùs croceus, in quo Locustam grandem invenimus. Intestina 13 $\frac{1}{2}$ digitos longa; Appendices 2 $\frac{1}{2}$.

Vidimus ex his avibus Melitæ in foro venales, inque ornithopolarum tabernis Messanæ Siciliae.

Notæ characteristicæ seu singulares in hac sunt, 1. Tubercula seu verrucæ nudæ ad oculos. 2. Figura caudæ, cujus extremæ pennis reliquis longiores sunt. 3. Digiti ad fundos divisi. 4. Quod lingua duas tantùm habeat bifurcatas appendices.

§. V.

Pica marina.

Aldrovandus lib. 12. cap. 16. pag. 793. hanc avem sic breviter describit. "Tota avis, si caput, cervicem, pedes & partem etiam alarum excipias, subviridis apparet. Rostrum robustum, paulò quàm in Picis longius, admodum acutum. Capitis vertex ad tertiam cervicis partem usque coloris castanei diluti. Inferior verò capitis pars ad tempora scilicet & oculos lutea. Oculi nigri: Iris lutea, quam niger circumhus ambit. Pedes subfusci, digiti longi, unguis insignitè adunci & nigri: cætera

M

"viridis

“viridis præter secundi ordinis alarum pennas, quæ ex castaneo dilatæ sunt & in extremitate cæruleæ.

An ipse hanc avem viderit, an tantum ejus imaginem pictam, non meminit: quod verò Garrulum Argentoratensem nunquam in maritimis degere, adeoque nomen Piceæ marinæ, quam Bononienses (teste Gesnero) ei tribuunt, præter rationem sibi vendicare assentit, proculdubio falsus est: cum nos, ut diximus, tum in insula Melita, tum Messanæ Siciliæ eam vidimus. Suspiciamur itaque Picam hanc marinam quam vocat à Garrulo Argentoratensi diversam non esse.

§. VI.

Pica Persica.

Quam vocat Aldrovandus & ex imaginis pictæ intuitu describit, Rostrum habet robustum, crassum, breviusculum, albicans: Oculos item albos, pupillam nigram. Alarum pennæ secundi ordinis, uropygium & priores in cauda luteæ sunt. Pedes subcærulei, tabellæ nigræ. Ungues exigui, at recurvi & nigri.

Præter has duas alias Piceæ species meminit D. Charleton in Onomastico Zoico p. 68. nimirum 1. *Picam caudatam Indicam* seu Japonensem, rostro & pedibus rubris, capite & collo cæruleo, pectore & ventre albo. 2. Mimum seu Picum garrulum Indicum Piceæ glandariæ non admodum dissimilem, verum nonnihil minorem. Harum neutra nobis hæcenus conspecta, nec quicquam, quod scimus, de eis ab aliis scriptum extat.

§. VII.

Caryocatactes Gesneri & Turneri.

Sex ferè uncias pondere æquabat. Longitudine à summo rostro ad ultimos digitos extremamve caudam, (nam eadem utrobique mensura) 13½ digitos. Latitudine, sumptâ ab extremo ad extremum alarum expansarum, 22½ digitos.

Rostrum binos ferè digitos longum, ab apice ad angulos oris intellige, nigrum, validum, Picarum rostris simile, nisi quod mandibulum superius promineat nonnihil, & in acutum cuspidem non desinat. Lingua brevis, vix ultra mandibuli inferioris angulum protenditur, bifida, & altius incisâ quàm in ulla alia quam observavimus ave: ab angulo mandibulæ inferioris ruga exactè æqualis linguæ fissuræ, adeò ut lingua nunquam ulterius extendi videatur, rugâ fissuram implente. Imum palatum & latera fissuræ hirta. Oculorum irides avellaneæ. Nares rotundæ, setulis reflexis albicantibus obsitæ.

Corpus totum tam pronum quàm supinum ex ruffo fuscum, maculis albis triangularibus ubique, excepto capite, perbellè pictum. Caput maculis caret: in pectore maculæ majores sunt, & supina facies de ruffo magis participat. Inter oculos & rostrum albet: infra anum sub cauda pennæ sunt candidissimæ.

Remiges alarum nigricant. Cauda quinque ferè digitos longa, 12 pennis integratur. Extimæ utrinque plus media parte albæ, in reliquis ordine albor minuitur ad medias usque in quibus ferè prorsus disparet: aliàs Cauda nigra cum aliquo splendore.

Pedes & unguis nigri. Extimus digitus medio ut in reliquis hujus generis ad basin jungitur. Habuit & cystin felleam.

Vox Piceæ caudatis similis. Noces, &c. vorat. In montosis Austriæ occidentis viâ qua Viennâ Venetias itur, non procul à pago *Shadwyen*, ubi ascensus difficilis & acclivis admodum in montes vicinos, unde juga aliquot boum semper parata præsto adfunt ad currus istâc itinerantium sursum trahendos per abrupta saxa & clivos, quos equi difficulter eluctari & superare possent.

§. VIII.

Garrulus Bohemicus Aldrov. lib. 12. cap. 17. *Ampelis eidem dicta.*

Cum Merulis ferè ei par est magnitudo; major verò Coccothraustè: Longitudo à rostro ad caudæ extremitatem dodrantalis: Latitudo, expansis videlicet alis, 4 palmorum. Unde hallucinari Gesnerum constat, cum corporis formâ ac coloribus ad Garrulum communem accedere scribat. Rostrum nigerrimum est, magnitudine domesticæ

domestici Passeris. Id nimis longum nimisque recurvum Gesneri icon exprimit. Nares pili ejusdem coloris circumambiunt, & veluti maculam nigram quandam efformant transversalem, in qua oculi superius includuntur rotundi, coloris pulcherrimi, cinnabari nempè; & carbunculum Carchedonicum, quem Granatum vulgò dicunt, mentientis, qui fortè noctu lucere credendi nonnullis anam dederint. Caput quodammodo compressum, & nimis rotundum à Gesnero delineatum, coloris castanei seu ferruginei, more Alaudæ cristata apice retro vergente insignitum. Color apicis Rostrum versus subcastaneus dilutus, retrò verò subcinereus ad fuscum inclinans, umbriæ terræ haud dissimilis. Collum breviusculum, in antica & postica parte nigrum, ad latera rufum, propè rostrum candidum. Pectus castaneum seu ferrugineum, sed dilutum & ad rostrum vergens. Venter subcinereus totus, nisi propè podicem, ubi pennæ quædam albicant, quarum radices tamen h. e. à medio ad carnem usque, etiam nigrae sunt, & superiori parte molliores. Dorsum subcastaneum est, sed propè uropygium leucophæum. Exteriores alarum pennæ nigrae sunt; interiores subcinereæ, ad nigredinem tamen declinantes. Insigniuntur verò exteriores maculis spectatu jucundissimis quarum aliæ nempè primæ albæ sunt, septem numero, quarum appendices cinnabaris instar rubescunt. Pennas has corneas esse, haud verè, nescio quis Gesnero retulit: Sunt tamen solidae & duriusculæ, longæ atque quodammodo cartilagineæ. Has aliæ pennæ subsequuntur, maculis pariter sed luteis perornatæ, figurâ suâ literam L. quodammodo exprimentes, quæ sic dispositæ sunt, ut in quibusdam septem, in quibusdam sex, in quibusdam quinque tantummodo appareant. Rursus quæ ultimæ sunt maculas albas habent, quæ quo magis ad exteriora sitæ sunt eo minùs conspicuæ evadunt, ita ut postremarum quandoque tres, quandoque duæ & quandoque una tantum ita maculatæ sint. Vestitrices albis etiam maculis in extremitatibus insigniuntur. Illud verò in luteis maculis annotandum est, quòd in fœmellis albescant & è regione earum alias maculas albas reperire sit. Caudam maris decem, fœmellæ duodecim pennis constare *ἀνθρώπων* didici: quæ in radice leucophææ sunt seu coloris murini, i. e. muris domestici majoris, superius verò nigricant. Tota caudæ extremitas lutea est, magis tamen in mare quàm in fœmella resplendens. Propè podicem aliæ quædam plumulæ coloris castanei, aliam quodammodo sed longè minorem caudam efformant. Crurum color fuscus est ad ceruleum inclinans. Pedum forma & magnitudo Coccothrausti respondent; colore tamen differunt, qui in Ampelide nigret, in illo verò carneus seu roseus est. Ungues habet nigros etiam & fatis recurvos.

Interiorum partium & viscerum descriptiones apud Aldrovandum vide. Bohemiæ peculiarem esse aiunt hanc avem. Fructibus vescitur uvis imprimis maximè inhians, quare non ab re eo nomine mihi dicta videri potest. Avis est temperamenti calidissimi & maximè vorax, Gregatim volant: Facile cicurantur. Quæ præterea habet Aldrovandus de ejus ingenio, victu, volatu, usu, &c. apud ipsum vide. Mirum sane & mihi vix credibile quod se *ἀνθρώπων* didicisse affirmat, Caudam nimirum maris 10 tantum, fœmellæ 12 pennis constare.

CAP. IV.

De Picis Martiis in genere.

Picis in genere, si sub hoc nomine Sittam, Picum murarium, Junconem & Certhiam complectamur, pauca admodum notæ communes sunt, viz. Arbores scandere earum truncis & ramis adhærescentes, ideòque femora habere validâ & musculosâ. Si vero aves prædictas ab hujus nominis communione excludas, & ad Picos magis propriè dictos vocem restringas, multæ sanè & insignes notæ sunt, quibus Pici ab aliis omnibus avium generibus distinguantur ut v. g. 1. Rostrum habere rectum, durum, robustum, angulosum, acutum, ad perforandas arbores admodum accommodum. 2. Linguam longissimam, teretem, in spinam ossæam, acutam, rigidam, utrinque dentatam desinentem, ad vermiculos aliâque insecta lancinanda; eam autem pro libitu exferere, inque rimas & foramina arborum profundè immittere possunt ad insecta ibidem latitantia transfigenda & extrahenda. 3. Crura breviuscula at admodum robusta. 4. Digits in pedibus binos antè, & totidem retrò, quod solis ipsis, si quasdam nocturnas & Psittacos excipias, peculiare est. Talem autem digitorum dispositionem (ut rectè Aldrovandus) sagacissima rerum natura Picis concessit, quòd arborum scansioni admodum esset idonea: Sunt verò digiti valdè conjuncti, ut arborem quam scandunt

firmius apprehendant. 5. Caudam omnes, si Jyngem fortè excipias, rigidam habent & duriusculam, deorsum etiam inflexam, & pennas ejus in extremitatibus suis firmè nudas, quibus inter scandendum innituntur & se sustentant. Cauda autem decem duntaxat pennis componitur. 6. Solis insectis vesci. 7. Appendicibus seu intestinis cæcis carere, quod huic generi peculiare est, nec ulli præterea (quantum novimus) aut avi aut quadrupedi convenit. 8. Ova alba parere.

Avibus illis Americanis quas sub hoc genere disposuimus an omnes hæ notæ conveniant nescimus; nos eas ob similem digitorum pedum dispositionem, binos sci. antè, totidem retrò, huc retulimus præsertim cum neque ad noctuas, neque ad Psittacos pertineant.

Albertus Picos omnes in cavis arborum nidulari ait, quod ante eum Plinius prodidit. Locum in quo nidulaturi sunt in arboribus ipsi excavare dicuntur, foramine adeò affabrè factò, ut vel admoto circino rotundius reddi à perfectissimo Geometra vix possit. Pullos sex septimve educant. Omnium ova, quotquot hætenus vidimus, alba sunt.

Cæterum Picus Græcis *Δρυογλαπῆς* à pertundendo arbores dicitur. Latinum nomen Picus nonnulli à voce Gallica & Italica *Becco* significante rostrum deductum putant. Aldrovandus potiùs à Flandrorum *picken*, quod est rostro tundere, nomen avis dimanasse crediderit. Apud nos *pick* vocabulum ad varia transfertur, & tamen aves hæ nostratibus *Picktrees* (quod idem prorsus significat cum Græco *Δρυογλαπῆς*) dicuntur.

Picos humano sermoni assuefcere quamvis Scaliger & Albertus tradunt, ego vix crediderim.

Picus Martius non veteribus tantum sed nostratibus etiamnum Pluviae avis *Rain-fowl* dicitur, quia pluviam voce frequentiore & vehementiore solito præfagire creditur.

CAP. V.

De Picis in Specie.

§. I.

Picus niger maximus. The great black Woodpecker.

MAs uncias 10; pendebat. Longus à summo rostro ad extremam caudam 18; digitos. Latus inter apices alarum expansarum 29; digitos. Rostrum ab apice ad angulos oris duorum digitorum & dimidii, robustum, durum, triangulare ut in hujus generis reliquis. Supra nares ultra medium Rostris ruga dura producitur. Quicquid rostri rugæ illi subjacet albet, reliquum nigricat. Lingua cum extenditur longissima est, eam autem exerit & retrahit pro libitu, quod ei cum reliquis sui generis commune est. Nares rotundæ pilis reflexis obteguntur. Caput prægrande.

Color totius niger, excepto vertice, qui usque ad nares miniaceo pulcherrimo tingitur. Pennæ alarum rectrices 19, quarum prima seu extrema admodum exigua est, nec major pennis secundi ordinis. Cauda 10 pennis componitur, quarum extrema brevissima, reliquæ utrinque ordine sensim longiores ad medias usque, quæ longissimæ sunt, & 7 digitorum mensuram implent: Extimis exceptis, quas brevissimas & perexiguas diximus, omnes acutæ rigidæ, introrsum flexæ, quibus dum arbores scandit incumbit & corpus sustinet. Tibiæ ex parte anteriore ad medias plumis vestitæ, ex parte posteriore non infra genua.

Pedes plumbei. Digiti antici duo, totidem postici, ut in congeneribus. Ungues magni, validi, præterquam postici minoris, qui valdè exigui sunt. Fel obscurè virescit. Intestina magna, laxa. Ventriculus membranofus, laxus ut in carnivoris, Cossis, Hexapodis & formicis repletus. Appendicibus seu intestinis cæcis omnino caret.

Ratisbonæ in foro emimus à quodam aucupe occisum: est autem maximus in genere Picorum. In Anglia quantum scimus non invenitur.

§. II.

p. II.

Picus viridis. The green Woodpecker or Woodspite, called also the Rain fowl, the High-hoo or Hew-hole, i. e. *Foraminum excavator.*

MAs septem ferè uncias pendet : longitudine ab apice rostri ad ultimos pedes 12 digitorum ; ad extremam caudam 13 $\frac{1}{2}$. Ala diducta ad 21 $\frac{1}{2}$ digitos extendebantur. Rostrum à mucrone ad angulos rectus duos propè digitos longum, nigrum, durum, robustum, triquetrum, cuspidè lato seu obtuso. Pupillas nigras duplex circulus ambit, interior ex ruffo fuscus, exterior albus. Lingua cum extenditur longissima, extremitate dura seu ossèa, acuta, quâ velut spiculo cum linguam exierit insecta transfigit.

Caput miniaceum, maculis tamen nigris interspersis varium. Oculos nigredo ambit ; inferius in utraque maxilla macula alia miniacea. Gula, pectus, venter pallidè virefcunt. Dorsum, collum, alarum tegetes minores, virides. Uropygium luteum est & ferè coloris palearis, ut rectè Aldrovandus. Plumæ sub cauda lineis seu areolis transversis fuscis distinguuntur.

Pennæ rectrices in utraque ala 19, præter extimam brevissimam. Intimarum seu corpori proximarum pinnulæ seu villi exteriores virides, interiores fusci maculis semicircularibus albis varii. Extimarum seu anteriorum pinnulæ interiores pariter coloratae, exteriores fusca, maculis albis pictæ. Remigum Radices subtus operientes ex albo virefcunt, lineis transversis fuscis. Cauda 4 $\frac{1}{2}$ digitos longa, 10 pennis componitur, rigidis, introrsum flexis seu incurvatis, quæ ob scapi defectum (qui ad extremas pinnulas non extenditur) bifurcæ videntur. Ex his mediarum duarum istque ordine succedentium hinc inde trium apices nigricant, reliquam partem maculæ transversæ supra obscurè virentes, infra albidæ exornant. Extimarum duarum (quæ reliquis obtusiores sunt) major tota maculis nigris & obscurè virentibus variatur : minor apice virefcit, fundo nigriore. Pedes ex albo virides in nonnullis tamen plumbei : unguis fusci. Digiti bini ante, totidem retro siti. Anticorum infima internodia connectuntur.

Cystis fellea ampla. Testiculus dexter rotundus, sinister oblongus & in circulum ferè intortus, quod nè quis casu avenisse putet, in tribus diversis avibus observavimus. Appendices seu intestina cæca nulla nobis conspecta ; sed earum vice eò loci intestinum dilatatur.

Ingluvies formicis earumque ovis plena : Erucas etiam & collos devorat.

Terræ sepiùs insidet quàm alii pici, & in ea victum quærit.

Lingua teres in spinam ossèam, rigidam, utrinque dentatam definit, quâ velut spiculo, cum linguam evibrat, formicas aliisque insecta transverberat. Linguam autem exierit duarum rotundarum cartilaginum ope, quæ in spinam modò dictam infixæ, per mediam linguam feruntur, deinde aures ambiunt, postea retrorsum ad verticem reflectuntur, ubi concurrentes secundum futuram sagittalem parallelas decurrunt, tum ad dextrum nonnihil declinant & oculi dextri orbitam superant, tandemque dextrum rostri latus foramine ad id excavato subingressæ ibidem terminantur ; unde vi adhibita extrahi possunt. Vertici ligamento quodam affixæ sunt. Caro seu musculosa linguæ substantia Cartilaginee hæc undique ambit & continet velut vagina, estque ita comparata ut extendi & contrahi possit lumbrici terrestri instar. Quin & pars illa Cartilaginum quæ ab occipite ad apicem rostri extenditur consimili musculosa carne obtegitur quæ pariter contrahi & extendi potest : verùm musculosa hæc caro in unum non coalescit ut in lingua, sed utraque cartilago seorsim suam habet distinctam thecam musculosam. Ab interiore latere harum cartilaginum, ubi in sinum flectuntur, à radice sc. linguæ ad occipitium, latus & tenuis musculus extendebatur qui ad cartilaginee hæc contrahendas & relaxandas seu exerendas inservit. Verùm hæc aliis curiosius examinanda & expendenda relinquimus. Musculorum & cartilaginum linguam moventium icones vide apud Aldrovandum.

Apices seu summi penmarum caudæ scapi in hoc & reliquis Pici abrupti seu detriti esse videntur, quoniam inter scandendum iis innituntur.

Ova ponit & pullos educat una vice quinque aut sex.

Avis hæc Aristotelis $\alpha\gamma\lambda\alpha\delta\epsilon\varsigma$ dicitur, ut Gesnero & Aldrovando videtur, quos consule.

Picus viridis major seu maximus Bellonii.

Bellonius * avem hanc, quam pro tertio Aristotelis genere nobis obtrudit, Pico * Lib. 6. de viridi vulgari supra descripta longè majorem facit. Rostrum ei tribuit incurvum præ- Arist. cap. 17. ter

ter normam aliorum Picorum; pedes ad similitudinem aliorum: varias denique maculas in alis, quales in aliis etiam conspiciuntur, sed colore differentes.

§. III.

Picus varius major. The greater spotted Woodpecker. Πίπεξ *Aristoteli.* The Witwall.

Merulae par est vel major. Fœmina 3 ferè uncias pendeat; longitudine à summo rostro ad extremam caudam 9; digitorum, ad ultimos pedes 8 tantum. Alarum extensarum ultimæ pennæ 12 digitorum intervallo distabant.

Rostrum digitale & longius, rectum, nigrum, ad caput crassius, in acutum mucronem desinens, figurâ pyramidale, est enim triangulare, inque eo unus aut alter canalis insculptus est. Nares rotundas setæ nigricantes obtegunt. Oculorum irides rubræ. Lingua conformata est ut in viridi Pico.

Mari infra verticem ductus miniaceus pulcherrimus transversus ab albo ad album in utraque maxilla producitur. Fœminæ gula & pectus ex albo sordidè flavent. Venter inferior sub cauda colore phœniceo seu miniaceo pulcherrimo tingitur. Hinc avis ipsa *Cal rosso* Italis dicitur, Wallis Podex flammeus. Plumæ basin superioris Rostri mandibulæ cingentes, circa oculos quoque & aures albæ. Caput & Dorsum nigra. Ad scapulas magna utrinque macula alba. Ab oris angulis ad dorsum linea lata, nigra extenditur. Hanc statim sub capite linea alia transversim secat.

Remiges alarum pennæ 20, (quarum prima brevissima) nigrae sunt cum maculis semicircularibus albis. Vestitricæ interiores albæ partem maculæ albæ ad scapulas modo dictæ efficiunt: mediæ totæ nigrae: exteriores unâ vel alterâ semicirculari macula pictæ. Costa seu basis alæ alba. Cauda 3; digitos longa, decem pennis integratur: è quibus mediæ duæ longissimæ, validiores, rigidæ, acuminatæ & recurvæ. Defectu scapi (qui ad extremum apicem penarum non procurrit) & hæ & reliquæ caudæ pennæ in extremo bifidæ apparent. Extima utrinque penna nigra, maculâ duntaxat albâ ab exteriori scapi latere notata. Proximæ duæ fundis nigricant, reliquo albo cum duabus maculis nigris, quarum superior totam pennam interfecat, inferior pinnulas tantum ad scapum interiores. Par quartum altiùs nigricat, inque parte superna alba unicam tantum transversam maculam nigram obtinet. Quintæ hinc indè pennæ totæ nigrae, maculâ tantum semicirculari albâ versùs apicem notatæ, apice ipso ex albo ruffo. Mediæ duæ totæ nigrae. Verùm non opus esse puto, ut singulæ maculæ unicujusque pennæ adeò scrupulosè describantur, siquidem in his naturam ludere nec eundem semper numerum, figuram, situm observare constat. In ave quam ego descripsi Alæ & Cauda sic se habebant. Remiges pennæ ab utroque scapi latere maculis albis variegatæ, quæ in ala extensa in lineas rectas ad pennas transversas erant dispositæ. Caudæ pennæ mediæ quatuor totæ nigrae, exteriores utrinque tres maculis nigris & albis transversalibus alternatim positis variæ.

Pedes plumbei. Digiti postici duo ut in reliquis: Antici ad primum usque articulum connectuntur. Digitus quartus longissimus, primus brevissimus.

* Ego in dissecti ventriculo collium grandem aliòque minores inventi.

Hepar parvum, cysti fellæ adnexâ. Sternum longissimum ad ipsum ferè anum ductum. Ventriculus parvus, spondylis & scarabæis plenus*. Intestina altiùs in corpus abdita sunt, nè lædantur dum avis caput deorsum flecit & impetu arbores ferit. Appendicibus seu intestinis cæcis caret.

§. IV.

Picus varius minor. The lesser spotted Woodpecker or Hickwall.

Proximè descriptæ figurâ & colore similis est, sed multo minor. Pondere vix unciali: longitudine ab initio rostri ad finem caudæ 6 digitorum. Alæ extensæ commensuratæ 11 digitos æquant. Cauda 10 pennis constat duos digitos longis: mediis longissimis, reliquis ordine sensim brevioribus ad extremas usque: mediæ quatuor totæ nigrae, validæ, acutæ, introrsum incurvatæ, quibus inter scandendum ad corpus sustentandum utitur. Exteriores utrinque tres minùs acutæ, è quibus extima & minima fundo nigra, superna parte alba est, cum duabus maculis transversis nigris. Proximæ pars nigra ab interiore scapi latere ad secundam transversam maculam nigram extenditur: ab interiore albor inferiùs descendit, unicam tamen tantum transversam maculam nigram versùs apicem obtinet. Tertia nigra est apice albo. Gula, Pectus, venter

venter fordidè alba. Supra nares fufcefcit, dein macula alba in vertice. Occiput nigrum eft. Ab oculis ad colli medium duæ lineæ latæ albæ protenduntur, ibidè que concurrunt, quæ utrinque nigrore tam in colli medio quàm inter ipfas & gulam terminantur. Dorfi initium & alarum tegetes superiores totæ nigræ. Remiges & tegetes reliquæ maculis femicircularibus albis pulchrè depinguntur. Dorsum medium album cum transversis lineis nigris. Pedes & digiti superius proximè descripti similes & conformes. Ungues adunci nigri. Tibiæ plumosæ sed non ad digitos usque. Intestina mollia. Ventriculus infectis refertus. Appendicibus seu intestinis cæcis caret. Mas à fœmina differt quòd vice maculæ albæ in capite aliâ pulchrè rubente insigniatur. Adrovandus huic speciei maculas illas rubras in vertice & uropygio deesse scribit; quod de fœmina verum est, non autem de mare, nam illi ut diximus caput maculâ rubra insignitur.

§. V.

Picus varius Brasiliensis Ipecu dictus Marggrav.

A Vis est magnitudine columbæ. Colli longitudo duorum digitorum, corporis autem quatuor, & caudæ item quatuor, crurum ferè sesquidigiti. In pedibus quatuor habet digitos, duos antrorsum duos retrorsum versos ut in Psittacis. Caput vestitur pennis cinnabarii coloris, in quo & cristam habet instar columbæ: Collum ad rostrum usque inferius nigrum, ut & superius: in utroque autem latere linea est alba, crassa, quæ divisim ad dorsum protenditur. Alæ exterius totæ nigræ interius albæ: Cauda nigra. In ventre & cruribus superioribus pennæ sunt nigræ & albæ. Rostrum illius rectum, acutum, sesquidigitum longum, quo arborum cortices excindit, ut Picus.

§. VI.

Lynx sive Torquilla: The Wryneck.

A Laudæ vulgari par est aut tantillo minor. Pondere unciam unam excedit. Longitudine ab initio rostri ad finem caudæ 7½ digitorum. Alis extensis maximæ pennæ 11 digitorum intervallum relinquebant. Rostrum tenuius, brevius, minisque angulosum quàm in Picis, colore plumbeo. Lingua rotunda in spinulam ossicam desinit, quam in longum exerere iterumque retrahere potest, ut hujus generis reliquæ. Oculorum irides ex avellaneo flavæ.

Plumas capitis cristæ ferè in modum interdum erigit ut Pica glandaria. Coloribus variis & elegantibus perbellè pingitur; cinereo sc. albo, ruffo, fusco, nigro. Caput cinereum maculis transversis & lineis nigris, ruffis, albis. A vertice ad dorfi medium plumulæ nigricantes extenduntur. Uropygium magis cinereum, maculis albis & lineolis nigris transversis varium. Imus venter & gula sublutea, lineis transversis nigris: medium pectus albidius, maculis rarioribus. Remigum radices operientes lutescunt lineis transversis nigris.

Alarum Remiges, 19 numero, nigræ, maculis majoribus ruffis. Maculæ præcipuè corpori proximæ punctis nigris velut asperguntur. Secundi ordinis pennarum alæ apices alben: minores ordines tegetum ex ruffo fufcefcunt, nigrore admixto præcipuè in scapularibus longioribus. Caudæ pennæ 10, debiles, non rigidæ, acutæ aut introrsum curvæ, ut in Picis; cineræ, lineis tribus vel quatuor transversis nigris: quod nigris lineis proximum est ex cinereo fufcefcit, reliquum intervallum magis cinereum guttulis nigricantibus respersum & velut irroratum.

Tibiæ breves, pedes ex plumbeo pallidi [in ave mihi descripta] carnei. Digni postici duo: Antici totidem, ad basès connexi: Extimi duo in utroque pede inter se æquales, & duplo intimis longiores.

Appendicibus seu intestinis cæcis caret; intestina verò eò loci ubi appendices esse solent majora & laxiora.

Caput ridiculè contorquet & ad humeros circumagit, unde & Torquilla Gaza dicta est. Formicis vescitur, quas exertâ linguâ velocissimè transfigit, aculeo nimirum linguæ, ut pueri ranas ferreo mucrone per arcum attracto emissioque venari solent, adeoque devorat, nec unquam rostro attingit, ut cateræ aves suos cibos solent; teste Gesnero, qui sese unam per quinque dies in cavea aluisse narrat, neque præter formicas alio cibo vesci propriâ experientiâ edoctus affirmat. Fœmina mare pallidior est, magisque cinerea. Adrovandus retro oculos maculam atram oblongiusculam in mare observavit.

§. VII.

§. VII.

JACAMACIRI *Brasilienſum* Marggrav.

OB pedum conformitatem Picis ſubjunximus. Avis eſt Alaudæ magnitudine. Roſtrum rectum, acutum, nigrum habet, duos digitos ferè longum : linguam brevem : oculos cæruleos : alas breves, quæ paulo poſt exortum caudæ definunt. Cauda autem tres & ſemis digitos ferè longa, recta, 7 aut 8 pennis conſtans. Crura ſuperiora pennis veſtita, inferiora nuda, cute flava & viridi mixta. Pedes itidem. In quolibet pede quatuor habet digitos, duos anteriùs, duos poſteriùs verſòs; eſtque uterque interior, tam anterior, quàm poſterior, dimidiam tantùm partem longus præ exterioribus. Unguiculi nigri. Totum caput, collum ſuperius, totum dorſum, alæ, cauda ſuperius coloris ſunt viridis cum aurco & igneo mixti, ità ut mirificè reſplendeat. Ejuſdem coloris annulus etiam circumdat collum. Sub gutture tamen in pectore & infimo ventre & ſub cauda obſcurè flavi coloris eſt, ut cera vetuſta.

§. VIII.

Picis congener Curucui *Brasilienſibus diſtus* Marggrav.

Elegantiffima avis eſt; fere magnitudine Picæ. Roſtrum habet breve, latiuſculum, coloris ſulphurei. Os amplum, & quando aperit triangulatum: Oculos pulchros, cæruleos, circulo aureo, & ſub quolibet oculo maculam cutaceam albam, ut gallinæ: in palpebris ſuperius & inferioribus pilos nigros, duriuſculos: Collum haud longum: crura brevia & ad pedes ferè plumata, pennis nigris. Caudam habet 5; digitos longam, latiuſculam. Sub roſtro inferiori, in medio & ad utrumque latus quali barbam, ſectis compositam nigris, ſed in quibus tranſplendet cæruleus, ut in anatum collis: ſub gutture autem plumæ tantùm nigræ. Totum pectus & infimus venter egregiè miniati ſunt coloris; totum dorſum & cauda ſuperius ex cæruleo & igneo ſplendidè vireſcunt. Extremitas caudæ oram habet nigram; inferioribus autem cauda pennas habet albas, nigro tranſverſim eleganter ſtriatas. Initium alarum etiam inſigni illa viriditate ſplendet, media pars caneſcit nimirum plumis nigricantibus, minutiffimis punctulis canis conſperſis, ut anates mares eſſe ſolent. Ultima pars ſci. longæ alarum pennæ ex fuſco nigreſcunt. Crura, uti dixi, ferè tota veſtita nigris pennis, cætera cum pedibus fuſca ſunt è cinereo. Digitos habet diſpoſitos ut Piſtacus. Pennæ ſubter alas ſunt canæ.

§. IX.

Guira acangatara *Brasilienſibus* Marggrav.

Avis Picæ variæ magnitudine. Roſtrum habet digitum longum, cujus ſuperior pars paulùm adunca, totum autem obſcurè flavoſcit: oculos chryſtallinos, circulo fuſco: collum duos digitos longum, corpus tres. Cauda longiſſima nimirum 8 digitos, conſtans 8 pennis rectis. Crura ſuperiora pennis veſtita & ſeſquidigitum longa, ut & inferiora: in pedibus digiti 4 more Piſtacorum; quidem verſus interiora ſunt duo breviores, verſus exteriora duo longiores in quolibet pede. Totum caput pennis veſtitur, quæ in medio ſecundùm longitudinem proximè ſcapum fuſcæ, in lateribus flavoſcentes, ut criſta. Collum & alæ è contrario pennas habent in medio flavoſcentes, ad latera fuſcas. Extremitas alarum ferè planè fuſceſcit. Totus venter, dorſum (exceptis alis) crura ſuperiora & exortus alarum, ad 3; digitorum longitudinem pennis conſtant ex albo pallidè flavoſcentibus; reliquum caudæ fuſceſcit, extremitas autem albas oras habet. Crura inferiora & pedes thalaſſini ſunt coloris. In capite longiores pennæ in criſtam eriguntur. Ingentem in ſylvis excitat clamorem.

§. X.

ARACARI *Brasilienſibus* Marggrav. *Xochitenacatl* altera *Nierenbergii*.

Avis eſt magnitudine Pici martii. Roſtrum habet quatuor digitos longum, ſeſqui latum ſeu altum, 3; craſſum ubi craſſiſſimum, paulum deoriùm incurvatum inſtar gladii Turcici, & in extremitate acutum inſtar Piſtacini: eſtque ſuperior pars paulò longior

longior inferiore. Rostrum superius & inferius plus mediam partem ab extremitate numerando ferratum dentibus. Superior pars rostri major inferiore. Est autem rostrum cavum, levissimum, [levius spongiâ,] superius album, lineâ in summitate crassâ nigrâ secundum longitudinem distinctum: inferior tota est nigra. Totum inseritur in caput triangulatum, & ubi insertio est lineâ triangulatum albâ circumscriptum. Linguam habet quatuor digitos longam, levissimam, aspectu planè pennam referentem, aut etiam plumata est & nigra (si pennam habere lingua dici potest.) Caput non ita magnum habet, latum, compressum: oculos magnos, pupillâ nigrâ, circulo flavo, reliquas extremitates nigras. Collum haud longius Psittacino. Corpus à colli exortu ad caudam usque 5 circiter digitos longum. Cauda instar Pici latiuscula, & sex digitos vel paulo plus longa. Crura & pedes nigricantes ex viridi, Psittacorum similes, duos digitos habent anterior, quorum unus longior altero, duos retro itidem inæqualis longitudinis: unguis incurvati, fusci seu nigri. Crurum superiorum longitudo duorum digitorum, inferiorum sesqui. Totum caput & collum usque ad initium pectoris nigras habet plumas, & ubi desinunt circulariter finiuntur. Pectus verò & infimus venter totus eleganter flavis vestiuntur pennis cum pavonino mixtis: per pectus autem linea digitum lata sanguinei coloris ducta est ab uno latere usque ad alterum. Totum dorsum, alæ, cauda & crura superiora vestiuntur pennis ex nigro viridantibus, uti in nostratibus picis color esse solet. Extremitas dorsi ante initium caudæ etiam sanguinei coloris plus uno Imperiali in circumferentia. Alæ desinunt ad exortum caudæ, & interiùs è cinereo sunt subfusci coloris. Rostrum interiùs est nigrum. Avis hæc quasi suum nomen profert, clamando acuto sono sed non admodum clangoso *Aracari*.

Hæc avis Tucanæ seu Picæ Brasilicæ dictæ simillima est. Pedum conformatio Picis Martii potiùs accensendum arguit.

Rostrum hujus vidimus in Repositorio Societatis Regiæ Londini: minus autem erat Tucanæ rostro, non adeo compressum verùm rotundius: Superiore mandibula totâ albâ absque ulla lineâ in summitate nigra, quo ab Aracari modo descripta differt; inferiore nigrâ.

§. XI.

Picus luteus cyanopus Persicus Aldrov. lib. 12. cap. 35.

Hæc avem à Tartaglino Veneto, apud quem plurima exotica animalia depicta vidi, mihi communicatam (inquit Aldrovandus) ex primo intuitu ex pedum constitutione & rostri figura è Picorum genere judicavi. Magnitudine a Pico viridi nihil propemodum differt; caput tamen & collum crassius, & rostrum prolixius obtinet. Pennæ à medio vertice ad extremum caudæ usque aliquid ferruginei habent, rostrum verò omnino ferrugineum. Pedes subcærulei; Ungues nigri, cætera lutea, nisi quòd alarum pennæ omnes in extremo quodammodo ad ferrugineum vergerent, & circum oculos macula ejusdem coloris ambiret. Exoticam eam esse, & Persiam eam dare idem vir dicebat.

§. XII.

Picus Americanus nidum suspendens, Guiratangeima Brasiliensium Marggravio.

Avi est paulò major Alaudâ, Picæ variz æqualis. Corpus habet circiter tres digitos longum, collum sesquidigitum; Caput parvum; rostrum rectum, acutum, digitum longum: Crura pedesque ut reliquæ aves communiter. Caudam rectam, quatuor digitos longam. Color rostri niger exceptâ inferiori parte ubi inseritur, quæ aliquid fusci habet: Caput nigerrimum & collum usque ad initium pectoris. Colli superior pars à capite ferè ad initium dorsi uranica est: per initium dorsi transversum habet maculam nigram usque ad alas extensam: alæ autem sunt nigerrimi coloris, verùm in medio secundum longitudinem habent maculam albam, sesquidigitum longam: Cauda quoque tota nigra: reliquum corpus coloris uranici: Crura subcærulea. Oculorum pupilla subnigra, albo subflavo. Nidos egregios extruunt hæc aves, cylindricæ figuræ & appendunt magno numero extremitatibus ramorum, qui constant è virgultis.

N

§. XIII.

§. XIII.

Jupujuba seu Japu *Brafilienfium* Marggravio.

EJusdem figuræ cum præcedenti, & eodem modo in eadem arbore nidificans [una est fœmina, alter mas] caudâ paulùm breviore. Corpus habet totum nigerrimis pennis vestitum : in utriusque alæ medio maculam flavam, digitum longam : in extremitate dorsi & propè anum tota est flava [vidi quoque totaliter nigras dorso sanguinei coloris] Cauda inferiùs ab exortu ad medietatem flava, reliqua medietas nigra, superiùs nigra in totum, solùm in ea ad latera utraque usque ad medium pennam habens flavam. Crura nigra & pedes. Rostrum fulvirci coloris. Oculi sapphyrini, pupilla nigra. Linguam caruleam habet anteriùs fissam seu duplicatam. Propè ædes Domini Ingenii *Tapucurai* arbor *Uti* sita, in qua plus quàm quadringenti nidi harum avium pendent, maximòque numero sunt hæ aves, quæ ter quotannis ibi pullos excludunt : Nidus autem quilibet ex arido gramine, & pilis equinis aut fuillis mixtis est compositus, coloris fusci, figurâ cucurbitæ angustæ cum suo Alembico, longus in totum sesquipedem circiter, & ab infimo ad unum pedem altitudinis cavus ut bursa, reliquum superius ad semipedem simplum est, & sua extremitate pendet à ramulo extremo. Omnes autem nidi è ramulis minimis extremis arborum dependent.

Hujus avis nidum quàm artificiosè extructum aliquoties vidimus inter cimelia in curiosorum museis asservata. Avis ipsa Picus nidum suspendens potiori ratione dicitur quàm Oriolus seu Galbula, nec dubito quin eadem fuerit quam Veteres hoc nomine intellexerunt. Antonius Pigafeta Psittacos ab extremis arborum ramis nidos suos hoc modo suspendere scripsit, falsò imaginatus nidos, quos in arborum ramis suspensos vidit, Psittacorum fuisse.

CAP. VI.

De Picis minùs propriè dictis.

§. I.

Sitta seu Picus cinereus Aldrov. The Nuthatch or Nut-jobber.

FRingillâ paulò minor est. Pondus vix unciale. Longitudo à summo rostro ad imos pedes sex digitorum. Rostrum, mensurâ ab apice ad angulos oris sumptâ, 7 unius digiti par, rectum, triangulare, supernè nigrum, subtus gulam versùs album. Lingua lata, non longior rostro, in extremo cornea & lacera. Nares rotundæ, pilis rigidis seu fetis tectæ.

Caput, collum, dorsum cinerea. Latera sub alis rubescunt. Gula, pectus pallidè lutea, aut potiùs è castaneo ruffa. Infimus venter sub cauda pennas obtinet rubras, apicibus albis. A rostro ad collum per oculos macula nigra longa continuatur.

Remiges penna in utraque ala 18, è quibus extima perbrevis est & exigua; interiores seu corpori proximiores cinereæ, exteriores fuscæ, scapis omnium nigris. Alæ subtus duplici maculâ, albâ ad primorum remigum radices, nigrâ ab appendice seu alâ nothâ inchoatâ notantur.

Cauda brevis, vix duos digitos longa, duodecim pennis composita, quarum mediæ penitus cinereæ, his proximæ hinc inde duæ nigræ, apicibus cinereis; sequentes duæ nigræ, apicibus parte interiore albis, exteriore cinereis : extimæ apex nigro-cinereus, cui subest macula transversa alba, reliquo penna nigro.

Pedes ex fusco carnei : Ungues fusci, magni, adunci. Posticus digitus unicus, anticorum medio æqualis : unguis ejus maximus : uterque anticus exterior imâ sui parte medio adnectitur. Extimus anticorum minimus est.

Ventriculus musculosus, inque eo scarabæi. Appendices breves.

Nidus. In arborum foraminibus nidificat, cùmque ostium per quod introitus est nimis amplum fuerit, partem ejus artificiosè luto opplet, angusto tantùm aditu sibi relicto.

Vitus. Non insectis tantùm sed & nucibus vescitur, quas in hyemem recondit, cumque esurit, jucundo spectaculo, nucem è penu suâ depromptam in rimam arboris inserit, deinde ipsâ desuper prono capite summis viribus instans, rostro nucem pertundit, & putamine fracto nucleum corripit.

Σίτις Aristoteli dicitur hæc avis, qui duas ejus species facit, majorem & minorem. *Synonyma.*
 Gaza Sittam Latine vertit. Recentiores Picum cinereum vocant, quia Picorum in-
 star arborum truncos & ramos scandit aut perrepat. Quibusdam Σαύραγος & Κίραρ
 ἴσθ. dicitur, quod uropygium motitet.

ϕ. II.

Picus muralis Aldrovandi lib. 12. cap. 37.

Passer domestico paulò major est, Stanni ferè crassitie. Color totius corporis ex-
 panis alis optimè conspicitur. Rostrum habet oblongum, tenue, nigrum. Caput,
 collum, dorsum cinerea. Pectus albicans. Alas partim cinereas, partim rubeas, utpote
 propè ventrem. Caudam brevem, pennas alarum longiores, dorsum inferius, ventrem
 & crura, quæ Picorum more breviter sunt, nigra. Digitos pedum longos, tres antè,
 unum pro calce; quamvis Bellonius binos ante & totidem retro illi attribuat: quare
 suspicandum est Picum muralem non agnovisse, vel diversum à nostrate depinxisse,
 quod non credo, quoniam reliqua descriptio, quam ponit, nostro exactè competit.
 Ungues denique obtinet aduncos & acutos. Hactenus Aldrovandus, qui aviculam
 hanc in agro Bononiensi satis obviam esse scribit; Upupæ in volatu similem, quoniam
 alas ut illa semper motitat, nec uno loco residere novit. Recentioribus Picus mura-
 rius seu muralis dicitur, quoniam ut Pici arboribus ita hæc muris omnibus, turrium
 verò miximè adhæreat, vermiculòsque in eorum rimis quærat, unde brumali tempore
 in urbibus sæpe conspicitur. Avicula est hilaris & suavem vocem edit. Volat sola &
 quandoque binæ simul. Nidulatur in foraminibus arborum.

Ex Aldro-
vando.

Magnitudo,

Color,

Rostrum,

Alæ,

Cauda,

Digiti,

Ungues,

Locus,

Nomen,

Vox,

Nidas,

In Anglia nostra eam inveniri aiunt, quamvis nobis nondum fuerit conspecta.

ϕ. III.

Junco Aldrov. *Cinclus* Turneri. The greater Reed-sparrow.

MAs quem descripsimus magnitudine Turdo non multum cedit. Rostrum grande,
 nonnihil incurvum seu aduncum plus digitum longum. Mandibulum superius
 ex nigro fuscum, inferius albidum. Lingua bifida & in multa filamenta divisa. Os in-
 tus coloris crocei. Nares rotundæ, magnæ: Oculorum irides ex rubro avellanæ.
 Non procul ab angulis oris in mandibulâ superiore 4 vel 5 pili nigri. Gula, venter,
 Pectus alba cum aliqua flavedine: circa anum adhuc magis flavescit. Supina facies
 tota ex fusco vel obscurè cinereo flavicat. Supra oculos linea albicans. Plumulæ Re-
 migum radices subtus tegentes flavæ. Numerus autem Remigum in singulis alis 18.
 Caudæ pennæ 3; digitos longæ, [medias intellige nam extimæ medio circiter digito
 breviores sunt] rigidæ, ut in Pice Martii.

Pedes & crura magna, valida. Extimus digitus medio ad basin junctus. Posticus
 fundum versùs latus & torosus. Crurum robor in hac ave præcipuè notabile est.
 Sternum brevius quàm in Pice; in ventriculo scarabæos arundinaceos invenimus.

In arundinetis semper versatur & suaviter cantillat. Arundinibus eodem modo ad-
 hærescit ut Pice martii arborum ramis.

Alcedo vocalis *Bellonii* vel huic, vel minori speciei eadem esse videtur, cujus de-
 scriptionem vide apud Aldrovandum lib. 20. cap. 62.

ϕ. IV.

Passer arundinaceus minor. An *Cannevarola* Aldrov.? An *Ficedula cannabina* Oline?
 The lesser Reed-sparrow.

Ruticillæ æqualis est aut tantillo minor: in Arundinetis versatur, & cantat arun-
 dinibus insidens. A Rostris apice ad extremum caudæ 5; digiti sunt. Ab extre-
 mo ad extremum alarum expansarum octo. Rostrum à mucrone ad angulos oris 2; uni-
 us digiti, latiusculum. Mandibulum inferius album ferè, superius nigricat. Os intus
 flavescit. Lingua bifida & in filamenta divisa. Oculorum irides avellanæ. Dorsum
 imum uropygium versùs coloris olivacei obscurioris, seu ex fusco viridis: versùs ca-
 put magis cinerei. Medium pectus album. Gula & venter imus de flavo participant.
 Latera fordidè seu ex viridi flavescunt. Plantæ pedum ex viridi flavicant. Extimus
 digitus ad basin medio adhærescit. Rostrum & pedes in hac avicula multo majora
 sunt quàm pro corporis ratione. Fœmina à mare nihil differt.

Avem hanc Florentiæ in foro emi, ubi Rustici eam ficedula appellant, nomine pluribus ibi aviculis communi; siquidem Atra capillam, Lusciniam, &c. eodem insigniunt. In Belgio frequens est inter arundines.

Aliam hujus nominis avem sed genere diversam vide infra.

§. V.

Certhia: Anglicè The Creeper.

Magnitudo. Rostrum. Lingua.	P erexigua est Avicula & Regulo tantillo major. Rostrum ei longum, tenue, acutum, deorsum inflexum seu arcuatum. Mandibula superior atro-fusca, inferior albidior. Lingua rostro non longior, quo à Picis differt, extremitate durior, & in spiculum desinens. Oculorum irides obscurè avellanæ.
Color. Remiges.	Gula, pectus, venter alba. Uropygium fulvum: Dorsum quoque fulvum, mediis plumarum albicantibus: Quin & caput pariter fulvum, sed obscurius, mediis albitibus. Supra oculos macula utrinque alba. Pennæ remiges in utraque ala 18, quarum prima brevissima est, quarta longissima. Extimæ tres fulcæ: reliquorum apices albi, perque eas medias linea lata alba nonnihil fulvescens ducitur. Corpori proximarum fimbriæ fulvescunt, inque iis albore exteriores tantum ad scapum pinnulas occupante linea quam dixi alba ferè evanescit. Vestitricæ alarum nigricant magis, mediis circa scapum partibus fulvis, apicibus albis. Cauda pro aviculæ modulo longissima 2½: nimirum digitos, 10 pennis integratur acutis, rigidis, ut in Picis, ex ruffo fuscis.
Cauda.	Pedes ex fusco pallidi. Posticus unicus longo & incurvo ungue armatus. Digiti omnes longiusculi. Extimus medio ima sui parte jungitur.
Pedes & digiti. Notæ characteristicæ.	Parvitate sua & rostellato arcuato ab aliis omnibus avibus abundè distinguitur. Aldrovandus Certhiæ suæ caudam brevem tribuit, quo ab hac nostra distinguitur. Super arborum truncos & ramos apta pedum & caudæ dispositione perreptat, Picorum more; ut rectè Aldrovandus. In Anglia frequens est.
Nidus.	In cavis arborum, referente Aldrovando, more Picorum nidificat. Parit autem maximum ovorum numerum, viginti quandoque.

§. VI.

Upupa Aldrov. & Gess. *Ἐμπύρα* Græcis. Anglicè the Hoop or Hoopo.

Dimensiones. Rostrum. Lingua.	U ncias tres pendet. Longitudo ab initio rostri ad finem caudæ 12½: digitorum: Latitudo alis expansis 19. Rostrum digitos 2½: æquat, nigrum, acutum, nonnihil arcuatum. Lingua parva, ut rectè Aldrovandus, in profundo latitans, trigone item, initio lata, extremo acuta, instar perfecti & æqualium laterum trianguli. Figura corporis ad Pluvialem accedit. Caput ornat pulcherrima crista, duos digitos alta, duplici pennularum ordine constans, à rostro ad extremum usque occipitium protensa; quam pro libitu arrigere aut demittere potest. Pennis autem numero 24 aut 26 componitur, quarum alix aliis longiores, quarumque extrema nigricant, deinde albicant, quod reliquum est coloris est castanei ad flavum vergentis. Collum pallidè rufescit. Pectus album, areolis nigris deorsum tendentibus varium. Adultioribus nullæ erant in pectore maculæ sed in lateribus solum. Cauda 4½, [Aldrovando sex] digitos longa, 10 duntaxat pennis componitur, nigra, verum in medio area lata parabolæ aut lunulæ figuram referens eam distinguit vertice pennarum radices, cornibus extremitates spectantibus. Cauda alas complicatas excedit. Remiges pennæ in utraque ala 18; quarum priores decem nigrae, areâ transversâ albâ, quæ in secunda, tertia, quarta, quinta, sexta, & septima semidigito latior est, in reliquis angustior. Septem sequentibus quatuor aut quinque sunt areæ transversæ albæ. Ultimarum limbi nonnihil rufescunt. Uropygium album. Pennæ scapulares per dorsi longitudinem exprorectæ areolis albis & nigris variantur, eodem modo ac alæ. Oculorum irides avellanæ. Palpebra inferior superiore major. Tibiæ breves. Extimus pedis digitus medio adnascitur, nullâ interveniente membranâ. Aspera arteria (describente Aldrovando) initio divaricationum quibus in pulmones utrosque finitur duo velut oscula extrinsecus laryngis vicem supplentia exhibet, quibus pellicula tenuissima prætenditur: annuli cartilaginei, nobis observantibus, post divaricationem dimidiati, ut in Ardeis.
Crista.	In ventriculo scarabæos invenimus; unde eam insectis vesci manifestum est; an verò & avis aliisve baccis, ut Veteres nonnulli tradiderunt, nescimus. Audio eam (inquit Aldrovandus) formicis inter cætera vesci. Appendices seu intestina cæca nulla.
Collum. Pectus. Cauda.	
Remiges.	
Oculi. Tibiæ. Aspera arteria.	
Vitus.	
Appendices.	

mero pennarum caudæ, appendicum intestinalium carentiâ, alarum transversis maculis cum Picis Martiis convenit, quibus idcirco eam subjunximus.

Circa Coloniam & alibi in Germania superiore frequentes observavimus, ubi *Widebuppe* appellant. Terræ plerunque, interdum falicibus incident. Turnerus in tota Britannia nusquam reperiri ait. Verùm falsus est, nam & in Northumbria & in agro Surreiano interdum quamvis rariùs cerni, idoneis testibus nobis constat.

Nidum è stercore, humano potissimum, facere testatur Aristoteles, cum sci. hoc luti vice circumlinentem.

Nomen in utraque lingua à vocis quam edit sono inditum. Cæterùm literatores plerique omnes Britannici (inquit Turnerus) Upupam eam vocant avem, quam Barbari ab alarum strepitu *Vannellum*, & ipsi suâ linguâ *Lapwingam*. Errorem hunc inventeratum Scholæ nostræ triviales etiamnum retinent.

Fœminam mare majorem semper esse aiunt.

CAP. VII.

Aves terrestres piscivoræ.

§. I.

Ispida, an Veterum Alcyon? The Kingfisher.

Pondere unciam unam quartâ parte superat: Longitudine à rostri apice ad extremam caudam 7 digitos excedit. Extremitates alarum extensarum undecim digitorum intervallo distant.

Rostrum duos ferè digitos longum, crassum, validum, rectum, acutum, nigrum, ad angulum tamen albescens. Mandibulum superius in plerisque inferiore longius, in nonnullis inferius superiore. Lingua brevis, lata, extremo acuminata, indivisa. Os intus crocefcit. Nares oblongæ.

Mentum album cum aliqua ruffi mixtura. Pectoris etiam seu ventris medium ex ruffo albet: Venter infimus sub cauda intensè ruffus est, uti sunt & latera & plumæ sub alis. Pectus ruffum, extremis plumularum marginibus sordidè ex cæruleo viridescentibus. A collo per medium dorli ad caudam color pulcherrimus dilutè seu ex albo cæruleus continuatur, qui splendore suo oculos diu immorantes lædere dicitur. Attentiùs intuenti in cæruleo dorli lineæ transversæ obscuriores apparent. Vertex ex nigro virefcit maculis transversis cæruleis. Inter nares & oculos macula ruffa conspicitur, aliâque ultra oculos, cui succedit alba rufescens; sub istis maculis linea cæruleo-viridis.

Pennæ Remiges in utraque ala 23, quarum tertia longissima. Tum Remiges tum Remigibus proximæ parte exteriore cærulea, interiore fusca. Minores ordines, exceptis minimis ad basin seu flexuram alæ, apicibus cæruleis insignes sunt. Longiores pennæ è scapulis exortæ dorso utrinque incumbentes ex cæruleo virefcunt. Cauda brevis sesquidigitalis scilicet, 12 pennis composita, obscurè cærulea cum aliquo nigrore.

Pedes aut potiùs tibiæ perbreves & exiguæ ex parte anteriore nigricant, ex posteriore rubent, ut & plantæ pedum & postici digiti. Pedum autem in hac ave structura singularis est, nam extimi digiti tria internodia medio adhærescunt, intimi unicum tantum, est autem intimus digitus minimus, & medio dimidio brevior: extimus medio ferè æqualis: posticus intimo paulò major. Tertium seu infimum os Cruris brevis est & majus quam in aliis avibus esse solet. Digiti multis transversis lineis tanquam articulati videntur. Linguae ossicula minora & breviora sunt quàm in aliis.

Ventriculus magnus & laxus ut in carnivoris ossiculis & squamulis piscium plenus. Intestina anum versùs tenuiora. Gesnerus adipem ruffam esse asserit, quod verum est. Idem in uno nido sæpe novem inveniri pullos tradit, ego quinque observavi in foramine in cujusdam fluviali ripa, dimidiam ulnam profundo.

Vulgi persuasio est, avem hanc si filo rostro adnexo suspendatur in conclavi, pectus vento obvertere.

D. Charleton in Onomastico suo Ispidæ alterius ex India allatæ meminit, quæ Regulum magnitudine vix superet. Nobis eam nondum videre contigit, nec alibi quicquam de ea legisse meminimus.

§. II.

§. II.

Ispida affinis Jaguacati guacu Brasiliensibus Marggrav.

P*apa peixe* Lusitanis dicitur, nam piscibus victitat. Turdelæ magnitudinem æquat, figurâ corporis ut *Picus major*. Rostrum habet nigrum, rectum & in extremitate acutum, tres fermè digitos longum : oculos nigros & crura brevissima nigra : superiora crura ex parte carent plumis : in pedibus digitos quatuor (unum retrorsum) inæqualis longitudinis : duo enim versùs exteriora pedis breves sunt, tertius interior longè brevissimus & remotior. Ungues nigri. Cauda duos digitos longa, excedens alarum fines. Pennæ totius corporis superiores nimirum in capite, collo, alis, cauda sunt ferruginei coloris & splendentis : circa collum transversum annulum habet ex albis plumis. Guttur, inferius collum, pectus & totus venter pennis vestiuntur albis : Propè utrumque oculum etiam maculam habet ex albis pennis : in cauda autem albæ pennæ inseruntur guttatim, ut & in alis, sed quæ vix videntur nisi cum alas explicant & volant.

§. III.

Merops sive Apiaſter. The Bee-eater.

Figurâ corporis *Ispidæ* similis est, magnitudine *Merulæ* æqualis : ab initio rostri ad finem caudæ 11² digitos longa ; lata alis extensis octodecim. Rostri longitudo ab apice ad angulos oris duorum ferè digitorum. Est autem Rostrum grande, longum, nigrum, habitâ corporis ratione *Ispidæ* rostro simillimum, nisi quod aliquantò magis deorsum incurvetur. Lingua tenuis & profundè incisa seu lacerata : Oculorum irides pulcherrimè rubent.

Caput ei grandius, longiusculum ; color plumarum ad basin mandibulæ superioris ex viridi cæruleus, in medio autem inter nares albus. Vertex in nonnullis rufus, in aliis admiscetur etiam nonnihil viridis. Ab angulis oris per oculos ultra aures ductus niger utrinque extenditur. Huic contiguus sub mento color flavus, lucidus quidem sed dilutus. Color in cervice & scapulis viridis cum aliqua tamen ruboris mixtura. Venter totus & Pectus ad mentum usque cærulea, verùm ad mentum saturatior est hic color in pectore & ventre languidior, nonnihil etiam admixtum habens diluti ruboris. In nonnullis, (fortè mares hi sunt) pronæ partis color ad viridem magis vergit.

Pennæ alarum remiges extremis apicibus omnes nigricant ; extimæ decem sub apicibus ex cæruleo virescunt. Mediæ pennæ maximam sui partem fulvæ aut aurantiæ mali colore spectabiles, ut & minores pennarum alæ ordines ; super illos ultimi cærulescunt. Verùm colores hi in aliis & aliis avibus variant, quædam enim plus obtinent cærulei, aliæ plus viridis : quædam plus rubri fulvive, aliæ minùs. Scapulares pennæ longiores ex albo flavæ. Cauda palmaris aut longior, duodecim pennis composita cærulea, at pinnulis pennarum exterioribus nonnihil viridis admixtum est. Mediæ duæ pennæ reliquis longiùs procurrunt & in acutum desinunt.

Crura brevissima sed pro longitudine crassa. Crura autem & pedes exactè qualia *Ispidæ* : nam digiti pedum antici ad primum articulum omnes simul juncti sunt, ac si unicus digitus essent, exterior & medius ad secundum usque. Ungues nigri : Pedes ex rubro fulci.

Hepar pallidè luteum : Ventriculus membranofus potiùs quàm musculosus, scarabæis aliisque insectis refertus.

Mirum quod *Aldrovandus* conjunctionis digitorum in hac ave non meminerit.

In agro Romano non admodum infrequens est, siquidem Romæ in foro venalem non semel vidimus ; in Anglia (quod scimus) non invenitur. *Bellonius* in Creta tam vulgarem esse refert ut nusquam non in illa insula conspiciatur.

Apibus eam vesci *Aristoteles* tradit, eumque secuti plerique omnes rei naturalis scriptores. Verùm non apibus tantùm sed & Cicadis, Scarabæis aliisque insectis victitat ; nec *Lampânæ*, *Caucalidis* & *Raparum* seminibus, nec tritico etiam abstinet, ut refert *Bellonius*. Quin ob exactam ejus convenientiam cum *Ispida*, suspicamur eam pisces pariter prædari.

Bellonius observat. lib. 1. de *Merope* hæc habet. Volans in aere apes depascitur *Hirundinum* instar. Solus non volat sed gregatim, & præfertim secundùm montes in quibus

quibus genuinum thymum provenit. Procul auditur ejus vox, illi ferè similis quam vir ore in rotundum clauso sibilans caneret. Ejus singularis elegantia pueros Cretenfes invitat, ut illum cum cicadis venentur, quemadmodum & majores hirundines Apodes nuncupatas, hac ratione: Aciculam hami instar incurvam, cujus, caput filo alligatum, per mediam cicadam figunt, extremum fili manu retinentes. Cicada sic transfixa nihilominus in aere volat, quàm conspiciens Merops impetu in eam ruit atque devorat cum acicula, quâ retentus capitur.

§. IV.

Merops alter seu Meropi congener Aldrov.

AVem hanc Germani *Seeſchwalm* h. e. Hirundinem marinam vocant, cùm quia primo aspectu, partim pedum brevitate, partim etiam volatu, tum quoniam inter volandum muscas captet; Hirundinem referre videatur. Ego vero Meropi potiùs quàm Hirundini congenerem fecerim, quoniam toto ferè cœlo ab Hirundine marina differt. Est verò hæc volucris superiore paulò longior, & ut icon etiam demonstrat toto corpore paulò crassior. Rostrum huic nigrum, longum, acutum, & propiùs ad faucem messoriam quàm in illa accedens. Caput, collum, pectus & totus ferè venter flavescunt. A rostro maculam habet nigram maximam, quæ per oculos retro ad colli initium usque defertur. Dorsum castaneum est, propè uropygium tamen ex viridi & flavo permixtum. Alarum pennæ variis coloribus insigniuntur. Primæ enim cæruleæ sunt, secundæ ex cæruleo & flavo mixtæ, tertiæ omnino flavæ, quartæ, remiges nempe, nigræ, & in extremitatibus rubræ. Cauda in summitate insigniter virefcit, infra verò perbellè flavescit, ità ut semiviridis & semilutea videatur. Pedes habet luteos, ungues nigros.

§. V.

Ispide seu Meropi affinis Guira Guainumbi Brasiliensibus Tupinambis Marggrav.

AVis est magnitudine Columbæ ad visum, quia plurimas plumas habet, sed revera corpus non superat magnitudinem Turdelæ. Caput paulò majus habet quàm Turdela; rostrum nigrum duos circiter digitos longum, cujus superior pars paulò longior inferiore. Est autem rostrum superius & inferius in utroque latere serratum instar serræ, inservitque dentium loco. Crura habet brevia, haud multum digitum excedentia, nigra; quatuor in pedibus digitos, quorum unus retrorsum vergit, tres antrosum, sed primus versùs interiorem pedis partem brevior, medius longissimus, & tertius iterum brevis, sed non æqualis cum reliquis exortus; primi enim exortus est ad pedem, secundi itidem; tertii verò propè tertium articulum medii; habetque primus tres, secundus quatuor, tertius itidem tres articulationes, qui retrorsum vergit duas. Ungues nigri, deorsum incurvati. Cauda longissima, directæ, pennæ paucis rectis, digitum circiter lata, sed decem longa; & quidem duæ tantùm pennæ extremam caudam constituunt, quæ ad duos digitos plumis carent, in extremitatibus autem rursus plumas habent ad duos digitos. Corpus totum sex circiter digitos longum est. Pennæ elegantissimæ: nimirum in capite quasi mitram gerit ex pennis sapphirinis, quæ propè exortum rostri Turcoïdis colorem referunt: in medio autem hujus mitræ macula visitur nigra, magnitudine grossi Misnici. Infra oculos (qui flavi sunt pupillâ nigrâ) etiam nigras pennas habet sapphirinis mixtas: Guttur inferius, totum pectus & totus venter obscurè luteum habet colorem. Superior colli pars, totum Dorsum, alæ & cauda viridis seu graminei est coloris, sed cui (præsertim in alis & cauda) thalassinus admixtus, ut in collis Anatum & Pavonum. A genibus ad ventrem crura superiora pennis virentibus sunt prædita. In medio collo inferius quasi præ insigni gerit tres vel quatuor pennulas nigras & circum eas Sapphyrinas, quæ maculam quandam seu notam constituunt.

Ob similem pedum constitutionem necnon aliquam in coloribus convenientiam avem hanc Meropi subjunximus.

§. VI.

§. VI.

Merula aquatica : Wasser Amzel Germanis The Water Ouzel.

Magnitudo.
Mensura.

Magnitudine *Merula* vulgari suppar est : pondere unciarum 2; longitudine à summo rostro ad imos pedes digitorum 9; ad ultimam caudam digit. 8; Alarum in contrarium extensarum extremæ pennæ 12; digitorum intervallo distabant.

Figura.
Rostrum.

Corpore est quàm *Merula* vulgaris brevior, collo crassiore. Rostrum rectum, acutum, *Merula* vulgaris rostro tenuius, ab angulis oris ad apicem mensurâ sumptâ, digito nonnihil brevius, nigrum. Caput & collum supinum ex fusco seu ruffo nigricant.

Color plumarum.

Dorsum totum & alarum tum Remiges tum vestitrices ex cinereo & nigro variaz : mediæ scilicet plumarum partes nigricant, fimbriæ carulescunt. Prona pars colli & pectus antierius candoris nivei : quod albo contiguum est ruffescit, venter imus caudam versus nigricat. Oculorum palpebræ in circuitu albæ.

Remiges.
Cauda.
Pedes.
Lingua.
Oculi.
Nares.

Remiges in utraque ala 18 : Cauda brevior quàm hujus generis reliquis digitorum, scilicet 2; 12 pennis proximè æqualibus composita. Crura, pedes, ungues nigri. Digitus extimus medio ad imum junctus. Lingua nigra, tenuis & in extremo bifida nonnihil. Irides oculorum magnæ & latæ, pulchrè avellaneæ. Oculi autem nictitantibus membranis instruuntur. Pro naribus fissuræ longæ. Plumæ totum corpus vestientes densifusculæ, ut in avibus aquaticis.

Locus.

Versatur circa fluvios & rivus quorum alvei faxis pleni, in montosis Cambrobri-tannicis, Northumbriis, Westmorlandicis, Eboracensibus. Ad amnem *Rivelin* propè Sheffieldiam in agro Eboracensi occisam descripsi : D. Willughby propè *Pentambath* in Comitatu *Denbigh* Walliæ. In Alpibus Helveticis frequens sit.

Vitus.

Pisces prædatur, nec insecta averfatur. Dum ad ripas sedet caudam subinde motitat. Quamquam palmipes non sit, sub aquis tamen nonnunquam se mergit. Avis est solitaria, & cum pari suo duntaxat cœundi & pariendi tempore volat.

CAP. VIII.

Aves terrestres maximæ, singulares & sui generis, ob corporis molem & alarum parvitatem ad volandum omnino ineptæ.

§. I.

De *Struthiocamelo*, Anglicè an Ostriche ; partim ex Aldrovando, partim ex nostra observatione.

Quæ de Ave hac à Veteribus & neotericis traduntur vide sis apud Gesnerum & Aldrovandum.

Avium omnium maximus est, si unum fortè *Emeu* excipias, qui quamvis proceritate ei cedat, corporis tamen mole ferè æqualis est. Certè D. Willughby vel æqualem vel majorem esse scribit. Erecto collo ad altitudinem duarum ulnarum accedit. Plinius equitis equo insidentis etiam altitudinem excedere scribit, quod sanè intelligendum est, dum collum quantum potest erigat. Caput parvum, depressum seu planum, & (ut Aldrovandus rectè) anterinum : Rostrum quoque compressum est, & si corpori adæquas valdè exiguum, figuræ triangularis, coloris cornei, extremo nigricante. Cutis ejus ad nares in semicirculum desinit. Oris scissura ampla eò usque pertingit ut ejus anguli seu extrema oculis ipsis subjaceant. Oculi magni ; iridibus avellaneis. Palpebras utrinque alitum solus ut homo obtinet, teste Plinio : quod an verum sit aliis examinandum relinquimus. Caput & collum ad pectus ferè nuda, ut & pedes ad genua [alii hanc crurum partem femora appellant.] Caput & collum lanugine quadam seu pilis rarioribus plumarum vice obsita. Partes subalares & pedes prorsus nudi. Infima pars colli ubi plumæ incipiunt albæ. Alæ parvæ & ad volandum prorsus inutiles, in id à natura destinata, ut currentem expansæ adjuvent. Dorsi pennæ in mare nigerrimæ, in foemina fuscæ tantum sunt, ut lanæ quandam substantiam suâ mollietie efficiant. Alarum pennæ ejusdem coloris, sed in superiori parte candidissimæ. Cauda conferta, rotunda, non ut in aliis avibus in latum expansa, pennis in mare subalbidis,

subalbidis, in foemina subfuscis, extremis albis, quae ad callides maximopere expuntur.

Collum & crura ei longissima sunt; postico digito & anticorum intimo profus caret. Extimus 5; digitos longus est, alter octo; totius pedis ab extremo calcaneo longitudo undecim erat digitorum. Longiorem digitum squamæ magnæ disjuncta numero 24 operiunt: Unguis ei magnus, validus, nigricans. Extimus digitus ungue caret. Digniti autem ad primum usque articulum membranâ crassâ validâ connectuntur. Ferrum, corium, gramen, panem, pilos, aliâque quaecunque offeruntur promiscuè devorat: ferrum tamen aliâque dura non concoquit, sed integra per anum reddit. Quem vidimus Bruxellis pane pilis mixto plerunque vescitur. Africa nobis hanc avem generat. Tanta verò eorum copia in desertis quandoque conspicitur, ut procul intuentibus velut equitum quædam acies appareant. Reperiuntur etiam in Arabia, & in America quoque copiosissimi, verum diversi generis, ut paulo post patebit. Ova parit maxima, utpote capitis infantis magnitudine plus minus, 15 etiam libras pendentia, durissimâ & quasi lapideâ crustâ munita, quæ in arena condita, Solis duntaxat calore foventur donec tandem ex iis pulli educuntur. Nam matrem ova deferere Rei naturalis scriptores consentiunt.

Pennarum Struthionum plurimum usum ad conos & galeas pileosque adornandos tum apud veteres olim fuisse, Plinio teste constat, tum apud nos etiamnum esse notissimum est. Quin & ex iisdem non in Italia duntaxat, verum etiam in Anglia fieri solent ventilabra, quibus nobiliores matronæ æstivo tempore ventulum sibi parant.

§. II.

Nhanduguacu *Brasilienfis*, *Ema Lusitanis*, sive *Struthiocamelus Americanus*, Marggrav.

Minores aliquanto Africanis sunt. Longa illis crura, inferiora sesquipedem, superiora pedem circiter longa. Tres habent in pedibus digitos, unguibus crassis, nigris, haud acutis præditos; posterius unum digitum, sed rotundum, grossum, unde difficulter in arena levi aut tabulato possunt incedere, sed faciliè labuntur. Collum gestant incurvatum ut cygnus vel ciconia, longitudine circiter duorum pedum: Caput anserinum, Oculos nigros habent pulcherrimos; rostrum compressum non admodum latum, duos & semis digitos longum. Alas habent parvas & ad volandum ineptas, quarum tamen unum instar veli erigentes, citissimè cursum promovent, ut vix ac nè vix quidem à cane venatico superari possint. Plumæ habent gryseas per totum corpus, in dorso longiores & elegantiores, & corpus plumis tectum ferè rotundum apparet. Caudam non habent ejusmodi cristis præditam ut vulgò pingitur, sed plumæ sunt per dorsum expansæ ad anum usque. Tesseræ lusorias aliâque ferramenta libenter deglutit, sed non concoquit, at integra per anum reddit. Vescitur fructibus & carne. Frequens est in Capitanæ *Serigippo* campis, itémque in Capitanæ *Rio grande*. In *Pernambuco* non visitur. Caro ejus bona ad comedendum.

§. III.

Emeu seu Eme *Aldrovandi*, *Clusii*, *Nierembergii*, *Anglis* the Casslawary: Emeu vulgò *Casuaris* * *Bontii*; Emeu quibusdam dictus *Casuarinus* † *Wormii*.

Hujus generis quatuor aves Londini vidimus; tres mares, unam foeminam; unam scilicet marem in Ornithotrophio Regio, in vivario *S. Jacobi* dicto propè Westmonasterium; duas mares & unam foeminam in ædibus *D. Maydston* Mercatoris Londinensis ex India Orientali allatas. Corona ei in medio capite cornea. Caput & collum nuda seu potiùs raris pilis obsita, cutis colore cæruleo purpurascente, exceptâ solum inferiore postici colli parte miniacè. Anterior in ima colli parte duo lobuli carnei nudi ad pectus dependent. Rictus oris amplissimus. Rostrum quatuor ferè digitos longum, crassitie mediocri, rectum. Crura crassâ valida. Digniti in pede tres, antici omnes nam postico caret. Digniti extimi unguis reliquis multò longior. Alarum quædam rudimenta obtinet veriùs quàm alas, quinque tantùm scapis pennarum rotundis, parvis, histricum calamis similibus, pinnulis plumosis aut nullis aut attritu derasis, præditis. Cauda nulla. Corpus grande, plumis fuscis seu nigricantibus rarioris structuræ vestitum, quæ è longinquo intuentibus pili potiùs quàm plumæ videntur. Avis mansuecit faciliè. Veram, accuratam & plenissimam omnium ejus partium descriptionem è Clusio proponemus.

* *Hist. natur.*
 & *medic. Ind.*
lib. 5. cap. 18.
 † *Clusii lib. 3.*
cap. 17.

Hæc (inquit ille) dum surrecto capite incedebat quatuor pedum & aliquot unciarum altitudinem excedebat : nam Collum à summo capite ad Dorfi initium tredecim pene uncias erat longum ; ipsum corpus binos pedes latum. Femora cum cruribus usque ad pedum inflexionem decem & septem uncias longa : Corporis autem ipsius longitudo à pectore ad uropygium trium pedum ferme erat. Pennæ seu veriùs plumæ totum avis corpus cum infima colli parte dorso & pectori proximâ atque femora tegentes perpetuò erant geminæ, ex eodem parvo brevisque tubulo prodeuntes, & sibi invicem incumbentes ; suprema quidem paulò crassior, infima verò tenuior & delicatior ; illaque variæ longitudinis, ut in similis avis exuvio observabam. Quæ enim in infima colli parte breviores erant ; quæ in medio corpore & lateribus longiores, sex viz. aut septem unciarum. Quæ autem in extremo corpore circa uropygium (nam caudâ carebat) novem uncias longæ & reliquis duriores. Quanquam omnes duræ aut rigidæ, attamen non latæ sed angustæ & rarioribus lateralibus pilis ex adverso sitis præditæ, nigri coloris, circum tamen femora ad cinereum ferè tendentis, nigro permanente nervo, ut in reliquis. Eam verò formam & situm habebat illæ plumæ, ut à procul aspicientibus non plumis sed villis duntaxat tectum ejus avis corium existimari possit, quale urfinum est, & alis carere, tametsi alas haberet, sed sub plumis latera tegentibus latentes, & quatuor majoribus pennis nigris præditas, ut in exuvio observabam, tametsi illæ abruptæ essent, nec de illarum longitudine certi aliquid pronunciare possem. Caules tamen confracti satis crassi durique ac solidi erant, atque in extimam alæ partem altè penetrabant. Alæ vero pars superior corpori contigua pennas seu plumas vestitrices illis similes quæ adhuc in pectore retinebat. Ad hoc enim datas hujusmodi alas censendum, ut currentem adjuvent, quia hanc avem non esse volucrem, nec à terra tolli posse arbitror, [imò hoc certissimum est.] Crura in ambitu quinque unciarum crassitudinem superabant, crebrisque corticibus seu squamis latis tecta erant, præsertim supra pedis inflexionem. Pedes habebat crassos, duos, tribus crassis digitis præditos, prona parte velut squamis tectos, supinâ prorsus callosos : quorum medius (qui reliquis longior) tribus articulis constabat, interior uno, exterior binis. Omnium unguis valdè magni, binas penè uncias longi, crassi, duri & cornei. Ejus caput exiguum pro Avis magnitudine & ferè glabrum, coloris ex atro cærulei, cum colli suprema parte, in quo apparebant rari pili nigri. Oculi paulò supra rostri fissuram magni, ardentes & truces, leonis oculis penè similes, quos cingebant nigri pili, quemadmodum & meatus illos aurium parvos & detectos, quos penè oculos habebat. Rostri prona pars quodammodo arcuata erat, paulòque supra mucronem binis foraminibus narium usum præbentibus prædita : à cujus medio ad capitum usque verticem porrectum diadema assurgebat, corneæ substantiæ, tres ferè uncias altum, coloris ex flavo fulci : quod cum plumario defluvio cadere, & cum plumæ renascuntur novum crescere intelligebam. Supina rostri pars ab ejus scissura ad extremum mucronem quinque uncias longa. Anterior colli pars quatuor penè uncias infra rostrum, bina velut membranacea palearia, seu barbula propendentia habebat, duas uncias longa, coloris rubri miniati. Postica similiter colli pars deplumis, à capite secundum longitudinem rubri miniati coloris erat ; deinde infima ejus pars aliquot rubris plumulis quibus nigræ intermixtæ tecta. Cæterum hæc avis tametsi aliquas notas habere videatur cum Struthiocamelo communes, velut exiguum caput naturâ penè calvum, quòdque sine delectu vorat quicquid objicitur : Pedes tamen bifidos non habet, sed tribus digitis præditos, ut ante diximus, sine calcari, Otidis sive Tardæ pedum modo : ideòque adeò firmos & robustos, ut arborem humani femoris crassitudinem æquantem prorsus contusam viderim, & ejus corticem sublatum (ut dixit ejus herus) ab hujus avis pedibus & unguibus. Etenim non rostro antrorsum, sed obliquè se convertens, averfis retrorsum pedibus eos cum quibus pugnabat impetere solebat.

Licet verò quæcumque objiciebantur voraret, ut aurantia mala integra & similia, ordinarius tamen ejus cibus erat similagineus seu primarius panis, quem in magna crassaque fragmenta divisum vorabat. Maximè autem recentibus gallinarum ovis delectari intelligebam, quæ integra cum ipsa testa deglutiebatur : Si autem paràm firma esset valetudine, illa ipsa integra per anum rejiciebat, deinde rursus ea vorans retinebat & concoquebat. Mihi autem affirmabant, hanc avem fuisse marem, & ex postica parte penem, Cameli instar, interdum exerere esse conspectam. Hujus avis ovum è multis quæ vidi maximum & pulcherrimum, dimensum per longitudinem 15 unciarum ambitus erat ; per transversum verò duodecim aut paulò plus ; ut propter amplitudinem pro quovis vase haberi possit non minùs quàm Struthiocameli ova, quibus, teste Plinio, Veteres nonnunquam utebantur, & adhuc nostra atas ejus rei gratiã

tiâ usurpat. Nam non semel videre memini Struthiocameli ova argento excepta & inclusa poculorum vicem præbere. Hujus tamen avis ovi testa non erat valdè densa, nec alba veluti ovorum Struthiocameli, sed extremâ parte virescentis ex cinerico coloris, & perpetuis, saltem creberrimis velut tuberculis saturâ viriditate præditis ornata. E reliquis quæ conspiciebam unum ejusdem penè erat cum descripto magnitudinis, formæ & coloris, quædam verò magis orbiculata, aliqua minora: nonnullorum etiam color dilutior & minùs elegans. Porrò mihi relatum hujusmodi aves *Moluccarum* insularum non esse peculiare, sed etiam in *Sumatra* sive *Taprobana*, vicinò que illis insulis continente reperiri. Hactenus Clusius.

Fœmina multò minor est mari, colore pallidiore ex fusco olivaceo seu pullo. Naturæ miraculum videtur (inquit Aldrovandus è diario nautico Batavico descriptionem mutuatus) quòd hæc avis lingua careat. Quicquid edit deglutit. Hoc tamen non usque admodum mirum nam & alias præterea aves novimus quæ linguâ carent ut v. g. *Onocrotalus*, &c. Quæcunque alii de *Emeu* habent omnia è Clusio transcribunt. Harvarum excipio, qui ex oculari inspectione alitem breviter * describit, & addit eam carbones (etiam ignitos) devorare, ejusque iconem observavi in tabulis Avium Visscherianis cum hac inscriptione, *Avi ignem devorans.*

* De Generat.
oni Exot. 5.

§. IV.

Cygnus cucullatus Nieremberg. sive *Gallus gallinaceus peregrinus* Clusii. *Dronte* Bontii. The Dodo.

Exotica hæc avis in insula *Cygnæ* seu *Cerne* Lusitanis dicta, *Mauritii* Batavis, 30 leucarum ambitu, ob Ebenum nigrum potissimum celebris ab Hollandis repta *Cygnum* quidem magnitudine æquabat aut superabat, sed ejus forma longè diversa: Ejus enim caput magnum, tectum velut quadam membranâ cucullum referente, rostrum præterea non planum sed crassum & oblongum, subflavi coloris parte capiti proxima, cujus extimus mucro niger. Superior quidem ejus pars sive prona adunca & curva, in inferiore verò sive supina subcarulea macula mediam partem inter flavam & nigram occupabat. Raris & brevibus pennis tectam esse aiebant, & alis carere, sed earum locis quaternas & quinas duntaxat longiusculas nigras pennas habere: posteriorem verò corporis partem præpinguem & valdè crassam, in qua pro cauda quaternæ aut quinæ crispæ convolutæque pennule cineracei coloris. Crura crassa illi potiùs esse quàm longa, quorum superna pars genu tenuis nigris pennulis tecta, inferior cum pedibus subflavi coloris; pedes verò in quatuor digitos fuisse divisos, ternos longiores antrorsum spectantes, quartum breviorum retrorsum conversum, omnèsque nigris unguibus præditos. Verum enimverò concinnatâ & descriptâ jam qua potui fide hujus avis historiam, illius crus genu tenuis recissum apud *Petrum Pauvium*, primarium artis medicæ in *Academia Lugduno-Batava* Professorem videre contigit recens è *Mauritii* insula relatum. Erat autem non valdè longum, sed à genu usque ad pedis inflexionem paulò plus quàm quatuor uncias duntaxat superabat: Ejus verò crassitudo magna, ut cujus ambitus penè quatuor uncias æquabat, crebrisque corticibus seu squamis tectum erat, prona quidem parte latioribus & flavescens, supina verò minoribus & fuscis. Pedis etiam digitorum prona pars singularibus usque latis squamis prædita, supina autem tota callosa. Digni fati breves pro tam crasso crure: nam maximi sive mediù ad unguem usque longitudo binas uncias non admodum superabat, aliorum duorum illi proximorum vix binas uncias æquabat, posterioris sescunciam: omnium verò ungues crassi, duri, nigri, minùs unciâ longi, sed posterioris digiti longior reliquis, & unciam superans. Nautæ huic avi nomen indebant suo idiomate *Walgh-vogel*, hoc est *Nauseam* movens avis, partim quòd post diuturnam elixationem ejus caro non fieret tenerior, sed dura permaneret & difficilis concoctionis, excepto ejus pectore & ventriculo, quæ non contemnendi saporis esse comperiebant, partim quia multos turtures nancisci poterant, quos delicatiores & ori magis gratos reperiebant. Nihil igitur mirum, si præ illis hanc avem contemnerent & ea carere se facillè dicerent. In ejus porro ventriculo quosdam lapillos inventos aiebant. Hactenus Clusius. * Bontio hæc avis magnitudinis est inter *Struthionem* & *Gallum Indicum*, à quibus ex parte figurâ discrepat, & ex parte cum iis convenit, imprimis cum *Struthionibus* Africanis, si *uropygium*, pennas & plumas consideres; admodum ut *Pygmæus* quasi inter eos appareat, si crurum breviter respicias. Cæterum capite est magno, deformi, tecto quadam membranâ cucullum referente: Oculis magnis, nigris; collo curvo, prominente, pingui; rostro supra modum longo, valde

* Hist. natural.
& Medic. In-
die Oriental.
lib. 5. cap. 17.

valido ex cæruleo albicante, exceptis extremitatibus, quarum inferior nigricat superior flavescit, utraque acuminata & adunca. Rictu fœdo, admodum patulo, quasi ad ingluviem nato. Corpore obeso, rotundo, quod mollibus plumis griseis more Struthionum vestitur: ab utroque latere, loco Remigum, exiguis alis plumatis, ex flavo cinereis, & pondè uropygium loco caudæ quinque pennulis crispis ejusdem coloris decoratur. Cruribus est flavescens, crassis, sed admodum curtis, quatuor digitis pedis solidis, longis, quasi squamosis, totidem unguibus validis nigris incedit. Cæterum tardigrada est avis & stupida, quæque facillè præda fit venatoribus. Caro earum, imprimis pectoris, est pinguis, vesca adeoque multa, ut tres quatuorve *Drontes* centenis fociis saturandis aliquando suffecerint: Si non probè elixentur vel veteres sint, difficilioris sunt concoctionis & salite in penu reconduntur. Lapilli diversæ formæ & magnitudinis, cinerei coloris in ventriculo harum avium reperiuntur, non tamen ibi nati, ut vulgus & pubes nautica arbitratur, sed in litore devorati; quasi & hoc quoque signo cum Struthionis natura aves has participare constaret, quod durissima quæque deglutiant, non tamen digerant. Hæc Bontius.

Exuvias hujusce avis vidimus in Museo Tradescantiano.

CAP. IX.

De genere Gallinaceo.

Gallinacei generis notæ characteristicæ sunt: 1. Rostrum habere breve, validum & nonnihil incurvum, ad grana colligenda (quibus hoc genus præcipuè victitat) perquam idoneum. 2. Corpus crassum, carne multa. 3. Alas breves & concavas, unde & minimè altivolæ sunt, & breves volatus faciunt pleræque hoc genus aves. 4. Ventriculum crassis musculis instructum, quorum actio est grana duriora molere & comminuere, calculorum adminiculo, quos hæc aves subinde deglutunt. 5. Appendice seu intestina cæca longissima. 6. Carnem albam, præcipuè musculorum pectoris, qui color à coctione se prodit manifestius. Hæc nota huic generi peculiaris est, nec ulli præterea (quod sciam) avi competit. Atque hoc indicium est, carnem earum saluberrimam esse & optimi succi; ideoque non immerito apud omnes in præcipua æstimatione & pretio haberi. 7. Multiparum esse. 8. Humi nidificare; cujus ratio est quia 9. Pulli recens exclusi non aluntur, à matribus, verum densa lanugine vestiuntur, nidum deserunt, huc illuc cursitantes matres sequuntur, atque ipsi seipos pascunt, cibum rostellis colligentes. 10. Quoniam ut diximus corpulentæ sunt nec admodum volaces, in terra plerunque obambulantes vescuntur, ideoque latos obtinent digitos ad ei firmiter insistendum, & plerunque etiam cursu valent. 11. Pulveratrices sunt pleræque si non omnes hujus generis aves. 12. Gallinaceo generi soli, non tamen omnibus ejus speciebus calcaria conceduntur.

Hujus generis aves distinguemus in mansuetas seu domesticas, & feras seu sylvestres: Sylvestres in postico digito donatas & postico carentes: denique postico donatas in granivoras, & phytivoras seu baccivoras aut certiori nota superciliis rubris coccineisve insignes.

Gallinacei generis aves sunt vel	{	<i>Cicnes</i> seu domesticæ ut Pavo, &c.	{	<i>Granivoræ</i> , ut Phasianus, &c.
		<i>Feræ</i> seu sylvestres, quæ vel digito postico		<i>Phytivoræ</i> superciliis coccineis.
				<i>Carentes</i> , ut Tarda, &c.

CAP. X.

Gallinaceum genus domesticum.

§. I.

Gallus gallinaceus & Gallina domestica, The Dunghil-Cock and Hen.

Avis hæc, Græcis Ἀλεξίπυον, & generali olim nomine ἄγρις dicta, adeo omnibus in terris nota & familiaris est semperque fuit, ut ei curiosius describendæ diu insistere omnino supervacaneum foret. Caudâ erectâ, pennis componentibus in angulum dispositis; cristâ in vertice carneâ, nudâ, ferratâ; paleis sub mento dependentibus & calcaribus longissimis ab aliis omnibus sui generis avibus abundè distinguitur, & primo statim aspectu agnoscitur. Gallus gallinaceus è diurnis avibus solus, si Philomelam excipias, internoctu cantat, post mediam scilicet noctem duabus tribusve vicibus per intervalla ante lucis ortum. Remiges pennæ in utraque ala, si omnes ad minimas usque computes, viginti septem sunt. Cauda quatuordecim pennis constat; quod huic speciei (quantum novimus) peculiare est: nam reliquarum hujus generis quarum pennas numeravimus caudæ vel sexdecim vel octodecim componuntur. Harum mediæ duæ in maribus longissimæ sunt & eleganter reflexæ seu arcuatæ. Gallus gallinaceus salacissimus cum sit brevi senescit & ad coitum minus idoneus redditur: Siquidem immoderato veneris usu spiritibus exhaustis, & consumpto humido radicali quem vocant, corpus necessariò arefcit & libidinis ardor extinguitur.

Aldrovandus experientiâ se didicisse ait, Gallos cum trimatum excedunt, implere quidem gallinas, sed ad venerem impotentiores evadere. Gallinæ quoque cum per maximam anni partem dietim plerunque ova edant, tot partibus non diu sufficiunt sed post tres quatuorve plurimum annos steriles & effatæ fiunt: delapsis enim quæ ovario ab initio inerant seminibus, parere desinant necesse est, cum nova intus non suboriantur. Quamdiu vivant hæc aves non constare arbitror, quamvis Aldrovandus ^{Ætatis} decennio earum ætatem circumscribat. Cum enim emolumentum tantum causâ alantur, & intra paucos ut diximus annos ad generationem ineptæ evadant quotusquisque est qui eas ingratis absque ulla lucris spe alere velit, ut experimentum tantum capiat quamdiu possent durare? in suo tamen genere brevis avi esse à salacitate & Veneris intemperantia quæ corpus enervat & vires dejicit, rectè arguitur.

Galli cum aves magnanimæ sunt & indomitæ, à nostratibus ad pugnam diligenti ^{Pugnæ} cura & exacta victus ratione ali & preparari solent. Sunt autem frequentia per opida majora, non tamen statis diebus sed pro re nata indicta Gallorum certamina, quandocumque sci. voluerint vel inter se consenserint qui gallos alunt. Quinetiam theatra passim extructa sunt in quibus exhibeantur hujusmodi spectacula; ad quæ magno numero undique concurrunt. Sponsiones deinde utrinque fiunt ingentis non raro pretii; & insana nummorum profusione, summis immensis vel depositis vel pactis, quæ iis cedant quorum Galli victores evadunt, maxima partium contentione & sollicita victoriæ expectatione certatur. Galli autem generosiores cedere nescii, mori quam vinci aut ignominiosâ fugâ sibi consulere malunt.

Caro gallinacea, pulli nimirum anniculi, aut Capi bene faginati, meo sanè judicio ^{Caro} primum dignitatis locum sibi vendicat, nec Phasiani aut Perdiciis carnibus bonitate cedit. Sunt tamen qui existimant, neque nos ab ea opinione alieni sumus, illas gallinas suavioris carnis esse, quæ cibo non abundè eis apposito, sed quem ipsæ pedibus fodientes eruunt, non absque labore pastæ fuerint; illas autem minus probant quæ in caveis conclusæ & turundis in os inditis faginatæ sunt: imo nonnulli hac in re adeo curiosi sunt, ut eas etiam partes seu membra salubriora existiment quæ maximè exercentur, ideoque in feris avibus alas, in domesticis cruscula præferunt.

Ovarii, uteri & vulvæ gallinacæ anatomen & descriptionem vide apud Aldrovandum *tom. 2. pag. 199.* aut si adhuc exactiorem desideras Harvæi nostri de *Generatione* Exercitationes adeas. De coitu, partu, incubatu & exclusione ovorum iidem Harvæus & Aldrovandus consulendi, nec non Cl. Marcellus Malpighius in libello de *Ovo* qui omnium exactissimè processum generationis seu formationis & augmenti pulli in ovo per totum incubationis tempus observavit, descripsit & figuris illustravit. De carni, ovorum, aliarumque omnium partium gallinacearum usibus in cibo & medicina Gesnerus & Aldrovandus abundè scripserunt.

Quod

Galli & leonis
asicipathia.

Quòd Leo Gallum expavescat, nec ejus aspectum ferat, quin cantu ipso terreatur à priscis & recentioribus consensu unanimi traditum & receptum est, ejuſque rationes variae exquisitae & assignatae, cum rem ipsam falsam esse experientia constat. Si quidem Leo ille quem Jacobus Rex in eadem area cum Gallo quodam concludi fecit, Gallum illico dilaniavit & deglutivit (in memoria fallat nam Historiam illam olim legi apud Verulamium) certè multum abfuit ut eum exhorresceret, ullave formidinis signa ostenderet.

Semel atque iterum non sine voluptate & admiratione vidimus capum pullos galinaceos matris more curantem, voce, scilicet glociente eos convocantem, pascentem, & sub alis foventem, non minori *ἐπιμέλει* quam matres ipsae solent. Ad quod officium praestandum eodem ferè modo institutum & invitatum accepimus, quem praescribit J. Baptista Porta *lib. 4. Magiae nat. cap. 26.* Pectore sci. deplumato cutem nudam urticis perfricando, quòd sub vesperam fiebat, unà vel altera nocte post inflatas ab urticis plagas pullos ei [mansuefacto prius & è manibus cibum capere edocto] substituendo, donec iis favere inciperet: an quia pruriginem ex urticarum morſu excitatam pulli capitibus suis demulceant, & quaeritando miserum miseris succurrere cogant? Capus autem huic ministerio assuefactus ab opere non cessat, verum adultioribus remotis recens exclusos pullos suppositos pari affectu prosequitur & curam educat, donec omnibus vel adultis vel amotis ferias aliquandiu egerit.

Infinitus essem si quae de hac ave dici possent singula persequerer; ejuſve historiam plenam & accuratam conscribere vellem. Qui plura velit Aldrovandum consulat, cujus consilium fuit historia sua omnia complecti, nec quicquam quod aut sibi cognitum aut ab aliis ante eum literis proditum fuit, omittere.

Gallarum in Ornithologia sua plures species aut potius varietates exhibet Aldrovandus, nimirum 1. Gallinam villaticam albam cristatam *lib. 14. cap. 2.* 2. Gallinam pumilionem, cui nimirum crura brevia sunt. Hanc varietatem nostrates etiam alunt. 3. Gallum Patavinum & Gallinam, quae potius pulverariae dicenda sunt, à Pulverara vico aliquot milliariis à Patavio distante, ubi habentur. Haec vulgaribus majores sunt & speciosiores, nec alia in re differre videntur; unde etiam si in alias regiones transferuntur degenerant paulatim & ad indigenarum magnitudinem brevi contrahuntur; earum progeniem intellige non ipsas aves translatas. 4. Gallum & gallinam pedibus hirsutis seu pennatis, ejuſdem *lib. cap. 5.* 5. Gallum Turcicum & Gallinam, colorum varietate & pulchritudine praecipue à nostratibus diversas, *cap. 6.* 6. Gallum Persicum & Gallinam, quarum insigne est, quòd caudam careant. Hoc genus etiam à nostratibus alitur, & nonnullis *Rumkèns* dicitur. Priores quinque varietates nostram sententiam specie non differunt. Nam aves haec pro ratione loci victus aliorumque accidentium coloribus infinitum variant, magnitudine quoque discrepant & cristis seu cirris vel donantur vel carent. Quas describit & depingit capitibus 10 & 11 sub titulis *Galli alius Indici* & *Gallinae Indicae cap. 12.* sub tit. *aliarum duarum Gallinarum Indicarum*, aves ipse non vidit, sed earum imagines pictas tantum. Mihi autem semper suspectae sunt ejus picturae. Plerumque enim verarum avium icones non sunt, sed vel omnino fictitiae, vel ad libitum pictoris mutatae, & adulteratae.

Fabulosam quoque omnino existimo Gallinam lanigeram, ejuſque iconem fictitiam quam habemus apud Aldrovandum, eodem libro *cap. 14.* è charta quadam geographica desumptam. Fortè Gallina crispa fuit quam Odoricus de Foro Julii & Joannes de Mandeville lanigeram appellant. Certè *Emeu* avis esse videtur cujus meminit M. Paulus Venetus his verbis. *In civitate Quelinſu in regno Mangi inveniuntur Gallinae, quae loco plumarum pilos habeant ut cati, nigri scilicet coloris, & ova optima pariunt.*

Praeter has ab Aldrovando exhibitas, aliam adhuc Gallinae sive speciem sive varietatem aliquoties vidimus, à nostratibus Gallinam Frislandicam dictam; non, ut ego arbitror, quoniam è Frislandia ad nos primum delata fuit, sed quia pennae per totum corpus crispae sunt & velut concinnatae, hoc enim vox *Frisled* nobis valet, quae avem hanc initio designatam puto, per errorem vulgi postea corrupta ob vocum vicinitatem. Cum enim Gallinam hanc exoticam esse scirent non aliunde rectius quam à patria sua denominandam putarunt, indeque nimirum à Frislandia denominatam imaginarentur. Nec sanè probabili argumento destituebantur quo sibi persuaderent Frislandicae eam originis esse, quòd scilicet pluma frigoris vehementiam per totum corpus inhorrescentes hoc modo crispari viderentur. Verum haec omnia ex conjectura. Hanc esse putamus quam in capite de monstris ultimo loco posuit Aldrovandus, cujus iconem à Pompilio Tagliaferro Parmensi ad se missam ait cum hac descriptione. Scias velim duo potissimum in hoc gallo reperiri admiratione digna. Primum & praecipuum

um est, quòd alarum pennæ contrario quàm in aliis modo situantur, nam pars illarum prona, quæ ex naturæ præscripto in aliis interiùs vergit, in hoc exterior conspicitur; ita ut tota ala penitus inversa videatur: Alterum quòd cervicis plumulæ caput versus cirri instar eriguntur; quorsum etiam tota cauda attolli conspicitur.

Gallina dissecta (præferunt nigram) sanguine adhuc calente imponitur capiti in phrenitide, cephalalgia, &c. Moribus itidem venenatorum animalium simili ratione mederi aiunt: anthracib. imposita venenum elicit, nec prætereundum, quòd sanguinis eruptionem in vulnerib. recentib. sistat.

Viva gallina [gallus] circa anum deplumata è bubonibus venenum extrahit (imposita.)

1. *Gelnu seu decoctum gelatinum Gallinæ (veteris) insigne est nutritivum & corroborativum.* Fit autem ex carne Gallinæ in frustra concisæ, additisque pedibus vituli, vervecis, aut carne bovina per se in diplomate horas aliquot (sex septemve) vase clauso cocta & expressa. Addi possunt aromata & aquæ cordiales prout libet.

2. *Jus Galli veteris per se vim habet molliendi, & ob nitrosas partes quibus decrepitem illud animal præditum est, quaque fatigatione exaltata sunt, virtute pollet incidendi, abstergendi, alvum ciendi, idque multò magis si medicamenta similium facultatum in eo incoquantur.* Hinc celeberrimum est in dolore colico (coctum cum purgantibus & discutientibus,) in tussi tartaròque pulmonum (cum beebicis elixum) &c. Paratur autem sic. Gallus antiquus (annorum 2. 3. 4.) fatigetur optimè, donec lassitudine cadat. Hinc trucidetur, deplumetur, exenteretur, farciaturque medicamentis idoneis, coquatúrque in aliquot mensuris aquæ, donec caro ab ossibus ferè discedat; hinc coquitur.

3. Cerebrum Gallinæ vim habet incrassandi, fluxusque compefcendi: e.g. fluxum alvi (in vino sumptum) gingivis ad dentitionem à mulieribus illinitur.

4. *Tunica interior ventriculi extracta, siccata (ad solem) & pulverisata, singularem vim habet tum astringendi & corroborandi ventriculum, adeoque vomitum & fluxum alvi compefcendi, tum & calculum comminuendi.*

5. Testiculi deperditas in morbis vires mirificè restituere dicuntur: semen prolificum suppeditant, & veneras vires roborant (recentèr usurpati) febribus itidem medentur assumpti.

6. *Fel maculas cutis aufert (illitum) oculis convenit.*

7. Pinguedo Gallinarum & Caponum calf. humect. emol. lenit, mediâque inter suillam & anserinam existit, harumque acrimoniam obtundit: convenit labiorum rimis, aurium doloribus, oculorum pustulis.

8. Guttur Galliustum & non consumptum, sed tostum & exiccatum, sub noctem ante coenam exhibitum, proprietate sanat mictionem involuntariam nocturnam. *Solemand. f. 4. conf. 11.*

9. *Stercus omnia eadem præstare aptum est, quæ columbinum, sed inefficacius, privatim tamen colico & uterino dolori convenit.* Valet itidem ad icterum, Calculum & urinæ suppressionem. N. Præstantius habetur id quod in stercore album est. Dosis ʒβ mane ac vesperi diebus continuis 4 vel 5. exhibit. *Quercetan. Pharm. Rest. c. 21.* Extrinsecus exiccatur achores capitis, aliâque scabiem manantem (cinis inspersus.) Luteum stercoreis consolidat vesicæ exulcerationem, assatum in butyro recenti, vel oleo olivarum & coniectum in frigidam, ut sordes secedant, & liquor olei supernatet. *Hartm.*

10. *Ova medicinæ exhibent testas, membranulas, albumen vitellumque Testæ vim habent lithonripticam, tartareamque mucilaginem incidendi. Membranulæ vim habent diureticam intrinsecus & extrinsecus adhibitæ, præputiòque imponuntur infantum.*

Albumen vim habet refrigerandi, astringendi, agglutinandi, usúsque crebri est in conglutinatione vulnerum (cum bolo commun.) in fracturis, &c. Infervit & anacollematis. N. Hippocrates exhibet febrientibus albumina n. 3 aut 4 ad refrigerandum & egerendum.

Vitellam ðvi vim habet anodynâ maturandi, digerendi, laxandi, proinde usu celeberrimus clysteribus immisceri; quin & cum salis tantillo mixtum infantum umbilico (in testa juglandis) imponi solet ad ciendam alvum. Paratur inde oleum, quod crebri usús est in consolidatione vulnerum, rimarum, in maturatione tumorum, &c. *Hæc omnia Schroderus.* Qui plura velit Aldrovandum adeat.

ϕ. II.

Pavo. The Peacock. *Græcis Ταῦς.*

- A** Vis hæc passim nota, vel sola cauda longitudine & gemmantibus oculis ab aliis omnibus abundè distinguitur, adeò ut supervacaneum omnino foret prolixà verborum serie eam curiosius describere.
- Caput.** Mas (describente Aldrovando) capite, collo & pectoris initio coloris est intensè carulei. Caput pro corporis portione exiguum, ac quodammodo (ut annotat Albertus serpentinum, maculis ornatum duabus, oblongis candidis, quarum una oculos superequitat, altera brevior at longè crassior subjacet; quam dein alia nigra excipit, cætero (ut dixi) caruleum: & in vertice apicem, non ut in quibusdam aliis avibus integrum, at è nudis quodammodo scapis tenerimis viridescentibus, in summitate ejusdem coloris veluti liliorum flores ferentibus, conspicuum. De quo pulcherrimo apice loquens Plinius, *Pavonis apicem, inquit, crinitæ arbuscule constituent*: & revera non pennæ videntur, sed erumpentia primùm plantarum germina. Rostrum candicat & insigniter hiat in extremo aliquantulum recurvum, quale ferè est omnibus granivoris; & in eo nares satis patulæ. Collum longiusculum, & pro portione magnitudinis admodum tenue & exiæ. Dorsum ex albo cinereum est, maculis quamplurimis atris transversalibus conspersum. Alæ clausæ (apertas videre non datur mihi, qui depictum ad vivum in libris meis describo) superius quàm dorsum spectant nigræ, inferius quàm ventrem, atque intus pariter ruffæ. Cauda ità disposita est, ut quasi in duas dividatur. Nam quando eam in rotam extendit, minores quædam pennæ, integram veluti per se caudam constituentes, & alterius etiam coloris nempe fusci, non ut longiores rigent, sed ut in reliquis ferè avibus extensæ conspiciuntur; adeò ut longiores indubitanter alii musculo inferi necesse sit, cujus beneficio ac operâ ita erigi & extendi queant. Hæc longas Petrus Bellonius ex superiori dorso propè podicem oriri hoc est ex uropygio tradit, minoresque alias à naturâ factas ut longiores sustineant. Uropygium intensè virescit, quod unâ cum cauda longa erigit: cujus pennæ breves sunt atque ità dispositæ ut tanquam Draconis Æthiopici squamas æmulentur, & partem pennarum caudæ longarum obscurant ac conspectum eripiant. Pennæ longiores extensæ omnes castanei sunt coloris, lineis aureis elegantissimis sursum repentibus decoratæ, in extremitate verò intensissimi coloris viridis plumas easque bifurcatas & Hirundinum caudam æmulantes desinunt. Orbiculi, vel, ut Plinius vocat, *pennarum oculi* ex viridi quasi Chrysolithi splendore & auri & Sapphiri coloribus distinguuntur. Ejusmodi oculi 4 circulis constant, aureo primo, secundo castaneo, tertio viridi, medium locum caruleus seu sapphirinus obtinet, figurâ quodammodo ac magnitudine Phaeoli. Coxæ, tibiæ, atque pedes cinerei sunt, maculis nigris conspersi, & calcaribus more Gallinaceorum armati. Venter propè ventriculum ex caruleo viridis, propè podicem nigrescit aut saltem fuscescit.
- Uropygium.** In foemina pauca admodum colorum conspiciuntur varietas. Alæ totæ, dorsum, venter, coxæ ac pedes coloris sunt fusci ad cinereum vergentis: Capitis vertex & apex ejusdem coloris, in vertice tamen aliquot maculæ exiguæ velut puncta virefcentia interseruntur. Maculæ illæ candidæ, quas etiam in mare annotavimus, in foemina longe sunt majores. Oculorum iris in mare lutescit, in hac planè plumbea. Mentum totum candidum. Colli pennæ undatim positæ virides, propè pectus in extremitatibus albæ sunt.
- Oculi caudæ.** Iisdem quibus Gallinæ vescuntur: hordeo autem imprimis delectantur. Albertus serpentes à Pavonibus edi dixit, unde non mirum serpentes earum voce terri. Peregrinas origine aves esse, & in Europam ex India olim invecctas verisimile est, nunc dierum ubique frequentes sunt.
- Pedes.** Huic avi, & quidem soli præter Gallopavonem convenit caudam in orbem expandere, quali radiantes ejus oculos spectari gauderet: Quòd verò laudatus id faciat, quòdque eam mox conspectâ semel pedum suorum deformitate deponat & in acervum quendam contrahat, ac si rationis non omnino expertus esset, proculdubio falsum est.
- Venter.** Caro ejus durior, frigidior, sicior & difficilioris concoctionis censetur: coctam non putrescere, sed integrum etiam annum, aut eo diutius incorruptam servari & vulgo creditum est, & Augustini experimento comprobatum, qui *lib. 21. de Civit. Dei. cap. 2.* hæc habet. *Quis nisi Deus creator omnium dedit carni Pavonis mortui nè putresceret? Quòd cum auditum incredibile videretur, evenit ut apud Carthaginem nobis cocta apponeretur,*
- Qualitas carnis & usus in cibo.**

retur, hæc avis : de cujus pectore pulparum quantum visum est, servari iussimus : quod post dierum tantum spatium, quanto alia caro quæcumque colla putresceret, prolatum atque oblatum nihil nostrum offendit olfactum. Idemque repositum est, post dies amplius quam triginta idem quod erat inventum est ; idemque post annum, nisi quod corpulentia aliquantulum secioris & contractioris fuit. Verum nobis non adeo mirum videtur carnem Pavonis ex se satis duram & solidam, à coctione aridiorem factam, in regione calida diutius incorruptam durare, præsertim si caveatur ne humorem aliquem uvidâ tempestate bibat : nec dubito quin & Gallo-pavonis carni atque etiam Gallinææ coctæ idem accideret. Caveant (inquit Aldrovandus) a Pavoninarum carnum esu, qui quiete fruuntur, siquidem conveniunt aut saltem minis nocent multum se exercen-
tibus, iisque tantummodo juniorum pavonum, utpote teneriorum. Hepaticis & sple-
neticis omnino noxius est earum usus, & quos hæmorrhoides crebro vexant. Ego ve-
ro Pavonum saltem juniorum carnem teneram & delicatam, meritoque suo Romanis
olim in præcipuo honore & æstimatione fuisse iudico ; nec Gallinæam ei aut Per-
dicinam prætulerim.

Aristoteles Pavones duodecim ova parere scribit ; apud nos quinque aut sex, ra-
rissimè plura antequam incubant edunt.

Maximam hortis pestem inferunt, & tegulas tectorumque culmos evertunt. Pavo
(inquit Aldrovandus) est avis visu pulcherrima sit, oculorum tamen voluptas ista
plurimo aurium tædio compensatur, quæ sæpe tartaræ vocis suæ horrore fatigantur :
unde vulgo [Italorum] dicitur, plumis vestitus angeli, vocem habere diaboli, & in-
cessum latronis. Vitam ad centum usque annos, (quod facile credimus) producere di-
citur. Masculus Pavo, inquit Columella, gallinæam salacitatem habet, atque ideo
quincem fœminas desiderat : imò, ni adsit alia quacum coeat, incubantem fœminam
invadit & ova frangit ; ejus rei conscia fœmina, nidum quantum potest occultat.
Munditiam amare dicitur. Colore albo interdum, locis Septentrionalibus præcipuè,
variat hæc avis.

§. III.

De Gallopavone sive Meleagride & Numidica ave. The Turkey.

Gallopavo cum in Europa jam passim notus & ubique ferè obvisus factus sit, cum-
que è Petro Gyllio, ut refert Aldrovandus, exactè satis sit descriptus, Aldro-
vandus autem quicquid notatu dignum ab illo omisum fuit de suo suppleverit ; nos
quoque descriptione Gylliana ab Aldrovando ita suppleta contenti erimus ; quæ
hujusmodi est.

Eadem est qua Pavo proceritate. Collum simul cum capite à plumis omnino nu-
dum est ; tantum purpurascens pelle obducitur, & tam valdè crassum est, ut pellem
quæ antea laxa & vacua spectabatur, cum vocem mittit sic contendat & inflat ut ad
brachii crassitudinem accedat. Ejus capitis vertex colore partim albo, partim cæru-
leo, partim purpureo distinctus, cristâ caret : quædam tamen rubra appendicula car-
nea ex ejus summo rostro, per superiorem rostri acclivitatem tantopere eminent, ut
digiti longitudine inferius dependeat quàm rostrum ipsum, quod quidem eâ superin-
tegitur, ut hoc nisi è transverso videri nequeat. Hanc quidem appendiculam cum
pactum capit contrahit, ut quæ antea digito longior quàm rostrum propendebat, mo-
dò contracta ad rostri longitudinem non accedat. Hujus plumæ tum Accipitris spe-
ciem similitudinemque gerunt, tum extremæ alba visuntur. Cruribus est proce-
rissimis, ejusdemque unguis similiter ut nostratium Gallorum aduncitatem habent
& distinctionem. Illius quem vidi corpus & rotundum erat, & Pavonis excelstita-
tem superabat. Oculorum ambitus caruleo & purpureo colore efflorescebat ; &
perinde atque accipitres acri atque acuto videndi sensu vigeat. Cum quispiam
ad Gallinam appropinquet totis inhorrescit plumis, & gradu superbo exterrere
accedentes conatur. Gallina illius alba erat, & Pavonem, cum is plumas caudæ a-
misit, referebat. Hæc Gyllius : in quibus binæ (inquit Aldrovandus) eaque non par-
vi momenti notæ desiderantur : Crura sci. calcaribus carere, & marem à fœmina,
cum jam ad maturam ætatem pervenerint, fetacæ barbâ ante gulam distingui, carun-
culamque illam in fœmina admodum exiguam esse. Quod verò pennas Accipitris
similes esse dicit, id propter multiplices maculas intelligendum est.

His adde caudam pennis 18 constare, Remiges in utraque ala 28 obtinere : cal-
carium primordia seu rudimenta quædam eaque satis conspicua habere ex observati-
one D. Willughby & nostra ; quamvis Aldrovandus calcaribus prorsus carere eas scri-
bat. Ova alba sunt, maculis ex flavo fordide rubentibus, crebris velut, lentigine qua-
dam aspersa.

P

Eximiam

Collum.
Caput.Crista seu Ca-
runcula.

Color.

Crura.

Oculi.

Cauda.
Remiges.

Ova.

Ad quod ge- neri pertinet.	Eximiam hanc alitem, quamvis ex primo intuitu & moribus & figurâ corporis è Gallinaceo potius quàm Pavonino genere esse appareat, Pavonibus tamen Aldrovandus, & nos eum secuti, merito adjunximus, vel hoc solo argumento adducti, quòd communem cum illis caudæ explicationem habens, eam pariter & ipse admiretur & ab aliis videri gestiat.
Nomina.	Has aves Veterum Meleagrides & Gallinas Africanas & Numidicas guttatas fuisse multis probat Aldrovandus. Nostratibus <i>Turkeys</i> appellantur quoniam è Turcia ad nos primum delatæ creduntur.
Locus.	Gallopavones loca calidiora amant : frigidiora tamen postquam adoleverint, iisque assueverint haud difficulter tolerant. Pulli autem admodum sunt delicati & tenelli ; & injuriis obnoxii, nec sine diligenti curâ educandi.
Carnis quali- tas.	Caro eorum in cibis lautissima est & principum epulis digna, autore Aldrovando ; multum si probè concoquatur & constans alimentum præbens ; Pavoninæ carnis sapore, atque alimenti facultate eadem, nec minore ad concoquendum contumaciâ, nisi priùs ratione aliqua durities ejus corrigatur. Verùm hæc de senioribus & adultioribus accipienda sunt, juniores enim & pulli fati teneri sunt & coctu faciles.

§. IV.

Mitu vel Mutu Brasiliensium Marggrav.

EX Phasianorum est genere (inquit Marggravius) *Ego partim ob magnitudinem, partim ob colorem, præcipuè verò quòd caudam in orbem seu rotam expandit, Pavoni & Gallopavoni accensendam puto, quamvis & Hispani quoque (autore Nierembergio) Phasianum tam vocent.* Major est Gallinaceo. Corporis longitudo à collo ad exortum caudæ est 10 digitorum : colli longitudo 6 digitorum totaliter nigris pennis est vestita, excepto ventre & sub ano, ubi brunni coloris est, ferè ut perdix. Tenuiores sunt pennæ ad collum, caput & in pectore, & holosericum villosum nigrum pulchritudine æquant. In summo capite habet pennas nigras complicatas in planissimam quasi mitellam, ut nesciens vix posset agnoscere, quas irascens, aut etiam aliàs in cristam erigit. Rostrum habet insigne, non crassum, incurvatum, sesquidigitum ferè longum : inferior pars ejus parva, superior ferè quadruplo major. Rostrum autem coloris est egregiè incarnati, versùs acumen tamen albicat. Crura habet gallinacea 10 digitos longa, nimirum 4 à pedibus ad genua, & 6 superiùs, atque hæc vestita pennis nigris : digitos item 4 gallinaceos, qui in exortu usque ad primam juncturam cuticula sibi invicem annectuntur, ut in aliis quibusdam avibus. Caudam habet pedem longam instar Gallo-pavi, quam semper in latum movet, *kit, kit* clamando, ut illi. Caput bene formatum, Anserini magnitudine : Collum sex circiter digitos longum. Oculos habet magnos, egregios, nigras, & pone aures maculam cutaceam albescentem ut Gallinæ. Mansuecit facillè. Lubenter in alto sedet ut Gallo-pavi, scanditque arbores ut illi. Carnem denique habet admodum bonam.

Pauxi Nieremberg. Gallina Indica Aldrov. lib. 4. cap. 12. Mitu varietas.

Galli gallinacci magnitudine erat (inquit Nierembergius ex Fr. Hernando) aut paulo major, nigro colore plumarum, sed splendenti, & ferè pavonino ; rubro rostro incurvòque & Pfittaci simili, initis, &c. Erat in hac ave insigne ac peculiare, tumorem quendam radici rostri affigi, ubi erat tenuior, piri formâ, lapidis duritiâ, & cæruleo colore, qualis esse solet lapidis cyanei, aut vocati turcoidis.

Gallinam suam Indicam, ex intuitu picturæ (ut opinor) sic describit Aldrovandus lib. 14. cap. 12. A rostro ad caudæ extremitatem usque (quæ candida est sed nigris lineis conspersa) nigra : quæ tamen nigredo ubique ferè ad subcæruleum vergebat. Podex & caudæ principium subtus candicabant. Rostrum robustum, recurvum, rubicundum. Tibiæ ejusdem ferè coloris, sed pallidioris multo, & in postica parte ad cæruleum vergebant. Ungues erant atrii. Tuberculum in fronte gerebat magnum, figurâ ficus, colore ferè cæruleo. Cauda longa minimè ut in nostratibus gallis surrecta, sed ut in pica extensa.

Hæc aves non alia ferè in re à *Mitu* Marggravii differunt quàm tuberculo illo in rostri initio. Hujus etiam varietatis meminit Nierembergius lib. 10. cap. 75. Est (inquit) *Pauxi*, ita enim hanc avem vocat, amplo capite, quod nonnullis simplex, aliis cristatum, aliis pro plumea crista lapis aut globus infurgit (lapidem vocant licet non nimis durus sit) ovo similis, aut major, ferrumineo colore. Miror Marggravium hujus tuberculi

tuberculi non meminisse. Defuit certe omnibus quas ipse vidit. An hæc sit species à *Mitu* distincta, an accidentaliter tantum diversa inquirendum.

§. V.

Mituporanga Marggrav. Tepetototl seu avis montana Nieremb. Gallus Indicus alius Aldrov.

Reperitur & alia ejusdem species, quam *Mituporanga* vocant Brasilienses, solo rostro & pennis capitis differens. Hæc rostrum habet haud longum, satis crassum, non tamen ita altum ut *Mitu*, neque sic lunatum: Ejus extremitas utrobique nigra, reliquum totum crocea cute vestitum: qualem & circa oculos habet. Oculi nigri egregii: Collum & caput nigerrimas habent plumas instar holoserici; & in summitate capitis crispatas atque cochleatim tortas habet pennas, usque ad initium colli: has erigere in cristam crispam potest. Reliquum totius avis nigrum, cui nigredini hinc inde aliquid viridis transplendet. Circa anum albas obtinet pennas. Crura cinerea, figura ut *Mitu*. Cauda nigra, sed extremitates illius pennarum albæ. Et hæc quoque avis optime mansuescit.

De hac ave sic scribit Nierembergius lib. 10. cap. 68. Adulatio & societas cantum non vincit officia *Tepetototl*, seu Avis montanæ, quæ valde domestica est, quam alii *Tecnecholi*, Hispani verò indigenæ Phasianum vocant. Avis est Anseris magnitudine, colore nigro splendenti, plumis tamen nonnullis inferne candentibus circa caudam in postremis alis, cruribus pedibusque cinereis, rostro incurvo, partim cinereo, & partim luteo, ac circa radicem velut tumenti, plicatili cristâ, oculis nigris, sed iride pallenti. Alitur frumentaceis frugibus, seu in massam seu in panem coctis, aliisque similibus esculentis. Edulis est ac pinguis caro, nec dissimilis illi corticalium Indicarum. Mite animal, amicum hominis, & quod cibum apprehenso domesticorum pallio exigit, pulsèque rostro clausam januam, ubi aliquo intrare ei opus sit; herumque sequatur si liberum sit, venientemque alacriter applaudensque excipiat.

Avem hanc describit & depingit Aldrovandus lib. 14. cap. 10. sub titulo *Galli alius Indici*. Avis (inquit) toto corpore coloris erat aterrimi; calcaribus & caudâ carebat, uti etiam cristâ, cujus loco cirros gerebat. Rostrum erat bicolor, partim enim luteum, nempe caput versus, cætera atrum. Superius rostrum aduncum. Quo loco in aliis gallis narium foramina sunt, ibi hæc avis rotundum quid magnitudine ceræsi luteum habebat. Tibiæ pedesque tabellis albicantibus præditi. Pennæ etiam quædam propè anum exiguæ albescerant.

Si modò avis hæc ab Aldrovando rectè descripta sit, eo modo differre videtur à *Mituporanga* quo Gallina Indica suprascripta ejusdem à *Mitu*: viz. tuberculo cerasiformi in rostro. Præterea etiam differt quòd caudâ caret, cum *Mitu* satis longam habeat. Verùm Aldrovandus avem ipsam non vidit, sed ejus imaginem pictam tantum, quæ an exacta fuerit dubito.

§. VI.

Gallina Guineæ.

Gallinæ vulgari domesticæ magnitudine par est: collo tamen longiore & tenuiore: figurâ corporis ferè ut perdix. Colore est cinereo maculis albis undique vario. Collum torquis niger ambit: caput rubescit. Medio vertici cornu durum ex fusco ruffum innascitur. Maxillæ sub oculis cæruleæ, implumes, sub quibus appendix rubra.

Gregarias esse aiunt has aves, & pullos communiter alere, etiam non suos. Hæcenus *D. Willughby*. Verùm cum hæc descriptio nimis brevis & succincta sit Gesnerianam apponemus plenissimam & exactam. Gallus Mauritanus, inquit, pulcherrima avis est, magnitudine corporis, figurâ, rostro & pede Phasiano similis [nobis visæ ut & Bellonio ac Marggravio descriptæ Gallinis villaticis pares erant] vertice corneo in apicem corneum à posteriori parte præcipitem, in anteriore leniter acclivem elevato, armatus. Eum natura voluisse videtur inferiori capitis parti, tribus veluti laciniis se promittentibus committere atque deligare: inter oculum & aurem utrinque una, & in fronte media item una, omnibus ejusdem cum vertice coloris: ita ut insideat capiti eo modo quo Ducalis pileus illustrissimo Duci Veneto, si quod jam adversum est aversum fieret. Rugosus is est inferiùs per circuitum: quæ se attolit in directum in

summo collo ad occipitium nascuntur erecti quidam atque nigri pili (non plumæ) in contrarium versi. Oculi toti nigri, æquè & in orbem palpebræ atque cilia, si maculam in summa & posteriori parte supercilii utriusque demas. Imum caput per longitudinem utrinque caro quædam callosa colore sanguineo occupat; quæ nè propendeat veluti palea ut replicaretur natura voluit, & averso ductu in duos processus acutos finiret. Ex hac carne attollunt se utrinque caruncula, quibus nares in ambitu vestiuntur, & caput in anteriori parte à cætero Rostro pallido separatur. Harum ad Rostrium margines inferiores replicantur etiam levitèr sub utraque nare. Quod inter verticem & carnem est à dextra & sinistra parte squamosa incisurâ duplici notatur, in posteriori nullâ.

Color illi sub faucibus exquisitè est purpureus, in collo obscurè purpureus: in cætero corpore per summa contuenti qualis confurgit si album & nigrum pollinem utrunque tenuiter tritum colori fusco rariùs aspergas, nec tamen commisceas. Tali colori maculae albæ ovales aut rotundæ per totum corpus inesse visuntur, per summa minores, per ima majores, comprehensæ intervallis linearum, ut apparet in plumarum compositione naturali, quâ se mutuo interfecant obliquo hinc indè ductu, per summa tantùm corporis non item per ima. Id non ex toto corpore solùm deprehendes, sed ex singulis avulsis pennis. Superiores enim obliquis lineis se mutuo interfecantibus, aut si mavis orbiculis quibusdam ex albo & nigro (ut dixi) polline confectis, & per extremitatem conjunctis, ut in favis aut retibus maculas ovales aut rotundas in spatiis fuscis comprehendunt: inferiores non item. Utræque tamen simili lege positæ sunt. Nam in aliis plumis ordine ita junctæ sunt, ut ferè triangulos acutos faciant; in aliis ut ovalem figuram representent. Hujus generis ordines tres aut quatuor in singulis plumis sunt, ita ut minores in majorum complexu reponantur. In extremis alis & in cauda rectis lineis æquidistantibus procedunt per longitudinem maculae. Inter Gallum & Gallinam vix discernes, tanta est similitudo, nisi quòd Gallinæ caput totum nigrum est. Vox illi est divisus sibilus, non sonior, non major voce Coturnicis, sed similior voci perdicis, nisi quòd sublimior est nec ita clara. Hæc omnia Caius.

Marggravius alias superiori similes vidit è *Sierra Lyona* advectas, quorum collum circumligatum seu circumvolutum quasi linteamine membranaceo coloris cinerei carulescentis. Caput tegit crista obrotunda multiplex, constans pennis eleganter nigris. Punctula albicantia per totum corporis ambitum quasi umbrâ thalassinâ variegantur.

§. VII.

Gallina sylvestris Macucagua *Brasiliensibus* dicta Marggrav.

Magnitudine gallinæ nostratis est vel etiam major. Rostrium habet nigrum, plus sesquidigito longum, antè paulò incurvum ut Perdicis: in Rostro medietate duo narium foramina ampla: oculos nigros; post eos aliquanto spatio aures more Gallinarum: corpus crassum; alæ cum eo definunt; nullam enim habet caudam. Crura inferiora nuda, duos & semis digitos longa. In pedibus tres habet digitos anteriorum versos, crassiusculos, unguibus brevibus obtusis. Calcaneus rotundus ut in Struthione, & paulùm supra illum breviusculus digitus versus interiora, ungue obtuso. Totum caput & collum punctulatum est obscurè flavo & nigro, sub gutture albicat. Pectus, venter & dorsum obscurè cinerei sunt coloris. Alæ umbræ coloris per totum, undatæ nigro, præter Remiges pennas, quæ totaliter nigrae. Crura superiora pennis vestita uti venter, inferiora carulescunt cum pedibus: Ungues grisei. Carnosa admodum est avis, & tantum carnis habet quantum duæ gallinæ domesticæ vix habeant, estque boni saporis. Sub cute crassa & pingui cuticulam habet aliam, quâ caro tegitur. Victitat variis fructibus, qui ex arboribus sylvestribus decidunt. In ventriculo illius inveni fabas sylvestres, semina *Araticen*, &c. Humi currit, nam pedes inepti sunt ad arbores scandendum. Ova ponit gallinaceis paulò majora, coloris caruleo-viridis.

CAP. XI.

Gallinaceum genus sylvestre & primò Granivorum.

§. I.

Phasianus à Phaside Colchidis fluvio dictus. The Pheasant.

PRO obesitate aut macie corporum pondere plurimum variant. Mas quem ap-
 pendit fecimus alius 50 uncias, alius 45; fœmina 33 pendebat. Longitudo à
 rostro ad ultimam caudam 36 erat digitorum, ad imos pedes 24. Spatium in-
 ter extremitates alarum expansarum 33. Rostrium ut in granivoris, ab apice ad angu-
 los oris digitum 1 $\frac{1}{2}$; longum ætate provectioribus albidum; membranam habet utrin-
 que carnosam tuberosamque qua capiti supra conjungitur, sub qua nares velut oc-
 cultantur. Oculorum irides flavæ. Color ruber seu coccineus [punctulis nigris re-
 persus secundum Aldrovandum] oculos latè circumquaque cingit. In sincipite ad
 basin superioris Rostri mandibulæ plumulæ nigricant cum purpureo quodam splen-
 dore. Vertex & suprema pars colli virore obscuro serici instar splendente imbuuntur,
 qui color tamen in vertice dilutior est. [Aldrovandus verticem eleganti colore cine-
 reo ferè micare scribit, ad latera & propè rostrum viridi, & admodum vel in Sole,
 vel in umbra varii, qui pariter color elegantissimus totum collum superius occupat.
 D. Willughby verticem ex cæruleo splendere cum quadam rufi mixtura reliquit, at-
 que tam caput quàm collum superius modò cæruleum, modò viride apparere.] Habet
 præterea ab utraque capitis parte è regione aurium pennas elevatas, quas Plinius cor-
 nicula vocavit. Auribus adnascuntur in inferiori earum angulo pennæ cæteris lon-
 giores nigricantes. Colli latera & gula colore purpureo splendent. N.B. quòd tam
 viridis quàm purpureus color marginibus tantum plumarum inest; reliquum in ver-
 tice fuscescit, in collo nigricat. Sub mento & ad angulos oris plumæ nigricant mar-
 ginibus seu fimbriis viridantibus.

Infra virorem collum reliquum, pectus, scapulas, dorsum medium, latera sub alis
 vestiunt pennæ pulcherrimæ fundis nigricantibus, marginibus colore pulcherrimo,
 qui prout variè luci objicitur, vel niger vel purpureus apparet, tinctis. Purpuræ
 subjicitur [in singulis pennis] area transversa coloris aurei splendidissimi; Huic dein-
 de fulvus color subest, qui ad nigrum quem diximus fundum extenditur. Colores
 tamen hosce [aureum & fulvum] linea angusta splendèdè purpurascens determinat.
 In collo supino pennarum extremitates maculâ nigrâ paraboliformi pinguntur. Scapi
 omnium fulvescunt: pennæ ipsæ circa scapum in infima supini colli parte macula ovali
 in nigro quem diximus fundo notantur. Pennæ scapulares & medii dorsi vestitricæ
 his coloribus variegantur. Primò margines fulvæ; deinde linea angusta purpurascens,
 tum linea latiuscula nigra, ad margines pennarum extremos parallela, cui includitur
 linea alia latiuscula albicans: Hanc lineam ovalem vocat Aldrovandus. Spatium in-
 teriùs comprehensum & reliquum pennæ ad imum usque nigricat. In medio tamen
 dorso spatium comprehensum varium est è fusco & nigro. Scapi pennarum fulvi lu-
 teive. Quæ subsequuntur tergotis pennæ totæ ferè ferrugineæ sunt ad rufum vergen-
 tes albâ illâ maculâ carent, longiores sunt & velut in exigua filamenta desinunt. Hoc
 tamen cum prædictis commune habent, quod ad lucem in medio sui viridem illum
 colorem edere videantur cum alioqui non sit, quòd caules earum ad aureum acced-
 dant, totaque in radicibus fuscæ sunt. Cauda si longiores pennarum medium occu-
 pant metiaris, duos dodrantes cum duobus palmis explet; Est autem ejus figura
 ferè organi pneumatici; nam ut in eo canne ab utraque parte paulatim magnitudine
 ascendunt, & majores medium locum occupant, ita quoque in hac cauda evenit;
 nam binas quas dixi illas longissimas sedecim aliæ, octo nimirum utrinque lateribus
 cingunt; omnes diversæ magnitudinis. Sunt autem coloris cineritii, ad latera ferru-
 ginei, propè caules nigrescentibus maculis invicem in longissimis oppositis, in mino-
 ribus ab uno latere tantummodo, aut minùs saltem apparentibus decoratæ. Alæ clau-
 sæ dodrantem longæ sunt, expansæ duos dodrantes latæ. Harum pennæ ubi corpori
 amectuntur, coloribus iisdem quibus dorsi principium variegantur: quæ verò has
 sequuntur posteriora dorsi imitantur: costæ tamen ut in Perdice cinereâ, quarum
 item colorem pennæ remiges ad unguem ferè exprimunt, ex cinereo nimirum fus-
 cescentes, & albicantibus ubique maculis distinctæ. Pectus ventèrque ubi ventriculus
 est, & quam ejus partem alæ operiunt, iisdem quibus collum coloribus sed obscuriùs
 coru-

coruscant, pennæque hîc multò majores sunt. Propè anum & in femoribus ex ferrugineo fufcefcit. Tibiæ, pedes & digiti, atque unguis coloris cornei, digiti tamen & unguium color magis fufcefcit. Digiti membrana majufcula, qualis quod fciam in nulla alia pulveratrice reperitur, ad natandum fortè non inepta, intexitur. Tibiæ subalbida, calcaria habent, quam in Gallo breviora quidem, attamen acuta, coloris nigri.

Fœmina mare per omnia deformior est, Coturnicis ferè colore.

In fylvis degit; Glandibus, baccis, granis, feminibusque vefcitur.

Phafianum avem omnium libri decantant, quem primum ferè in mensis effe judicant propter carnis bonitatem, à qua medicinæ profeffores veluti à fcopto de temperamentis ciborum judicia aufpicantur. *Longolius* apud *Aldrov.* Aldrovandus Phafianos in cibo meliores effe quàm gallinaceum genus multis probat, quæ apud ipfum vide, tandèmq; fic concludit. Phafiani itaque cùm quia rari funt, tum quia fapore jucundiffimi, & tale quale diximus alimentum edentibus præbeant, ditiffimorum mensis duntaxat nati videntur: fuerunt enim femper in fupremo honoris culmine habiti.

Phafiani, Perdices, Coturnices & alia quædam aves magno numero capiuntur reti quod expegatorium vulgo vocatur, auxilio catuli ad hoc inftructi; qui aves inveftigat, quas cùm viderit fubfiftit, nec ad eas progreditur ne depellat; fed ad aucupem dominum fuum refpiciens caudam movet; vel etiam in terram procumbit; unde Auceps cognofcit aves effe propè canem, & tunc ipfe ac focius rete trahunt, atque aves unà cum catulo cooperiunt.

Omnes volucres, feorfim verò Phafianos, Perdices & Coturnices, fi ab Accipitre fuerint occifa, longè fapidiore ac delicatiore effe multi tradunt quàm fi laqueis aut alia fraude interceptæ fuerint. Et quidem quòd earum caro hac ratione tenerior evadat minimè dubium est: nam violentus ille fanguinis motus & fervor a curfu excitatus, carnem macerat & ad putredinem difponit, quòd verò fapidiore & delicatiore indè fiat, non omnes nunc dicere consentiunt. Verùm de guftibus non est difputandum.

Cæterum Aldrovandus Phafiani nomen ab Hebræo *יָבֵן* potiùs quàm à Phafide fluvio deductum putat.

Boterus Hiberniam Phafianis & Perdicibus carere prodidit.

§. II.

Jacupema Brasiliensum Marggravio.

Phafiani species est, paulò minor Gallina minore domestica noftrate. Caput illi gallinaceum haud magnum; Rostrum gallinaceum: oculi nigrefcentes, collum 7 circiter digitos longum; corporis autem longitudo ab exortu colli ad exortum caudæ 9 circiter digitorum. Caudam habet longam & latam, longam nimirum pedem. Crura longa, fuperiora plumis vefcita, & quinque digitos longa, inferiora 3, aut paulò plus. In pedibus 4 digitos gallinaceos, quorum medius è tribus anterioribus duos digitos longus. Plumis tota avis vefcitur nigris, quibus brunni aliquid admixtum. Ac capitis quidem plumas in criftam erigere potest: cingunturque ille nigrae plumæ aliis albis in ambitu. Guttur fub capite & ad fequidigiti longitudinem in collo plumis nudum est, & rubra cute tectum. Collum totum inferius plumulis albis in nigris difperfis est variegatum; ut & totus infimus venter & alarum medietas pofterior. Superiora crura & cauda folis nigris constant, cui aliquid brunni admixtum. Crura inferiora & pedes elegantis rubri coloris. Cicurantur. Carnem habent bonam. Hæc avis à clamore fuo nomen accepit: clamat enim *Jacu, Jacu, Jacu.*

§. III.

Perdix cinerea Aldrov. The common Partridge.

Pondus.

Dimenfio.

Rostrum.

Color.

MAs 14 $\frac{1}{2}$ uncias pendeat; fœmina 13 $\frac{1}{2}$. Commenfurata à fupmo roftro ad unguis 14 $\frac{1}{2}$ digitos æquabat, ad extremam caudam 12 & $\frac{1}{2}$; ad angulos oris $\frac{1}{2}$. Alis in contrarium extenfis longiffimæ pennæ 20 digitorum intervallum relinquebant.

Rostrum in junioribus fufcum, in provectioribus etate albicat. Oculorum irides lutefcunt. In mare pectus maculâ ruffâ femicirculari vel foletæ æquinæ æmulâ infignitur. Sub oculis excrefcentia quædam rubræ. Mentum & capitis latera crocea primò, deinde caruleo-cinerea lineis tranfverfis nigris velut irrorata, ad lineam modò dictam femicircularem: fub linea idem color in cinereum fordidum feu flavefcens degenerat.

Penne

Pennæ laterales longiores magnam maculam ruffam transversam obtinent, scapis albis. Supina facies ruffo, cinereo & nigro varia est.

Remiges pennæ in utraque ala 23. è quibus priores fuscæ sunt, maculis ex ruffo seu flavo albis. Tegetes interiores & scapulares pennæ longiores scapos obtinent ex flavo albos. Cauda 37 digitos longa 12 pennis constat, mediis quatuor corpori concoloribus, reliquis utrinque septem sordidè crocescentibus, apicibus cinereis.

Tibiæ infra articulos nudæ. Calcaris vestigium nullum, Pedes subvirides, ætate provectioribus albescent. Digni membranâ connectuntur ut in Tetraonibus.

Ingluvies magna; Ventriculus musculosus. Cystin felleam habet. Carnis sapore & salubritate avibus omnibus meritò præferenda est. Formicis carumque ovis seu aureliis frumentorum granis atque foliis virentibus vescitur. Verùm per hyemem, cum tritici, &c. folia depascitur, carnis sapor minùs commendabilis est quàm ætate & autumnò, cum ipsis granis victitat.

Multipara est hæc avis, ova 16 etiam aut 18 ponens: apud nos in Anglia frequentissima. Italis *Starna* quasi externa dicitur; [& alicubi etiam *Pernice*;] apud quos rarior est, & plurius etiam venit quam ruffa.

Perdix (quod de omnibus speciebus dictum intelligatur) ob corporis gravitatem, brevitatemque alarum neque in sublime evolare, neque volatum diu continuare potest: velocem tamen atque etiam impetuofum volatum exercet.

Hyberno tempore gregatim volant, sunt enim istiusmodi naturæ, ut 15 aut 16 pullos uno incubitu exclusos educent, hiq; totâ hyeme cum parentibus unâ degunt. Sed vere, cum mas femellæ se jungit, binatim volant, tunc enim pullos à se abigunt. Hæc Bellonius; quæ non modò de reliquis hujus generis avibus, sed etiam de Tetraonibus vera sunt. Perdicum cantus certissimum appropinquantis diei signum est (inquit Bellonius) Nos verò post occasum solis vespertino crepusculo caccabantes sæpiùs audivimus.

Perdices, cum ad nidum quis accesserit, inquit Aristoteles, & ex parte etiam experientia confirmat, provolvunt se ante pedes venantis quasi jam possint capi, atque ita alliciunt ad se capiendum hominem; tum ipsæ avolant, & postea revocant prolem, quæ matrum voce audita & agnita statim ad eam accurrunt.

§. IV.

Perdix Brasiliiana Jambu dicta Pisoni.

Harum in sylvis literalibus duæ habentur species, majores & minores. Hæ magnitudine nostratibus cedunt: illæ figura carnis mole & præstantia Europæis perdicibus pares sunt. Utriusque pennæ sunt per totum corpus obscurè fulvescentes, verùm fusco mixtæ atque maculatæ.

§. V.

Perdix Damascena Aldrov. p. 143.

Totâ specie, brevitate corporis crassitiæque ad Perdices accedit, color verò adeo minoribus similis, ut vix ex primo intuitu distinguas: pedes tamen in hac quodammodo lutei sunt: rostrum item prolixius, cum alioqui avis multo sit minor.

§. VI.

Perdix ruffa Aldrov. Venetiis & alibi in Italia Coturnice seu Coturno. The red-leg'd Partridge.

As 13 uncias pondere superabat. Longitudo ei à summo rostro ad extremos ungues 18 digitorum. Alæ diductæ ad digitos 22 extendebantur. Oculorum irides rubescunt. Rostrum digitale ferè, rubrum. Pedes quoque rubri: Ungues fuscii. Digni ad primum usque articulum membranâ connexi. Calcaria parva [aliis nulla, fortè hæ juniores fuere] Pedum plantæ sordidè flavæ.

Caput, collum, dorsum, uropygium cinerea; ut & femorum exterior pars. Collum infimum vinaceo colore tingitur. Maxillæ sub oculis, & mentum ad medium usque gulæ alba: in ipso tamen mandibulæ inferioris angulo macula exigua nigra. Album hoc spatium torquis niger à naribus inchoatus & supra oculos productus cingit.

Ingluvies

Ingluvies infra torquem cinerea. Pectus dilute è flavo ruffum. Laterum tegetes pennæ pulcherrimis coloribus pinguntur. Nonnullarum enim apices summi nigricant, nigrori succedente areolâ transversâ, in brevioribus & capiti propioribus plumis albidâ, in longioribus & remotioribus flavâ, cui tandem subest alia nigra: aliarum summi apices rubent, succedentibus ordine quos diximus coloribus: Furdi omnium cinerei sunt.

Pennæ alarum remiges numero 25, quarum exteriores fuscæ, interiores ex fusco cineræ: verum tertiæ & sequentium usque ad 15, margines exteriores superius ex albo ruffescunt. Cauda 4 digitos longa; mediis duabus pennis cinereis, quinque hinc inde exterioribus superiore medietate ruffis, inferiore cinereis.

Ingluvies ampla, ventriculus musculosus, in quo erucas & limaces invenimus.

Fœminæ dorsum non usque adeo cinereum est, quin potius ad ruffum vergit mediis plumarum partibus nigris. Linea supra oculos excurrere non nihil ruffa. Maxillæ dorso concolores. Cætera non multum differt. Hæc species Angliæ nostræ ignota & peregrina est: aiunt tamen eam in insulis *Jersey* & *Guernsey* Regi nostro subjectis inveniri. Ingenii est mansuetioris quàm cinerea, & facile cicuratur.

Avem hanc limacibus vesci Aristoteles tradit & experientia nostra confirmat, nec limacibus tantum sed erucis, granis, frumentorumque seminibus. Perdices (ut in genere de iis dicamus) aves salacissimæ habitæ sunt; ob masculam venerem, nefariosque & non-naturales coitus infames. Plurima de eis à Veteribus fabulosa traduntur, ut v. g. Quod masculæ ova, nè fœminæ illorum incubatu detentæ ad coitum non sint parata, frangant, eamque ob causam fœminæ quantum possunt clanculum pariant. Quod mares cum fœmellæ desunt, nempe quando ad incubandum sese subdixerint, inter se non vocibus tantum & pugna procacitatem testentur, sed promiscue se coitu illo nefario, hominibusque cum interecionis pœna interdito, conspurcent. Quæ Plinius scite admodum & eleganter paucis complexus est. *Illæ [i. e. fœminæ] quidem & maritos suos fallunt, quoniam intemperantiâ libidinis frangunt earum ova, ne incubando detineantur. Tunc inter se dimicant mares desiderio fœminarum. Viduum aiunt venerem pati.*

Quod duo ovorum conceptacula faciant, in quorum altero fœmina, altero mas incubat; utraque autem sua excludat & educet. Quod fœminæ absque maris coitu; si adversæ tantum maribus steterint, ventusque inde afflet, concipiant ova etiam fecunda; cuius rei rationem, antequam de facto constaret, recentiores quidam ineptè reddere conati sunt. Quod fœminæ libidinis intemperantiâ, nè incubantes quidem, contra aliarum avium morem, à coitu sibi temperare queant. Hæc etiam Plinius breviter & ingeniosè suo more ita edisserit. *Neque in ullo animali par opus libidinis. Si contra mares steterint fœminæ, aurâ ab his flante prægnantes fiunt. Hiantes autem exercitâ linguâ per id tempus astuant, concipiuntque supervolantium afflatu, sæpe voce tantum auditâ masculi. Adeoque vincit libido etiam fœtus charitatem; ut illa fortim & in occulto incubans, cum sensit fœminam ancipis accedentem ad marem, recanat, revocetque & ultro se præbeat libidini.* Quod mas in pugna devictus nunquam in conspectum amatæ seu conjugis audeat venire. Quod Perdix ovis suis corruptis aut perditis aliena furetur, iisque incubet & pullos exclusos foveat, qui tamen ubi adoleverint, maternâ voce commoniti ad eam advolant, alieno parente relicto. Quod sæpè se resupinet & glebis aut festucis integat, adeoque aucupes eludat & evadat. His refutandis non opus est ut immoremur.

Cæterum Aves hæ in Principum epulis, inquit Aldrovandus, principem locum obtinent, sine quibus ignobiles habentur, vulgares & nullius existimationis. Galli certè Perdicum carnes tanti faciunt, ut si hæ defuerint instructissimas etiam mensas & lautissimos conviviorum apparatus nihili ducant. Cùmque inquit Bellonius, Perdicis caro delicata admodum sit, palatòque gratissima, ita pariter maximopere laudatur, quod multum nutriat, facilique admodum negotio digeratur atque optimum in corpore sanguinem generet. Majoris generis caro solidior & durior est; non tamen dura, minoris tenerior, proinde & tenuioris alimenti & resolvable disflabilisque citius, simul & coctionis facilioris, cæterum non aequè candida ac majoris. Qui circa gulam exercitati sunt homines ii potissimum alas in Perdicibus prædicant; nam coxæ seu cruracula non aequè laudabiles sunt. Hinc rhythmus ille Anglicus.

If the Partridge had the Woodcock's thigh,

It would be the best bird that ever did fly.

Plura de qualitate & temperamento carnis Perdicinæ qui desiderat Aldrovandum adeat.

§. VII.

Perdix Græca Bellonii seu ruffa major.

Perdix crassa, quam Græci ad imitationem Itatorum vulgò Coturnum dicunt, nobis tum à Gallia, tum à Gothiæ perdicibus diversa esse videtur: nostratibus enim duplo crassior est, rostro pedibusque rubris, maculis ad anteriorem ventriculi partem isdem quibus nostra respecta, mediocris Gallinæ magnitudine. Hocce Perdicis genus in rupibus Colmensibus, insulisque Cycladibus ac maximè in Cretæ maritimis ita frequens est, ut ceteras aves suâ frequentia superet. Vocem earum quis à nostrarum Perdicum voce distinguit existimet: magna siquidem hæc est, sonitumque faciens, maximè partus tempore & cum ad coitum incitatur, hanc vocem (cacabis) exprimit sæpiusque reiterat. Prosequuntur se invicem in rupibus. Hinc fit ut Græci Latinos docuerint, caccabare esse more Perdicum canere. Hoc Perdicis nomen accepimus ab earum voce. De hoc genere quantum ego judico intelligendus est Aristoteles, cum ait, *Gallinæ si cum Perdicibus coeant speciem quandam generant diversam*. Nidificant sub Dio tempore Maii, in quibusdam herbis quo tempore ex rupibus descendunt loca quærentes, in quibus commodè pullos possint educare. Ova edunt in terra sub aliquo magno lapide, quandoque octodecim, quandoque sexdecim, plus minus, ovis Gallinæ similia, minora, alba, maculis rubris frequentibus exiguis respersa, esui uti Gallinacea peridonea, sed quorum vitellus non congeletur. Posteaquam pullos excludere eos foras educunt in campestria, ad pabulum inquirendum. Quapropter hoc Perdicum genus omnino diversum esse arbitramur à nostra: nam in quibusdam Italiae locis utraque reperitur, & diversis nominibus indigitatur, hac nimirum adhibita distinctione, ut una Coturno vulgo vocetur, altera Perdicis nomen retineat. Hætenus Bellonius.

Aldrovandus avem hanc à Perdice ruffa majore seu Coturnice Itatorum sola magnitudine differre existimat. Ceterum Bellonius qui Coturnicem Itatorum cum Coturno Græcorum confundit, & à Perdice rubra Gallorum distinguit, non leviter errat. Siquidem *Coturnice* Itatorum non alia avis est quàm Perdix rubra, à qua Coturnus Græcorum magnitudine saltem insigniter differt, ut utriusque descriptiones conferenti patebit.

§. VIII.

Coturnix. The Quail.

Minima est in hoc genere, figuræ latioris, nec ad eò ad latera compressæ quàm Rallus. Longitudo ei à summo rostro ad extremam caudam $7\frac{1}{2}$ digitorum. Latitudo alis expansis 14.

Rostrum ab apice ad angulos oris $\frac{1}{2}$ digiti unius longum. Figura ejus magis depressa & plana est quàm in hujus generis reliquis. Mandibulum inferius nigrum, superius albido-fuscum, extremitate acutâ. Oculorum irides avellanæ. Membranâ nictitante donatur.

Venter & pectus ex albo sordidè lutea. Gula quandam ruffi mixturam obtinet. Sub mandibulo inferiore lata & longa area nigricans deorsum tendit: Supra oculos & per medium capitis linea albida. Caput nigrum, simbriis tamen plumarum ruffis seu cinereis. Colli infimi & dorfi tegetum singularum media pars areolâ seu striâ ex albo flavâ notatur, reliquum plumæ nigro & ruffo-cinereo variatur. Sub alis area longa, medio alba, exterius utrinque ruffa cum nigri mixtura.

Pennæ alarum remiges fuscæ, transversis lineis dilatè ruffis variæ; minores pennarum alæ ordines unius ferè & ejusdem subruffi coloris. Cauda perbrevis $1\frac{1}{2}$ digiti. 12 pennis constat, colore nigricante, transversis lineis dilatè ruffis intercepta.

Pedes pallidi, cute tecti in squamas potiùs quàm integros annulos divisâ. Plantæ pedum luteæ. Digiti exteriores ad primum usque articulum medio membranâ adnexi.

Vesiculâ felleâ donatur. Mas testes habuit ingentes pro corpusculi magnitudine. Ventriculus musculosus, & supra ventriculum oesophagus in prolobum quendam intus glandulosum dilatatur.

Ad Coturnices capiendas hæc arte utuntur. Auceps summo mane cum jam retia tendit sub iis inter segetes sese occultat. Deinde fistulâ vocem Coturnicis imitatur.

Q

Mas

Mas fœminæ vocem esse exultans quam audit properè accurrit, cùmque jam rete subierit, auceps exurgit sèque ei ostendit. Avis avolatura in rete impingens capitur.

Avis est admodum falax & in Venerem proclivis non minus quàm Perdix, ob obscenam libidinem infamis. Mares animosi sunt & pugnaces, ideòque Gallinaceorum more à quibusdam ad pugnam educari & institui solent, eorumque certamina olim Athenis spectari consueville, tanti decoris ut ad illa effusissimo studio tanquam ad gladiatorium munus omnes convenirent, Author est Ælianus. In nonnullis quoque Italiæ urbibus maximè Neapoli pugnaces etiamnum alunt, ut refert Aldrovandus. Modum quo eos ad pugnandum incitant apud ipsum vide.

Coturnices aves sunt migratoriæ, cùmque regionum frigidiorum impatientes sint, adveniente hyeme in loca tepidiora abeunt, etiam maria transvolantes. Nam cùm è Rhodo Alexandriam Ægypti (inquit Bellonius) navigarem plurimæ Coturnices à Septentrione Meridiem versùs volantes, in navi nostra captæ sunt, unde certò persuasus sum cœlum mutare. Nam priùs etiam cum è Zacyntho insulâ in Meream seu Negropontum navigarem, verno tempore, Coturnices contraria professione à Meridie ad Septentrionem volantes observâram, ut illic per totam æstatem degerent, quo tempore permultæ etiam in navi nostra captæ sunt. Coturnices olim à mensis rejectæ sunt, quia veratro ali & comitali morbo obnoxia creditæ, ejusmodi affectus in earum carne vescentibus producere dicerentur. Verùm immerito, nam nunc dierum absque ullo periculo esitantur & in primis epulis habentur, ideòque apud nos maximo in pretio sunt, carne ob saporis præstantiam & succi bonitatem vel Perdiciæ æquiparanda. Cupedinarii qui eas in caveis faginant, altum locum eis minimè permittunt, quòd salientes caput offendant.

ϕ. IX.

Ortygometra Aldrov. lib. 13. cap. 23. an Rallus terrestris? Crex Aristotelis ex vocis similitudine. The Daker-hen.

Pondus ei 5½ uncia. Longitudo à summo rostro ad extremos ungues 15 digiti; ad ultimam caudam 11½. Latitudo alis in contrarium extensis 19. Rostrum ab apice ad angulos rectius 1½ digitum longum. Corpore est ad latera compressio & Gallinularum simili. Infimum pectus & venter alba. Mentum insuper album, gula fordescit. In capite duæ lineæ latæ nigrae. A scapulis linea alba, ut in Gallinulâ calvâ. Dorsî plumarum media nigra, limbi cinereo-rufi: Femora areolis transversis albis varîa.

Remiges pennæ in utraque ala 23. Minores pennarum alæ ordines tum supra, tum subtus crocescunt, ut & Remigum limbi. Caudæ longitudo duo digiti ferè, pennæ numero duodecim. Rostrum Gallinularum; mandibula superior albida, inferior fusca. Tibiæ supra genuum articulos nudæ. Pedes albidî. Ventriculo dissecto Limaces exemimus.

Rallus vel Grallus à gradu grallatorio fortè dictus; an à *Royale*, quia est epulum Regale?

Ortygometram suam Aldrovandus sic describit. Rostrum quàm aquaticæ minus, longè tamen quàm Coturnices majus obtinet, & caudam perquam exiguam ac penè nullam: Crura pedesque pro corporis portione longos, colore inter croceum & viridem medio. Totius ferè capitis, colli, dorsî necnon majoris alarum partis qua dorsum spectant color testaceus, in summa Coturnici potissimum fœminæ perquam similis, quare rectè Rex Coturnicum Italis [*il Re delle Quaglie*] quasi magna Coturnix appellatur. Alæ quæ ventrem contingunt rufescunt. Collum anterius & pectoris initium profus testacea. Venter & coxæ ut in Accipitre stellarîi. In fœmina omnia pallescunt.

Bellonio descripta est hæc avis sub titulo Ortygometræ alterius in genistis dentis.

Coturnicibus abeuntibus ducem se præbere dicitur. Tota corporis specie Aves aquaticas, Gallinulas præcipuè, refert. Crura oblonga, Corpus gracile, venter albicans, cauda brevis, rostrum longiusculum avium aquaticarum notæ sunt, quæ omnes Ortygometræ competunt; ac proindè rectius meo judicio aquaticis annumeraretur.

Avem hanc Turnerus nostras (in multum fallimur) Grecem Aristotelis esse putat. Est avis quædam (inquit ille) apud Anglos, longis cruribus, cætera Coturnici, nisi quod major est, similis; quæ in segete & lino vere & in principio æstatis non aliam habet vocem quàm *Crex*, *Crex*; hanc enim vocem semper ingeminat; quam & ego Aristotelis Grecem esse puto. Angli autem illam vocant a *Daker-hen*, Germani ein

Schryck.

Schryck. Nusquam in Anglia nisi in Northumbria vidi & audiui. Caterum (ut rectè Gesnerus) cum ex antiquissimo Herodoto Crecem Ibidis nigrae magnitudine esse constet, Anglorum Dakerenna Crex esse non poterit. Quamvis in Anglia rarius sit hoc genus avis, in Hibernia tamen maxima copia ubique invenitur.

§. X.

Coturnix Indica Bontii.

Avis hæc in sylvis Javæ gregatim, ut Perdix, pascitur, & quamvis etiam cicuretur & cum pullis suis comitata fœmella, non secus ac Gallinæ in arcibus adium circumit, mares quoque non secus ac Galli pugnacissimi usque ad mortem inter se sunt: colore plumarum vero Coturnici admodum respondent: Verùm rostro paulò longiore, sonum quoque per intervalla edunt, ut Coturnices etiam solent: verùm is longè diversus est à Coturnicum voce, & magis refert sonum illum horribilem quem Ardeæ stellares inter arundinetæ in paludibus edunt quem Belgicè *Pittoor* vocamus; & quo longiùs continuant vocem eò generosiores etiam putantur aves hæc. Caterum hæc aves adeò frigidæ sunt naturæ, ut si caveæ inclusas non exponas solaribus radiis, & arenam ipsis subternas, statim languescant, periculùmque vitæ incurrant, ideòque noctu & occidente Sole, non secus in se convolvuntur quàm Cocyx hyeme in cavis arboribus apud nos, & in truncis arborum plumis suis se obtegunt. Oriente verò Sole, statim cantant, isque sonus ad aliquot passus exaudiri potest, ut mireris tantillas aves (nam Columbum aut Turturem magnitudine non excedunt) tam gravem vocem posse edere. Alui ego aliquoties in caveis tales, quæ me advenientis auroræ admonerent, si quid seriò agendum esset. Nam siquid negotii gerendum sit, id vel manè, vel vespertino tempore commodissimè fiet, cum inutiles ferè reddantur actiones interdiu, dum Sol summo suo calore omnia adurit, tum etiam fanitati hoc tempus diurnum maxime officit.

CAP. XII.

*Gallinaceum genus sylvestre phytivorum & baccivorum,
Superciliis rubris aut coccineis.*

§. I.

*Urogallus, Tetrao major Aldrov. Germanis Orhun: Venetis Gallo di montagna
Cock of the Mountain, or of the Wood.*

Magnitudine & figura ad Gallo-pavonem accedit. Mas ab initio rostri ad finem caudæ digitos 32 longus erat; fœmina 26 ferè. Extremitates alarum extensarum in mare 46 digitorum intervallo distabant, in fœmina 41 tantùm.

Rostrum quale reliquis hujus generis, ab apice ad angulos oris mensurâ sumptâ sesquidigitale; latera ejus acuta, valida. Lingua acuta, minimè bifida. Palato cavitatis linguæ æqualis insculpta est. Oculorum irides avellaneæ. Supra oculos cutis nuda rubra seu miniaacea, ut in hujus generis reliquis. Crura ad digitorum exortum usque anteriùs plumosa, posteriori parte nuda. Digiti ad primum articulum usque membrana conjuncti, deinde appendiculas quasdam ferratas utrinque sed breviter extantes obtinent.

Pectus pallidè ruffum, lineis transversis nigris, apicibus plumarum albidis. Gula infima saturatiùs rubet. Venter ferè cinereus. Facies supina nigro, ruffo & cinereo varia est, apicibus plumarum guttatis, præterquam in capite, in quo & niger color splendentis purpuræ mixturam intuenti exhibet. Mentum in mare nigrum, in fœmina ruffum, nullo nigrore. Cauda intensiùs ruffa, areolis transversis nigris picta. Extremi apices albert. Mari cauda nigra, apicibus pennarum albis, fimbriis seu marginibus guttulis ruffo-cinereis velut irroratis. Mediæ præcipuè & his proximæ maculis albis notantur. Quæ caudam tegunt apicibus albert, aliàs nigris & cinereo-ruffis lineolis variegantur. Eodem modo & Dorsum totum lineolis tenuioribus albis & nigris alternis pingitur. Pennæ sub cauda nigrae apicibus & limbis exterioribus albidis. Caput dorso concolor. Pectoris tegetum apices albi.

Remiges pennæ in utraque alâ 26, è quibus majores fusca & nigriores reliquis pin-
nulis exterioribus ruffo & nigro variis. A decima sequentium apices alben. Longi-
ores pennæ sub scapulis exortæ areolis angulosis nigris admixto subtus ruffi tantillo
insigniuntur. Tegetes primariæ seu minores pennarum alæ ordines fusco, ruffo, albo
variæ sunt apicibus albis. In maribus scapulae & minores ordines alarum supra lineis
ruffis & nigris variæ sunt, subtus albæ, exceptis plumis sub primo internodio nigrican-
tibus. Longiores sub scapulis albæ. Alis complicatis albæ hæ pennæ ad scapulas mac-
ulam albam grandiusculam efficiunt. Alæ sub secundo internodio nigricant, areolis
transversis albis.

In mare collum caruleo colore splendet. Femora, latera, collum, uropygium ven-
ter eodem modo lineis albis & nigris variegantur. Caput nigrum. Circa anum cine-
rascit.

Appendices longissimæ, sex albis lineis striatæ. Ventriculus musculosus, lapillis
plenus. Ingluvies foliis & summitatibus seu germinibus novellis Abiegnis repleta.
Cutis ventriculi ubi musculis adhæret mollis & pilosa, holoserici instar.

Verum ad Avem hanc dignoscendam & ab aliis omnibus distinguendam non opus
est adeo prolixa & minuta colorum descriptione, quæ pro atate & fortassis etiam
loco aliisque accidentibus plurimum variant, cum vel magnitudo sola ad id sufficiat.

Alis hic montium altiorum incola in Anglia non habetur: in Hibernia eam inve-
nire aiunt. Venetiis & Patavii plures vidimus apud ornithopolas venales, è vicinis
Alpibus allatas.

Grygallum majorem Gesneri & Aldrovandi (cui etiam Tetrax Nemesiani dicta est)
hujus avis fœminam esse existimo. Fœminæ enim in hoc genere avium colorum vari-
etate & pulchritudine mares excellunt. Cum verò Gesnerus putaverit in nullo
animalium genere fœminam mari colorum varietate & pulchritudine antecire, præ-
sumpta hac opinione deceptus, in utroque Urogallo seu Tetræone, majore scilicet & mi-
nore, diversum sexum pro diversâ specie habuit & descripsit, adeoque ex duabus
speciebus quatuor fecit, nimirum, 1. Urogallum majorem: 2. Grygallum majorem,
quæ non alia est avis quàm hujus fœmina: 3. Urogallum minorem: 4. Grygallum
minorem quæ itidem superioris fœmina est. Proinde deceptus ipse Turnerum falsum
existimat, qui Tetræonis minoris seu Morhennæ i. e. Urogalli minoris Gesneri mare-
m nigrum facit, fœminam totam maculis distinctam, & à Perdice nisi major esset
& ruffa magis ægrè dignosci rectissime scribit. Hunc Aldrovandus sequitur. Grygal-
lum majorem Gesn. i. e. Urogallum majorem fœminam, Tetracem Nemesiani faciens;
Longolium injuriâ reprehendens, qui idem senserat: cum ipse per errorem Urogal-
lum majorem marem & fœminam diversas species faciat. Sic ergo se res habet.

1. ♂ Urogallus major mas. — 1. Urogallus major Gesn. & Aldrov.
♀ Urogallus major fœm. — 2. Grygallus major Gesn. & Aldrov.
2. ♂ Urogallus minor mas. — 3. Urogallus minor Gesn. & Aldrov.
♀ Urogallus minor fœm. — 4. Grygallus minor Gesn. & Aldrov.

Caro hujus avis saporis est gratissimi, adeo ut Principum & magnatum mensis tan-
tummodo nata videatur.

ϕ. II.

Tetrao seu Urogallus minor Aldrov. The Heath-hen or Black-game or Grouse, called
by Turner, the More-hen.

MAs 48 uncias pendebat: Longus erat à Rostris cuspide ad extremam caudam
23. digitos; fœmina 19. Latitudo seu spatium alarum expansarum in mare
34. digitorum, in fœmina 31.

Mas totus niger, verum plumarum margines præcipuè in collo & dorso, caruleo
quodam splendore nitent. Crura canescunt. Fœmina Scolopacis aut Perdiciis instar
ruffa, maculis transversis nigris varia. Pectus & venter canescunt. Alæ inferius & lon-
giores plumæ albæ, ut in mare. Medium dorfi intensè ruffum. Uropygium & mar-
gines gulæ tegetum canescunt. Plumæ sub cauda albicant.

Pennæ alarum remiges circiter 26. In mari quintæ remiges fundus albet. Octavæ
& sequentium usque ad 26 tota inferior medieta: Undecimæ & sequentium usque
ad vicefimam secundam etiam apices alben. Longiores sub armis candidissimæ. In
fœmina decem exteriores fusca, reliquæ corpori concolores, præterquam apicibus qui
nonnihil

nonnihil albicant. Remigum fundi à sexta initio factò albicant : quin & majores illæ Remiges, quas fufcas diximus alboris nonnihil in exterioribus marginibus obtinent: Fundi veftriticum decem priorum & alæ nothæ pennarum alben. Alæ inferiùs & longiores plumæ in utroque sexu albæ, quæ alis complicatis fupernè apparent maculæ albæ fpecie.

Cauda 16 pennis conftat, èftque in mare 7 ferè digitos longa [de pennis exterioribus hoc accipe, nam interiores quatuor digitos non excedunt] in fœmina 4. In mare tres utrinque exteriores pennæ cæteris longiores funt & extrorfum flexæ, quarta utrinque brevior & minùs reflexa : in fœmina extimæ pennæ longiores funt fed non reflexæ. Cauda corpori concolor, apicibus canefcentibus.

Roftrum nigrum, aduncum : mandibulum fuperius nonnihil prominens feu gibbolum. Sub lingua fubftantia quædam glandulofa : In palato cavitas linguæ aqualis. Lingua indivifa, mollis & nonnihil hirta. Supercilia carnea, rubra. Aures magnæ tum mari tum etiam fœminæ. Tibiæ ex anteriore parte fucrescentibus plumulis hirtæ : Digni pedum nudi. Membrana ad primam flexuram extenfa digitos connectit. Appendiculæ cutanæ pectinatæ à digitis utrinque extant, ceu margines quidam. Medii digiti unguis ex parte interiore in aciem tenuatur. Calcaria nulla.

Inteftina 51 digitos longa. Appendices (quod mirum) 24. funt autem fex lineis ftriatæ. Ingluvies magna. Ericæ, glandibus, &c. vefcuntur. Pulli matres diu comitantur etiam adultæ & unâ volant, ut perdices. Pediculis & ricinis infeltantur.

Hæc fpecies in montium altiorum lateribus frequens èft. Quin & in planities defcendit, inque ericetis humilioribus fubinde occurrit. Mas a fœmina in tantum differt, ut duorum generum hujufmodi rerum imperito videri poffint ; imò Gefnero etiam ipfi vifæ funt ut in præcedenti capite monuimus.

Èft hæc Morehenna Turneri, quam ita dictam putat propter colorem maris nigrum ut in Mauris quamvis eum in capite rubrum quendam fed carneum cirrum habere & circa genas duos veluti lobos rubros cõfque carnosos perperam fcribat. Vide Aldrov. lib. 14. cap. 15. Gefnero Gallus Scoticus fylveftris : nec alia avis èffe videtur Gallus paluftris Scoticus ejuſdem Gefneri. Hiftorias harum avium habes apud Aldrovandum Ornithol. lib. 14. cap. 15. & 16.

φ. III.

Attagen Aldrovandi Francolino Italorum.

Magnitudine & toto habitu ad Phafianum accedit. Roſtrum habet breve, ni- *Ex Aldro-*
grum, & in extremo recurvum. Color toto ferè corpore variat. Caput im- *vando &*
primis aſpectùs pulcherrimi, criſtam in medio vertice erectam habet ſubluteam, nigris *Olinæ.*
& albis maculis variegatam. Pupilla oculorum nigra èft, iris lutea : Supercilia ut in Tetraone ex pellicula coccineo colore rubente. Sub roſtro & gulæ principio ceu barba ex tenuiffimis plumis dependet. Collum longiuſculum & ad corporis habitum affimilatum, tenue & exile, cinereum, item maculis nigris & albis conſperſum : quæ in eo differunt, quod hic albæ, in capite nigræ funt intenſiores. Pectoris maculæ ejuſdem coloris, cæſque ferruginæ etiam aliæ percurrunt. Venter, cauda, coxæ & tibiæ, quæ plumis veſtiuntur, ſubcinerea feu plumbea, & nigris item maculis reſperſa. Pedum digiti anteriores longi, poſterior brevis, ſinguli adunco hamo armati.

Francolini Italis dicti funt qualiſi Franci i. e. liberi ſeu immunes, quòd nempe vulgariſſime eas venari interdicitum, & libertas vivendi à Principibus conceſſa fit.

Olinæ Francolinum ſuum paulò aliter deſcribit. Figura inquit & proportione corporis Perdicem cineream refert, magnitudine nonnihil ſuperat. Pectus & venter totus albo & nigro varia ſeu maculoſa. Alarum & caudæ extremitates nigræ. Caput, collum, uropygium fulva ad ruſſum vergunt & nigri tantillo admixto. Verùm neque criſtam ei appingit, nec in deſcriptione ejus meminit. Tibiæ quoque in icone Oliniana nudæ funt.

Hæc avis vel eadem èſt noſtræ Lagopodi alteræ *the Red-game* dictæ vel ei affinis : differt ſaltem quòd caput habeat criſtatum. Bellonii autem Attagen criſtâ (quemadmodum ex pictura agnoſcitur) deſtituta èſt. Ego ſanè eandem crederem niſi locus obſtaret : Noſtra enim juga montium altiffimorum regionum Septentrionalium incolit, cùm Aldrovandi Attagen in Siciliæ regionis calidæ montibus fatiſ abundè reperiatur. Verùm nullus dubito quin avis illa quam Bellonius & Scaliger hoc nomine intelligunt, in Alpiſſibus quippe Pyrenæis & Arvernienſibus montibus degens, quémque Bellonius ad plana deſcendere negat, Lagopodi noſtræ omnino eadem fit. Et fortè etiam
Aldrovandi

Aldrovandi non diversa fuerit, cum utrique tum Bellonianæ avi tum Aldrovandinae Francolinus nomen commune sit : & Aldrovandus Attagenem suam monticolam esse scribit. Nec refert quod Sicilia, ubi invenitur, regio calida sit, Montes enim Siciliae praesertim Ætna adeo frigidus est, ut per maximam æstatis partem nivibus sit opertus ; certè Junii mensis initio, cum nos Anno 1664 eum ascendimus, nives nondum liquefactæ fuere. Quod si pedes ei nudæ fuerint, hoc enim non affirmat Aldrovandus, quamvis icon nudos repræsentet, & caput semper cristatum sit, nostra Lagopus altera esse non poterit.

Caro hujus avis laudatissima est, facilis concoctionis, nutrimenti multi & optimi ; unde & primum dignitatis gradum apud Veteres obtinuit.

ϕ. V.

Gallina corylorum Aldrov. *Norimbergæ Hazle-hun Gesneri Attagen.*

* Hujus infima fuere exemplum ; alias enim perdice major est & ad Gallinæ magnitudinem accedit.

MAs erat quem descripsimus, * pondere librari, longitudine ab initio rostri ad finem caudæ 15 digitorum ; latitudine sumpta ab extremo ad extremum alarum expansarum 22.

Rostrum ut in gallinaceo genere nigrum, ab apice ad angulos oris digitali ferè longitudine. Mandibulum superius aliquantulum prominere & incurvatur. Palato inest cavitas linguæ aequalis. Supra oculos cutis nuda rubescens superciliorum locum occupat ut in Tetraone. Fœminæ supercilia minùs rubent.

Tibiæ ex anteriore parte ad medium tantùm, ex posteriore ad articulos usque nudæ. Digni exteriores medio ad primum usque articulum membranâ connexi ; utrinque appendiculis seu marginibus ferratis extantibus donati. Mediû digiti unguis interiori in aciem tenuatur.

Venter totus albet. Pectus album, maculis nigris medium plumarum occupantibus varium. In singulis autem plumis nunc una macula, nunc duæ tresve areolæ transversæ nigrae. Infima gula ruffa at mentum aterrimum, lineâ albâ nigrorem cingente. Fœmina maculâ sub mento nigrâ caret. Ab oculis versùs occiput lineâ alba protenditur. Caput ex ruffo cinereum ; dorsum & uropygium adhuc magis cinerea, colore Perdicis æmulo. Infima pars gulæ lineas transversas nigricantes obtinet. Latera sub armis ruffa seu fulva, plumarum apicibus albis. Longiores dorfi tegetes è scapulis ortæ totæ albæ.

Alæ concavae ut in Perdibus & reliquis hujus generis. Remiges pennæ 24. quarum priores seu exteriores, à latere scapi exteriori fusco & albo varia, ab interiori fusca. Majores alæ tegetum ordines ruffo, albido & nigro coloribus distinguuntur. Cauda 16 pennis constat proximè aequalibus, 5 digitos longis. Septem utrinque exteriores apicibus fordide albet ; succedit deinde in singulis area nigra digitorum lata ; reliquum pennæ ad fundum usque albo & nigro varium.

Mediæ duæ corpori concolores, areolis transversis albis fuscis guttulis respersis. Longiorum sub cauda apices albet, media pars nigricat, inferior rubet.

Ventriculus musculosus. Intestina 36 digitos longa : Appendices 15, quæ in hac quoque ave striatæ sunt. Caro cocta ut in reliquis hujus generis albescit ; estque tenera admodum & delicata.

Hanc avem à Græcis & Latinis Attagenem appellari plerique docti arbitrantur, inquit Aldrovandus, à quibus tamen ipse dissentit. In condensis & opacis sylvis degere solet, inquit Georgius Agricola apud Aldrovandum. Idem ait plurimas in montanis sylvis circa radices Alpium reperiri, praesertim ubi caryli & rubi abundant. Nos Norimbergæ in foro venales vidimus : unde colligimus eas in sylvis quæ plurimæ circa eam urbem sunt, etiam non montosis inveniri : quo autem cibo utantur nobis non constat, putamus tamen iisdem vesci quibus congenere, nimirum baccis Vitis, Idææ, Ericæ, Rubi, &c. per hyemem verò summatibus Ericæ, Abietis aliorumque semper-virentium stirpium. Num verò Julos etiam seu nucamenta corylorum essent (ut Albertus affirmat & unde nomen sumpsisse videntur) ignoramus.

ϕ. V.

§. V.

Lagopus avis Aldrov. Lingua Rhetica Rabolane dicta : Perdix alba Sabaudis, Francolinus Italis.

Magnitudine & figurâ ad columbam domesticam accedit nisi fortè tantillo major sit unciarum 14 pondere; longitudine à summo rostro ad extremam caudam extremâve digitos 16 pollicum. Extremitates alarum extensarum 24 digitorum intervallo distant. Rostrum breve, nigrum, gallinaceo simile sed minus. Mandibulum superius longius & magis prominens. Nares plumulis tectæ à cuticula ex inferiore parte ortis. Supra oculos superciliarum loco carunculae plumis destituta coloris miniacei, figuræ lunulatae.

In maribus à superiori rostri mandibulo ductus niger ultra oculos versùs aures extenditur, qui in foeminis deest. Reliquum corpus exceptâ caudâ nive candidius. Pennæ alarum remiges 24, quarum prima seu extima brevior secunda, secunda tertia. Sex exteriorum scapi nigri. Cauda plus palmum longa, pennas obtinet 16, quarum mediæ duæ niveæ, extrema utrinque exteriore ad scapum latere albet, reliquæ omnes ex cinereo nigricant, summis apicibus albis. [Ego in iis quas in Rhœtia descripsi, caudæ mediis niveum, reliquis fuscum & propemodum nigrum colorem attribui.] Caudæ proximè incumbentes pennæ paris sunt cum ipsa longitudinis. Crura pedesque & digiti ad unguis usque plumulis mollibus densè stipatis vestiuntur, unde & nomen habet. Ungues longissimi & Quadrupedum nonnullorum v. g. Leporum unguibus non absimiles, coloris cornei obscurioris aut plumbei. Digitus posticus parvus, verùm unguis ejus magnus & incurvus. Anticorum intimus extimusque membranâ medio adnexi. Medii digiti unguis per longum nonnihil excavatus, marginibus acutis. Sub digitis pili longi & densi.

Ingluvies magna, ramulis & foliis Abietis, Ericæ, Vitis Idææ c. & repleta. Ventriculus musculosus. Intestina 40 digitos longa. Appendices magnæ, longæ, striatæ.

In Alpihus Rhoeticis maximam anni partem nivibus oblectis aliisque montibus altissimis invenitur. Quocirca provida natura adversus frigoris asperitatem densò lanuginis & plumarum tegmine pedes ejus munivit.

Aves hæ propter carnis præstantiam Perdices albæ communiter appellantur, & à vulgò etiam creduntur, cum revera longè diversæ aves sint Perdix & Lagopus. Sabaudis tamen aliisque Alpini gentibus, qui eas a Perdibus differre non ignorant, ita dicuntur, fortè primo per errorem ob aliqualem in figura & magnitudine cum Perdibus convenientiam.

§. VI.

Lagopus altera Gesneri, sive varia.

Alterum Lagopodis genus in Helvetiæ montibus reperitur. Avis hujus generis quam descripsi mas erat, ventre candido & alis quoque albissimis. A posteriore parte tamen pennæ aliquæ partim fuscæ, partim variæ [mixtæ] erant. Caput, collum & dorsum plumis fuscis & maculosis distinguebantur. Collum supina parte plurimum albi, nigri parum habebat: prona partim varias, partim albas plumas. Pellicula supra oculos utrinque semicirculi figurâ rutila eminebat. Rostrum perbreve, nigrum: cujus pars superior incurvata inferiorem canaliculatam in se recipiebat. Cauda digitos quinque longa duodecim pennis nigris constabat, & duabus in medio candidis, & tribus aut quatuor variis. Circa coxas densæ & multæ erant albæ plumæ, ad imos usque digitorum unguis adnatæ, ita ut nihil planè nudum apparet exceptis unguiculis nigris. Vola pedis tantum & interna digitorum pars sine plumis erant: digiti tamen undiquaque cocuntibus plumis tanquam pilis integri poterant. Magnitudo Columbæ aut paulo major. Longitudo totius circiter palmos quinque. Hanc avem circa Tridentum Italicè puto dici *Ostorno*: circa Verbanum lacum *Colmestre*: nostri privatim *Steinhun*, i.e. Saxatilem Gallinam appellant, ut & præcedentem aliqui. Sunt qui distinguendi gratiâ magnitudinem adjiciunt. Conjectio autem secundum hoc genus paulo majus esse. De priori quidem genere dubium mihi non est, quin sit Lagopus prima Plini, candida, &c. Hoc secundum verò, etsi dubitari fortè potest, an secunda Plinii Lagopus sit, quam à Coturnicibus magnitudine tantum differre scribit, omnino tamen ad idem genus cum prima referri debet. Hæc Gesnerus. Ego vero avem cum priore seu Lagopode

prima

prima Plinii omnino specie eandem esse arbitror: Præter notas enim & maculas nonnullas in capite & reliqua parte supina omnia conveniunt; eæ autem non tanti sunt ut speciei diversitatem arguant: cum & primam speciem ætate colorem mutare aiunt & fuscæ fieri, imò eas quæ in montes non ascendunt nè hyemæ quidem albescere.

§. VII.

Lagopus altera Plinii, Attageni Aldrovandi seu Francolino Italorum similis si non eadem.
The Gor-cock or Moor-cock, or Red-game.

Perdicem dimidia ferè magnitudinis parte excedit, figurâ corporis non dispar. Lagopo aliquanto major est: Pedes & unguis ejus omnino similes. Rostrum breve, nigricans. Nares plumulis elegantè vestiuntur, ut in Lagopo. Præcipuè notabilis est areola supra utrumque oculum lunulata, plumis nuda colore miniaceo insignis, quæ in mare latior est multò, habetque in superiore circumferentia carnem laxam, fimbriatam, extantem ceu marginem cristatum. Plumago in mare circa basim rostri nigra punctulis albis crebris resperfa, & ad basim inferioris mandibulæ macula hinc inde majuscula alba. In fœmina hæc non inveniuntur. Quin & mas à fœminâ differt, quòd multò rubicundior sit illa, adeò ut in gutture & summo pectore nihil omnino alterius coloris admixtum habeat. Pars supina tota, caput, collum, dorsum, alarum vestitricæ rubro & nigricante colore varia, singulis plumis lineolis transversis undulatis, nigris & rubentibus alternis pictis. Verùm in mare rubor prævalet nigro: sunt tamen ei in medio dorso & scapulis maculæ aliquot grandiores nigræ. Rectrices in utraque ala pennæ 24, fuscæ omnes exceptis marginibus exterioribus, quæ in corpori proximioribus rubenti colore variant. Extima alæ penna secundâ brevior, tertiâ longissima. Ala notha interior è pennulis albis conflatur. Pennæ etiam subalares remigibus proximè incumbentes albæ. Pectus & venter dorso ferè concolores in utroque sexu; in medio tamen pectore & ventre maculæ aliquot majusculæ albæ. Crura & pedes longâ, densâque lanugine seu plumagine ad extremos usque digitos vestiuntur. Cauda plus palmum longa, non forcipata 16 pennis constat nigris omnibus, exceptis mediis duabus quæ rubro distinguuntur. Caro admodum tenera præsertim in junioribus, minùs alba quàm Gallinæ.

In altissimis montibus Derbiensibus, Eboracensibus, Cambro-Britannicis frequens est. Ova parit 5, 6, 7, 8, rariùs plura, longa 1; dig. alterâ extremitate acutiora, colore rubro nigricante undique maculosa seu punctata: sed versùs minorem extremitatem area est una vel altera maculis carens. Juniores lumbricis infestantur, qui dum volant interdum ad pedis unius longitudinem è podice dependent. An Plinii Lagopus altera? lib. 10. cap. 48.

Summa montium altissimorum juga amat, nec in planities apud nos descendit, imò rariùs in latera montium.

Hæc avis est quam Bellonius Attagenem vocat, ut superiùs diximus in capite de Aldrovandi Attagene, ejusque varietatem esse existimat quam Sabaudi Perdicem albam vocant, Plinius Lagopodem, nam prorsus alba est, crurâque habet pilis onusta ut Attagen, tametsi minoribus. Itali autem utrumque genus *Francolin* vocant. Et revera colore excepto Attagen à Lagopode in paucis differt. Magnitudo eadem: Figura Rostris, capitis totiusque corporis par. Pedes utriusque ad unguis usque plumosi; ut cum Bellonio D. Willughby quoque interdum suspicaretur eas accidentaliter potiùs quàm specificè differre. Harum ut & superiorum carnes celerrimè corrumpuntur, atque idcirco aucupes quamprimùm eas ceperint statim intestina eximunt, & cavitati abdominis Ericam viridem inferciunt.

§. VIII.

Perdix Damascena Bellonii, quam Aldrovandus Lagopodem alteram Plinii existimat.

* Obscr. lib. 2.
cap. 93.

Nullæ sunt Damasci (inquit *Bellonius) sylvestres aves magis insignes quàm ejus regionis Perdices: minores eæ sunt rubris & cinereis. Dorsi & colli colore Gallinagem sive Rusticulam æmulantur: alis verò alius inest color: nam quæ corpori junguntur, albis, fuscis & fulvis pennis integuntur: decem verò Remiges pennæ cinereæ sunt. Alarum pars interior & venter albens. Torquem habet in Pectore ut Merula torquata vel Tetrax, rubro & fulvo flavoque coloribus constantem: alioqui
capitis

capitis & colli inferiore parte, rostro & oculis Perdici similes, brevissimæ cauda. Eam inter alterius Ortygometræ seu Perdici rusticulæ aut *Pluvier* Gallorum genera reposuimus, nisi crura haberet pennis vestita, ut Allobrogica Perdix alba, quæ *Lagopus* est, vel *Columba plumatis* pedibus. *Hæc peculiaris est Lagopidis aut Tetraonis species, nobis nondum visa, si modo rectè descripta sit; omniumque hujus generis nobis cognitarum minima.*

CAP. XIII.

Genus Gallinaceum postico carens.

§. I.

Otis, Tarda avis Aldrov. The Bustard.

GAllopavoni magnitudine nequaquam cedit. Longitudo ab initio Rostri ad finem caudæ commensuratæ, digitorum erat 60. Latitudo seu distantia ab extremo ad extremum alarum extensarum, duarum ulnarum & dimidii. Rostrum gallinacco simile; mandibulâ superiore nonnihil recurvâ, caput & collum cinereum; venter albet. Dorsum lineis transversis ruffis & nigris varium.

Digito postico caret, quod imprimis notabile est: hæc enim notâ & magnitudine sua ab omnibus aliis hujus generis avibus abundè distinguitur. Vescitur frugibus & herbarum seminibus, Brasica, Dentis leonis foliis, &c. Nos in dissectæ ventriculo cicutæ feminum magnam copiam admistis tribus vel quatuor hordei granis invenimus, etiam messis tempore. In campis speciosis prope *Novum Mercatum* & *Royston* oppida in agro Cantabrigiensi & Suffolciensi, & alibi in vastis & apertis locis, Anglicè *Heaths* & *Plains* dictis, inveniuntur apud nos. Tardi volatûs sunt & difficulter se levant à terra ob corporis molem & gravitatem, unde proculdubio Tardarum nomen à Latinis iis inditum. Gustardæ, Hectore Boethio teste, Scotis dicuntur; *In Merchia Scotia regione*, inquit ille, *nascuntur aves Gustardes vernaculo sermone dictæ, colore plumæ ac carne Perdici non dissimiles, sed quæ Oloves corporis mole excuperant.* Nonnulli eas manibus capi posse aiunt antequam se ad volandum componere queant. At vero quamvis, ut diximus, diu est antequam se humo tollere possunt, apud nos tamen valdè timidi sunt & circumspecti, nec hominem ad se appropinquantem sustinent, sed cum eum è longinquo cernunt statim fugam capessunt. Ferunt tamen etiam nostrates aucupes, canibus leporariis, Anglicè *Greyhounds* dictis, eas capi posse. Italia nostra, inquit Aldrovandus, has aves nisi fortè ventorum tempestate advectas, non habet. At nos cum in Italia peregrinaremur Mutinæ in foro Otidem avem venalem vidimus, unde suspicamus eas in istis regionibus non infrequentes esse.

Harum carnes quantumvis nonnulli in cibis vituperant, apud nostrates delicatissimæ habentur & saluberrimæ, unde etiam Otides magni veneunt & regales duntaxat epulas instruunt, partim ob raritatem, partim ob saporis gratiam & fucci bonitatem.

§. II.

Anas campestris. Canne petiere Gallorum, seu *Tetrax Bellonii* Aldrov. lib. 13. cap. 13.

ANas terrestris nobis avis videtur Galliz peculiaris; ubi vel quilibet Rusticus nomine tenus eam novit: ita autem dicitur, non quia avis aquatica sit, sed quod Anatium aquaticarum more terræ infideat: quin nullam habet cum avibus aquaticis similitudinem, est enim campestris: Phasiani corpulentia; capite si crassitiam demas, coturnicem; rostro pullum gallinacum referens. Avis nomine tenus magis quam forma nota est: habemus enim vernaculum nobis Proverbiū in suspitiosos, dum eos *Anatem terrestrem agere* dicimus. Capitur in campestribus more perdicum laqueis aut retibus, & à *la forme*, necnon & Accipitribus: sed summo astu sese novit defendere, propter humum volatum ducentos aut 300 passus protrahens, at impetuosum exercens, & cum in terram dilapsa fuerit tam velociter currens, ut nè homo, quidem valeat insequi. Tres duntaxat in pedibus digiti sunt ut in Pluviali & Otide. Radices omnium plumarum rubræ & quasi sanguineæ, ita cuti annexæ ut in Otide; unde & Otidis speciem esse arbitramur: utraque enim ad instar cygni, maximè verò *Tetrax*

sub ventre candicat : dorsum verò tribus aut quatuor coloribus, nimirum flavo tendente ad rubrum, subcinereo & rubro intermixto variegatur. Quatuor pennæ alarum in superiori parte in extremitatibus suis nigrescunt. Sub rostro ad pectus usque candicat. Pectus alba torquis juxta ingluviem, ut in Merulis Sabaudiensibus, circumdat (hæc torquis in adjecta icone non conspicitur) Color capitis & colli superni sicut in alis & dorso superno. Rostrum nigrum, minus quàm in Attagine Ionico. Tibiæ ad cineritium vergunt. Qui exactam Avis descriptionem desiderat, is imaginetur sibi Coturnicem Phasiani magnitudine, ut valdè maculatam : nam talis omnino Anas campestris est. Omnia intus cum granivoris avibus communia. Numeratur inter aves delicatas, nec Phasiano deterior judicatur. Vescitur granis sine discrimine omnibus, necnon formicis, scarabæis & muscis, item frumento cum etiamnum in herba est. Et quamvis color colli & capitis semper idem non sit, & in hoc maris à femina differentia consistat dorsum tamen & alæ nunquam colorem immutant. Hæc avis Veteribus indicta videtur.

CAP. XIV.

De Columbibus in genere.

Columbarum notæ omnibus speciebus communes, quibus ab aliis avium generibus distinguantur, non admodum multæ sunt, viz. figura corporis peculiaris, Cuculum referens; tibiæ breves; Alæ prælongæ; Volatus permixtus; Vox gemebunda; bina duntaxat unica vice ova ponere, sæpius tamen in anno parere. Aldrovandus omnibus proprium esse scribit, quòd utraq; palpebrâ commoveant. Figurâ rostri non omnes inter se conveniunt. Nonnullæ enim rostra habent tenuia & longiuscula, aliæ brevia admodum & crassiuscula. At pedes quotquot hæcenus vidimus omnium rubri seu sanguinei sunt. In columbino genere mas & femina laborem incubandi inter se partiuntur, vicissim scilicet incubantes.

CAP. XV.

De Columbibus in specie.

§. I.

Columba domestica seu vulgaris. The Common Pigeon or Dove. Περωνία.

Foemina quam descripsimus uncias 13 pendebat. Longa erat metiendo à summo rostro ad extremam caudam 13 digitos; lata ab extremo ad extremum alarum extensarum 26.

Rostrum gracile, acutum, longiusculum, Vanelli aut Pluvialis rostro simile, supra nares molle & velut fursure asperfo candidum, cætera fuscum. Lingua nec dura, nec bifida sed acuta & mollis. Oculorum irides ex luteo ruffæ. Crura ex parte anteriore ad digitos ferè plumosâ. Pedes & digiti rubri: Ungues nigri.

Caput cinereo-cæruleum. Collum varios & splendentes colores, prout variè luci objicitur spectanti exhibet. Ingluvies ruffescit: reliquum pectoris & venter cinerea. Dorsum inferius paulò supra uropygium album, ad scapulas cinereum, cætera nigrum cum aliqua tamen cinerei mixtura.

Remigum pennarum in utraque ala numerus 23. Harum extimæ fuscæ; reliquarum quantum visui patet nigricat; quod vestitricibus tegitur cinereum est. Vestitricæ primorum decem Remigum obscurè cineræ; reliquarum (ad corpus ferè) apices & pinnulæ ad scapum interiores cineræ, exteriores nigrae. Quæ alas ad Remigum radices subtus vestiunt candidissimæ. Cauda 12 pennis componitur, 4: digitos longis, mediæ tamen extremis tantillo longiores. Omnium summitates nigrae. Extremæ duæ infra nigrorem ab exteriori scapi latere albescent, aliàs omnes cineræ, colore inferius obscuriore. Caudæ proximè incumbentes cineræ.

Ingluvies magna, Lithospermi femine repleta. Appendices intestinorum brevissima vix quartam digiti partem excedunt.

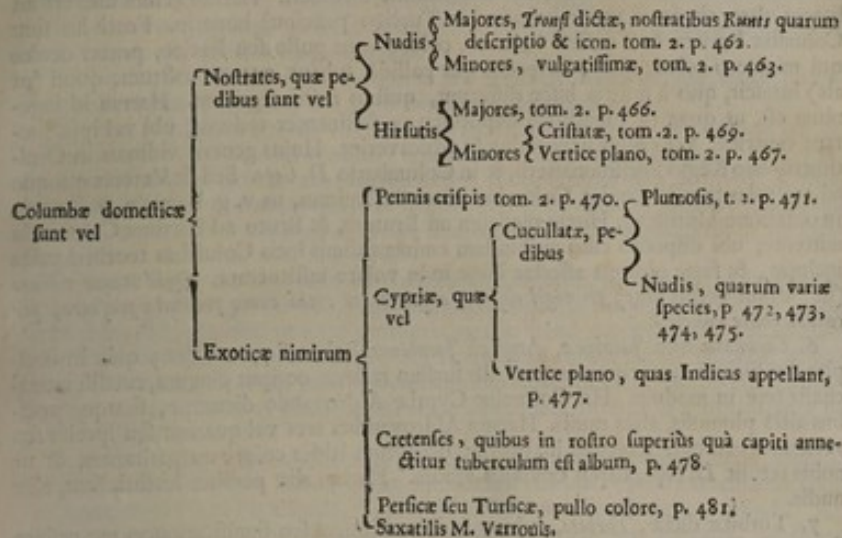
Genus Columbinum una vice duo tantum ova parit.

Hæc species colore albo sæpissimè variat.

De

De Columbæ victu, loco, ingenio & moribus, generatione, usibus in cibo & medicina, cum avis ubique notissima sit, non opus est ut aliquid dicam, præsertim cum Gesnerus & Aldrovandus quicquid uspiam de ea scriptum occurrit jamdudum congererunt & publicarunt.

Columbarum domesticarum species plures describit & depingit Aldrovandus; quas hoc modo dividit. Alias, inquit, nostrates, alias peregrinas nominare possimus. Nostratum alie pedes hirsutos habent, alie nudos; utraque vel majores sunt vel minores. Minores pedibus nudis sunt vel cristatæ vel vertice plano.

§. II.

Columbarum Domesticarum variae species.

1. **Columbæ domesticæ majores**, Italis *Tronfi* & *Asturnellati*, nostratibus *Runti* dictæ, nomine (ut puto) ab Italico *Tronfo* corrupto. Cæterum quid vox *Tronfo* Italis significet, adeoque cur ita appellatum sit hoc Columbæ genus, me latet. Nonnullis *Rufficæ* dictæ sunt, an quia ex *Russia* ad nos delatæ creduntur, an fortè ob aliqualem nominum convenientiam. Eadem Columbæ *Campane* Plinii esse videntur. Coloribus plurimum variant, ut alie pleræque aves domesticæ, unde nihil attinet eas à coloribus describere. Magnitudinis respectu in *maximas* & *minores* eas distinguunt. *Maximæ* graviore sunt & tardioris volatûs; eadem fortasse quas Gesnerus Venetiis se observasse tradit, quæ Gallinaceos ferè magnitudine æquarent. Minores frequentius pariunt, suntque agiliores & magis volaticæ. Hæ fortè sunt quas * Aldrovandus *Colombe sotto banche* i. e. Columbas sub scammis & sedibus à loco suo dici refert, coloris varii & majores quam agrestes vulgares Columbariorum incolas.

Columbæ domesticæ majores, *Runti*.

2. **Columbæ gutturose**, Anglis & Belgis *Croppers* dictæ, quia ingluviem [*the Crop*] aere attracto mirum in modum inflant, adeo ut toto reliquo corpore major evadat. Belga quidam apud Aldrovandum *Kroppers Duwe*, i. e. Columbas gutturosas domesticis vulgaribus duplo ferè majores facit, quæ inter volandum & dum murmurant fauces in tumorem ingentem adducunt, quem quò majorem maximè in volatu ostendunt eò nobiliores censentur. Quas nos apud *D. Cope* civem Londinensem vidimus gutturose Domesticis *Runti* dictis nihilo majores visæ sunt, quin potius minores, corpore graciliore nonnihil & oblongiore. Hæ coloribus non minus inter se differunt quàm superiores.

* De Avibus, tom. 2. p. 330.

Columbæ gutturose, *Croppers*.

3. **Columbæ tremulæ laticaudæ**; Anglicè *Broad-taild Shakers*; *tremulæ* dictæ sunt, quia caput & collum ultro citroque perpetuò ferè motitant, laticaudæ ab ingenti pennarum caudæ numero, quas aiunt non pauciores esse viginti sex. Caudam plerunque cum obambulant tenent erectam, Gallinæ domesticæ aut Gallopavonis instar. Hæ quoque coloribus plurimum variant.

Col. tremulæ laticaudæ, *Broad-taild Shakers*.

4. Columbae tremulae angusticaudae seu acuticaudae, Anglicè *Narrow-tail'd Shakers*. Tremulo corporis motu cum praecedentibus conveniunt; caudae angustia differunt, ut nomen indicat. Coloribus quoque variant. Hanc speciem nondum vidimus, nec plura habemus quae de ea dicamus.
5. Columbae tabellariae, Anglicè *Carriers*. Haec Columbis vulgaribus pares sunt aut minores, colore obscurè caruleo aut nigricante. Ab aliis omnibus facile distinguuntur; 1. Colore. 2. Quòd oculi Accipitrini circulo lato cutis nudae, tuberosae, furfuraceae albae ambiantur. 3. Quòd superior etiam rostri mandibula ejusmodi cutis fungosae duplici area seu crusta oblonga, à capite ultra medium extensa obducatur. Rostrum autem non breve est, sed longitudine mediocri. Harum avium usus est ad literas ultro citroque transmittendas, in Turcico praecipuè imperio. Fortè haec sunt
- * Z. 2. p. 481. Columbae Persicae & Turcicae * *Aldrov.* colore totae pullo seu Baticeo, praeter oculos qui miniaeco colore sunt, & pedes qui pallidè rubent, necnon rostrum, quod (ut ait) lutescit, quo à nostris hisce differunt, quibus rostri nigricant. Harum id ingenium est, ut quamvis longissimè deportatae eo festinanter redeant, ubi vel ipsae fuerant enutritae, vel pullos pepererint & educaverint. Hujus generis vidimus in Ornithotropheo Regio Westmonasterii, & in Columbario *D. Cope*. Sed & Veteres quoque ad epistolas transmittendas Columbis usos esse legimus, ut v. g. Hirtium & Brutum in obsidione Mutinensi, Hirtio nimirum ad Brutum, & Bruto ad Hirtium Columbam mittente, ubi disposito cibo quibusdam eminentissimis locis Columbas tenebris prius inclusas, & fame plurima affectas illine inde volare instituerant. *Quid itaque vallum*
- * *Lik. 10. c. 37.* (ut * *Plinii* verbis utar) & *vigil obsidio, atque etiam retia omne praetenta profuere, per caelum cuncte nuncio?*
6. *Cucullatae* sive *Jacobinae*, Anglicè *Jacobines*, Belgis *Cappers* dictae; quia in occipite seu summa cervicis parte pennula sursum reflexa occiput cingunt, cuculli monachalis ferè in modum. Haec Columbae Cypriae *Aldrovando* dicuntur, suntque pedibus aliàs plumosis, aliàs nudis. Harum *Aldrovandus* tres vel quatuor seu species seu varietates exhibet. Rostrum his breve; oculorum irides colore margaritarum, & ut nobis retulit *D. Cope*, caput omnibus album. Harum aliae pedibus hirsutis sunt, aliae nudis.
7. *Turbitae* dictae, *Turbits*, cujus nominis rationem seu significationem me nescire fateor. Rostrum his brevissimum, crassum velut *Rubicilla*. Vertex planus seu depressus, pennae in pectore utrinque reflexae; magnitudo cucullatarum aut paulò major. Haec *Aldrovandi* Indicas aut Cretenses esse existimo *tom. 2. p. 477, 478*. *Belgarum Cortbeck*.
8. *Barbarica* seu *Numidica*, Anglicè *Barbary-pigeons*. An Columba Cretensis * *Aldrov?* Rostrum praecedentium simile. Oculos cutis nudae, tuberosae, furfuraceae circulus latus ambit, ut in tabellariis. Oculorum irides albicant, colore ferè margaritarum. *D. Skippon* literis ad me datis oculos rubere scribit. Color fortasse variat.
9. *Percussores*, Anglicè *Smiters*. Haec esse puto quas *Belga* praedictus Belgis suis *Draiers* appellari *Aldrovando* retulit. Haec non tantum inter volandum alas quatunt, verum etiam in orbem circumvolitant, idque maximè supra foemellas, tam fortiter alas quatendo, ut duorum asserum simul collisorum sonitum superent, unde remiges earum pennae semper ferè fractae conspiciuntur, ac quandoque etiam volare inde nequeant. Nostrates *gyratrices* à percussoribus distinguunt.
10. *Gyratrices* seu *Vertagi*, Anglicè *Tumblers*; parvae sunt, variorum colorum: inter volandum miros motus in aere exhibent, retrorsum in caput se circumvolvendo, pilae, aut globi projecti speciem referentes.
11. *Galeatae*, *Helmets*. Harum aliae capite, caudâ & alarum remigibus coloris sunt albi, reliquo corpore alterius coloris, puta nigri, rubri, lutei aut carulei: aliae ex horum colorum aliquo caput, caudam & remiges habent, caetera vel ex albo, vel ex alio quovis diverso; adeò ut caput, cauda, remiges semper alius coloris sint quam reliquum corpus. Haec etiam Belgicè *Helme* quasi *Galeatas* dictas scribit * *Aldrovandus* ex relatione *Belgae* praedicti.
12. *Equites*, Anglicè *Light-horsemen*, spurium genus sunt, altera parente gutturosâ, alterâ tabellariâ, adeoque participant de utraque, ut patet ex rostri tuberibus & gutture inflato. Fœcunditate omnibus antecellunt, nec domum cui assuere libenter deferunt.
13. *Bastard-Bills* Anglicè dictae, i. e. Rostris spuris praeditae. Quod nomen cur iis impositum sit nescio, nisi fortè quia rostrum inter breve & longum ambigat. Numidicis majores sunt, rostro brevi, oculis rubris, nec ejusdem omnes coloris.

14. Anglicè *Turners*, cirro à vertice retro dependente, & bifariam jubæ equinæ in modum divifò infignes.

15. *Finikins*, præcedentibus fimiles fed minores.

Finikins.

16. *Mawmets*, q. Mahometanæ, ut puto, fortaffe quia è Turcia advecta, oculis grandibus, nigris notabiles, alia Numidicis fimiles.

Mawmets.

17. *Spots*, Anglicè, quoniam in fronte fupra rostrum maculam habent fingulæ: Cauda maculæ concolor eft, reliquo corpore albo.

Columbæ juniores nunquam cocunt cum fœmella, quin eam priùs exofculentur, idque quoties coitum exercent: Seniores verò prima vice tantum ofcula præbent, fecundâ fine ofculo cocunt. *Aldrov. Ornithol. tom. 2. p. 363.*

Columbæ quæ fœminas exofculantur.

Sexus ex voce, maximè domesticarum facillimè dignofcitur, quæ fœmellis admodum exigua eft, maribus longè gravior.

Aristoteles, & ex eo Plinius & Athenæus proprium Columbarum effe fcribit cum bibant collum non refupinare, fed largè bibere jumentorum modo.

Albertus vigefimum annum Columbinæ vitæ terminum conftituit. Quod ad domesticas attinet (inquit Aldrovandus) retulit mihi vir quidam fide dignus, fe à patre fuo qui columbacei generis aliarumque avium ftudiofiffimus eflet, audiviffe, Columbam habuiffe viginti duobus annis, & femper generâffe, excepto ultimo femeftri, quo cœlibem vitam relicta conjuge elegerat. Aristoteles vitæ terminum tribuit 40 annorum. *Aldrov. Ornithol. tom. 2. p. 370.*

Ætas Columbarum.

Columbæ longè duriores funt ad concoquendum pullis gallinacis, & melancholicum generant fuccum. Carnis columbinæ efum adverfus peftem valere aiunt, ut qui Columbæ affidue in cibo utuntur peftiferis morbis haud corripantur: alii ad paralyfin & tremorem eam commendant, alii iis qui visus imbecillitate laborant utiliffimam effe fcribunt: eft etiam pulli Columbinæ caro analeptica & a morbo convalefcen- tibus ad vires reparandas utilis: nobis certe fapidiffima videtur, & guftu arbitro vel præftantiffimis conferenda.

Columbinæ carnis qualitas & ufus.

Columba viva per spinam difsecta, capitique dum fanguine adhuc calet impofita, feroces humores mitigat, melancholicam triftitiam difcutit. Hinc convenientiffimum medicamentum eft in Phrenitide, Cephalalgia, Melancholia, Podagra, *Schrod.* Alii addunt & in Apoplexia. Morsui serpentum impofitum venenum extrahit. Noftates medici pedum plantis fupponere folent in morbis acutis in infigni virium defectu ad fpiritus reficiendos fufcultandofq; ut cum morbo confligere eumque expugnare queant. Nam fpiritus vitales in fanguine & carne adhuc calente refidui per poros cutis in ægroti fanguinem fele infinuunt, eumque pigrum jam & defidem ob fpirituum defectum novo vigore imbuunt, & ad folennes fuos circuitus peragendos extimulant.

Columbæ e- jusque parti- um ufus in medicina.

Sanguis Columbinus tepens oculis inflillatus dolorem lippitudinemque ledat, fuffuffiones fanguinemque difcutit, vulnera recentia fanat. Peculiariter cruorem è membranæ cerebri erumpentem cohibet, podagricum dolorem mitigat.

N. 1. *Præfertur fanguis Columbi maris, isque fub alâ dextrâ elicitus (ob naturam ejus calidiorem.)*

N. 2. *Succus Sanguinolentus ex pennarum calamis expreffus fanguini fubftitui aptus eft, præferturque è pullis columbarum.*

Tunica ventriculi exiccata & pulverifata commendatur in Dyfenteria.

Fimus vehementer calefacit (ob nitrofam facultatem quâ maximè pollet) ideoque urit, difcutit, ruborem cutis fanguinem alliciendo excitat.

Fimus colum- binus.

Hinc ufus frequentis in Cataplasmatis & Emplaftris rubificantibus. Sic tritus & cribratus, eumque femine Nafurtii impofitus, facit ad affectus inveteratos; cujuf- modi funt, Arthritides, Hemicrania, Vertigo, Cephalæa, dolores inveterati in lateribus, feapulis, cervicæ, ac lumbis, dolores colici, affectus Apoplectici, Lethargici & fimiles. Sic ftrumas aliofque tumores difcutit (cum hordeacea farina & aceto mixtus & impofitus) Alopecie fuccurrit illitus; Colicis confert in clyfteribus; defluxiones ad genua delabentes difcutit cum fale & oleo. Internè calculum atterit & urinam pel- lit. Dofis ꝑi ad ꝑii. Hæc omnia *Schroderus*, è *Galeno* & *Fernelio*.

Fimus columbinus (ut inquit *Crefcentienfis*) optimus eft plantis & feminibus, & potest fpargi quocumque tempore anni quoties aliquid feritur, cum ipfo femine, ac etiam poftca quodcumque, & unaquæque corbis hujus fimi æquivalet fimi ovium quadrupedum plaufiro. Noftates quoque fimum columbinum hoc modo ceu femem & cum femine per agros fpargunt.

Quomodo æ- gri fimo co- lumbino fieri- corandi.

§. III.

Columba sylvestris minima Brasiliensis. Picuipinima Marggrav.

A Laudâ paulò major est. Rostellum habet columbinum fuscum : ocellos nigros circello aureo. Totum caput, collum superius & ad latera, dorsum & alæ pennas habent obscurè cinereas seu lividas, oris nigricantibus lunatis. Longiores autem alarum pennæ seu remiges, quæ inter volandum videntur ruffi sunt coloris, uno latere nigricantes, ut & in extremitatibus. Cauda longiufcula ex pennis constat è cinereo fuscis, quarum & quædam nigræ & medietate exteriori albæ. Venter albas pennas habet, oris lunatis fuscis. Crura & pedes columbini albescentes. Carnem habet bonam, & sunt admodum pingues.

Picacroba Brasiliensibus, quoque *Columbæ sylvestris* est species coloris cinerei cum ruffo mixti; pedibus & cruribus rubris.

§. IV.

Columba sylvestris ex insula S. Thome Marggrav.

Magnitudine est & figurâ nostratium, sed rostro superius adunco & coloris in medietate anteriori tota cærulei cum albo pauco & flavo mixti, in posteriori medietate tota sanguinei : Oculi nigri circulo cæruleo : Pennis tegitur per totum corpus viridibus ut *Pfittacus*. Remiges alarum ex viridi fufcescunt, ut & extremitas caudæ. Sub ano flavas habet pennas. Crura & pedes eleganter crocei coloris, ungues autem fulci.

§. V.

Turtur, A Turtle Dove. Τρῦων Græcis.

Mas quem descripsimus à summo rostro ad ultimam caudam longus erat 12 digitos. Latitudo alarum extensarum 21. Rostrum ipsum gracile, ab apice ad angulos oris digitale ferè, exterius cæruleo-fuscum interiùs rubens. Lingua parva non divisa. Oculorum irides ex rubro flavæ. Circulus nudus rubeus oculum ambit ut in multis hujus generis.

Pedes rubri; Ungues nigri. Digiti ad fundum usque divisi : latus interior medii unguis in aciem tenuatur.

Caput & medium dorsum cærulea cinereâve *Columbæ vulgaris* colore. Inter scapulum & uropygium sordidè ruffescunt. Pectus & Venter alba. Gula vinaceo colore pulchro tingitur. Colli latera perbellè illustrant, ceu torquis quidam, pulcherrimæ plumulæ apicibus albæ, cætera nigræ.

Remiges pennæ exteriores fusæ, mediæ cinereæ, interiores ad margines ruffæ. Secundus pennarum ordo cinereus : Ordines minores nigri. Cauda 12 pennis constat, quarum extimæ utrinque tum apex albus, tum pinnulæ ad scapum exteriores; interiores enim ex cinereo nigricant. Sequentibus ordine albor paulatim mimuitur seu contrahitur, unde & mediis duabus omnino deest. Longitudo caudæ 4; digitorum.

Testes magni, digitum longi. Intestina 26 digitos æquant. Appendices brevissimæ. Ingluvies magna in qua *Cannabis* semina observavimus. Ventriculus musculosus. Supra ventriculum *Ocophagus* in folliculum glandulosum dilatatur.

§. VI.

Turtur Indicus Aldrov. Lib. 15. cap. 9.

Fœmina, exceptis pedibus qui rubri sunt, & præter rostrum quod nigricat, ut in mare, cætera candida est. Mas verò capite, collo, pectore, alis ad remiges usque, & dorso usque ad uropygium ruffescit, sed color longè quàm in nostrate dilutior est, neque ullâ maculâ respergitur. Magnitudo ferè eadem, vox eadem. Rostrum quoque simile at nigricans. In oculis diversitas evidentissima. Huic iris planè croceo aut miniaceo potiùs elegantissimè resplendet, quæ in nostrate lutescit tantùm. Torquis etiam

etiam diversa figura est, nam Indicus tenuis & nigra est, & circumcirca collum ambit, cum in nostrate digitum & amplius lata sit & non unicolor. Pennæ alarum longiores, uropygium, cauda tota fuscæ sunt, calamos habentes atros, & in marginibus albicant. Venter maximè propè anum lutescit. Pedes rubri, tabellis albicantibus ornat. Ungues fusci ad luteum vergentes. Milio vescuntur. Hæc Aldrovandus. Hujus generis aves in Ornithotrophio Regio Westmonasterii plures & alibi sæpiùs vidimus.

§. VII.

Turtur Indicus seu Cocotzin Nicremberg.

Superstitione quadam aut remedio zelotypiæ famam meruit *Cocotzin*, seu *Turtur Indicus*. Passere nostro paulò est major, cujus univèrsum corpus supernè fuscum est, plumas tamen singulas nigro ambiente colore. Alarum anteriora partim nigra sunt, sed majori ex parte fulvescunt. Cauda extrema albo & fusco promiscuè colore tingitur. Plumæ quæ infernum corpus vestiunt, albæ sunt, sed in lineas fuscas desinentes atras. Alarum infera fulva, cinerea & nigra. Caput parvum est; rostrum parvum ac nigrum: collum breve, crura rubentia, & ungues fusci ac parvi. Nomen habet apud Mexicanos ab alarum colore & strepitu, apud Hispanos verò, qui eos *Turtures* vocant à vocis murmure, sapore ac nutrimento; etsi nostris *Turturibus* longè minores sint. Sonat *ku ku*: bono constat nutrimento, etsi duriusculo. Reperitur in montanis locis atque etiam juxta oppida. Indigena avis est, Mexicanique agri alumna ac valdè frequens. Aiunt, si mulieri nescienti quid edat, cocta loco cibi exhibeatur, zelotypiæ mederi. Est & aliud genus prædictæ aviculæ omnino simile, sed fulvo corpore nigròque & capite cinereo. Sunt qui *tlapalcocotli* hanc ob fulvum colorem vocent.

Avis hæc vel eadem est *Turturi* nostro minimo *Barbadensi*, vel ei certè simillima.

Turtur Barbadosis minimus. The least Barbados Turtle-dove.

Alaudæ est magnitudine, iconi quam ad vivam avem depingi fecimus, & hinc sculptam exhibemus, exactè æqualis.

§. VIII.

Palumbus torquatus Aldrov. The Ring-Dove. *Φάσος* Aristoteli aliisque Græcis.

UNCIAS 20² pendet. Longitudo ab apice rostri ad extremam caudam 18 digitorum: Alis in contrarium extensis maximæ pennæ 30 digitorum intervallo distabant.

Rostrum subflavum, cute rubra vel purpurea, in qua nares, aliquoufque obductum. Supra nares fuffures albicantes. Lingua acuta, canaliculata, minimè bifida. Irides pallidè flavæ.

Pedes nudi, rubicundi, ungues nigri. Digitus extimus medio ad primum usque articulum membranâ junctus. Crura ad digitorum exortus fere plumosa.

Colli pars supina semicirculo albo velut torque quodam exornatur. Tam supra quam infra torquem colores varii apparent pro vario ad lucem objectu. Caput & dorsum obscurè cinerea. Collum inferius, pectorisque superior pars purpurea vel ruffa cum cinerei quadam mixtura. Venter ex albo cinereus. In mare colores hi saturatiore.

Pennæ alarum remiges 24, de quibus secunda longissima, priores seu exteriores decem nigra: secunda & sequentes ad septimam fimbriis seu oris extremis alben; reliquæ è fusco cinereæ. Ad alæ nothæ radicem macula alba deorsum tendens Remiges nonam, decimam, undecimam, duodecimam obvestit. Cauda 7 digitos longa 12 pennis integratur, summitate ad 2² digitos nigra, inferiùs cinerea.

Hepar in duos divisum lobos; Cystis fellea nulla, verum porus biliaris amplus.

Hæ aves hyeme gregatim volant: in arboribus nidificant, nido è paucis viminibus & festucis composito: Glandes avidè devorant, necnon fruges & *Hederæ* atque *Agrifolii* baccas.

§. IX.

§. IX.

Oenas sive Vinago. The Stock-Dove or Wood-Pigeon.

Magnitudine columbam vulgarem æquat vel etiam superat [mas uncias 14; pen-
debat, longus à summo rostro ad extremam caudam 14 digitos, latus alis in
contrarium extenlis 26.] idem ferè color, eadem corporis figura. Rostrum quoque
simile & longitudine par, pallidè rubescens. Nares magnæ, prominentes. Summum
caput cinereum: Collum versicoloribus plumis vestitur, quæ prout variè luci obji-
ciuntur vel purpurâ, vel virore splendidissimo nitent, ut nullum sericum æquè. Pectus
anterior, scapula & alæ purpurascende aut vinaceo rubore diluuntur, undè & nomen.
Alæ, scapula, interscapulium obscurè cinerea; reliquum dorsi ad caudam usque dilu-
tiùs seu pallidius cinerascit. Remiges omnes (præter extimas quatuor aut quinque,
quæ penitus nigricant oris extremis albicantibus) imâ sui parte cineræ, summâ sub-
nigræ. Cauda 5 digitorum longitudine, 12 pennis integratur, imâ sui parte cinereis,
summâ ad unam longitudinis circiter tertiam nigris. Prona pars corporis, summo pe-
ctore excepto, tota cinerea. Alæ complicatæ ad extremam caudam non pertingunt.
Cæterùm in utraque ala duplex habetur macula nigra: altera duas vel tres Remiges
corpori finitimas notat; altera tres vel quatuor vestitricis iis incumbentes; utraque
ad exterius scapi latus, non longè ab apicibus pennarum. Duæ quoque pennæ caudæ
extimæ pinnulis ad calamum externis inferiore sui medietate albescent.

Pedes rubri: Ungues nigri. Crura paulò infra articulos plumis vestita. Appendi-
ces intestinorum brevissimæ. Cystis felica nulla mihi conspicua. Ingluvies ampla fe-
minibus Lithospermi, &c. repleta. Ventriculus musculosus. Testes longi. Os sterni
longum.

§. X.

Columba rupicola. The Rock Pigeon.

Hanc *D. Johnson* corpore exiguo, colore cinereo, pedibus rubris esse scribit, li-
teris ad nos datis. Verùm posteriores duæ notæ aliis plurimis Columbibus com-
munes sunt. Hæc fortè est *Columba saxatilis* Aldrovandi, *Sassarolo* Bononiensibus
dicta. *Columbis saxatilibus Varronis* inquit *major est, & coloris lividi, rostro rubicundo,*
prorsus fera. In agro Bononiensi quandoque capitur.

§. XI.

Columba Livia Gesnero, *Aristoteli* Πεδεαία.

Avis ea Columbæ domesticæ specie perfimilis est, paulò minor, pedibus rubet:
rostrum albicat: circa nares tamen purpurei parum habet. Plumæ ubique cine-
ræ, sed in cauda extrema pennæ nigrescunt; mediæ subruffum aliquid habent. Col-
lum pronum & ad latera partim purpureas, partim subvirides plumas habet, pro di-
verso ad lucem positu hoc vel illo colore splendentes. Collum supinum ex cinereo
purpureum est. Alarum pennæ quatuor longiores nigricant cum aliquo subruffo co-
lore: minimæ cineræ sunt: mediæ partim cineræ, partim in extremo nigricant, &
carundem ultimæ dorsum versùs subruffæ sunt. Longitudo à rostro ad extremam cau-
dam dodrans & digiti quinque ferè. Differt à *Palumbe* quòd & multò minor est, &
maculas albas circa collum & in alis ut illa non habet. Avis hæc si modo à superiùs
proximè descripta sit diversa, nobis nondum visa est, uti nec Aldrovando, qui ejus
iconem & descriptionem è Gesnero mutuo sumit.

CAP. XVI.

De Turdis in genere.

HOc nomine & Merulas & Surnos complectimur. Notæ omnibus communes sunt. Magnitudo inter Columbas & Alaudas media; Rostrum longitudinis & crassitiei mediocris, deorsum modicè inflexum; Os intus flavum: Cauda longa; Victus ex baccis & insectis promiscuus. Pleræque hujus generis aves canoræ sunt & humanis vocibus imitandis dociles.

Hoc genus tres sub se complectitur species, nimirum *Turdos* strictè & propriè sic dictos, quibus color in dorso cinericeus, pectus maculosum; *Merulas*, colore nigro insignes; *Surnos* denique & congeneres, quibus Rostrum latius & planius seu depressius quàm *Turdus* aut *Merulis*.

Adagium illud *Turdus malum sibi ipse cacat*, de iis dictum qui sibi ipsis exitii causa sunt, indè ortum dicitur, quòd planta illa parasitica, è cujus baccis viscum avibus capiendis olim fiebat, ex semine à Turdo excreto nasci credebatur. Plinius *Viscum* (inquit) *fatum nullo modo nascitur, nisi per alvum avium redditum, maximè Palumbis & Turdi. Hæc est natura, ut nisi maturatum in ventre avium non proveniat.* Verùm viscum è semine non provenire omnino, plurima sunt quæ suadent argumenta; quorum præcipuum est, quòd in ramis etiam surrectis & in averrà seu terram spectante ramorum parte oriatur. Qui plura velit, consulat super hæc re *Aldrovandum & Scali-
gerum. *Tom. 2. p. 585

Turdi quatuor species Angliæ notæ & familiares sunt, duæ apud nos perennant & nidificant, nimirum. 1. Viscivorus major, 2. Simpliciter dictus seu viscivorus minor: duæ adventitiæ sunt, quæ per hyemem hic commorantur, æstate abeunt, nec unquam apud nos nidificant, *Turdus sci. pilaris & Ilicus*. Merularum tres species alit Angliæ 1. Merulam vulgarem. 2. Mer. torquatam. 3. Merulam aquaticam, de qua alio loco inter terrestres piscivoras agimus. *Merula montana* seu rupicola, *Derbientium Rock-Ouzel*, femina est, ni fallor, *Merula torquata*, quamvis in pectore torquis nec vola (ut aiunt) nec vestigium sit. Surni unam duntaxat speciem agnoscimus. *Merula saxatilis* seu *Ruticilla major*, itémque *Passer Solitarius & Galbula*, quas in transmarinis vidimus, Angliæ ignotæ sunt & peregrinæ.

CAP. XVII.

Turdinum genus pectore maculoso.

§. I.

Turdus viscivorus major. The Mistle-Bird or Shrike.

Hujus generis maxima est hæc avis, 4¹/₂ unciarum pondere; Longitudine ab apice Rostris ad extremam caudam 11 digitorum. Alarum expansarum pennæ extremæ 18 digitorum spatio distabant. Magnitudinis mensuræ.

Rostrum rectum, *Merula* simile, aut tantillo brevius. Superius mandibulum fuscum, inferiore paulò longius. Lingua dura, canaliculata, extremo bifida, cornea & pelucida. Os intus lutescit. Nares majusculæ, ovales ferè. Oculorum irides avellaneæ. Crura & pedes flava: Ungues nigri. Digitus extimus medio ad primum usque articulum, nullâ interveniente membranâ immediatè adhaerescit. Rostrum.

Caput fusco-cinereum vel plumbeum, mediis plumarum nigrioribus. Dorsum, Cauda, Uropygium aliquid flavi admixtum habent. Æstate colorem mutat & magis cinerascit. [Color, ut mihi videbatur, in parte supina tota, capite, dorso, alis, caudâ ad eum accedit qui in olivis Hispanicis immaturis conditis cernitur.] Prona pars à Rostris ad caudam usque maculosa, maculis majusculis nigricantibus. Summum pectus, latera & caudæ subjactæ pennæ luteæ: medius venter albus. Color capitis & totius partis supinae.

Remiges pennæ in utraque alâ 18, quarum secunda longissima, 5 digitos explet. Apices pennarum Remigibus incumbentium albi. Remiges.

Cauda 4¹/₂ digitos longa 12 pennis aequalibus componitur. Cauda, viscera & intestina.

Ingluvie caret. Hepar pallidum. Cystin felleam obtinet. Ventriculus non admō- dum

dum crassius seu musculosus, in quo, quamvis Januario mense occisa ave, Eulas, Erucas, &c. invenimus. Intestina ampla sed brevia. Appendices minima & brevissima.

Cannus.
Mores.

Arborum, ut Quercuum, Ulmorum, &c. summitatibus insidens verno tempore egregiè cantat. Per totum annum apud nos in Anglia manet & nidificat. Solitarius est & cum pari sua seu foemina tantum volat. Carne minus laudata est quam hujus generis reliquæ.

Vistus.

Hyberno tempore Agrifolii baccis libentissimè vescitur. Turdi autem hujus generis singuli singulas (quod mirum est) arbores occupare observantur, & semper proximè eas versari, neque admittere alias aves, sed persequi ac depellere; quod eorum ingenium in causa est etiam ut facilè capiantur.

ϕ. II.

Turdus simpliciter dictus seu viscivorus minor. A Mavis, Thrush or Throstle : a Song-thrush.

Magnitudo,
cujusque men-
suræ.
Rostrum.
Lingua.

Viscivorus dicitur non quòd visci baccas devoret, sed quòd viscivoro similis sit. Turdo pilari dicto minor est, Iliaco vix major trium unciarum pondere; longitudine ab initio Rostris ad finem caudæ pedumve 9 digitorum. Rostrum digitale, fuscum. Lingua attentius intuenti bifida apparet. Os intus flavum: Oculorum irides avellanea.

Partis pronæ
color.
Partis supinæ
color.

Colore & maculis pectoris ac ventris cum viscivoro majore convenit: Macula enim fusca sunt; Pectus subflavum; Venter candidus. Pars supina ubique fusca, admixto in alis ruffo seu flavicante. [Ego supinæ partis colorem olivaceum potius dixerim, à similitudine olivarum conditarum quales ex Hispania ad nos adferuntur.] A Tylade externâ specie agrè distinguitur, nisi quod macula in pectore & ventre plures sint & majores. [Aldrovandus huic generi proprium esse scribit, ut circa oculos maculetur.] Minores pennæ, alas subtus tegentes, colore ex ruffo flavicante tinguntur: tegetes inferiores apicibus flavescunt, minores sub cauda albicant. Remiges pennæ in utraque ala 18. Cauda 3½ digitos longa 12 pennis constat.

Remiges.
Cauda.

Pedes.
Digiti.

Tibia & pedes pallidè fusci. Planta flavescit: Extimi digiti inum internodium medio digito adnectitur.

Vistus.

Cylin felleam habet. Ventriculus minus musculosus quam in hujus generis aliis. Insectis potius quam baccis victitat: quin & Cochleas terrestres comedit, quæ fortè & ipsæ insectis sunt deputandæ. Sexus coloribus haud dignoscitur. Per totum annum apud nos in Anglia manet & nidificat. Nidum exterius è musco & festucis construit, interius luto oblinat, inque nudo luto ova ponit, quinque vel sex una vice, ex cæruleo viridia, maculis nigris rarioribus punctata. Vere egregiè cantat, arboribus insidens. Solitarius est uti viscivorus major. Verùm in sepibus potius quam excelsis arboribus nidificat. Stolidus quoque est & facilè capitur.

Nidus.

Cannus.
Mores.

Carnis sapore delicatissimo præcipuè commendabilis est, cujus gratiâ in toto avium genere, Martiale arbitro, principatum obtinet.

Caro.

*Inter aves turdus, si quid me iudice verum est,
Inter quadrupedes gloria prima lepus.*

ϕ. III.

Turdus pilaris. The Fieldfare.

Mensuræ cor-
poris.
Rostrum.
Lingua.

Pondere ad 4 uncias accedit. Longitudine à summo rostro ad ultimam caudam extremòve unguis 10½ digit. aequat. Latitudine alis expansis 17. Rostrum longitudine digitali, Merula rostro par, flavum, apice tamen nigro. Juniorum & foeminarum rostra obscuriora minusque flava. Lingua hirta, cornea, cujus latera elatiora canalem in medio efficiunt. Tarsi & oculorum ambitus flavicant. Nares majusculæ. In infima membranæ nictitantis parte macula nigricans cernitur. Aures magnæ. Pedes nigricant: Ungues nigriores. Extimus digitus medio imâ parte adjungitur. Merula nonnihil major esse videtur, & ad Turdum viscivorum majorem magnitudine in hoc genere proximè accedit.

Supinæ partis
color.
Pronæ partis
color.

Caput, Collum, Uropygium cinerea, [in nonnullis obscurè cærulea.] Vertex nigris maculis respersum [quæ tamen in aliquibus desunt.] Dorsum [scapulæ & alarum vestitricæ] obscurè ruffum seu castaneum, mediis plumarum nigricantibus. Gula flavo & nigro varia, nigris maculis medias plumarum partes occupantibus. Inum pectus

&

& venter alba minúsque maculosa. Pennæ laterum tegetes sub alis extremis albicant, indè linea ruffa seu flavescens album separât à nigro quod reliquum occupat. A rostro ad oculos macula utrinque nigra extenditur. Utrinque itidem ad inum colli juxta alarum commissuras macula nigra. Remiges pennæ, ut in reliquis, 18, quarum exteriores nigricant oris seu fimbriis albis; interiores nonnihil ruffescunt. Alas subtus vestientes albæ. Cauda 4½ digitos longa, 12 pennis componitur; colore obscure cæruleo seu nigricante. Verum extimarum apices albescent, mediarum margines cinerascunt.

Cauda.

Hepar in duos divisum lobos cystin felleam adnexam obtinet. Ventriculi musculi non admodum crassi. Ductus intestinalis nullum vestigium inveni.

Viscera & intestina.

Gregatim volitant hæ aves unâ cum Sturnis & Turdis Iliacis. Migratoriæ sunt. Sub finem Autumni aut etiam citiùs innumeræ ad nos in Angliam advolant: Vere iterum discedunt univèrsæ, nè unicâ ave relicta, adeò ut nunquam (quod ego equidem audiverim) apud nos visus fuerit pullus nidúsve Turdi Iliaci aut Piliaris. Quo se conferant aut ubi pariant mihi non planè constat. Vocem raucam Picis non multum ab similem edunt ob latera fissuræ seu rimæ in palato hirta.

Migratio.

Hoc Turdi genus baccis delectatur (inquit Gesnerus) præcipuè Juniperi: Apud nos in Anglia Agrifoliæ arboris baccas avidissimè appetit. Hujus caro in cibus laudatur & Viscivori majoris carni longè præfertur.

Vitus.

§. IV.

Turdus Iliacus sive *Illas* aut *Tylar*: The Redwing, Swinepipe, or Wind-Thrush.

Turdo simpliciter dicto magnitudine par est aut tantillo minor. Pondere 2½ uncias non excedit. Longitudine à mucrone Rostri ad extremam caudam 8½ digitos æquat. Rostrum digitale. Superius mandibulum fuscum; inferius partim fuscum, partim flavum. Lingua dura, hirta, extremo in multa filamenta divisa. Os intus luteum. Oculorum irides obscure avellaneæ. Crura pedesque pallida. Extimi digiti pars ima medio jungitur.

Magnitudo & mensuræ corporis. Rostrum. Lingua. Os. Oculi. Pedes.

Minus maculosus est quàm Turdo viscivorus. Supinæ partis colore cum Turdo simpliciter dicto omnino convenit. Quæ alas subtus vestiunt plumæ, ut & latera sub alis, quæ in viscivoro minore flavescunt, in hac specie rubro mali aurantii colore inficiuntur, quâ notâ ab illo præcipuè distinguitur. Venter, pectus alba, ut in pilari. Gula subflava, maculis fuscis medias plumarum partes occupantibus. Latera pariter maculis picta; sunt autem maculæ minores, at crebriores quàm in viscivoro minore. Supra oculos longa est macula seu litura ex flavo alba, ab oculis ad occiput producta.

Partis supinæ color. Partis pronæ & laterum color.

Remiges in singulis alis, ut in reliquis hujus generis & aliis ferè omnibus aviculis, 18, magis castaneæ seu ruffæ quàm reliqua plumago. Verùm remiges colore nonnihil variant: in nonnullis enim avibus exteriorum margines albicant, in aliis minimè, Quin & Remiges ipsæ fuscæ. Apices etiam tum ultimæ & penultimæ Remigum, tum secundariorum pennarum à decima incipiendo albescent. Cauda 3½ digitos longa, pennis 12 constat.

Remiges.

Cauda.

Ventriculus præcedentium similis. Appendices pariter brevissimæ. Ductus intestinalis reliquias observavimus. Hepar pro corporis mole amplum cum vesicula fellea appensâ. Ventriculo dissecto varia diversi generis insecta, limaces v.g. Julos, &c. in eo invenimus. Adventitius apud nos est ut Piliaris, cum quo unâ volat, eadèmq; adventus & reditus tempora observat. Quo abeant & ubi nidificent nobis nondum constat; fortè in Bohemiæ aut Hungariæ montosis, ut Gesnerus se audivisse tradit. Caro eorum ob amaritudinem in cibus minùs acceptus.

Viscera & intestina.

Vitus.

Nostratibus *Wind-thrusher* dictos autumat. D. Charleton, quòd circa Brumæ initium, spirantibus ventis vehementioribus, quibus fortasse in transitu adjuvantur, è transmarinis regionibus ad nos advolant. Verùm Germanis, unde (ut verisimile est) nomen ad nos defluxit, *Wyntrostel*, id est, Turdi vinearum appellantur, quòd scî. uvis pascantur, & vineis multum damni inferant, ut refert Bellomus.

§. V.

Tamatia Brasiliensis Marggravii.

Avis Alaudæ Magnitudine seu Pici, tota punctulata & variegata maculis ut Turdus minor Germanis vulgò *Ein Trostel* : in ventre albas habet pennas maculis fuscis : sub gutture autem flavescit, uti & circa collum. Rostrum habet longum, rubrum, superius paululum fuscum, cuius superior pars paulò longior quam inferior. Supra nares subtiles aliquot extant pennulæ instar pilorum. In pedibus quatuor habet digitos unguibus aduncis. Caret caudâ. Caput illius majus quàm proportio corporis requirat, uti & Rostrum.

CAP. XVIII.

Turdinum Genus nigricans seu Merula.

§. I.

Merula vulgaris. The Blackbird.

- Magnitudo.** **T**urdo pilari magnitudine parum aut nihil cedit : eodem 4 unciarum pondere : longitudine ab apice Rostris ad imos pedes 9 $\frac{1}{2}$ digitorum, ad ultimam caudam 10 $\frac{1}{2}$ & in mare undecim.
- Rostrum.** Rostrum digitale, ex croceo flavum in mare ; in femina apex & summa pars rostri nigricant. Os in utroque sexu intus flavum. Maribus dum adhuc juniores sunt & anniculi rostra nigricant ; ætate verò post annum spatium pulchrè flavent. Palpebrarum quoque circumferentiæ flavæ. Mas ætate provectior undique nigerrimus est : Fœmina, & Mares juniores fusca potius quàm atra, isque gula seu pectus subrufum : venter nonnihil cinerascit. Pulli fœminæ à maribus colore nequeunt dignosci.
- Remiges.** Remigum in utraque ala pennarum numerus 18, è quibus quarta longissima. Cauda 4 $\frac{1}{2}$ digitos longa, pennis 12 componitur longitudine æqualibus, exceptis extimis utrinque quæ tantillo reliquis sunt breviores.
- Cauda.**
- Pedes, Digni.** Pedes nigri. Digitus extimus & posticus æquales. Extimus autem medio imâ sui parte adhærescit.
- Viscera & intestina.** Hepar in duos divisum lobos, quorum dexter major. Habet & cystin felleam. Venter ut in hujus generis reliquis minus musculosus. Baccas & insecta promiscuè devorat. Appendicis intestinalis nullum invenire potui vestigium.
- Ova.** Mares in hoc genere admodum sunt canori. Ova ponit 4 aut 5 subcærulea lineis seu ductibus fuscis crebris varia.
- Varietates.** Avis hæc nonnunquam colore albo invenitur, in Alpibus, Appenino aliisque montibus excelsis. Vidimus Romæ apud Ornithopôlam quendam albo & nigro colore varium. Verùm hoc ex accidenti, ut in Corvo, Cornice, &c. fit, unde nec Merula alba à nigra specie diversâ censenda est.
- Nidum.** Merula nidum exterius ex musco, furculis ramulisque exilibus & fibrosis radiculis, luto, quod glutinis loco est, connexis, summa arte construit, intus etiam luto oblinat, non tamen in nudo luto ova ponit ut Turdus, sed quisquiliis, culmos, pilos aliâve materiam molliorem luto superinducit & ovis substernit, ut & ipsa fractioni minùs obnoxia sint, & pulli molliùs cubent.
- Mores.** Amat se lavare, & pennas rostro purgat. Sola quoque volat, unde Etymum Merulæ Varro & Festus deduxerunt, quia nimirum hæc avis mera i. e. Solitaria volat & pascitur.
- Caro.** Caro Merularum in cibis laudatur, imò nonnulli eam vel Turdina præferunt, à quibus tamen dissentiant quibus doctum est palatum, & in saporibus discernendis sagax.

§. II.

Passer solitarius dictus.

- Magnitudo & figura.** **F**œminam Florentiæ nactus in hunc modum descripsi. Magnitudo ei Merulæ, cui & figurâ corporis persimilis est, nec colore multum abluat. Caput & collum crassiora quàm pro reliqui corporis mole. Color in summo capite cinereus obscurior ; in

in dorso caeruleus saturatior & propemodum niger, extremi duntaxat pennularum
 margines obscurius albicant. Par color est & scapularum & vestitricium alarum. Re-
 miges in singulis alis 18, præter extimam hinc indè perbreve, fuscae omnes, summis
 nonnullarum apicibus albis. Quin & Clericuli dicti pennae apices habent albos. Cauda
 palmum longa, pennis duodecim componitur, fuscis omnibus & propemodum nigris.
 Prona pars, tota, nimirum Pectus, venter & femora lineis transversis cinereis, nigris,
 albidis pulchrè undulatis eleganter pingitur, colore ventris cuculum referente. Sub
 gutture & in suprema pectoris parte color cinereus non apparet, & maculae albae
 nescio quid rufi ostendunt. Rostrum rectum, nigricans, longius normihil Turdi ro-
 stro, itémque crassius paulò & validius. Crura brevia, nigra: Pedes quoque & ungui-
 culi nigri; Crura, pedes, unguis in hac specie quàm in congeneribus minora mihi
 visa sunt. Os intus flavescit. Ventriculus uvis refertus erat.

Mares longè pulchriores sunt, & colore caeruleo, seu ex caeruleo purpureo undi-
 que splendent, teste Aldrovando. Romæ vidimus marem cujus dorsum præcipuè
 obscurâ purpurâ eleganter nitebat.

Antiquis adificiis & templorum tectis insidens solitariè, suavissimè canit, manè præ-
 cipuè, unde nomen ei impositum; v. *Psalm.* 102 7. ibidem quoque nidificat. Olinâ
 autore. Ob cantum egregium Genuæ præcipuè & Mediolani in pretio est. Vox fistu-
 læ æmula: humanas etiam voces facillè imitatur.

φ. III.

Passeri solitario congener Aldrov. lib. 16. cap. 8. Caeruleus Bellonii.

Est & alia (inquit Gesnerus) Passeri solitario congener avis, de Merularum & ipsa
 genere, in faxis habitans, unde Petrocosyphus, id est Merula saxatilis à Græcis
 vulgo dicitur, à nostris *Steinrotele*, similiter propter cantum pretiosa. Alibi de eadem
 ita disseruat. Eadem prorsus, (nempe cum ea quam *Bellonius, cujus verba cita-
 verat, vocat Merulam torquatam) mihi videtur avis illa, de qua nuper Raphael Sei-
 lerius Augustanus his ferè verbis ad me perscripsit. Avis, quam Germani à colore
 caeruleo *Blauvogel* nominant, Sturni magnitudine est, pectore, lumbis & cervice pul-
 chrè cyanea, obscurius tamen quàm Ispida: dorso & alis nonnihil nigricat, obscurè
 interim glaucis vel caeruleis. Rostrum ei sesquidigiti longitudine, subter nares fuscum,
 in imo aculeatum, superiore parte adunca, inferiorem ut plurimum contegente. Pe-
 des fissi ut in cæteris avibus. Degit in altissimis Alpibus, neque cacumine montium
 contenta, in scopulis maximè & præruptis & nivolis locis vivit: nec alibi reperiri
 constat quàm in montibus circa Athesin fluvium, præcipuè, Oenipontem urbem. Hanc
 ob causam apud ipsos inquilinos in magno pretio habetur, alitürque quibusdam cibis
 mensæ hominum familiaribus, istisque qui Merulis, Turdisque aucupio destinatis præ-
 bentur. Voce articulata, amœna admodum & varia est, ipsa tam docilis tamque di-
 ligenter res observat, ut pleraque vocis aliquo articulo significet & indicet. Media
 & intempesta nocte expergescens ad astantis provocationem, quasi iussa claro spiritu
 canit, &c. Oculos hominum aliorum alitum more appetit, quod imaginem in iis suam
 velut in speculo intuens, cognati desiderio trahitur, ipsiusque consuetudinem de-
 siderat. Ante tempus Autumni, quo cæteræ aves incubant proliques dant operam,
 cum colore etiam vocem mutat. Color sub hyemem è caeruleo niger evadit quem
 mox circa veris initium in proprium rursus commutat. Adulta vel è nido materno
 semel egressa, volatürque paulum adsuescens non amplius ullis (quod omnes aucupes
 affirmant) blandimentis vel astutiis ob innatam solertiam capitur. Nidum in præaltis
 deviasque solitudines desuper in specus congerit, quando locum securitati idoneum
 nacta est, cui tutò se fortümque suum credere auit; cümque sua quoque fraude altis-
 simis jugis ab hominum accessu non solum abdit, sed à Rupicapris etiam aliisque
 feris in cavernas deorsum condit, ibique pullos ternos aut quaternos vermibus nu-
 trit, dum eos extra nidum productos exponat. Tum prius venatores sive aucupes,
 vel fortuito, vel ex insidiis loco animadverso, Grallo seu Sparo longo, tereti, lavi,
 cujus singulare & rarum inventu lignum est (qualis rupium scanforibus Rupicaprasque
 præcipitantibus sæpe vitæ periculo semper incendendis scopulis adjumento esse so-
 let) arrepto, ibi etiam ascendunt, ubi uni plantæ vestigium non crederes. Et nè quid
 præteream, faciem hi non totam sed quàm in transversum prospiciunt, ac indè caput
 illis vertigine afficitur, fasciis obtegunt, partim adversus ipsos pullorum parentes,
 partim & veriore causa, ne quoquam latius oculorum radiis acieve pertingant quàm
 quò solo pede innitendum, vel manus implicanda est. Sic illi tandem ad nidum non
 abique

Remiget.

Cauda.

Prona partis color.

Rostrum.

Pedes.

Mares.

Cantus.

Elauvogel, & eius descriptio.

Locus.

Vox.

Colorem cum voce mutat.

Nidus.

Pelli ut è nidis extrahantur.

absque extremo periculo & defatigatione permeant, quam prælonga illa quam dixi fude sursum è profundo ad sese attrahentes auferunt, domique fovent & alunt, deinde vel charè vendunt, vel proceribus notis mares distribuunt. Hæc omnia Seylerius. Suspicio autem eandem hanc avem, quæ *Blauvogel* ab ipso nominatur aut certè congenerem à Rhætis circa Curiam alibi quæ *Steinrotele* nuncupari. . . . * Bellonius qui hanc avem Cyanon, sive (ut vertit Gaza) Cæruleum Aristotelis esse arbitratur, in hunc fermè modum scribit. Avis quam Cyanon Aristoteles, Plinius Cæruleum vocat, quoniam in rupibus altorum montium versatur, & Merulæ similis est, nomine mutato nunc vulgò Græcis Petrocoslypho vocatur, hoc est Merula saxatilis. Est autem Merulâ minor, undiquaque cærulea, & in magno pretio propter cantum, & caveis includitur. Vox ei eadem quæ Merulæ, Gallicum nomen nullum, quoniam in Gallia non reperitur, ut neque in Italia, nisi in caveis apportetur: quandoque enim nido eximitur ut sermonem humanum edoceatur. * Alibi, ubi etiam ex professo de eadem hac ave agit apposita etiam icone; Quamvis, inquit, avem Aristoteli Cyanon, Gazæ Cæruleum vocatam Gallice *Merle bleu* appellemus, nihilominus hoc non facimus, ac si Galliæ nota esset, sed quia rusticorum Epidauri, qui diverso utuntur idiomate, alii qui Italicè loquuntur *Merlo bianco*, alii qui Græcè Petrocoslypho, alii qui simpliciter loquuntur Illyricè Merle tantum appellarent. Caveæ inclusa cantillat suavius etiam quàm Merula: quamobrem rustici Illyrici in rupibus degentes nidis eximunt, & ad urbes deferunt ut vendant. In Gallia non invenitur nisi aliundè adferatur. Nidificat in montium summitatibus, quemadmodum in Creta, Cytharea, Corcyra, Zazyntho & Euboea, quæ vulgò Negroponte dicitur, observavimus, Aristoteles ejus citato loco mentionem faciens dicebat vulgò in rupibus conspici in Scyro. Aristoteles suam Athenis condens de Animalibus historiam, viros per diversas mittebat regiones ad inquirenda quæcunque Animalium genera: in Scyro autem montes multis rupibus scabrosi sunt. Ut verò compendiosa brevisque fiat hujus avis descriptio, imaginabimur nobis exiguæ staturæ merulam, coloris cærulei, nam talis omnino hæc avis est. Garrula est, & raro ad plana descendit. Quinque plerunque pullos edit, plures nunquam. Idem & præstantius etiam quàm Merula nutrimentum præstat, eamque volando vincit, & eodem victu utitur. Hæc omnia Bellonius; quem Aldrovandus hallucinatum dicit, quòd hujusmodi avem Aristotelis Cyanon esse crediderit: ille cum Gesnero Cyanon de genere Picorum esse conjicit, quod quomodo probet videbis apud ipsum.

Turnerus Cæruleum conjicit esse avem, quæ Anglicè vocetur *a Clotbird*, *a Smatch*, *an Arling*, *a Stonebeck*, & Germanicè *ein Brackvogel*. Hanc inquit in cuniculorum foveis & sub lapidibus in Anglia nidulari & hyeme non apparere. Nomina Anglica & nidificandi locus Turneri Cærulei nomine Oenanthen vulgarem intellexisse arguunt, quæ à Bellonii cæruleo longè diversa avis est.

Ego quidem, ut quod sentio liberè dicam, *Blauvogel* Gesneri Passeri solitario dicto eandem prorsus avem esse judico; at verò Bellonii Cæruleum specie diversam, & mihi nondum conspectam. Picam sæpiùs vidi.

Steinrotele.
* Lib. 1. Obs.
serv. cap. 11.

Forma, Color.

Vox.

* Lib. 6. de Avibus cap. 26.
Nomina.
Merle bleu.

Locus.

Descriptio.

A Clotbird.
A Smatch.
An Arling.

§. IV.

Ceruleus Indicus. The Indian Mockbird.

AVem hanc ficcatam vidimus in museo Tradescantiano. Alaudæ vulgaris magnitudine est; Rostro recto, acuto: Colore per totum corpus undique cæruleo, caudâ longâ.

§. V.

Merula Brasiliæ Aldrovandi lib. 16. cap. 16.

Ex Aldrovando.

DEpingit hanc avem Bellonius inter Merulas, ductus hac sola ratione, quòd qui eam in nostras regiones deferunt è Brasilia Merulam Brasiliam nuncupent: quare & ego, cum de natura avis ille nihil dicat, mihi quæ pariter ignota sit, Merulis eam adjungo, quamvis alioqui Rostri brevitate, vel curvitate potius ab illis plurimum discrepet. Qui in nuper inventis regionibus (inquit Bellonius) mercaturam exercent, singularia nonnulla, quæ hic magni venire credunt, secum afferunt. Verùm quia fieri non potest, ut aves vivas in caveis portent, itaque detractam eis, quæ cæteris sunt pulchriores, qualis hæc est, pellem nobis afferunt, magnumque inde quæstum faciunt, maximè ex hac quam Merulam Brasiliam vocant. Magnitudine tamen à Merula

rula differt. Color totius corporis, si caudam & alas excipias, quæ nimirum atræ sunt, adeò intensè rubent, ut omnem alium ruborem superent : neque etiam homo colorem rubeum excogitare queat, quem ille non vincat. Cauda oblonga est; pedes & crura nigra, Rostrum breve, ut in Passere. Pennæ ad radices usque rubent. Quam Aldrovandus descripsit, nescio an ex imaginis pictæ intuitu, in nonnullis à Belloniana ave diversa erat. Alæ enim, inquit, totæ nigræ non sunt; sed pennæ superius omnes ad scapulas intensè rubent; dein nigræ quædam succedunt; has rubræ iterum excipiunt; quæ subsequuntur (Remiges nimirum omnes) nigræ sunt, sicuti quoque cauda. Rostrum etiam tam breve non est ut Passeribus, crassius item & insigniter recurvum coloris extra fusci, intus, ut ex rictu conjicio, lutei. Pedes item nigri non sunt, sed ex cinericeo leviter tantum fuscescunt : sunt autem majusculi pro tibiarum portione : Ungues breves at recurvi, ejusdem coloris. Oculi nigri sunt.

Nos in Museo Tradescantiano Avem rubram Indicam vidimus, caudâ oblongâ, magnitudine ferè Turdi minoris seu simpliciter dicti, quæ descriptæ fortè eadem fuerit.

§. VI.

Merula rosea Aldrovandi lib. 16. cap. 15.

AVem hanc Aucupes nostri Sturnum marinum nuncupant : Apparet quandoque in agris nostris, & in fimo versatur : Mihi Merulæ potiùs quàm Sturni genus esse videtur. Sturnus enim maculatus est, hæc minimè. Merulâ paulò minor est, tergore & pectore & alis supernis roseo seu cameo colore, capite cirrato, alis & caudâ nigris, Remigibus ferè subcastaneis, rostro quâ capiti jungitur nigro, cætera carneo, pedibus ferè croccis. Mas in hoc genere coloris est vegetioris & pulchrioris. Fæminæ caput quoad colorem mari simile, reliqua verò pars colli, alæ & cauda minùs quàm in mare nigrescunt. Plurimum adipis corpori adjiciunt, & in cibo commendantur.

Avis hæc nobis nondum visa est, nec alibi quicquam de ea legimus aut audivimus.

§. VII.

Merula Indica pectore cinnabarino, an Marggravii Jacapu?

HUJUS exuvias vidimus in museo Tradescantiano. Magnitudine erat & figurâ Merulæ, quantum ex pelle siccata æstimare potui. Color in supina parte tota niger; oræ duntaxat plumarum circa uropygium cineræ aut albide. Pectus coccineum. Rostrum merulæ simile. Cauda etiam longa & qualis Merulæ.

Hanc eandem esse reor quam Marggravius describit sub titulo *Jacapu* Brasiliensium, quamvis magnitudinem tantum Alaudæ ei tribuat. Caudâ, inquit, est extensâ, alis brevioribus, cruribus brevibus & nigris; unguibus acutis ad quatuor digitos; rostro paulum incurvato & nigro, semidigitum longo. Totum corpus vestitur pennis nigris splendentibus, sub gutture tamen nigredini illi maculæ coloris cinnabarii sunt admixtæ. Hæc avis à nostra tum parvitate, tum rostri brevitate differt.

§. VIII.

Merula torquata. Ring-Amzell.

MERULÆ vulgari similis est & æqualis, vel paulò major. A summo rostro ad extremos ungues 10 $\frac{1}{2}$ digitos longa, ad ultimam caudam 11. Latitudo alis extensis 17 erat digitorum. Rostrum plus digitum longum ex fusco nigricat. Os intus flavescit. Lingua hirta est. Oculorum irides obscurè avellanæ. Crura pedesque fusca. Extimus digitus ad primum usque articulum medio junctus est. Color supinæ partis obscurus, seu ex ruffo aut fusco nigricans. Pectoris & ventris tegetes plumulæ longâ ad scapum maculâ albâ, necnon fimbriis albicantibus variantur. Infima gula torquæ digitum lato, albo, lunulato exornatur, cornibus seu extremitatibus torquis ad latera colli desinentibus. Remiges in utraque ala pennæ 18. Caudæ 12. extremis paulò brevioribus reliquis, 4 digitos longis. Exteriores caudæ cæteris nigriores. Minores sub alis albicant. In ave quam Romæ descripsi margines extremi pennarum alæ Remigum, quin & tegetum capitis & alarum circumcirca, cineræ fuere, quod idem in supinæ partis plumagine observabatur. Torquis quoque cinereus erat non albus. Vel juvenis hæc fuit, vel fœmina.

Cyftis

Magnitudo & Dimensiones.

Rostrum.

Os.

Oculi.

Pedes.

Color.

Torquis.

Remiges.

Cauda.

Viscera,
Locus.

Cystis fellea magna : Lien rotundus. In ventriculo infecta & baccas Ribesii baccis similes invenimus. In Alpibus Rheticis & Helveticis frequentes sunt, inveniuntur etiam in Angliæ montosis Septentrionalibus, Derbienstibus, Eboracensibus, &c.

Hujus Avis fœminam torque carere aiunt. Proinde Merulam torquatam fœminam fuisse jam mihi persuadeo quam pro Merula saxatili seu montana Gesneri p. 584. aliquando descripsi in hunc modum.

Fœminæ de-
scriptio.
Dimensiones.

Merulam vulgarem magnitudine corporis, figurâ & colore proximè refert, in nonnullis tamen manifestè differt. Nonnihil sci. major est, corpore longiore, colore non adeò obscuro. Longitudo ejus à summo rostro ad extremam caudam 10½ erat digitorum, ad imos pedes 9½. Latitudo seu spatium quod metiebantur Alæ expansæ unius pedis & 5 digitorum. Ponder totius 3 unciarum & 3ii.

Color.
Cauda.
Remiges.

Caput summum, Scapula, Dorsum, Alæ, Cauda, in universum pars supina tota fusca. Pennæ alarum remiges 18. Cauda 4½ digitos longa, non forcipata, nigra, 12 pen- nis constat. Pars prona, pectus sci. venter, partes laterales & subalares, varia est ex fusco & albo seu cinereo : media sci. plumarum pars fusca est; oræ circumcirca cinereæ.

Rostrum.
Crura.

Rostrum omnino quale Merulæ vulgari, colore excepto, qui in hoc subniger est. Os autem ut illius interiùs flavet. Crura longitudine sunt medioeri, colore fusco, ut & pedes & unguiculi.

Intestina.
Vitus.

Intestina satis crassa, non admodum longa, nec multùm convoluta. Appendices pusillæ, albæ, brevissimæ, ut in hujus generis reliquis. Ventriculus mediocris, partim Scarabæis, partim Vacciniorum succo purpureo plenus, qui & intestinorum excrementa suo colore infecerat.

Locus.

Circa rupes & præruptos montium altiorum clivos versatur. Ostendit nobis eam D. Jessop in clivo *Rive-edge* dicto ubi effodiuntur lapides molares, non procul à vico *Hathers-edge*, in montibus Pecci Derbienstis; ubi *Rock-Onzel* incolæ vocant.

§. IX.

Merula montana Aldrov. saxatilis seu montana Gesneri pag. 584. German. Berg. Amzell.

A Merula torquata differt; 1. Quòd torque careat. 2. Quòd Gula ruffo & maculis nigris; venter cinereo & maculis nigris varientur. 3. Quòd extremi Remigum margines nonnihil albescant, & minores etiam ordines interdum ad scapos maculas habeant albicantes. Verùm hæ differentiæ non tanti apud me sunt ut pro diversa specie habendam putem hanc avem, siquidem constet (ut diximus) Merulam torquatam fœminam torque carere, & aliàs etiam colore à mare differre.

His addendæ 1. *MERULA BICOLOR Aldrov. lib. 16. cap. 12.* duobus potissimum coloribus fusco sci. aut subnigro & luteo rubescente varia : cujus descriptionem videfis loco citato. 2. *MERULÆ CONGENER ejusdem lib. 16. cap. 13.* lineâ propè rostrum rubrâ. 3. *MERULÆ CONGENER ALIA ejusdem cap. 14.* Collurioni cinereo similis : quas quoniam nondum vidimus, omitimus. Priorem Aldrovandus pictam duntaxat vidit, nec posteriorem vivam. Utriusque tum figura tum descriptio apud ipsum videatur.

CAP. XIX.

De Sturno & congeneribus.

§. I.

Sturnus Aldrov. A Stare or Starling.

Pondus maris 3½ unciarum; fœminæ 3. Longitudo à Rostro ad imos pedes 9 digitorum, ad extremam caudam 8½. Latitudo alis expansis 16 digit. Magnitudine est & figurâ Merulæ vulgaris. Rostrum, ab apice ad angulos oris mensurâ sumptâ, 1½ digit. longum, in mare dilutè flavum, in fœmina fuscum, latius & magis depressum quàm in turdis aut merulis, quâ præcipuè notâ ab iis differt. Mandibulum

dibulum superius inferiori æquale. Lingua dura, cornea, bifida. Oculorum irides avellaneæ, superna parte albidiores. Membranâ nictitante donatur. Pedes crocæscunt [vel carnei sunt coloris] Ungues nigricant. Exteriores digiti antici hinc indè æquales: Extimus autem medio imo sui internodio jungitur. Tibiæ ad articulos usque plumosæ.

Apices plumarum in collo & dorso flavescunt, sub caudâ cinerascunt, aliàs ubique nigricant cum cæruleo quodam seu purpureo splendore, qui pro vario ad lucem objectu variatur. In fœmina ad gulam usque pennarum apices albescent: In mare dorsum purpurei plus obtinet; uropygium ad viridem magis accedit; infimus tantum venter magis maculosus est.

Remiges alarum pennæ fuscæ omnes: verum margines tertiæ & sequentium ad decimam, & à decima quinta ad ultimam obscuriores sunt. Tegetes alarum splendent; minorum etiam apices flavi. Alas subtus tegentes fuscæ marginibus dilutè flavis.

Cauda 3 digitos longa, 12 pennis constat fuscis, marginibus flavescens. Ova dilutè admodum ex viridi cærulea: 4 aut 5 parit.

Appendices intestinorum ut in aliis hujus generis brevissimæ & perexiguæ, ano propiores quàm in aliis. Ventriculus non admodum carnosus. Intestina 13 digitos longa. Felleam vesiculam obtinet. Scarabæis, vermiculis, &c. vescitur.

Sturni gregatim degunt, volant & cantant unâ cum Turdis pilaribus & Iliacis, non tamen unâ avolant, sed per totum annum nobiscum manent & nidulantur in foraminibus tectorum, arborum, &c.

Hoc genus interdum colore variat. Vidimus enim in Cambria duos Sturnos albos, alterum capite atro, reliquo corpore albo, ad *Aberdaren* viculum in agro Carnarvanensi. Caro ejus apud nos in cibum non venit ob amarorem; apud Italos aliòsque transmarinos mensis adhibetur. Humanas voces articulatè loquendo egregie exprimit; si modo ad id instituat.

§. II.

Sturnus Indicus Bontii.

Plumis cyaneis & subobscurè cæruleis, ac cinereis guttis interstinctis Sturnum nostratrem refert, verum cristam flavam in cervice gerit, & caput nigris mollibùsque plumis obfitum est, ut te contactu holosericum tractare putes. Multo accuratius humanas voces imitans quàm Psittacus, sed importunâ sæpe garrulitate.

§. III.

Merula saxatilis Aldrov. *Codirosso maggiore i. e. Rutililla major* Olinæ p. 47. Tordo marino *Florentiæ*. Stein-Reitling *Viennæ Austriæ*.

Sturno æqualis & similis est. Longitudo ei ab apice Rostris ad ultimos pedes 9; digitorum. Spatium alarum in contrarium extensarum 14 digit. Rostrum plus digitum longum, latum & depressum ut in Sturnis, non rotundum & assurgens ut in Merulis; nigrum. Mandibulum superius longius, acutum & nonnihil incurvatum. Os intus flavicat. Lingua nonnihil in extremo fissa seu bifida. Pedes ex fusco plumbei; Ungues nigri; planta flavescens. Extimus digitus ad primum usque articulum medio immediatè adhæret seu adnascitur: intimus paulò brevior est extimo. Mentum nonnihil albet. Pectoris tegetum apices cinerei. A pectore linea transversa nigra. Postè lineam hanc plumago crocea est seu ruffa. Caput & dorsum fusca aut subnigra apicibus pennularum cinereis. Remiges nigricant, apicibus ex cinereo ruffis. Cauda 12 pennis componitur, colore rubente mali aurantii maturi: idem color est & minorum sub alis.

Ventriculus carnosus baccarum quarundam acinis refertus fuit. Intestina 11 digitos longa. Humanam vocem imitari & articulatè loqui discit, ut Sturnus.

Fœminæ coloris sunt dilutioris, supinè murini albis maculis variis: prona facie canescunt magis. Quæ partes maribus fulvæ sunt fœminis pallidè lutescunt.

Tres quatuorve hujus generis aves Florentiæ nactus, quàm potui accuratè descripsi his verbis.

Turdo simpliciter dicto magnitudine & corporis figurâ par est & similis. Color ei varius, in summo capite & cervice ex fordide albo seu cinereo & fusco compositus canitiem quandam refert. Singulas plumas si consideres, ima pars seu fundus cæruleus est,

est, media seu scapus niger; qui color plumas etiam transversim propè apicem pingit, & figuram in unaquaque litera T repræsentat. Ipsi apices omnium alben. Color ille qui angulos lituræ literæ T æmula occupat fuscus est. Colores hi in cervice, scapulis, summo dorso & alarum vestitricibus magis lucidi sunt, & conspicui. Medii dorsi tegetes in masculis maculâ albâ amplâ media sui parte insigniuntur, supra quam ductus transversus cæruleus, tum linea nigra, tandem apices ruffi. Dorsum imum magis cinereum cæruleumve. Cauda incumbentes pennæ ruffæ sunt, apicibus albis.

Pennæ alarum remiges præter extimam perpusillam apicibus & marginibus exterioribus alben, cætera pullæ. Iidem colores vestitricibus etiam pennas majusculas obtinent. Alas subtus tegentes pallidè ruffæ sunt aut flavæ.

Cauda brevis vix tres digitos excedit, pennis 12 paris longitudinis constans; ruffis omnibus aut fulvis, exceptis mediis duabus fuscis, quæ tamen in nonnullis mediâ plus parte fulvescunt. Verùm notandum quòd omnes versùs summitatem in margine exteriori mediarum pennarum colore imbuuntur. Prona pars corporis, guttur putà, pectus, venter, femora albo aut incano, nigro & subflavo colore varia. [In nonnullis maribus venter totus fulvus apparuit, maculis pluribus albis, paucioribus nigris respersus.] Guttur & summum pectus obscuriora sunt: ibi sc. Colores dicti magis miscentur & confunduntur, in ventre distinctiùs cernuntur & maculas majores efficiunt. Singulas plumas si spectes, fundum cæruleum, media in parte maculam flavam ductu nigro cinctam, apicem album observabis. Alæ longæ ad extremitatem propè caudæ pertinent. Rostrum & pedum descriptiones verbis *D. Willughby* jam dedimus. In montibus versatur, ibidemque nidificat; Cantus gratiâ in caveis alitur. Passerem solitarium Bellonii huic avi eandem esse suspicor, quamvis descriptio per omnia non respondeat.

Passer solita-
rius Bellonii.

§. IV.

Pitangua guacu *Brafilienfibus*, Bemtere *Lufitanis* Marggrav.

Magnitudine æquat Sturnum. Rostrum habet crassum, latum, pyramidale, paulò plus digito longum, exteriùs acuminatum; caput compressum ac latiusculum: collum breve, quod sedens contrahit: corpus fere 2½ digitos longum: crura & pedes fuscis: quatuor digitos more vulgari. Caput, collum superius, totum dorsum, alæ & cauda coloris sunt è fusco nigricantis pauxillo viridi admixto. Collum inferius, pectus & infimus venter habent flavas pennas; superius autem juxta caput corollam (quasi monachicam) albi coloris. Sub gutture ad exortum rostri albicat. Clamat altâ voce. Quædam harum avium in summitate capitis maculam habent flavam, quædam ex parte luteam: vocatur à Brafilienfibus *Cairiri*, aliàs per omnia *Pitanguaguacu* similis.

CAP. XX.

Atinga guacu mucu *Brafilienfibus* Marggrav.

Turdela ferè magnitudine est. Caput habet satis grossum, collum mediocriter longum; Corpus tres digitos longum: Rostrum paululum aduncum, coloris ex viridi & flavo mixti: oculos sanguineos, pupillâ nigrâ. Crura cinerea mediocriter longitudinis, superius pennis vestita: in pedibus digitos quatuor vulgari modo: caudam longissimam nimirum novem digitos longam, 10 circiter pennis constantem, quarum quædam inferiores sunt breviores superioribus. Totum caput, collum, dorsum, alæ & cauda pennas habent brunnas seu fuligineas, quæ in caudâ paulò saturatiores sunt reliquis: extremitas cujuslibet pennæ caudæ semidigitum longa, alba est & inter album & ruffum nigro umbrata. Guttur, pectus & infimus venter atque superiora crura cinereis pennis vestiuntur. In capite longiusculas habet pennas, quas instar duorum cornuum potest furrigere. Elegans avis ob longitudinem caudæ. Avem hanc, ob magnitudinem Turdi æmulam, huc retulimus.

CAP.

CAP. XXI.

Galbula Aldrov. seu Picus nidum suspendens; Oriolus Alberto; Chlorens Aristotelis ex sententia Aldrovandi; Icterus Plinii eidem.

A Vis hæc ab initio rostri ad finem caudæ commensurata decem ferè digitos longa erat: Turdis æqualis aut paulò major. Rostrum plus digitum longum, rubrum, turdino simile sed majus & longius. Lingua bifida, hirta. Oculorum irides rubræ. Crura, pedes, digiti plumbea. Pollicis digitus fundum versùs latus & callosus. Extimus medio imo sui internodio adnascitur, ut in reliquis hujus generis omnibus.

Remiges alarum pennæ nigræ. Verùm quintæ, sextæ, septimæ, item decimæ & sequentium quatuor apices alben, necnon tertix & quartæ extremæ oræ. Priores secundi ordinis pennæ ad medium ferè ex albo flavæ; aliàs totius alæ superior facies nigra. Caudæ pennæ 12, æqualis ferè longitudinis 3; digitorum; mediæ duæ nigræ, reliquæ ab apicibus ad medias luteæ, exinde ad fundos nigræ. Aliàs ubique pulcherrimo colore flavo spectabilis est; adè ut colorum elegantia Americanis avibus quibuscunque vix cedat. Inter oculos & nares macula nigra.

Fœmina magis decolor est, flavedine nigro & fusco permixtâ; pectore lineolis fuscis obscurato. Minores post Remiges post Mœnum alæ ordines, & mediæ duæ caudæ pennæ virefcunt. Juniores quoque virefcunt magis sùntque pectore maculoso.

Intestina 16 digitos longa, majuscula & laxa. Appendices minimæ & brevissimæ. Testiculi rotundi. In ventriculo erucas invenimus.

In Germania propè Francofurtum ad Mœnum capta nobis fuit. Vidimus postea Neapoli plurimas apud Ornithopolas, unde in istius urbis confinio frequentes esse conjicimus.

Nidi structuram, quàmque artificiosè eum suspendat apud Aldrovandum vide. Germani inferiores avem hanc, idonea appellatione *Goutmerle* i. e. Merulam auream vocant: cum Turdis enim & Merulis Rostri totiùsque corporis figurâ, magnitudine quoque & victùs ratione convenit. Galbula seu Galgulus à flavo colore dicitur.

Avis est migratoria. Gesnerus eam Maio plerunque mense, interdum etiam Aprili ad suos accedere scribit, à cujus adventu non ampliùs nascituras pruinas certa spes est. Unde apparet eam locis & tempestatibus calidis juvari. Pinguescit mirum in modum; carne est admodum delicata & bonum succum generat, inquit Aldrovandus; nec mirum, cum Turdis congener sit, eisdemque cibus, insectis scilicet & baccis, vescatur.

CAP. XXII.

Matuitui Brasiliensibus Marggrav.

A Vis Sturni magnitudine: brevi collo, pectore forti, cruribus brevibus, caudâ duos & semis digitos longâ. Rostrum habet rectum, forte, cujus superior pars paululum prominet acumine inclinato, cinnabrii coloris: Totum caput, collum superius, dorsum, alæ & cauda constat pennis fuscis pallidè flavo maculatis; apparentibus partim punctulatis ut in Niso. Sub gutture flavas habet pennas. Pectus & venter albis vestiuntur, quæ fusco sunt punctulata. Crura obscurè cinerascunt.

CAP. XXIII.

Guirapunga Brasiliensibus Marggrav.

A Vis cujus sonus longè auditur: Turdele majoris magnitudinem superat, & Columbæ ferè æquat. Rostrum habet digitum longum & latum, anteriùs acutum, cujus superior pars paululum prominet supra inferiorem, ac deorsum est incurvatum; nigrum, naribus patentibus. Os illi amplum, quod aperire potest usque sub oculos, ità ut oris apertura cum rostro triangulum formet. Linguam habet brevem: oculos è nigro carulescentes. Sub gutture autem, quod latum habet, & in collo inferiori, multas digitum longas propendentes particulas carneas nigras
T 2
habet,

habet, figurâ spiculæ hastæ, vel quasi ligulæ. Caput obscure brunnis pennis vestitur. Totum collum, pectus, venter, dorsum, & crura superiora leucophæis pennis teguntur, quibus (potissimum in dorso) nigricantes admixtæ, ac versûs caudam etiam virentes. Caudam habet tres digitos longam leucophæis ac nigricantibus pennis paucâ viriditate admixta. Alæ (non multum post exortum caudæ desinentes) in initio sunt nigræ, reliquam partem nigricantes, quibus obscure virentes pennæ sunt admixtæ. Crura inferiora nigricant, sũntque plus digito longa : Digitos quatuor habet cum cæteris communes, nigris unguibus. Pectus bifidum est, seu convallem habet per medium secundum longitudinem : tracheam amplam ; unde etiam fortem clamorem potest edere. Duplicem autem sonum edit promiscuè, una vice quasi quis securi percuteret cuneum in sylvis (*cick, cock*) altera autem quasi quis campanam fissam tangeret *kur, kur, kur*, &c. Clamat autem solùm mediâ æstate, Decembris & Januarii initio per quinque aut sex septimanas, reliquis mensibus non auditur, unde Lusitanis *Ave de verano vocatur*.

GUIRAPUNGA femina Turdelæ nostræ magnitudine est, & figurâ, & eodem modo carnosâ. Caput habet latiusculum : rostrum quoque latum, haud longum ; oris hiatus amplus quando aperitur. Rostrum nigrum. Oculi satis magni. Cauda tres digitos aut paulò plus longa, nec alæ ad ejus finem pertingunt. Tota avis vestitur pennis nigricantibus, quibus fuscæ & dilutè virentes sunt mixtæ : magis tamen fuscus est in dorso color : in gutture, pectore & ventre magis dilutè virens & mixtus ut nostræ turdelæ. Avis est pinguis & copiosæ carnis. Crura & pedes nigricant ; Cætera nihil differunt à communi norma.

LIB. I. SECT. II.

De Avibus minoribus seu Aviculis.

De Aviculis in genere.

Avicula in genere dividi possunt in *tenuirostras*, quæ maximam partem insectivoræ sunt ; & *rostris brevibus ac crassis præditas*, quæ plerunque Phytivoræ, plantarum fructibus & seminibus præcipuè victitantes.

Utriusque generis plures sunt species subalternæ tenuirostrarum nimirum, *Alaudæ*, quarum notæ characteristicæ Calcaneum seu digiti postici unguis prælongus, color plumarum testaceus terreusve ; in sublime evolantes cantillare.

Hirundines, quarum notæ, Rostrum breve, oris hiatus amplus, Pedes breves & parvi ; Alæ longissimæ ; Cauda forcipata ; Volatus pernix & ferè continuus. *Currucæ*, *Ficedula*, *Ruticilla*, *Rubecula*, aliæque plurimæ, quas in duas classes dispecuimus, Prima est earum quibus *cauda unicolor* ; secunda earum quibus *cauda bicolor* ; vel omnibus pennis vel extremis utrinque aliqua ex parte albis.

Crassis rostris præditarum species sunt *Coccothraustes*, *Chloris*, *Rubicilla*, *Loxia*, *Pasferes* quorum notæ, Color testaceus, Rostrum nonnihil incurvum, Frumento vesci ; *Linaria*, *Fringilla*, *Carduelis*, *Ligurinus*, *Hortulani*, &c. quarum characteristicas dabimus ubi de ipsis agemus.

MEMBRUM PRIMUM.

De Avibus rostris tenuibus præditis.

HArum plures sunt species. Præter Hirundines autem omnes commodè in genere dividi possunt in eas quibus cauda unicolor, & quæ caudâ sunt bicoloræ. Nos de Alaudis & Hirundinibus, primò seorsim agemus, deinde reliquas ad capita jam dicta revocabimus.

CAP. I.

DE ALAUDIS.

§. I.

De Alaudis in genere.

A lauda, Græcis Κορύδαλα, dicta, à voce κέρυς significante galeam; Latinis etiam Cassida & Galerita, à casside & galea seu galero nominibus derivatis, quæ tamen cristatæ propriè conveniunt, ab aliis avicularum generibus distinguitur. 1. Calcanei seu postici digiti ungue prælongo, quæ nota maximè characteristica est. 2. colore plumarum testaceo terreove, quæ tamen nota non omnibus quas sub hoc titulo complectimur aviculis communis est, nec huic generi propria, siquidem Passerculis aliisque convenit. 3. Cantu quem inter volandum in sublimi exercet. Cæterum quatuor Alaudarum species in Anglia nostra observavimus, 1. vulgarem nos cristatam, 2. arboream nobis dictam, 3. pratensem, 4. cristatam minorem.

§. II.

Alauda vulgaris. The common Lark.

Passere domestico non multo major est, corpore tamen longiore, pondere seculiali; longitudine à summo rostello ad extremos unguiculos digitorum 6½, ad ultimam caudam pari. Extremitates pennarum majorum in alis extensis 10½ digitis distant. Rostrum ab apice ad angulos oris mensurâ sumptâ ½ unius digiti longum. Mandibula superior nigra, [interdum cornea] inferior albida ferè. Lingua latiuscula, bifida, dura. Nares rotundæ. Plumæ capitis nonnunquam surrigit, cristæ ferè in modum. Occiput corona cinerascens ab oculis cingit, sordidior tamen, minusque conspicua quàm in Alauda arborea. Caput ex cinereo ruffum, mediis plumarum nigris. Dorsum capiti concolor. Mentum albicat. Gula lutescit maculis fuscis. Latera ex ruffo lutea. Remiges in utraque ala pennæ 18. Harum quæ inter sextam & 17 sunt mucrones habent obtusos, crenatos albicantes. Quatuor aut quinque primarum margines albicant, aliarum rufescunt, corpori proximarum cinerascunt. Tegetum minorum oræ ex ruffo cinereæ. Cauda tres digitos longa, 12 pennis constat, quarum extrema utrinque tam superiore medietate, quam pinnulis ad scapum exterioribus albet. Huic proximæ exterius tantum latus album, interius nigrum: sequentes tres nigre. Mediarum duarum mucrones acuti, quarum quæ subjacet simbriis seu marginibus extremis undique cinerascit, quæ superincumbit versùs apicem cinerascit, fundum versùs nigrescit. Pedes & digiti fusci: Ungues nigri extremitatibus albidis. Extimus digitus medio imâ sui parte adnascitur. Hepar bifidum, sinister autem lobus multo minor dextro, ut locus ventriculo suppetat, qui in hac carnosus est, & major quàm pro avis mole. Carne est admodum suavi & delicata. Hyeme minus rigida, mirificè pinguefcit, tuncque innumerabilis apud nos capitur numerus, ac maximè omnium mensas exornat, ut scribit Polydorus Virgilius. Humi nidificat & quatuor aut quinque ova parit una vice.

§. III.

Alauda arborea. Tottovilla Romæ. Anglicè The Woodlark.

Pondus maris 1½ unciaz. Longitudo à rostro ad caudam extensæ 6½ digitorum. Distantia inter extremitates alarum expansarum 12½ digitorum.

Alaudâ vulgari minor est, corpore brevior. Rostrum ut in hujus generis reliquis rectum, acutum, tenue, medium plus digitum longum, latiusculum, fuscum. Lingua lata, bifida. Oculorum irides avellanæ. Nares rotundæ. Pedes pallidè flavi aut incarnati: Ungues fusci. Posticus digitus longissimus: Extimus medio ima sui parte adharefcit.

Pectus & venter ex albo flavescunt, & gula adhuc magis, maculis fuscis medium plumarum occupantibus. Caput & Dorsum nigro & ex ruffo flavo varia, nigro medias plumarum partes obtinente. Collum nonnihil cinerascit. Linea albescens ab utroque oculo, coronæ instar, caput cingit. Uropygium ex flavo ruffum.

Remiges

Remiges 18 in singulis alis, quarum extima reliquis multò brevior. Proximæ quinque reliquis semuncia longiores sunt, mucronibus acutis, marginibus exterioribus albidis: reliquæ breviores sunt, mucronibus obtusis, & in medio velut crenatis, marginibus luteis. Alæ nothæ pennæ fuscæ, apiculis ex albo rufescentibus; & ad radicem ejus macula albicans. Minimæ in alæ flexura cinereæ. Cauda duorum digitorum longitudine, usitato 12 pennarum numero constat, minimè forcipata: mediæ tamen pennæ reliquis tantillo breviores sunt, & in acutos cuspides desinunt, sùntque ex viridi sordidè ruffæ seu fulvæ.

Quatuor hinc inde proximæ mucrones habent obtusos, apicibus autem albicant; extimæ maximè, reliquæ ordine minùs; cætera nigricant.

Ingluvies nulla; in ventriculo scarabæos, erucas, Lithospermi semina, &c. invenimus. Erat autem ventriculus crassis musculis instructus. Appendices huic generi ut & plerisque omnibus aviculis brevissimæ. Intestina circa appendices laxiora.

Gregatim volant hæ aves sèque in aere librant. Inter volandum cantillant voce Merularum non multùm dissimili.

Ab Alauda vulgari sequentibus notis præcipuè distinguitur. 1. Voce seu cantu Merularum æmulo. 2. Circulo plumarum albicantium, coronæ instar, ab oculo ad oculum caput cingentium. 3. Quòd prima seu extima alæ penna secundâ multò brevior sit, cùm in vulgari Alauda sit proximè aqualis. 4. Quòd extimæ caudæ pennæ summatibus suis albicent. 5. Quòd arboribus insident. 6. denique, Quòd eâ minor, ac corpore breviorè crassiorèque sit pro magnitudinis ratione.

Apud Aldrovandum nulla hujus, quod sciam, mentio: Olinæ in Uccelleria depingitur & describitur sub titulo Tottovilla.

§. IV.

Alauda pratorum Aldrov. The Tit-lark.

Vulgari Alaudâ dimidio minor nobis visa est, pondere vix unciali, corpore longiusculo, capite parvo: Rostro tenui, acuto, semunciali; mandibulâ superiore nigricante, caput versus planiore & depresso. Lingua extrema lacerata: Oculorum irides avellaneæ. Color in summo capite, scapulis, dorso medio varius ex viridi flavicante & nigro: media scilicet plumarum pars nigra est, laterales flavo-virides. Dorsum inferius supra uropygium flavo-viride nulla colorum diversitate. Collum superiorum coloribus modò dictis varium, minùs tamen conspicuis ob cinerei nonnihil admixtum. Quod ad partem pronam attinet, Collum, Pectus & partes subalares variæ maculis nigris in albo sordido seu flavicante. Venter imus ex luteo albicat ut & gula.

Alarum remiges fuscæ limbis exterioribus ex viridi flavicantibus. At vestitricæ primi ordinis mediæ apicibus & marginibus exterioribus albicant, & manifestiùs adhuc secundi ordinis mediæ. Reliquæ scapularibus plumis ferè concolores. Huic speciei forsitan peculiare est, quòd primæ quatuor remiges æquales sunt.

Cauda 12 pennis conficitur, quarum duæ utrinque extimæ albo & fusco variæ: in extima albor mediæ plus minùs partem eamque superiorem occupat, pennam obliquè dividens. Huic proximæ apex duntaxat albus: reliquæ subnigræ, marginibus exterioribus flavo-viridibus. Mediarum duarum oræ circumcirca flavo-virides, non adeò concinnæ sunt ac reliquarum, sed velut laceræ aut fimbriatæ. Est autem cauda cùm complicatur nonnihil forcipata; tres ferè digitos longa.

Pedes lutei. Unguis posticus ut in reliquis hujus generis, prælongus, fuscus. Ventriculus minùs carnosus, è quo scarabæos & vermes farinarii similes exemimus. Appendices paulò longiores quàm in vulgari Alauda. Cystin felleam obtinet.

Avicula hæc arboribus etiam insidet. In genere autem minor est Alaudâ vulgari, viridior & minùs pulchrè colorata: longa à summo rostro ad extremos digitos extremæve caudam pedem dimidium; lata alis expansis 10 $\frac{1}{2}$ digitos.

Alaudæ minor campestris.

Suspiciatur *D. Jessop* aliam adhuc esse ab hac diversam hujus generis avem, quam Alaudam minorem campestram vocat, quæ scilicet. 1. Paulò major est jam descriptâ: 2. minùs viridis: 3. Pedibus pallidioribus: 4. Calcaneis multò brevioribus.

Hujus nidum vidi in Genista spinosâ non procul ab humo; extructus autem erat foras seu exteriùs ex musco, intus ex stramine cum pauxillo pili equini.

§. V.

§. V.

Locustella avicula D. Johnson.

Regulo non cristato minor est, rostro oblongo, recto, supra tamen parumper declivi, superius nigro, inferius corneo : Pars supina ex flavo fuscescit, maculis subnigris interspersa; prona ex albo flavescit. Cauda longiuscula est, extremitate subrotunda, fusca. In ventre imo, femoribus & sub cauda maculas fuscas deorsum descendentes obtinet. Crura gracilia, longa, subfusca : Ungues incurvi, posticus longissimus. Vescitur muscis. Stridet more locustæ sed sonantius. Dum cantat summo plerunque spinosi alicujus fruticis ramulo insidet corpore erecto, aperto ore, alis paululum explicatis.

§. VI.

Calandra : fortè eadem cum Emberiza alba inferius descripta.

Hanc avem Olinia in hunc modum describit. Alaudæ species est, vulgari aliquanto major, figurâ corporis alioqui non multum dissimilis; magnitudinis ratione Turdo æquiparanda. Caput ei grandius quàm Turdo : Rostrum brevius crassiusque. Pedes ut in aliis Alaudis. Partis anterioris seu pronæ color cinereus lucidior cum maculis quibusdam in pectore nigris ad modum Turdi. Partis supinæ seu posterioris v. g. alarum, caudæ, &c. color qualis Terræ Umbriæ. Ad duos infra Rostrum digitos circulus penarum nigrarum ceu torquis quidam collum ambit.

Eadem esse videtur nostræ *Buntingæ* inferius describendæ sub titulo *Emberizæ* albæ : Rostrum tamen figurâ in icone *Oliniana* non respondet. Descriptio certè *Bellonia* Calandræ nostræ *Buntingæ* satis bene convenit quamvis & ille aliam *Buntingæ* descriptionem habeat sub titulo *Cenchrami*. Verùm ut Lectori his de rebus liberum iudicium permittamus, Calandræ *Bellonii* descriptionem subiciemus. Calandra, inquit, Alaudæ species est : quam si quis cognoscere cupiat Alaudam non cristatam se videre fingat ad *Sturni* magnitudinem accedentem. Quapropter qui eam Alaudam magnam dixerit, his haud ineptè fecisse videri poterit. Nam & vox ejus Alaudæ voci omnino similis est, licet altior; idem plumarum color, idem caput, eadem alæ, cauda eadem, iidemque etiam mores; Tibiæ, pedes digitique omnino similes, & in hisce postici sicut & Alaudis longiusculi. Collum gracile quâ ejus jubæ capiti connectuntur, quod etiam de *Pavone* diximus, quodque *Coturnicibus* est pariter commune. Quia verò nonnisi magnitudine ab Alauda non cristata differt & hac *Galeritam* esse majorem diximus, & apice insigniri, quo non-cristata & Calandra carent, has alitum species Alaudes dici posse facile concesserim, & sub Alaudæ genere comprehendî. Calandra reliquas magnitudine superat, ideo crassiori rostro eguit, duriuscula grana quibus vicitat comminuere possit : et si quæ in caveis incluse asservantur, avenâ & panis albi micis enutriti solent. Hæc *Bellonius*.

§. VII.

Alauda cristata, Viennæ Austriæ visa & descripta. Germanis Kommanick. The crested Lark.

Vulgari Alaudâ major est, Rostro majore & longiore, à mucrone ad angulos oris mensurâ sumptâ, digitale ferè. Mandibulum superius fuscum, inferius albicans. Lingua lata, nonnihil bifida oculorum irides ex cinereo avellanæ. Crista in vertice 7 vel 8 pinnulis constat [Ego 10 vel 12 numeravi] situm autem obtinent transversum & erigi vel demitti; explicari aut contrahi possunt ut cauda. Sunt autem pennæ hæ reliquis nigriores & dimidium ferè digitum longæ. Dorsum magis cinereum est & minus maculatum quàm in vulgari. Uropygium ferè maculis caret.

Remiges alarum pennæ 18 præter extimam parvam & brevem, pennis secundi ordinis parem. Primæ Remiges exterius ad scapum latus ex flavo vel ruffo sordidè albet : reliquæ minus nigricant quàm in vulgari, & aliquid dilutè ruffi admixtum habent, etiam ex parte inferiore. Pectus & venter ex flavo albicant. Gula maculosa est, ut in vulgari. Cauda 2½ digitos longa, 12 pennis confit, è quibus extimæ duæ utrinque exteriori margine ex albo ruffæ, aliæ nigre; tertia & quarta totæ nigre; quinta & sexta corpori concolores.

Fel

Fel ex viridi obscure cæruleum. Verùm hoc accidentarium esse puto & fellis colorem in aliis & aliis avibus variare. Appendices intestinorum brevissimæ.

Differt ab Alauda vulgari, 1. Magnitudine. 2. Crista. 3. Dorficolorum minus pulchro & maculoso. 4. Caudæ mensurâ, quæ huic brevior est. 5. Non tam frequenter evolat in aerem, & everta paucam inibi moram trahit. Gregatim non volitat ut illæ. Postremo ad ripas lacuum & fluminum (ut Aldrovandus observavit) frequens conspicitur.

Dioscorides assam, Galenus alibi assam, alibi elixam mandi ad colicos dolores leniendos jubet. Marcellus Virgilius in furno combustæ pulverem tritum ad colicum dolorem medicamentis omnibus præfert, ad duo aut tria cochlearia in aqua sumptum.

§. VIII.

Alauda cristata minor Aldrov.

HÆc, describente Aldrovando, lib. 18. cap. 14. cristatis majoribus similis est, sed longè minor, & apicem pro corporis parvitate longiusculum habet, pedesque rubros, & totius ferè corporis color ad subfuscum magis quàm in illis vergere videtur. Ego per agros gregatim cursitare observavi.

Hanc avem in Angliæ parte Boreali observavit *D. Johnson* Ornithologiæ peritissimus.

§. IX.

Giarola Aldrov. calcare oblongo. lib. 17. cap. 39.

Magnitudine erat Alaudæ; ab extremo rostro ad unguem usque mucrones longitudo erat duorum palmorum. Rostrum fragile, rubicundum, intus & rictus marginibus lutescens, qui rictus admodum amplus est. Color verticis, colli, dorfi & alarum admodum est varius, adeò ut hoc coturnicem exactissimè referat, Gallinaginisque sit simillima. Nam plumæ omnes ex fusco castaneum induunt colorem; margines verò dilutiori aut albicante nonnihil aut modicè rubescente colore cinguntur. Verticis finis collive initium albicantibus plumularum marginibus tanquam coronâ cingitur. Lingua bifida est; venter albus; radices pennarum cinereæ. Cauda brevis adeò ut vix ulla appareat, bifida tamen & varia; etenim extremæ utrinque sive ultimæ duæ totæ albæ sunt, penultimæ partim albæ partim castaneæ. Tota cauda vix pollicari est longitudine, angustissimis plumulis composita, & ipsa angusta. Crura pedesque sat magni, colore carneo exalbido nonnihil rubescente. In pedibus hoc observatu est dignum, quòd posticus digitus admodum longus, paris longitudinis unguem annexum habet, ità ut ambo pollicem expleant. Unguis verò hic minimè, ut plerunque totus incurvus est, sed primùm rectus ferè totus, extremo tamen admodum exiguo unco modicè inflexo armatur. Unguiculi quoque albescunt.

§. X.

Spipoletta Florentia, Tordino Venetiis: An Stopparola Aldrov. tom. 2. pag. 732? An Grisola ejusdem, p. 738? An Spipola secunda ejusdem, p. 731?

Dimensio.

Rostrum.

Pedes.

Color.

Remiges.

Cauda.

ALaudis minor est, Ficedulæ par. Longitudine à summo rostro ad extremam caudam digitorum $7\frac{1}{2}$ latitudine inter extremitates alarum expansarum $11\frac{1}{2}$. Rostrum ei exiguum, gracile, dimidium circiter digitum longum, rectum, acutum, nigerrimum. Anguli oris crocæscunt. Crura, pedes, ungues nigri. Calcar seu unguis posticus prælongus, Alaudæ instar.

Color in summo capite, cervice, scapulis, Dorso toto cinericeus cum quadam virosi mixtura. [D. Willughby Dorso colorem ex fusco flavum, capiti magis cinereum attribuit] Venter, pectus alba; Gula maculata. Fæminæ venter flavicat. [Gula, pectus, venter in nonnullis albescent, in aliis pulchrè flavescent. Pectus autem gutture & ventre in omnibus est obscurius & maculatum] Pennæ remiges in utraque ala octodecim, (extimas enim parvulas in hac specie non inveni) coloris obscuri seu fusci, præter margines exteriores, qui vel flavescent vel albescent. Secundi etiam ordinis pennæ ejusdem sunt cum Remigibus coloris. Cauda longa, trium circiter digitorum, duodecim pennis constat, è quibus exteriores utrinque duæ ad latus exterius & summitatibus suis in unum medium plus parte nivæ: reliquæ omnes obscuræ & prope-

propemodum nigra, præfertim in maribus, exceptis mediis duabus, quæ circum oras extremas vel flavescent, vel albescent. [D. Willughby paulo aliter & fortasse exactius caudam describit sic, Cauda nigricat, verum extremæ utrinque pennæ medietas superior & huic proximæ apex albescent : duæ mediæ ex fusco nonnihil cinerascunt.]

Avicula hæc calcanei longitudine ab aliis avium generibus colore atro rostri & pedum à reliquis alaudis abundè distinguitur.

De ejus moribus, loco, nido, partu, &c. non habemus quod adjiciamus. Venetiis & Florentiæ in foro venalem vidimus inter alias aviculas ab aucupibus & rusticis allatas. Cùm autem Spipoletta Florentiæ dicta fuerit, Aldrovandi Spipolam primam vel secundam eam esse suspicamus. Verum longitudinis calcanei in harum descriptionibus nulla mentio; quam cùm Aldrovandum curiosum spectatorem vel neglexisse, vel oblitum omisisse non sit verisimile, non obstante nominum convenientia, hæc fortasse species distinctæ fuerint. Nè quid igitur temerè omisum in Ornithologia nostra Lector queratur Spipolarum Aldrovandi, aliarumque avicularum, quibus hanc vel eandem vel similem judicamus, descriptiones huic capiti subjiciemus.

Spipola prima Aldrov. *Ornithol. lib. 17. cap. 26.*

Spipola prior, quæ cæteris in hoc genere major est, capite est leucophæo five cinereo : sub rostro tamen alba macula ceu barbam constituit. Pectus ei rubicundum est : venter ex rubicundo & albo variat. Cauda supra nigra est, infra candida : Dorsum leucophæum. Alæ totæ ex albo, nigro & ruffo variant. Crura & pedes lutei : Ungues nigri : Rostrum longiusculum, gracile, fuscum. Avis hæc, si descriptio exacta sit, nobis nondum cognita est.

Spipola altera Aldrov. *eodem capite descripta.*

Magis quàm superior ad cinerem vergit. Differt autem ab ea quòd pectus rubicundum non habet, sed maculis fuscis deorsum descendentibus interstinctum. Est autem pronè magis quàm supinè cinerea : quinimo venter ferè albescit. Retro oculos macula est majuscula ad ferrugineum quodammodo accedens. Alarum pennæ rectrices, & quæ eas obvelant nigrae sunt, ad latera & in extremitatibus cinereæ. Crura & pedes fuscescunt : Cauda cinerea est.

Spipola tertia Aldrov. *ibidem.*

Hanc alii Boarinam nuncupant. Avicula est exigua, tota ferè ex albo lutescens, in alis intensius quàm alibi. Rostrum & pedes fuscescunt.

Stoparola Aldrov. *lib. 17. cap. 27.*

Aucupes inquit nostræ urbis aviculam hanc, nescio quo significato, nisi fortè à stipulis, quas Stoppiam rustici vocant, Stopparolam vulgò dicunt. Ex musciparum, ni fallor, genere est; pectore & ventre ferè candido. Capite, quod maculis nigris conspergitur in vertice, collo, tergore atque caudâ subfuscis, alarum remigibus nigris, nigris item reliquis earum pennis, sed ad latera subluteis, tibiis ac pedibus nigris, exilibus : rostro longiusculo, acuto, nigro.

Avis consimilis Stopparole & Magnaninæ Aldrov. *ibid.*

Magnitudine est Motacillæ; rostro oblongo, acuto, recto, supra tamen parumper declivi, nigro superius, inferius corneo : Collo, pectore & ventre pallidis; oculis exiguis hilaribusque, pupillâ nigrâ; circulo albo, maculâque circa ipsos obscurè conspicuâ fuscâ, pedibus plumbeis.

Grifola Aldrovandi *lib. 17. cap. 28.*

In agro nostro alia quædam capitur avicula, quam Aucupes Grifolam vocant, forte à colore griseo i. e. incano, cùm tamen incana non sit, sed ex cinereo fuscescens, vel fortè quòd solitaria clamitet, nam gridare dicimus pro lamentari quodocumque. Victitat etiam muscis & similibus insectis aliis, sicut ex rostri figura constitutioneque conjicio : est enim tenuè gracileque & longiusculum. Collo & pectore

maculis fuscis, oblongis, deorsum vergentibus interstinguit. Venter totus candidat. Caput, collum superius, dorsum & cauda fuscescunt, sicuti etiam alæ, quarum penne ad latera & in extremitatibus suis albo-cinereæ sunt. Crura & pedes sunt quoque fusci vel nigricantes.

Glarcanam seu Grien Vogelin Gesneri,

Ob pectus maculosum huc quoque referemus : quam quoniam ex intuitu pictura Argentorato missæ autor descripsit, suspectam habemus & à superius descriptis minimè diversam specie putamus. Qui plura velit, Gesnerum adeat.

CAP. II.

De Hirundine in genere

Hirundinum notæ characteristicæ sunt caput grande, Rostrum breve ; Oris hiatus amplus, ad muscas aliisque insecta inter volandum faciliùs captanda : Pedes breves & exigui, nec enim multum incedunt : Alæ longissimæ : Volatus pernix & ferè continuus, ad muscas aliisque insecta, quibus vescuntur in aere volitantes, acriter insequenda : Cauda longa & forcipata, ad corpus expeditiùs flectendum & circumagendum. Ova alba, quotquot saltem nos haftenus vidimus. Aldrovandus tamen sese observasse ait ova Hirundinis magnitudine olivæ, maculis conspersa ferrugineis. Veris nuncia est hæc avis, siquidem hyeme tota in Europa non conspicitur ; unde adagium illud Græcum omnibus ferè linguis commune, *Μία χελιδὼν ἴσα ἰ πτωχῶ* : Una Hirundo non facit ver.

Hirundinum quatuor species in Anglia observavimus, nimirum 1. Domesticam : 2. Agrestem Plinii : 3. Ripariam Aldrovandi : 4. Apodem dictam, nec plures alibi. Vidimus tamen Apodis iconem ventre toto albo. Julius Scaliger hujus postremi generis unum se vidisse asserit, magnitudine Buteonis, sed facie ab his nullo modo dissimili : cruribus tamen atque unguibus ad prædam & pugnam idoneis, nec minùs Rostris aduncitate.

Apus ventre
albo.
Apus magni-
tudine Buteo-
nis.

1. Hirundines *integræ* Epilepsiæ specificè subveniunt, oculorum hebetudini, lippitudini (*cinis cum melle illitus*) Anginæ ac Uvulæ inflammatae medentur, (*comestæ vel assumptus earum cinis.*)

2. *Cor* Hirundinis Epilepsiæ itidem conferre, memoriàmque roborare aiunt. Alii contra quartanam devorant.

3. *Sanguinem* peculiariter oculis conferre volunt, præferunt autem sub ala dextra extractum.

4. *Lapillus* in pullorum nonnullorum ventriculo (rarò licet) invenitur, *Chelidonium* dictus, grani lentis vel pisi magnitudine. Hunc Epilepsiæ puerorum convenire volunt, (*brachio alligatum vel collo suspensum.*)

N. Ferunt crescente Luna hunc potissimum inveniri, atque in pullo primogenito. Alii mense Augusto circa plenilunium excimunt.

5. *Nidus* auxilio Anginæ est (*extrinsecus impositus*) : oculorum rubedini medetur : ictui viperino convenit (*impositus.*)

6. *Stercus* calcacit impensè, discutit, acre est. Usus præcipui in moribus canis rabidi (*intrinsecus & extrinsecus*) in doloribus colicis & nephriticis (*propinatum*) alvum irritat (*subditum.*) Hæc Schroderus.

Remedium adversus Epilepsiam expertum.

Recipe Hirundines centum, Castorei, radicum Pæoniæ maris, ana unciam unam. Vini Gallici albi q. s. Destillentur in Alembico. Bibat ager aquæ destillatæ singulis matutinis tres drachmas, purgando interim corpus per vices stibio, prout vires ferunt.

CAP. III.

De Hirundinibus in specie.

§. I.

Hirundo domestica. The Common or House-Swallow.

Fœmina, quam appendi fecimus, vix unciam unam æquabat : à Rostro ad caudam extremam 7 digitos longa ; alis expansis 12½ digitos lata. Rostrium ei breve, nigrum, ad caput valdè latum, planum & depressum, in extremo acutum ; intus etiam nigricat. Verùm lingua ei & palatum flavescit. Riçtus seu hiatus oris amplissimus, ut inter volandum muscas faciliùs capteret. Lingua brevis, lata, bifida. Oculi majusculi, membranis nigris instructi : irides avellaneæ. Pedes breves, nigricantes. Extimus digitus medio ima sui parte adnascitur.

Caput, collum, dorsum, uropygium colore ceruleo saturo purpurascente pulcherrimè nitent. Tam supra quàm sub Rostro, sive in mento & syncipite macula obscurè sanguinea : sed quæ infra est multò est major. Gula collo concolor. Pectus & venter albicant cum aliquo rubore, ut & tegetes alarum inferiores.

Cauda forcipata 12 pennas continet, quarum extimæ proximas digitali longitudine superant, mucronibus acutis : Interiores exterioribus ordine breviores ; verùm minori differentia. Omnes caudæ pennæ mediis duabus exceptis nigrae, & maculis albis singulis in eadem recta ad caudam transversa dispositis ornantur. Alarum Remiges 18 nigricant pariter : verùm vestitricæ omnes pulchro colore ceruleo splendent.

In ventriculo scarabæos invenimus ; in pullorum ventriculis lapillos multos pelucidos inæquales, colore pulchro vinaceo tinctos, non procul ab oris vermiculos exiguos in spiras convolutos, 3 digitos longos. In caminis nidificant.

Harum avium ingentem copiam Valentia Hispaniæ in foro venalium vidi sub finem Septembris.

Quo abeant vel ubi latitent hirundines hyberno tempore, nec inter rei naturalis scriptores convenit, nec nobis sanè compertum est. Verisimilius tamen videtur eas in regiones calidiores Ægyptum putà aut Æthiopiam avolare, quàm vel in arboribus cavis, vel in foraminibus rupium aut veterum ædificiorum, vel in aquis sub glacie (ut Olaus refert latere. In Ægypto, teste Herodoto, perennant, sci. illæ quæ ibi nascuntur, inquit Aldrovandus, nam alioqui nostræ eò in hyberna avolant. Hyematum, inquit Petrus Martyr, Alexandriam Hirundines, Milvos ceterasque volucres è nostris regionibus Europæis transvolantes tendere cognovi.

Coloribus, ut aliæ multæ aves, interdum variant. Ego sæpius domesticas Hirundines vidi prorsus candidas, inquit Aldrovandus : Quòd si verò quis albas desiderat, ova earum dum cubant olivâ illinat.

§. II.

Hirundo egestis Plinii sive rustica. The Martin, or Martlet.

A Summo rostro ad extremam caudam 6 digitos longa est. Alis expansis 10½ digit. lata. Caput ei planum. Rostrium quoque planum & depressum valdè, ut in domestica, ubi capiti inferitur ½ digiti unius latum, extremo acutum. Mandibulum superius inferiore paulò longius. Os intus flavescit. Lingua bifida. Oculorum irides avellaneæ. Pedes exigui. Planta nuda, in qua apparent extremorum digitorum fundi membranulâ conjuncti.

Ungues albi. Pedes ad unguis usque alba lanugine seu plumulis vestiti : quâ notâ ab aliis congeneribus facillè distinguitur.

Caput, collum, dorsum, cauda, alæ ejusdem cum domestica coloris, obscurioris tamen, nec adeò splendentis : Uropygium, pectus, venter nivea. Sub mento albor nonnihil obscurior est. Remiges alarum pennæ 18. A decima sex vel septem sequentes extremis latiusculis sunt & crenatis. Interiorum apices alben. Cauda minus forcipata quàm in domestica. Pennæ à mediis exteriores interioribus ordine æquali ferè excessu longiores, secus quàm in Domesticæ cauda, (cujus, ut dixi) extimæ pennæ proximas insigni longitudine superant, triplo saltem aliarum supra alias excessus. Longitudo autem extimarum 2½ digit. mediarum 1½.

In pullorum ventriculis lapillos nullos invenimus, muscas & scarabæos plurimos. Nidum ut domestica extruit rotundum, ex simili quoque materia, non tamen in caminis sed sub fenestris tectorum suggrundis, &c. Differt præterea, quòd Hirundinis domesticae nidus aliorum instar semicircularis sit, & superiore parte totus apertus; hujus verò nidus supernè tectus, rotundo tantum ad latus foramine relicto, per quod ipsa intrat & exit.

§. III.

Hirundo riparia Aldrov. The Sand-Martin or Shore-bird.

A Vicula hæc in Hirundinum genere minima est ex nobis cognitis, à summo rostro ad extremam caudam $5\frac{1}{2}$ digitos longa. Rostrum parvum, acutum, depressum, nigrum, ut in genere hirundinaceo, ab apice ad angulos oris dimidium digitum longum. Lingua bifida. Oculi grandes. Pedes ex albo fusci. Ad fundum postici paucae & exiguae admodum plumulae succrescunt, aliæ tibie ad articulos nude.

Caput, Collum, Dorsum obscure fusca seu coloris murini. Mentum, pectus, venter alba. Ad inum gulae torquis ejusdem coloris murini collum cingit. Remigum alarum & caudæ pennarum idem numerus qui in aliis. Sunt autem remiges reliquo dorso nigriores, a decima ad ultimam omnes paris longitudinis: sex à decimâ proximè frequentium apices crenati. Mediæ caudæ pennæ digitos $1\frac{1}{2}$, extremae $2\frac{1}{2}$ longæ sunt.

In riparum foraminibus nidificat. Ova quinque aut sex ponit. Nidum è stramine, cauliculis plantarum, &c. construit, plumulis immediatè ovis substratis.

Ab agresti Plinii hirundine differt, quòd in illa uropygium album & pedes ad ungues usque plumosi.

Hujus generis magna copia Valentiam Hispaniæ æstivo tempore venum adfertur, in usum culinae, ubi aucupes & rustici *Papillon di montagna* illas appellant. Frequens est in Hollandia nec minus in Anglia nostra.

§. IV.

Hirundo apus. The black Martin or Swift.

Hirundinum omnium nobis hæctenus cognitarum maxima est. Caput ei prægrande. Rictus seu hiatus oris ingens. Rostrum alioqui perexiguum, nigrum, debile, in quibus cum Caprimulgo convenit, versùs nares in latitudinem compressum. Lingua lata nonnihil bifida. Nares longæ, obliquæ, versùs caput obtusæ, versùs apicem rostri acutæ. Oculi magni: Irides avellaneæ.

Colorum nulla ferè in toto corpore varietas; tam prona namque quàm supina facies, ut & alæ caudæque fusca, cum aliqua viroris obscuriore tinctura. Sub mento macula insignis ex cinereo albicans.

Pennæ remiges in utraque ala 18, in acutum cuspidem omnes desinunt, præcipuè exteriores. Cauda circiter palmaris, forcipata, decem duntaxat pennis constans, à mediis ad extremas ordine longioribus, acuminatis.

Crura brevissima: Pedes minutissimi. Digniti omnes antici, minimus enim, qui in aliis posticus esse solet eodem versùs flectitur quò reliqui. In digito minimo unicum tantum ossiculum, in reliquis tribus, contra aliarum omnium quas hæctenus novimus avium normam, duo tantum, alterum brevissimum, alterum longius. Digniti autem ab ipso usque exortu omnes divisi.

Vesicula fellea parva. Ventriculus non admodum carnosus, è quo scarabæos aliisque insecta exemimus.

Amunt eam propter alarum longitudinem non posse se humo tollere, sed vel semper volitare; vel templorum, arcium aiorumque veterum adificiorum culminibus insidere.

Pondus $1\frac{1}{2}$ unc. Longitudo à summo rostro ad imos pedes 5 digit. ad extremam caudam $7\frac{1}{2}$. Distantia ab extrema ala ad extremam alam $16\frac{1}{2}$.

§. V.

Hirundo marina Aldrovandi.

Ex Aldrovando.

AVem hanc Laris omnino annumerandam censemus. Hirundine (inquit) longè major est & pedes longiores obtinet. Ventre toto ad pectus usque candicat, Capite, alis & dorso fuscescit. Alæ & cauda ut in Hirundinibus longissimæ sunt, & colore nigricant,

nigricant, intus verò fuscescunt. Cauda bifurcata est. Rostrum robustum, nigrum ut in Laro, rictu maximo eoque coccineo. A rostro per oculos ad pectus ferè usque notabilis linea atra defertur, & velut torquem propè pectus constituit. Pedes sunt atterrimi & Hirundineis ut dixi majores. Hirundo marina ob similitudinem Aucupibus dicitur. Hæc Aldrovandus.

§. VI.

Hirundo Americana Brasiliensibus Tapera dicta Andorinha Lusitanis, Margg.

NOstratibus similis est, ejusdem magnitudinis & eodem modo circumvolitans. Rostrum breve, latiusculum habet & nigrum : os amplum, quod aperire ultra oculorum regionem potest, ut *Ibijau* major : oculos elegantes, nigros : alas longas deficientes cum fine caudæ ; quæ latiuscula est. Crura & pedes ut nostratibus. Totum caput superius, collum, dorsum, alæ & cauda pennas habent coloris ex fusco cum griseo mixti : Remiges alarum & caudæ extremitas paulò magis fuscescunt reliquis partibus. Sub gutture & in pectore grisei est coloris cum albo mixti : Venter est albus, uti & sub cauda albet. Crura & pedes fusci. Hæc fortè avis ab Hirundine apode non differt specie : siquidem apud nos etiam in Europa Apus colore variat : vidimus enim & habemus duas Hirundinis apodis picturas, alteram undique nigram, alteram ventre albo, in libro iconum avium ad vivum pictarum quem Norimbergæ Germaniæ emisimus.

§. VII.

Hirundo Sinensis nido eduli Bontii.

IN tractu maritimo oræ Sinensis, aviculæ parvæ discolores Hirundinum specie, certo anni tempore, ubi æstus prolificandi eas invasit, è locis mediterraneis ad mare in scopulos meant, & ex spuma maris basin scopulorum alluentis tenacem quandam materiam colligunt, sive ea Balænarum, seu aliorum piscium sit semen, ex qua nidos suos ædificant, in iisque ova ponunt & pullos excludunt. Cæterum Chineses hos nidos è scopulis avulsos ingenti quantitate per Indiam venales ferunt, gulosis in summas delicias, qui eos Gallinæ seu Vervecis decocto dissolutos avidè devorant, & Ostreis, Fungis & cæteris gulæ irritamentis longè anteponunt.

Hoc genus nidos aliquoties vidimus in musæis dictis curiosorum. Nidi hi, referente Olao Wormio in *Museo suo lib. 3. cap. 21.* hæmisphæricæ figuræ sunt, ovi Anserini magnitudine, substantiâ ichthyocollam referente. De facultatibus inquit *Joan de Laet* in Epist. ad Wormium, variant; alii enim aliquid Venereum eis tribuunt, alii non. Scribit autem se didicisse ab eis qui cum summa potestate Indiæ Orientali præfuerunt, Aviculas hæc ad oram Indiæ quæ *Coromandel* vulgò dicitur & præcipuè circa Patanem inveniri.

CAP. IV.

Aves tenuirostræ quibus cauda unicolor.

Curruca Eliota, An Magnanina Aldrov. The Hedg-sparrow.

A Laudæ pratorum aut Rubeculæ ferè magnitudine est. Rostrum ei tenue, longiusculum, nigrum; Lingua bifida, cornea, extremo nigra : Nares scaphoides aut Phaeoli figuræ : Oculorum irides avellanæ : Aures magnæ, patulæ.

Color in supina corporis parte varius ex nigro & sordidè ruffo, mediis plumarum circa scapum partibus nigricantibus, exterioribus sordidè ruffis. Caput & collum nonnihil cinerascunt, maculis mediis obscurioribus. Infimum dorsum supra uropygium virefcit aliquantulum & maculis destituitur. Alarum Remiges fuscæ, oris exterioribus subruffis. Pennæ secundi ordinis interiores apicibus summis punctulis albicantibus singulæ singulis insigniuntur : vestitricæ minores corpori concolores. Extimâ alæ pennâ perbrevis, quâ nonnullæ aviculæ carent, donatur. Cauda duorum circiter digitorum, tota fusca, nec ulla colorum varietate insignis. Prona pars corporis cinerea : imus tamen venter albicat : in nonnullis avibus obscurior est & plumbea.

Crura & pedes ex incarnato flavicant. Ungues fusci. Posticus major & longior. Extimus digitus medio, ut in aliis aviculis, imâ sui parte adnascitur.

Testiculi

Testiculi in mare ingentes. Cæca rotundiora & solito tumidiora nobis visâ sunt. Ventriculus non admodum musculosus. Nidificat in sepibus. Stolica est avis & facillimè capitur.

Fortè hæc avis est quam Gesnerus Currucam suam primam facit, cuiusque figura habetur apud Aldrovandum *Ornithol. lib. 17. cap. 34.*

Magnanina.
* Lib. 17. cap.
28.

Magnaninam suam * Aldrovandus his verbis describit. Avicula est magnitudine Passeris, rostro tenui, acuto, nigro: pronè ad ventrem usque ex albo cinerea: ventre albicat: Retro oculos notabilis macula est coloris ferè castanei, quo colore vertex quoque conspicitur. Alarum pennæ majores nigricant. Cauda colore est minùs quàm dorsum spadiceo. Crura & pedes flavescunt, unguiculi nigricant. Aucupum alii Magnaninam, quasi fabri munus obeuntem, fortè quod rostro sonorè tundat dum muscas capit; alii *Passere matto*, id est, Passerem stultum nuncupant, fortè a colore, qui ferè ad spadiceum accedit, vel potiùs quòd facillimè sese capiendam præbeat.

CAP. V.

Ficedula an quarta Aldrov? an potiùs septima Eiusdem? Beccafigo Florentia cui aliarum avium affinium ex Aldrovando descriptiones subjiciuntur.

Perexigua est hæc avicula, vix Linariæ vulgari par: Corpore breviusculo. Color capitis, Dorsi, alarum & caudæ, ex cinereo seu leucophæo viridis, nonnullis ex fusco viridis.

Remigum alarum & pennarum caudæ numerus idem qui in reliquis omnibus aviculis. Remiges autem fulcæ seu murinæ, scapis nigris, fimbriis exterioribus viridibus. Minores ordines alas subtus vestientium flavescunt. Cauda duos circiter digitos longa, minimè forcipata, tota fusca.

Venter albus seu argenteus. Pectus nonnihil obscurius cum aliqua flavi tinctura.

Rostrum breve. Mandibulum superius nigrum, inferius subcæruleum. Os interiùs carneum seu rubicundum. Crura brevissima. Pedes subcærulei, aut interdum plumbei.

Nulla colorum varietate insignis est hæc avicula, adeò ut perdifficile sit eam verbis describere, & ab aliis omnibus notis characteristicis distinguere.

In dissectæ ventriculo vinacea aliisque femina inveni.

Dominus *Jessop* in agro Eboracensi captam ad nos transmisit sub titulo *Pettichaps.*

Ficedula septima Aldrov. seu Scatarello.

Ficedula septima Aldrovandi, quam Bononiensibus suis *Scatarello*, Genuensibus *Beccafigo* nuncupari ait, tota ferè ex cinereo fuscescit, maximè per dorsum & partes supinas, nam pectus lutescit; pedes nigri sunt: præterquam colore pedum cum hac ave convenit.

Muscicapa secunda Aldrov. seu Borin Genuensium.

Nec multùm huic dissimilis est Muscicapa secunda seu *Chinin* Bononiensium, Genuensibus *Borin* dicta *Aldrov.* Regulo paulò major est. Rostrum ei gracile & acutum, infingendis muscis perquam idoneum. Caput superius, sicuti collum quoque ac dorsum colore cinereo diluto: caput inferius, gula, pectus ac venter ex albo ad luteum tendunt; dilutiùs tamen in pectore & ventre. Alæ superius leucophææ, inferius ejusdem coloris sed dilutiùs: Uropygium album. Cauda, quæ duodenis pennis constat, tres digitos longa, ejusdem cum alis coloris. Pedes & crura spadicea; unguiculi oblongiusculi & graciles.

Salicaria Gesneri.

Salicaria quoque Gesneri huic vel eadem est, vel certè congener. Avicula est, inquit, minima, colore partim fusco, ut parte prona, partim subflavo, ut supina, partim albicante, ut per latera & juxta collum, cruculis subruffis. Muscis & araneis aliisque circa salices vermiculis vescitur, quibus ut fruatur alias aviculas abigit. Rostro est gracili recto.

Boarina Aldrovandi.

Meminit Aldrovandus alterius avis sub titulo Muscicapæ primæ, quam in agro Bononiensi à persequendo boves Boarolam seu Boarinam nuncupari ait. Avicula est oblonga, rostro etiam oblongo; ex fusco rufescente; colore per totum dorsum & caput ex plumbeo, cinereo & subluteco mixto. Gula & venter totus candicans; pectus verò nigris maculis distinguitur. Alæ ex nigro lutescente albòque variæ. Cauda longiuscula, nigra, ad latera alba: Tibiæ & pedes nigricant.

CAP. VI.

An Stoparola aut Stoparole similis Aldrov? An Moucherolle Bellonii?

Magnitudine & colore Passerculo fœminæ simillima est, verùm corpore longiore & tenuiore. Caput, collum, dorsum, in univèrsum supina pars tota obscurè cinerea aut fusca [colore murino] Alæ tamen & cauda medio dorso obscuriora sunt; & in ipso vertice maculæ obscuriores diligenter intuenti apparent. Prona pars tota albida. Scapi pennularum in pectore nigricant. Gula & latera nihil rufescunt. Cauda 2¹ digitos longa, tota fusca, ut & alarum Remiges majores, interiorum enim margines externi ex flavo albicant. Extima alæ penna perbrevis. [Alæ nothæ & interiorum secundi ordinis pennarum apices ex flavo albide in nonnullis.]

Rostrum rectum, nigrum, ad nares latiusculum & depressum. Mandibula superior secundum longitudinem in angulum assurgit, unde rostrum velut triangulum videtur, estque inferiore paulo longior, apice adunco. Rictus seu hiatus oris amplus. Os intus flavum. Lingua bifida & profundè incisa, ad latera hirta. Crura brevia, nigra: Pedes quoque exigui, nigri. Digitus extimus ad fundum medio adnascitur.

Fel flavum. Testes parvi nigri. In ventriculo scarabæi, muscæ, &c. Hortos æstate frequentat in Anglia. Pullis & juvenculis dorsum maculis albis & nigris varium.

Avicula hæc à *White-throat* differt, quòd cauda tota unicolor sit: à *Beccafico* colore, qui huic cinereo-fuscus est, illi cinereo-viridis: ab utraque tum magnitudine, tum figurâ rostri latâ, depressâ, triangulari.

Stoparolæ & Stoparolis similis *Aldrov.* descriptiones superiùs dedimus in capite de Alaudis. *Moucherolle* Bellonius sic describit. Magnitudine est *Currucæ*, in sylvis degit & muscis præcipuè vescitur, unde & *Moucherolle* nuncupatur. Passeri adeò similis est, ut nisi moribus dum vivit & rostro cum mortua est ab eo distinguatur. Crura pedesque robustos habet; pedes etiam nigros. Rostrum gracile est & oblongum ut *Rubeculæ*; cauda etiam longiuscula: in summa per omnia similis est *Passeri* pusillo, agrestis, in quercubus degenti, excepto Rostro & cantu suaviusculo. Cum volat in sylvis & dumis latitat. Hujus avis descriptio *Currucæ* nostræ potiùs quàm *Avi* in hoc capite descriptæ convenire videtur.

Tigeguacu Brasiliensibus Marggrav.

Ob rostri figuram pariter depressam & triangularem hanc præcedenti subjungo. Est autem (inquit *Marggravius*) *Passeris* magnitudine, aut paulo major. Rostellum habet breve, triangulare, latiusculum, nigrum: ocellos Sapphyrinos. Crura & pedes cerei coloris, unguiculis fuscis. Digni dispositi more vulgari. Tota avicula vestitur pennis coracinis: at in summitate capitis maculam habet clypeiformem splendentis sanguinei coloris. Totum dorsum autem ferè & utramque alam superiùs ad partem obtendit macula nigro-cærulea Cauda brevis & nigra.

CAP. VII.

Ruticilla. The Redstart. Φωκινεος Græcis.

Pectus, uropygium, partes subalares ruffæ. Venter imus albet. Caput, collum, dorsum, colore plumbeo imbuuntur. Synciput maculâ albâ insignè. Hanc linea nigra ab oculis & rostro separat, quamvis utrinque ultra oculos ad occiput produci videatur, & caput plumbeum circumambire. Gula & maxillæ sub oculis nigræ, admixto in plumularum extremitatibus griseo colore dicto. In fœmina dorsum ex cinereo fuscum: gula cinerascit: pectus ruffum: Venter albidus.

Remiges alarum 18 ut in reliquis, fuscæ omnes. Tegetes supra nigræ, infra ruffæ. Caudæ quinque utrinque exteriores pennæ ruffæ, mediæ duæ fuscæ, 2¹ digitos longæ.

Rostrum nigrum: Pedes quoque nigri in mare, in fœmina tum rostrum, tum pedes minus nigricant. Extimi digiti inum internodium medio adherescit. Lingua bifida. Os intus flavum: Oculorum irides avellanæ. Oculi nictitantibus membranis instruantur.

Scarabæis aliisque insectis vescitur. Æstate ad nos advenit.

Unciam

Unciam dimidiam pendet, longitudine quincunciali, latitudine alis expansis dodrantali.

Ruticilla ter-
tia Aldrov. t. 3.
P. 747.

Plures præter hanc Ruticillæ seu Phœnicuri species describunt Gesnerus & Aldrovandus. 1. Tertiam Aldrovandi, quæ Gesnero ita describitur. Maculâ albâ insigni- ne habet synciput: Pennæ sub rostro nigræ sunt: Caput cum dorso cinerei vel fulci coloris. Alarum pennæ fuscæ modicè ad ruffum inclinant. Ruffus color est in pectore, ventre & cauda; sed venter imus magis albicat. Cauda pennis octonis constat. Magnitudo totius infra Parum majorem est, Rubeculæ æqualis. Rostrum nigricat tenue, oblongum, rectum. Gesnerum in eo hallucinatum existimo, quod caudam pennis octonis constare scripserit, cum omnes omnino aviculæ Europææ duodecim in cauda pennas obtineant. Quarta Aldrov. huic per omnia simillima est, nisi quod alba illa Syncipitis macula in longam lineam sit immutata. Tergus etiam magis videtur cinereum, neque podex albus.

Rotſchwen-
zel Gesneri
Aldrov. t. 3.
P. 748.

Wegſtecklin
Gesneri. Al-
drov. t. 3.
P. 749.

2. *Rotſchwenzel* Gesneri à caudæ rubedine dictam, quam ex picturâ Argentorato missâ descripsit; idcirco nos plura de ea non adferemus: nam picturæ illæ nobis semper suspectæ sunt. Videtis descriptionem apud Gesnerum.

3. *Wegſtecklin* circa Argentoratum dictam *Gesneri*. Pectore erat cæruleo; parte inter pectus & ventrem mediâ ex flavo subruffa: qui color etiam in pennis caudæ (supinis) non usque ad extremum tamen & circa uropygium ei erat. Rostrum breviusculum: Venter cinereus, non albus ut in Argentoratensi pictura: Crura fusca, non ruffa, ut in eadem: & plumæ sub rostro statim non cæruleæ sed fuscæ & variæ. Nomen Germanicum, partim à viis ei impositum est; nam circa vias, itinera & agros versatur, & indè (ut conjicimus) vermiculos & alia in terra obvia (semina) ad cibum legit, partim à cæruleâ pectoris maculâ, quantum conjectura assequor.

Phœnicurus (inquit Aldrovandus) tota æstate nobiscum degit, in fine verò autumni avolat, aut sese abscondit, & verno tempore ad nos redit. Vesicitur eisdem quibus Erithacus, nempe muscis, micis panis, item ovis formicarum, & ni fallor araneis quoque. Nidulatur in excavatis arboribus.

C A P. VIII.

Rubecula sive Erithacus Aldrov? 'Ερῖθᾶκος. *Arist.* The Robin-red-breast, or Ruddock.

UBique fere gentium notissima est isthæc avicula, a pectore rubente denominata, ut proluxa descriptione omnino non indigeat. Est autem pondere semunciali: longitudine à summo rostro ad ultimam caudam semipedali: latitudine inter extremitates alarum extensarum dodrantali. Pectoris color rubeus est aut mali Aurantii æmulus, qui oculos etiam & supremam rostri partem ambit. Venter albus. Pars supina, caput, collum, dorsum, cauda ex fusco viridis seu flavicans, ut in Turdis [an potiùs cinereo-viridis?] Colorem rubeum à capite & collo areola cærulea dividit. Sub ala coloris aurantii nonnihil cernitur.

Remigum alarum exteriores limbi dorso ferè concolores. Secundi ordinis pennæ mediæ ab exteriore apicum suarum parte crocescunt ex albo. Interiores Remigum margines nonnihil flavescunt. Cauda 2½ digitos longa 12 pennis componitur.

Rostrum tenue, fuscum, dimidio digito longius, lingua lacera & bifida. Oculorum irides avellanæ. Pedes ex nigro fusci, necnon digiti & ungues. Extimus autem digitus medio, ut in reliquis, imâ sui parte adnascitur.

Hyberno tempore ad victum quærendum etiam domos subintrat; hominibus chara & socia: æstate (ut inquit Turnerus) ubi in sylvis satis superque alimenti suppetit, nec ullo infestantur frigore, cum prole ad desertissima quæque loca secedunt. Avis est solitaria & quæ sola pascitur, unde natum proverbium, *Unicum avustum non alit duos Erithacos*. De nidulationis ejus modo Turnerus ex inspectione sic prodidit. In densissimis vepretis & frutectis, ubi multa quærna folia reperit, nidum construit, & jam constructum opere veluti topiario foliis contegit. Nec ad nidum ubique patet aditus, sed unâ tantum viâ ad nidum itur. Eâ quoque parte qua nidum ingreditur, longum struit ex foliis ante ostium nidi vestibulum, cujus extremam partem pastum exiens, foliis claudit. Hæc quæ nunc scribo admodum puer observavi, non tamen inficias iverim quin aliter nidulari possit. Si qui alium nidulandi modum observaverint, edant, & hujusmodi rerum studiosis & mihi cum-primis

primis non parum gratificabuntur. Ego quod vidi, aliis candidè sum impertitus. Mas à fœmina (inquit Olina) dignoscitur pedibus nigrioribus & pilis quibusdam seu barbulis ad utrumque rostri latus. Vermiculis, aliisque insectis, formicarum ovis, micis panis, &c. vescitur.

CAP. IX.

Luscinia seu Philomela, Græcis Ἀὐδή. Angl. The Nightingale.

Luscinia inter aves canoras facilè princeps, magnitudine est Carduelis aut Ruti-
cilla: corpore longiusculo: pondere unciali: longitudine à summo rostro ad
extremam caudam septunciali: latitudine inter extremitates alarum exten-
sum unciarum 10 $\frac{1}{2}$. Color in supina parte v. g. capite, dorso toto, alis fulvus dilu-
tior cum aliqua vitoris mixtura, qualis in Turdo Iliaco cernitur. Cauda saturatione
fulvo tingitur, velut Rutcilla. Venter totus albicat. Partium subalarium, pectoris
& gutturis color obscurior est, admixto viridi. Pennæ in utraque ala remiges 18,
præter extimam breviusculam: in his pinnulæ ad scapum interiores livent, exterio-
res fulvescunt. Cauda fulva, non forcipata, 2 $\frac{1}{2}$ digitos longa, 12 pennis componitur.
Rostrum tenue, rectum, longiusculum, ab apice scilicet ad angulos oris mensurâ sumptâ,
digitale ferè, fuscum aut subnigrum: Mandibula superior paulò longior inferiore ni-
griorque; inferior ad radicem pallidior & incarnata. Rostrum autem figurâ suâ Tur-
di aut Merulæ rostrum imitatur. Lingua non adeò brevis. Os intus flavum: oculo-
rum irides avellaneæ. Aures magnæ. Pedum & unguium color carneus obscurior
[Olina colorem carneum pallidum seu ad album accedentem pedibus tribuit.] Verùm
color pro ætate variat, in juvenibus dilutior, in adultis saturator. Extimi digiti an-
tici proximè inter se æquales, quos medius tum crassitie tum longitudine, multùm
superat. Calcaneum validum, non tamen longum ut in Alaudis. Extimus medio imâ
parte adnascitur. Intestina decem digitos longa: Appendices minutissimæ.

Nullâ ferè colorum varietate insignis est hæc avis, notissima tamen à cantu noctur-
no. Cùm autem cantus mentio incidit, omittere non possum quin memorem quæ gra-
vis imprimis autor Plinius de Philomelæ in canendo peritia, studio, suavitate, vocum-
que multiplici varietate & modulatione elegantissimè disseruit. *Lusciniis, inquit, di-
ebus ac noctibus continuè quindecim garrulus sine intermissu cantus, densante se frondi-
um germinè, non in novissimum digna miratu ave. Primum tanta vox tam parvo in cor-
pusculo, tam pertinax spiritus. Deinde in una perfecta musice scientia modulatus editur
sonus: & nunc continuo spiritu trahitur, nunc variatur inflexo, nunc distinguitur conciso,
copulatur intorto, promittitur revocato, infuscatur ex inopinato; interdum secum ipse murmu-
rat; plenus, gravis, acutus, creber, extensus, ubi visum est vibrans, summus, medius, imus:
breviterque omnia tam parvulis in faucibus, quæ tot exquisitis tibiærum tormentis ars ho-
minum excogitavit: ut non sit dubium hanc suavitatem præmonstratam. Ac nè quis dubi-
tet artis esse, plures singulis sunt cantus, nec iidem omnibus sed sui cuique. Certant inter se,
palamque animosa contentio. Vita morte finit sepe vitam, spiritu prius deficiente quam
cantu. Meditantur alia juniores, versisque quos imitentur accipiunt. Audit discipula in-
tentione magna, & reddit, vicibusque reticent. Intelligitur emendata correctio & in do-
cente quedam reprehensio.* Hactenus Plinius. Quæ Recentiores Luscinia laudibus rhe-
toricati sunt, lubens prætereo, cùm pleraque omnia Plinio debentur, vel iidem ver-
bis, vel paucis tantùm immutatis repetita, vel saltem ad eorum quæ ex ipso retuli-
mus imitationem composita. Hæc autem quamvis apud me vix fidem invenient, cre-
dibilia omnino videbuntur si cum iis conferantur quæ de harum avium in sermoni-
bus hominum imitandis mira facultate Gesnerus ex familiaris cujusdam sui relatu me-
morizæ prodidit. His (inquit) adjicere libuit narrationem quam amicus, vir doctissi-
mus & fide dignus, ad me perscripsit. Quoniam de avibus perscripturus es dicam tibi
de Luscinia sermones hominum imitantibus mirabile quiddam ac propemodum incre-
dibile, quod tamen & verissimum est, & ipse his meis auribus audiivi, atque expertus
sum proximis comitiis Ratisbonensibus anni 1546, cùm istic in publico Diverforio ad
Auream Coronam agerem. Habebat hospes tres Luscinias separatim collocatas, ità ut
singulæ singulis caveis opacis includerentur. Per id verò tempus vernum, quo alio-
qui continuè & indefessè cantare solent, adversa valetudine ex calculo ità laborabam,
ut quàm minimum mihi somno indulgere liceret. Tum circa & post quidem mediam
noctem, cùm nihil usquam turbaram esset, miras altercationes & æmulationes duarum

Lusciniarum Germanico sermone inter se colloquentium audivisses, planè hominum sermones imitantium: me ob admirationem propemodum obstupescere. Promere enim ac conferre inter se nocte, silentio hominum factò, quicquid interdiu ab hospitibus colloquentibus inaudierant ac meditata fuerant. Duæ autem erant inter eas hujusartis insignes ac præcipuæ, vix 10 pedum spatio disjunctæ, tertia longè remotior aberat, quam non ità lecto decumbens exaudire poteram. Sed duæ illæ, mirum dictu, quàm invicem altera alteram laceſſendo, ac respondendo altera alteram invitabant, nec voces tamen simul confundebant, sed potiùs alternatim reddebant. Præter autem quotidiana, ac recenter à convivis prolata, duas potissimum historias mutuò inter se prolixè, & à media nocte in auroram usque, donec nullus hominum strepitus fieret, decantabant, & ea quidem modulatione sua nativa & vario inflexu vocis, ut nisi intentus nemo hominum facilè ab illis bestiolis expectasset vel animadvertisset. Et quærenti mihi ex hospite, num linguæ earum fortassè novaculæ solutæ essent, aut aliquid eloqui edoctæ, respondebat, minimè: num ità animadvertisset aut intelligeret quæ noctu occinerent, similiter negabat. Idem dicebat familia tota. Ego verò, qui totas noctes dormire non poteram, auscultabam bestiolas avidiùs ac diligentius, industriam earum & certamen profecto admiratus. Altera historia erat de Pincerna seu Oikete, ejusque uxore, quæ postulantem maritum profecturum in bellum sequi noluerat. Conabatur enim maritus uxori, quantum ex aviculis animadvertēbam, persuadere spe prædæ, ut Diversorio eo servitiòque relicto, secum proficisceretur in bellum. Illa verò recusans sequi, vel Ratisbonæ mansuram vel Norimbergam abituram se recipiebat. Fuerat utrinque magna & longa contentio, sed amotis (quantum intelligebam) arbitris, atque hero incio, hancque totam reddebant aviculæ. Siquid enim secretius tacendūque magis inter disputandum fortè evomuerant, illæ prodebant, ceu nescientes discrimen inter honestas inhonestasque voces. Et hanc quidem contentionem & altercationem bestiolæ sæpe noctu repetebant, ut quæ firmissimè, ut conjiciebam, hærebat, ac probè meditata fuerat. Altera erat tunc imminentis belli Cæsaris contra Protestantes historia & seu præcinium quoddam. Rem enim omnem, quæ paulo post accidit, veluti præſagientes, ac vaticinantes decantare vixit. Tum & immiscebant ea, quæ antea contra Ducem Brunsvicensē gesta erant. Sed ego puto aviculas illas habuisse omnia ex Nobilium seu Capitaneorum quorundam privato & clandestino colloquio, quod eo loci, ubi aviculæ detinebantur tanquam in publico diversorio frequens esse potuit. Hæcque nocte (ut dixi) præsertim post mediam, cum profundum esset silentium, faciebant: interdiu verò magna ex parte filebant, & nihil quàm apud se illa quæ fortè in mensa convivæ vel deambulando conferebant, meditari videbantur. Ego profecto nunquam Plinio nostro credidisset multa adeò miranda de aviculis illis scribenti, nisi ipse has bestiolas talia promentes, & oculis vidisset & hisce auribus audivisset. Neque satis ex tempore tamen jam ista ad te omnia perscribere possum & singula comminisci. Hactenus ille.

Locus.

Frigoris admodum impatiens est Lusciniæ, ideòque hyceme vel latitat, vel in loca tepida abit. Hibernia, ut refert Boterus, Lusciniis prorsus caret, quod an verum sit necne me latet: in Angliæ nostræ Meridionali parte æstate frequentissimæ sunt, in Septentrionali rariores. Aliquæ humi sub sepibus, nonnullæ in ipsis fruticibus viridibus & densis nidificant. Ova autem pariunt quinque vel sex.

Italis *Rossignolo* dicitur à colore ruffo seu fulvo, vel, ut Aldrovando videtur, à Latino diminutivo Lusciniola.

In Italia aviculis illis quæ mense Augusto & Autumno pinguescunt, & Ficedulæ indiscriminatim vocantur, aucupes etiam Lusciniæ annumerant.

Vere nidum construit, mense Maio, ex foliis arborum, paleis & musco.

CAP. X.

* Lib. 17. cap. 36.

Atricapilla seu Ficedula * Aldrov. Σινάδης & Μοαγνίληϋς Græcis:
Italis Capo negro. Anglicè The Black-cap.

Perexigua est hæc avicula, pondere semunciali, longitudine à rostri mucrone ad ultimam caudam semipedali; latitudine inter extremitates alarum extensarum, dodrantali. Caput summum nigrum, unde ei nomen; collum cinereum, dorsum totum obscurè viride. Pennæ alarum remiges 18, fusæ, nisi quòd earum fimbriæ seu oræ extremæ parum vireſcant. Caudæ pennæ 12, digitos 2½ longæ, æquales ferè, apicibus

apicibus mucronatis, colore fusco cum aliqua viroris tinctura. Prona pars colli, guttur, pectus antierius dilute cinerascit; imus venter ex albo flavescit. Rostrum rectum, gracile, nigrum, longius & tenuius quam in Paris: Lingua bifida & hirta. Pedes plumbei; unguiculi nigri. Extimus digitus medio imâ sui parte adnascitur. Fœminæ caput fuscum seu castaneum potiùs quam nigrum. Frequens est in Italia: in Anglia quoque sed rariùs invenitur, Turnero nequicquam contradicente.

Gesnerus caput eis prima ætate rubere ait, deinde nigrescere, idque in maribus duntaxat, nam fœminis semper rubere. Veteres Aticapillas incunte Autumno in Ficedulas mutari aiunt, vocem scî. & colores mutando, quibus tamen ego non accedo.

Ficedula quarta Aldrov.

AB hac specie fortasse differt quarto & quinto loco ab Aldrovando posita, colore supinè per caput, dorsum, alas & caudam ex fusco ad castaneum vergente. Fœmina pronè tota albeat, mas ex albo ad cinereum vergit. Alarum remiges in mare nigre sunt cum quibusdam intercurrentibus albis, in fœmina ad castaneum vergunt; quemadmodum etiam cauda, quæ in mare etiam est nigra. Contra fit in pedibus. Hi namque in mare sunt subcastanei, in fœmina nigri.

Ficedulæ in Creta abundant, Bellonio teste, atque etiam in Cypro insula, ubi magno numero sale condiuntur & in alias regiones deportantur: Apud nos in Anglia *Cyprus-birds* generali nomine innotescunt; suntque apud Mercatores nostros non minori in pretio ob saporis gratiam quam olim apud Italos; idque jure merito (inquit Aldrovandus) etenim cum duobus præstantissimis pomis, ficubus inquam atque uviviscantur, fit ut cæteris salubriores, probioris succi & facilioris concoctionis sunt. Ficedulæ autem Autumno præstantiores sunt, utpote pinguiore, propter alimentum eis tum abundans: quo tempore mirum quantum etiam nunc dierum in Italia fiunt.

CAP. XI.

Regulus cristatus Aldrov. lib. 17. cap. 1. *Trochilus* Plinio & * *Aristoteli*, cui ^{* Hist. anim.} ^{lib. 9. cap. 11.} & *Γρίφος* & *Βασιλεύς*; aliis voce diminutiva *Βασιλοῦς*: in Etruria Fior Rancio, i. e. *Flos Calendule*, à colore cristæ dicta.
The golden-crown'd Wren.

EST hæc avicula omnium quæ apud nos inveniuntur minima, nec plus unicâ drachmâ pendet. Longitudo à summo rostello ad extremos unguiculos quatuor pollices & dimidium, ad ultimam caudam 4: Alæ extensæ 6: digitis æquales. Vertex maculâ crocæ seu dilute coccineâ amænissimâ (quam cristam vocant) insignitur. Hinc ambitiosa illa Reguli & Tyranni nomina. Cristam hanc, seu coronam mavis dicere, marginibus fronte corrugata ad se adductis, cum vult visui subducit & occultat. Cristæ margines utrinque flavent, deinde linea latiuscula nigra eam finit seu circumscribit. Est autem oblonga, & in medio capite à rostro versus collum directè extensa. Colli latera pulcherrimo colore è flavo viridi splendent. Ambitus oculorum albi. Collum & dorsum totum ex viridi obscuro flavicant. Pectus fordidè albet. [Mihî J. R. descriptæ pectus & venter colore viridi languido diluebantur.] Alæ concavæ. Fringillæ alis non multum dissimiles. Remiges alarum pennæ, ut in omnibus fere aviculis, octodecim, fuscæ omnes, marginulis tamen exterioribus flaventibus, interioribus albicantibus. Apices quoque trium corpori proximarum albet. Verum præcipuè notabile est in hujus aviculæ alis, quod pennarum rectorium mediarum, exclusis scî. quinque extimis & tribus corpori proximis, pinnulæ ad scapum exteriores, qua supra vestitrices eminent, ad aliquod spatium seu latitudinem nigricent: unde cum alæ complicantur, maculam nigram satis grandem in earundem propè media parte hinc indè efficiunt. Extima remex penna perbrevis est & exigua. Primi ordinis tegetes apicibus albet, unde lineam albam ad alam transversam efficiunt. Superiùs etiam inter minores ordines macula habetur alba.

Cauda 12 pennis componitur, sesquidigitum longa, non forcipata, fusca; oris tamen pennarum exterioribus ex viridi flaventibus, mucronibus acutis.

Rostellum tenue, rectum, semunciale, nigrum. Pedes subflavi; unguiculi à colore pedum non multum abludunt. Lingua longa, acuta, bifida. Oculorum irides avellanæ.

Ventriculus parvus, musculosus, infectis plenus; unde eam (ut rectè Aristoteles) vermivoram esse constat.

Fœmina, ut in aliis plerisque avibus magis decolor est.

Norimbergæ primùm in foro venales vidimus, postea à D. Jessop amico nostro summo in sylvis montosis circa *Highbloe* propè *Hathers-edge* Pecci Derbientis cum plurimis aliis avibus rarioribus inventæ, captæ & ad nos transmissæ sunt. Idem Cl. amicus noster hîc quoque in vivario Middletoniano easdem invenit & Sclopeto transfixas ad nos detulit. Versantur plerunque in summitatibus arborum, præcipuè Quercuum. Aniles fabulæ sunt quæ de hujus aviculæ inimicitia cum Aquila feruntur. Aldrovandus eam sex septémve ova pîs non majora una vice edere scribit.

CAP. XII.

Regulus non cristatus * Aldrov. *An Asilus Bellonii?*
an Luteola Turneri?

* Lib. 17. cap. 2.

Regulo cristato par est aut tantillo major. Tota pars supina præter alas & caudam ex fusco seu cinereo virefcit. Uropygium reliquo dorso viridius est. Linea sublutea à naribus supra oculos ad occiput ferè producitur. Prona pars, pectus, v. g. gula, venter alba levi viroris tinctura diluitur, aliàs lutescit. Caudæ & alarum pennæ fuscæ, marginulis exterioribus virentibus. Plumulæ sub ala notha, & Remigum tegetes inferiores ex viridi pulchrè flavescunt.

Remiges pennæ octodecim, quarum extima perbrevis & exigua. Cauda duos digitos longa, non forcipata, duodecim pennis mucronatis componitur.

Rostrum tenue, rectum, acutum, semunciale, mandibula superiore exterius fusca; verum anguli oris & latera flavescunt. Os intus flavum. Narium foramina magna. Crura & pedes exigua, colore sordido succini. Extimus digitus anticus medio ad basin adhærescit. Ventriculus parvus voce stridet ut Locusta. Canora est; inter salices plurimum versatur. Per arbores autem & frutices continuè repit & cantat voce querula. Nidum ex musco & paleis construit, paucis intus plumis & pilis. Ova parit uno incubitu quinque alba, maculis rubris undique aspersa.

Varietas est in coloribus avium hujus generis, aliæ enim dilutiùs, aliæ intensius virent aut flavent, aliis venter albet absque ullâ viridis tincturâ.

Regulus non cristatus major.

D. Jessop ad me transmisit avem descriptæ per omnia exactè similem, sed duplo majorem, cujus etiam vox stridorem Locustæ referebat.

Jam ut Lector judicet an rectè Asilum Bellonii aviculæ huic eandem statuimus, Asili Belloniani descriptionem subjiciemus.

Asilus Bellonii.
* Avium lib. 7. cap. 6.

Asilus ergo Bellonii, ipso * describente, avium omnium excepto Regulo & Tyranno [i. e. Passere troglodyte & Regulo] minima, vel eâ certe nulla minor est. Rarè admodum non canit. Similis esset Regulo cristato, nisi crista capitis ei esset flava. Lutescit tamen in alarum plicis & earum extremitatibus, item caudæ & per tergus. Crura, pedes, ungues & rostrum nigrescunt, sed ambæ rostri extremitates aliquid lutei obtinent. Est autem longiusculum, debile, aptum capiendis vermiculis. Visitat bestiolis vivis, & grana averfatur degitque in umbrosis nemorum locis. Oestroteli aviculæ nomen est: Asilum Gaza vertit, ob parvitatem suam, quòd sci. Oestroteli infecto non multo major sit, dici credita.

Quod ad pondus & Magnitudinis mensuras Avicula duas drachmas pendet, ab apice rostri ad finem caudæ aut pedum quinque digitos longa, alis extensis 7 lata.

CAP. XIII.

Passer troglodytes * Aldrov. *Turnero & Bellonio perperam*
Regulus. The Wren.

* Lib. 17. cap. 3.

Drachmas tres pendet: ab apice rostellis ad finem caudæ digitos 4: extenditur: lata alis expansis 6: Caput, collum, dorsum ex fusco spadicea; uropygium magis spadiceum, ut & cauda. Dorsum, alæ, cauda lineis transversis nigris varia. Gula ex flavo pallida. Medium pectus albidius, inferius lineas nigras transver-

fas

fas obtinet, ut & latera. Imus venter ex fusco rufus. Apices pennarum secundi ordinis in alis tribus aut quatuor maculis parvis albis notantur. Tegetum caudæ apices consimilibus notulis pinguntur. Remiges in utraque ala 18. Cauda, quam erectam plerunque tenet, 12 pennis componitur. Rostrum semunciale, tenue, inferius flavescens superius fuscum. Os intus flavum. Oculorum irides avellaneæ. Posticus digitus ejusque unguis solito major & longior. Extimi digiti medio ad primum usque articulum adnectuntur. Per sepes & foramina reptat, unde & merito troglodytes dicitur; breves autem volatus facit.

Nidum facit juxta parietes domuum in posticis adibus aut stabulis stramine tectis, sed sæpius in sylvis & sepibus, ex musco foris, intus ex plumis & pilis. Is ovi erecti & in altero suo fine consistentis formam habet: in medio veluti latere ostiolum est, per quod ingreditur egrediturque. Cicurata suaviter cantillat, voce etiam altiore magisque sonora quam pro ratione virium debilis corpusculi, Maio mense præcipue: tunc etiam nidificat & parit. Ova novem aut decem aut etiam plura interdum edit.

Calculus renum & vesicæ, Aëtio auctore, perfectè sanat vel sale conditus & crudus in cibo acceptus, vel in ollulâ operculo addito ustus, cinere semel unius avis omni vel per se vel cum modico phyllo & pipere exhibitio; vel integer avulsis solummodo pennis & abjectis assatus.

Ornithologi recentiores ante Gesnerum omnes aviculam hanc pro Veterum Regulo habuerunt.

CAP. XIV.

Guainumbi Marggrav. *Johnston. Hist. nat. de Avibus. Guainumbique* Jo. de *Laet Descript. Ind. Occid. lib. 15. cap. 7. Gonambuch sive Gouambuch* Lerio *Hist. Amer. cap. 11. Theveto singularium Franciæ Antartice* cap. 48. *Tomineio* Josepho à *Costa Hist. natural. & moral. Ind. Occid. lib. 4. cap. 37. fortè ita dicta quod adeò levis sit, ut unum duntaxat tomino Hispanicum i. e. 12 grana pendeat. Ourisia i. e. radius Solis, sive Tomineio* Clus. *Exot. lib. 5. cap. 7. Passer mosquitus* Oviedo *Summarii* cap. 48. *Hoitzitzil* Franc. *Hernandez Rerum medic. novæ Hispan. lib. 9. cap. 11. Anglicè* The Humming Bird.

Avicularum omnium minimum est hoc genus cujus synonyma dedimus; plures autem sub se complectitur species seu differentias, de quibus in genere traditur.

1. Quod alas tanta pernicitate moveant, ut visu percipi motus minimè possit, adeò ut alis potiùs carere videantur: quòdque inter volandum strepitum quendam edant instar crabronis aut apiculæ, ut qui prætervolantes viderit crabrones potiùs quam aves esse existimet. Librant quoque sese alarum ope per longum temporis spatium in aere velut quietæ, adeoque flores rostellis suis carpunt inter volandum; non enim iis insident. Verùm cum ab uno loco ad alterum se conferunt tanta velocitate feruntur, ut volantes sæpissimè oculorum aciem omnino fugiant.

2. Quòd melle, rore & florum succo, quem rostellis suis seu potiùs linguis longissimis à natura ad id comparatis exugunt, alantur, ideoque vivæ captæ detineri non possunt sed moriuntur.

3. Quòd hyeme moriantur seu obdormiscant [pedibus ex aliquo ramo appensis aprico loco, secundùm *Franc. Lopez*; rostellis pinuum aliarumve arborum truncis affixis, secundùm *Hernandez & Recchum*,] vere reviviscant seu expergiscantur, unde & *Renati* Antillarum incolis appellantur. Tandiu sci. superstites esse aiunt, quandiu melligenarum herbarum flores, ex quibus aluntur, perdurant, quibus decidentibus integro semestri spatio obtorpescunt & immotæ manent, donec flores denuò renascantur. Nec nugæ sunt (inquit *Hernandez*) aut cuiquam debet esse dubium; servata quippe est non semel avis stipiti affixa intra cubiculum, & cum sex menses exanimis pependisset, quo tempore sibi à naturâ comparatum est revixit, ac demissa in vicinios agros volitavit. Credat *Judæus Apella*. Ego hujusmodi narrationibus non temerè fidem adhibere soleo. *Marggravius* scribit eas magno numero in sylvis inveniri per totum annum.

4. Ex harum plumulis iconas adeò dextrè & artificiosè effingunt Indi, ut coloribus pictæ videantur, cujusmodi plures vidimus apud harum rerum curiosos.

5. Quamvis omnes penè Hispani qui de rebus Indicis scripsère hujus aviculæ meminert, nullam tamen (quod mirum) ejus cantus mentionem faciunt; soli Lærius & Thevetus Galli adeò sublimem & suavem illi cantum tribuunt, ut Luscinia nostræ non cedat; quem è tantillo corpusculo nemo qui non audiret & conspiceret prodire posse sibi facillè persuaderet. Marggravius asserit eas non canere sed clamare *screp, screp, screp*, uno sono & continenter ferè ut passeris. Hujus novem species describit Marggravius *lib. 5. Hist. natur. Brasiliæ, cap. 4.*

1. Totius corporis aviculæ longitudo ab initio capitis (ubi rostrum est insertum) ad exortum caudæ duorum digitorum. Capitis magnitudo unà cum pennis magnitudinem Cerasi dulcis mediocris æquat; colli longitudo tres quartas partes digiti; corporis longitudo unius digiti est & quadrantis. Magnitudo autem corporis cum pennis olivam grandem vix æquat. Rostellum habet sesquidigitum longum, subrotundum, æquale, tenue & valdè acuminatum, rectum, paululum tamen versis extremitatem deorsum versum. Color hujus niger excepta inferiore parte propè exortum ubi rufescit. Linguam habet duplicatam seu bisectam, tenuissimam instar serici fili tenuissimi, albam, longam, ità ut illam longè extra rostellum possit exerere: Ocellos parvos nigros; crura & pedes minimos brevèsque nigri coloris; in pedibus quatuor digitos, tres anteriùs, unum posteriùs versum, longis, semilunaribus acutissimisque unguiculis nigris præditos. Caudam habet directam, digitum longam, quatuor ut plurimum pennis constantem. Alæ autem, quæ duorum digitorum longitudinem habent ad extremitatem caudæ ferè pertingunt. Pennæ singulari arte à natura sunt compositæ: Ab exortu enim alarum ad tres quartas partes digiti circiter duplex ordo pennarum est, unius longior altero, & superpositæ sunt sibi invicem pennæ (quasi alæ breves super longas. Hinc post has pennas alæ pennæ (quarum circiter decem sunt) sequens interior semper longior fit antecedente exteriori, ità ut intima sit omnium longissima finem alæ definiens. Color plumarum aviculæ per totum caput, collum superius & ad latera, per dorsum totum & initio alarum est resplendens mirificè, nec à pictore bene exprimi potest: Nam viriditati qualis in Pavonum & Anatum collo, aureus, igneus, flavus, mirè admixtus est, ità ut Sole illustrante mirificè splendeant. In gutture, inferiori collo, pectore & toto infimo ventre, cruribusque superioribus alæ sunt pennæ, quibus in collo inferiori eximii coloris simul sparsim admixta: in ventre albis subjacent nigrae. Alarum initium miro colore constare dixi, reliqua pars tota brunnea est seu spadicei coloris splendentis. Cauda pennis constat coloris instar chalybis politæ carulescentis. Nidum faciunt in ramis arborum solidi Hollandici magnitudine. Ova ponunt albissimâ testâ, duo ut plurimum ovalis figuræ, pisò haud majora.

Secunda pulchrior priori, ejusdem magnitudinis & figuræ. Rostellum tamen brevius, nimirum duas tertias digiti longum, ejusdem coloris & figuræ cum priore. Lingua eadem ut & ocelli, crura, pedes, caudæ & alarum figura. Plumarum color in capite, collo superiori, dorso, alis, caudâ similis priori; at in gutture seu collo inferiore, toto pectore & infimo ventre usque ad extremum corporis tam eleganti & splendente viriditate cum aureo colore transplendente sunt plumæ, ut mirè resplendant. Propè anum macula est satis magna respectu aviculæ constans plumis candidissimis.

Tertia minor reliquis omnibus, ab initio capitis seu exortu rostri ad exortum caudæ duos & semis digitos longa: Collum unum digitum ferè longum: caput haud magnum: Corpus sesquidigitum longum: Rostellum paulò plus digito longum, nigrum, subrotundum, acutum, ac ferè rectum. Crura & pedes ut reliquarum. Pennarum corporis & alarum etiam eadem dispositio, sed color diversus. Caudam longiorem habet reliquis omnibus, paulò plus tribus digitis longam, pennis constantem quarum ea quæ exortui ejus viciniore, brevior; secunda semper longior: estque cauda furcata, & avicula volans eam in duo amplissima cornua expandit, ità ut extremitates cornuum sesquidigitum à se invicem distent. Totum caput & collum hujus aviculæ ex nigro sericeo colore elegantissimè caruleum transplendet, ut in collo anatum. Totum dorsum & pectus viride, aureo & thalassino transplendens, ut in secunda specie, atque etiam propè anum talis macula est è plumulis albis. Alarum color epaticus est. Cauda ex nigricante carulescit instar politæ ferri caruleo imbuti.

Quarta paulò minor tertiâ: Corporis figura & plumarum dispositio eadem, sed alio colore, necnon differens rostro & crurum colore. Rostellum sesquidigitum longum, deorsum incurvatum instar ensis Polonici; subrotundum, ubique æqualis crassitiei, & in extremitate acuminatum. Superior ejus pars nigra est, inferior flava, ex-

cepta

cepta extremitate, quæ etiam nigricat. Caput superius, collum superiori parte, ut & alæ, colore sunt ut prima species. Guttur, collum inferius, totum pectus & infimus venter ex albo rufescentis sunt coloris. Caudam habet plus digitum longam, deficientem cum fine alarum, constatque pennis ex nigricante virescentibus, quæ in extremitatibus albæ. Crura eodem modo disposita habet ut cæteræ species, sed haud nigra, verùm alba seu flavescens, similibus digitis & unguiculis semilunaribus acutis & nigris.

Quinta magnitudine par tertiæ speciei; rostello nigro, paulò plus quàm digitum longo, & paulùm deorsum incurvato, ocellis nigris uti & cruribus & pedibus. Guttur, collum inferius & totus venter nigris holosericeis vestiuntur pennis, cui nigredini quasi paulùm carulei transplendet: propè anum macula est albis plumulis. Extremitates autem nigrae nimirum ad latera colli, pectoris & ventris mirè thalassino, aureo & viridi mixti resplendent. Totum caput superius, collum superius & totum dorsum ornantur pennis, aureo, igneo & viridi mixtis, ut & initium alarum. Reliquum alarum ferreum est seu fuscum. Cauda paulò plus digito longa, eleganter brunnis, cui caruleus transplendet, pennis constat: circa oras autem pennæ illæ habent colorem qualem chalybs politus carulescens.

Sexta quintæ magnitudine par. Rostellum habet paulùm curvatum, digitum longum, inferius album, superius nigrum. Totum caput, collum, dorsum & venter, ac initium alarum insignis coloris resplendentis pennis vestiuntur, nimirum plurimo aureo, dimidio ferè igneo, & minimo viridi mixto. In summa splendet ut Sol. In ventre pennæ albæ pauca mixta. Crura nigra sunt. Alæ nigricantes. Cauda sesquidigitum ferè longa, elegans & lata, constans pennis quibusdam insignis illius coloris, quo reliquum corpus; quædam ex viridi & aureo mixti coloris, & per oras albæ, quædam in uno latere seu medietate albæ, altero virides cui transplendet aureus.

Septima paulò minor quinta & sexta specie. Rostellum habet non omnino digitum longum, coloris per totum corpus cinerei ferè ut Passer. Cui hinc indè mirè resplendens rubrum instar Rubini perlucet.

Octava omnium elegantissima Rostellum rectum nigrum habet, semidigitum longum: linguam longam duplicatam. Magnitudo & conformatio est ut secundæ speciei. Totum caput superius & collum superius miro rubini colore fulgent, ac si rubinus radiis solis illustraretur. Guttur autem & collum inferius merum aurum Hungaricum politum & radiis Solis illustratum exhibent, ità ut impossibile sit perfectè similitudinem horum colorum reddere, multo minùs à pictore representari. Initium dorfi holosericea nigredine tectum est, reliquum fuscis pennis, quibus tamen aliquid obscuræ viriditatis admixtum. Totus infimus venter ejusdem cum dorso coloris pennis vestitur; alæ fusca, ut in aliis speciebus. Propè anum maculam habet albam. Crura exilia nigra. Cauda digitum & paulo plus longa, pennis constat brunnis rufescentibus [*senile mori*] quæ in extremitatibus per oras fuscescunt. Cauda lata, quam inter volandum egregiè explicat. Alarum extremitas cum caudâ definit.

Nona figurâ & magnitudine ut prima. Rostellum superius nigrum, subtus rufum. Totum corpus exceptis alis insigni illa splendet viriditate cum auro transplendente, quali secunda species in ventre. Alæ fusca. Cauda digitum longa, latiuscula, pennis constans ut ferrum politum carulescens.

Est autem Avis hæc in omnibus ferè, saltè calidioribus, Americæ regionibus frequens. Aiunt, inquit Nierembergii, pulverem ejus intra corpus sumptum mederi Epilepsia.

CAP. XV.

Aves tenuirostræ caudâ bicoloré.

§. I.

Oenanthe sive Vitiflora Aldrov. *Anglicè* Fallowfitch: *in Suffexia* Wheat-ear, *quia messis triticeæ tempore pinguescunt admodum.* *Italís* Culo bianco, & *nostris etiam* White-tail *ab uropygii colore dicta.*

Magnitudine Passerem domesticum superat. Color in capite & dorso cinereus cum quadam ruboris mixtura, similis ferè ei qui in dorso Coccothraustis cernitur. [Dorsum fœminæ quam Florentiæ descripsi cinereum erat cum aliqua viridis & ruffi mixtura.] Uropygium in plerisque albet, in nonnullis dorso concolor est aut magis ruffum. Totus venter albus rubore diluto perfusus. Pectus & guttur plus rubent. Venter in maribus interdum flavicat. Supra oculos ad occiput linea alba continua: infra oculos macula seu ductus niger ab angulis oris ad aures procurrit. [nigram hanc maculam in fœminis non observavi.]

Alarum tum Remiges, tum vestitricæ omnes nigrae, præter fimbrias seu oras extremas quæ fordidè ex ruffo albescunt. Cauda 2½ digitos longa, 12 pennis constat, quarum mediæ duæ superiore medietate, reliquæ inferiore albet, alterâ nigrae sunt. Quin & apices omnium & margines extremi albicant. [In fœmina albor quartam tantum pennarum partem occupat.]

Rostrum gracile, rectum, nigrum, medium plus digitum longum. Os intus nigrum. Lingua nigra, bifida. Rictus oris magnus. Oculorum irides avellaneæ. Pedes tenues, nigerrimi: Ungues quoque nigri. Digitus posticus magno ungue instructus.

Ventriculus non admodum musculosus, è quo scarabæos aliâque insecta eximimus. In cuniculorum foraminibus desertis nidificat.

Pastores Suffexiani ad aves hæcè capiendas hac arte utuntur. Cespites oblongos fodiunt, eosque deinde fossulis relictis transversim superimponunt, deque eorum mediis partibus laqueos è fetis equinis paratos suspendunt. Avis timidiuscula Accipitre supervolitante, aut nube prætereunte solisque radios intercipiente territa in fossulas hæcè ad occultandum sese sub cespitibus properè fugit, adeoque collo illaqueato capitur.

In montibus agri Suffexiani *Downs* dictis, mari finitimis, magno numero quotannis messis tempore & appetente Autumno capiuntur, ubi ob pinguedinem suam & saporis præstantiam in pretio sunt.

Oenanthe altera Aldrov.

Oenanthe altera Aldrovandi superiore paulo minor est, Passere verò major; capite, collo, dorso, alarum pennis minoribus, pectore & ventre ex ruffo flavescens, dorso intensius, pectore remissiùs, oculis nigris, retro quos macula est oblonga etiam nigra, figurâ quodammodo semilunari; rostro longiusculo, gracili, nigro, nigris alarum remigibus, quarum extremitates lutescunt, sicut etiam in caudæ pennis.

Strapazino vulgo Aldrov.

Strapazino Aucupibus dicta avicula est in agro Bononiensi, cui pariter podex & cauda ferè tota candicant: capite & dorso luteo ferrugineo, ex pennis alarum seminigris & semiluteis; rostro longiusculo fuscescente. Gula, pectus & venter ex albo leviter flavescunt. Cauda versus uropygium lutea, cætera nigricat.

§. II.

Oenanthe secunda; The Whin-chat sub qua de Antho seu Floro Aldrov. agitur.

MOtacillam magnitudine vix excedit. Pars supina, dorsum v. g. caput & alarum tegetes coloris sunt pallidè xerampelini, maculis nigris seriatim dispositis varii. Singulas plumas si advertas, media cujusque pars circa icapum nigra est, laterales xerampelinae. [D. *Willughby* ex luteo fusca.] Venter albicat cum aliquâ ruffi tinctura. Latera & pectus summum ex ruffo lutea. [Pectus in nonnullis maculis nigris varium.] A naribus supra oculos ad occiput linea albicans seu pallida extenditur. Sub rostro etiam utrinque linea albicans. Spatium inter has lineas medium in nonnullis macula magna nigra occupat. [In una quadam hujus generis ave retro utrumque oculum maculam albam observavi.]

Remiges

Remiges alarum pennæ fusca fimbriis flavescens aut xerampelinis. A nona octo sequentium apices albet. Remigum tegetes immediatæ nigrae, marginibus ruffis; in quibus duæ maculae albæ utramque alam insigniunt, prior sub ala notha, altera ad primum articulum quâ notâ avicula hæc ab aliis omnibus congeneribus facillè distinguitur. Mediæ remiges fundum versus albet. Cauda duos & dimidium digitos longa, duodeno pennarum numero constat; quarum omnium, exceptis mediis duabus, inferior medietas albet, superior nigricat; marginibus extremis ruffis. Mediæ autem duæ in nonnullis avibus totæ nigricant, in omnibus maximam partem; marginibus ruffis aut xerampelinis. Omnium apices mucronati. Caudæ tum supra, tum subtus incumbentes ultra medium ejus extenduntur, unde & alborem penitus occultant.

Rostrum tenue, rectum, breve, nigrum, non foris tantum sed & intus. Oculorum irides avellanæ. Tibiæ tenues. Pedes, digiti & unguiculi atrii. Extimi digiti infimum internodium medio adnascitur.

In fœmina maculae alarum albæ vix apparent & corpus totum magis decolor est. Fossas & ripas frequentat: Scarabæis & aliis insectis vescitur.

In coloribus hujus Avis natura ludit: in nonnullis enim pennæ caudæ mediæ duæ penitus nigricant, marginulis exceptis quæ rufescunt, in aliis mediarum etiam fundi albet, &c. A sequenti his præcipuè notis distinguitur. 1. Quod pars supina pulchrius est colorata, plumulis circa scapum, mediis sc. partibus, nigris, circa margines ruffis. 2. Quod in utraque ala duas habeat maculas albâs. 3. Quod ima pars caudæ albeat. 4. Caudæ tam supra quàm subtus incumbentes pennæ ad mediam usque caudam & ulterius excurrant, unde & alborem penitus occultant. 5. Ductus albidus à rostro ad occipitium usque protendantur.

Huic congener est si non eadem Aldrovando dicta Spipola vulgo, Anthus seu Florus fortè Arist. Magnitudo ferè eadem. Circa amnes & paludes maximè in pratis uliginosis degit, & si ab equis ibi pascentibus pellatur, aufugit quodam cum garritu, quo hinnitum equi quodammodo imitari videtur. Nunquid vero cæcutiat ignoro, audio tamen difficile volare. Quod ad colorem attinet is pulcher potiùs quàm aliter appellandus: Supinè per collum & dorsum & alas ex fulco rufescit, & maculis semilunaribus interstinguitur. Caput superius ejusdem est coloris, sed maculas illas non habet. Alarum remiges & quæ eas tegunt nigrae sunt, ad latera & in extremitatibus suis subflavæ. Rostrum vermibus capiendis aptum, nec gracile, nec crassum, coloris ex albo flavescens: Parte prona à rostro ad podicem usque idem color est, sed maculis variegatur modo oblongis, modo rotundis, modo alterius figuræ. Pedes nigrescunt. Colore rostri & loco in quo degit ab Oenanthe nostra secunda differt: nostra siquidem in cricetis & inter Genistas spinosas præcipuè versatur.

ø. III.

Oenanthe nostra tertia: Muscicapa tertia Aldrov. Rubetra, ut nobis videtur, Bellonii; quam Geinerus sua Todtenvogel seu Flugenstecherlin eandem putat. The Moor-Titling: The Stone-smich or Stone-chatter.

Magnitudo ei Liniaræ aut circiter: Pondus semunciale: Longitudo à summo rostro ad extremam caudam 5 digitorum. Rostrum tenue, rectum, tam intus quàm extra nigrum. Mandibulum superius tantillo longius & aduncum. Lingua bifida: Oculorum irides avellanæ. Crura, pedes & unguiculi nigri. Extimus digitus medio imâ sui parte adnascitur.

Caput grande, in mare nigrum ferè totum, ut & gula sub rostro; in fœmina varium ex nigro & fordide ruffo. Collum supinum nigricat, ad latera utrinque maculâ albâ notatur, adeo ut torquata videatur. Medium dorsum nigrum, marginibus tamen extremis plumarum fulvis. Supra Uropygium macula alba. Pectus fulvum aut ex flavo rubrum: Venter albet cum aliquo rubore.

[In fœmina plumæ capitis, colli, dorsi ex ruffo virides, mediis nigris. Uropygium rubet: mentum ex albo cinereum est. Ad colli latera duæ maculae albidiores. Pectus intensius rubet. Venter ut in mare.] Pennæ alarum remiges fuscae omnes, exceptis duabus corpori proximis, in quibus ad fundum macula alba. Margines omnium ruffi. Vestitrices omnes nigrae marginibus ruffis: Macula tamen alba dorso proxima utramque alam in utroque sexu ornat; cujus pars maxima vestitrices occupat. Cauda duorum ferè digitorum longitudine, duodeno pennarum numero constat; non forcipata nigra. [Extimæ utrinque pennæ exterior limbus & apex albicant.] Cystin felleam obtinet;

obtinēt; Appendices breves, rotundas, tumidas: Ventriculum non admodum musculofum, in quo scarabæos aliâque insecta invenimus.

Quam Florentiæ descripsi coloribus nonnihil differebat. Erat autem hujusmodi: Pari minoris magnitudine; corpore breviusculo & subrotundo: Capite pro portione corporis satis grandi. Caput summum, cervix, dorsum varia ex nigro & ferdidè ruffo, mediâ scilicet plumarum parte nigra, marginibus ferdidè ruffis. Remiges 18, fuscæ omnes, exterioribus marginulis xerampelinis: Secundi ordinis pennæ quæ in medio internodio sunt quinque nigræ marginulis xerampelinis; reliquæ remigibus concolores. Minores ordines prædictis quinque mediis concolores. Caudæ pennæ omnes nigræ oris extremis pallidioribus. Mas circa oculum utrumque & sub gutture nigricat, apicibus plumarum albis. Pectus & partes subalares in utroque sexu fulvæ sunt aut ruffæ, medio ventre dilutiore. Plumulæ molliores sunt & extantes ut in Pica glandaria. In reliquis cum superius descripta convenit: nec dubito eandem fuisse. Muscipalam tertiam & quartam Aldrovandi nec inter se aliter quàm sexu, nec ab hac differre existimo.

In ericetis vicinitate & valdè querula est.

§. IV.

Oenanthe Americana Guiraru Nheengeta *Brasilienfis* dicta Marggrav.

Merulæ aquaticæ magnitudine est aut paulò major. Rostrum habet rectum, compressum, nigrum, plus dimidio digito longum: oculos Sapphirinos, pupillâ nigrâ. Crura quæ superius vestita sunt pennis cinereis, inferius nigrâ cute teguntur, uti & pedes in quibus more vulgari quatuor sunt digiti, unguiculis acutis nigris. Totum caput, collum, pectus & infimus venter pennis vestiuntur albis ad griseum dilutum accedentibus; dorsum autem leucophæis seu cinereis. A rostro in utroque latere per oculum usque ad finem laterum capitis macula oblonga tendit nigra. Alæ nigræ non tamen obscurè. Cauda nigerrimas habet pennas, quarum tamen extremitates sunt albæ, & superius quoque aliquot albis teguntur.

§. V.

Cold-finch Germanis.

Avis hæc à D. Jessop in montibus Pecci occisa & ad me missa fuit. Venter ei albus; pectus luteo-fuscum. Caput & dorsum ex fusco seu viridi cinerea: tegetes caudæ nigræ. Remiges alarum nigræ: A quinta omnes fundum versus albæ, unde efficitur macula alba, ab angusto principio sensim dilatata, adeò ut in ultimis pennis exteriorem limbum totum albor occupet: verùm quia latior est colore flavo sensim diluitur. Secundus ordo pennarum alæ niger est apicibus albidis: reliquarum alæ tegetum simbriæ virefcunt. Cauda 2½ digit. longa. Pennæ ejus extimæ pinnulis ad scapum exterioribus ferè totis; iis proximæ angustius albet. Reliquæ omnes nigræ, sed intensius mediæ.

Rostrum nigrum, compressum & fere triangulare. Lingua bifida, hirta. Oculorum irides avellanæ. Pedes nigri: extimus digitus medio ut in reliquis adnascitur.

Testes parvi, rotundi. In ventriculo insecta invenimus.

Ab eodem clarissimo viro è Pecco Derbiensi ad me missa fuit Ficedula tertia *Aldrov.* quam ætate solum aut sexu à præcedente differre existimo. Gula, Pectus, Venter multò candidiora quàm illi. Extimarum caudæ pennarum exteriores ad scapum pinnulæ totæ; proximarum inferior mediæ albet. Macula huic magna alba in alis omnino qualis præcedenti: Supra rostrum quoque macula alba. Dorsum aliàs carbone nigrius. Habitu, magnitudine, rostro, caudâ cum *Coldfinch* convenit.

CAP. XVI.

The White-throat, *An Spipola prima Aldrovandi?*
ad *Ficedulas* referenda.

COrpus huic quàm *Ficedulæ* superius descriptæ aliquanto productius videtur; eadem ferè magnitudine. A summo rostro ad extremos ungues extremamve caudam 6 $\frac{1}{2}$ digiti sunt: ab extremo ad extremum alarum expansarum 8 $\frac{1}{2}$. Rostrum superius nigricat, inferius albet. Lingua bifida est & profundè incisa. Os intus flavum; oculorum irides avellanæ. Pedes ex fusco flavescunt [in alio pedes ex plumbeo nigri.] Posticus digitus magnus: antici exteriores æquales & minores quàm in aliis aviculis, imò sui parte medio juncti; intimus membranula interveniente, quod in hujus generis aliis non observavimus.

Supina pars corporis ex ruffo cinerea: Caput magis cinereum. Mentum album. Gula ex albo rubra. Pectus quoque & venter imus non nihil rubent. [Fœminæ pectus albet nullo rubore permixto.]

Primæ seu extimæ rectricis alæ pennæ margo extremus albet. Corpori propiorum margines exteriores ruffescunt. Caudæ extremæ utrinque pennæ pinnulis exterioribus totis & dimidia plus parte interiorum albæ. His proximarum apices duntaxat albi. Reliquæ omnes nigrae: extremæ tamen oræ seu fimbriæ præcipuè mediarum ad leucophæum tendunt.

Hortos frequentat: Scarabæis, muscis, &c. vescitur: per rubos repit ut curruca. In rubis quoque nidificat non procul ab humo. Pars nidi exterior caulibus herbarum & culmis aridioribus, media gramine tenuiore & molliore construitur. Pili equini ovivis proximè substernuntur. Ova parit quinque aut circiter, oblonga, ex albo & viridi fusca, macularum seu guttularum nigrarum aspergine varia.

Avicula hæc *Ficedulæ* superius descriptæ simillima est, in nonnullis tamen differt, præcipuè quòd extimæ caudæ pennæ huic albet, cum illi cauda tota unicolor sit.

Inter dubias hujus generis Aves, nobis saltem nondum cognitæ sunt, 1. *Lusciniola* seu *Rouffette* Bellonii Aldr. tom. 2. pag. 765. an eadem cum *Giarola* Aldrov. rostro rubicundo, colore Coturnici simili? 2. *Oenanthe* congener Aldrov. ibid. p. 764. 3. *Spipola* altera Aldrov. pectore maculato p. 731, quæ forte eadem est *Spipolettæ* nostræ superius descriptæ, vel *Oenanthæ* nostræ secundæ. 4. *Spipola* tertia, sive *Boarina* ex albo lutescens, p. 732. 5. *Stopparola*, pectore & ventre candido, *ibidem*. 6. *Boarina*, dorso cinereo p. 733. 7. *Grisola* ex cinereo fusca p. 737. 8. *Anthos* æqualis *Fringillæ*, lutescens p. 750.

Hæc aliæque aves Aldrovando tribus capitibus comprehensæ viz. 26, 27 & 28 libri 17 sub titulis *Spipolarum*, *Stopatolarum* & *Muscicaparum*, ad 3 vel 4 species reduci posse videntur, nimirum *White-throat*, *Moucherolle* seu *Passerem* rubi nobis dictam, nam Bellonii *Moucherolle* alia fortasse avis est; & *Atricapillam*.

CAP. XVII.

De Motacilla quæ Græcis Σοσσηνίς.

§. I.

Motacilla alba. The white Water-wagtail.

PAssim nota est hæc avicula; corpore oblongo; pondere sex drachmarum; longitudine à rostri cuspide ad finem caudæ digitorum 7 $\frac{1}{2}$; latitudine inter extrema alarum expansarum undecim. Rostrum tenue, digito brevius, acutum, nigrum. Lingua bifida & tanquam lacerata. Os intus nigrum. Oculorum irides avellanæ. Pedes, digiti, unguis longiusculi & ex atro fulci. Postici digiti unguis prælongus, ut in *Alaudis*. Extimus digitus ad sui exortum medio adnascitur. Superiorem Rostri mandibulam & deinde oculos plumæ albæ circumambiant, utrinque ad alas ferè productæ. Vertex, collum pronum & supinum ad sternum usque & dorsum nigra sunt: Venter & pectus alba; medium dorli ex nigro cinereum: Uropygium

pygium nigrum. [In alia ave ad imum gulae semicirculare spatium nigrum observavi, cornibus ad maxillas ferè productis.]

Ala.
Remiges.

Cauda.

Ala expansa figuræ sunt semicircularis: Remiges in utraque 18, è quibus tres ultimæ in acutiores mucrones desinunt; mediarum apices obtusi sunt & crenati; ultimæ angustis lineis albis decorantur. Tegetes primi ordinis nigræ, apicibus & marginibus albis: secundi ordinis tegetum apices tantum albescent. Cauda prælonga, digitorum $3\frac{1}{2}$, quam continuè motitat, unde ei *Motacilla* nomen impositum. Pennæ caudæ duodecim, quarum mediæ duæ reliquis longiores & acuminatæ, cæteræ æquales; extremæ ferè totæ albæ sunt, reliquis nigris. Color plumaginis in hoc genus ave subinde variat, aliàs magis cinereus, aliàs nigrior. Hepar coloris pallidi. Circa aquas versatur, ubi muscas & vermiculos captat: quin & aratrum, vermium causâ, quos versat & exhibet cum gleba, sequitur; ut cum Aldrovando nostrates etiam agricolæ observârunt mihi que retulerunt: In Septentrionali Angliæ parte hyeme non apparet, estque rarior etiam in Meridionali, seu quod frigoris minus patiens sit, seu sibi penuriâ quod muscæ aliisque insecta pennata, quibus præcipuè victitat per hyemem non inveniantur. Ventriculo dissecto insecta farinarius similia exemimus. Cuculli pullum ab hac avicula enutriti Gesnerus aucupes apud suos observasse scribit. Albertus quoque & nostra etiam experientia (ut alibi retulimus) idem confirmat.

Hujus ollæ obstructæ inclusæ & in furno tostæ unâ cum pennis, pulveris drachma una vel altera cum aqua Saxafragæ aut vino albo generoso ad calculum renum præcipuè utiliter propinari dicitur. Alexander verò Benedictus existimat Recentiores quibus hoc medicamentum commendatur pro Motacilla per errorem passerem troglodyten intelligere, quasi Motacilla vis lapides frangendi non sit. Gesnerus (cui & nos libentes assentimur) parum referre putat, quænam avis comburatur, cum cineris propè omnium vis eadem videri possit. Prætulim tamen, inquit, ea avium genera quæ insectis vescuntur, ut muscis, formicis & similibus.

§. II.

Motacilla flava. The yellow Water-wagtail.

Magnitudine & figurâ cum alba convenit. Quinque drachmas pendet: à summo rostro ad extremam caudam septem ferè digitos longa; ad extremos unguis sex. Prona pars corporis flavet, pectore obscuriore; supina obscurè virescit, medio dorso nigricante. Vertex ex viridi flavicat. Supra oculos linea flava ad occiput protenditur. Cauda $2\frac{1}{2}$ digitos longa, 12 pennis constat; quarum mediæ duæ reliquis acutiores; extremæ utrinque mediâ plus parte albescent, intermediæ octo nigræ; pares omnes longitudinis. Alarum figura eadem que præcedenti: Remiges pennæ 18. Remex autem decimus sextus contiguus longior, ejusque margo albicat. Apices tegetum mediarum ex viridi albescunt, aliàs alæ ubique fuscæ. Rostrum nigrum; Lingua bifida, non tamen hirta: Oculorum irides ex cinereo avellanæ. Pedes nigricant; Extimus digitus medio imâ sui parte medio adnascitur. Postici digiti unguis oblongus, ut in Alaudis. Appendices breves. Aliæ aves aliis in hoc genere intensius flavæ aut virides sunt.

Humi inter segetes nidificat & ex herbarum caulibus nidum construit, pilis ovis immediatè substratis. Ova ponit una vice quatuor aut quinque, maculis & lineolis fuscis nullo ordine ductis varia.

§. III.

Motacilla cinerea, an flava altera Aldrov? The grey Wagtail.

Magnitudo ei Motacillæ vulgaris seu albæ; vox acutior & clamorior: rostrum nigrum, rectum, gracile, acuminatum: oculi glauci; palpebræ supernæ & infernæ albæ: Supra oculos insuper per longitudinem extenditur linea albida. Supina pars corporis cinerea: in capite (quod corporis proportionem parvum est & compressum) nonnihil fuscescit. Alæ subnigræ, quas medias linea albida, minus tamen conspicua, percurrit [seu transversim fecat] Mentum & guttur albo & cinereo varia. Pectus & venter ex albo lutescunt. Uropygium circumcirca intensius luteum. Cauda dodecaptera, toto corpore longior; pennæ ejus extimæ totæ albæ; binæ utrinque proximæ interiore latere albæ, exteriori subnigræ; sex mediæ totæ subnigræ. Crura (quæ longiuscula) & pedes (qui scabri) è pallido fuscescunt. Ungues incurvi, posticus cæteris longior.

Avis

Avis hæc fœmina erat, ut ex vitellario nobis innotuit, in quo ova plura 40 faciliè conspicua fuere. Mas parum differt, nisi quod sub mento maculam habeat nigram. Fluvios lapidosos frequentant, & insectis aquaticis vescuntur.

CAP. XVIII.

JAMACAI *Brasiliensibus* Marggravii

A Vicula Alaudæ magnitudine. Corpus tres digitos longum, collum plus digito, crura duos digitos, Cauda ferè quatuor. Caput habet parvum: rostrum digitum longum, directum, paulum deorsum inclinatum, acutum, nigrum quidem, at inferius propè exortum paululum cærulescens. Caput nigris vestitur pennis, uti & collum inferius, superius luteis: totum dorsum, pectus & infimus venter luteis; alæ nigris, in quorum medietate albæ insertæ, quæ maculas albas faciunt in qualibet alâ unam. Ad exortum alarum transversim per dorsum tendit nigra macula. Cauda etiam nigra. Crura & pedes fusci. Elegans est avis.

Ob caudæ longitudinem & plumarum colores non admodum diversos, eam Motacillis subjungimus, quamvis de ratione victus & locis quæ frequentat Marggravius nihil reliquit.

CAP. XIX.

Guiraguacuberaba *Brasiliensibus* Marggrav.

A Vis Carduelis magnitudine. Collum inferius, dorsum & ventris extremitas lutei seu aurei est coloris. Caput superius & collum, dorfi medietas anterior, alæ & cauda dilutè viridis. In alarum extremo fuscæ pennæ mixtæ sunt. Sub gutture ad oculos usque maculam habet magnam nigram. Rostellum habet rectum, acutum, flavum, supernâ parte paulum nigricans. Crura & pedes fusci coloris.

CAP. XX.

Guiracocereba *Brasiliensibus* Marggrav.

A Vis Fringillæ magnitudine. Rostellum habet nigrum, tres quartas partes digiti longum, acutum & paululum deorsum flexum: oculos nigros: linguam multipliciter fissam: in capite superius mitellam thalassinis pennis. Reliquum caput, guttur & totum collum inferius, pectus & totus infimus venter cum dorfi medietate posteriori cæruleis vestiuntur pennis lactescentibus & à pectore per initia alarum ad dorsum ubi incipit cæruleus color, linea lata cærulea transit transversim per exortum alarum, totum autem collum superius cum medietate dorfi anteriore profundè nigris, subtilibus, holosericeis vestitur plumis. Cauda sesquidigitum longa est & nigra. Alæ magnæ, quæ ad medietates laterales flavescunt. Flavedo autem illa tegitur, nec videri potest quando avis considet, quando verò volat alæ ex nigro & flavo eleganter striatæ videntur: interiùs alæ ferè totaliter flavæ sunt. Crura superiora pennis nigricant, & cærulea quodammodo sunt, inferiora nuda & cinnabrii coloris unâ cum pedibus, unguiculi in pedibus nigri. Habent autem pedes digitos quatuor vulgari modo dispositos.

CAP. XXI.

Japacani *Brasiliensibus* Marggrav.

A Vis magnitudine *Bemtere* aut *Schanepue*. Rostrum habet nigrum oblongum, acuminatum & paulum deorsum incurvatum; oculos aureos, pupillâ nigrâ. Caput vestitur pennis nigricantibus: Collum superius, dorsum, alæ ex umbra & nigro mixtis. Cauda superius nigricans, inferius albo maculata est. Pectus & totus infimus

infimus venter ac crura superiora ex albo & flavo mixta, ac lineis seu striis transversis nigricantibus intertexta. Crura fusca. Digni in pedibus quatuor vulgari modo, unguibus acutis, nigris.

CAP. XXII.

De Paris.

§. I.

De Paris in genere.

Paros vocamus aviculas quæ circa arbores plerunque versantur, deque insectis quæ ibi inveniunt præcipuè victitant. Turnerus non solum vermibus vesci, sed & cannabino semine & nucibus delectari asserit, easque rostris suis acutioribus perforare. Harum nonnullæ in arborum foraminibus nidificant: aliæ nidos sibi extruunt figuræ ovalis, foramine ad latus per quod ingrediantur relicto. Irrequietæ sunt & certo aliquo loco residere nesciæ, at modò hanc, modò illam arborem petunt. Rostra his brevia, sed majora pro corporum mole quàm avicularum superiorum: Corpuscula exigua; caudæ longæ. Pleraque canoræ sunt, omnes autem plurima ova pariunt. Cæterum Pari Aristoteli Ἀργύραλοι dicuntur: nostratibus & Germanis *Mice* i. e. mures, an quia murium instar arborum foramina subeant, an quia (ut Gesnerus scribit) muribus vescantur detractâ cute objectis, quod tamen minus verisimile videtur. Horum quinque in Anglia observavimus species, nimirum 1. Majorem Fringillaginem dictum. 2. Atrum *Gesn.* 3. Palustrem *Gesn.* 4. Cæruleum. 5. Caudatum. Cristatum & sylvaticum *Gesn.* nondum invenimus.

§. II.

Fringillago seu Parus major. Ἀργύραλοι οὐχὶ Aristoteli: The great Titmouse or Ox-eye.

Magnitudine est Fringillæ suppar: pondere vix unciali: longitudine à summo rostro ad extremam caudam semipedali; latitudine inter extremos alarum expansarum terminos dodrantali. Rostrum ei rectum, nigrum, semunciam longum, crassitie mediocri. Mandibula utraque paris longitudinis. Lingua lata, in quatuor filamenta desinens. Pedes plumbei cærulei. Extimi digiti medio aliquousque juncti. Caput & mentum nigra. Ab angulis oris hinc indè infra oculos ductus latus seu macula alba insignis, retrorsum tendens maxillas occupat, quæ nigro colore ambitur. In occipitio alia cernitur macula alba, hinc nigro capitis, indè flavo colli terminata [In ave quam ego J. R. descripsi hanc maculam non observavi, & fortè in his natura ludit.] Collum, scapula, dorsum medium virescunt seu ex viridi flavicant. Uropygium cærulescit. Pectus, venter, femora lutea: infimus tamen venter albicat. Linea lata, nigra, à gula ad podicem continua medium pectus & ventrem dividit. Pennæ alarum remiges fuscæ, marginibus albis, vel partim albis, partim cæruleis [in mea ave nullam albedinem observavi] Trium corpori proximarum margines exteriores virent. Tegetes primi ordinis quæ in secundo alæ internodio existunt, apicibus suis albicantibus maculam seu lineam albam transversam efficiunt. Tegetes minores cærulescunt. Cauda 2: circiter digitos longa. Penarum ejus omnium præter extremas pinnule ad scapum exteriores cinereæ cæruleæve, interiores nigrae. Extremæ utrinque ab exteriori scapi parte & apicibus summis albescent. Cauda verò nè complicata quidem forcipata videtur. Pennæ remiges in utraque alâ octodecim præter extimam brevissimam; caudæ duodecim.

§. III.

Fringillago Americana cærulea, Guiraienoia Brasiliensibus dicta Marggrav.

Avicula magnitudine Fringillæ. Rostellum habet vix semidigitum longum & nigricans, ocellos nigros. Totum caput, collum inferius, Pectus & infimus venter ac dorsi medietas extima pennæ vestiuntur cæruleis: collum superius & dorsi medietas

dietas anterior nigris. Alæ quoque nigrae, sed quibus in initio illarum insperse caruleæ: reliquæ nigrae sunt, sed oras habent caruleas. Cauda sesquidigitum ferè longa & itidem nigra, desinuntque alæ paulò post initium caudæ. Crura fusca, in pedibus quatuor digiti vulgari modo.

§. IV.

Parus ater Gesneri 616. The Cole-mouse.

Caput à Gesnero rectè describitur nigrum maculâ in occipitio albâ. Dorsum cinereo-viride. Uropygium viridius. Alæ & cauda fusca. Remigum margines exteriores virescunt. Vestitricæ alarum interiores apicibus albis donantur. Cauda complicata nonnihil forcipata videtur, colore ex fusco viridi. Rostrum rectum, rotundum, nigrum. Crura, pedes, unguiculi subcarulei aut plumbei. Hujus generis omnium minima est. Parvitate sua si aliæ notæ deessent à Fringillagine abundè distinguitur.

Duas drachmas pendet: longa ab apice rostellii ad finem caudæ 4½ digitos; lata inter extrema alarum extensarum digitos 7. Remigum numerus 18. Cauda digitos 1½ longa, 12 pennis composita.

§. V.

Parus palustris Gesneri Aldrov. lib. 17. cap. 17. p. 722. The Marsh Titmouse, or Black-cap.

Caput huic nigrum; maxillæ albæ; Dorsum virescit: Pedes plumbei. A proximè descripta differt 1. Quòd major sit. 2. Caudâ majore. 3. Maculâ albâ in occipitio careat. 4. Prona facies albidior sit. 5. Minus nigri sub mento habeat. 6. Maculis albis in apicibus tegetum prorsus careat.

Pondere tres drachmas excedit: Longitudine à mucrone Rostelli ad unguiculos extremos 4½ digitos æquat: Alarum extensarum extremitates 8 digitorum intervallo distabant. Remigum & caudæ pennarum idem numerus qui aliis omnibus aviculis. Cauda duos plus digitos longa 12 pennis longitudine æqualibus componitur. Remiges præter extimam brevissimam 18. Gesnerus dorsum huic tribuit fuscum ad cinerum vergens.

§. VI.

Parus caruleus. The blew Titmouse or Nun.

Caput coloris azurei circulo albo ceu corollâ quadam cingitur. Circulo albo succedit alius diversicolor gulam & occiput circumambiens, superius capiti ferè concolor; gulam versùs & in ipsâ gula niger. Circulo huic seu zonæ in collo macula alba subest. A rostro ad occiput per oculos linea nigra excurrit. Maxillæ alben. Dorsum ex flavo virescit. Latera, pectus, venter lutescunt; nisi quòd areola albida ad anum producta medium pectus dividat. Pari vertex magis caruleus, fœmina & pullis minus. Pars autem supina penitus flavescit.

Pennarum remigum corpori proximarum apices alben, ut & anteriorum margines exteriores à medio sursum. Alarum vestitricæ caruleæ: interiores apicibus albis lineam ad alam transversam efficiunt. Cauda duos digitos longa, carulea: extremarum tantum pennarum margines nonnihil alben.

Rostrum breve, validum, acutum, ex atro fuscum. Lingua lata, in 4 filamenta desinens. Pedes plumbei: Extimi digiti medio ima parte adnascuntur.

Pondus ei drachmarum trium: Longitudo à summo rostro ad extremam caudam digitorum 4½; ad ungues 4. Latitudo alarum extensarum digitorum 8. Pennæ remiges in utraque ala 18 præter extimam brevissimam: Caudæ duodecim.

§. VII.

Parus cristatus Aldrov. The crested Titmouse.

Rostrum huic brevius & majusculum, colore nigricante. Lingua lata, in 4 filamenta divisa. Pedes plumbei. Digiti extimi medio aliquousque adnexi. Vertex niger, fimbriis pennularum albis. Crista ad digiti ferè altitudinem affurgit. Ad occiput

area

area seu linea nigra incipit, quæ torquis instar collum cingit. A mandibula rostri inferiore ad torquem macula nigra producitur. Torqui & mento undique contigua est alia area alba: at ultra aures macula seu linea habetur nigra. Pectus medium album: latera nonnihil rufescunt. Alæ & cauda ferè fusca, nisi quòd ora pennarum exteriores nonnihil virecant. Dorsum ex ruffo viride.

Drachmas 2; pendet; à summo rostro ad extremam caudam 5 digitos longus, alis in contrarium extensis 8; digit. latus. Remiges 18; caudæ pennæ 12. Caudæ longitudo 2 digitorum. Rostrum ab apice ad angulos oris semidigitale.

§. VIII.

Parus caudatus Aldrov. The long-tail'd Titmouse.

Vertex huic albicat: Collum nigrum. A rostro supra oculos hinc inde ad occipitium linea lata nigra protenditur. Maxillæ & gula alba. Pectus album maculis exiguis fuscis varium. Venter & latera dilutè castanea: cujus coloris nigro tamen permixti & dorsum atque etiam uropygium particeps est.

Remiges alarum pennæ obscurè fusca: interiorum margines externi albert. Caudæ structura singularis aviculam hanc ab aliis omnibus cujuscunque generis discriminat. Pennæ scilicet extimæ brevissimæ sunt, reliquæ ordine longiores ad medias usque quæ longissimæ, differentia seu excessu notabili, ut in Pica caudata Pennæ extimæ utrinque summitas & medietas ad scapum exteriorem alba: proximæ minùs albert: tertiæ pars duntaxat apicis exterior: Reliquæ penitus nigra.

Rostrum breve, robustum, nigrum: Lingua lata, bifida, & in filamenta divulsa. Oculi majores quàm in aliis aviculis; iridibus avellaneis: Cilia lutea: Nares plumulis obtectæ. Pedes nigricant: Unguiculi adhuc intensius. Postici digiti unguis maximus; ut in omnibus ferè aviculis solenne est.

Apud nos horticola potius est quàm monticola. Nidificat ut Passer troglodites, aut magis etiam artificiosè, fornice desuper arcuato ex eadem cum reliquo nido materia & simili coagmentatione extructo, foramine unico ad latus relicto, quo ipsa ingrediatur & exeat. Hinc tum ova tum pulli ab omni aeris injuria, vento, pluvia, frigore tuti: ut autem molliter cubent intus plumis & lanugine copiosa nidum undique loricat aut obvestit. Exteriùs è musco & lanâ curiosè contextis tum parietes tum tectum nidi extruit. Ova decem aut duodecim unica vice parit.

Avis hujusce nidum, qualis à nobis non semel visus & observatus est, Aldrovandus *Ornithol. lib. 17. cap. 16.* accuratè describit his verbis. Figurâ erat oblongâ mali pinei, longus duos palmos, latus unicum, rotundus; constructus ex varia admodum materia, nempe musco cùm arborco tum terrestri, erucarum folliculis, aliisque consimili lanosa materiâ & gallinaceis plumulis, eo ordine ac arte, ut præcipua & media operis firmitudo seu parietum textura ex musco illo viridi subluteo, villoso, vulgari, & bombycina illa materia, tenacibusque qualia per aerem suspensa & ferèni cœli indicia deputantur filamenta telis araneorum similia volitant, connexis implicitisque sibi mutuò ita firmiter ut vix divelli possent: interiori verò capacitare latera omnia fundusque plumis, ut videbatur, erant obducta ac suffulta ad molliorem pullorum decubitum. Extima superficies undiquaque musci illius ac foliosi arboribus passim adherentis fragmentis firmiter alligatis erat munita ac loricata. Parte anteriore, quæ Solem orientem spectabat, eaque superna, ubi fornix quæ nidum aquabili ac reliquo nido simili coagmentatione concinnata obtegebat, exiguum foramen spectabatur, per quod vix parenti Paro ingressus patebat. Novenos in eo pullos reperimus, &c.

§. IX.

Parus sylvaticus Gesneri Aldr. t. 2. p. 724.

Hic quoque Parus perquam exiguus est, maculâ per medium verticem rubente conspicuus, partibus utrinque nigris, cruscis fuscis, alis nigricantibus & caudâ quoque extremâ: reliquo corpore viridis, dilutiùs in ventre. Nostri à sylvis in quibus degit, præsertim circa abietes & juniperos, vocant *Waldmeiszele*, *Thannenmeiszele*, alii à voce *Zitzilperle*. Cantillat enim *zal, zal, zalp*. D. Willughby Avem sub hoc titulo descriptam à Regulo cristato non esse diversam suspicatur.

§. X.

§. X.

Parus Indicus Aldrov t. 2. p. 714.

PARO majori seu Fringillagini congener videtur, licet nigram illam maculam prorsus non habeat. Tota tribus potissimum coloribus, si oculos excipias, constat, cæruleo, albo & nigro. Vertex capitis ac collum totum sunt coloris cærulei at diluti; guttur, pectus atque totus venter candidi. Alæ principio cærulei sed admodum diluti; contra rectrices pennæ erant valdè intensi quemadmodum item cauda, quæ longitudine totum corpus æquat. Pedes erant nigerrimi & exigui. Oculorum pupilla nigra, iris lutea, retro quos maculam habebat nigram.

Cum hujus Aviculæ copiam sibi factam ait à Cæsare Facchinetto, puto ex earum numero esse quarum imagines pictas Japonensium reguli Papæ Gregorio XIII obtulerunt, quas omnes ego suspectas habeo, ut adulteratas, aut fictitias, nec verarum avium iconas.

CAP. IX.

Tangara Brasiliensis Marggrav.

§. I.

Prima Species.

AVIS est elegans, magnitudine Fringillæ. Rostrum habet rectum, crassiusculum, nigrum: oculos nigros: crura & pedes ex cinereo fuscis: supra rostri exortum supernè maculam è pennis nigris. Totum caput & collum splendidibus viridibus seu thalassinis pennis vestiuntur. Initium dorsi instar collaris ambiunt nigerimæ pennæ: Dorsum autem sub alis usque ad exortum caudæ vestitur plumis luteis. Totus infimus venter egregiè cærulescit. Alæ nigrae sunt & earum extremitates laterales cæruleæ, ita ut totaliter cæruleæ appareant complicatæ & tota extremitas nigra videatur. Initium alarum exterius etiam thalassinis pennis nitet, & cuique alæ superius in dorso seu in extremitate superiori laterali flavæ pennæ sunt mixtæ. Caudam habet latam sesquidigitum circiter longam, nigram pennis, sed quarum extremitates laterales cæruleæ sunt. Extremitas caudæ est nigra. Includitur cavæ & clamat *zip, zip*, seu ut rubrica Germanis *Gympel*. Vescitur farina & pane.

§. II.

Secunda Species.

FIGURÀ est & magnitudine Passeris nostratis. Rostellum habet ex flavo fuscum, latiusculum, in extremitate acutum, cujus inferior pars superiore multò brevior: ocellos nigros. Totum caput egregiè miniatis tegitur pennis: totum reliquum corpus cum alis & cauda splendidè nigris. Crura superiora albis pennis, & in latere exteriori maculam oblongam miniatam habent, quasi sanguine maculata. Crura inferiora & pedes cinerei sunt: in pedibus digiti quatuor more vulgari. Cauda brevis digiti longa, & alæ propè illius exortum desinunt.

LIB. I. PART. II. MEMBRUM II.

Aviculæ magnis crassis & validis rostris.

CAP. I.

De Coccothrauste.

§. I.

Coccothraustes vulgaris Gesneri & Aldrovandi. The Gros-beak or Hawfinch.

Nomen.	A vicula hæc ob totius corporis sed præcipuè Rostris magnitudinem, quâ reliquas omnes hujus generis superat, principem inter crassirostras sibi locum vendicat. Gallis à rostri crassitie idoneo nomine <i>Grosbec</i> dicitur, Italis <i>Frisone</i> vel <i>Frosone</i> . Helychius & Varinus Κοκκοθραυστες, inquit, avis quædam est, sed quæ, non explicant. Gesnerus id nominis huic avi egregiè competere videns, eam eo indigitavit.
Mensura.	Magnitudine Fringillam tertiâ parte superat. Corpore est breviusculo. Pondus ei uncia 1½: longitudo à summo rostro ad extremos unguis digitorum 7½: latitudo alis expansis 12½.
Caput. Rostrum.	Caput majus quàm pro corporis mole: Rostrum prægrande, durum, à lata basi in acutum mucronem desinens, conii aut infundibuli figurâ, cavitate intus ampla, ½ digiti unius longum, colore carneo aut albido, qualis ferè est interioris superficiæ conchæ margaritifera; apice nigricante. Mandibula inferior ubi superiori subjacet semicirculari utrinque cavitate terminatur. Oculorum irides cinereæ, ut in Monedulis. Lingua velut abscissâ videtur, ut in Fringillis. Pedes ex rubro pallidi: Ungues magni, præcipuè mediî & postici digiti. Medius autem digitus longissimus est; anticorum extimus & posticus inter se æquales: Extimus medio, ut in aliis, imâ parte adnascitur.
Oculi. Lingua. Pedes. Digiti.	Ad basin rostri plumule mali aurantii colore tinctæ, inter rostrum & oculos nigrae [inferior mandibula in maribus pennis nigris ambitur.] Caput flavo-rufum: collum cinereum. Dorsum rufum, mediis plumarum partibus albenibus. Uropygium ex flavo cinereum. Latera & pectus, sed præcipuè latera, ex cinereo rubra. Sub cauda & in medio ventre plumago albidior. [In alia ave dorsum erat ex ruffo cinereum; caput & gula virecebant, latera & pectus transversis lineis nigricantibus pingebantur.]
Color.	
Remiges.	Remiges in utraque alâ 18: quarum anteriores 9 aut 10 media parte à scapo introrsum albæ sunt, maculâ albâ à prima interiùs dilatata. Sequentium media pars albet, sed non ad scapum usque; tres intimæ ruffæ. Apices omnium à secundâ ad decimam caruleo purpurascens colore splendent, quemadmodum cervicibus columbarum. A decima sequentium 6, 7 ve exteriores limbi cinerei; aliàs omnes fusca. Cauda breviscula, 2 ½ dig. longa, 12 pennis æqualibus componitur; summâ parte pinnulis ad scapum interioribus albis, exterioribus extremarum nigris, mediarum rufescentibus. In alia ave caudæ mediæ pennæ virecebant.
Cauda.	
Locus.	Circa Francofurtum ad Mœnum, & alibi in Germania & Italia frequens est; æstate in sylvis & montibus degit, hyeme ad plana descendit. Rariùs nec nisi hyeme ad nos in Anglia advolat. Olivarum & ceraforum officula expeditè frangit, quorum nucleis avidè inhiat. Nobis ventriculus mense Decembri dissectus Agriacanthi officulis plenus inventus erat. Vescitur etiam semine Cannabis, Panici, &c. quin & gemmas arborum appetit, velut Pyrrhula.
Vitus.	
Nidus.	In arborum foraminibus nidificare dicitur, & quinque aut sex ova ponere.

ϕ. II.

Coccothraustes Indica cristata Aldrov. The Virginian Nightingale.

Merula par est, aut paulò minor. Torquis niger oculos & rostrum cingit. Rostrum quale vulgari aut paulò brevius. Caput cristâ fastigiata insigni, quam sæpius motitat tam versùs rostrum quàm versùs caudam. Color totius pulcherrimus coccineus, in capite & cauda dilutior. E Virginia in Angliam advehitur. Ob cantum egregium in caveis alitur.

De Coccothrauste Indica Aldrovandus hæc habet, In nativo ejus solo, nimirum in insula quam vocant *Capitis viridis*, appellatur vulgo *Fruso* nomine simillimo Frisoni nostro [Coccothrausti vulgari] cui etiam rostro similis est: macula etiam Rostrum nigra ambit, & magnitudine est, teste Hieronymo Mercuriale, Turdi. Quare etiam Coccothraustem Indicam appellare libuit. Avidè Amygdalas devorat, in quo cum Coccothrauste etiam convenit, qui hujusmodi fructus rostro frangit (unde nucifraga dictus est) aliòsq; coccos sive officula; quod facere pariter hanc avem verisimile est, cum rostro valde crasso & robusto prædita sit. Lusitanis Mercurialis Cardinalitium vulgò appellari asserit, fortè quia purpurea est, galerumq; purpureum gestare videatur. De natura moribùsq; ejus hæc referebat Fr. Malochius horti Pisani præfectus. Avium voces, maxime Luscinæ, imitatur; Panico inhiat Amygdalisque, Alfinem herbam devorat, visâ in speculo icone suâ miserabilibus modis gesticulatur, sibilos edendo, cristam deponendo, caudam more Pavonum erigendo, alas motitando, in summa speculum rostro impetit. Temperies ei calidissima, quod indè innotescit, quòd aquæ se sæpe immergit. Ingenio est mansuetissimo, cibum è manibus oblatum accipit. Forma verò hæc est: Cirri in capite figurâ trigonâ coccinei, quo pariter colore collum, pectus & venter refulgent. Alarum extremitates non tam intensè purpurascunt, quemadmodum neque cauda, quæ pro corporis portione longiuscula est, palmum scilicet, aliquantulum surrecta, lata digitum auricularem. Tibiæ breves & albicantes; ungues robusti & nonnihil incurvi. Avis tota à capite ad caudæ extremum mensurata duos palmos explet.

CAP. II.

Chloris Aldrov. The Green-Finch. *Aldr. Ornithol. lib. 18. cap. 18.*

Passer domestico major est; pondere 1 $\frac{1}{2}$ uncia; longitudine à mucrone rostri ad extremos unguis extremamve caudam 6 $\frac{1}{2}$ digitorum. Alarum expansarum extremæ pennæ 10 $\frac{1}{2}$ digitos distant.

Rostrum Coccothraustis rostro simile sed multo minus, longitudine semidigitali, extremo acutum, non recurvum. Mandibula superior fusca, inferior tota albida. Lingua acuta & velut abscessa, in filamenta desinens. Oculi membranis nictitantibus instructi. Nares rotundæ, in superiore parte Rostri juxta caput sitæ. Pedes carnei; unguis fuscus. Extimus digitus medio imâ sui parte adnascitur.

Caput & dorsum viridia, fimbriis plumarum cinerascensibus. Medium dorsi nonnihil castanci admixtum habet. Uropygium intensius virescit vel flavet. Venter albus est: Pectus ex luteo viride: Gula collo concolor. Plumæ rostro contiguæ intensè ex viridi flavent.

Remigum alæ pennarum priorum seu extimarum oræ flavescunt, mediarum virescunt, intimarum cinerascunt. Secundi ordinis pennæ interiores cinereæ, exteriores virides. Reliqui ordines omnes virides. In basi seu flexura alæ pennæ pulcherrimè flavæ. Flavescunt etiam tegetes alarum inferiores. Cauda 2 $\frac{1}{2}$ dig. longa 12 pennis integratur; quarum mediæ duæ totæ nigrae; his proximæ limbis exterioribus lutescunt. Reliquæ utrinque quatuor à mediis exterius nigrae sunt, interiùs ad radices usque flavæ.

Hepar bipartitum cystin felleam adjunctam habet. Ingluviem in ave dissecta magnam, ventriculum musculosum & seminibus plantarum refertum observavimus.

In sepibus nidificat. Extima pars nidi fœno aut gramine vel stipula; media ex musco; intima è plumis, lana, pilisque ovis immediatè substratis componitur. Ova

parit 5 aut 6, digitum ferè longa, pallidè virentia, sanguineis maculis, præcipuè obtusiore extremitate infecta.

Fœminæ colores languidiores, minúsq; vegeti: In pectore & dorso maculæ oblongæ fusæ.

Chloris Aldrovandi minùs virefcere videtur ex ejus descriptione quàm nostras. Seminibus raporum, carduorum, lapparum, & lubentissimè Phalaridis, vescitur, ut aliæ hujus generis.

Huic congener est Anthus seu Florus Bellonii, Gallicè *Bruant*, quam in hunc modum descripsit. *Le Bruant* Gallicè à voce nomen habet, cùm cantat enim vocem exprimit *Bruire*. Dum volat strepitum edit. Aristoteli *Αἰθῶ*, dicitur, Latini *Florum* verterunt: recentiores Græci nescio quo antiquo nomine etiam *Florum* dicunt. Fringillâ paulò major est, mares ferè lutescunt: quædam tamen alarum & caudæ pars ad cinereum vergit: majores tamen earum pennæ elegantius flavent: caudæ item pennarum extremæ omnino flavæ sunt, intrinsicè tamen alterius coloris. Rostrum grande est & acutum, coloris pallidi. Crura & pedes nonnihil rubescunt. Aluntur in caveis propter cantûs suavitatem. Vescuntur plerunq; cannabino semine, versanturque circa altas & proceras arbores procul à pratis distitas. Ad minimum quinque pullos excludit.

CAP. III.

§. I.

Rubicilla sive *Pyrrhula* Aldrov. A Bulfinch, Alp or Nope.

Rostrum huic nigrum, breve, robustum, figurâ & conformatione Coccothraustis, sed minus, inferior autem semicirculus nonnihil prominet, ac si ex duobus segmentis compositus foret [in ætate provectioribus nonnihil aduncum est.] Lingua velut abscessa aut obruncata. Irides oculorum avellanea. Ungues nigri: Pedes ex nigro fusci. Infimum digiti extimi internodium medio adhæret. Caput pro corpusculi magnitudine grande. Pulcherrimus miniaceus color in mare pectus, gulam & maxillas ad oculos usque illustrat. Verticis seu summi capitis tegetes supra oculos & quæ Rostrum circumambiant plumulæ nigræ sunt. Uropygium & venter alba. Collum & dorsum leucophæa cum aliqua ruboris tinctura. [Cervix, dorsum, scapulæ mihi visæ sunt cæruleæ cinereæve.]

Remiges alarum 18, quarum ultima ex parte scapi exteriori miniaceæ, ex interiore nigra, cum aliquo splendore: Intimiores etiam nigricant cum cæruleo splendore: Exteriores fuscæ sunt aut nigræ: Primarum seu extremarum quinque exteriores margines in superiore pennæ medietate nonnihil albet. Apices tegetum inferiorum cinerei, in interioribus latius, in exterioribus angustius. His proximæ dorso concolores. Cauda 2 digitos longa, nigra, splendens, 12 pennis constat.

Mas fœminæ æqualis, capite compressiore & colorum pulchritudine ab ea differt.

Libentissimè vescuntur primis illis gemmis ex arboribus ante folia & flores erumpentibus, præcipuè florum Mali, Pyri Persicæ, aliarumq; hortensium, adeoq; non leve damnum hortulanis inferunt, quibus idcirco maximè invisæ sunt & odiosæ.

Turnerus aves esse scribit perquam dociles, & fistulam voce sua quàm proximè imitari. Sunt autem cantûs gratiâ (quo aviculas omnes, si Linariam fortè excipias, superant) maximo apud nos in pretio. Fœminam (inquit Aldrovandus) audio non minus quàm marem canere, secus ac in pleriq; avium genere.

§. II.

Rubicilla Americana, Guiratarica Brasiliensibus dicta Marggrav.

Alaudæ magnitudine est. Rostrum habet crassum, rectum, superius fuscum, inferius album & paululum incarnatum. Crura cinerea cum 4 digitis more vulgari. Totum caput cum gutture & colli inferiore & media parte egregiè sanguinei sunt coloris. Oculi cærulefcunt: Aurium foramina ampla. Latera colli, totum pectus & infimus venter albis vestiuntur pennis. Collum superius habet nigricantes quibus pauca

pauca albæ mixtæ. Dorsum griseum est (inspersis nigris paucis) ut & initia alarum: reliquum alarum nigrum ut & cauda quæ tres circiter digitos longa. Oræ laterales in alis sunt albæ.

CAP. IV.

Loxia. The Shell-Apple or Cross-Bill, Germanis Krutzvogel. An *Tragon Plinii?*

Figura corporis non multum Chlocidi dissimilis est: pondere fescunciali; à rostri mucrone ad ultimam caudam 6½ digitos longa.

Rostrum crassum, durum, robustum, nigrum, contra aliarum omnium avium normam, ab utraque parte recurvum, mandibulis versus summitatem se decussantibus. Inferior enim in acutum mucronem tenuata sursum incurvatur; superior deorsum tendit: nec tamen idem semper latus observant; in nonnullis enim superior à dextra parte dependet, inferior à sinistra assurgit; in aliis contrario situ inferior ad dextram vergit, superior ad sinistram. Mandibula inferior Fringillarum similis nec lingua diversa. Nares rotundæ: Aures magnæ, patulæ. Oculorum irides ex cinereo avellanæ. Pedes fusci: Ungues nigri. Extimi digiti inum internodium medio adhærescunt.

Dorsi & capitis tegetum mediæ partes nigræ, fimbriæ virides. In capite aliis coloribus nonnihil cinerei admiscetur. Uropygium viride. Mentum cinereum: Pectus viride: Venter albus, verum sub cauda plumarum media nigra sunt aut fusca.

Remiges alarum 18 subnigræ. Priorum margines exteriores virescunt. Caudæ pennæ 12, 2½ digit. longæ, nigræ, limbis virescentibus. Intestina in multas spiras convoluta. Appendices brevissimæ.

Hæc Autumnio descripta fuit. Qui vendidit dixit colores eam ter in anno mutare, autumnio virescere, hyeme flavescere, vere rubescere. Gesnerus quoque primò rubere eas ait pectore, collo & ventre, deinde flavescere: hyeme præsertim colorem mutare. Sunt qui colorem ejus quotannis mutari asserunt, ut nunc ad flavum nunc ad viridem, rubrum aut cinereum magis declinet. Quòd pro ætatis aut anni tempestatum varietate colores mutent verisimillimum est; fortasse etiam ætate & anni tempestate eadem in variis avibus color diversus est. Vidimus enim & enimus Norimbergæ in cavea simul enutritas, unam viridem aliam rubentem, ætate jam in autumnum præcipiti. Caveis inclusæ Psittacorum more rostro pedibusque sursum ac deorsum reptant.

Avis est voracissima; seminibus cannabis maximè delectatur ac pinguescit. Gaudet etiam nucleis Abietum, & in ejusmodi arboribus Januario ac Februario mensibus nidificat. *Aldrov.* Aiunt eam uno vel altero Rostris ictu pomum integrum confestim per medium dividere ut nucleis vescatur, adeoque magnum hortulanis detrimentum inferre.

In Germania, Bavaria, Suevia, Norico inveniuntur plurimæ per totum annum. Ad nos quandoque advolant magno numero, inque occidentali Angliæ tractu, agro præcipuè Wigornienfi, pomaria depopulantur.

Illud etiam (inquit Aldrovandus) in *Loxia* mihi planè insolens videtur, quòd hyemali tempore, cum frigore omnia rigeant & ceteræ volucres obmutescant, ea canat; & ætate cum ceteræ canant à cantu abstineat; quòd an verum sit observent ii apud quos frequens est. Cantillat autem fatis suaviter.

CAP. V.

De Passeribus.

GRanis frumentorum & vermibus vescuntur. Rostra eis brevia, crassa, nonnihil incurva, color testaceus, terreusve. Admodum falaces, & propterea brevis avi esse perhibentur.

§. I.

Passer domesticus Aldrov. The House-Sparrow.

Avis hujus notissimæ & passim obviæ pondus $1\frac{1}{2}$ unc. Longitudo ab initio rostri ad finem caudæ $6\frac{1}{2}$ digit.

Rostrum crassiusculum, basi nigrum, ad angulos oris infra oculos lutescens, fœminæ fuscum, medium vix digitum longum. Oculorum irides avellaneæ. Pedes ex carneo fusci: Ungues nigri. Extimi digiti inum internodium medio adnascitur.

Caput ex fusco cinereum; Mentum nigrum. Supra oculos duæ utrinque maculae parvæ albæ. Linea lata spadicea ab oculis. Aurium tegetes plumula cinereæ. Gula albo-cinerea. Sub auribus magna utrinque macula alba. Venter, Pectus alba. Quæ dorsum & collum determinant plumæ ex parte scapi exteriori ruffæ, ex interiori nigræ; at fundum versus aliquid alboris ruffum terminat. Reliquum dorsum & uropygium ejusdem cum turdis coloris, ex viridi, fusco & cinereo quodammodo mixti.

Fœmina barbâ nigrâ, necnon colli & oculorum maculis albis caret, capite & collo uropygio concoloribus, pronâ parte sordidè albâ, vice lineæ albæ ad alas plumas habet nigras apicibus albo-ruffis: in univèrsum colores per totum corpus minus vegeti.

Pennæ remiges in utraque ala 18, fuscæ, marginibus rufescentibus. Ab ala notha linea lata alba ad articulum proximum porrigitur. Supra hanc lineam alæ vestitricæ coloris sunt spadiceæ: inferiùs mediis partibus nigræ, marginibus exterioribus ruffæ. Caudæ pennæ omnes ex fusco nigricant, marginibus, præcipuè posterioribus rufescentibus.

Testes grandes; est enim falax admodum. Intestina 9 digitos longa; Appendices brevissimæ. Fœminæ uterus magnus. Ventriculus carnosus; granis, frumento, hordeo, &c. vescitur. Fel habet.

An adeò brevis avi sit ut fertur meritò quis ambigat.

Hoc genus avis, ut & aliæ multæ, colore interdum variat: Aldrovandus enim tum album, tum flavum Passerem exhibet, quorum icones & descriptiones apud ipsum videri possunt. *Ornithologia* libro 15. cap. 11. & 12.

§. II.

Passer stultus Bononiensium Aldrovando.

Magnitudine Passeri par est: Color totius flavescens, maculis ubique ferrugineis aut potiùs ruffis oblongis; sed per dorsum multò longioribus ac crassioribus, ubique deorsum descendentibus conspersus. Rostrum ruffum est, crassum atque curtum. Oculi majusculi, quorum pupillam lutea iris ambit. Cauda atque alæ ad nigrum vergunt; extremitates verò pennarum minorum in alis candidæ sunt.

§. III.

Passeribus congener Aldrovandi, lib. 15. cap. 17.

Hæc avicula quamvis mentum nigrum non habeat, neque ulla ejus vestigia, quem admodum in nonnullis fœmellis observavimus, ex Passerum genere sese esse nihilominus corporis habitu attestatur. Rostrum sicut in domesticis candidat. Toto corpore maculis subruffis oblongis, deorsum descendentibus tingitur: sed quæ in collo

collo inferiori pectoréque manifestiores existunt, quòd ex partes candidæ sunt, cùm superiores, dorsum nimirum, collum superius & capitis vertex rufescant; quemadmodum tota pariter cauda atq; alæ: sed harum pleraq; pennæ in finibus suis candidæ sunt, Venter etiam ac femora albescunt. Tibiæ pedesque subflavi: ungues longiusculi, nigri.

§. IV.

Passer maculatus sive tricolor Aldrovandi, lib. 15. cap. 13.

TRicolorum vocat, quia cùm tribus tantummodo coloribus, albo nimirum, nigro & subflavo consistet, nullus eorum potior in eo dici potest. Caput totum ac collum alba, intercurrentibus maculis subluteis. Alæ tribus nominatis coloribus ornantur, albus tamen & niger in iis prædominantur. Rostrum quale Passeribus crassiusculum, in extremitate acutum, flavescens in superiore parte, in inferiori omnino flavum. Oculorum iris candida, pupilla nigra. Mentum, pectus & venter, femora, tibiæ pedesque & cauda subtus ex albo flavescunt: alioqui cauda penè flava est.

§. V.

Passer albicilla Aldrovandi, lib. 15. cap. 14.

CAuda hujus, quamvis planè candida non sit, ex cinereo candicat, cùm aliòqui cætera colore domestico Passeri ferè similis sit; maculam verò illam nigram submento non habet. Rostrum ut in illo candicat. Oculi nigri sunt. Caput & omnes inferiores partes ex albo lutescunt. Dorsum verò maculæ coloris penè ferruginei satis amplæ percurrunt, lineolis admodum exiguis candidissimis decoratæ. Pennæ alarum omnes castaneæ, circumcirca luteæ. Tibiæ pedesque fusci.

§. VI.

Passer Illyricus Aldrov. lib. 15. cap. 21.

Hunc tantùm depictum vidit Aldrovandus apud Tartaglinum civem Venetum. Passere, inquit, nostrate major est, colore verò ferè similis. Pronè enim planè candicat: supinè pallidè rufescit, nullo intercedente alio colore. Oculi & Rostrum pro corporis portione magni, hoc verò candicat. Cauda bifurcata est, pedes lutei, tabellis aut potiùs lineis transversalibus, colore penè carneo ornati. Ungues nigri, satis longi & acuti.

§. VII.

Passer torquatus Bellonii, & *Passer pusillus in Juglandibus degens* ejusdem.

Horum prior à communi Passere diversus est, cùm quia diversi coloris est, tum verò etiam quia ubi superiori macula nigra est, ea huic sit lutea. Torquatum autem appellat, quia oculos sub supercilio torquis alba circumambit. Magis insuper cinereus est quàm vulgaris, vocem edit majorem, magnitudinèque corporis & rostri eum vincit. In sylvis habitat in cavis arborum nidificans.

Alter *Friget* Gallis dictus, omnium minimus est, Rostro brevi admodum, nigro, crasso: pedibus, cruribus, capite atque alis ut Passer muralis. Nidum in arbore construit.

§. VIII.

Passer Indicus caudatus Porphyromelas Aldrovandi, lib. 15. cap. 28.

CAudam habet quinque digitos longam, & decem pennis constantem nigerrimis. Remiges alarum etiam sunt nigerrimæ. Caput, dorsum, uropygium coloris sunt purpurei saturati, radices tamen plumarum lutescunt. Rostrum crassiusculum est, aliquantulum aduncum, acutum, Collurionis quodammodo æmulans, superius nigrum, infra, quæ capiti adhæret, album. Pedum colorem ignoro, deerant enim in communicato mihi exuvio, verisimile est tamen nigros habere.

§. IX.

§. IX.

Passer Americanus Tijepiranga Brasiliensibus.

A Laudæ magnitudinem paululum superat, & cantum Passeris nostratis amulatur. Totum corpus, collum & caput egregiè rubicundi seu sanguinei est coloris: alæ verò & caudæ splendide nigri, præterquam in initio alarum ubi aliquid rubicundi admixtum est. Crura nigra, inferiora quidem nuda, superiora autem nigris pennis vestita. Rostrum instar Passeris, superiori parte nigrum, inferiore versùs acumen nigrum, reliqua versùs caput album. Pennæ in capite breviores, quas crispare interdum solet more passerum. Omnes pennæ totius corporis interiùs sunt nigræ, exteriùs rubræ, ità tamen complicatæ, ut exteriùs totæ rubræ appareant. Cauda longitudine fermè tres digitos aequat. Digni pedum quatuor, & ut in plerisq; avibus dispositi.

Alia hujus species reperitur passeris magnitudine: quæ pennis per totum corpus vestitur ex cinereo cærulescentibus; alæ tamen quodammodo ad thalassinum colorem accedunt. In ventre & inferiori parte colli seu gutture albicat, vel potiùs argenteo colore nitet. Crura cinerei coloris, uti & rostrum, quod ipsi Fringillæ simile. Digni pedum quatuor secundum communem avium modum.

§. X.

Passer Indicus macrourus rostro miniativo Aldrov.

Magnitudine domesticis nostris Passeribus par est, si caudæ longiores pennas excipias. Rostrum habet breve & crassum coloris miniativi. Caput planum est, propè cervicem elevatum, subnigrum, intercurrente subviridi, ad cæruleum vergente colore; qui pariter deorsum per tergus & superiorem alarum partem vergens conspicitur. Alæ verò tribus potissimum coloribus constant; primò illo quem dixi, secundò albo (ut in icone apparet) tertio nigro, quartò lutescente, quem colorem pennæ remiges excipiunt, nigræ itidem sed intus cinereæ. Guttur, collum inferius, pectus & venter candicant. Cauda duplex, ut in Pavone mare, & duorum etiam colorum: minor, quæ majorem sustinet & tanquam ejus fulcrum est, albescit; major quatuor pennis longitudine dodrantali angustissimis constans, aterrima. Tibiæ & Pedes ex nigro & albo maculati; ungues nigri, & quales Rapacibus adunco & acutissimo hamo armati.

§. XI.

Passer Indicus macrourus alius Aldrovandi, lib. 15. cap. 23.

Avis est longè pulcherrima, superiori etiam pulchrior. Magnitudo par. Rostrum cæruleum. Caput etiam ut in illo planum, sed in cervice magis elevatum, totum nigrum: Oculi etiam nigri, circulo albo circumdante, & iride lutescente. Collum & pectus coloris sunt coccinei; venter & coxæ candicant. Alæ, tergus & cauda nigræ: remigibus tamen alarum quidam pallor permiscetur. Caudæ longiores pennas, quæ sunt binæ longissimæ, quinque nimirum palmarum, & latissimæ, tertia primùm etiam lata, sed in exilia admodum filamenta definens, minores alæ sustinent. Tibiæ pedesq; albescunt: ungues nigri, & ut in præcedente insigniter acuti, hamoque longiusculo insigniti.

§. XII.

Passer Indicus brachyuros Aldrovandi, lib. 15. cap. 24.

Avicula hæc superioribus duobus minor est, tota nigra: Color tamen nescio quid cærulei atque amethystini præ se fert, ut in magno usu venire solet. Rostrum, pedesque coloris carnei, ungues nigri. Oculos nigros etiam albus circulus ambit.

§. XIII.

§. XIII.

Passerculus brachyuros nostras Aldrovandi.

IN Bononiensi agro nonnunquam, quam hic delineatam cernis, brevi admodum caudâ instructa avicula, *Passerino*, id est, Passerculus nuncupata, capitur. Toto corpore unicolor est, nempe flavescens: pectus tamen & venter magis albicant. Rostrum intensius luteum est.

§. XIV.

Passer erythromelas Indicus sine uropygio Aldrovandi.

Totum corpus pronum & supinum, item alarum principia elegantissimo coccineo colore splendent; reliquum alarum atrum est, si tamen pennæ earum expandantur ad latera, aliquid candoris præ se ferunt. Pedes item nigri sunt. Habet duas etiam per tergus nigras oblongas (quarum altera longior est) maculas admodum contiguas. Rostrum pro corporis portione (est enim avicula pro parvitate crassiuscula) & minus etiam quam in Passere vulgari, colore qua capiti jungitur albo, cætera nigro, acutum & exile. Uropygio prorsus caret.

§. XV.

Passer Indicus cyanerythromelas sine uropygio Aldrov.

AVIS est superiori longior, at minus corpulenta, & tribus potissimum coloribus, rubro nimirum, cyaneo seu cæruleo & nigro prædita. Caput, collum atque pectus, atq; inferiora omnia coloris sunt rubri saturati. Ad colli latera maculæ sunt binæ, contiguæ, semilunares, magnæ, cæruleæ. Alæ admodum longæ, nigre, ad latera cæruleæ. Pedes breves, nigri. Rostrum parum recurvum, nigrum, propè frontem album. Passerum horum Indicorum imagines duntaxat pictas vidit Aldrovandus, non aves ipsas: verùm pictura, ut rectè Plinius, nonnunquam fallax; proinde & descriptiones hæc minus exactæ censendæ sunt.

§. XVI.

Passer montanus in Stiria & Carinthia frequens.

A Summo rostro ad extremos ungues commensurata sex digitos longitudine æquabat. Lingua ei nonnihil bifida; oculorum irides ex cinereo avellanæ. Mentum nigrum; macula quoq; ad aures utrinq; nigra. Torquis albus collum ad medium ferè & maculas ad aures cingit. Caput ex fusco rubrum. Dorsi mediæ tegetum pinnulæ exteriores ruffæ, interiores nigre. Uropygium fusco seu flavo-cinereum. Venter & pectus fordidè alba. Pennarum alæ secundus & tertius ordo post octo aut decem priores summis apicibus albet, minimæ in basi alæ ruffæ, ut & aliarum extremæ oræ. Remigum numerus 18.

Cauda 2½ digitos longa, 12 pennis proximè æqualibus integratur.

Rostrum nigrum, medium plus digitum longum: ad angulos oris & mandibulæ inferioris flavet.

Ingluvies magna, seminibus pleno. Ventriculus non admodum crassis musculis instructus. Testes magni, albi.

Descriptio Passeris montani apud Aldrovandum cum nostra satis bene convenit, nisi quòd ad oculorum latera binas maculas nigras ei adscribat & appingat; quarum una in nostro desideratur, certè D. *Willughby* unius tantùm meminit.

§. XVII.

Passer Sylvestris Aldrovandi, lib. 15. cap. 16.

Magnitudo Passeribus communibus optimè respondet. Rostrum ex flavo candidat, & prorsus (ut ita dicam) passerinum est. Vertex capitis ut in montano præcedenti ferrugineus, ad cinnabarinum vergens: oculorum ambitus albus est, iris subflava, pupilla nigra. A mento ad podicem usq; cinereus est, sed plumarum extremitates ad subrufum inclinant. Mentum & collum inferius lineæ admodum continuæ, transversales, nigriusculæ percurrunt, cum aliâs in omnibus Passeribus maribus totum atrum esse suspicandum, imò statuendum est. Dorsum, cauda atq; pedes ex ferrugineo fusciscunt, nisi quòd pennæ in extremitatibus suis omnino luteæ sunt. Alæ ejusdem sunt coloris, sed pennæ primæ quæ earum costas obtegunt in notabilem candorem definunt.

§. XVIII.

Passer Brasiliensis Guiranhcemgatu dictus Marggrav.

Magnitudine est Passeris. Caput superius luteum & guttur: collum, pectus & infimus venter flavi coloris. Alæ ex virescenti & flavo mixtæ ac fusco distinctæ, uti & cauda. Ocelli & rostrum sunt nigra. Crura fusca. Hic mas egregiè canit ut Fringilla. Fœmina ejusdem magnitudinis plumis passerinis vestitur, nec ita canit sed clamat *tshrip, tshrip*, ut Passer.

CAP. VI.

§. I.

Fringilla. The Chaffinch. Σμῆνα *Aristotelis*.

Passere domestico tantillo minor est, nec integram unciam pendet. Rostrum ei acutum, validum, inferius albidum, superius & versus extremum fuscum. Mandibulum inferius superiori æquale. Lingua bifida, hirta. Irides oculorum avellanæ: Aures majuscula.

Caput in mare cærulescit, at quod naribus contiguum est nigricat. Dorsum rufum est, cum cinerei aut viridis mixtura: Pectus rubet: Venter sub cauda albicat.

Fœminæ colores minus vegeti. Uropygium tamen viride. Dorsum non adeò rufum. Infimus venter sordidè ex fusco virescit: Pectus sordescit.

Remiges in utraque ala 18, post tres primas fundis & pinnulis interioribus alben; exteriores limbi flavescunt vel potiùs virescunt. In mari minimæ quæ basin alæ vestiunt plumæ cærulescunt: superius macula insignis alba: deinde post interstitium nigrum fascia longa alba à quarta Remige initio sumpto per apices tegetum à decima continuatur. Pars ea fasciæ quæ per apices tegetum transit ex albo flavescit.

Cauda 2½ digitorum longitudine 12 pennis componitur; quarum extimæ utrinq; fundis & apicibus à parte scapi exteriore nigre sunt, mediis alba. His proximæ minus habent albi, scilicet versus apicem tantum & à parte scapi exteriore: tres utrinq; sequentes nigre: mediæ duæ cinereæ marginibus subvirescentibus.

Hepar bifidum, dexter lobus major. Ventriculus parum musculosus. Extimus pedis digitus ut in reliquis medio adnascitur imâ sui parte.

Avis hæc pennarum coloribus interdum variat. Nam testatur Gesnerus Fringillam totam candidam aliquando visam, & Aldrovandus duas alias describit, alteram corpore toto ex albedo nonnihil flavescente; alteram subluteam & subnigram.

Aves migratoriæ sunt (inquit Aldrovandus) frigus diligunt sed moderatum, ab immoderato læduntur. Apud nos per totum annum manent, nec unquam discedunt: nec ulla avis, si fortè Passerem, Alaudam & Emberizam flavam excipias, in Anglia frequentior est.

§. II.

Fringilla montana seu Montifringilla; *Ὠρπιζὴν Arist.* The Bramble or Brambling.
Aldrov. lib. 18. cap. 7,

Pondere & magnitudine cum præcedente convenit. Rostrum magnum, validum, rectum, à lata basi in acutum mucronem fastigiatum, conii aut infundibuli ferè figurâ; in aliis avibus totum nigrum, in aliis extremo nigrum, basi luteum. Lingua ut in Fringilla. Mandibulum inferius superiori æquale, ejusq; latera valida, acuta. Fœminæ rostrum nihil flavi obtinet. Pedes pallidè fulci: Extimi digiti pars ima medio adhærescit. A capite ad medium dorſi in mare color Sturni similis è nigro splendens, pennularum fimbriis cinereo-ruffis: infima pars dorſi alba. Gula flavo-ruffa. Pectus album. Plumæ ponè anum lubruffæ.

In fœmina caput ex ruffo aut fusco cineraſcit: Collum cinereum est. Dorſi plumæ media parte nigricant, marginibus cinereo-ruffis. Gula minùs ruffa. Sub flexura alæ minus habet flavi, supra de Aurantii colore nihil. Summâ ubique magis decolor est.

Remiges alarum pennæ interiores ruffæ, intimæ nigrae fimbriis ruffis. A quarta incipiendo septem vel octo maculam habent albam ad exterius scapi latus juxta apices ſecundi ordinis. Subtus etiam limbi exteriores nonnihil albescunt, aliàs omnes nigrae sunt. Plumago sub basi seu flexura alæ pulcherrimè flavet, suprâ mali Aurantii colore imbuitur.

Cauda nigra, verùm extremæ utrinq; pennæ exterior limbus albet, interdum & interior. Apices etiam & mediarum margines nonnihil ex cinereo ruffi.

In Italia circa Venetias abundat. Habetur quoq; in Anglia, sed rariùs.

Hæ etiam aviculæ coloribus interdum variant. Hinc tres apud Aldrovandum icones habentur; quarum quæ ſecundo loco ponitur colore est pallidiore & capite prorsus albo. Tertia priori omnino similis nisi quòd sub rostro nihil haberet nigri: præterea ſecunda illa fascia lutea, quæ aliis ineſt, in hac longè erat magis conſpicua.

§. III.

Montifringilla calcaribus Alaudæ seu major. The great pied Mountain-Finch or Bramling.

Alaudæ vulgari magnitudine par est; à summo rostro ad extremam caudam $5\frac{1}{2}$ digitos longa, lata alis expansis $12\frac{1}{2}$. Rostrum semidigitale, luteum, apice nigricante. Lingua extrema in filamenta divisa. In palato vice tuberculi ruga adest magna, dura, cornea. Vertex fulvo-ruffus, propè rostrum obscurior [D. Johnson colorem ex fusco rufescentem seu castaneum capiti & summæ cervici tribuit] Rufescunt etiam collum superius, pectus (sed dilutiùs) uropygium & latera: reliqua pars prona, gula, venter, vestitricis subalares, &c. alba. Collum inferius, dorſum & pennæ scapulares ex nigro & cinereo-ruffo eleganter variegantur, mediis ſci. plumularum partibus nigris lateralibus ex cinereo ruffis. Spatia nigra figurâ triangulari apparent. In summis alis & imo dorſo rufescit magis.

Remiges in utraque ala 18; quarum extremæ seu longiſſimæ octo nigrae; fundi tamen earum quatenus vestitricibus occultantur, excepta margine exteriori extimæ, albet; quin & summi apices omnium seu potiùs apicum margines, præter extimas duas. His proximæ septem quæ mediam alæ partem occupant, totæ albet, nisi quòd propè apicem latere exteriori macula nigra oblongæ in ſingulis pennis ſingulae conſpiciantur. Reliquæ tres quatuorve corpori proximæ nigrae sunt, summis marginibus ruffis. Pennæ vestitricis omnes præter corpori proximæ, & duas trèſve alarum notham componentes (quæ nigrae sunt) albet.

Verùm natura, ut video, in his nonnihil ludit: nam in ave à D. Willughby descripta, quæ remiges nigras vestierunt maximam partem nigrae fuere, quæ albas albæ; in genere tamen areæ seu spatia lata alba sunt in utraq; ala. Cauda nonnihil forcipata, $2\frac{1}{2}$ digitos longa, 12 pennis componitur, binis utrinq; totis extremis albis, præter modicum marginis exterioris verſus apicem, quod nigricat, in extima latius, in proxima angustius: tertiæ utrinq; limbus exterior ab apice non longè ad imum uſq; albet; reliquæ ſex nigrae marginibus circa ſummitates albis. Crura, pedes & unguis nigerrima: poſtici unguis cæteris longior, ut in Alaudis, semidigitalis ſcilicet: digitus extimus medio à divaricatione aliquouſq; junctus.

D. Willughby in agro Lincolnienſi hanc avem menſe Novembri occidit. In Septentrionalibus montofis ſed rarior occurrit. D. Johnson.

§. IV.

Fringilla ſpuria cum calcari Alaudæ.

A Viculam quandam Novembri menſe in agro Lincolnienſi occidimus, quæ inter Alaudas & Fringillas ambigere videbatur, calcaribus Alaudis, Roſtro Fringillis ſimilis.

Roſtrum ei flavum, extremo nigricans. Lingua extrema in filamenta diviſa. Vertex flavo-ruffus. Ruffeſcunt etiam uropygium & latera. Gula, peſtus, venter alba. Collum ruffum, cinereo dilutum, mediis plumarum partibus nigricantibus. Dorſum ruffum, mediis nigris. Remiges priores nigræ, marginibus cinereis.

CAP. VII.

Sayacu Braſilienſibus Marggravii.

QUOD referenda ſit hæc avis neſcimus. Eam autem Fringillæ magnitudine eſſe ait. Totum corpus veſtitur pennis coloris è cinereo & thalaffino mixti; in alis autem & dorſo thalaffinum ita admifcetur, ut Sole illuſtrate egregiè ſplendant. Roſtellum nigrum; oculi quoq; nigri in totum. Ex notis adſcriptis non facile eſt verum huic locum aſſignare.

CAP. VIII.

Guiraperea Braſilienſibus Marggrav.

A Vis Alaudæ magnitudine. Roſtrum habet breve, craſſiuſculum, nigricans. Caput ſuperius & collum, totum dorſum & infimus venter pennas habent obſcurè flavi coloris, ut cera citrina: Caput inferius, guttur & collum inferius cum peſtore nigras: quales & pauca in ventre flavis ſunt intermixta. Cauda duos digitos longa & præterit alas. Conſtat autem cauda & alæ pennis fuſcis & nigricantibus, quarum quælibet cum laterali extremitate thalaffina, ita ut fuſcæ alæ thalaffino videantur ſtriatæ; Cauda itidem. Crura ſuperiora etiam cerei coloris; inferiora cum pedibus obſcurè cinerea. Digni quatuor more vulgari, unguibus nigricantibus.

CAP. IX.

Tijegucuparoara Braſilienſibus Marggrav.

A Vis Alaudæ magnitudine. Roſtrum habet breve, craſſum, ſuperius fuſcum, inferius albicans. Caput ſuperius, latera ejus ac guttur & collum inferius habent pennas flavas ſanguinei coloris pennis punctulatas. [Et hæc fœmina quidem, mas enim hæc tota habet ſanguinea.] Collum ſuperius & totum dorſum cinereas, umbrâ aliquatenus mixtas: Alæ fuſcas oris albeſcentibus præditas, ut & cauda: ſed alæ teguntur cinereis, dorſum maximam partem exceptis extremitatibus. Latera colli, peſtus & totus venter ac crura ſuperius albis teguntur pennis. Crura inferiora & pedes fuſci ſunt coloris; quatuor digne more vulgari poſiti. Ocellos habet nigros.

CAP.

CAP. X.

p. I.

Carduelis. The Gold-Finch.

A Vis hæc Aristoteli $\chi\rho\upsilon\sigma\sigma\upsilon\mu\epsilon\tau\epsilon\rho\eta\varsigma$ ex Aldrovandi & Bellonii sententia; recentioribus Græcis Ἀκαθής dicta, Passere domestico minor est; pondere fescunciali; longitudine ab initio rostri ad finem caudæ extensâ digitorum $5\frac{1}{2}$; latitudine inter extremos alarum expansarum terminos $9\frac{1}{2}$. Caput pro corpusculi mole satis grande: collum breve: rostrum albidum, apice in nonnullis nigricante, breve, femenciâ sci. non multo longius, ad caput crassum, in acutum desinens metæ instar. Lingua acuta: oculorum irides avellaneæ. Basin rostri annulus coccineus ambit: ab oculis tamen ad rostrum hinc inde ductus niger extenditur. Maxilla albæ. Caput summum nigrum, à quo linea lata nigra ad collum ferè utrinq; producta alborem terminat. Occipitium albicat. Collum & dorsum antè ex ruffo fulva vel cinerea. Uropygii, pectoris, laterum idem color sed dilutior: Venter albus. Alæ & cauda nigra: apices tamen pennarum principum in utrisq; albi. Præterea alæ ductu pulcherrimo flavo transverso insigniuntur. Remiges si curiosius arbitreris, prima seu extima penna tota nigricat; reliquæ omnes apicibus alberti: exterioris insuper limbi seu telæ cujusq; pennæ ad decimam usq; inferior medietas eleganti colore flavo imbuitur, primâ exceptâ, quæ, ut diximus, tota nigricat. Cauda duos digitos longa, 12 pennis composita, quarum extimæ duæ magnam in summo maculam albam obtinent, secundæ minorem, tertiæ nullam, quartæ iterum exiguam, quintæ majorem. Crura breviora; digitus posticus validus, ungue cæteris longiore armatus. Extimi digiti imum internodium medio adnascitur. Appendices ut in aliis aviculis perbreves & exiguæ. Habet & cystin felleam. Fœminæ vox exilior cantusq; minus diuturnus, & plumæ costas obvestientes cinereæ sunt aut fuscæ, cum maribus sint aterrimæ: atq; hæc (inquit Aldrovandus) perpetuæ & minimè fallaces notæ sunt, quibus sexus distinguantur. Est autem Carduelis avis gregaria & foëia, ob colorum elegantiam & cantum suavissimum præcipuo ubiq; in honore & pretio. Miti placidq; ingenio sunt, quod vel ex eo constat, quod statim captæ, nullâ curâ adhibita, potum cibumq; sumant, neq; ita hominum præsentiam exhorrescant, ut rostrum alisq; cavæ clathris alidant, ut alix pleræq; aves facere consueverunt. Captivitate non valde ægrè ferunt: quinimo si aliquandiu in cavea permanserint ne dimissæ quidem avolant, ut ipse etiam observavi, inquit Aldrovandus, quem consule. Carduorum seminibus vescitur hyberno tempore, unde ei nomen, nec carduorum tantum sed & diplaci, & cannabis, & lapparum, & papaveris & rutæ, ut refert Albertus. * Carduelis egastulo clausa suppositam aquam ab imo per filum vasculo suspensa ad se rostro trahit, pedèq; filo interdum supposito, cum attigerit vasculum, sicut potu sedat: quod & alix etiam avicula faciunt. Turnerus præter aviculam, inquit, spinivoram illam auctâ vittâ redimitam aliam novî spinivoram colore viridem, quæ non secus ac Auri-vittis rostro è duabus similis vicissim ascendentes & descendentes cibum ex una, & potum ex altera desumit. Quin & hoc facit Miliaria, quam nostrates Linotam appellant. Eadem quoque hominem quidvis cantantem voce imitatur. Quare non sola illa quæ Græcè $\Theta\epsilon\alpha\upsilon\mu\iota$, & Latine Theodoro Carduelis dicitur, imperata scit, & rostro ac pedibus pro manu utitur. Quæ omnia, subjicit Aldrovandus, verissima esse quotidiana experientia docet.

Nidum in spinis arboribusq; construit. Ova Gesnerus septem parere asserit, Bellonius octo.

Carduelis pro ætate ac sexu alisq; accidentibus coloribus interdum variat. Aldrovandus quatuor exhibet varietates. 1. Nondum adultam, quæ in capite nihil profusus habebat rubedinis. 2. Ciliis albis. 3. Albam capite rubro. 4. Subalbidam, quæ tamen aliquid in anteriori parte capitis & in mento rubri obtinebat. Præter has etiam Cardueli congenerem describit, quæ fortè spuria erat, his verbis.

Carduelem corporis mole superat, ut quæ Fringillam æquet. Rostrum circumdat fasciola crocei coloris admodum vegeti. Oculi quales Cardueli, sed majores. Caput exceptâ particulâ illâ croceâ, cujus modò meminimus, & dorsum eodem colore, nempe subnigro. Pectus in nigro virescit, sicuti etiam plumæ parvulæ costas alarum

Nomen.
Pondus.
Dimensiones.

Rostrum.

Lingua.
Oculi.
Color.

Remiges.

Cauda.

Crura.
Digiti.

* Autor de natura et rebus.

Nidus.

Cardueli congener, Aldrov. l. 18. c. 3. conte-

contegentes; quarum remiges atræ colore albo multo magis quam in aliis evenit, interstinguuntur: quod in reliquis Carduelibus lutei est, in hac ferè pallefcit. Cauda aliis atritate non inferior: in duabus verò extremis pennis utrinq; aliquid albi, si extendebantur, cernere erat, nam alioqui ipsâ contractâ recondebatur, nec erat visui fatis obvium. Venter totus ex cinereo ad fuscum vergebat.

§. II.

Carduelis Brasliana, Jacarini Marggrav.

Carduelis nostratis magnitudine est. Rostellum habet crassum, cinereum: crura & pedes cinereos cum quatuor digitis more vulgari. Totum corpus nigris vestitur pennis, sed in quibus resplendet color instar chalybis politi. Alæ interius albicant. Oculi cærulei, & ponè illos amplum foramen loco aurium. Cùm avis hæc magnitudine sit Carduelis nec dissimili rostro, Carduelem eam denominavimus, quamvis colore nec cum Carduele nec cum ulla alia ave Europæa conveniat.

CAP. XI.

De Linaria.

§. I.

De Linaria in genere.

Linaria notæ characteristicæ sunt, 1. Magnitudo Fringillis aliquanto minor. 2. Color ex cinereo & fusco quodammodo varius, i. e. terreus, testaceusve. 3. Cauda nonnihil forcipata. 4. Extimæ caudæ pennæ marginibus tantum albæ. 5. Cantus suavissimus. Cæterùm quatuor Linariæ species in Anglia observavimus: (1.) Vulgarem: (2.) Rubram majorem: (3.) Rubram minorem: (4.) Montanam.

§. II.

Linaria vulgaris. The common Linnet.

Pondus &
Dimensiones.
Rostrum.
Color.

Remiget.

Cauda.

Ratio nominis.

Cantus.

Victus.

Nidus.

Pondus ei unciale: Longitudo à summo rostro ad extremam caudam semipedalis. Latitudo alis expansis digitorum decem. Rostrum semidigitale, validum, grandiusculum, supra nigricans; subtus album. Lingua velut absissa. Nares rotundæ. Caput ex cinereo & nigro varium: Dorsum ex nigro & rufio; media scilicet cujusque plumulæ pars nigra, exterior ambitus in capite cinereus, in dorso rufus. Pectus albet; inferior venter circa podicem flavet. Prolobi regio seu infima gula pulcherrimè rubet, fimbriis plumarum luteis seu luteo-ruffis. Pennæ in utraque ala remiges 18, nigræ: exteriorum autem fimbriæ albida, interiorum ruffæ. Pennæ anteriores secundi à remigibus ordinis nigræ; interiorum margines ruffæ. Vestitrices minores ad costam seu basin alæ ruffæ. Cauda nonnihil forcipata, siquidem extimæ duæ pennæ 2½ digitos longæ sunt, mediæ duos tantum: mediarum autem duarum oræ seu margines ruffi, reliquarum albi. Cauda solito 12 pennarum numero constat. Lini semine vesci amat, unde Linariæ nomen ad imitationem Gallorum (qui *Linote* vocant) ei à Gesnero impositum est. Veteribus indicta videtur. Belonius *Ægithum* Aristotelis esse statuit. Linaria suavissimi cantus (quo alias omnes aviculas nostro judicio superat) gratiâ alitur. Semine Phalaridis, Punici, Milii (unde & Miliaria nonnullis dicitur) Raparum, Caulium & Cannabis vescitur. Quæcunq; autem edit rostro prius decorticat, ut solâ medullâ vescatur. Semen autem Cannabis aviculas quæ ea vescuntur adeo obefas redditur, ut eas vel enecet, vel cantilandi alacritatem adimat. Olina in arboribus non admodum altis Linariam nidificare ait, & tria vel quatuor ova parere.

D. *Willughby* colorem obscure fuscum seu nigricantem hujus aviculæ pedibus tribuit; Olina colorem inter carneum & album medium. Verùm fortasse junioribus pedes pallidiores sunt, senioribus obscuriores: aut maribus nigriores, fæminis albidiores. Certè D. *Jeslop* Linariam vulgarem pedibus profus nigris ad nos transmisit.

CAP.

§. III.

Linaria rubra major. The greater red-headed Linnet.

Linaria vulgari aliquanto minor est. Rostrum ei breve, crassum, mandibulâ superiore nigrâ, inferiore ad basin albidâ, coniforme figurâ, Fringillæ rostro simile. Lingua acuta & velut abscissa, ut in Fringillis. Nares rotundæ; Oculorum irides avellanæ. Vertex colore rubro aut sanguineo insignis, non adeo illustri tamen aut splendente. Reliquum caput & collum circumcirca cinerea. Scapulæ, dorsum, alarum vestitrices ruffæ. Pectus rubicundo colore tingitur; infimus venter albet. Latera sub alis spadicea seu ruffo-flava.

Remiges alarum extimæ nigræ, interiores fuscæ. Extimarum post primas octo margines exteriores albi, albedine à fundo versus apicem latius se extendente donec in nona penna ad apicem ferè pertineat, unde in ala complicata macula alba exterius conspicua efficitur. A nona sex septemve sequentium apices obtusi, crenati. Interiores omnium margines albi. Remigum interiorum etiam apices subalbidi. Cauda nonnihil forcipata; 2½ digitos longa. Pennæ ejus omnes mucronatæ, bicolores; utroque margine tum exteriore tum interiore, latius tamen interiore albo: qui color exteriorum pinnularum in extimis pennis ferè dimidium occupat; in reliquis versus medium sensim diminuitur, adeo ut mediæ pennæ ferè penitus nigræ sint, marginibus extremis albis. Exteriorum quoque pinnularum limbi albi, sed non pari differentiâ. Pennulæ caudæ incumbentes medio secundum scapi ductum fuscæ marginibus albidis. Pedes parvi è rubente fuscâ, non autem penitus nigri: Unguiculi nigri. Digni extimi ima pars medio adnascitur. Postici unguis maximus; extremorum æquales inter se.

Fœmina neq; dorsum habet leucophæum, neq; verticem aut pectus rubicunda: verum Dorsum ex viridi fuscum; pectus sordidè luteum, fuscis maculis respersum. Reliquæ notæ conveniunt.

Drachmas quinque pendet; à rostri apice ad ultimam caudam 5½ digitos extensa, ad extremos unguis 5 tantum. Alas expansas linea 9½ digitorum metitur. Rostrum semidigitale. Remiges 18: caudæ pennæ 12, longitudo 2½ digitorum.

§. IV.

Linaria rubra minor. The lesser red-headed Linnet.

Præcedente minor est. Color dorfi qualis Linariæ vulgari. Synciput colore rubro seu miniato splendente insigne. Rostrum quale rubræ majori sed minus. Pectus rubrum: Venter imus albicat. Pennæ caudæ & alarum remiges fuscæ. Cauda duos ferè digitos longa nonnihil forcipata. Pennarum caudæ & alarum Remigum margines extremi seu oræ circumcirca albet.

Pedes & crura fusca: Unguiculi nigricant, & pro aviculæ modulo satis longi sunt. Crura autem perbrevia.

Fœminæ in hac specie vertex macula dilutiore & ferè crocea ornatur.

Hæc à præcedente in multis differt, 1. Quòd minor sit. 2. Quòd rostro quoque minore & acutiore. 3. Quòd fœmina cum mare colore verticis insigni aliquatenus conveniat. 4. Quòd pedes huic nigriores. 5. Quòd caudæ pennarum margines angustius albicent. 6. Quòd pennarum alæ secundi ordinis apices albi lineam ad alam transversam efficiant. 7. tandem, Quòd Avis hæc gregaria sit, non item illa.

Aldrovandus describit duas Linariæ rubræ species, quarum tamen neutra cum nostrarum alterutra per omnia convenit. Vide sis earum apud ipsum descriptiones.

§. V.

Linaria montana. The Mountain-Linnet.

In montibus Pecci Derbientis à D. Jessop capta & ad nos missa fuit. Præcedente duplo major est: Rostro ei simili, multo scilicet pro corporis proportionem minori quam secundæ speciei. Capitis & dorfi idem color qui Linariæ vulgari. Tum Capitis enim tum dorfi tegetum pennularum media nigra; fimbriæ verò illius cineræ, hujus subruffæ. Gulæ & pectoris plumarum media itidem nigra, fimbriæ subalbida.

Uropygium

Uropygium solum pulcherrimo colore miniaceo splendet. Remigum mediarum fimbriæ albæ, ut & apices pennarum secundi ordinis. Cauda prælonga 2 $\frac{1}{2}$ digitorum, duodeno pennarum numero constat, è quibus mediæ duæ totæ fuscæ. Reliquarum extremi margines tam exteriores quàm interiores albi. Extimarum margines latius albescent.

CAP. XII.

Spinus sive Ligurinus Aldrov. *Angl.* The Siskin.

Caput ei nigrum. Corpus supinum, Collum sci. & Dorsum viride: Scapi tamen pennularum in dorso nigricant; & collum dorso obscurius de capitis colore nonnihil participare videtur. Uropygium ex viridi flavicat. Gula & pectus è flavo viridia. Venter albus. Plumæ sub cauda flavescunt maculis fuscis oblongis secundum scapi ductum pictæ. Plumæ quoq; laterum tegetes media parte maculis fuscis inficiuntur. Fœmina pallidior est & magis decolor. Gula & latera sub alis alba, maculis fuscis mediam plumarum partem obscurantibus. Caput & dorsum ex viridi cinerea cum maculis mediis fuscis. Gula & Pectus minus videntur.

Area transversa lutea alas distinguit. Remigum pennarum prima seu extrema tota fusca, marginibus virentibus. Novem sequentium pinnulæ exteriores virent; inferioribus autem in singulis ordine pennæ viror gradatim extenditur, donec dimidiam tandem longitudinis partem in ultimis occupet. A decima inferior pennæ medietas ferè flavescit; superior nigricat. Tegetes exteriores nigræ, interiorum apices virent. Mediæ duæ caudæ pennæ nigræ; reliquæ media plus parte pulcherrimè flavent summitatibus nigris. Ultimi pennarum apices tam in alis quàm in cauda canescunt. Inferius Rostri mandibulum in superius duabus eminentiis subintrat. Lingua acuta, in extremo cornea & canaliculata. Oculorum irides avellaneæ. Infimum digiti extimi internodium medio adnascitur.

In caveis alitur cantus gratia. In Germania & Anglia nostra frequens est. Hæc tota & primo vere gregatim volat. A sequentibus duabus aviculis differt, 1. Corpore tantillo majore. 2. Rostro longiore. 3. Capite nigro. 4. Caudâ breviorè & dimidiâ plus parte lutea. 5. Areâ alarum luteâ.

Aldrovandus in frigidioribus regionibus ut Gallia & Anglia vel nunquam vel rarè apparere scribit, ut meminertunt Bellonius & alii: verùm experientiâ contrarium didicimus. Ingenium ei mite & minimè sagax, unde & facilè capitur quovis genere aucupii.

Avis hæc Aristoteli & veteribus Græcis *Ἀζαθίς* dicta est, ex Aldrovandi sententiâ: *Σπίνος*. quoque Græcis avis nomen est non minus quàm Latinis.

CAP. XIII.

De Passeribus Canariis ex Gesnero, Olina & Aldrovando. The Canary-Bird.

Canaria insula est Atlantici Oceani ad levam Mauritaniæ, una ex his quas Veteres ob insignem aeris temperiem Fortunatas vocavere, sic dicta à multitudine Canum ingentis magnitudinis, ut ex Juba tradit Plinius. Hodie omnes illæ insulæ, quas Veteres Fortunatas dixerunt, uno nomine Canariæ appellantur. Ex his solent afferri nostro ævo aves quædam ex canorarum genere, quas à loco unde afferuntur, Passeres Canarienses vocant, vel Canarios, aliqui Canarios simpliciter; alii quoq; Aves Sacchari, quòd illinc quoq; optimum advehatur Saccharum, quòd Canarium nuncupant. De hac ave subinde post Ligurinum agendum nobis esse judicavimus, quòd Ligurini speciem esse quidam existimaverint, ut Turnerus, & revera colore & aspectu ei admodum similis est. Hanc Gesnerus ex amico suo sic describit. Avis est vulgaris Pari magnitudine, rostro albo, parvo & in acutum tendente: alarum & caudæ pennæ totis viridi colore: exiguo sanè discrimine ab aviculis illis quas nostri Citrinæ nuncupant; aut iis quas Zifelas nostri, Itali Ligurinos, nisi quòd paulò major est, quàm utraq; illarum, huic aspectui similior, illâ nonnihil viridior. Hæc Gesnerus. Inter marem & fœminam hoc interesse animadverti, quòd illi pectus

&

& venter, & capitis pars superior, quæ rostro adjacet, magis lutea sunt quam femina. Hoc utrique commune est, ut carnosæ sint non pingues: De ejus cantu idem Gesnerus sic meminit. Concertu valdè ameno est & acuto, quem spiritu diu non interrupto nunc in longum, nunc in altum varia vocis inflectione & musica propè, sanè lepidè & artificiosè melodià extendit. Sonus emissus omnino gracilis tamque vibrans est, ut cum parvos faucium aliquando nervos intenderit, aulcultantium aures tereti quasi clangore percèllat & obtundat. Hujusmodi illius cantu multi delectantur, multi etiam offenduntur, obtundi se ab illo dicentes. Carè admodum ubique venditur tum ob cantûs suavitatem, tum quòd, è remotissimis locis summà curâ & diligentia non nisi rara asportetur, undè à nobilibus tantùm ali consuevit. Si quis a. harum avium modulis capitur, eas emat quæ longiore cauda sunt præditæ, & quæ minorem corporis magnitudinem obtinent. Nam quò minores sunt, eò magis canoras esse experimento compertum est. Quæ verò magnæ sunt caveis inclusæ caput circa & retro versant, neque genuini Passeres Canarii sunt æstimandi. Hujusmodi ex insula Palma & Viridi afferuntur, & stultos ab eo capitis motu, qui stultis convenit, vocitant. Pascuntur Phalaridis semine, eoque multùm delectantur, idiòque simul cum illis ex eisdem insulis ad nos deferri solet. Gesnerus ex amici sui relatione eisdem cibus vesci scribit, quibus Ligurini & aves citrinæ nuncupatæ, Lini sci. aut Papaveris semine, vel etiam interdum milio: Privatim verò saccharo ejusque arundine summo opere gaudere, uti etiam Alfine sive Auricula muris, quam vulgò morsum gallinæ vocant. Hæ enim ad cantum statim excitari affirmat. Ejusmodi aves tuberculis quibusdam in capite infestari solent, quæ ex atheromatum genere existimo: Butyro ea aut Galinæo adipe sunt inungenda donec maturescant: Deinde pus eis accurata dexteritate resectis extrahendum, deinde postea iterum inungenda donec omnino sanescent. Quandoque etiam pediculis eas affici contingit: In quo casu vino eos sapius aspergere conducet. Ità enim animalcula illa perimentur, & ipsæ ad eam molestiam superandam firmiores evadunt. Hactenus Aldrovandus.

Inveniuntur etiam (inquit Olin) hujus generis aves in insula Ilva, quæ originem suam debent veris Canariensibus, quæ nave quadam ex insulis Fortunatis in Liburnum portum cursum dirigente & propè insulam hanc naufragium passà magno numero advectæ, in insulam jam dictam, terram viz. proximam, evaserunt & salvârunt sese, speciem postea suam inibi propagârunt, & immensum multiplicârunt. Verùm loci differentia aliquam etiam mutationem in formam avis externam induxit. Nam spurix hæ pedes nigros obtinent, & sub mento magis flavicant quàm Canariæ legitimæ.

CAP. XIII.

Citrinella, Thraupis, Verzellino Romæ, Citril Viennæ.

Capitis totiusque corporis figurâ Liniaræ perfimilis est. Caput & dorsum viridia. Uropygium ex viridi luteum: Occipitium & collum cinerea. [In ave quam ego Romæ descripsi, Caput summum, supina pars colli & scapulæ varix fuere ex flavo-viridi & fusco.] Prona facies viridis, sed circa anum albicat nonnihil. Pectus summum & venter in maribus pulchrè flavent. Cauda 2½ digit. longa, nigra, verùm extremi pennarum margines virescunt. Remiges alarum caudæ concolores: Minores pennarum alæ ordines virides. [Nostris quas Romæ descripsimus avibus tum pennarum principum alæ tum secundariarum apices albi fuere.]

Rostrum durum, fuscum seu lividum, lateribus acutis crassius & brevius quàm in Spino [imò Liniaræ aut Chloridis rostro pro ratione brevius crassiusque.] Mandibulum inferius superiori æquale. Lingua ut in Fringillis. Pedes albi aut carnei, unguiculis nigricantibus. Intestina longa, tenuia, convoluta.

Caveis alitur cantûs gratiâ. Viennæ Austriæ venalem vidimus è Stiria allatam. Circa Romam frequens est.

A Spino & Serino differt 1. Collo cinereo. 2. Quòd pronæ facies tota viridis sit. 3. Quòd nullas in lateribus maculas habeat. Olinæ caudam nonnihil forcipatam ei attribuit, quod & nos observavimus in ave quam Romæ descripsimus.

Bellonio Thraupis Aristotelis habetur hæc avicula, Gallicè *Tarin* dicta. Septem aut octo pullos uno incubitu excludit.

CAP. XIV.

Serinus Gesneri. Viennæ Haerngril, seu Hirngryll. Aldrov, Lib. 18. Cap. 20.

Dorsum huic nonnihil ruffum, mediis plumularum partibus nigris, ut in Emberiza flava. Caput luteum maribus saturatius, foeminis pallidius. Uropygium ex viridi pulchrè flavet: Pectus luteo-viride: Venter albus. Latera maculis oblongis nigris varia.

Cauda nigra, marginibus pennarum extremis viridibus. Remiges alarum Pennæ caudæ concolores. Interiorum secundi ordinis pennarum alæ apices albert: Reliquarum minorum virent.

Rostrum brevius & validius quàm in Citrinella, extremitate acutum. Mandibula superior nonnihil prominct. Lingua ut in Fringillis. Pedes fusci: Ungues nigri. Extimus digitus medio, ut in reliquis, ima sui parte adhaesecit.

Intestina tenuia sunt, & in multas spiras convoluta.

Hæ aves etiam in caveis aluntur cantûs gratiâ. Viennæ Austriæ venales vidimus è Stiria allatas.

Avicula hæc (inquit Gesnerus) cantu egregiè musico omnibus hujus generis, etiam Citrinella, præfertur.

Spinus, Citrinella & Serinus conveniunt, 1. Uropygiis luteis. 2. Quòd canoræ sunt 3. Pectoribus è viridi flavis. 2. Intestinis longis, tenuibus.

Spinus & Citrinella conveniunt colore caudæ & alarum.

Serinus & Spinus lateribus maculatis, ventribus albis.

Spinus & Citrinella dorso viridi: Verùm in Spino pennarum scapi nigricant.

Inprimis mansuescit, autore Gesnero, & ad multos annos (tredecim aut quatuordecim) caveis inclusa alitur.

Teitei Brasiliensibus, quam etiam vocant Guiranhemgeta & Guraundi Marggrav.

Avicula est Rubeculæ magnitudine: Aviario includitur pro canora ave, sed pipit tantùm ut Rubrica, Germanis *Gimpel*. Vescitur *Paco* & *Mamao*. Rostrum habet breve, crassiusculum, nigrum. Caput, collum superius, alæ, totum dorsum & cauda nigris vestiuntur pennis, quibus aliquid cærulei admixtum, ita ut splendeant instar Chalybis politæ. Guttur, collum inferius, pectus, totus infimus venter & crura superiora sunt lutea. Ad exortum Rostris superioris post nares maculam habet è pennis luteis. Crura & pedes fusci sunt coloris: Et hic est mas. Fœmina proportionè & magnitudine planè respondet mari, eodem rostro & eisdem cruribus; sed color plurimum differt; est enim viridis ut *Acanthis German. Zyschen*. Alæ ac caput cum collo superius paulum fuscescunt & cærulescunt mixtim. Delectantur hæ aviculæ quinq; aut sex conjunctim aviario includi.

CAP. XV.

Avicula Indiæ Orientalis Rostris Fringillæ, calcaribus Alaudæ. Anadavadæ dicta.

Regulum cristatum magnitudine vix superat. Rostrum quale Fringillæ aut Cardueli, colore rubrum, mandibulâ superiore supernè nigrâ. Color in supina corporis parte fuscus, in nonnullis dilutior, in aliis obscurior; circa Uropygium obscurè miniaceus. Remiges alarum & caudæ pennæ nigræ. Cauda ipsa sesquidigitum longa, 12 pennis composita, mediis longioribus, exterioribus ordine brevioribus. Maculæ albæ, rotundæ, exiguæ in alarum remigibus & vestitricibus, in aliis avibus plures, in aliis pauciores, cernuntur. In nonnullis pectus summum miniaceum, in aliis penitus nigrum: Cætera pectus & venter nigricant. In una ave, quæ reliquis quas vidimus pallidior erat & Rubeculæ ferè colore in dorso, non solum alæ sed & plumæ laterales, & coccineæ caudæ incumbentes albis maculis punctatæ erant. Crura & pedes alba. Ungues prælongi velut Alaudarum, magis tamen arcuati. Figura corporis longiuscula est. Londini in ædibus cujusdam mercatoris plures hujus generis aves ex Indiis Orientalibus allatas, & in eadem cavea unâ enutritas vidi & descripsi Anno 1673.

CAP.

CAP. XVI.

Petronia marina Bononiensibus dicta. Oenanthe congener. Aldrov. Lib. 17. Cap. 38.

Longitudo hujus aviculæ à summo rostro ad extremos digitos sumpta digitorum erat paulo minus septem: Latitudo alis in contrarium extensis 12 $\frac{1}{2}$. Rostrum validum, acutum, Fringillæ simile, ab apice ad angulos oris $\frac{1}{2}$ longum. Mandibula superior nigra, inferior circa angulum lutea; angulus a. ipse rotundus est: Latera rostri acuta. Caput fusco-cinereum, sed per medium verticis areola plerumq; decurrit magis albicans. Collum cinerascit: Inferiùs inter arcos plumulæ limbis exterioribus albo-cinereæ, interioribus nigricantes. Uropygium ex fusco viride, at caudæ proximarum apices albet. Remiges alarum pennæ 18, quarum prima seu extrema secundâ brevior, secunda tertiæ æqualis & longissima. Hæ tres pennæ obscurè fuscæ seu nigricantes simbriis extremis ex albo viridibus. Secundi, tertii & quarti ordinis pennæ, apicibus albet, cætera nigricant: Quæ in basi seu costa alæ sunt vestitricæ minimæ fordidè virescunt. Alas subtus vestientes albet. Pectus fordidè albet; caudæ proximæ apicibus pallidiusculæ seu flavicantes, aliàs subfuscæ. Gula fordescit. Cauda 2 $\frac{1}{2}$ digitos longa 12 pennis componitur.

Verùm ab aliis omnibus avibus hæc distinguitur. 1. Quòd circa mediam gulam maculam pulcherrimam flavam obtinet. 2. Quòd singulæ caudæ pennæ interiore margine statim sub apice maculâ magnâ rotundâ albâ insigniantur, aliàs nigricant extremis tamen marginulis subviridibus. Extimarum etiam pennarum exterior à scapo medietas alba est. 3. Certissimâ notâ ab Hortulano distinguitur, quòd rostrum ei longè majus sit & validius, ac Chloridis rostro æquale.

Quam Aldrovandus Bononiæ Petronem & Genuæ Petronellum dici asserit, & sub titulo Alaudæ congeneris describit, non alia avis esse videtur quàm Emberiza alba Gesneri seu Buntinga nostras, ut descriptiones conferenti patebit.

CAP. XVII.

HORTULANORUM Genus, quorum nota characteristica tuberculum seu eminentia dura in superiore Rostri mandibulâ.

§. I.

Emberiza alba Gesner. An Calandra Aldrov. & Bellonii? Alaudæ congener Aldrov. The Bunting. An Cenchramus Bellonii? Strillozzo Olinæ.

Pondus ei sescunciæ. Longitudo ab apice Rostri ad ultimam caudam extremosve unguis 7 $\frac{1}{2}$ digitorum. Distantia extremarum pennarum in alis expansis 11 $\frac{1}{2}$. Rostrum grandiusculum, cum tuberculo magno in superiore mandibulâ, quo triticum, avenam aliâque grana frangit. Latera mandibulæ inferioris altiora solito in angulum quendam assurgunt, & simul compressa sunt sub tuberculo palati. Lingua acuta, bifida. Ungues ex fusco pallidi. Posticus digitus grandis, ungue minore magisq; incurvo quàm in Alauda armatus. Digitus anticus extimus intimo æqualis, medio ad primum usque articulum adnascitur. Capite Ortygomettas non nihil refert. Color totius in genere testaceus terreusve. Mentum, pectus, venter ex albo lutescunt. Gula maculas habet nigras, oblongas. Alarum remiges & tegetes fuscæ, limbis exterioribus cinereis. Dorsum ex fusco rufum seu testaceum, mediis plumarum nigrioribus. Collum sub occipite cinerascit. Capitis tegetum scapi obscurè fusci; extrema seu margines ex ruffo cinerea. Cauda 3 $\frac{1}{2}$ digitos longa, ex fusco ruffescit, absque ullo albore, nisi quòd umbra quædam aut obscura alboris vestigia in extimis pennis appareant. Summis arborum aut fruticum ramis insidet & cantat. Frumento vescitur.

Et figura & descriptio *Strillozzo* dictæ avis apud Olinam huic nostræ per omnia exactè quadrant, nisi fortè in eo quòd magnitudinem Alaudæ vulgaris ei attribuat, quâ nostra aliquanto major est. Ipse quoque cum Romæ eram aviculam *Strillozzo* dictam Alaudâ vulgaris tantillo, ut mihi tunc videbatur, minorem in foro emi. Cum ergo

Olina præter *Strillozzo* Calandram quoque describat, cùmque Calandram Alaudâ vulgari aliquanto majorem esse & ad Turdum accedere scribat, suspicor Calandram eandem esse Buntingæ nostræ, & *Strillozzo* avem speciem diversam, & fortè à nemine præterea descriptam.

Descriptio Alaudæ congeneris apud Aldrovandum huic avi adamussim convenit, necnon Cenchrami Bellonii, adeoque ex una ave Aldrovandus tres vel quatuor fecisse videtur.

§. II.

Emberiza flava Gesner. *Hortulanus* Bellonii. *Lutea alterum genus* Aldrov. The Yellow-hammer. *Chlorens seu Lutea Aristotelis* Turnero.

Fringillæ æqualis est aut paulò major. Pondere 1; uncia: Longitudine à rostri mucrone ad ultimam caudam 6½ digit. ad imos pedes 6 tantum. Rostrum obscure seu ex atro fuscum, dimidium digitum longum. Mandibula inferior latera compressa, figuræ insolitæ: In superiore mandibula tuberculum eminet quo fruges terit. Lingua brevior quàm in aliis aviculis esse solet, non ultra tuberculum extensâ; cujus extremum corneum & acutum, in setas seu filamenta definit. Oculorum irides avellanæ. Pedes cornei; unguis nigri. Digiti extimi imum internodium medio adnascitur.

Gula ventèrque lutea. Pectus aliquid rufi admixtum habet, ut & latera sub alis. Caput ex viridi luteum admixto fusco. Supra scapulas in ima cervice color quidam inter viridem & cinereum seu ex utroque compositus cernitur. Tegetum dorfi & scapularum mediæ partes nigricant, margines ex viridi rufescunt. Uropygium subrubrum.

Fœmina ubique pallidior, minùs flavescit capite, minùs rubescit pectore & sub alis.

Pennæ alarum Remiges fuscæ, marginibus exterioribus ex viridi fordide albenibus. Cauda tres digitos longa 12 pennis componitur, estque nonnihil forcipata, subnigra, mediarum duarum pennarum utroque margine, reliquarum exteriore tantum virescente. Extimæ duæ ad interiori scapi latus propè apicem maculâ albâ obliquè pennam secante insigniuntur.

Ingluviem habet & ventriculum musculosum velut Granivoræ nobis dictæ aves. Habet insuper & cystin felleam. Appendices intestinorum, ut in omnibus ferè aviculis, minimæ, brevissimæ. Humi nidificant hæ aves; apud nos in Angliâ ubique frequentissima.

§. III.

Lutea primum genus Aldrov. *Circus eidem dicta*: Zivolo Olina, à voce Zi Zi quam frequentissime repetit.

Passeris est magnitudine; Rostrum brevi, crasso. Pectus & venter subflava sunt, maculis fuscis conspersa. Caput, dorsum, alæ, caudaque ex testaceo ad fuscum colorem tendunt, sed in cauda geminæ utrinque pennæ partim albæ sunt, partim eundem cum reliquis colorem servant. Inter marem & fœminam hoc interest, quòd mas plus lutei nactus sit quàm fœmina, præsertim in superiori circa oculos parte, & in gutture, & sub collo ad latera, ubi macule satis ample coloris lutei conspiciuntur, quæ in fœmina desiderantur, &c.

Humi magna ex parte degit, sibi illic victum quærens ex feminibus & aliis, quapropter cùm recens capta est, rostrum ferè semper lutosum habere solet. An avis hæc specie diversâ sit à præcedente mihi non satis constat. Verùm quia Aldrovandus distinctam facit, nec Olina repugnet, eam omittere nolui.

§. IV.

An Passer arundinaceus Turneri Aldrovand.? *Passer torquatus in arundinetis nidificans.* The Reed-Sparrow.

Magnitudine Linariam superat, Fringillæ par. Mas½ uncia pendebat. Longus erat ab apice rostri ad finem caudæ 6½ digitos; latus alis extensis 10. Rostrum breve, nigricans [D. Willughby mandibulum superius nigrum, inferius albicans.]

Hortulani

Hortulani Rostro simile [D. Willughby Fringillæ rostro comparat.] Mandibulum inferius lateribus utrinque introrsum flexis velut in infundibuli speciem concavum fit & linguam intus continet. Præterea in angulum seu eminentiam utrinque assurgit, ut in *Hortulani* aut *Emberizæ* rostris, cui superius mandibulum utrinque pariter excavatum congruit. Caput nigrum: Maxillæ circa oculos ruffæ. Cervicem torquis alba ambit, quæ ad angulos oris utrinque protenditur. Mentum, gula nigra. Pectus & venter medius albert. Pennæ dorsales & alarum vestitrices ex ruffo & nigricante variæ. Media scii. pars singularum nigricat, oræ ruffescunt. Uropygium ruffum cinereo admixto. Pennæ alarum remiges fulcæ, marginibus exterioribus ruffis. Septem exteriorum apices acuti, reliquorum obtusi, crenati, subcinerei. Minores pennarum ordines limbis exterioribus & apicibus ruffis, cætera nigri. Tegetes interiores albæ. Minimæ in alæ basi seu flexura cæruleæ. Cauda 2½ digitos longa, 12 pennis integratur, è quibus mediæ duæ reliquis nonnihil breviores, nigra, limbis exterioribus ruffæ; tres hinc inde proximæ obscuræ & propemodum nigra: Quintæ margo exterior albus; interior quoque non longè ab apice maculâ albâ insignis: Extrema tota alba. Omnes in acutos mucrones exeunt. Venter albus.

Pedes ex carneo nigri: Ungues nigri. Digiti extimi imum internodium medio adnascitur. Posticus digitus magnus. Appendices breves sed crassæ. Cystis fellea non deest. Ventriculus musculosus inque eo femina, &c.

Fœmina magis decolor. Torquis obscurior & vix apparet. Caput, dorsum, scapula, Alarum vestitrices varia ex nigro & fordide ruffo, mediæ scii. plumarum partes nigra, margines utrinque ruffi. Ad basin alæ plumula rubra. Gula ruffo, nigro & cinereo varia.

§. V.

Hortulanus Aldrov. *Ventis* Tordino, Berluccio, in Italia & Gallia frequens.

Emberizæ flavæ æqualis est & perquam similis [Quam Florentiæ vidi & descripsi mihi tantillo minor visâ est, corpore longiore.] Fœmina à summo rostro ad extremam caudam commensurata 7 digitos longitudine excedit; latitudine 10½ æquavit.

Rostrum breve, ab apice scii. ad angulos oris dimidium vix digitum longum; basi crassâ, cuspide acuto, colore incarnato rubrove in mari; in fœmina mandibula superior nigra, inferior cærulea. Tuberculum palati si quod sit multò minus est quàm in *Emberiza* flavâ. Rostri latera acuta. Superior mandibula utrinque quandam habet fossulam seu angulum impressum, cui eminentia quædam ceu dens in inferiore congruit & coaptatur, ut in *Emberiza* flavâ. v. appositam figuram. Pedes pallidè fuscî: Ungues nigri: in mare tibiæ subruffæ. Digitus Posticus magnus. Anticorum intimus extimusque parîs longitudinis. Extimus medio immediatè adnectitur nullâ interveniente membranâ, ad primum usque articulum.

Gula & pectus cinerea: Reliqua pars prona ad caudam usque ruffa. Uropygium intensius ruffum. Caput ex cinereo fuscum mediis plumarum nigris. Dorsalium media nigra, fimbriæ cinereo-ruffæ. Maribus pectora magis ruffa: macula sub rostro flavâ. Caput cinereo-viride. Dorsum tegetum mediæ partes nigra; exteriores vel ruffæ, vel cinereo-virides. Uropygium virefcit.

Remiges alarum ut in omnibus ferè aviculis 18, quarum majores marginibus extremis ex albo virefcunt, minores seu interiores ruffescunt. Ordinis secundi à decima omnium apices albert, fimbriæ exteriores ruffescunt. Tertii pariter ordinis pennarum apices albert: Minorum alæ tegetum fimbriæ cineræ. Cauda 3 ferè digitos longa 12 pennis constat. Mediæ ejus extremæque pennæ cæteris paulò breviores sunt. Sunt autem quod ad colores attinet, mediæ duæ fuscæ seu nigra marginibus ruffis: Proximæ tres utrinque nigra: Penultima duæ superiore medietate ab interiore scapi latere albæ: Extimæ adhuc latiùs albert & ab exteriori etiam scapi latere.

Cystis fellea parva, felle intus flavo.

Passeri torquato perquam similis est, ab eo tamen in nonnullis manifestè differt, ut diversam speciem esse minimè dubium sit. 1. Loco, cum Passer torquatus inter arundines plurimum degat. 2. Colore; nam *Hortulanus* magis ruffus est, nec torquem ullam habet quâ ille donatur: Et præterea maculam flavam sub gutture obrinet, quâ ille caret.

Sex hujus avis five species five varietates Aldrovandus exhibet *Ornithol. lib. 13. cap. 24. Prima* tota flavescēbat colore propemodum palcari, exceptis alarum costis

Hortulanus flavus.
&

Hortulanus
albus.
Hortulano
congener.

Hortulanus
collo viridi.

Hortulanus
caudâ albâ.
Hortulanus
Spipolæ con-
gener.

& Remigum pennarum extremitatibus, quæ erant albæ. *Secunda*, tota erat candida. *Tertia*, Hortulanus Aucupibus etiam dicta, revera avis est tota Hortulani formâ sed colore nonnihil differens. Caput, ex cinereo ad flavum vergit. Collum cinereum, nigris maculis punctatim distinctum: Venter & crura pedesque toti crocea: Costæ alarum & remiges albæ, cætera partim cinereæ partim nigrae. Cauda tota fusca, ad latera lutescens. *Quarta* capite, collo erat viridi, rostro rubicundo, cruribus cinereis, cætera nigricans. Habet tamen in vertice capitis, necnon in duabus tantum remigibus maculam oblongam albam. *Quintam* Albicillam vocare licet; caudâ enim erat albâ, cætera vulgaribus Hortulanis similis, sed in omnibus pallidior. *Postremam* aucupum alii Spipolæ, alii Hortulano congenerem faciebant, & revera ego Spipolæ potius quàm Hortulano congenerem fecerim. Rostrum enim longiusculum est & tibiæ pedesque fusci, qui in Hortulanis lutescere solent. Toto item corpore fuscescit, pectore & alarum extremitatibus albis.

§. VI.

Cirlus stultus Aldrov. lib. 18. cap. ult.

Iuteis superius descriptis magnitudine par est, eodem corporis habitu, eademque prorsus figurâ & formâ, (licet colore variet) ad illas etiam caveis inclusas libentissimè tanquam ad sui generis aviculas advolat: Vocem quoque *ci, ci*, non minùs quàm illæ, tum volans tum quiescens continuè ingeminat: Unde merito etiam quibusdam in locis, ut Genævæ, *Cia* appellatur, seu differentia graciâ *Cia selvatica* live *Cia montanina*: Bononiensibus nostris *Cirlo matto*, i. e. Cirlus stultus. Capitis novissima pars superior & dorsum totum colore ferrugineo decoratur, nigris maculis satis amplis interstincto. Supra oculos macula cinerea ad album tendens à rostro ad extremum collum percurrit: Pectus & ventrem omnem ferrugineus prorsus occupat. Remiges alarum pennæ & caudæ subnigræ sunt, quarum tamen extimæ oræ in ferrugineum colorem desinunt; Alis præterea nonnullæ maculæ albæ insunt. In cauda una aut altera utrinque penna partim subnigra, partim alba.

Avem hanc Luteis Aldrovando dictis, quibus congener est, subjunximus: Quamvis an ad hanc propriè familiam pertineat, omisâ in ejus descriptione Rostri figurâ, certè determinare nequeamus.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or report.

FRANCISCI WILLUGHBEII
De MIDDLETON, Armigeri,
ORNITHOLOGIÆ
LIBER TERTIUS.

De Avibus Aquaticis.

Aves aquaticæ sunt vel *fissipides* quæ circa aquas versantur, & in aquis plerunque victum quærunt; aquis tamen non innatant. [Hæ feræ omnes longicruræ sunt, cruribus quoque supra genua aliquo usque nudis, ut aquas vadofas commodius ingrediantur] vel *Palmipedes*, quæ aquis innatant, & crura breviuscula maximam partem obtinent.

Quæ circa aquas versantur sunt vel *maximæ*, singulares & sui Generis ut *Grus*, &c. vel *minores*. *Minores* sunt vel *Piscivoræ*, vel

Limofugæ, vel *insectivoræ*. *Piscivoræ* sunt *Ardeæ*, & congeneres. *Limofugæ* *Rostris* sunt *longissimis*, seu *curvis* ut *Numenius*, &c. sive *rectis* ut *Scolopax*, &c. *Insectivoræ* sunt vel *mediæ longitudinis* *Rostris*, ut *Himantopus*, &c. vel *brevibus*, ut *Pluvialis*, *Vanellus*, &c.

Aves limofugas vocamus, quæ de limo aut terrâ pingui & humidâ oleosum quiddam exugunt, quo præcipuè victitant; quocirca harum caro delicata est, & intestina ipsa esculenta, etiam à fœcibus seu excrementis non repurgata. Rostra his longissima; versus extremam latiora, & lineis aliquot pulchrè insculpta; corpora maculosa, digiti latiusculi, nè facillè limum penetrent aut subsidant.

Verùm quoniam non adeò periti sumus, ut harum numerum, certò determinare queamus; malumus Aves aquaticas *fissipides* non *piscivoras* pro *Rostrorum* longitudine in tria genera dividere. Primum erit earum quibus *rostra longissima*, seu *recta* ut *Scolopaci*, &c. sive *curva*, ut *arquata*, &c. Secundum earum quibus *Rostris mediæ longitudinis* cujusmodi sunt *Himantopus*, &c. *mediam* longitudinem maximam $2\frac{1}{2}$ digitis, minimam $1\frac{1}{2}$ definio. Tertium earum quibus *Rostris brevissima*, hoc est *digitum* & *dimidium* non excedentia, quales sunt *Pluvialis*, *Vanellus*, &c.

Ceterùm Aquaticæ pleraque aves caudam habent brevem; nec ulla pedum digitos ita dispositos ut *Pici* & *Phittaci*, hoc est, binos antè, totidem retro. In omnibus autem aquaticis *piscivoræ* gravius olent.

PARS PRIMA.

DE AVIBUS AQUATICIS FISSIPEDIBUS,
QUÆ CIRCA AQUAS VERSANTUR.

SECTIO PRIMA.

Alites aquatici fissipedes maximi, singulares & sui generis.

CAPUT I.

§. I.

Grus. The Crane. Γέραξ. Græcis.

COrpus huic avi grande, decem interdum librarum pondere. Ab initio rostri ad extremos digitos commensuratum ad quinque pedes longitudine accedit. Collum ei longissimum esse notius est quam ut scribi debeat, quin & crura quoque longissima sunt.

Rostrum rectum, acutum, subviride [ex nigro viride] 4 ferè digitos longum, ad latera compressum. Lingua lata & in extremo cornea. Vertex niger, à rostro ad occiput usque pilis seu setis nigricantibus potiùs quam plumagine vestitus. In occipite areolam habet lunulatam, nudam aut raris pilis obsitam, rubicundam; infra quam plumæ cineræ triangulari maculâ supremam cervicis partem occupant. Ductus albi bini, à singulis oculis singuli incipientes, retrorsum tendunt; uterque autem ductus in postica colli parte ad verticem maculæ triangularis cineræ modò dictæ coeunt, & deinde ad summum usque pectus continuantur. Guttur & latera cervicis colore nigro seu obscuro imbuuntur. Dorsum, scapulae, pectus, venter totus, femora, alarum tegetes, præter eas quæ in extremo articulo sunt, penitus cinerea.

Alæ amplissimæ sunt: Remiges pennæ 24, nigrae; minores tamen ex nigro nonnihil ruffescunt, ut & vestitricæ quoque primariae, quæ in extremo articulo sunt. Cauda pro avis mole exigua & perbrevis; pennarum 12; cum expanditur subrotunda. Ejus pennæ cineræ sunt, apicibus nigris.

Tibiæ nigrae sunt, ad spatium unius palmi supra articulos nudæ. Digni nigri, longissimi: Extimus autem medii infimo internodio crassâ membranâ adnectitur.

Rara & præcipuè notabilis, imò admiratione digna est asperæ arteriæ conformatio. Foramine nempe ad id excavato sternum profundè ingreditur, inibiq; aliquoties reflexa, ut Schema appositum representat, eodem iterum foramine egreditur & ad pulmones tendit.

Appendices seu intestina cæca 5 digitos longa. Ventriculus musculosus: Caro fapidissima est.

Frequentes Romæ in foro venales vidimus.

Sapissime ad nos commeant, sùntque in palustribus agri Lincolnienfis & Cantabrigienfis æstivo tempore magni eorum greges. An verò in Angliâ nidulentur (ut ex narratione cujusdam Angli qui earum pipiones sapissimè se vidisse dixit, refert Aldrovandus) mihi nondum est compertum.

Carnis sapor delicatus & Ventriculus musculosus avem hanc minimè piscivoram esse arguunt, sed omnino granivoram aut herbivoram, quemadmodum etiam Autores qui de ea scripserunt referunt.

Grues ab Ardeis differunt, 1. Ungue medii digiti minimè serrato. 2. Magnitudine quâ illas superant. 3. Rostro brevior. 4. Ventriculo musculofo. 5. Appendicibus binis, cum Ardeæ singulas habeant. 6. Mira asperæ arteriæ revolutione.

§. II.

Grus Indica.

Hæc nostrateminor est, ejusdem cinerei coloris. Cauda brevis & vix conspicua; alæ nempe eam occultant. Rostrum rectum, angustum, Gruis nostratis rostro longius. Nares oblongæ. Præcipua differentia est, quod summum caput à rostro ad verticem cute scabrâ, rubrâ, pilis raris obsitâ insigniatur. Vidimus hanc in Vivario Regio S. Jacobi dicto propè Westmonasterium.

§. III.

Grus Balearica Aldrov.

Figurâ corporis Ciconiæ similis est; Rostro tamen brevior non Ciconiæ tantum sed & Gruis rostro. Cristam habet in capite densam, rotundam, ex fetis quaquaversum diffusis, porcinis similibus, colore spinularum Erinacei vulgaris compositam; quâ notâ ab omnibus aliis avibus primo statim aspectu facillè distinguitur. In maxilla utraq; macula alba lineâ rubrâ in summa parte terminata. Remiges alarum pennæ minores albæ, aliâs tota avis nigra est, Fulicæ colore, ne caudâ quidem exceptâ. Sub rostro rubra excrescentia velut palea quoddam utrinque dependet. Tibiæ longæ, ad genua ferè seu secundum à pede articulum nudæ.

Hujus generis Avem in Vivario Regio S. Jacobi dicto propè Westmonasterium vidimus.

Descriptio Aldrovandi quam ex intuitu picturæ hujus avis confecit à nostra in nonnullis differt. Nam 1. Cristæ fetas aurei coloris facit. 2. Pronam partem totam ex cinereo fuscâ; Dorsum atro-viride, ut in vanellis. 3. Pennas quâdam ferrugineas in aliis memorat.

Reperiuntur in regionibus propè *Caput viride* vulgò dictum. Magnitudine sunt Grui nostrati compares. Dum currunt alas erigunt, atque itâ velocissimè currunt; alioqui gradatim ingrediuntur. Nunquam sub tectis dormiunt aut quiescunt, nam sub noctem dormitantes altos querunt parietes, more Pavonum; cujus item vocem & mores imitantur. Vescuntur herbis viridibus, & unâ cum Gallinacis & Pavonibus etiam hordeum & fures devorant. Hæc Aldrovandus.

CAP. II.

Jabiru Brasiliensibus Marggrav. Belgis vulgò Negro.

Avis hæc magnitudine superat Cygnum. Corpus illius 14 digitos longum: Collum totidem, & brachii humani habens crassitiem. Caput satis magnum, oculi nigri; rostrum nigrum, directè extensum, & superiùs versùs extremitatem paulùm incurvatum, undecim digitos longum, duos & semis latum, versùs exteriora acuminatum: estque superior rostri pars paulò altior & major inferiori. caret linguâ, & sub gutture ingluviem habet mediocris magnitudinis. Crura longissima, duos nimirum pedes: Superiora enim unum pedem & digitum longa, & mediam partem pennis nuda; inferiora 11 digitos. Sunt autem crura recta, nigricantia, & quasi squamata, digitum medium crassa. In pedibus digiti quatuor, tres anteriùs, unus posteriùs versùs; quorum medius 4 digitos longus, ceteri paulò breviores. Tota avis vestitur albis pennis instar Cygni aut Anseris. Collum ferè totum, nimirum 8 digitorum longitudine, à capite numerando, caret pennis; ac hujus medietas cum capite tegitur nigra cute, reliqua alba cute. Sed puto in cute hæsisse pennulas albas, & fuisse abreptas. Cauda lata desinit cum extremitate alarum.

CAP. III.

Jabiru guacu *Petiguaribus*, Nhandu apoa *Tupinambis*, *Belgis*
Scurvogel. Marggrav.

Rostrum habet magnum, 7; digitos longum, in extremitate teres, & inferius incurvatum. caret linguâ & rostrum inferius cavum est. In summitate capitis mitram ossiam coloris albi & cinerei mixti gerit. Oculi nigri & ponè eos aurium foramina ampla. Collum 10 digitos longum, cujus medietas, ut & caput, non plumis at cute squamosa cinerea est tecta, cujus squamæ albicant. Corpore æquat Ciconiam: Caudam habet brevem & nigram, cum qua alæ desinunt. Crura superiora ex parte albis vestita pennis, cætera tota cinerea, & quidem superiora crura longa sunt digitos 8, inferiora 6 aut paulò plus. Digni pedum 4, ut in priore. Totum corpus & collum albis vestitur pennis, & à collo longiusculæ pennæ propendunt & circum. Alæ albæ, remiges earum pennæ nigræ, Rubini colore transplendente in nigro. Pellis detrahitur huic avi, ac caro ejus cocta comeditur; pinguis est & sicca, boni saporis, præsertim si cocta butyro fixetur. Comedi sepiissime.

CAP. IV.

Cariama *Brasilienfis* Marggrav.

Avis Ardeæ majoris magnitudine, ex aquaticarum est genere. In capite super exortu rostri cristam plumatam gerit nigram cinereo mixtam, erectam. Rostrum breve, superius paulò aduncum, ex obscuro flavo fuscum. Oculos habet elegantes aureos, pupillâ nigrâ, longis superciliis nigris. Alæ desinunt paulò post exortum caudæ. Crura habet longa, superius mediam partem plumis vestita, cætera nuda & obscurè flava: Digitos tres in pedibus, medium longissimum exteriorem brevior, interiori adhuc brevior: Sûntque digiti ad partem cute connexi. In postica parte pedis digitum parvum habet, altiori loco positum, & calcaneum rotundum more Struthionis. Ungues digitorum breviusculi, lunati, fusci. Totum corpus pennis vestitur griseis seu cinereis fusco undatis, ut in falconibus, & obscurè flavo mixto. Extremitas alarum & caudæ fusca est, obscurè flavo & griseo undata: In pectore & inferiore ventre plus habet grisei. Caudam demissam, collum erectum gerit. Clamor ejus instar Gallipavi feminae & longè auditur. Carne est valdè probata.

CAP. V.

Anhima *Brasilienfis* Marggrav.

Avis aquatica est è rapacium genere, major Cygno. Caput habet haud magnum, Gallinaceo simile, & rostro nigro; cujus superior pars paulò longior inferiori, & in extremitate deorsum incurvatum: Oculos pulchros, aureos, pupillâ nigrâ, & exterius nigro circulo. In capite propè exortum rostri cornu gerit erectum, extremitate sua antrorsum versus incurvatum, paulò plus quam duos digitos longum, crassitie chordæ majoris in viola majore, rotundum quasi tornatum esset, coloris albican- tis seu offei: Circum cornu plumellæ subtiles breves eriguntur albæ & nigræ. Collum habet plus septem digitos longum; reliquum corpus ad caudæ exortum ferè sesqui- pedem: Alas amplissimas, utpote quarum plumarum longitudo sesquipedem superet. In cujusque alæ antica parte duo cornua recta, triangulata, ex ipso ossè alæ enata obtinet, crassa minimi digiti apicem, & conica triangulata figura. Est autem quodque anteriorum digitorum longum, posteriora paulò breviora coloris fusci. Cau- dam habet 10 digitos longam, instar Anserinae latam. Crura superiora quatuor digi- tos longa, & quoad medietatem inferiorem pennis nuda: Inferiora quinque digitos longa, ferè duos crassa, in quolibet pede quatuor digitos obtinet more Gallinarum dispositos, quorum medius trium anteriorum 4; digitos longus, reliqui duo 3; po-
sterior

sterior autem ferè duos. Quilibet unguem habet corniculatum, nigrum, digitum longum, & in posterioribus digitis paulò longiorem. Cute fusca & squamosa teguntur & digiti & crura nuda. Capitis vertex plumulis variegata est albis & nigris: Ad latera in gutture & colli medietate superiori nigricat; inferior medietas colli & pectus variegantur albis, cinereis & nigris pennis. Venter inferior albus in totum habet pennas, ad latera sub alis & in dorso sunt nigrae, sed quibus albæ hinc indè permiscuntur. Cauda est nigra; Alæ etiam nigrae exceptis oris extremis (propè ossa) ubi ex albo flavescuntibus pennis sunt tectæ. Terribilem clamorem edit *Vjhu, Vjhu*, vociferando. Nunquam sola invenitur, semper par mas & fœmina junctim incedunt, & unâ mortuâ altera à sepultura nunquam discedit. Cornu quod in capite gerit remedium est contra venenum, si in vino per noctem infundatur. Idem remedium est contra suffocationem uteri, & in difficili partu. Hæc quam descripsi fœmina est, mas duplæ magnitudinis. Nidum facit ex luto ad caudices arborum super terram figurâ furni. Hactenus Marggravius. Est autem hæc avis singularis & sui generis.

LIB. II. PART. I.

SECTIO SECUNDA.

De Aquaticis Fissipedibus Piscivoris.

HIS colla longissima: Rostra quoque longa, valida, in acutum desinentia, ad pisces feriendos & sub saxis latitantes extrahendos: Crura prælonga, ut aquas altius ingrediantur: Digiti tandem, præsertim posticus, longissimi, ut in fluviiis firmius stare possint: Ungues satis grandes & adunci, medio ab interiori latere serrato ad anguillas aliâque lubrica firmius retinenda, vel quia etiam arboribus insident: Corpus plerunque macilentum & strigosum ob pavorem & solitudinem continuam.

Ardearum autem familia hæc certissimâ nota ab aliis omnibus avium generibus distinguitur, quòd nimirum intestinum cæcum unicum & simplex singulæ obtineant Quadrupedum more, cum aliæ pleræque aves geminas nactæ sint.

CAP. I.

DE ARDEIS.

§. I.

Ardea cinerea major. The common Heron.

Fœmina quam descripsi quatuor ferè libras pendeat, à summo rostro ad extremos ungues 4 pedes longa, ad ultimam caudam 38 $\frac{1}{2}$ digitos.

Anteriores verticis plumæ albæ; succedit crista nigra 4 $\frac{1}{2}$ digitos alta. Mentum album: Collum in albo & cinereo nonnihil rufescit. Gula alba, maculis nigris pulcherimè picta; inque ejus infima parte succrescunt pennulæ longiores, angustæ, acutæ, albæ. Dorsum lanuginosum contegunt longiores è scapulis ortæ pennæ cineræ, striis seu lineolis albidis deorsum tendentibus variæ. Pectoris media pars & Uropygii ima, quæ scilicet caudæ subest, ad flavum vergit. Sub scapulis macula magna nigra à qua area nigra ad podicem tendit.

Pennæ alarum remiges circiter 27. quarum ultimæ cinerascunt, reliquæ omnes nigricant exceptis undecimæ & duodecimæ marginibus exterioribus, qui nonnihil cinerascunt. Omnium prona seu inferior facies cinerea. Alæ nothæ pennæ nigricant. Sub nothâ macula magna alba: Superius etiam nothæ radices plumæ albæ vestiunt, deinde linea alba per totam alæ basin ad arcos usque continuatur. Secundi ordinis pennarum alæ decem nigricant, deinde quatuor aut quinque oris exterioribus albescent; reliquæ omnes cineræ. Cauda quoque cinerea, septem digitos longa, 12 pennis componitur. Rostrum magnum, validum, rectum, in acumen paulatim attenuatum,

ab apice ad angulos oris 5 $\frac{1}{2}$ digitos longum, ex viridi flavicans. Mandibula superior inferiore tantillo longior, cui fossula infulpta à naribus ad extremum apicem procurrit: Ejus latera versùs extremitatem nonnihil àspèra & velut serrata videntur, ut pisces lubricos meliùs retinere possit nè elabantur. Mandibula inferior magis flavicat, quin utriusque latera in aciem valdè acutam tenuantur. Oris hiatus amplus. Lingua acuta, longa, minimè tamen dura. Palpebræ & spaciùm plumis nudum inter oculos & rostrum virescunt. Foramina narium angustæ & oblongæ rimulæ.

Crura & pedes virides: Postica crurum pars & pedum plantæ viridiores. Digniti prælongi. Extimi anticorum imum internodium medio membranâ adnectitur. Unguis medii interius latus ferratum, quod observatu dignum est.

Ventriculus laxus & membranofus potiùs quàm musculosus ut in carnivoris; in quo dissecto Lenticulam trifurcam invenimus. Intestina anum versùs, ubi appendicum sedes est, laxiora sunt quàm in aliis avibus. Appendices autem seu intestina cæca non duo ut in plerisque avibus, sed una tantùm, ut in quadrupedibus, major tamen illa & crassior. Oesophagus sub mento in magnam amplitudinem dilatatur. In medio furculæ Appendix. Cystis fellea longa. Geinerus undecim vertebrae colli numerat, ego 18 observavi, quarum quinta contrariam habet positionem nempe * sursum reflectitur. Vescitur piscibus, ranis, &c. Sapius etiam majores pisces vulnerat quàm extrahere aut auferre potest. Pulli saginantur intestinis piscium, carne, &c. Sedet capite inter artus adducto, collo intorto. Trachea rectâ lineâ vertebrae colli bis transit antequam thoracem ingrediatur. In excelsarum arborum cacuminibus nidificant, & non raro plures simul non procul à se invicem, an verò in cornicum nidis nidulari soleant, ut Aldrovandus è Polydoro refert inquirendum. Ova pallidè ex ceruleo viridia.

Habentur & in Anglia Ardearia, qualia apud Gallos Bellonius describit, quamvis ille id neget, in quibus Ardeæ tam probè nidulari didicerunt, ut quotannis ex pullis ingens pecuniæ summa dominis cedat.

* Alibi inter quatuor ponit D. Willughby, an 5 superiores colli vertebrae in Ardea cinerea contrario modo reflectantur.

§. II.

Ardea cinerea tertium genus Aldrovandi.

Ex Aldrovando.

Ardea hæc, quam cinereæ seu pellæ congenerem facio, dodrantes quatuor ab extremo rostro ad ultimos pedes longa, rostrum habet pollicis crassitudine, palmi longitudine, digiti minimi juxta nares latitudine, intus canaliculatum, infernè cornuum ac roseum. Oculi iris lutea, pupilla nigra. Collum spithamam integram est longum. Plumæ capitis, colli, dorsi & superiorum alarum ex cinereo fuscescunt, extremæ omnes maculâ ruffâ notatæ; quæ verò in alis sunt majusculæ albo in fine sunt variegatæ, & quæ caudam constituunt palmum cum dimidio longam. Quæ pectus tegunt longioribus notis nigris, ruffis, albis respersæ sunt. Venter ferè albus ex cinereo: Coxæ nonnihil rufescunt: Harum pars extrema supra poplitem pollicis spatio plumis nuda est. Ab his ad extremos ungues duorum palmorum mensura superest: Crura subviridia & pedes in digitos filli, quos tamen davaricationis initio breviuscula membrana conjungit, quòd circa aquas versari necesse habeat. Unguis postici digiti ceteris est major. In capitis plumularum extremo ceu capillamenta quadam tenuia, tenera, albicantia extabant; quæ res tenellam arguebat ætatem.

§. III.

Ardea cinerea minor, Germanis Nycticorax.

Precedente minor est multò, & brevior collo. Dorsum ei & vertex nigra, collum cinereum. Gula & venter lutescunt. Ab oculis ad rostrum linea alba extenditur. Ab occipite crista, tres scilicet, plumæ seu cirri 5 digitos longi, dependent. Alæ & cauda cinerea. Rostrum nigrum: Pedes ex flavo virescunt.

Apud *Seventhays* in paludosis Hollandiæ hujus, ut credo, avis pullum è nido exemptum Belgicè *Quack* dictum hunc in modum descripsimus. Pedes ei virides: Tibiæ supra articulos ad spatium unius digiti nudæ. Extimus digitus medio ab exortu ad primam juncturam membranâ adnectitur. Medii unguis ab interiori latere serratus ut in cinerea majore. Oculorum irides pulchrè flavent. Colore corporis ad stellarem magis quàm cineream majorem accedit. Remigum pennarum bini ordines nigri apicibus albis. Cauda ex fusco cinerea, apicibus etiam pennarum albis. In dorso & collo

collo plumæ nigricant scapis ruffis: In collo lineæ ruffæ latiores funt. Tegetum alarum minorum apices ex albo in ruffum declinant. Venter albus maculis nigris interftinctus. Mentum album. Gulæ pennæ ex una parte alba ex altera nigra. Ætate proculdubio colores mutat ut aliæ pleraque aves. Cystis fellea magna. Ventriculus amplus, intus glandulofus, verum non mufculofus, inque eo Scarabaorum exuvia. In medio furculæ appendix. Ova parit alba.

Avem hanc Germani *Nacht rabe*, i. e. Nycticoracem appellant & fub hoc titulo à Gefnero depingitur defcribiturque; unde Aldrovandus pro diverfa avis specie eam proponit, *Ornithologia* lib. 19. cap. 57. & Corvo fylvatico Gefneri fubjungit. Dicitur autem Nycticorax quoniam internoctu clamat voce abfona & tanquam vomiturientis.

§. IV.

Ardea alba major. Venetiis Garza.

Pondus ei 40 erat unciarum. Longitudo à fummo roftro ad imos pedes 53; digitorum; ad extremam caudam 40 tantum. Latitudo alis expansis 62; digitorum.

Colore erat undique candidiffimo & planè niveo. Pennarum Remigum numerus circiter 27. caudæ 12. Menfura caudæ digitorum 6; cristâ caret. Rofttrum ut in Ardeis cinereis ex croceo flavicans. Palpebrarum tarfi & fpatium nudum oculos & rofttrum interfacens viridia. Oculorum irides pallidè flavefeunt. Tibiæ fupra articulos aliquoufque nudæ. Pedes & ungues nigricant. Extimus digitus medio ab exortu ad primum ufque articulum, membranâ adnexus. Unguis medii ab interioris lateris margine dentatus.

Sterni figura arcuata, ut in aliis Ardeis. Dorfi vertebræ fex aut feptem. Colli vertebræ ad quartam deorfum flecuntur, deinde omnes furfum.

Cystis fellea magna: In furcula appendix triangularis. Ex pinguedine oleum conficiunt adverfus flatus, &c.

A cinerea majore præter colorem differt, 1. Magnitudine, quâ ab illa fuperatur. 2. Longitudine caudæ. 3. Quod cristâ caret. Quidam Anglus (inquit Aldrovandus) Ardeas albas, licet raras, fe vidiffe affirmat, quæ neque corporis magnitudine, neque figurâ, fed folo colore à cinerea vulgari feu Pella differunt. Hunc deceptum fufpicor Ardeam albam quam modo defcripfimus pro vulgari Pella, colore folo diverfa habuiffe. Nam & D. Johnson Ardeam albam majorem à fe vifam in Anglia pro diftincta specie habet, in fuâ Avium methodo nobis communicatâ.

§. V.

Ardea alba minor. Venetiis Gaza giovane, fed falfo.

Appenfa vix libræ unius pondus implevit; ab initio Roftri ad finem caudæ 24; digitos longa, ad extremos ungues 32;. Coloris eft undique toto corpore candidiffimi veluti major. Ab occipitio cristâ brevis dependet. Ad oculos fpatium nudum viridè. Rofttrum 4; digitos longum nigricat. Oculorum irides pallidè luteæ. Lingua brevis. Pedes virefcunt, fed interdum cortice nigricante obducuntur, qui defquamari potest. Tibiæ fupra articulos aliquoufque nudæ, & altius quàm in priore: Extimus digitus medio ab exortu ad primum ufque articulum membrana intercedente connectitur. Medii unguis pariter denticulatus ut in aliis. Appendix inteftinorum ut in reliquis unica. Cystis fellea magna.

Ab alba majore differt quòd longè minor fit, quòdque cristam habeat, quâ illa caret.

Hanc eandem effe putamus cum Ardea alba minore five Garzetta Gefneri & Aldrovandi, cùmque Aigretta Gallorum Bellonii, quamvis defcriptiones in nonnullis difcrepent.

Gefnerus cristæ pennas oblongas effe & magno pretio divendi ait. Verum Bellonius & Aldrovandus pennas hæc, quibus pileos & galeas fuos proceres exornant, quæque carè admodum veneunt in urbibus Turcæ fubjectis, non capiti innafci fed dorfo ad utramque alarum costam fcribunt. Noftre avi, quàm Venetiis in foro emimus, hujufmodi pennæ non inerant, ab Aucupe fortè, qui eam occiderat evulfa & ablata.

Huic

Huic eadem omnino est Ardea alba minor secunda, *Garzetta* etiam dicta in vallibus Malalbergi, *Aldrovando*, ut descriptiones conferenti patebit. Sic autem eam describit Aldrovandus t. 3. p. 93. Avis est tota candida, exceptis cruribus & rostro quæ atra sunt. Rostrum longum, gracile, in extremo acutissimum, ubiq; unicolor. Inter oculos & rostrum macula quædam conspicitur viridis. Nigram oculorum pupilam lutea vel aurea ferè iris ambit, hanc rursus circulus niger. Collum & crura ut in aliarum Ardearum genere longa. Longi item pedum digiti sed lutei. Posticus omnium minimus, anteriorum medius longissimus: Secundum longitudine locum habet in dextro situ positus. Ungues attri, acuti. Alæ maximæ, cauda brevis, corpus exile. Hæc proculdubio eadem est cum nostra, nec aliter (ut puto) differt à *Garzetta* ejusdem Aldrovandi antea descripta quàm ætate; ea enim junior erat. In hac tamen nulla mentio fit neque cristæ, nec pennarum illarum rariorum dorso innascentium; utriusque fortassè avi tum Aldrovandinæ tum nostræ ab aucupibus evulsæ & surreptæ sunt.

§. VI.

Ardea alba minor tertia Aldrov.

Ex Aldrovando.

PRæcedenti minor est sed carnosior, Rostrum parvum, crassum, acutum in extremo, totum luteum. Vertex capitis & cervix colore ferè croceo resplendet, qui color, licet remissior, in pectore quoque conspicitur. Collum quàm in aliis Ardeis brevius. Oculi ceu in lutea quadam macula locantur. Eorum iridem luteam ambit circulus niger. Femora & tibiæ longisculæ, ex flavo ad croceum vergente colore. Digiti pedum pro portione corporis quàm in aliis Ardeis majores, longissimi, fusci, albicantibus quoque annulis circumdati. Priores duos membrana parva conjungit, ut in cæteris. Ungues longi, acutissimi & unci. Unguis a. medii digiti cæteris longioris ferratus est, ut in Botauro. Cauda non admodum brevis.

Præter hanc & aliam depingit Aldrovandus, rostro brevi, crasso & acuto, digitis pedum longissimis, anterioribus fuscis: caput ad croceum vergit. Rostrum & crura flava sunt: Cætero tota avis candida.

§. VII.

Ardea hamatopus seu Cirris Virgilii Scaligero Aldrov. p.398.

Ex Aldrovando.

CÆteris Ardeis ferè omnibus minor est, & collo admodum brevi, tota ferè ex croceo ad colorem castaneæ vergens, pronè intensius, supinè & super alas remissius. Cauda tam exigua ut profusè eâ carere videatur. Oculorum iridem, quæ lutea est, miniacus ambit circulus, & hunc rursus niger. Ex fronte per totum caput supernum & cervicem pennæ pulcherrimæ partim luteæ, partim atræ orientes dependent. Rostrum robustum, longum, acutum, bicolor, quæ caput tangit viride, vel ex viridi ad cæruleum inclinans, hincque color ad medium rostri & ultra etiam perdurat, reliquum atrum est. Crura & pedes rubro saturato colore, ut in Columbibus multis: Ungues nigri. Sunt autem pedum digiti perquam longi, & exigua membranâ vel ejus rudimento conjuncti. Depingit deinde aliam huic per omnia similem, nisi quod color idem in copore sit remissior, pedes subflavi, collum ad latera maculis multis nigris conspersa, quæ in superiore non visuntur.

§. VIII.

Ardea quam Sguacco vocant in Vallibus diſis Malalbergi Aldrov. p.400.

Ex Aldrovando.

Cirros in capite gerit ejusdem penè coloris cum proximè præcentibus, quibus magnitudine ferè compar, vel paulò minor est. Rostrum huic brevius, robustum tamen, ejusdem cum toto tergore coloris, nempe ex luteo ferruginei. Iris in oculo aurea à nigro ambitur circulo. Caput totum collumque luteo albòque & nigro variant. Pronè ad ventrem candicat, quemadmodum etiam cauda & potior alarum pars. Femora lutea: Tibiæ & digiti ut in quibusdam Gallinulis aquaticis viridescunt. Aiunt avem esse audacem & animosam.

§. IX. *Ardea*

§. IX.

*Ardea vulgè Squaiotta dièa Malalbergi Aldrov.**Ex Aldrovando.*

Rostro est luteo, in extremo nigricante, caudâ brevi, pedibus viridibus. Apex capitis 30 plumis constat, quarum mediæ albæ sunt, extremæ nigrae. Sunt & in tergore ejusmodi elegantes pinnæ, coloris rubicundi, in suis radicibus albæ. A voce nomen fortè utraque habuerit.

§. X.

*Ardea minor alia rostro arcuato Aldrov.**Ex Aldrovando.*

Rostrum magis quàm precedentibus omnibus arcuatum. Pronè ad collum & pectus, quod nigris maculis ut in Ardea deorsum descendentibus conspersum cernitur, albicat. Cætera Avis tota leucophæi coloris est, pronè remissioris, supinè intensioris. Femora in hac ave, contra ac in reliquis, pennis vestiuntur.

§. XI.

Ardea congener Aldrov. p. 412.

Hujusmodi avem, licet rostro longè breviori, Ardeis potius quàm aliis avibus feci congenerem, & Ardeam nigram nuncupare soleo, quòd reliquo corporis habitu Ardearum genera exprimat. Collo enim est longo, longis cruribus, digitis pedum longissimis, unguibus acutis, & caudâ denique brevi. Color ubique uniformis, nigricans, excepto collo, quod albo torque circumdatur, & rostro, quod luteum est, in medio & extremo nigrâ maculâ tam infernâ quàm supernâ parte notatum.

Has aves nondum nobis videre contigit, ideòque earum descriptionibus ab Aldrovando traditis nihil habemus quòd adjiciamus.

§. XII.

Ardea stellaris. The Bittern, or Mire-drum. Taurus Plinii. Butorius & Botaurus recentioribus. Aristoteli etiam Ocnus.*

* L. Piger, Obsegniticum & tardum volatum.

Ardæ cinereæ magnitudine non multum cedit. Longitudo ei à summo rostro ad extremos unguis 38 digitorum. Ad ultimam caudam 29. Caput parvum, angustum seu compressum ad latera. Vertex niger: Ad angulos oris macula utrinque nigra. Gula & colli latera rufescunt, lineolis angustis transversis nigris. Collum prælongis pennis vestitum & brevius & majus multo videtur quàm revera est. Longiores ad pectus plumæ mediis nigrae. Femora parte interiore & infimus venter ex albo pallidè rufescunt: Exteriore parte femora etiam maculis nigris varia. Dorsum varium ex pallidè ruffo seu xerampelino & nigro [admixto quoque cinereo] maculis & lituris nigris majoribus quàm in reliquo corpore. Fundi pennarum gulæ albi.

Remiges alarum pennæ breviores sunt quàm in Ardea cinerea: Majorum apices nigricant, aliàs omnes maculis & areolis transversis ruffis & nigris variantur. Minores pennarum ordines dilutiùs ruffæ. Cauda perbrevis & exigua pennis decem constat ejusdem cum Remigibus coloris.

Litura seu aræ nigrae inter scapulas latiores sunt & deorsum tendunt: Ruffus autem color dilutior in flavicantem transit. Rostrum rectum, validum, ad caput crassius paulatim in mucronem tenuatur, colore subviridi, lateribus acutis. Mandibulae inferioris latera in superiore includuntur. Superior mandib. sulco seu fossulâ utrinque in qua nares sunt canaliculata. Lingua acuta, non bifida, ad medium Rostris vix pertingit: Oculorum irides ex avellaneo flavæ [in alia ave rubebant.] Rictus oris amplissimus ultra oculos versùs occiput excurrit, adeò ut oculus in ipso quasi rostro fiti videantur. Sub oculis arca nuda viridis. Aures magnæ, patulae.

Tibiae paulò supra articulos nudæ. Pedes virides: Digiti grandes & prælongi, unguibus

guibus quoque longis & validis armati. Extimi pars ima medio membranâ adnexa. Medii unguis ex interiore latere ferratus, ut in hujus generis aliis, ut anguillas aliósq; lubricos pisces firmiùs teneat, nè elabantur. Postici digiti unguis præ cæteris crassus & longus argento inferi solet ad scalpendos dentes.

Boatus numero impari vel tres simul, vel quinque edit, ut aiunt. Mugire incipit Februarii initio, nec diutiùs mugit quàm libidine tentatur. Vulgus sibi persuasum habet cam rostrum in arundinem inferere, ejúsque ope seu interventu mugitus edere. Alii rostro in aquas, lutum vel terram inserto bombos taurinæ aut bubulæ voci simillimos emittere aiunt.

Juncetis, arundinetis &c. latitant; in sepibus quoque non rarò collo & capitibus erectis.

Autumno post solis occasum in sublime volare solent spirali ascensu, donec visum effugiant. Vocem interim edunt sed singularem & mugitui nullo modo similem. Atque hæc proculdubio avis est quam vulgus Anglicum *The Night-Raven*, i. e. Nyctico-racem appellat, nam & internoctu etiam mugit.

Quod at partes interiores attinet, Trachæ cartilaginee annulares post divaricationem non integræ sunt sed semicirculares: alteram circuli partem membranâ tenui & laxâ complente: Sûntque etiam magis disjunctæ seu remotiores à se invicem. Hepar bifidum cum cysti fellea appensa. Interior ventriculi membrana plicis carneis rugosa, inque ea glandulæ papillares. [Has ego non observavi.] Erat autem infra pylorum veluti secundarius ventriculus structuræ singularis figura literæ ∞ lateribus crassis, plicis intus inæqualis. Ventriculus laxus, membranofus potiùs quàm musculosus, canino similis, ut rectè Bellonius. Ingluvies nulla. Appendix unica ut in reliquis congeneribus, medium digitum longa. Gula sub rostro in immensum dilatatur, ut vel pugnæ humanum admittat. In ventriculo murium pilos & ossicula invenimus. Loco costarum transversarum tantùm appendices parvæ. Vertebræ capiti proximæ deorsum flectuntur, reliquæ omnes sursum. Sternum arcuatum. Apertura sterni tenui, pellucidâ & laxâ membranâ clauditur. Gula & aspera arteria per dextram colli partem transeunt. Appendicem etiam osseam habet in angulo furculæ sed minorem quàm Ardea cinerea.

Butorius & Botaurus recentioribus dicitur, quia boatum Tauri, i. e. mugitum imitari videtur. Præ cæteris Ardeis oculos hominum appetere dicitur.

Nidum in terra construit: Ova quinque una vice parit subrotunda, albida, ad cinereum aut viridem tendentia.

§. XIII.

Ardea stellaris tertium genus Aldrov.

Ex Aldrovando.

Vis hæc Epidauri missa undique sibi concolor est, nempe subruffa, pronè minus, supinè magis. Hæc eadem (pergit Aldrovandus) aut confimilis saltem in paludibus nostris capta, rostrum habebat palmi longitudine, coloris cornei, rectum, acutum. Superior mandibula parumper adunca est in line, & inferiore longior cum aliqua nigredine. Vertex erat niger, collum ferrugineum, duos palmos longum. In dorso nigricabat (videbatur autem pullus adhuc) & in cauda, cujus infimum uropygium album: erat autem hæc brevissima. Alæ partim ferrugineæ, partim albæ. Crura dodrantem unum explebant. Oculorum iris lutea erat.

§. XIV.

Ardea stellaris major sive rubra Aldrovandi.

Spurium genus esse videtur inter stellarem & cineream, sed ad cineream magis accedit: Unde rectiùs inscriberetur, Ardea cinerea pectore & lateribus ruffis.

Magnitudine, figurâ & ungue pectinato Ardea cinereæ similis est. Oculorum irides flavicant. Vertex niger, cristâ longâ instructus. Dorsum cinereum, verùm quàm illius obscuriùs. Ad scapulas setæ longiusculæ ruffæ succrescunt. Vestitricæ minores interioris alæ faciei ruffæ. Femora ex albo ruffa. Utrunque juxta pectus area lata ruffa. Media gula maculis nigris & albo-ruffis varium. Ad latera colli linea lata nigra in medio duarum ruffarum. Infima pars colli sub longioribus plumis intensè ruffa. In reliquis cum cinerea majore Ardea convenit. Cæcum unicum: Cystis fellea ingens:

Costæ

Costæ rectâ à vertebra dorsi tendunt, Quadrupedum instar. Intestina parva, tenuia. Appendix intestinalis à ductu vitelli residua in medio intestinorum cernitur. Meatus cysticus & porus biliaris in unum communem ductum non cœunt, sed diversis canalibus sibi tamen invicem vicinis duodenum penetrant.

§. XV.

Soco Brasiliensibus Marggravio.

AVis aquatica est, cujus multæ hîc [in Brasilia] observari possent species. Magnitudo huic Ardeæ minoris. Rostrum obtinet rectum, nigrum & in extremitate acutum, duos & semis digitos crassum ubi crassissimum. Caput illi instar Ardeæ, uti & collum, pedem longum. Oculi nigri, circulo aureo. Alæ & cauda simul desinunt: Cauda enim brevis, nec supra quinque digitos longa. Crura satis longa, superiora enim quatuor, & inferiora totidem digitos: In pedibus porro quatuor digitos obtinet; videlicet tres anteriùs, unum posteriùs versum. Crura autem superiora ad medietatem sunt nuda pennis; cætera fusca cute tecta. Caput & collum brunnis quidem pennis, sed quæ punctulis nigris variegatæ sunt, vestiuntur: Venter quoque ad eundem modum. Sub alis denique nigræ & albo maculatæ sunt pennæ.

§. XVI.

Ardea Brasiliensis Cocoi dicta Marggrav.

AVis est elegans, Ciconiæ fermè magnitudine. Rostrum habet rectum, acutum, sex circiter digitos longum, quod in exortu ex flavo virescit: Oculos crystallinos, circello aureo, circum oculos cutem cineream. Colli longitudo 15 digitorum, corporis 10, caudæ 5, cum qua alæ desinunt. Crura superiora mediam partem plumata, 8 digitos longa, inferiora 6; cute tecta cinerea: Digitos in pedibus quatuor, vulgari modo; quorum medius digitus longus, cæteri breviores, omnes unguibus lunaribus fuscis. Guttur & totum collum sunt alba, summitas capitis & latera nigri coloris cum cinereo mixti. Eiusdem coloris cristam elegantem gerit erectam; atque ab ea duæ elegantes plumæ deorsum posteriùs dependent, coloris ex nigro subcinerei, quælibet 5; digitos longa. Anterius collum secundum longitudinem maculatum est, plumis è nigro & cinereo mixtis. In colli parte anteriori & inferiori elegantes habet plumas longas, albas, subtiles, propendentes, quas in pileis gestare solemus. Totum dorsum, alæ & cauda cinerei sunt coloris diluti, cum pauxillo albo mixti: Superior medietas crurum superiorum albis vestitur pennis. Per dorsi autem longitudinem cineræ plumæ extenduntur subtiles, elegantes, figurâ similes illis in collo. Caro illius bona est.

§. XVII.

Ardea Brasiliensis rostro serrato, stellari similis Marggrav.

ANatis domesticæ magnitudine est aut paulò major. Rostrum habet rectum, acutum, medietate anteriore tam superiùs quàm inferiùs dupliciter serratum, 4; digitos longum. Caput & collum habet Ardeæ; oculos nigros, circulo aureo: Collum pedem longum, corpus 5; digitos, caudam 4, cum qua desinunt alæ. Crura tota 9; digitos longa, superiora mediam partem pennis vestita: Quatuor digitos in pedibus vulgari modo. Rostrum superius est fuscum, propè exortum autem virescit è flavo. Totum caput & collum superius pennas habet longiusculas, pallidè flavas, nigro undatas. Sub gutture albicat. Collum inferius, pectus & infimus venter plumas habent albas fusco undatas, quod in ambitu flavo est fimbriatum. Totum dorsum & alæ teguntur pennis fuscis flavo undatis, & remiges alarum pennæ sunt è nigro & cinereo, æquali parte mixtæ, extremitatibus albis. Cauda constat ejusmodi pennis quilibet extremitas alarum, sed transversim albo lineatis. Crura & pedes sunt obscurè grisei coloris. Ungues fusci. Caro comeditur, sapit ut aliarum Ardearum.

§. XVIII.

Guiratinga *Brafilienfis*, Garza *Lufitanis*, *Ardea* species Marggrav.

Albardeolæ magnitudine & corporis figurâ. Ereftè incedit, collo longo, roftro extenfo, recto, acuto, flavo, 4 digitos longo, cujus pars superior nigra, inferior alba. Crura alta ut *Ardeæ* sex circiter digitos longa: Pedum digiti ad vulgarem modum: Crura exterius (ut & digiti funt) flava, interiùs ex viridi & fulco mixta. Per totum corpus albilimis veftitur pennis: In collo elegantiffimis plumulis albis, quæ subtiliores funt plumis *Struthionum*. Aquatica eft avis crura fuperiora fine pennis.

§. XIX.

Ardeola Brafilienfis Marggrav.

Columbæ magnitudine vix par; collum habet longiffimum. Roftum rectum, acutum, fuperius fufcum, inferius ex albo flavescens, 2 ½ digitos longum: linguam brevem, acutam: oculos mediocres, circello aureo, pupillâ nigrâ. Caput parvum, collum tenue, at 7 digitos longum, cum corporis longitudo vix fit 4. Crura longa, quodlibet 5 digitos; fuperior medietas mediam partem nuda: In pedibus digitos quatuor, communi modo difpofitos, unguibus lunatis, acutis. Color talis eft: propè oculos ubi roftum inferitur cutis melini coloris eft. Caput fuperius veftitur pennis chalibei coloris, pallidè fufcis infperfis. Totum collum cum pectore & infimo ventre plumas habet albas leucophæis mixtas & pallidis, ut variegatus appareat. Dorsum nigrum eft, & ex parte chalybeo-fufcum cum cerei coloris pennis mixtum. Alarum pennæ longæ, virentes, in extremitate maculam habent albam, reliqua fuperficie ex fulco, chalibeo, cereo & leucophæo eleganter variegata. Cauda duos digitos longa, quam tegunt alarum extremitates, quæ cum illa definunt. Crura fuperius leucophæo & cereo mixta. Nuda pars & pedes cute melinâ tefta funt. Ungues leucophæi. Erefta incedit avis & decenter.

CAP. II.

DE CICONIA. The Stork.

§. I.

CICONIA ALBA. The White Stork.

ARdeâ cinereâ major eft. Collum brevius & craffiùs quàm in *Ardeis*. Caput, collum & pars anterior alba. Uropygium & alarum externa facies nigra. Venter albus. Pennæ alarum remiges nigræ: Cauda alba. Roftum longum, rubescens, *Ardeæ* roftro fimile: Pedes longi, rubentes, ad genua ferè feu fecundum articulum nudi. Digiti ab exortu ad primam ufque juncturam membranâ connectuntur. Colli vertebræ 14. Ungues habet latos humanis fimiles; Quales Ibidi *Ægyptiæ* albæ tribuit *Herodotus*; medius tamen minimè ferratus eft. In *Anglia* rariùs confpicitur, nec nifi vento aliove cafu ad nos fortè delata. Hujus in ora maritima *Norfolci* enfi captæ imaginem ad vivum depictam cum brevi ejus defcriptione ad nos tranfmifit clariffimus vir *D. Thomas Brown*, *Rei Medicæ* totiuſque naturalis hiftoriæ peritiffimus. Unam circiter ulnam alta erat; Roftro & pedibus miniaceis; Unguibus latis, humanis fimilibus: Pennarum alæ utriufque partes inferiores nigræ, unde alis complicatis pars dorsi inferior nigra reddita eft. Cauda tamen, quæ sub alis contractis penitus occultabatur (vix enim digitum longa erat) alba. Calami pennarum alæ remigum etiam *Cygneos* æquabant. Roftro crepitat crebro mandibularum ad fe mutuo ap-pulſu. Ranas & cochleas terreftres oblatas libenter eficitabat, bufones averſabat. In litoribus noſtris rariùs cernitur.

Ciconia alba (inquit *Joan. Faber Lynceus* Annotationibus in *Recchum*) in *Italia* rariffima. Ego ſane 28 his quos *Romæ* egi annis nonnifi ſemel & unicam quidem *Ciconiam* albam in culmine turris Comitum (*Torre de Conti*) conſpexi, neſcio quo huc

huc perlatum. Aldrovandus quoque Italus se nondum (jani tamen fenex capularis) Ciconiam (quod ager hanc Bononiensis non alat) vidisse fatebatur. Sed mirandum profus, cum certum sit Ciconias ante hyemis adventum ex Germania ad loca tepidiora & calidiora migrare; Italia autem Germaniæ sit contigua & calidior, quod huc non provolent.

Novi qui autopfia didicerunt Ciconias & Pavones cum sæpius serpentes quos deglutiverant per podicem vivi illis exiissent erecto uropygio ad parietem tandiu anum applicuisse ne invitis elaberentur, donec sensissent nempe intus serpentem demortuum fuisse.

§. II.

Ciconia nigra.

Vulgaris Ciconiæ æqualis est, aut eâ paulò minor. Collum, Caput, Dorsum, Alæ nigrae cum aliquo splendore aut viridis mixtura, colore ei non abfimili qui in Corvis marinis cernitur. Venter, pectus alba, ut & latera.

Rostrum viride: Tibiæ quoque virides & ad genua usque nudæ. Membrana digitos connectens exterius ad primum articulum medii digiti pertingit, non autem ex interiore parte.

Juniores cum cibum petunt strepitum edunt Ardeis non dissimilem.

Vidimus primò Francofurti ad Moenum.

Avem hanc Jo. Faber Lynceus Annotationibus suis in *Reccbum* quàm diligenter descripsit, in hunc modum.

Longitudo à rostri cuspidè ad pedes usque sex cum dimidio est spithamarum; quam eandem mensuram expansæ alæ consiciunt. Rostrum solum (in quo lingua subrubens & brevis conspicitur) Romanum pedem est longum: duarum verò spithamarum crura sunt. Capacitas gula tanta erat, ut ave per pedes appensa ex eadem sua sponte rana grandis excideret, & adhuc quatuor integræ in ejus ventriculo reperirentur. In stomacho verò ex duriore carne compacto ossicula erant plurima ranarum & exueta quædam massa fimo haud abfimilis. Cervix etiam sesquispithamam erat longa. Pedes & crura macilentia. Alarum dorsique totius color subniger est usque ad ventrem imum. Hæc tamen nigredo subcaruleo purpureoque licet obscuriore est mixta, sed prædominante fuscedine in majoribus, præcipuè alarum pennis. Collum à Dorfi colore jam amplius recedit, & gratissima quadam subcarulei, purpurei rubescentis subvirescentisque miscela oculos mirè oblectat. In columbarum anatùmque collo eundem repereris florentem colorem. Et quoniam nonnisi inferior ventris regio, longè sub pectore incipiens plumas habet albicantes & molliores, Avis tota nigra potiùs propterea quàm alba appellatur. Gratissimus est in oculorum orbita, in toto rostro, in cruribus pedibusque puniceus & minium Antiquorum sive Cinnabrium nostrum æmulans rubor. Quæ omnia simul juncta; hoc est magnifica totius corporis structura, & ex variis jucundisque coloribus composita symmetria avem oculis nostris exhibent elegantissimam. Non est quidem omnino palmipes ut anates; sed tres pedum digiti tenaci tamen ad medietatem usque membranâ connectuntur, calce sua retrò satis longâ, & ungue forti roboratâ. Paludibus, Lacubus & maritimis ripis hæc assident aves; in has volant aquas rapinæ inhiantes, & sæpe sub has sese mergentes piscando vitam sustentant, ut ex Aucupum nostrorum mihi fide constat. Non est admodum frequens Romæ hæc avis, quæ nonnunquam tamen cum aliis maritimis alitibus venum exponitur. Tam verò piscosum caro habet saporem foetoremque, ut etiam Felis nostra illam sibi projectam averfaretur, nec attingere vellet. Hanc avem Ovidii Mergum esse pluribus probare nititur, quæ apud ipsum vide.

§. III.

Ciconia Americana; Maguari Brasiliensibus Marggrav.

Avis est Ciconiæ similis figurâ & magnitudine, atque etiam ex parte colore. Collum habet pedem longum: Rostrum rectum, acutum, 9 digitos longum; crura longa & nuda ut Ciconia; caudam brevem cum qua alæ desinunt. Rostrum in exortu ad medietatem usque ex viridi flavescens; reliqua medietas extrema ex caruleo cinerea. Oculos habet parvos, argenteos, pupillâ nigrâ, & circa eos cutem cinnabrium, ac similem etiam inferius propè exortum rostri, seu inter Rostrum & guttur,

quam more Senembi irascens dependere finit sub gutture. Totum caput, collum & totum corpus albidissimis vestitur plumis; ac inferiore parte colli pennæ illæ albæ sunt longiusculæ. Cauda autem quoque alba, at superius nigris aliquot pennis tegitur. Alæ in exortu albis teguntur plumis, sed propè dorsum nigris; nigredini autem persplendet viriditas. Crura sunt rubra ut & pedes quos cum Ciconia communes habet. Rostro crepitat ut Ciconia nostras. Caro illius edulis.

CAP. III.

Ibis Bellonii.

ANtea Ibidem nigram (verba sunt Bellonii) pro Hamatopode habueramus: sed observatis ejus moribus non Hamatopodem sed Ibin nigram esse deprehendimus, cujus Herodotus primus meminit, deinde Aristoteles. Corpore est Elonii aut paulò minor, omnino niger: capite corvi aquatici; rostro, quæ capiti jungitur, pollicis crassitiem superante, sed per extremitatem mucronato, & incurvo nonnihil atque fornicato & omnino rubente, uti etiam cruribus, quæ oblongæ sunt, similia cruribus illius avis quam Plinius Bovem taurum, Aristoteles Ardeam stellarem nominat; collum verò oblongum Ardeolæ instar habet: sic ut cum primùm Ibidem nigram conspiceremus, Bovi Tauro corporis habitu similis videretur.

Ægypto adeò proprium esse dicitur hoc genus avis, ut extra eam regionem vivere non possit, asportatumque ocyssimè moriatur.

Ibes Ægyptiis utilissimæ sunt ad serpentes, locustasque & bruchos delendos, quibus regio illa præcipuè infestatur; ideòque divini honores iis habiti sunt. Ibes (inquit Cicero) maximam vim serpentium conficiunt. Avertunt pestem ab Ægypto cum volucres angues ex vastitate Lybiæ vento Africo investas interficiunt atque consumunt. Ex quo fit ut illæ nec morfu vivæ noccant, nec odore mortuæ. Eam ob rem invocantur ab ipsis Ægyptiis Ibes. Quæ præterea Veteres de Ibide tradunt vide apud Aldrovandum.

CAP. IV. §. I.

*Platea sive Pelecanus Aldrov. Leucorodius seu Albardeola.
Belgis Lepelaer.*

Pullus erat quem descripsi è nido exemptus. Pondus ei 45; unciarum. Longitudo à summo rostro ad extremos unguis 34 digitorum, ad ultimam caudam 24. Color totius corporis velut Cygni candidissimus. Ultra oculos rostrum versùs nec plumæ, nec lanugo, ut in Ardeis & Corvo marino. Angulus etiam mandibuli inferioris nudus: quod fortè in hac ave singulare est.

Pennarum alæ Remigum prima nigricat: secundæ pinnulæ tantùm ad scapum exteriores seu exterior à scapo medietas, & interioris apex: Tertiæ apex tantùm: Quarta adhuc minùs nigricat. Eodem modo & in secundo ordine tegetes inferiores apicibus & scapis nigræ. Cauda perbrevis.

Rostrum figuræ singularis & insolitæ, planum & depressum, propè extremitatem in circularem ferè figuram dilatatum, ad similitudinem Cochlearis, undè & Avis ipsa *Lepelaer* i. e. Cochlearia Belgis dicitur. Parte lata 12 seu 14 fossulæ seu canaliculi ei inculpti sunt. Interior superficies lubrica & lævis est. Rostrum in pullis adhuc teneris albicat; verùm in adultis nigrescere dicitur. Lingua acuta, parva. Tibiæ ad mediam secundi internodi partem nudæ, albicantes. Pedes validi. Dignati antiqui membranâ cornexi; extimus medio ad secundum usque articulum, intimus ad primum tantùm. Dignati autem & unguis nigri.

Reflexiones illas Laryngis quas memorat, describit & figurâ exhibet Aldrovandus, in nostra ave non observavimus. Cystis fellea magna. Intestina in multas spiras convoluta. Supra ventriculum œsophagus in sacculum dilatatur cujus superficies innumeris glandulis papillaribus aspera est & inæqualis.

Ova ejus Gallinarum ovis æqualia, alba, paucis sanguineis seu ex cinereo ruffis maculis guttata.

Apud *Sevenhuys* non procul Leidâ Hollandiæ urbe in excelsarum arborum cacuminibus

minibus magno numero quotannis nidificant, quemadmodum Ardeæ, Graculi palmitipedes, &c.

§. II.

Tlanquechul seu Platea Mexicana, Nieremberg.

Avis est peregrinæ gulæ: vivis duntaxat piscibus vescitur, mortuos non attingit: Raptu gaudet: Specie similis est Plateæ aut Pelecano, sed coccineo pulcherrimoque univèrso ferè corporis colore, aut ex albo rubrescenti, lato atque obrotundo circa finem rostro, cinereoque: pupillâ nigrâ, iride rubra, rugosâ: fronte Gallipavonis Auræve; depili penè capite candentique cum univèrso ferè collo & parte pectoris, & fasciâ nigrâ latiusculâ caput à collo distinguente. Circa litora maris aut fluminum vivit.

§. III.

Platea Brasiliensis, AIAIA diãa, Lusitanis Colherado, Marggrav.

Figurâ cum Europæa convenit, solo colore differens. Anseris magnitudine. Rostro instar cochlearis lato, albo: Collo longo, pedibus latis. Tota alba est, sed in dorso & alis dilutè incarnati coloris persplendentis. Caro illius edulis est. Frequens est ad flumen S. Francisci & alibi passim in locis palustribus. Avem hanc D. G. Charletonus *Tlanquechul* vocat, & univèrso ferè corpore coccineo pulcherrimoque colore esse scribit. Nos quidem eam nondum vidimus: habemus tamen Plateæ cujusdam rostrum duplo fere majus longiusque Plateæ vulgaris Europææ rostro.

SECTIO TERTIA.

Aves aquaticæ limosugæ Rostris tenuibus longissimis, rectis.

CAP. I. §. I.

Scolopax. The Woodcock. Aldrov. tom. 3. pag. 472.

Perdice minor est; supina parte ex ruffo, nigro & cinereo variâ, pulcherrimo aspectu. A rostro ad medium capitis ferè totum ex ruffo cinerascit. Pectus & venter cinerea, lineis transversis fuscis. Sub cauda nonnihil flavicat: Mentum ex flavo albicat. Ab oculis ad rostrum linea nigra producitur. Occipitis maxima pars nigra, cum transversis ductibus testaceis duobus tribusve. Remiges alarum pennæ, numero 23, nigre, maculis transversis ruffis. Plumulæ sub alis cinereo & fusco pulchrè variegantur. Cauda 3 $\frac{1}{2}$ digitos longa, 12 pennis constat, quarum apices inferius albi, superius cinerei; margines ruffo velut crenati seu dentati; reliqua pars nigra.

Rostrum 3 digitos longum, propè extremitatem fuscum, propè caput albidius seu carneum. Mandibulum superius inferiore tantillo longius. Lingua nervosa; Palatum asperum: Aures permagnæ, patulæ. Oculi altiùs & summo capiti propius siti quàm in aliis avibus nè lædantur sci. dum rostrum altiùs in terram intrudit. Crura, pedes, digiti è pallido fuscis. Ungues nigri. Posticus digitus exiguus, ungue minimo donatus. Hepar bifidum cystin felleam appensam habet. Intestina longa, tenuia convoluta. Appendix intestinalis cæcis duplo longior.

Vere primo Angliam deferunt hæ aves; priùs tamen matrimonio copulantur, & binæ masçi, & femina unâ volant. Sylvas præsertim humidas & rivulos juxta sepes frequentant. Cælo nebuloso advolare & avolare dicuntur. Norimbergæ mensè Augusto venales vidi; unde ibi per totum annum manere arbitror. In Alpibus aliisque excelsis montibus æstate versantur. Apud nos etiam in montosis nonnullæ fociis discedentibus casu aliquo relicte interdum nidificant & pariunt. D. Jessop pullum Sheffieldiæ venalem vidit, & alii etiam alibi. Ova parit oblonga, pallidè rubentia nebulis & maculis saturatioribus varia.

E binis quas descripsi altera femina erat, quæ marem duabus ferè uncis pondere superabat, crâque paulò major & colore obscuriore.

Caro

Caro hujus ob saporis præstantiam in præcipua æstimatione est, cruscula inprimis commendantur, eorumque respectu Scolopax etiam Perdici præfertur, secundum illud Adagium Anglicum,

*If the Partridge had the Woodcock's thigh,
It would be the best Bird that e're did fly.*

Mas 10 uncias pendet, fœmina 11 $\frac{1}{2}$. Longitudo à summo rostro ad extremam caudam digitorum erat 13 $\frac{1}{2}$. Latitudo inter extrema alarum expansarum 26. Apud nos ob stoliditatem infamis est hæc avis, adeo ut Scolopax pro stolido proverbialiter accipiat.

§. II.

Gallinago minor Aldrov. The Snipe or Snite.

Pondus ei 4 unciarum; Longitudo ab apice rostri ad imos pedes 13 digitorum, ad extremam caudam 11 $\frac{1}{2}$. Ala expansa 7 $\frac{1}{2}$ digitos latitudine explebant.

Linea per medium capitis ex albo ruffa decurrit, parallelâ utrinque areolâ ex ruffo nigricante: Succedit linea supra oculos transiens ejusdem cum media coloris. Inter oculos & rostrum linea fusca. Sub rostro albicat. Collum ex fusco & ruffo mixtum. Pectus & venter ferè tota alba. Pennæ longiores è scapulis ortæ, ad caudam ferè protruduntur, interiore ad scapum medietate nigræ cum splendore quodam, apicibus ruffis; exteriore pallidè ruffæ; quæ sibi invicem succedentes duas lineas efficiunt. Dorsum tegetes fuscæ, lineis transversis albis. Caudæ incumbentes ruffæ lineis transversis nigris. Alarum vestitricæ majores fuscæ, apicibus albis; minores nigro & albescente ruffo variæ; inferiores lineis fuscis & albis pulchrè variegantur. Remiges 24, quarum Primæ margo exterior ad apicem ferè albet, Sequentium apices albescunt nonnihil; at ab 11 ad 21^{im} clarius albet: aliæ fuscæ omnes: At ultimæ quinque lineis transversis nigris & albo-ruffis variantur.

Cauda 12 pennis constat: Brevior esse videtur quia ab immediatis & incumbentibus pennis ferè tota obtegitur. Pennarum ejus extimarum apices albet, reliqua pars fuscis & pallidis ductibus transversis alternis variatur: Exterior autem limbus albicat magis. Sequentes ad medias usque his ferè concolores, nisi quod apices minus albicent, fundi magis nigricent, & supremus ductus transversus albicans rubescat. Mediarum primò apices albicant, albedini subest linea fuscescens; huic areola rubescens cum maculis in medio fuscis: Reliquum ferè pennæ nigrum, nisi quod in exterioribus limbis una vel altera macula rubescens interdum cernatur. Rostrum tres ferè digitos longum, extremo nigrum, nonnihil depressum & punctulis extantibus asperum. Lingua acuta. Oculorum irides avellaneæ. Crura pallidè virescunt; ungues nigri; Digiti longi & ab exortu statim disjuncti. Posticus valdè exiguus.

Hepar in duos dividitur lobos, cum cysti fellea ampla. Ventriculus non admodum carnosus. Caro tenera habetur & saporis optimi.

Apud nos nonnullæ per totam ætatem manent & in palustribus nidificant. Quatuor aut quinque ova singulæ una vice ponunt. Pars maxima aliò abit. In locis palustribus & rivulis victum quaerit, atque ibidem sese occultat.

§. III.

Gallinago minima seu tertia Bellonii. The Gid or Jack Snipe, or Judcock.

Pondere uncias duas; Longitudine ab apice rostri ad extremos pedes 10 $\frac{1}{2}$ digitos, ad ultimam caudam 8 $\frac{1}{2}$ æquabat. Gallinaginis minoris subdupla est, unde & Gallis, teste Bellonio, *Deux pour un* appellatur. Uropygii color caeruleo-purpureus splendens, ei qui in Sturni dorso cernitur simillimus, pennularum apicibus albicantibus. Pennæ dorsi longiores seu scapulares exteriore limbo luteæ, mediis partibus fuscæ cum maculis ruffis, interiore limbo caeruleo splendente colore nitent, absque ulla tamen purpurâ mixtura. Collum fusco, albo & pallidè ruffo coloribus varium. Summum caput ex ruffo nigrum; supra oculos utrinque linea lata pallidè flavescens. Gula pallidè ruffa, maculis albis & fuscis picta. Pectus & venter albicant: Inter oculos & rostrum areola nigra. Mares à fœminis neque coloribus, neque magnitudine differunt. Remiges alarum 24, è quibus primæ decem fuscæ: Decimæ & sequentium

sequentium ad vigesimam apices albert : Tres ultimæ à scapo exteriùs ruffo & nigro striatæ. Tegetum infuper apices albicant. Minores pennarum alæ ordines nigri apicibus partim ruffis, partim nigris. Rostrum duos ferè digitos longum. Mandibulum superius inferiore paulo longius, versùs extremitatem nigrum & punctulis asperum, ipsa tamen extremitate levi.

Crura paulò supra articulos nuda, pallida cum aliquo virore. Digni penitus divisi : Posticus brevis : Ungues nigri.

Cystin falleam habet : Ventriculum musculosum : Appendicem intestinale[m] circa medium intestinorum. Scarabæis aliisque insectis vescitur.

In juncetis se abscondit, neque exurgit aut avolat interdum antequam pedibus ferè eam conculces. Majori stolidior est & apud nos minùs frequens. Ego aliquando, vulgi errorem secutus qui avem hanc *The Jack-Snipe* vocat, non specie sed sexu tantùm à majore & vulgari differre existimavi, pròque illius mari habui. Verùm postea à *D. Lister* admonitus specie diversam comperi, siquidem ex his minoribus & mares & fœminas observavi.

§. IV.

Guarauna *Brasiliensis* Marggrav. *Rusticula aquatica Brasiliensis*.

Magnitudine *Jacu*. Rostrum habet rectum, paulò deorsum inclinatum, flavum, at in extremitate fuscum, $4\frac{1}{2}$ digitos longum : Corporis autem illius longitudo est totidem. Crura superiora mediam partem pennis vestita, 6 digitos longa. Digni pedum 4, ità dispositi ut communiter 3 quorum medius tres digitos longus, cæteri breviores. Tota avis pennis vestitur fuscis multâ umbrâ mixtis. Caput autem & collum totum ejusdem coloris, & præterea albo punctulatum ut in *Jacu*. Carnem habet satis bonam.

CAP. II. §. I

Barge, ut puto, seu Ægocephalus Bellonii. The Godwit, called in some places The Stone Plover. *An Fedoa Gesneri? An Rusticula Aldrovand.? Scopace major*. The Yarwhelp or Yarwip.

Scolopaci similis est & æqualis, aut tantillo major : Longa ab initio rostri ad imos pedes 17 $\frac{1}{2}$ digit. Lata alis expansis 28 $\frac{1}{2}$. Caput ei ex ruffo cinereum, mediis plumarum nigris. Supra oculos albet. Collum & gula rufescunt. Pectus fordidè albet. Dorsum ruffo, nigro & albo varium est, mediis pennularum nigris, fimbriis ex albo ruffis. Mari gula & pectus lineis transversis nigris depicta ; Fœminæ gula & collum cinerascunt. Uropygium ferè totum album maculis nigricantibus aspersum. [In ave quam ego descripsi, uropygium seu dorsum infimum macula alba triangularis, vertice caput spectante, occupavit.]

Remiges alarum majores nigræ scapis albis. Reliquæ uti & secundi ordinis pennæ apicibus & fimbriis ex ruffo cinerascunt. Minores alarum tegetes corpori concolores. Caudæ pennæ 12, omnes arcis transversis albis & nigris alternis variæ. Mediæ longissimæ digitorum 3 $\frac{1}{2}$; reliquæ hinc inde ordine sensim breviores.

Rostrum ad basin albicat, versùs extremitatem nigrum est ; pro avis magnitudine etiam Gallinaginis rostro longius. Mandibula superior inferiore paulò longior. Lingua acuta : Nares oblongæ : Aures magnæ.

Crura non admodum longa, ad medium usque secundi internodii nuda. Ungues nigri. Medii anticorum digiti unguis ex parte interiore in aciem tenuatur. Extimus digitus cum medio ab exortu ad primum articulum satis crassâ membranâ coloris fusci seu obscure virentis connectitur.

In maris litoribus arenosis degit, ubi non abscondit se ut Scolopax, sed erectus Lari instar huc illuc incedit.

Barge Bellonii, quam Gallicè Petit Corlieu dictam ait.

Prata habitat sicut *Corlis*, & pariter mare petit : Avis est timida hominisque accessum

sum non ferens. Vocem edit hircorum & caprarum, quare Capricipitem Aristoteli nominatam conjicimus aut *Ægocephalum*. Caterum nè fortè temeraria videatur hæc nostra conjectura, eam describam. Minor est Elorio [Arquatâ] colore verò non ab-similis, rostro etiam breviori, recto. De ea sic scribit Aristoteles, *Liene omnino caret: & paulò infra, Aliis enim fel ventri, aliis intestinis jungitur, ut Columba, Corvo, Coturnici, Hirundini, Passeri; aliis jecori simul & Ventri, ut Capricipiti; aliis jecori simul & intestino ut Accipitri, Milvo*. In Barge a. nostrâ dissectâ fel jecori simul & ventri ad-hærere conspeximus, quemadmodum alii quoque, quibus eam secare non sit mole-stum, poterunt observare. Avis est apud Gallos in deliciis, sed rariùs in locis à mari procul distitis apparet, libentiùs in saluginosis paludibus victum quæritans. Bona avium palustrium pars sunt nocturnæ, quemadmodum & hæc noctu potiùs quàm inter-diu pabulo inquirendo intenta est: Quamobrem pro *Ægocephalo* seu Capricipite ac-cepimus, donec aliquod aliud aptius nomen inveniatur. Hactenus Bellonius. Hanc avem Godwittæ nostræ dictæ, quam in Insula Eliensi & Cantabrigiæ *the Tar-nhelp* appellant, eandem puto.

§. II.

Fedoa secunda, quæ eadem esse videtur cum Totano Aldrov. 1. 3. p. 430. Venetiis Vetola.

Pondere novem uncias superat: Longitudine ab extremo rostro ad ultimam caudam 17 digitos explet: Latitudine sumptâ ab extremo ad extremum ala-rum expansarum, 28.

Rostrum Scolopacis simile, extremo nigrum, aliàs rubescens. Pedes longi, supra ar-ticulos nudi. Extimus digitus ad primam usque juncturam cum medio membranâ con-nectitur. Medii a. unguis interiore parte excavatus.

Mentum ex ruffo albidum: Collum cinereum: Venter, pectus alba. Caput ex fusco cinereum, ad oculos nonnihil albicat. Dorsum fuscum. Uropygium albo tor-que seu annulo cinctum, ut in Pygargo.

Remiges alarum pennæ 26, quarum prima longissima, nigra, uti & sequentes ad sep-timam usque: in reliquis ad 19^{am} altera medietas albet. Apices pennarum secundi or-dinis albet, & areolam seu lineam albam transversam per medium alarum efficiunt. Caudæ mediæ duæ pennæ ferè totæ nigrae. Extremæ præcipuè margine exteriori ad usque apices ferè albet: in reliquis ordine ad medias usque minus alboris.

Habet hæc avis appendices crassas, & singularem illam in medio intestinorum à ductu ovali reliquam. Differt à præcedente 1. Colore caudæ. 2. Colore dorsi & partis supinæ quæ in hac varia est, in illa unicolor. 3. Magnitudine, illâ enim mi-nor est.

§. III.

Præter duas jam descriptas tertiam adhuc Fedoæ speciem agnoscit D. Willughby, quam in Cornubia *Stone-Curlew* appellant. Differt autem ab illis, quòd rostrum habeat brevius tenuiusque quam illarum utravis.

SECTIO QUARTA.

Aves aquaticæ limosugæ rostris tenuibus longissimis curvis.

CAP. I. § I.

Numenius Aldrov. sive Arquata, The Curlew.

Pondus feminae 28 unciarum; maris quæ aliquanto minor est & nostratibus *The Jack-Curlew* dicitur, 25 $\frac{1}{2}$. Longitudo feminae ab apice rostri ad extremos ungues 29 digitorum: ad extremam caudam 23 $\frac{1}{2}$. Alarum in contrarium ex-tensarum extremitates 40 plus digitorum intervallo distabant.

Capitis, Colli, Dorsi tegetum plumarum mediâ nigra, margines cinerei cum aliqua ruffi mixtura. Gulæ & pectoris plumarum scapi mediî nigricant; oræ seu margines in pectore albi, in gula ex albo ruffi. Mentum maculis caret. Uropygium & venter albus.

Alarum

Alarum tegetes inferiores totæ albescent. Remiges priores seu exteriores totæ nigrae, reliquæ albo maculatæ. Secundi ordinis prima penna tota nigra. Octo aut novem proximarum apices albescent. Habet hæc avis in extrema ala pennam exiguam, acutam, nigram, quæ an Remigibus adnumerari debeat meritò dubites.

Rostrum longissimum angustum, arcuatum, nigricans. Lingua acuta, non ultra angulum mandibuli inferioris extensa: Nares oblongæ. Pedes longi ex fusco cærulescent. Tibiæ ad medium secundi internodii nudæ. Digiti crassâ membranâ ab exortu ad primum usque articulum connexi. Ungues parvi, nigri. Medii autem digiti unguis ex parte interiore in aciem tenuatur. Cystis fellea magna, à quâ ad intestina longus canalis extenditur, quæ non communicat cum poro bilario, sed distincto ei tamen proximo foramine intestinum ingreditur.

Ventriculus musculosus ut in Granivoris: in alia ave turbinatorum testas & lapillos, in alia ranas &c. ventriculo dissecto invenimus. Appendix intestinalis longissima. Appendices seu intestina cæca tres quatuorve digitos longa & excrementis repleta. Supra ventriculum œsophagus in folliculum seu ingluviem quandam papillaribus glandulis densis granulatam dilatatur.

Carnis bonitate & sapore delicato inter aves aquaticas facillè principatum obtinet.

§. II.

Arquata minor nostras, Anglicè a Whimbrel, Venetijs Taraniolo.

Hanc Phæopodi alteri seu Arquatæ minori Gesneri eandem esse vel nomen italicum indicio est. Erat autem, magnitudine excepta, Arquatæ majori simillima. Pondus ei 12 unciarum: Longitudo à summo rostro ad extremam caudam 17 digitorum, ad imos pedes 20. Alæ expansæ 33 digitis æquales. Rostrum ab angulis rectius ad mucronem usque tres digitos protendebatur. Appendices seu intestina cæca duum digitorum. Pedes viridescent. Remiges alarum pennæ maculis magnis semicircularibus notantur. Minorum ordinum earum quæ alas vestiunt margines albæ, mediæ partes ex ruffo nigrae. Venter & femora alba.

D. Johnson litteris ad nos datis Arquatam minorem Eboracensibus suis *Whimbrel* dictam, quam in arenis ad ostium fluvii Tese frequentem inveniri ait, sic breviter describit. Arquatâ majore seu Numenio dimidio minor est. Rostrum incurvum quidem ut majoris, sed plus digito brevius. Vertex obscure brunneus absque maculis. Dorsum quatenus alis tegitur album secus quàm in majore: in universum totum corpus obscurius seu magis fuscum. Cum in omnibus ferè, magnitudine excepta, Arquatæ majori simillima sit, figurâ ejus distinctâ non est opus.

§. III.

* *Phæopus Gallinula Gesneri.*

* Aldrov. Læo.
c. 40.

Hæc avis circa Argentoratum nominatur *Brachvogel*, corpore nigricante, paucis ruffis & sufflavibus maculis aspersa; rostro tenui, oblongo, nigricante, modicè inflexo; collo albicante, inferiore ejus parte circa medium & infra ad flavum vel ruffum tendente; ventre albo, cruribus fuscis vel cinereis, ut pictura nobis ostendit. Verùm pictura (ut rectè Plinius) fallax est. Ego autem hanc cum præcedente eandem esse suspicor.

§. IV.

* *Phæopus altera seu Arquata minor Gesneri.*

* Aldrov. Læo.
c. 41.

Hanc avem aliqui, similiter ut majorem Arquatam, vocant *Regenvogel* i. e. pluvie avem: in Italia quidam *Tarangolo*. Superiori (jam descriptæ) ferè similis, cruribus ut illa cinereis, & ventre albo, & sub capite similiter, itémque rostro, nisi quòd paulò longius videtur. Alæ maculis albis asperguntur, alioqui ex ruffo fusca: sed oblongiores earum pennæ ut & dorsum primum nigricant. Collum supinum cum pectore nonnihil ruboris habet obscuri & valdè diluti, plurimisque maculis nigricantibus distinguitur.

Non est cur dubitemus Avem hanc Arquatæ nostræ minori *Whimbrell* dictæ eandem esse, cum & nomina conveniant, nec descriptiones insigni aliquâ notâ discrepent.

CAP. II.

Falcinellus Gesneri & Aldrovandi.

Libuit hunc (inquit Aldrovandus) Ardeis statim subijcere, quòd & magnitudi-
ne ferè & tota corporis specie Ardeam referat, rostro tantùm excepto. Hanc
vivam Gesnerus aliquando Ferrariæ in Italia vidit. Corpus ei majus columbâ,
eleganti colore, viridi ferè, alicubi etiam puniceo admixto, ut in Vanello ave, vari-
ante sci.colore pro diversâ ad lucem obversione; capite & collo fusco: sed superior
pars colli rariùs albicat, maculis nigris intercurrentibus. Rostrum oblongum, tenue,
& anteriùs falcatum, sicut Arquatâ & Corvo sylvatico. Crura oblonga, pedes fissi.
Aliqui Ardeam nigram, Italicè *Airon negro* vocitant. Sed hæc quam vidi non erat a-
dulta, majorem fieri aiunt, & forsitan in colore aliquid mutat per ætatem. Inter om-
nes quidem, quas mihi videre contigit aves, nulla magis ad Ibidem mihi accedere vi-
detur: sed color obstat quò minus Ibis existimari possit. Hactenus Gesnerus. Num
hæc avis ea sit quam Aucupes nostri (inquit Aldrovandus) Falcinellum vocant, non
fat scio; non parum enim ab ejus descriptione discrepat. Sed fieri potest (ut ab ipso
est annotatum) hoc avium genus pro diversitate ætatis & magnitudine & etiam colore
variare. Falcinellus autem ad Ardearum magnitudinem accedit, easque corporis ha-
bitu & specie refert, excepto rostro. Caput, collum, dorsum, pectus, venter, femora,
uropygium coloris sunt spadicei ad fuscum tendentis: sed collum & pectus etiam ma-
culis quibusdam fuscis, oblongiusculis resperguntur. In medio dorso macula quædam
est coloris viridis obscuri, qui color in alis etiam & cauda conspicitur. Rostrum sub-
nigrum est, valdè longum, & anteriùs falcatum. Femorum quicquid plumis destitui-
tur, tibiæque & pedes rostro concolores apparent; & tibiæ digitique in satis conspi-
cuam longitudinem porriguntur.

CAP. III.

Curicaca Brasiliensium Marggr. Mafarino Lusitanis.

Avis est Numenio, judicio Clusii, similis. Magnitudo illi mediocris Anseris: ca-
pitis autem magnitudo ut Anatis. Collum sex digitos longum, tres crassum
aut paulò plus. Rostro sex digitos longum, incurvum planè ut ensis Hun-
garicus, coloris ex igneo fusci. Corporis longitudo à collo ad podicem undecim
digitorum, crassities unius pedis. Longitudo alarum sedecim digitorum, caudæ
novem, desinentis cum fine alarum. Crura octo digitos longa, pedes duos & fe-
mis, rubri instar Anatis sed non plani, quatuor digitis & unguibus nigris, tribus
anterioribus, uno posterioribus verso. Caput & collum habet plumas albas flavo mix-
tas, & in superiore parte parùm oblongas. Oculi illi sunt nigri circulo ruffo. Circa o-
culos & sub origine gutturis cutis nigra. Totum corpus nigris pennis vestitum, ex-
cepto dorso, capite & ventre, ubi cineræ obscuræ, & in medio alarum albæ, cano
mixtæ, ut in Ciconiis. Reliquæ pennæ corporis, initii & finis alarum & totius caudæ
nigræ. Tibiæ superiores ad medietatem usque carent pennis, nam aquatica est avis.
Carpem bonam habet, quam sæpius comedi coctam & frixam butyro.

Alia species reperitur huic similis sed multò minor, & magnitudine ferè Gallinæ,
quæ vocatur *Matutui*.

Frequens est ad flumen S. Francisci in *Itapama* & alibi.

CAP. IV.

Acacalotl seu Corvus aquaticus Nieremberg.

MAs à cauda extrema ad rostri usque acumen quatuor ferè spithamas longus,
ac mediocris amplitudinis. Crura sesquispithamæ: rostrum arcus instar in-
curvum, duos palmos longum, ac mediocriter tenue: pedes in quaternos
sinduntur digitos, nigerrimis munitos unguibus. Crura minus nigrescunt digitis: ro-
strum cyaneum est ac caput exiguum. Plumæ infernæ fuscæ infertis rubris: superio-
res

res verò promiscuè purpureæ, subnigræ, virides atque splendentes. Cervix est septem digitos longa. Caput collumque pennis fuscis, albis ac viridibus teguntur, ac paulisper fulvescentibus. Oculi sunt nigri; iris vero sanguineo tingitur colore. Caterùm ab externis oculorum angulis usque ad rostrum, unciæ unius intervallo deplumis & glabra est pellis, rubescensque ex albo. Alæ viridi splendentique subtus pellucent colore, & qui pro variis Solis repercussibus variet ac mutetur; supernè verò propè exortum passæ sunt, deinde verò viridi atque pavonino spectabiles colore. Indigena Mexicanæ plagæ avis est. Versatur circa lacus ac piscibus victitat. Educat filios veris tempore juxta lacustria loca. Bonum præstat alimentum, nec valdè injucundum, crasum tamen, atque (ut lacustres aves decet) pisciosi odoris.

CAP. V.

Guara *Brasiliensibus* Marggrav. *Numenius Indicus Clusii* exot.

Avis est aquatica & terrestris, Albardeolæ magnitudine. Rostrum habet ensis Polonici figura, longum, ex albo subcinerescens: oculos nigros: collum & caput instar Albardeolæ. Alæ desinunt cum cauda, quæ brevis & demissa. Crura longa, quorum superior medietas pennis vestita, reliqua nuda. Digni pedum quatuor communi modo, longiusculi, brevibus unguibus, propè exortum cute inter se connexi. Crura autem nuda cum pedibus coloris ex albo grisei uti & rostrum. *Tota* avis vestitur pennis elegantis coloris coccinei: remiges tantum alarum nigras habent extremitates. Hæc avis primùm exclusa coloris est nigricantis, hinc evadit cinerei, deinceps albi, sensim autem rubescere incipit & secundo ætatis anno coloris est in totum quem *Columbin* vocant, quòque magis senescit elegantissimum illum colorem coccineum acquirit. Victitat piscibus, carne, adjunctâ semper aquâ.

Eadem proculdubio huic avis est quam Clusius ex intuitu picturæ à Duce Areschotano missæ descripsit sub titulo *Numenii Indici*. Ad Arcuatæ autem magnitudinem accedebat. Collum oblongum habebat, rostrum longum & acutum quidem, sed falcis messoriæ instar incurvum: oblonga & tenuia crura, 4 digitis prædita, quorum 3 anteriores longiores, posterior brevis: omnes autem nigris unguibus armati: femora media illa ex parte quæ supra genu est nuda & pennis destituta; quam notam cum omnibus aliis avibus paludosis in locis versari solitis quodammodo communem habebat. Ejus cauda brevis, nec extremas alas superans. Pennæ autem universum corpus tegentes alterius coloris quàm in vulgari nostro *Numenio*, nam prorsus rubræ erant, minii instar, præter earum quæ remiges erant extremitates, illæ enim atro colore infectæ. Hujus item crura & rostrum penè ut ochra flavescebant.

SECTIO QUINTA.

*Aves aquaticæ non piscivoræ Rostris tenuibus,
mediæ longitudinis.*

CAP. I.

Himantopus Plinii Aldrov. lib. 20. cap. 30.

Toto ventre, pectore, colloque inferno candicat, sicut capite etiam infra oculos, nam supra oculos nigricat, quemadmodum etiam in dorso & alis. Rostrum etiam nigrum, palmum & amplius longum, gracile & nonnisi oniscis aliisque insectis lancinandis aptum. Cauda ex albo cinerea est, infra candicat. In collo superno maculæ sunt nigre deorsum vergentes. Alæ longissimæ. Crura femoræque mira longitudine, admodum gracilia & debilia, eoque debilia ad insistendum, quod digito postico careat, & anteriores pro tibiæ longitudine breves, adeò ut *Himantopus* seu *Loripes* jure merito dicta sit. Digni fermè æquè longi, sanguinei, medius tamen paulo longior est. Ungues nigri, exigui, parum recurvi.

Descriptionem Gesneri, & quæ præterea de hac ave habet vide apud ipsum & Aldrovandum loco citato. Nobis, ut verum fateamur, eam nondum videre contigit.

CAP. II.

Crex Bellonii.

CRuribus ut *Chevalier* Gallis dicta [Limosa] longis est, major tamen, Elorio minor. *Corlis* rostro etiam longo & nigro; nigris quoque tibiis & toto capite; collo tergore & pectore candidis. Superiores alia corporis partes ad cinereum tendunt. Alae subnigrae sunt, quas propè costas linea alba utrinque transversim fecat. E terra victum petit & in aere etiam in muscas debacchatur, non secus ac Capella [Vannean.] Cum volat magnum strepitum edit. Hanc circa Nilum Bellonius vidit, esseque Aristotelis *Crezem* indè conjicit, quòd dum clamat sapiùs *crex, crex*, repetat.

CAP. III.

Hematopus Bellonii. Pica marina Gallorum & Anglorum. The Sea-Pie: in Cambria maritimis frequens.

Magnitudine est *Pica* caudata aut *Cornicis*; pondere 18 unciarum; longitudine à summo rostro ad extremam caudam extremòve unguis, (perinde enim est) 18 digitorum.

Rostrum rectum, tres digitos longum, ad latera compressum, in acumen desinens, colore rubente [in alia ave, fortè ea junior erat, ab extremitate ad medium rostrum nigricabat.] Figurà suà ad patellas subruendas earumque carnem extrahendam comparata videtur. Mandibulum superius paulò longius est. Oculorum irides & palpebrarum tarsi pulchrè rubent [in alia ex flavo avellanae fuere. Pedes rubri; postico digito caret; suntque digiti extimus & medius aliquousque membranà connexi, ut hæc avis inter palmipedes & fillipedes ambigere videatur. [in nonnullis pedes pallidè fuscis observavimus, forsàn & hæc juvenes fuere.] Ungues nigri.

Caput, collum, gula ad pectus medium, dorsumque nigra: reliquum pectoris & venter albus, ut & *Uropygium*. [In alia ave macula alba fuit sub mento major & alia sub oculis minor. Caudæ inferior medietas alba, superior nigra. Remigum penarum prima nigra, limbo tantum interiore albo: in reliquis ordine albor augetur, donec in vicestimâ & tribus sequentibus totam pennam occupet: à vicestimâ tertiâ iterum nigricant. Mediarum remigum tegetes albæ, quæ aream albam per alas ad pennas transversam efficiunt.

Ventriculus magnus, minimè musculosus, in quo dissecto patellas integras invenimus, quibus potissimum victitare videtur.

Hepar ei magnum, bifidum cum vesiculâ fellea adjuncta. Lien exiguus: Ureteres ingentes. Mas à foemina colore non differt. Caro admodum nigra, dura, ferinum quid sapere nobis visa est. Ad Littus Angliæ Occidentale frequentes observavimus.

Cavendum hic nè *Hematopus* confundatur cum *Himantopo* id est *Loripede*, ità dicto quia pedes longos habet, flexiles lori instar.

CAP. IV. §. I.

Pluvialis major, Aldrovando lib. 20. cap. 66. *Limosa Venetorum Gesnero, item Glottis eidem & Baltnero: Venetiis Totano, nomine huic & sequenti avi communi.*

Pondere ad septem uncias accedit; longitudine à summo rostro ad imos pedes 17 digitos superat. Ab extremo ad extremum alarum expansarum 24; digitos latitudinis obtinet. Rostrum nigrum, ad angulum tamen mandibulae inferioris rubrum, tenue, ab apice ad angulos oris 2; digitos longum. Color in supina parte Capitis, colli, alarum, scapularum, dorsi anterioris varius ex fusco & cinereo seu albido quem colorem nostrates *gray* vocant. Summi capitis plumarum orae extremae albescent, media nigricant. Prona pars tota albet, ut & infimum dorsum seu *uro-pygium* Pennæ

Pennæ alarum remiges 26, fuscæ omnes; Quinque exteriores obscuriores, pinnulis interioribus punctulis albertibus conspersis; interiores pallidiores, guttulis albis maculosa. Cauda 3 plus digitos longa, 12 pennis composita, transversis lineis seu spatiis fuscis, albis alternis, undulatis varia.

Crura longissima, supra primum articulum ad duos usque digitos plumis destituta, colore inter viridem & lividum seu plumbeum medio. Posticus digitus parvus: Ungues nigri. Extimus digitus medio ad sui exortum adnexus.

Avis hæc magnitudine Redshancham nobis dictam superare mihi visa est. Crura quoque ei longiora.

Ventriculus parvus, minus carnosus quam in granivoris. Limosæ Gesneri descriptio quæ habetur apud Aldrovandum *Ornithol. lib. 20. cap. 28.* huic avi in omnibus exactè respondet. Glottidis quoque tum descriptio apud Gesnerum, tum figura apud Leonardum Baltner huic conveniunt.

§. II.

Totanus alter, an Totanus Gesneri Aldrov. lib. 20. cap. 24? An Callidrys rubra Bellonii?

Aliam ab hac fortassè distinctam avem vidimus & descripsimus Venetiis: Siquidem Pedes ei è flavo rubeant. Rostrum quoque brevius nonnihil quam descriptæ. Collum & caput ex fusco cinerea, supra oculos linea alba. Cætera non multum differt.

Hanc eam esse putamus quam Galli *Chevalier aux pieds rouges*, præcedentem quam iidem *Chevalier aux pieds verts* vocant, & fortè sexu duntaxat differunt: Hæc enim mas erat, illa femina. Nam & in aliis hoc genus avibus v. g. Erythra Gesnero dicta inter Gallinulas numeratâ femina à mari tum magnitudine, tum pedum colore differt. Callidrys rubra Bellonii huic vel eadem est, vel similima, differt quod collum & pennæ sub alis & uropygio cinereæ sint, quodque in temporibus utrinque maculæ sunt binæ nigrae, quæ ceu umbram præbent superciliis, quæ & ipsa albâ maculâ insignia sunt. Icon Callidrys rubrae descriptioni non convenit, nam rostrum & crura nimis breviter pinguntur.

CAP. V. §. I.

Gallinula erythropus major Gesneri Aldrovando lib. 20. cap. 36 Totanus ejusdem Gesneri, ut nobis videtur, Aldrov. tom. 3. p. 439. An Callidrys Bellonii? An ejusdem Pardali congener longiore rostro? Angl. The Redshank or Pool-Snipe.

Magnitudine est inter Vanellum & Gallinaginem minorem media, ad Pluvialem accedens. Caput & dorsum ex fusco cinerea, nigro maculata. [Ego in nonnullis Dorfi colorem fuscum ad viridem accedentem animadverti.] Colli medium magis cinereum. Gula albo & nigro varia, maculis seu lituris nigris secundum longitudinem pennularum productis. Albus a. color nonnihil ruffi admixtum habere videtur. Pectus magis album, rarioribus maculis usque transversis.

Cauda & pennæ caudæ proximæ lineis albis & nigris alternis cymatili ductu variæ Remiges alarum pennæ 26, quarum prima fusca est scapo duntaxat albo: Quinque proximæ ex nigro fuscæ; parte interiore albæ & guttulis fuscis velut irroratæ. Septimæ apex albus unâ vel alterâ lineâ transversâ nigrâ: in sequentibus albedo latius se extendit, donec in decima nona totam pennam occupet. Tegetes priores nigrae, mediæ albis lineis variæ; Reliqui ordines dorso concolores seu ex fusco cinerei.

Rostrum duos digitos longum, tenue & Scolopacis rostro simile, ad basin obscurè rubrum, summa parte nigrum. Lingua acuta tenuis, non divisa. Mandibulum superius longius, in ipsa extremitate nonnihil incurvatum. Oculorum irides avellanæ: Nares longæ. Pedes pulchrè rubent, unguibus exiguis nigris. Digitus posticus perexiguus ungue pusillo: Anticorum intimus minimus. Omnes inferius membranâ connexi; extimus autem latiore & quæ ad secundum usque articulum extenditur.

In arenosis maris litoribus ubique circa Angliam frequens est.

A Totano Aldrovandi differt, 1. Quòd multo minor sit. 2. Pedibus & rostro brevioribus. 3. Colore dorli fusco. 4. Colore pedum rubro.

Figura

Figura Gallinulae erythropi majoris apud Gesnerum huic non bene convenit, nam Rostrum nimis breve pingitur & ad caput crassius. In palustribus nidificat, & siquis ad nidum appropinquat continuo strepitu circumvolitat.

Descriptio Totani Gesneri adeo per omnia ferè Redshanko convenit, ut non dubitem eandem fuisse avem: In sola Rostri & pedum longitudine, & magnitudine corporis aliqua diversitas est.

§. II.

Gambetta Aldrov. lib. 20. cap. 26.

Huic [præcedenti] affinis Gambetta Aldrovandi, quam sic describit. Capite, collo ac pectore est cinereis, maculis fuscis plurimis undique respersa, in tergore majoribus, minoribus in collo & pectore, omnium minimis in capite. Alarum pennæ rectrices nigricant. Pennæ totius corporis cinerea, in alis & dorso ad ruffum nonnihil accedunt. Venter candidus est, rostrum nigricat. Oculorum iridem ex luteo subviridem niger circulus ambit. Pedes ex luteo rutili, quo potissimum à nigra Bellonii Callidri differt. Avem hanc Mediolani in Italia vidimus & descripsimus his verbis. Magnitudine Vanello aliquanto minor est. Supina ejus pars ex fusco cinerea, nostrates *Gray* dicunt, qualis ferè color in Querquedularum & Anatum fœminarum itemque Arquatæ dorso cernitur. Pedes & crura longa, lutea; ungues nigri. Posticum digitum obtinet. Rostrum Totani *Gesner.* rostro brevius, Vanelli longius, ad caput carni quem vocant coloris, ad apicem nigri. Alarum remiges 25. Cauda semipalmaris 12 pennis composita, quam superant seu excedunt extremitates majorum in aliis remigum. Caput & collum *Tringæ.*

CAP. VI.

De Tringis.

§. I.

Tringa Aldrov. tom. 3. p. 481. Cinclus Bellonii: Gallinula Rhodopus seu Phœnicopus itemque Ochropus media Gesneri Aldrov. tom. 3. p. 461. Ein Steingallell Leon. Baltner.

Magnitudine Merulam æquat vel etiam superat. Color supinæ partis in fusco subviridis & ferici instar splendens. Pennæ scapularum & interscapulii, necnon alarum Remiges corpori proximæ & vestitricæ pleræque punctulis albis crebris ad margines pinguntur. Quæ in vertice & collo supino sunt punctulis hæcæ carent. [Fœmina erat quam describimus, nam maribus in capite maculæ albæ plures sunt seu densiores ut strias seu lineas quasdam efficiant.] Oculorum ambitus & mentum alba. Gula alba maculis fuscis. Medii dorsi pennæ nigriores sunt marginibus albis. Caudæ incumbentes niveæ. Pectoris quoque & ventris totius color niveus.

Pennæ alarum remiges 24, fuscæ omnes exceptis modò tribus superiùs dictis. Cauda duos plus digitos longa, 12 pennis æquæ ferè longitudinis constat. Harum extimæ penitus candidæ sunt: his proximæ maculâ propè apicem albâ notantur: tertiæ ab extimis ordine unum ductum latum transversum album non longè ab apice obtinet; quartæ duas; quintæ duas & dimidium; mediæ tres aut quatuor. Vestitricæ alarum inferiores fuscæ sunt marginibus albis. Ala notha interior pulcherrimam speciem exhibet. Ejus enim pennæ nigricant, ad intervalla tamen crebra lineæ albæ transversim obliquè ductæ, sibi invicem parallelæ & ad scapum in angulum obtusum cocuentes eas eleganter distinguunt.

Rostrum sesquidigitale, rectum, tenue, ad latera compressum, obscurè viride, ad apicem nigrum. Mandibulum superius inferiore paulò longius. Lingua acuta non bifida: Oculi majores, iridibus avellaneis. Crura longa ex plumbeo viridia. Digniti longi, exteriores duo membranâ ad primum ferè articulum connexi: Posticus parvus: Ungues nigri.

Solitariæ plerunque degunt; pariendi tempore binæ volant mas & fœmina ad piscinarum, lacuum fluviorumque ripas.

Gallinula

Gallinula Rhodopus five Phœnicopus Gesneri quam *Steingallyl* vocari ait, à *Steingall* Leonardi Baltner differt pedum colore, qui Gesnerianæ roseus est seu Amethystinus, Baltnerianæ ex fusco viridis, verùm cum aliæ notæ conveniant eandem avem esse puto, sexu fortè diversam, cùm in harum avium nonnullis (ut observavit Leon. Baltner) sexus colore pedum differant.

§. II.

Tringa tertia Aldrovandi Giaroncello & Pinirolo Italis diſta.

Hic rostrum multò quàm superiori nigrius est, & aliquanto brevius, cujus superior pars inferam longitudine nonnihil excedit. Eadem autem est corporis specie, coloribus tantùm aliquid evarians; nam cùm utraque colore præsertim fusco & castaneæ sit in capite, collo, tergo aliisque, illa in omnibus hisce partibus plus fusci, hæc plus alterius coloris obtinet. Cauda pariter licet aliquanto brevior, infernè albicat, supernè ad eundem castaneæ colorem accedit. Pectore, ventre, femoribus, cruribus pedibusque parum aut nihil differt.

§. III.

Tringa minor; an Cinclus secundus seu minor Aldrov. tom. 3. p. 492? Gallinula hypoleucos Gesneri Aldrov. tom. 3. p. 469. Ein Pfisterlein Leon. Baltner. Genevæ Beccaffine, in agro Eboracensi a Sandpiper.

Pondere ad duas uncias accedit: Longitudine à rostro ad pedes commensurata 8½ digitos æquat.

Collum medium cinerascit, aliàs supina facies tota ex fusco viret, lineis transversis obscurioribus pulchrè variegata, at dorsi medium vestientibus & longioribus ad armos pennis nonnihil ruffi admixtum videtur. Caput pallidius, lineis non transversis ad pennulas, sed secundùm scapi longitudinem ductis varium. Latera, pectus, venter alba. Supra oculos linea alba. Gula ex fusco alba, scapis plumularum obscurioribus. Pennarum remigum tres aut quatuor corpori proximæ eidem concolores: extima seu prima fusca; secundæ margo interior circa medium longitudinis maculâ albâ inficitur: sequentium ordine ad decimam margines interiores latiùs albet. A decima albedo ultra scapum in alteram pennæ medietatem transit. A 14" ad vigesimam etiam apices albet. Tegetes alarum primariæ seu primi ordinis tam infernæ quàm supernæ apicibus albet, supernæ præcipuè à 10" ad 20", infernæ præcipuè corpori proximæ, quæ totæ sunt albæ, non lineis variæ. Costa seu basis alæ albet. Tertii ordinis pennæ ad fundum ferè albet: At inter tertium ordinem & basin alæ linea lata fusca interjacet. Caudæ mediæ pennæ corpori concolores: à mediis tertiæ utrinque summitas albet; quartæ adhuc plus; quintæ tota medietas exterior, albedine in alteram quoque medietatem dilatata & interiorum pinnularum fundos inficere incipiente. Extimæ interior medietas latiùs albet.

Rostrum summum ex fusco nigricat; imum albicat. Extremitas nonnihil incurvatur. Oculorum irides avellaneæ: Aures magnæ: Pedes pallidè vireſcunt: Ungues nigricant. Antici digiti extimi imum internodium medio membranâ conjungitur.

Ventriculus quàm in granivoris minùs musculosus, in quo dissecto insecta aquatica invenimus.

Solitariae degunt hæ aves excepto coitûs & partûs tempore quando binæ volant.

Ego hanc avem eandem esse puto quàm Gesnerus descripsit sub titulo *Pilvenckegen*, præcipuè qui eam vocem noctu lachrymantis aut lamentantis instar edere affirmat, quòd de hac nostra ave verum est. Aliquanto duntaxat minor esse videtur, & colore in supina parte obscuriore. Vide Aldrov. t. 3. p. 485.

CAP. VII.

Knot agri Lincolnienfis. An Pilvenckegen Aldrov. t. 3. p. 485? An Bellonii, Callidrys nigra?

UNcias 2 $\frac{1}{2}$ pendet, è Rostro summo ad imos pedes 10 digitos longa. Quod ad colorem attinet, caput & dorsum ex cinereo fusca: Uropygium lineis albis & nigris varium. Pectus, venter alba. Latera sub alis fuscis maculis infecta. [In nonnullis lineam albam inter oculos & rostrum observavimus.]

Remiges alarum majores nigrae scapis albis: à quinta sequentium exteriores limbi albet: à decima ad 13^{am} fimbriae seu orae extremae. Secundi ordinis pennae anteriores nigrae apicibus albis: à quarta albor majus spacium occupat. Tegetes alarum minores dorso concolores, fimbriis subinde albetibus. Cauda 2 $\frac{1}{2}$ digitos longa, 12 pennis constat, quarum extremae utrinque albæ.

Rostrum sesquidigitum ferè longum, nigrum ut in Scolopace, majus & validius quàm in Gallinagino genere. Lingua ad extremum rostri extensa, nigricans. [Aliæ tuberculum seu eminentiam habent sub rostro ut Lari.] Oculi grandes, iridibus avellaneis. Pedes virefcunt. Ungues nigri: Posticus digitus parvus; antici ab initio usque divaricationis divisi, nullà interveniente membranâ. Hepar in duos divisum lobos cystin felleam adjunctam obtinet.

Ineunte hyeme in agrum Lincolniensem advenire dicitur, ubi duos tréve menses circa maris litora versatur iterumque discedit. Gregatim volant. [Februario mense Anni 1671. in occidentalibus Angliæ maritimis Lancastrensisbus circa *Liverpool*, oppidum plurimas hujus generis aves gregatim volantes observavi.] Tritico, pane & lacte faginata pinguescunt admodum & in deliciis habentur.

A Tringis lineâ albâ in alis primo statim aspectu facilè distingui possent, si aliæ notæ deessent.

A Rege Canuto nomen *Knot* huic avi inditum ferunt, quoniam ille earum esu delectabatur.

CAP. VIII.

Avis pugnax Aldrov. t. 3. p. 413. Mas Anglicè a Ruffe dicitur, femina a Reeve sequens descriptio junioribus præcipuè convenit.

Pondus ei 5 unciarum; Longitudo à summo rostro ad imos pedes 15 digitorum. Caput ex fusco cinereum, maculis nigrioribus; collum cinereum. Dorsum & scapulares pennæ longiores cinereo, nigro & albo variae. Venter, Pectus alba. Gula albo & cinereo varia: Mentum albidius.

Exteriores decem alarum Remiges pennæ nigrae. Sequentium deinde apices albescere incipiunt: à 14^{am} ad 20^{am} margines insuper albet. Quinque corpori proximæ eidem quoque concolores, maculis obscurioribus. Secundi ordinis pennarum apices albet, (anteriores tamen obscuriores sunt) reliqua pars dorso concolor. Tegetes alarum inferiores albæ. Ala notha exterior albidissima. Cauda 3 digitos longa, fusca, pennarum apicibus nonnihil albicantibus.

Fœminæ maribus paulò minores sunt; raro & vix unquam pugnant. Colores non mutant, & descriptæ similes sunt.

In maribus longiorum pennarum torquis sub capite gulam cingit; qui aliis albus, aliis luteus, aliis niger, aliis cinereus est, interdum ex nigro cæruleus & ferici instar splendens. Mira siquidem & infinita est in maribus colorum varietas, adeò ut verno tempore nunquam inveniuntur duæ sibi invicem exactè & per omnia similes. Media ætate post pennarum defluxum omnes inter se similes esse aiunt.

Rostrum Tringarum simile, nigrum, circa nares nonnihil rubescens. Mandibulum superius paulo longius inferiore. Lingua ad extremum usque extensa. Oculorum irides avellaneæ. Pedes ex flavo rubri: Posticus digitus parvus. Anticorum extimus divaricationis initio medio membranâ adnectitur. Ungues nigri, longiusculi & ferè recti.

Ventriculus intus flavescit. Vesicula fellea grandis. In palustribus Lincolnienfisbus circa *Crowlandiam* ætate nidificant. Pane & lacte faginantur ut *Canuti* aves dictæ, cameris

cameris undique clausis : nam admiffa luce statim pugnare incipiunt, nec prius definiunt quàm hæc ab illa occidatur, præcipuè si astat quifpiani. Aucupes cum pugnae intentas vident ineautes retibus implicantes opprimunt.

Ad Belgii etiam oras verno tempore advolant. Aiunt cum primo vere huc adveniunt mares foeminis multò plures effe, verùm à pugna nunquam defiftere, donec tot fuerint interemptæ ut fupertitum numerus foeminis par fiat.

Foemina torque perpetuò carent, & mares post pennarum defluxum. Cum plumæ decidere incipiunt tubercula flavicantia circa oculos & caput erumpunt.

CAP. IX.

Arenaria i. e. Sanderling aliàs etiam Curwillet Pensantiæ in Cornubia dicta.

TRingam minorem magnitudine nonnihil fuperat, pondere duarum ferè unciarum; longitudine à fummo roftro ad imos pedes 8; digitorum: Corpore longiuſculo.

Roſtrum rectum, nigrum, gracile, digitum unum longum; & figurâ & conformatione fua Gallinaginis feu Tringæ roftro fimile. Mandibulum fuperius paulò longius inferiore: Lingua ad extremitatem roſtri extenfa. Nares longæ: Aures magnæ. Crura, pedes, unguiculi nigri, & quod præcipuè notabile eſt, digito poſtico caret. Antici ad exortum uſque diſjuncti.

Caput parvum ex cinereo & nigro varium. Collum magis cinerafcit. Interſcapulium, ſcapula, & longiores utrinque dorſo incumbentes pennæ, in his ex nigro & albo, in illis ex nigro & cinereo variæ pulchram ſpeciem intuenti exhibent. Singulæ autem pennæ circa ſcapum nigræ ſunt, marginibus hinc indè cinereis. Idem color ſed nonnihil dilutior medium quoque dorſum ad caudam uſque occupat. Margines autem latius ex cinereo ruſſeſcunt.

Pennæ in utraque ala Remiges 22. Extimæ quatuor (ſcapis exceptis quæ albicant) penitus fuſcæ. Reliquæ ſuperiore medietate quæ ſupra ſecundarias ſeu clericulos eminent fuſcæ, inferiore albæ. Verùm colores hi pennas omnes non dividunt æqualiter, ſed a quinta albor gradatim augetur, ut in viceſima ferè totam pennam obtineat. A decima ſequentium etiam apices albenſ. Veſtitrices primariæ Remigibus immediatæ fuſcæ ſunt, apicibus albis, quæ in ala cum explicatur longam tranſverſam albam lineam efficiunt, ab initio ſenſim latiore. Quæ in ſummitate alæ ſunt inque extremo articulo omnes fuſcæ, & in maribus propemodum nigræ medio dorſo concolores.

Alæ cum complicantur caudam ipſam vel æquant vel excedunt.

Cauda brevis ſeſcunciam aut duos digitos longa, 12 pennis conſtat coloris cinerei. Mediæ duæ pennæ obſcuriores ſunt & propemodum nigræ.

Venter ad extremam uſque caudam & partes ſubalares nive candidiores. Pectus in nonnullis fuſcis maculis ſeu lituris pingitur, in aliis, mares fortè hæ ſunt, nihil macularum; Pectus tamen ventre obſcurius eſt & ad ruſſum vergens.

Appendices inteſtinorum 1; digitos longæ. Ventriculus minùs muſculoſus.

In maris litoribus arenofis degunt, & gregatim volant.

CAP. X.

Rotknuffell Leon. Baltner. Gallinula Melampus Gefnero Aldrov. lib. 20. cap. 45.

Germanicum nomen *Rotkmillis*, inquit Gefnerus, compositum videtur à colore. Eſt enim ruſſo vel ſubrubicundo colore, cum maculis fuſcis in collo hæc avis, & circa oculos. *Kmillis* verò, nescio unde facta, communior vox eſt, cum alia etiam hujus generis gallinula *Matkmillis* dicatur. Nos à crurum colore Melampodis nomen finximus, quod nigripedem ſignificat. Nulla enim hujus generis avis, quod ſciam, nigriora habet erura. Corpus fulcum eſt cum maculis quibusdam fordidi coloris & obſcure. Roſtrum etiam nigrum eſt. Alas maculæ albæ diſtinguunt.

Cum hac ave (inquit Aldrovandus) ſi non eadem ſimillima ſaltem hæc mea eſt, quam noſtri Aucupes fatiſ communi nomine *Giarolam* dicunt. Capite enim, collo, &

pectore ad medium ventrem usque ruffa est, & maculis fulcis (sed & albicantibus) respersitur. Pedes nigerrimi. Alarum pennæ parvæ cinereo & nigro distinctæ; magnæ nigrae sunt. Rostrum oblongum est, nonnihil arcuatum, in extremo acutum. Venter ex ruffo candicat & nigris maculis pulchrè tingitur. Cauda item candicat, sed in extremo nigra est.

CAP. XI.

MATKNELTZELL Leon. Baltner. *Gallinula erythra Gesneri*, quàm Germani Matkern dicunt.

Cur *Matkern* à vulgo (inquit Gesnerus) hæc avis dicatur ignoro. Ego à totius corporis colore Erythram vocavi. Etsi autem corpus totum ferè (ventrem albicantem, rubro tamen subruffum, & crura leucophæa excipio) rubicundum sit; obscurior tamen is rubor in dorso est, & maculis nigris interceptus: clarior in alarum aliquot pennis: in quibus longissimæ ad rubricæ fibrilis colorem accedunt. In collo inferius puncta quædam albicant. Rostrum nigricat non absque rubore, brevius quàm plerisque aliis in hoc genere. Inter arundines capitur laqueis. Vocem & clamorem edit, quo repræsentatur sonus fullonum lanas ferientium.

Leonardus Baltner sic eam describit. Avis est pulcherrima: Longitudine a summo rostro ad extremos unguis dimidiam ulnam [Argentoratensem] explet. Pondere 6½ lotas i. e. 3½ uncias: est enim Lota circiter uncia dimidium. Intestina ulnam unam longa sunt. Circa aquas versantur hæc aves, inque aquosis victum quærunt. Rarò apud nos capiuntur. Mares pulchrioribus pennis Perdicum similibus ornantur, sùntque pedibus pallidè rubentibus. Fœminis pennæ minùs pulchræ sunt, pedes grisei. Nonnullæ etiam 13. Lotas pendent: & longitudine½ ulnæ æquant. Aves hæc figurâ, magnitudine, colore Pugnaces dictas fœminas valdè referunt: an eadem sint diligentius examinent quibus earum copia fit.

CAP. XII.

DUNLIN *Septentrionalium Anglorum* D. Johnson.

Gallinagini minimæ par est; Rostrum rectum canaliculatum nigrum, extremitate latiusculum; Nares oblongæ; Lingua nigricans; Guttur & pectus in albo maculas gerunt nigricantes. Venter medius nigrescit, albo undulatus; imus & sub cauda albet. Tota pars supina ruffa, maculis nigris majusculis ubique interstincta cum modico albo. Alæ tamen à cæcio ad fuscum colorem tendunt. Crura & pedes longiuscula, nigra; posticus digitus brevissimus. Cauda 12 constat pennis, quarum mediæ duæ fulcæ cum macula una vel altera ruffa; reliquæ è fusco albicant. Victum in limo colligit.

CAP. XIII. §. I.

The Stint. *An Cinclus prior Aldrov? Schœniclos seu Junco Bellonii quam Galli Alaudam marinam vocant.*

Alaudæ vulgari æqualis est aut tantillo minor: Figura corporis Gallinagini minori similis. A rostro ad pedes 8; digitos longa. Rostrum ei rectum, tenue, nigrum, 1; digit. longum & Gallinaginis rostro simile. Lingua ad extremum Rostris extensa. Pedes fusci, seu ex nigro virides, nullâ membranâ connexi. Posticus exiguus. Color in supina parte exceptis alarum remigibus & primi ordinis veltitricibus cinereus, nigris in plumularum singularum media parte lineis, liturisque variis. Plumulæ quæ in medio dorso & supinis alis existunt, rubescunt nonnihil. [D. Willughby paulo aliter describit viz. Capitis tegetum mediæ partés nigræ, simbriæ ruffæ. Collum magis cinereum. Pennæ dorsales atro-purpureæ, margini-

marginibus cinereo-ruffis; uropygii dilute ruffæ striis seu lineis secundum scapum nigris.]

Alæ longæ, cum complicantur ad extremam usque caudam se extendunt. Rectrices pennæ 24, fuscæ quæ supra vestitrices eminent; nam fundis suis albet, sequentes anterioribus continuè latius ad decimam nonam, quæ ferè tota albet. [D. Willughby apices pennarum secundi ordinis albere observavit, ea proportione qua in *Sanderling*, undè & linea alba ad alam transversa existit, angustior tamen quàm in illa.] Margines exteriores quintæ, ab extima numerando, & sequentium usque ad undecimam albet. Quatuor corpori proximæ penitus fuscæ in acutos mucrones paulatim fastigiantur, cumque ala complicatur ad extremam ferè caudam pertingunt. Cauda vix duos digitos longa 12 pennis confit, è quibus mediæ duæ reliquis longiores, acutiores, obscuriores, cæteræ omnes pallidè cinerascunt nullis lineis transversis, marginibus duntaxat extremis albicantibus.

Hepar bifidum ejusque dexter lobus multò major. Ventriculus musculosus.

Circa maris litora plerunque versantur & gregatim volant.

Junconius Bellonii descriptio huic in omnibus bene convenit: icon pectus maculosum repræsentat & rostrum nimis breve. Cinelo apud Aldrovandum in icone rostrum brevius justo appingitur.

§. II.

Cinclus tertius Aldrov. lib. 20. cap. 56.

Eisdem est coloribus cum præcedente, nisi quòd caudam habet albam, & lineis nigris transversim secantibus ornatam, & eandem quoque præ se fert corporis speciem & conformationem. Rostro etiam differt. Illa enim ferè æquale habet; hæc quæ capiti jungitur crassiusculum, & sensim deinde magis magisque attenuatum. Cruribus præterea differre videtur, nam aliquanto longiora & crassiora obtinuit. Magnitudine autem illi respondet. Nomen quoque commune habet, & Giarolo ab Aucupibus nominatur.

CAP. XIV.

Oedicnemus Bellonii. Charadrius Gesneri Aldrov. lib. 13. cap. 15. Carlotta Romæ. Anglicè The Stone Curlew.

Pondus ei 18 unciarum. Longitudo ab initio rostri ad finem caudæ 18 digitorum, ad extremos ungues 20. Alarum in contrarium extensarum apices 36 digitorum intervallo distabant. Rostri, ab apice ad angulos oris mensurâ sumptâ, longitudo duorum digitorum. Est autem rostrum Larino non multum dissimilè, rectum tamen, extremo acutum, ad nares usque nigrum, deinde luteum. Irides oculorum & palpebrarum tarsi lutei sunt. Sub oculis area est nuda flavo-viridis. Pedes longi, lutei. Ungues parvi, nigri. Digiti duntaxat tres, nam postico caret: Eorum extimus paulò longior intimo, omnes membranâ quâdam (quæ interius à secundo medii digiti articulo incipit, exterius à primo & ad ungues ferè extremorum digitorum extenditur) connexi. Tibiæ, ex observatione Bellonii, infra genua admodum crasse sunt propter os quod valdè crassum est; ut itaque avem notiosem redderet eam Oedicnemum appellavit. Tibiæ superiores mediâ plus parte nude; quæ nota sola aquaticam avem eam esse arguit, si aliæ deessent. Mentum, pectus, femora alba. Gula, collum, dorsum, caput plumis vestiuntur mediam partem nigris, laterales ruffo-cinereis, colore Arquatæ simillimo, unde Norfolkensibus nostris *The Stone-Curlew* i. e. Arquata petræa nuncupatur. Sub cauda plumæ rufescunt.

Remiges in utraque ala pennæ circiter 29, quarum prima & secunda maculam transversam albam obtinent, alias facie exteriore nigre sunt; quatuor his proximæ nigre, dein tres fundis & apicibus albæ; sequuntur tredecim nigre ultimæ seu corpori proximæ eidem concolores. Secundi ordinis primæ pennæ nigre, reliquæ apicibus albæ; sub apicibus area nigra transversa. In minoribus pennarum alæ ordinibus area transversa alba. Quæ alas subtus vestiunt, præsertim longiores ex armis enatæ candidissimæ. Caudæ pennæ extremæ ad digiti unius latitudinem nigre, dein albæ: his proximæ hinc inde una, areolâ fuscâ unâ vel alterâ spatium album interfecante variantur: reliquæ albore sensim evanescente corpori concolores fiunt. Mediarum

etiam apices parum admodum nigricant. Cauda autem 5 digitos longa 12 pennis constat. Intestina crassa: Appendices seu intestina cæca tres digitos longa. Appendix intestinalis à meatu vitellario residua dimidium ferè digitum extenditur. Avem hanc Romæ in foro emptam descripsimus.

Tardè parit hæc avis (inquit Bellonius) repertæ enim sunt à nobis sub finem mensis Octobris etiamnum ad volandum ineptæ.

Bellonius cum primo versaretur in Anglia, hanc observavit, Otidi quoad pennas pedesque persimilem. Clarissimus vir *D. Tho. Brown* eques auratus & Medicinæ Professor Norwicensis circa Thetfordiam Norfolciæ oppidum inveniri ait, ubi *the Stone-Carlew* appellatur, vocem autem ejus ad Pluvialis viridis vocem accedere.

Avem huic congenerem (quam ex nudæ iconis intuitu descripsit Aldrovandus) tridactylon etiam, in eo tamen diversam, quod & femora pennis vestita, & digitos absque membranis intermediis habuit, vide apud ipsum, *Ornithol. lib. 13. cap. 15. in fine.*

Cæterum Charadrios Gesneri, quam Aldrovandus Oedicnemo nostro eandem putat, Avis est stolidi & stupida; Domi inclusa subinde ambulat, aliquando in orbem ad multum tempus circa columellam aut aliud quippiam: aliquando recto tramite, & siquid impedimento fuerit, transilit potiùs quàm à via recta declinet. Oculos etiamli digitos admoveas non claudit. Facile mansuescit, nam etiamnum libera ruri parum sibi timet ab homine. Aquatica est, & in pratis palustribus aut circa paludes degit. Nocturno etiam in domibus mures captat. In Germania inferiore abundare audio, noctu vagari, & vocem tanquam fistulæ edere.

SECTIO SEXTA.

Aves aquaticæ Rostris brevibus: Insectivoræ.

CAP. I.

Capella sive Vanellus. The Lapwing or Bastard Plover.

Avis hæc ubique notissima est, & passim obvia; Columbæ domesticæ magnitudine, 8 unciarum pondere; longitudine à summo rostro ad imos pedes 13½ digitorum: latitudine 31. Caput summum supra cristam colore nigro splendet. Crista ab occipite oritur, & 20 pennis constat, quarum 3 aut 4 anteriores reliquis longiores ad 4 digitos accedunt. Maxillæ albæ, lineâ sub oculis nigricante per aures ductâ. A rostro gula tota ad pectoris initium usque nigra; nigror a. dimidiatum torquem imitatur, seu lunulam velut in cornua utrinque ad colli latera terminatam. Venter & pectus album: Alarum insuper tegetes inferiores albæ. Sub cauda color pulcherrimus dilutè spadiceus. Caudæ tegetes spadiceæ, iis proximæ fuscæ cum aliquo splendore. Medium dorsi & longiores pennæ è scapulis ortæ pulchro virore splendent, purpureâ utrinque maculâ juxta alas exornatæ. Ultimi apicum margines in longiorum istarum mediis nonnihil albert. Collum quoque cinerascit, ruffo propè cristam admixto cum lineolis nigricantibus.

Pennarum Remigum tres aut quatuor extimæ nigrae apicibus albidis: Sequentes ad 11'' nigrae: Ab undecima fundis albert posteriores anterioribus ordine magis magisque. Hic autem color supra vestitricas non eminet in supina alæ parte; verùm ab iis occultatur. Trunco corporis proximæ à 21'' virescunt. Vestitricas minimæ purpureo, caruleo, viridi coloribus variè commixtis splendent. Caudæ extrema utrinque penna albet maculâ nigrâ in exteriori margine exceptâ. Reliquarum omnium apices albert: infra apices superior medietas nigra, inferior alba. Rostrum nigrum, durum, rotundiusculum, digitali longitudine; Mandibulum superius aliquanto productius. Lingua non bifida, ejus a. latera sursum reflexa canalem in medio efficiunt. Nares oblongæ, ossiculo flexili munitæ. Aures in his inferiùs sitæ videntur quam in aliis avibus. Oculorum irides avellanæ.

Pedes longi, rubentes [in aliis fusci] digitus posticus parvus: Anticorum extimus ad divaricationis initium medio adnexus.

Hepar amplum, in duos lobos divisum, cysti fellea appensâ. Ventriculus musculis minoribus instruitur quàm Granivorarum, dissecto scarabæos farinatis similes exemimus. Pediculis infestatur ut Tetrao.

Fœmina

Fœmina paulò minor est descriptâ. Gula tota alba ad torquem usque, colore quem sub uropygio spadiceum diximus dilutiore. Extrema insuper caudæ penna tota alba est, & maculâ fuscâ caret. Colores etiam in maribus nonnihil variant, nec descriptioni per omnia respondent.

Rostrum figurâ Pluvialium genus cum columbino genere quodammodo convenit.

Ova parit quatuor aut quinque, fordidè lutea lituris &c. maculis majusculis nigris crebris undique picta. Humi autem nidificant mediis in campis, loco aperto, visui exposito & patente nido, paucis festucis ovis substratis, nè facilè cernatur. pulli primum excluduntur densâ lanugine tecti nidum deserunt, & huc illuc matres sequuntur. Aiunt vanellum quum quis longissimè à nido suo abest tum maximè clamorosum esse & querula voce circumvolitare, ut scilicet ibi nidum esse eum persuadeat, & à vero loco abducatur.

CAP. II.

De Pluviali seu Pardale.

§. I.

Pluvialis viridis, The Green Plover.

Magnitudine Vanellum æquat superatque. Color in vertice, cervice, scapulis, dorso & in universum supina parte tota niger, maculis luteo-viridibus crebris variè respersus. Singulas plumulas si consideres media cujusque pars nigricat, oræ seu margines maculis circumcirca luteo-viridibus pinguntur. Caput pro corporis mole quàm in Tringis grandius. Rostrum rectum, nigrum, longitudine digitali circa nares sulcatum. Collum breviusculum & vanelli par. Pectus varium ex fusco & flavo-viridi. Venter albus; laterales tamen penna, non apicibus solùm sed & lineis transversalibus fuscis variegantur.

Pennarum remigum undecima in obtusum mucronem definit; anterioribus ab anteriore parte scapi; succedentibus ab interiore acuminatis: omnes autem præter quinque dorso proximiores fusca: Extimarum octo vel novem scapi media sui parte albicant. Quintæ & sequentium exteriores limbi versùs fundum nonnihil albicant: intimæ remiges dorso concolores. Pennæ alarum secundariæ fusca: apicibus albis. Reliquæ vestitricæ in supina parte dorso concolores, in prona ventri. Cauda brevis, pennarum 12, dorso concolor, cum explicatur extrema circumscriptione subrotunda. Pedes & unguis nigri. Digito postico caret, quâ notâ solâ à reliquis hujus generis abundè distinguitur. Crura longa, ut in aliis omnibus quæ circa quas degunt, & supra primum articulum aliquousque plumis destituta. Caro ejus ob teneritudinem & saporis præstantiam præcipuè æstimationis est tum apud nos in Anglia, tum in regionibus transmarinis.

§. II.

Pluvialis cinerea. Squatarola Venetiis dicta, ubi frequens est. The gray Plover.

Caput, dorsum, tegetes alarum minores nigra: apicibus plumarum ex cinereo viridibus. Mentum album. Gula lineolis seu maculis oblongis fuscis distinguitur. Pectus, venter, femora alba.

Pennæ alarum remiges 26; quarum primæ seu extimæ nigricant: quarta exterioris limbi media parte albet, albore in quinque sequentibus paulatim aucto. Secundo pennarum ordine extimæ itidem nigra: post quartam sequentium apices albet, & à decima etiam fimbriæ. Tertii ordinis anteriores decem nigra: apicibus albis. Cauda tres digitos longa, non forcipata, areis seu spatiis transversis albis & nigris varia.

Rostrum nigrum, plus digitum longum, hujus generis reliquorum simile: Lingua non divisa. Pedes fordidè virescunt: Unguis parvi, nigri. Posticus digitus valdè exiguus. Antici divaricationis initio membranâ copulati; intimus minore.

Vesiculam felleam obtinet. Hujus quoque caro laudatissima & delicatissima.

CAP. III.

Morinellus Anglorum, The Dotterel.

MAres in hoc genere fœminis minores sunt, faltem in nobis descriptis: potuit enim id casu aliquo evenire. Fœmina 4 plus uncias pendebat; mas vix $3\frac{1}{2}$. Fœmina 10 ferè digitos longa erat; mas $9\frac{1}{2}$ tantùm. Fœmina lata $19\frac{1}{2}$ digitos; mas $18\frac{1}{2}$. Rostrum, à culpide ad angulos oris mensurâ sumptâ, digitale. Caput maculis albis & nigris pulchrè variegatum, nigro plumularum media occupante. Supra oculos areola longa albicans; mentum albidum. Gula ex cinereo alba, lineolis fuscis. Pectus & inferior alarum facies sordidè flavicant. Venter albet. Remiges in utraque ala pennæ 25, aut circiter, quarum prima seu extima longissima, decima brevissima; à decima ad vigesimam æquales ferè sunt: reliquæ ad 24 iterum longiores sequentes antecedentibus. Remex prima scapum habet validum, latum, album: tres extimæ reliquis nigriores, quæ fusciscunt apicum fimbriis albidis. Minores pennarum alæ ordines fuscii sunt fimbriis ex flavo albicantibus, at nigriores sunt quæ primis remigibus incumbunt. Inter scapulum, seu media dorsi pars alas interjacens, ejusdem ferè coloris est. Uropygium & collum magis cinerascunt. Cauda pennis 12 componitur, longitudine $2\frac{1}{2}$ digit. mediis tantillo longioribus: Omnium fundi cinerei, apices albi, reliquum nigricat: area alba in extimis major est seu latior, in mediis angustior: extimarum etiam oræ nonnihil albescunt. Pedes paulò supra articulos nudi. Tibiæ sordidè seu ex viridi flavicant: digiti & ungues nigriores sunt; intimus digitus fundo tantùm, extimus membranâ densâ medio ad primum usque ejus articulum adnectitur. Postico caret, quo cum Pluviali viridi convenit, colore & magnitudine aliisque accidentibus ab ea diversa. Rostrum nigrum, rectum, & Pluvialium simile. Ventriculus musculosus, in quo Scarabeorum fragmenta &c. Intestina $14\frac{1}{2}$ digitos longa. Mas & fœmina vix possunt internosci, adeò similes sunt coloribus totâque specie externâ. Stulta admodum est (inquit Jo. Caius literis ad Gesnerum) sed in cibis delicata, & apud nos summis in deliciis. Capitur noctu ad lumen candelæ pro capientis gestu: nam si is expandit brachium extendit & illa alam, si is tibiam & illa itidem. Breviter quicquid gerit auceps, idem facit & illa. Ita humanis gestibus intenta ab Aucepe decipitur & rete obvelatur. Morinellum duplici de causâ voco, & quòd avis apud Morinos frequentissima, & quòd avis stolidâ est. In agro Cantabrigienfi & Lincolnienfi frequens est.

De Morinellorum captura *D. Dent* Cantabrigienfis, quem super ea re consului, hæc ad me scripsit. Generosus quidam Norfolciensis, apud quos hoc genus aucupii frequens est, mihi retulit, ad Morinellos capiendos sex septemve socios unâ proficisci; quos cum invenerint, primum loco opportuno retia disponunt, deinde ponè aves leniter se recipiunt, singuli manu utrâque lapidem tenentes, quorum frequenti collisione sonitu factò aves excitant, naturâ admodum segnes & desidiosas, adeoque paulatim præ se agunt ad rete usque. Aves excitatæ pandiculantur plerunque, & vel alam, vel pedem extendunt, earumque imitatione homines qui insequuntur brachium aut tibiam, pro more recepto. Se autem credere imitationem hanc ad eas capiendas nihil omnino conducere, nec enim aves eam animadvertere aut curare.

CAP. IV.

Charadrius sive Hiaticula. The Sea-Lark.

MAgnitudine Alaudam vulgarem nonnihil superat; à summo rostro ad extremos pedes extremâve caudam 8 $\frac{1}{2}$ digitorum. Rostrum superius areola nigra cingit, quæ deinde ab angulis oris per oculos ad aures usque producit, tandèmq; caput medium transversim obit; lineam latam seu areolam vittâve albam ab interiore unius oculi cantho ad alterius interiorem ductam circumambiens. Occiput cinereum: Mentum album: Collum duplici torque cingitur, inferiore albo, qui subtus ad rostrum extenditur & sub mento dilatatur ad oculum ferè utrumque; inferiore nigro qui media sui parte latior est & pectoris partem occupat, antiùs quoque versùs rostrum excurrit. Dorsum & alarum tegetes minores cinereæ. Pectus & venter albus.

Remigum pennarum extima nigra, ad scapi medium duntaxat albo maculata; qui color in sequentibus ad 29 continuè ampliatur; adeò ut pennas 20 ** & 21 ** totas occupet.

cupet. Intimæ remiges dorso concolores. Secundi ordinis pennarum apices alben prioribus seu exterioribus exceptis. Hinc & ab albo Remigum linea longa tranſverſa in alis exiſtit. Caudæ extimæ utrinque pennæ albæ, proximæ apex & medietas ad ſcapum exterior: trium ſequentium apices tantum alben: mediæ duæ dorſo concolores aut nonnihil obſcuriores. Cauda autem 2½ digitos longa, pennis 12 conſtat, quarum extimæ longiſſimæ, è reliquis interiores exterioribus ordine paulò breviores. [Caudæ pennæ in diverſis avibus colore variant, nam in nonnullis duæ utrinque extimæ pennæ penitus alben, & mediarum etiam apices.]

Roftrum breve, vix digitum longum, bicolor; verſus caput ſei media plus parte intensè flavum, vel aureum, extremo nigrum. Mandibulum ſuperius longum & nonnihil incurvum. In aliis (fortè hæ juniores erant) Roftrum totum nigrum obſervavimus. Lingua non bifida: Oculorum irides avellaneæ. Pedes pallidè flavi: Ungues nigri. Digito poſtico caret; Anticorum extimus medio ad primum uſque articulum membranâ adneſcitur; ventriculus non admodum craſſus aut muſculoſus, in quo diſſecto ſcarabæos invenimus. Cyſtis fellea ampla.

In rupibus maritimis nidificat; nidum è gramine, culmis & caulibus plantarum aridis conſtruit. Ova ſubviridia ſunt, fuſco maculata, extremitate obtuſâ totâ fuſcâ. Per litora celerrimè currit, breves volatus facit, & inter volandum continuè ſtrepit. Ubi que ad maris litora frequens eſt. Vidimus inſuper circa lacum Lemanum; & in ripis Trentæ fluvii non procul Nottinghamia occiſâ ad nos delata eſt.

Avis hæc omnino eadem eſt quam Marggravius *Matoitui* Braſilienſibus dictum aſſerit & deſcribit lib. 5. cap. 5. ut deſcriptiones conferenti clarè patebit. Sunt ergo aves nonnullæ Americæ etiam Meridionali & Europæ communes. Leonardus Baltner duas hujus generis ſpecies deſcribit & depingit. An fortè minor ejus ſpecies ea eſt quam *Goli-god* Walli vocant, & Charadrio ſimilem verum minorem aiunt.

CAP. V.

Morinellus marinus D. Brown. *An Cinclus Turneri?* The Turnstone or Sea-Dottrel.

Pluviali minor eſt, Merulâ tantillo major: Longitudine à ſummo roſtro ad imos pedes 10 digitorum. Corpus ei longiuſculum; caput mediocre. Mares à fœminis coloribus non differunt. Roftrum rectum, nigrum, digitum unum longum, à baſi craſſiore in acutum apicem, ſenſim tenuatum, nonnihil depreſſum, validius & firmius quàm in Gallinagineo genere.

Color plumaginis in capite, collo, ſcapulis, alis, peſtore ſummo fuſcus [D. *Willughby* harum partium tegetes mediis nigris aut nigro-purpureis oris cinereis aut ex ruſſo albidis deſcribit.] Secluſo peſtore prona facies tota nivea. Dorſum medium plumago alba veſtit; in ipſo tamen uropygio macula nigra tranſverſa, grandis. Pennæ longiores ad exortum alæ hinc inde dorſo incumbentes fuſcæ, marginibus cinereis aut fordidè albidis. Alarum rectrices 26, fuſcæ, verum ab extimis tribus quatuorve fundi albefeunt in ſequentibus continuè latiùs, donec in 19^a & vigefima albor ferè totas pennas occupet. In ſecundo ordine pennæ anteriores penitus nigre, ſequentium apices albilineam latam efficiunt ad alas tranſverſam. Minorum ordinum margines ruſſi. Juxta commiſſuram brachii cum cubito macula alba. Cauda 2½ digitos longa, duodeno pennarum numero conſtat; quarum inferior medietas alba, ſuperior nigra, apicibus tamen albis.

Crura brevia, coloris crocei ſeu mali aurantii: Ungues nigri. Digiti ad fundos ferè diviſi; extimus tamen & medius ad primum uſque articulum membranâ conjuncti. Poſtico donatur.

Hepar in duos diviſum lobos, quorum dexter multo major. Cyſtin felleam non inveni, deeſſe tamen huic avi non auſim dicere. Ad litus occidentale Angliæ, circa Penſantiam in Cornubia & Aberdaren in plaga Merionitide Cambriæ plures obſervavimus, ubi tres aut quatuor unâ volant: nec minus frequentes ſunt in maritimis Norfolciſibus.

Hujus iconem pictam Norvico ad nos miſit inſigniſſimus vir *D. Thomas Brown*, ſub titulo *Morinelli marini* quam hic ſculptam exhibemus.

CAP. VI.

Junco prima Aldrov. lib. 20. cap. 55.

Passeris est magnitudine, rostro nigro, canaliculato, satis duro & in extremo adunco: Linguâ item canaliculatâ, & quâ definit duriusculâ & bifidâ. Capitis pars superior & tota cervix venterque coloris sunt castanearum. Univerſum collum pronum & pectus albicant. Reliquæ corporis partes ex fusco ad nigrum tendunt. Cauda tres digitos longa, denis pennis constat. Crura & pedes sunt fusca. Mas à fœmina hoc solum differt, quòd in hac colores sunt magis obsoleti, in illo magis vegeti.

Huic aliam adjicit Aldrovandus, quam cum eadem sit proſus magnitudine, eadem specie, eadem rostri pedumque conformatione, cognatam ei existimat, sed colore tantum variare. Nam Collum pronum quidem & pectus albicant: sed venter totus ex cinereo ad fuscum vergit. Cætera fusca est.

LIB. II. PARS II.

AVES INTER NATATRICES ET CIRCA AQUAS
VERSANTES MEDIÆ SIVE UTRIUSQUE
GENERIS PARTICIPES.

*Harum duo sunt Genera. Primum est fisisipedum aquis innatantium:
Secundum Palmipedum longis cruribus præditorum.*

SECTIO PRIMA.

Aves aquis innatantes Fisisipedes.

I.

Quibus Digiti nullis ad latera membranis agentur, GALLINULÆ aquatica dictæ.

CAP. I.

De Gallinulis in genere.

Gallinarum notæ characteristicæ, quibus ab aliis avium generibus distinguantur, sunt, Caput parvum: Corpus ferè adductum, gracile & ad latera compressum: Rostrum breve & modicè inflexum: Alæ breviusculæ, concavæ & Gallinaceis similes: Cauda perbrevis: Crura longa: Digiti longissimi: Volatus breves.

Gallinulæ autem Recentioribus dictæ sunt hæ aves, diminutiva voce à Gallina, ob corporis (Roſtri præcipuè & alarum) morumque similitudinem.

CAP. II.

De Gallinulis in specie.

§. I.

Gallinula chloropus major Aldrovandi. The common Water-hen or More-hen.

Fulicæ, quod ad corporis figuram attinet, similis est, sed minor; corpore angusto seu ad latera valdè compresso, (quod toti huic generi commune est) contra quàm in Anatibus, quibus planum est, latum & depressum. Pondus fœminæ 12 unciarum, maris 15. Longitudo fœminæ, à summo rostro ad imos pedes sumpta, 17 plus digitorum; ad ultimam caudam 13 $\frac{1}{2}$; maris 14 $\frac{1}{2}$. Alarum in contrarium extensarum termini 22 $\frac{1}{2}$ digitorum intervallo distabant.

Rostrum ab apice ad angulos oris plus digitum longum, rectum. Mandibula inferior ad angulum usque flavescit ex albo, deinde rubescit: superior minùs in extremo flavescit, deinde per nares ad calvitiei extremum rubet. Calvities rotunda in vertice desinit, Fulicinx similis, nisi quòd Fulicina alba, hujus rubra sit. Rubor ubi desinit in rostro tanquam cera superinducta abradi potest. Rubra pars rostri à flava rotundâ circumferentiâ & paulò eminentiore separatur, ità ut in medio rostro longiùs quàm ad latera porrigatur. Lingua latiuscula, non bifida, extremo hirta. Oculorum irides rubent. Palpebra inferior plumis caret. [Junioribus nec calvities, nec Rostrum rubescit.] Pedes virescunt; ungues ex fusco nigri, longiusculi. Digiti longi, ut in Fulica; medius longissimus, dein extimus; omnes parte inferiore latiores & planiores quàm in aliis fissipedibus ad natandi usum. Posticus digitus latus, ut in Fulica, gubernaculi aut remi vicem præstat. Crura ad genua ferè plumis testâ sunt, & inter plumas & articulum maculâ rubrâ insignita.

Ab armis seu exortu alæ, in ejus basi linea alba per totam longitudinem ad extremas usque pennas procurrit. Sub alis plumæ longiores maculis seu lineis albis deorsum tendentibus pulchrè ornantur. Pectus plumbeum: Venter cinerascit. Sub cauda plumæ albæ: inter natandum autem caudam crebrò erigit & alborem ostendit. Dorsum & minores alæ pennarum ordines ad ferrugineum accedunt, aliàs ubique nigricat. Mari plumæ sub cauda candidiores sunt; venter magis cinerascit, dorsum magis ferrugineum est.

Hepar parvum: Cystis fellea ampla, felle intus ex atro fordidè virenti. Pinguescit admodum, carnis sapore delicato, & vel Querquedularum carni æquiparando. Victum in ripis gramineis quærit. In fruticibus & arboribus juxta ripas nidificat, bis aut ter æstate parit, & pullos adultos à se abigit. Ova alterâ extremitate acuta sunt, ex viridi alba, maculis rubro-fuscis. Rostro ferit ut Gallina. Ramis insidet, sed iis tantum qui densi & aquis vicini sunt. In piscinis juxta nobilium ædes plerunque victitat. Pedibus deorsum pendentibus volat.

§. II.

Gallinula Chloropus altera Aldrov. fortè *Rallus aquaticus*.

Ex Aldrovando.

Avis est à summo rostro ad finem caudæ duos penè dodrantes longa. Rostrum habet duos digitos longum, inferiùs & superna parte aliquo spatio flavescens, cætera nigrum. Collum & caput nigricant. Dorsum cum superna alarum parte coloris castanæ, pronâ sui parte cinerei obscuri: extrema tamen plumarum albescunt. Inferior quoque venter totus ferè albus est. Ad latera alas versùs densis longè plumis velatur. Cauda in anum desinit, superiùs coloris castanæ, inferiùs alba. Femora plumis cinereis per transversum albicantibus oris leviter distinctis non omnino usque ad genua cooperiuntur. Crura virent. Digiti pedum longi, unguibus parumper incurvis instructi, lati & interiùs plani; fortè ut iis natare possit cum opus sit. Fœmina in omnibus mare est pallidior.

Hanc avem, si non sit *Rallus aquaticus* noster, mihi incognitam fateor. Suspicio quidem eam *Rallum* esse, quamvis ut verum fatear, notæ non conveniant. Quocirca descriptionem ejus omittere nolui, ut Lector ipse, eam cum descriptione Ralli, vel cum ave ipsa conferens, judicium ferat.

§. III.

Gallinula alia chloropus Fulicæ similis Bellonii. *Aldrov. p. 496. Grinetta nostra fortè.*

Ex Aldrovando.

Necessario planè Gallinulam aquaticam [*La Poulette d'eau*] à Fulicæ & Fulicæ majori [*de la Poule & Macroule*] separavimus: quoniam aquæ non innatat, neque palmipes est. Pullettæ autem aquaticæ sive Gallinulæ nomen à similitudine cum jam dicta impositum est, etsi multo minor sit, major tamen Ralla, adeò ut de utraq; hæc particeps esse videatur. Aucupes, quibus ostendimus, cum Fulicæ similem esse cernerent, magnitudine tantùm differre aiebant, hancque ad perfectam necdum ætatem pervenisse. Unde nos diligentius peculiare quædam notas discriminantes investigavimus. In quibus ea præcipua ferè est, quòd hæc Gallinula pedibus sit viridibus, & non ab similibus Botauri, neque etiam ita planis, nec denique latâ membranâ conjunctis, ut in Fulicæ. Cauda etiam Gallinulæ longior est. Macula frontis itera minor. Colore Rallo similis quidem, sed ad Fulicæ colorem tendit: quare ex primo aspectu Rallum esse putabam, sed cum diligentius inspicerem, animadverti palpebras oculorum candidas esse, quod Rallo non convenit, sed neque Fulicæ. Caudæ binæ pennæ albæ sunt, utrinque nempe una. Sub pectore nonnihil ad cyaneum seu cæruleum vergit. Dorsum colore est castaneæ intenso. Alia item aliis nigriores sunt, & alarum plicas albas habent, & aliam insuper albam lineam in minori ala quam primæ plumæ ejus per calami longitudinem constituunt. Idem cibus reperitur in ejus ventriculo qui in Rallo & Fulicæ. Os sterni & ischion sive os coxendicis ab aliis avibus habet diversa, etiam à Fulicæ. Caro Gallinulæ, coctû facilis ac tenera est; ossa fractû facilia; ingluvies ampla; jecur quoque fragile. Cæterum intestina & reliquæ partes internæ ut in Fulicæ. Asa ejusdem cum Fulicæ saporis est. Nidificat & pullos alit & educat ut Rallus.

Avis hæc in multis accedit ad *Grinettam* nostram seu Gallinulam poliopodem minorem Aldrovandi; adeo ut eandem ei esse minimè dubitem: descriptionem tamen ejus huic operi inferere visum fuit, ut integrum Lectori judicium permitterem.

§. IV.

Rallus aquaticus Aldrov. p. 455. i. e. *Ortyzometra* Bellonii. *Gallinula chloropus altera* Aldrov. fortè etiam *Gallinula Serica* ejusdem. The Water-Rail: nonnullis a Bilcock or Brook-Ouzel.

Gallinulæ vulgari similis est sed minor; coturnice major: corpore tenui, compresso, à summo rostro ad extremos unguis 16 digitos longo, ad ultimam caudam 12 tantùm. Alæ extensæ 16 digitos æquabant. Caput parvum, compressum. Rostrum quale Pugnacibus dictis avibus, duos circiter digitos longum, rectum, ad latera compressum, rubicundum, præcipuè mandibula inferior & superioris ima pars, summa enim nigricat, versus extremum glabrum & durum. Lingua ad extremum usque rostrum extenditur, alba, extremo hirta. Calvitium seu lobum carneum habet in fronte admodum exiguum, rotundum, nigrum, multo minorem quàm in Fulicis & vix observabilem. Color in vertice, scapulis, dorso, alarum vestitricibus & supina parte tota varius est ex nigricante & sordidè luteo seu olivaceo: singulæ scilicet plumulæ, media parte nigræ sunt, marginibus sordidè luteæ. *D. Willughby* colorem exterioris ambitus pennarum flavo-ruffam appellat, & maculas albas vertici tribuit, quales in avibus mihi visis & descriptis non observata. Mentum album; gula ruffescit cum cinerei mixtura, fimbriis & extremis plumarum marginibus nonnihil canescentibus. Pectus magis cæruleum, verùm per ejus medium areola albida. In femoribus, lateribus & partibus subalaribus plumulæ nigræ sunt transversis lineis albis pulchrè variegatæ. Venter ruffus, plumis albis sub cauda, ut in Chloropode, unâ vel alterâ maculâ nigrâ notatis. Alæ concavæ, pennæ remiges breviores, nigræ seu obscuræ, numero 22. Secundùm Alæ basin linea alba ut in Chloropode. Cauda brevis, nigra, mediarum tamen pennarum fimbriæ rufescunt. Crura & pedes coloris carnei obscurioris. Crura robusta: Digni pedum ut in reliquis hujus generis prælongi, ab exortu usque divisi, nisi quòd extimus medio imâ sui parte membranâ adnectatur. Ungues digitis concolores.

Vesicula

Vesicula fellea grandis, longa, recurva. Porus biliaris magnus. Appendices longæ, excrementis repletæ. Ventriculus musculosus, in quo Cochleam terrestrem invenimus.

Celerrimè currit & juxta aquarum ripas delitescit; ambulat potiùs quàm natat in aquis. Pedibus deorsum dependentibus volat. Venetiis *Forzane* aut *Porzana* communi cum aliis Gallinulis nomine dicitur.

§. V.

Gallinula Serica Gesneri Aldrov. t. 3. p. 470.

Ex Aldrovando.

Insignis est avis; colore atro & ruffo per totum ferè corpus (quantum memoriâ teneo) nisi quòd venter albet, pulcherrimè distincta. Et quoniam color ater in ea Holoferici instar splendet, Germanicum ejus nomen fingere libuit *ein Samethunle*. Crura alta & fusca sunt; digiti prælongi, sed postremus brevis: rostrum oblongum. Hæc Gesnerus & rursus in Epitome: Gallina Serica dici hæc avis poterit, quòd color ater in ea Holoferici instar splendeat. Quarendum an hæc sit Ortygometra Bellonii. Et nos quidem in ea hætenus opinione fuimus, verùm minùs rectè tum descripta est: quod tamen minimè mirum, quoniam Gesnerus (ut videmus) eam ex memoria descripsit.

§. VI.

Grinetta, Mediolani Gillerdine, Poliopus Gallinula minor Aldrov.

Non vulgari tantùm Gallinulâ, sed & Rallo dicto minor est, figurâ tamen corporis similis. Pedes & crura ejusdem cum vulgari Gallinula & figuræ & coloris, nimirum fordide viridis. Digiti prælongi, ad fundos divisi. Rostrum brevius quàm vel Gallinulæ communi vel Rallo, ad latera compressum, extremitate acuta, coloris [Mandibula inferior præcipuè] flavicantes ad caput clariùs, versùs apicem obscuriùs. Superior pars superioris mandibulæ juxta caput supra nares croceo quodam velut emplastro oblinitur. Caput ut in reliquis hujus generis exiguum. Color plumarum medio vertice obscurior, ad latera à rostro supra oculos utrinque ductus cinericeus protenditur: inferiùs circa aurículas plumæ reliquis concolores; sub medio deinde gutture iterum cinericeæ seu cæruleæ. Collum supra infraque & pectus totum varia, coloris scilicet inter viridem, flavum & pulvereum medii, maculis nigris pulchrè resperfi. [D. Willughby Pectus album, seu cinereum, fundis plumarum nigris; Gula nigro-fusca maculis albis; Mentum obscurè cinereum sine maculis] Verticis plumæ mediis partibus nigræ, fimbriis seu oris extremis ruffæ. Scapularum & medii dorsi tegetes medio & circa scapum nigræ sunt, ad latera & in summitate fordide ruffæ, ad extremas utrinque oras albæ. Pennæ alarum remiges omnes nigro-fuscæ cum aliqua ruffi tinctura. Vestitricæ ruffæ, lineolis transversis albis undulatis ad intervalla. Partes laterales quæ alis conteguntur pennis fuscis, lineolis transversis albis undulatis variis vestiuntur. Cauda brevis est, pennarum duodecim, alarum remigibus concolor, præterquam quòd mediæ ad oras laterales nonnihil obtineant alboris. Præcipuè autem notabile est, quòd cauda explicata non plana sit, ut in plerisque avibus, sed insigniter concava. Mediæ pennæ cæteris longiores sunt. Alæ insuper admodum concavæ sunt, ut in plerisque terrestribus Gallinacei generis. Cystis fellea ampla: Ventriculus musculosus: intus semina quædam plantarum.

Hoc genus Gallinulæ Mediolani primùm vidimus & descripsimus, deinde Florentiæ, ubi Aucupes *Tordo Gelfemino* eam vocabant, nisi fortè hæc sit distincta species; tandem Valentis in Hispania. Hanc esse Gallinulam poliopodem Aldrovandi vel nomina ei imposita convincunt; quamvis descriptio in omnibus non conveniat.

Quam Florentiæ descripsi hujusmodi erat. Tringæ minimæ magnitudine, capite parvo, carinâ corporis longiore, alis modicis, caudâ brevi, cruribus supra genua aliquousque nudis, digitis pedum longissimis, præter posticum, qui proportionem reliquis brevior est, & superiùs situs. Rostrum pro aviculæ modulo satis longum, rectum, ad latera compressum ex viridi luteum; at Mandibula superior & ad basin & versùs apicem obscuriùs & velut ex fusco virescit. Crura & pedes fordide virent, nec dispar unguiculorum color. Quod ad pennarum colorem attinet cum superiore ferè convenit, nisi quòd medio dorso inter alas ductus niger maculis albis conspersus cernitur, & longitudine & latitudine insignis, cui & alii duo hinc inde in vestitricibus

alarum, non medio paralleli, sed versùs caudam in latitudinem aberrantes adjacent. Oculi parvi, irides ex viridi luteæ. In ave quem D. Willughby mensus est, longitudo à summo rostro ad extremos unguis 13 erat digitorum, ad ultimam caudam 9½. Latitudo alis expansis 16 digitorum. Rostrum quale majori Gallinula, ab apice ad rectus angulos vix digitale. Cauda duorum digitorum. In extremo margine seu costa aut basi alæ, à scapulis ad extimæ remigis apicem linea alba, ut in majore Gallinula vulgari.

Puto has descriptiones unius & ejusdem specie avis fuisse, vel ætate, vel sexu diversæ. A Gallinula vulgari & Rallo aquatico parvitate sua, ab hoc etiam brevitate Rostris distinguitur.

§. VII.

Gallinula Ochropus major Gesnero Aldrov. lib. 20. cap. 42.

Ex Aldrovando.

Sic eam nominat à luteo, vel Sulphuris instar subflavo crurum colore (qui in Rostris etiam ad medium usque vel ultra apparet: anterior enim ejus pars nigra est) Germanicè *Schmirring*, per onomatopœiam (ut conjicio) nuncupatur. Est autem in hoc genere maximè varia, cum septem in ea colores (ut pictura ostendit) discreti appareant. Nam præter fusillavum (quem dixi) passim toto corpore rufus apparet; in brevissimis etiam pennis alarum extremis rubens, ut in Rubrica fabrili. Albus tum in capite & circa oculos, tum in mediis alarum pennis & ventre. Longissimæ alarum pennæ nigrae sunt, & alibi passim in dorso, caudâ, collo & alis maculae nigricant. Palpebrarum margines color croceus tingit. Est & fuscus vel cinereus nonnihil in alis. Digito posteriore pedes carent, nisi pictura me fallit. Nidificat inter fruticeta è muico & gramine. Hactenus Gesnerus. Nos avem hanc (si modo rectè picta sit, de quo equidem ambigimus) nondum vidimus.

§. VIII.

Gallinula Ochra Gesneri, quam Germani Wyn Kernel appellant Aldrov. lib. 20. cap. 48.

Ex Aldrovando.

Ego (inquit Gesnerus) Ochram nominavi à totius ferè corporis colore subviridi, sed fordido & obscuro, prona parte magis fusco. Caput, collum, pectus & alæ punctis & maculis candidis insigniuntur. Cauda albicat aliqua ex parte. Rostrum partim nigricat partim puniceum est. Crura ut in Ochropodum genere lutea.

§. IX.

Gallinula terrestris Aldrovandi lib. 20. cap. 58. an Ortygometra?

Ex Aldrovando.

DE hac ave quoniam nihil certi habemus, totum caput ex Aldrovando huc transcripsimus.

Toto corporis habitu aquaticis simillima est, unicum si rostrum demas. Græcum aut Latinum nomen cum non haberet Gesnerus, poterit, inquit, Trochilus terrestris dici (nam & alii sunt aquatici, è Gallinarum similiter genere) cum & genus commune sit & in cursu celeritas, unde nomen à Græcis factum: quanquam & minimam aviculam Regulum aliqui Trochilum appellant. Hæc quidem avis celerrimè per frutices currit & aliquando ad latus salit: malè volat & ægerimè se in aerem attollit. Sic ille. Et in Epitome rursus, Trochilum terrestrem vel Ralum terrenum, ad differentiam ejus quæ circa aquas victitat, nominat, atque addit alium esse Ralum terrenum Bellonio. Circa Verbanum lacum *Polle* nonnulli dicunt, quasi pullum aut Gallinam, sed nomine nimis generali. A Germanis aucupibus, teste eodem, *Eggen-schar*, *Heggeschar*, & *Hegefar* dicitur, quod turmatim juxta sepes decurrant, ubi post fœnifecia deprehenduntur. Heggam vel hagam Germanis sepem vocari ait, Scharam verò gregem vel turmam: aut fortè quoniam circa sepes terram fodiant. Verbum enim *Scharren*, inquit, nobis significat pedibus fodere, ut gallinæ solent: quod tamen an hæ aves faciant certum mihi non est. Sunt qui periphrasticè nominant *Ein grosse Wasser Hunle* hoc est Gallinulam aquaticam magnam. Hanc autem ipse quam brevissimè describit. Corpore brevi & crasso est, & reliqua species ut hic pingitur

pingitur. Vix ulli avium digiti pro sua magnitudine longiores. Postremus etiam ad anteriores circiter dimidiam longitudinem obtinet. Colores non satis memini, puto tamen crura subviridia esse; in dorso & alis colorem è subrufo fuscum. Vox ejus ut aiunt aspera *ger, ger, ger*, instar serpentium quodammodo. Itaque capi etiam ab Aucupibus vocem ejus imitantibus, cultro per aridum lignum deducto. Verùm quòd dicit, Anglis ceu lautissimam avem inter segetes capi, variis positis insidiis, certè falso rumore deceptus est. Anglia præter Ortygometram nullam hujusmodi avem (quod ego unquam audiverim) alit aut novit. Et ego quidem (quamvis Gesnerus contradicat) avem hanc non aliam esse suspicor quam Rallum Bellonii terrestrem seu Ortygometram, utcunque digiti in icone nimis quam longi picti sunt.

§. X.

Gallinula Brasiliensis; Jacana dicta.

E Marggravio.

Hæc elegantissima avis magnitudine est columba, sed cruribus multo longioribus, flavi coloris cui viriditas immixta. Crura inferiora plus quam duos digitos longa; superiora (maximam partem nuda ut aquaticis) paulo minus: Quatuor habet in pedibus digitos, quorum medius è tribus antrorsum versis duos digitos longus, reliqui duo paulò breviores; quartus retrorsum versus pedem aut etiam amplius longus: omnes autem unguibus semidigitum longis & flavis armantur. Cauda brevis ut Gallinæ sylvestris. Pennæ in dorso, alis & ventre ex viridi & nigro mixtae, sub cauda albæ; versus collum & in toto collo & pectore ejusdem coloris cum plumis quæ in collo pavonum aut columbarum quarundam visuntur. Caput habet parvum ut Gallina sylvestris, quod tegitur membranaceo quodam tegumento rotundo, coloris ut gemma Turcois. Rostrum rectum, gallinaceum, plus uno digito longum, ab initio ad medietatem egregiè miniati coloris; reliqua pars eximii flavi cui aliquid viriditatis admixtum. Frequentissima in palustribus Brasiliæ locis ubique. Caro illarum edulis sed haud magni pretii.

§. XI.

Gallinula Brasiliensis Aguapeçaca dicta.

E Marggravio.

Priori magnitudine & figurâ par est, verùm colore diversa & inferior. Pennæ illius sunt ut in dorso prioris, alæ magis brunefcentes. Carent autem mitellâ, at in qualibet ala interius habent corniculum directum, quibus se defendunt.

§. XII.

Gallinula Brasiliensis tertia Marggravii.

E Marggravio.

Prioribus figurâ & magnitudine æqualis est, colore autem differens. Totum caput, collum, dorsum, cauda nigri sunt coloris, initium alarum brunni: reliqua viridis: extremitates Remigum brunni: pectus & infimus venter itidem brunni coloris, uti & crurum superiorum medietas superior. Rostrum rectum crocei coloris, cum cuticula ruffa in exortu illius & parte capitis anteriori. Crura nuda, pedes cinerei. In qualibet autem ala, anticâ parte habet corniculum simile flavum.

Hæc est avis cornuta Nierembergii, quam Indi (inquit) *Tohualcuachili* seu caput nocturnum *chili* appellant.

§. XIII.

Gallinula Brasiliensis quarta, Marggrav.

E Marggravio.

Figuræ est ut reliquæ. Rostrum illi flavum; mitella cutacea in initio capitis prope rostri exortum rubens; processus habet ad latera extensos more gallinarum Numidicarum. Totum caput, collum, pectus & infimus venter plumis vestiuntur nigri coloris. Dorsum, cauda & initium alarum rufum seu dilutè brunnum. Remiges alarum pennæ thalassici coloris cum extremitatibus nigris. Sed hæc remiges teguntur ruffis illis

illis in exortu alarum; nec videri possunt nisi cum avis volat. Crura longa: digiti pedum longi, quilibet quatuor internodiis, cinerii coloris. Quaelibet ala in anteriori parte habet corniculum acutissimum coloris crocei.

§. XIV.

Gallinula aquatica Tamatia Brasiliensis dicta Marggrav.

E Marggrav.

Nisi rostrum obtinet, magnitudine *Tassana asu*: Dorso incurvato incedens & collo incurvato. Caput habet magnum, oculos magnos, nigros, propè exortum rostri existentes. Rostrum duos digitos longum, plus uno latum, instar anatis quidem sed anteriùs acuminatum: èstque superior ejus pars nigra, inferior flavescens. Crura superiora pennis nuda, satis autem longa. Digiti in pedibus quatuor, quorum tres anteriùs, unus posteriùs versùs, more Gallinarum, suntque longi ut in Gallinulis. Crura & digiti coloris ex virenti flavi. Cauda brevissima, & non longior quàm in *Tassana*. Caput nigris pennis vestitum, reliquum corpus brunis: in ventre autem albicantes pennae intermiscuntur.

CAP. III. § I.

De Porphyrione.

Avem hanc nec Gesnerus, nec Aldrovandus, neque nos quidem hætenus vidimus, sed imagines ejus pictas tantùm. Est autem (nisi picturæ nos fallant) è Gallinularum genere. Caruleus ei toto corpore color. Media caudæ extremæ pars in cinereo albicat. Rostrum & crura purpureo colore splendent. Sic eam describit Gesnerus, ex intuitu iconis Monspensulo missæ. Aliter Aldrovandus, ut videre est apud ipsum *Ornithol. lib. 20. cap. 28.* Cum ergo picturæ adeò varient, & nemo hætenus ex iis qui historias Animalium composuerunt, se Porphyriorem vidisse prodiderit, dubitavimus aliquando an omnino daretur in rerum natura istiusmodi avis, præsertim quoniam nonnulla quæ ei tribuunt Veteres, ut v. g. quòd quinque in pedibus digitos habeat, quòdque morfu bibat, falsa sine dubio & fabulosa sint. Verùm quoniam icones ejus omnes in Rostri, pedum, totiùsque corporis figurâ consentiunt, sententiam mutavimus, & in affirmativam jam promiores sumus, dari scilicet qualem depingunt Porphyriorem Fulicis aut Galinulis aquaticis affinem. Alii quibus eam videre contigerit exactiùs describant, omnemque hac de re eruditorum animis scrupulum eximant.

§. II.

Quachilto five Porphyrio Americanus, Nieremberg.

Vigilias & cantus galli *Quachilton* æmulatur, five avis filiquastrini capitùs. Aliqui *Tacacintli* vocant. Intempesta nocte, & sub primo mane Gallinaceorum ritu canit. Color illi purpureus, ex nigro infertis candentibus pennis. Rostrum initio pallet. Adolescentibus rubet calvities circa rostri exortum. Fulicam imitatur. Lutea crura in virorem assurgunt, in ædesinentia digitos pallidos, citra ullam membranam. Oculi nigri, iris fulva. Lacustris avis est, piscibus vescitur, ipsaque non ingrata palato.

CAP. IV.

Rallus Italarum Aldrov. lib. 19. cap. 16.

Ex Aldrovand.

Rallus, describente Gesnero, magis aquatica est avis quàm terrestris; ac Mæstris, rure Venetiis non multùm distante, magnis capitur impensis, Falconum scilicet. Accipiturumve, ac famulorum catervæ, qui venaticorum canum vice cothurnis induti, per aquas illas modò hac, modò illac errantes, volucres illas quibusdam fustibus exturbant, nonnullos frutices & arbusculas quas incolunt concutientes, quo

quo ita postmodum præda sint Falconum insidiis. Celeberrima quidem est hæc avis illius civitatis, verum meo iudicio multò & Turdo & Coturnice gustu inferior. Aloysius Mundella archiater Brixienfis in suis ad me literis. Differt hæc (inquit) à nostra Fulica, quod in alis & circa oculos plus albi coloris habet: Rostrum nigrum, crura subviridia; membranas inter digitos non ita diffectas, calvitium nullum, quantum ex pictura assequor.

Quanam hæc avis sit, & an nobis unquam conspecta ex notis adscriptis, paucis iis & nonnullis etiam negativis determinare nequimus.

MEMBRUM II.

Aves natatrices fidipedes digitis ad latera membranis auctis.

Gallinulis affines.

§. I.

Fulica, The Coot.

UNcias 24 pendet; longa ab initio rostri ad finem caudæ 16 digitos, ad imos pedes 22. Rostrum sesquidigitale, ex cæruleo album, acutum, parùm compressum: Mandibulæ æquales. Pedes cærulei seu ex fusco virides. Posticus digitus parvus, cui unica membrana adhæret, non semicircularis sed per totam longitudinem extensa: Anticorum intimus extimo paulò brevior: omnes autem digiti longiores quàm Palmipedibus. Ad articulos digitorum membranæ semicirculares appensæ prætensæve sunt, intimo digito duæ, medio tres, extimo quatuor. Ab interiore digitorum parte membranæ circulares majores sunt & magis distinctæ, adeò ut anguli seu crenæ intermediæ ad ipsos usque articulos penetrent. A rostro ad verticem ferè assurgit excrescentia seu lobus carneus, mollis, glabar, rotundus, nudus quem calvitium vocant. Plumæ circa collum & caput humiles, molles & densæ. Color ubique niger, intensius circa caput. Pectus & venter plumbea. Pedes ad articulos genuum creditos ferè plumis tecti: supra articulos ubi plumæ incipiunt circulus lutescens. Primæ decem Remiges ex fusco nigræ; proximæ octo dilutiores, apicibus albis; ultimæ intensius nigricant. Cauda 12 pennis constat, duos digitos longa.

Hepar magnum, in duos lobos divisum, cum cysti fellea pariter grandi. Appendices intestinorum seu intestina caeca novem digitos longa, extremitatibus ad digiti intervallum reduplicatis. Nidum ex gramine, arundinibus &c. construit, inter arundines in summis aquis fluitantem, ut unà cum aqua attollatur & subsidat; eumque arundines sistunt nè cum flumine devehatur. Rarius arboribus insidet.

Figurâ & toto corporis habitu Gallinulas refert, ad quorum genus proculdubio pertinet.

§. II.

Fulica major Bellonii: Gallis Macroule vel Diable de Mer.

Ex Aldrov.

Aquis sese dulcibus semper immergit, & colore est tam exquisitè nigro ut penecillo inductus ei videatur. Alba capitis macula latior est quàm in Fulica; imò & paulò major corpore est. Crura ad sese attrahit, digitosque habet latos & ab invicem sejunctos ut Fulica.

SECTIO SECUNDA.

Aves Palmipedes Longicruæ Anomalæ.

CAP. I.

Phœnicopterus : Gallis Flammant.

Collum & crura habet longissima. Rostrum latiusculum singularis est & insolite figuræ: Mandibula nempe superior incurva depressa, dentata: Inferior crassior. Extremum nigricat, aliàs obscurè caruleum est.

Collum & corpus alba. Alarum remiges nigra. Vestitrices colore phœniceo seu flammeo pulcherrimè rutilant, unde ei nomen.

Palmipes est, ut rectè Gesnerus; à quo Aldrovandus, picturâ (ut credo) deceptus, dissentiens, contrarium asserit. Ad littora Gallia Narbonensis hyberno tempore advolat; unde & circa *Martigues* in Gallo-provincia, & *Montpelium* in Linguadocia non rarò capitur. Nos *Montpelii* pelles aliquot siccatas vidimus.

Flambant seu *Flammant* Gallis dicitur à flammeo potiùs alarum & pedum colore, quàm quoniam à Flandria hyeme ad Narbonensis provinciae littora advolet. Nam circa Flandriam hujus generis avem vix unquam conspectam crediderim, tantùm abest ut ibi frequentes sint, indèque in alias regiones evolent. Potuit tamen fortasse hoc per errorem à Narbonensibus credi.

Vescitur cochleis piscibusque. Phœnicopteri avis linguam inter præcipuas delicias Veteres numerant. Phœnicopteri linguam Apitius nepotum omnium altissimus gurges (referente Plinio) eximii saporis esse scripsit.

CAP. II.

*De Trochilo vulgò Corriira Aldrov. lib. 19. cap. 65.**Ex Aldrovando.*

Habet hæc avis crura oblonga, imò exceptâ Avosettâ inter Palmipedes longissima: quare quòd cursu plurimùm valeat, Corriiram, hoc est, tabellariam nuncupant. Unde ego Trochilum eam esse conjicio, quem scribunt per littora discurrere tantâ sapius celeritate, ut cursus volatu ejus etiam velocior sit. Avis est varia, rostro recto, luteo, in fine nigro; rictu magno, oculis nigris, albo circulo circumdati, quem rursus alius spadiceus ambit. Supinè ad ventrem usque candicat. Caudam duæ albæ pennæ, sed quæ quoque in extremitatibus nigrae sunt, cooperiunt. Superius per caput, collum & dorsum & superiora alarum coloris ferruginei ferè. Crura habet (ut dixi) longa, coxas breves, digitos membranâ junctos.

De Ave hac nobis nondum conspecta plura non habemus quæ adjiciamus: in eo tamen deceptus est Aldrovandus, quòd Trochilum suum crura, exceptâ Avosettâ inter Palmipedes longissima habere scribat, cum Phœnicopterus ipsâ Avosettâ multò longiora obtineat. Verùm Aldrovandus Phœnicopterum minimè palmipedem esse credidit.

CAP. III.

Recurvirostra. Avosetta Italarum.

Magnitudine Vanellum nonnihil excedit: Pondere 10½ uncias superat: Longitudine à summo rostro ad imos pedes 23½ digitos porrigitur, ad extremam caudam nonnisi 18. Latitudine alis expansis 31 digitos implet. Rostrum 3½ digitos longum, tenue, nigrum, depressum seu planum, sursum recurvum, quod huic peculiare est, in tenuissimum apicem desinens. Lingua brevis, non bifida. Caput mediocre, globuli instar rotundiuculum, superna parte nigrum, (nisi quòd finciput canum sit) qui color lupinam colli partem occupat & ad ejus medium extenditur.

tenditur. Color in prona corporis parte tota niveus : in supina partim albus, partim niger. Extremæ scilicet alarum remiges pennæ nigræ mediam plus partem ; reliquæ albæ, ut & vestitricæ primariæ remigibus immediatæ : Vestitricæ reliquæ ad costam alæ propè nigræ, quæ efficiunt aream latam nigram non directè transversam, sed nonnihil obliquam. In dorso iterum duos habet ductos nigros à capite armorum seu scapulis inchoatos, transversaliter procedentes, donec in medio dorfi penè conveniant, deinde rectè caudam versùs producti. Cauda tota alba, 3½ digitos longa, 12 pennis componitur. Crura longissima, pulchrè cærulea, ultra genua vulgò credita ad tres propè digitos plumis destituta. Unguiculi nigri sunt. Digitum posticum habet sed perexiguum. Appendices graciles, 3 propè digitos longæ : Intestina 36. Vesiculam felleam habet cum suo ductu quo in intestinum exoneratur, & præterea porum biliarium. Venterculus exiguus ; in quo præter lapillos grandiores nihil invenimus.

D. Willughby hoc modo alas describit. Pennæ scapulares interiores nigræ sunt, quæ nigram & longam maculam albam in dorso efficiunt. Supinæ alarum partis tegetes à scapulis ad primum alæ articulum albæ : à primo ad secundum tegetes minores nigræ à secundo articulo ad remigum majorum radices iterum albæ. Remex prima tota nigra, à qua in succedentibus nigredo sensim minuitur, & exteriorem saltem apicem in octava occupat.

Aves hæcæ tum Romæ tum Venetiis vidimus : Sûntque in Angliæ maritimis præsertim Orientalibus non infrequentes. Non est a. cur us exactiùs describendis immeremur : Rostri enim figura singularis, sursum reflexa seu arcuata ab aliis omnibus nobis hætenus cognitæ avibus eas abunde distinguit.

PARS TERTIA.

DE AVIBUS PALMIPEDIBUS *cruribus brevioribus.*

Aves Palmipedes quibus crura breviora distinguimus in *Tridactylas* seu digito postico carentes & *Tetradactylas* seu digito postico donatas. Has in eas quarum *Digitus omnes* membranis intercurrentibus *connexi* sunt ; & quibus *Posticus digitus solutus*. Has iterum in *Angustirostras* & *Latirostras*. *Angustirostræ* sunt vel quibus *Rostrum in extremo adunca* sunt, vel quibus *Rostrum rectiora*. Quibus *Rostrum adunca* sunt, ea obtinent vel *dentium expertia*, vel *dendata* seu *ferrata*, hæc *Mergi* dicuntur. Quibus *Rostrum rectiora*, sunt vel *brachyptera* & *urinatrice*, COLYMBI dictæ, vel *macroptera* & *volaticæ* LARI denominatæ. *Latirostræ* dividuntur in genus *Anserinum* & *Anatinum*. Anates sunt vel *Marine* & *Urinatrice*, vel *Fluviatile* & *Lacustres*.

Palmipedibus autem in genere hæ notæ conveniunt, 1. Tibiæ breves : excipiendæ hic Phœnicopterus, Corriæ & Avosetta. 2. Crura ad articulos genuum plumis vestita. 3. Digniti postici breves. 4. Digitus anticus extimus intimo brevior. 5. Uropygia minùs erecta, quàm aliarum avium. 6. Latirostræ pleræque unguem seu appendicem habent in extremitate laminæ rostri superioris. Latirostræ etiam capita ad latera compressa obtinent : corpora plana Palmipedum nomine seu depressa ; aves etiam nonnullas comprehendimus quibus digiti quidem pedum divisi sunt, ad latera tamen membranis aucti ; quales nimirum sunt Colymbi nonnulli, quæ pinnipedes aut platydactyle fortasse rectiùs quàm Palmipedes dicerentur.

SECTIO PRIMA.

Aves Palmipedes Tridactylæ seu Digito postico carentes.

CAP. I.

Penguin nautis nostratibus dicta, quæ Goifugel Hoieri esse videtur.

Magnitudine ad Anserem domesticum accedit. Color supinæ partis niger, pronæ albus. Alæ minimæ & ad volandum ineptæ videntur. Rostrum Alkæ simile, sed longius latiûsque, nigrum, ad latera compressum, versûs extremitatem sulcis obliquis septem aut octo insculptum in superiore mandibula, in inferiore decem. Inferior quoque mandibula in angulum deorsum extuberat. Nullæ autem lineæ albæ in rostro quemadmodum Alkæ. A rostro ad oculos utrinque ductus albus protenditur. Posticus digitus nullus. Cauda brevissima.

In Repositorio Societatis Regiæ Londini siccata vidi & descripti: vidi etiam in museo Joan. Tradescantii Lambethæ propè Londinum. Huic eadem esse videtur.

Penguin Batavorum seu Anser Magellanicus Clusii.

AVes hujus generis in insulis Freti Magellanici repertas Batavi à pinguedine sua *Pinguins* appellârunt. Marina est hæc Avis (inquit Clusius) ex Anserum genere, tametsi rostro dissimilis. In mari victitat: pinguis oppidò est, prægrandis Anseris magnitudine; nam adultiores in eo genere 13, 14, etiam 16 interdum, juniores verò 8, 10 & 12 libras pendere observantur. Prona parte nigris pennis tectæ erant, supinâ & in ventre albis. Collum (quod crassum & breve habebant nonnullæ) albis pennis tanquam torquæ cinctum. Earum cutis crassa & densa instar suillæ. Alarum erant expertes, sed earum loco binas parvas coriaceas pinnas habebant, ad latera tanquam parva brachia propendentes, pronâ parte brevibus, angustis & rigidis pennis confertim tectas, supinâ autem minoribus & rigidioribus, isque albis, quibus nonnullis locis intermixtæ nigra, minimè quidem aptas ad volandum; sed quarum adminiculo velociter natarent. Maxima autem ex parte in aqua versari intelligebam, & terram duntaxat petere fortificationis aut pullationis tempore, & plerunque quaternas aut quinas in una scrobe latere. Rostrum Corvino majus habent, non adeò tamen elatum, & valdè brevem caudam, pedes nigros, planos, Anserinorum pedum formâ, non adeò tamen latos. Erectæ & sublimi capite incedunt, demissis in latera pinnis tanquam brachiis, sic ut procul intuentibus homunculi aut Pygmæi appareant. Piscibus duntaxat vesci referebant Diaræ, non ingrati tamen saporis esse illarum carnem, nec piscem sapere. Scrobes verò valdè profundas in litore fodere cuniculorum instar, totum solum adeò cavum interdum efficientes, ut per illud gradientes nautæ sapiuscule genu tenuis in eas scrobes inciderent. Hi sunt fortassè, Anseres, quos Gomora ait sine pluma esse, nunquam è pelago prodire, plumæque loco villo longo protegi. Hactenus Clusius, cujus quidem descriptio avi nostræ optimè congruit, verum icon aberrat, quòd posticum digitum pedibus appingat.

Olaus Wormius *Musci* sui lib. 3. cap. 19. de hac ave tractans. Descriptioni Clusianæ ex observatione propria hæc addit. Ex Ferroënsibus insulis delata ad me erat avis, quam vivam domi per aliquot menses alui. Junior erat, quia ad eam non pervenit magnitudinem, ut Anserem communem mole superaret. Halecem integrum una vice deglutire valuit, & quandoque successivè tres antequam ingluviem expleret. Dorsum plumæ adeò molles & æquales, ut holosericum nigrum æmularetur. Venter eximio erat candore. Supra oculos aream rotundam candidam Daleri magnitudine habuit, ut perspicillibus dotatam jurares (quod non observavit Clusius) nec alæ eam obtinere figuram quam idem exprimit: latiores enim erant paulò cum limbo albo.

An digito postico careat, an eo præditus sit nec Clusius neque Wormius in descriptionibus suis meminerunt. Wormius in icone sua posticos non appingit.

Avis hæc magnitudinis prærogativa, qua reliquas hujus generis superat, principem inter eas sibi locum vendicat.

CAP.

CAP. II.

Alca Hoiari in Epistola ad Clusium, Wormii Mus. Occidentalibus Anglis The Razor-bill. Septentrionalibus The Auk; Cornubiensibus The Murre.

Proximè descripta ave plus dimidio minor est, nec Anati domestico par. Caput, collum, dorsum, cauda, in univèrsum supina pars tota nigra. Venter, pectusque ad medium usque gulæ alba. Principium gulæ sub rostro nonnihil fusci seu nigro-purpurei admixtum habet. Remigum ad undecimam omnium apices albert; sunt autem in utraque ala 28. Cauda 3 digitos longa, 12 pennis constat. Exteriores interioribus sensim breviores sunt, mediæ majore intervallo proximas excedunt.

Rostrum ab apice ad angulos oris duos digitos longum, nigerrimum, compressum ad latera, angustum. Paulò ultra nares incisura seu sulcus profundior quàm in Anate Arctica *Clus.* mandibulæ superiori insculptus est. Ad hunc usque sulcum Rostrum molli, densa & brevi lanugine obvestitur. Superior mandibula in extremo adunca, concava, inferiorem tanquam sinu suo recipit; utraque æqualis longitudinis, duobus sulcis transversis canaliculata, [superior plerunque tribus] superiore caput versis latiore, & Rostrum ferè trancurrente, albo. Verum in his sulcis aliqua diversitas est, aliæ enim aves plures duobus habent; lineæ tamen albæ in omnibus pares & similes. Quin & ab utroque oculo ad angulum Rostri superioris lineæ candida, pulchra, angusta extenditur. Os intus pulcherrimè flavet; oculorum irides avellaneæ. Pedes eundem situm obtinent quem Anatis Arcticae & Penguini: sunt autem nigri ut & digiti unguisque. Postico prorsus caret.

In clivis præruptis & rupibus inaccessis in quasdam velut scaldas seu gradus alios super alios temerè divisis ad maris litus cum Puffinis & Lomwiis mixtæ ova ponunt, incubant, & pullos educant. Rupes hæc cum avibus iis pariendi tempore insidentibus Moneñses assimilare solent Pharmacopolio, gradibus nempe seu eminentiis rupium abacos seu aseres, avibus ampullas referentibus. Ad ova & pullos auferendos homines à summitate clivi in quo nidificant funibus demittere solent. Aves quoque cum ovibus incubant laqueis longis hastis affixis, & collis inditis capiunt. Nullos extruunt nidos, sed in nudis cautibus ova ponunt. Variis circuitibus ad nidos ascendunt; quòd si non rectè collimaverint, nec nidi locum attigerint, in mare decidunt & gradatim iterum ascendunt.

Ova in toto hoc genere majora sunt quàm pro corporis mole; huic autem digitos 2 $\frac{1}{2}$ longa, minore extremitate non adèò acuta ac Lomwiæ ovorum, alba, maculis nigris varia, ut rectè Hoierus.

CAP. III.

Mergus Bellonii Aldrov. t. 3 p. 240.

Ex Aldrovando.

Bellonius in libro observationum peculiarem quandam Mergi marini speciem esse in Creta scribit, urinari solitam, diversam à Phalacro, Corace & reliquis Mergis, eamque Aristotelis *Æthyiam* arbitratur. Qui litora Cretæ habitant (inquit ille) *Utamania* vocant. Magnitudine est Querquedula [d' une Sarcelle] albo ventre, capite & dorso nigro, itémque alis & cauda. Digito pedum posteriore caret sola inter Palmipides. [In hoc falsus est Bellonius.] Pluma ei instar lanuginis validè inherens cuti. Rostrum marginibus acutis, cavum & planum ferè, lanuginosis plumis bona sui parte obducitur, nigrum superiore, album inferiore parte, vertice lato.

Avishæc in multis ad Alkam accedit, & fortassè eadem fuerit, nam & icon etiam convenit.

CAP. IV.

*Lomvia insule Farræ Hoieri in Epist. ad Clusian. Cambro-britannis & Monensibus a Guillem; Northumbris & Dunelmensibus a Guillemot or Seahen; * Eboracensibus a Skout; Cornubiensibus a Kiddaw.*

* Alia avis est quam Scoci circa insulam Bassam, & Northumbrici circa Farnas insulas *Skest* vocant, nimirum Alka Hoieri.

Alkæ similis est sed major, & ad Anatis magnitudinem proximè accedit. Longa est à capite ad caudam 18; digitos, lata alis extensis 30. Caput, collum supernum, alæ, cauda & præterea mentum quoque ad medium ferè gulæ ex fusco seu nigro cinerea sunt: Venter, Pectus, & reliquum gulæ album, ut in Alka. Priorum seu extimarum undecim alæ Remigum apices albi, ut in Alka. Cauda duos digitos longa, 12 pennis constat, mediis longioribus, reliquis ad ultimas usque sensim brevioribus.

Rostrum rectum, acutum, nigrum, ab apice ad angulos oris 3 ferè digitos longum, subrotundum. Superior mandibula versùs apicem appendiculâ utrinque seu processu donatur, qui in inferiore non recipitur, sed exterius ei imminet utrinque; Lingua non divisa. Os intus flavum. Pedes in extremo corpore siti sunt, ut in præcedentibus, coloris atrii, ut & unguis. Postico digito caret.

Ventriculus intus flavescit; Cylitis fellea grandis. Testes in maribus magni, à quibus vasa feminalia in spiras convoluta ad anum tendunt.

Una cum Alkis & Lundis degit, eodèmq; modo & eisdem in locis parit: Stolidior tamen est & faciliùs capitur.

In præruptis clivis & rupibus inaccessis insulæ Monensis unâ cum Alka & Anate Arctica quotannis parit. Quin & in insula seu scopulo *Godrove* dicto non procul à *S. Ives* Cornabiæ oppidulo, itèmq; in insula *Prestholma*; unâ circiter leucâ a Bello marisco, capitali insulæ *Anglesey* oppido distante, ubi ob defectum aquæ dulcis nemo habitat, nullâque hodiè ædificia supersunt præter Sacellum vetus ruinosum *S. Siriano* sacrum. Dominium autem insulæ ad D. Baronem *Bulkley* pertinet. *Farnam* quoque insulam Northumbriæ adjacentem, & *Scarburgi* Eboracensis clivos æstivis mensibus frequentat, & ibidem parit. Ova huic omnium in hoc genere maxima, 3 plus digitos longa, alterâ extremitate valdè acuta, obtusa alterâ, cæruleo-viridia: alia maculis seu lituris & lineis majusculis, raris, nigris varia sunt, alia iis carent.

D. Johnson aves hæc colore nonnihil variare observavit, alias enim dorso nigro esse, alias brunneo seu leucophæo; fortè hæc feminae sunt, illæ mares.

CAP. V.

Anas Arctica Clus. *Pica marina* vel *Fratercula Gesneri* Aldrov. t. 3. p. 215. *Feroensibus* Lunda Mus. Worm. Hoieri Epist. *Wallis Septentrionalibus* circa *Presthholm* insulam *Puffinus*, *Meridionalibus* circa *Tenby* oppidum *Guldenhead*, *Bottle-nose* & *Helegug*. *Angliis Septentrionalibus* circa *Tesam* fluvium & *Farnas* insulas *Coulterneb* aut *Counterneb*: *Eboracensibus* ad *Scarburgum* *Mullet*; *Cornubiensibus* *Pope*.

Anate domestico minor est, à Rostro ad pedes duodecim digitos in longum extensa. Rostrum breve, latum, ad latera compressum, contrario sci. modo quàm Anatum rostra, figuræ triangularis, in acutum definens. Mandibula superior arcuata, extremitate adunca. Quæ capiti jungitur callosâ quædam substantia basin ejus cingit, ut in *Psittacis*. Inter callosum hoc corpus & primum sulcum mox describendum longa foramina pro naribus, juxta oris aperturam producta. Est autem Rostrum bicolor, ad caput cinereum seu lividum, versùs extremum rubrum: tres ei sulci insculpuntur, in parte livida unus, in rubra duo. Os intus flavicat. Oculorum irides cinereæ. Palpebræ nigra cartilagine muniuntur: in inferiore habetur protuberantia carnea coloris lividi; in superiore parva triangularis excrefcentia ejusdem coloris.

Nonnullarum pedes flavescunt, fortè hæc juniores sunt, aliarum rubent, retrorsum siti ut in *Mergis* seu *Colymbis*, in eodem ferè cum ventre plano, ut *Avis* in caudam ferè perpendiculariter erecta incedat. Postico digito caret. Anticorum intimus brevissimus, medius

medius longissimus. Ungues ex caruleo nigri. Vertex, collum, dorsum nigra sunt: Pectus, venter alba. Torquis niger a cervice productus gulam circuit. Maxilla, mentum, capitis latera à vertice ad torquem modò dictum alba aut pallidè cinerea: adeò ut oculi & aures spatii hìscè albis includantur. Ventriculus intus flavescit. Hepar in duos divisum lobos cystin felleam obtinet.

Ala illis exigua & brevibus pennis composita, nihilominus propè æquoris superficiem quàm citissimè volant. Aiunt a. cas extra conspectum maris omnino volare non posse, nec nisi pennas alarum aquis subinde tingant; quod & mihi verisimile videtur. Cauda duos digitos longa, duodecim pennis composita, tota nigra.

Nidum sibi non construunt, sed in nuda humo ova ponunt. Pariunt autem in foraminibus subterraneis, quæ vel sibi met ipsæ effodiunt, vel à cuniculis, quos abigunt, effossa usurpant; singula singula ova (quod imprimis notatu dignum est.) Sin ovum è quovis nido auferas, avis secundum ponet; si secundum subducas, tertium &c. ad quintum usque. Sunt a. ova pro Avis magnitudine ingentia, & vel Gallinaceis majora; colore subrufo seu arenaceo: altera extremitate acutiore multò quàm in Gallinaceis, obtusiore altera.

In insulis *Mona, Bardsey, Caldey, Prestholm, Farna, Godrewe, Sorlingis*, &c. aliisque propè maris litus desertis pariunt quotannis magno numero; nec in insulis tantum sed etiam in rupibus & clivis maritimis circa *Scarburgum, Tenbeciam* & alibi.

Æstate apud nos degunt locis modò dictis, Autumno appetente avolant, & vere iterum redeunt. Martio mense & Aprilis initio speculatores primò advenire aiunt, & per duos trèsvè dies manere tanquam loca exploraturos; abire deinde & circa initium Maii cum universa sociorum caterva redire. Quòd si procella in id tempus fortè insiderint, & mare turbidum fuerit, innumeri macilenti & mortui in litora ejecti reperiuntur. Non possunt enim nisi pacato mari iter facere, aut victum sibi piscando parare. Augusto mense abeunt omnes, nec unquam iterum ante ver proximum circa litora nostra conspiciuntur. Pullos qui tunc volare nequeunt deserunt, sibi que permittunt. Hæc omnia de Alka etiam & *Lomwia* accipienda sunt, namque hæ tres species unà plerunque volant & in iisdem locis nidificant.

Piscator quidam nobis retulit, se mediâ hyeme inter rupes *Puffinum* sub aqua torpidum invenisse, non procul ab insula *Bardsey* Carnarvæ promontorio adjacente, qui iterum in mare demissus statim fundum petiit, fides autorem penes esto. In aquis dulcibus non procul *Sheffieldia* in agro *Eboracensi* occisam ad nos transmisit *D. Jessop*, descriptâ multò minorem, quam atate solùm differre puto: siquidem notæ omnes illius & huic exactè conveniebant.

De omnibus hætenus descriptis hujus generis avibus verum esse puto quod observavit *D. Johnson*, nimirum partem pronam eatenus albam esse quatenus aquis inter natandum immergitur, parte supina quatenus aquis extat nigra.

Alka, *Lomwia*, *Anas Arctica Clus.* & *Anser Bassianus*, & fortasse etiam hujus generis reliquæ aves unicum duntaxat una vice ovum pariunt & pullum educant, quod imprimis observatu dignum est: ovum autem illud pro corporis mole longè maximum.

CAP. VI.

Columba Groenlandica dicta. The Greenland-Dove or Sea-Turtle-Dove.

HUc etiam referenda Avis quam in *Holandia Columbam Groenlandicam* vocant: nam & illa digito postico caret. Anati *Arcticæ Clusii* similis est sed minor. Pedes illi rubri; Rostrum longius, non compressum ad latera, acutum, extremo nonnihil incurvum & prominens.

Amplam in supina utriusque alæ facie maculam albam obtinet. Alæ quoque subtus alba, aliàs tota nigra est, colore *Fulicæ* simili. Remiges in utraque ala 26, aut 27 numeravimus.

Avem hanc eam esse conjicio quam ad insulas *Farnas the Puffinet* appellant, quam magnitudine *Columbæ* esse aiunt, corpore toto, æstivo tempore præter maculam albam in utraque ala, nigro, hyeme albere, Rostrum angustum, acutum obtinere, in foraminibus rupium nidificare, ova duo ponere. Eandem quoque esse & *Turturæm Bassiæ* insulæ propè *Edinburgum* in *Scotia* ex nominis convenientia mihi persuadeo.

SECTIO SECUNDA.

AVES PALMIPEDES TETRADACTYLÆ,

ET PRIMO,

MEMBRUM PRIMUM.

*Quibus digiti omnes membranis intercurrentibus
connexi sunt.*

CAP. I.

Onocrotalus sive Pelecanus Aldrovandi.

Longitudo avis extensæ à summo rostro ad ultimos pedes extremamve caudam 60 erat digitorum: Rostri ipsius ab apice ad angulos oris 14. Spatium inter oculos & Rostrum nudum. Plumæ Anserinis ferè similes. Capitis tegetes cristæ instar longiores. Color totius corporis albus: Collum tamen flavicat. Dorsalium pennarum scapi nigricant. Caudæ & alarum tegetes ex fusco cinerascunt, ut in Anseribus. Extremæ Remiges nigræ. Cauda 7 circiter digitos longa, 20 aut 22 pennis integratur, aequalis ferè longitudinis, nisi quòd extremæ mediis paulò sint breviores. Remiges in utraque ala 28. Rostrum versùs caput coloris plumbei, extremitate flavicante. Mandibula superior lata, depressa; inferior velut duæ longæ costæ, altera extremitate junctæ, intercedente membranâ crassâ seu cute lutea, quæ ad gulam etiam ultra Rostrum extenditur. Ad extremum Rostrum tuberculum extat; ultimus vero ejus apex incurvus est seu aduncus. Nares ad supremam Rostri partem juxta plumas capitis, supra rimam seu canalem rostri, quæ etiam in Anserè Bassiano cernitur, sitæ, rotundæ. Oculorum irides ex cinereo flavicant seu potiùs albicant. Pedes plumbei: tibiæ supra articulos genuum vulgò sed falsò dictos nudæ. Digiti quatuor, omnes intercedentibus membranis unâ juncti; ut Aldrovandus rectè observavit.

In Ornithotrophio Regio, in vivario S. Jacobi dicto propè Westmonasterium vidimus & descripsimus. Imperator Moscoviticus missis ad Regem nostrum Serenissimum Legatis, inter alia munera pretiosa & rariora duabus hujus generis Avibus eum donavit.

Onocrotalum Fabriano visum Franciscus Stellutus literis ad Joan. Fabrum Lincenum datis, his verbis describit. Avis hæc Anserè maximo longè major est, Cygno vel par, vel magnitudine etiam superior. [Quem Gesnerus appendi fecit 24 libras 12 unciarum æquabat; quos Aldrovandus alter 18 libras, alter etiam 25 pendebat.] Coloris albicantis, verùm non candidi omninò, sed qui fuscedine & rubedine aliqua obscuratur. Nec uniformis hic etiam totius est color, cum alarum pennæ reliquis totius corporis plumis sint magis fuscæ. Tribus digitis membranâ quâdam connexis & retrò calce pedes constituuntur [Hic falsus est per incuriam Stellutus, nam omnes quatuor digiti membranis intercedentibus connexi sunt.] Rostrum brachialis ferè est longitudinis, sed minimè dentatum. Superior Rostri pars ad extremitatem instar unguis alicujus avis recurva deorsum flectitur. Non potui linguam videre. [Neque Jo. Faber ipse qui eandem hanc avem postea Romæ vidit, quamvis linguam sedulò perquisivit eam reperire potuit.] Conspexi tamen ubi alioqui Linguae radix fixa hæret, corpuscula quâdam perforata. In capitis vertice elevata quædam pennæ emicabant, cristam æmulantes. Bursa quæ sub rostro dependet, & quæ ab aliis Onocrotalum alitibus differentem admodum efficit, membranacea est; quam ita nonnunquam rostrum versus retrahit, ut amplius ferè non sit conspicua: eandem postea ita dilatari sibi permittit, ut plurimarum etiam aquæ librarum [triginta ferè, inquit Jo. Faber.] capax sit; membranâ illius adeò distentâ, ut transparentis etiam plurimis intercurrentibus fibris venulisque appareat. Miratus autem imprimis sum, (verba sunt Fabri) cum amplissimè diducto rostro, in vastam illam prolobi sive ingluviei voraginem à viro magnæ staturæ caput integrum condidi viderem. In capite duo manifesta quamvis exigua valdè foraminula ad cerebrum

cerebrum penetrantia deprehendi, quæ olfactui inferviebant. Cum linguâ careat folius Laryngis organo absonam illam rudenti Asino similem vocem edit, à quo ipsi nomen. Ego hanc non audavi; verùm Magister hujus Avis qui eam circumducebat, ad iram cum ipsum provocaret & rostrum percuteret, hæcque mordenti similis facta manum ipsius aliquando apprehenderet, stridorem & sonum Ciconiæ aut Anseris instar emittebat, cumque exilem & raucum.

Retulit mihi Nob. Dom. Joan. Carolus Schaad, tres olim in Danubio qui Bavariam interfuit Onocrotalos globulis bombardicis petitos fuisse, & duobus interfectis tertium adhuc vivum ad Serenissimi Baviaræ ducis aulam perlatum, ibidemque 40 annos integros vixisse: hominum conversatione apprime & musicâ tam vocali quam instrumentali delectatum fuisse. Canentibus enim ac tubis clangentibus libentissimè assistebat, & erecto capite atque inclinata ad musicam aure, qui tamen ipse asininum dicitur ruditum edere, dulcissimam illam sonorum harmoniam hauriebat. Confirmant hæc illa quæ apud Aldrovandum leguntur de ætate Onocrotali, qui Mechliniæ 50 annis altus fuit & octuagenarius certò credebatur. Hactenus Faber.

Singulare in hac ave est, quòd ossa pellucida, solida, omni omnino medulla carent, quòdque asperæ arteriæ bifurcatio medium ferè ventriculum supereminet: quod nunquam aliàs observavi, inquit Aldrovandus.

CAP. II.

Anser Bassanus. The Soland Goose.

Magnitudine Anserem domesticum æquat. A summo rostro ad imos pedes commensurata 34 digitos longitudinis obtinet; ad extremam caudam 39. Alæ longissimæ sunt, ità ut extensarum extremi apices 72 digitorum intervallo distent.

Rostrum ei longum, rectum, obscurè cinereum, in extremo nonnihil incurvum, non procul ab unco appendiculâ utrinque ceu dente quodam donatum, ut in Rapacibus; ultra oculos nudum ut in Corvo marino. Palatum & tota oris interior facies nigra. Rictus ingens. Ad angulum Ossis hyoidis lingua exigua. Aures mediocres. Oculorum irides avellaneæ, [in alia ave irides flavebant.] Nares nullæ, saltem nobis diligenti inquisitione non inventæ, sed earum vice rima per totam Rostri superioris longitudinem extensâ. Attenius intuenti latera utriusque Rostri mandibulæ serrata apparent, ut pisces comprehensos certius retineat. Quatuor digitis anticis donatur; Digniti siquidem omnes membranis unâ junguntur & antrorsum spectant. Pedes autem nigri sunt, ad genuum creditos articulos usque plumosi. Unguis mediû latiusculus, & ex parte interiore pectinatus ut in Ardeis. Plumæ Anserinis simillimæ. Color in adultis & senioribus undique albus, exceptis alarum remigibus majoribus, quæ nigricant, & vertice, qui ætate fulvescit. Pulli & juniores varii sunt ex albo & fulco aut nigricante, in supina præsertim corporis parte. Pennæ remiges in utraque ala 32. Cauda alba, 7 circiter digitos longa, 12 pennis constituitur. Cutis laxè admodum carni adhæret.

Quem descripsimus circa *Colestbil* agri Warwicensis oppidulum, mense Novembri Anni 1669 captus erat vivus, cum se humo, in quam nescio quo casu deciderat, levare ob alarum longitudinem non posset.

Princeps Aurangæ cum Anno 1670 Regis nostri visendi causâ ex Hollandia in Angliam trajiceret, duas obiter hujus generis aves sclopeto transfixit.

In insula Bassa (seu potius rupes ea dicenda sit) in medio Edinburgi æstuario sita ingens harum avium numerus, (nec alibi usquam, quod scio, in Britannia) quotannis nidificat. Singulæ scemine singula duntaxat ova una vice pariunt. Pulli adulti in deliciis habentur apud Scotos & magni videntur, unde questus non mediocris ad insulæ Dominum redit. Vere adveniunt, nec ante Autumnum iterum discedunt. Quo abeant hactenus incertum.

CAP. III.

Corvus aquaticus. The Cormorant.

Magnitudine ad Anserem accedit. Color in supina parte fuscus, cum quadam obscura viroris tinctura splendens, & omnino qualis Graculi palmipedis. Pectus & venter albicant. Remiges pennæ in singulis alis 30 aut circiter, quarum apices extremi & ut secundi ordinis cinerascunt nonnihil. Cauda palmum & dimidium longa ultra pedes extenditur, extrema circumscriptione cum expanditur subrotunda, interiùs concava, pennis 14 constat rigidis & duriusculis, nullis ei neque in prona, neque in supina parte incumbentibus longioribus pennis. Rostrum quale Graculi palmipedis, 3 $\frac{1}{2}$ digitos longum, extremo aduncum. Mandibula superior nigra marginibus acutis: Mandibula inferioris margines compressi, lati. Lingua exigua & ferè nulla. Oculi propiùs ad aperturam oris siti sunt quàm in aliis plerisque avibus; iridibus cinereis. Crura valida, brevissima, crassa, lata, & compressa, saltem in junioribus. Verùm, quod in hoc alite præcipuè notabile est, quæque insigni notâ præter magnitudinem à Graculo palmipede differt, hæc est, quod balin mandibula inferioris membrana seu cutis nuda flavicans obvestit, ad eundem ferè modum quo Cygni feri nobis dicti. Pedes & unguis nigri, cute tecti in squamas non integras sed cancellatas divisâ. Digiti quatuor, omnes antici, latâ & nigra membranâ simul juncti; extimus longissimus est, reliqui ordine breviores. Medii unguis parte interiore serratus est.

Ventriculus ei membranaceus: superior ejus pars glandulosa, densa; intus ossa piscium quos deglutiverat, unicus etiam piscis integer; erat is *Afellus* minimus; item plurimi vermes parvi, longi, nigricantes, figurâ lumbricorum terrestrium. Hujusmodi vermes invenit etiam *D. Willughby* in pulli ventriculo, quem nactus est *Sevenhuse* in *Hollandia* (ubi hoc genus aves plurimæ in arboribus nidificant) Intestina longa, aliquot vicibus revoluta. Appendices seu cæca perexigua. Hepar ei amplum, in duos divisum lobos, quorum dexter major. Pediculis pallidè ruffis, qui in medio dorso magnam maculam nigram habent, infestatur.

Solent (inquit *Jo. Faber Lynceus* Annotat. in *Animalia Recchi*) in *Anglia* assuefacere *Corvos marinos* (Gallis Angliisque *Cormorants* dictos) ad piscium prædam. Dum autem è cubiculis suis ad piscinas transportantur, capita & oculos illis obvelant, nè in transitu perterrescant. Cum ad flumina ventum est, obvolucra illa detrahunt, & ima colli parte priùs per ligulam coriaceam leviter obstrictâ, nè deglutire quos ceperint pisces valeant, in torrentem præcipitant. Hi repente aquis sese immergunt, diùque sub his pisces velocitate admirabili sequuntur fugientes, quos ubi assecuti rapuerunt ex aquis emergunt, piscemque quilibet rostro suo leviter compressum deglutit, donec quatuor vel sex pisces quilibet hoc modo ingurgitaverit. Tum demum à magistris suis ad manum seu pugnum vocantur, ad quem obedientissimi convolant, & paulatim pisces omnes, unum post alterum nempe, evomunt, eosque tantillum saltem rostri pressurâ læsos. Finita piscatione, loco eminentiore collocatis avibus ligulam ex collo solvunt, viâ ipsis ad ventriculum liberâ permissâ, & pro cibo prædæ partem, cuiuslibet fortè piscem unum aut alterum projiciunt, quem dexterrimè hi per acra descendentem hiantem rostro excipiunt.

Avis hæc non in saxis tantùm maritimis sed & in arboribus nidificat. Nam in rupibus marinis juxta ostium *Tinæ* fluvii nidulantes vidi (inquit *Anglus* quidam, referente *Aldrovando*) & in *Northfolcia* cum *Ardeis* in excelsis arboribus. Quod & nos observavimus: nam & in rupibus *Prestolmæ* insulæ propè *Bellum mariscum* *Corvi* aquatici nidum invenimus; & in excelsis illis arboribus propè *Sevenbuis* in *Hollandia* complures nidos vidimus.

Atque hoc imprimis notatu dignum est, cum præter hanc & sequentem nullam hætenus palmipedem avem novimus quæ arboribus insidere, nedum in iis nidulari consuevit.

CAP. IV.

Corvus aquaticus minor sive Graculus palmipes. The Shag; in the North of England, the Crane.

A Natem domesticum magnitudine superat, quatuor ferè libras pendens. Longitudo extensæ à summo Roſtro ad extremam caudam duorum erat pedum & dimidii. Latitudo alis expansis 44 digitorum. Roſtrum rectum, gracile, neque planum, neque ad latera compressum, sed subtundum; ab apice ad angulos oris 4 digitos longum. Superior mandibula nigra; extremo hamata seu adunca, inferior ex viridi pallidè lutea. Riſtus oris amplissimus: Lingua exigua & ferè nulla, angulo deorsum spectante bifido. Nares vix conspicuæ & (ut mihi videbatur) nullæ. Oculi parvi, anteriori & inferiori siti quàm in aliis avibus. Corpus ei latum, planum & depressum velut Mergi cinerei. Supina facies tota nigro-purpurea, seu nigra cum viridis aliqua obscuriore tinctura, serici instar splendens. Prona pars fusca, in medio tamen ventre ad cinereum vergit; sub mento albet, ponè anum magis nigricat. Cauda sesquipalmaris, nigra, 12 pennis composita rigidis, mediis longioribus, extremis brevissimis, adeò ut explicata circumscriptione extremam hyperbolam referre videatur. Remiges pennæ in singulis alis 30. Alæ complicatæ ad caudæ basin nec ulterius extenduntur. Crura brevia, lata, compressa, ad articulos usque plumis vestita. Tibiarum cutis cancellata & non squamosa. Digiſti quatuor, omnes membranâ connexi, unguibus nigris armati: extimus longissimus, reliqui ordine breviores. Plantæ pedis, & posticæ crurum partis color niger; membrana digitos connectens fusca. Unguis medii digiti à parte interiore ferratus est seu pectinatus. Ventriculus ingens, longus, membranofus, pisciculis plenus. Capite erecto in mari natat, corpore ferè sub aquismerso. Visâ bombardæ explosæ flammâ, mirâ agilitate Colymbi instar se demergit, ut perdifficile sit eam globo transfigere.

A priorè differt, 1. Magnitudine, quâ ab eo multum deficit. 2. Pronæ partis seu ventris colore, qui in hoc fuscus est, in illo albicans. 3. Numero pennarum caudæ, quæ 12 tantum sunt in hoc, cum in illo 14. 4. Quod medii digiti unguis in hoc ferratus sit, ut in Ardeis, in illo acutus tantum. D. Johnson digitum ferratum Corvo aquatico tribuit, huic negat; adeò ut Natura in his fortasse ludat. 5. Quod cutis ad basin Roſtri non usque adeò nuda sit ac in illo, nec ejusdem flavi coloris. 6. Tandem tenuitate & longitudine Roſtri.

Hæc quoque avis in arboribus nidificat: ova autem oblonga, alba sunt.

CAP. V.

Sula Hoieri Clus. exot. lib: cap. Anseri Bassano affinis si non eadem.

A B imo collo ad uropygium usque ductâ per dorsum mensurâ, pedem Romanum longa erat. A capitis vertice ad dorsum usque uncias 11. Colli ambitus totidem crassus erat Roſtri, quod valdè mucronatum & firmum habebat, longitudo uncia 5½. Roſtri pars crassior & quæ circa oculos nigra erat. Corporis ambitus 24 uncias, i. e. binos pedes Romanos explebat. Alæ plus quàm pedem longæ: caudæ verò longiores pennæ 7 unciarum longitudinem non superabant. Crura satis tenuia & infirma habebat, eaque binis unciis non longiora, & nigri prorsus coloris, ut etiam pedes, qui valdè lati, quatuor digitis constantes, quorum exterior & illi proximus, qui longissimi, tribus articulationibus constabant, tertius duabus, minimus unâ; singuli parvo ungue præditi, præter secundum, cujus unguis paulo latior & altero latere ferratus; omnes autem nigrâ membranâ simul connexi. Longiores porro & Remiges alarum pennæ totæ nigrae, ut etiam tres illæ, quæ in cauda superiores & longiores, mediûmque caudæ locum occupantes. Reliquum corpus albæ pennæ tegebant: quæ tamen in dorso nonnihil flavescabant tanquam luto aut pulvere conspersæ fuissent. Hactenus Clusius.

Avis hæc in plerisque cum Anserè Bassano convenit, in nonnullis tamen notis differt, v.g. Roſtri acumine & colore circa oculos nigro, crurum exilitate, & nigro mediarum caudæ pennarum colore. Verùm Clusium deceptum puto in numero articulationum exterioris pedum digiti, nec enim in ullis quas mihi hactenus videre contigit avibus, unicâ Hirundine apode exceptâ, digiti exterior & medius articulationum numero

conveniunt, nec exterior tribus articulationibus constat sed quatuor, medius tribus, interior duabus, quartus seu posticus unicâ.

CAP. VI.

Avis Tropicorum. The Tropick Bird.

Magnitudo ei Anatis: Rostrum rubrum, duos circiter digitos longum, nonnihil incurvum, acutum. Linea nigra ab angulis oris ad occiput protenditur. Venter albus: Dorsum album, transversis lineolis nigris, crebris variegatum, pulcherrimo aspectu. Alæ prælongæ, pennæ tamen singulæ breves ut in Anserè Bassano: exterioribus à scapo villis seu pinnulis nigris, interioribus albis in pennis extimis: in proximis media pars secundùm longitudinem nigra, margines utrinque albi: corpori viciniores totæ albæ. Corpori proximæ nigræ, reliquis longiores. Hæc omnia de pennis Remigibus dictis intellige. Pedes nigri: Crura alba. Omnes quatuor digiti unâ connexi. In cauda (si vel pelli suffultæ vel narrationi eorum qui avem miserunt fides adhibenda sit) duæ tantum pennæ longissimæ, 18 scilicet digitorum, angustæ, acutæ. Hæc ex exuviis quas in Apotheca Regiæ Societatis video. Avis Tropicorum dicitur, quia circa Tropicorum circulorum dictorum latitudinem versetur, nec alibi invenitur.

CAP. VII.

*Anbinga Brasiliensibus Tupinambis Marggravio.**E Marggrav.*

Mergi aquatici species est elegans. Corpus, excepto collo, Anatis domesticæ Europæ hæbet magnitudinem. Rostrum rectum, haud crassum, acutissimum, 3 digitos longum; & per rostri medietatem anteriorem tam superius quàm inferius duplicem ordinem acutissimorum hamulorum retro versorum. Caput parvum, longiusculum, serpenti æmulum, paulo plus sesquidigito longum: ocellos nigros, circulo aureo. Collum tenue, teres, pedem longum; corpus autem tantum septem digitos. Crura brevia; superiora duos digitos longa, pennata, inferiora vix sesquidigito: quatuor digitos, tres antè versus, membranis junctos more Anatium aut Corvi aquatici; quartus digitus brevior ad latus inferius extenditur, itidem membranâ reliquis connexus; unguibus lunatis acutissimis: Caudam latam, 10 digitos longam, 12 pennis constantem. Alæ circa medietatem caudæ desinunt. Rostrum griseum est, & post exortum paulum flavescit. Caput totum & collum plumulis subtilissimis tegitur, ad tactum holosericum referentibus; coloris in capite & collo superius ex griseo subflavescentis: sub gutture & in collo inferius grisei coloris, ut pelles illæ (*verhselle*) ex quibus mitrae fiunt muliebres, & ad tactum & aspectum illius pelles pilos refert. Totum pectus & infimus venter & crura superiora plumis mollibus vestiuntur, coloris argentei: initium dorsi pennis fuscis, sed quarum quælibet in sui medio maculam habet oblongam ex albo pallidè flavam, ita ut punctulatum appareat: reliquum Dorsi nigras habet pennas. Alas obtinet longas, quarum initium totum ejusmodi brevibus pennis tegitur uti initium Dorsi. Sequitur ordo mediam partem, id est ab uno latere canarum, ab altero nigrarum: Remiges autem, nigræ sunt. Cauda nigris splendentibus pennis constat, quarum extremitas grisea. Crura & pedes ex obscure flavescente grisei sunt coloris. Solertissima in capiendis piscibus: nam more serpentum contracto prius collo ejaculatur Rostrum in pisces, ac unguibus eos apprehendit. Carnem illius commedit, sed non multo melior est quàm caro Lari.

SECTIO TERTIA.

MEMBRUM II.

PALMIPEDES TETRADACTYLÆ POSTICO

DIGITO SOLUTO.

TITULUS I.

Rostro angusto, in extremo adunco, non serrato.

CAP. I.

De Ave Diomedeæ.

Ex Aldrovando.

Pro hac ave Artennam Diomedearum insularum incolis dictam Aldrovandus exhibet, eo præcipuè argumento inductus, quòd cum Plinius nullo alio in loco Diomedæ aves inquit quàm in jam nominatis insulis conspici; idem de Artenna etiamnum qui ibi vixere tradant. Eam autem partim ex Gesnero, partim ex imaginis pictæ intuitu sic describit.

Magnitudine sunt quæ Gallinæ fati corpulentæ, sed collo & cruribus longiusculis. Color eis fuscus seu cinereus obscurus, & nisi fallor nonnihil albi habent sub ventre, ut Columbi Sylvestres quandoque (mea avis tota ferè pronè candicat.) Rostrum prædurum & aduncum, ut aquilæ ferè, non adeò tamen: colore egregiè rubrum, si bene memini [ego sanè hoc eum non bene meminisse existimo, nam id in mea ave luteum est, præter unicum, qui nigricat.] Oculi formosi, igneo colore, non admodum magni. Vidi enim aliquando unam, quæ virgâ percussâ in capite oculos aperiebat & clamabat: sed mox claudebat, cum lucem solis ferre non posset. Et rursus: color earum non simpliciter albus est, ut Plinius scribit, sed ad cinereum vergens ut in Fulicis, (Larorum generis) etiam, quibus eas comparat. Dentatæ an sint non observavi. Rostrum sanè habent validum & longiusculum. Hæc Gesnerus, quæ exactè ferè (inquit Aldrovandus) avi meæ conveniunt, quæ nisi rostrum haberet aduncum, non ineptè quis ex Larorum majorum genere judicaret: adeò hos tum toto corpore, tum alis potissimum refert. Pedes ejusdem sunt coloris cujus rostrum, sicut tibie quoque.

Verùm non magnopere fidendum est huic descriptioni partim è Gesnero mutuo sumptæ (qui eam habuit ex relatu amici cujusdam qui eam ex memoria confecit) partim ex inspectione vel avis pictæ vel certè ejusdem pellis concinnatæ. Fortè Avis illa Lari cujusdam species fuerit, ut conjicit Aldrovandus, vel fortè etiam nihil aliud quam Corvus aquaticus aut Graculus palmipes; colores tamen Rostri & plumarum non respondent, si descriptio exacta sit. Quibus has insulas *Tremiti* hodie dictas adire contingerit, de his avibus diligentius inquirant, aut ipsi potiùs eas nanciscantur & curiosiùs describant.

CAP. II.

Puffinus Anglorum. The Puffin of the Isle of Man. Reperitur etiam in insulis Sorlingis Angliæ The Sillyes dictis.

Pullum è nido exemptum vidit & descripsit *D. Willughby*, qui cum Columbæ domesticæ magnitudine æqualem facit: Majores mihi visi sunt quos in Repositorio Societatis Regiæ & Museo Tradescantiano siccatos vidi. Color in capite, collo, dorso, supina parte tota fulvus seu niger; in pectore & ventre albus. Rostrum sesquidigitum aut duos fortè digitos longum, angustum, nigrum, & quoad figuram Vanelli rostro nonnihil simile. Mandibula superiore extremo adunca, Corvi marini

modo; ejus autem basis carne nuda obducitur, in qua nares. A naribus canaliculus quidam seu fossula utrinque ad uncum ferè productur. Caput reliquo dorso nigrus. Alæ longæ; cauda palmum longa, nigra.

Pedes subtus nigri, supra utriusque medietas exterior nigra, interior ex carneo alba; adeò ut medius digitus partim albus sit, partim niger. Posticum habet parvum, acutum. Unguiculos nigros.

Propter nimiam pinguedinem caro ejus insalubris existimatur, nisi priùs sale condiatur. Australi termino insulæ *Mone* [quæ in medio mari *Angliam* inter & *Hiberniam* sita, æqualibus ferè intervallis ab *Anglia*, *Scotia* & *Hibernia* distat, perque triginta milliaria ab Austro in Aquilonem porrigitur) alia adjacet insulula angusto freto dirempta, *The Calf of Man* dicta, inculta prorsus aut duobus tribusve tantum tuguriolis nuper extructis habitata, cuniculis scatens, quos quotannis vere adventantes Puffini abigunt, inque eorum foraminibus nidificant. Ovum unicum una vice pariunt quemadmodum *Anas Arctica*, *Alca* &c. quamvis vulgo persuasum sit, eos duo semper ova ponere, quorum alterum perpetuò sit infecundum. Pullos exclusos mirum in modum faginant. Matres summo mane, quam primum illucescit, nidos & pullos ipsamque insulam deserunt, totumque diem in mari piscando impendunt, nec unquam ante crepusculum vespertinum redeunt, aut ullibi in insula pedem figunt. Quicquid piscium aliusve esculentis per totum diem deglutiverint, innato ventriculi seu calore seu aliâ quadam vi occulta in substantiam quandam oleosam (ut aiunt) facessit, cujus bonam partem noctu in pullorum ora evomunt, qui eo enutriti supra modum pinguescunt. Adultos quibus id muneris à soli Domino datum est è cuniculis extrahunt: & ut expeditius captorum numerum ineant, teneantque, pedem alterum abscindunt & reservant. Hinc orta fabula, Puffinos esse monopodes. Pullos duodenos novem plerunque denariis nostræ monetæ vendunt, satis vili pretio; eorum esum tempore Quadragesimæ permissum aiunt, quòd videantur quodammodo piscibus affines, sapore scilicet carnis.

Quod Gesnerus eumque secutus Aldrovandus ex relatione cujusdam Angli scribit, eos sci. pennis carere & plumis tantum sex lanugine quadam vestiri, omnino falsum est: nam alis & caudâ satis longis instructi sunt & quàm citissimè volant. Avem stolidam esse aiunt & facillimè capi.

CAP. III.

Maiaguè Brasiliensium Pisoni.

MAiaguè in familiam quoque edulium palmipedum sed marinorum ferorum recepta, Anseris est magnitudine & figurâ. Caterum magnis illis Mergis nigris nostratibus non dissimilis, adeoque adunca parte rostri extrema ad rapinam piscium composita, ut Corvum aquaticum Gesneri æmulari videatur. Capite est crassiusculo & rotundo: oculis paulò fulgentibus; Collo oblongo & ornate Cygni more incurvato. Tota avis fusci & subnigricantis est coloris, colli tantum parte anteriore flavis plumis decorata. Circa fluviorum ostia in mari vivit: in littore autem nidificat & ova ponit. Velox est, natatrix & urinatrix, atque Aucupum insidias eludens. Carne est eduli & bona, inprimis si juvenis sit, sed quòd perpetuò piscivora à quibusdam contemnitur.

An avi huic digiti omnes membranis conjuncti sint necne Pisoni non memorat, ideòque iis quibus digitus posticus solutus eam subjunximus; quamvis suspicemur ad superius potius genus pertinere.

CAP. IV.

Shear-water, i. e. Avis aquæ superficiem radens.

Hujusce avis iconem pictam nobis communicavit Clariss. Vir D. Thomas Brown, qui & alia multa. Ipse autem Larorum familiæ eam ascribit. Magnitudine Anati cedit. Caput grande ut in Laris. Pars supina, caput nimirum & dorsum, subnigra aut obscure brunnea ut vocant: mentum, gula, pectus alba. Pedes carnei. Rostrum teretiuseculum oblongum, extremo hamatum ad Corvi marini modum, nigricant. Alæ longæ complicatæ ad extremam caudam pertinebant.

SECTIO TERTIA.

MEMBRUM II.

PALMIPEDES TETRADACTYLÆ DIGITO

POSTICO SOLUTO.

TITULUS II.

Rostro angusto, in extremo adunco, serrato, MERGI dictæ.

CAP. I.

Merganser Aldrovandi lib. 19. cap. 63. The Goosander. Harle Bellonii.

Pondus ei quatuor ferè librarum. Longitudo à Rostri mucrone ad ultimam caudam extremòsve pedes digitorum 28: Latitudo alis expansis 40. Figura corporis oblonga est, Dorsum latum & planum. Caput cum superiore colli parte ex viridi seu caruleo splendente nigricat: inferior colli medietas alba est cum aliquo splendore. Superior tamen infimi colli pars, Dorsum medium, necnon scapulares pennæ interiores nigræ, [exteriores albæ sunt] Dorsum inferius dilutè cinerascit. Utrinque juxta uropygium, inque ipso uropygio & femoribus plumæ transversis fuscis lineis velut irrorantur. Cauda 18 pennis composita, tota cinerea est.

Pennæ alarum remiges 26: extimæ 10 nigræ, 4 his proximæ itidem nigræ, verùm apicibus albescent: 5 deinde succedentes albæ fundis nigris; reliquæ sex septemve corpori proximæ albescent, marginibus exterioribus nigris. In secundo ordine alarum pennarum, quæ albis incumbunt albæ sunt ab apicibus ad medias, inferiùs nigræ, inde ad alamotham usque omnes albæ: at inter albas illas & scapulares longiores nigræ interjacent. Unde si scapulares dorso incumbentes pennas pro parte alæ accipias, erunt (ut Aldrovandus eas describit) alæ dorsum versùs nigræ, mox albæ cum pallore quodam, deinde iterum nigræ sed remissiùs, mox iterum albæ, extremis tandem pennis nigricantibus.

Prona pars tota (seclusis alis quæ inferiùs albicant) coloris gilvi. Femorum plumæ exteriores variæ sunt lineis subalbidis & nigricantibus alternis cymatili ductu.

Rostrum ab extremitate ad oculos commensuratum digiti manus mediæ longitudinem excedit. Mandibula inferior nigra, superior secundum mediam seu superiorem partem nigra, ad latera utrinque ruffa seu punicea; apice nigro, adunco; totum denticulis introrsum spectantibus serratum. Lingua & palatum flavescunt.

Cirrum in capite propriè dictum non habet: plumæ tantùm laxiores sunt & surrectiores solito, unde & caput majus justo apparet. Aures rotundæ sunt, nares amplæ, oculorum irides sanguinæ. Pedes coloris miniacei elegantis: posticus digitus membranulâ auctus. Ampullam seu Labyrinthum in trochea ingentem habet osseum, atque insuper arteria ipsa in duplicem ventrem turgescit.

Ventriculus vix musculosus, è quo Phoxinum & Anguillam excemimus; unde apparet eum piscibus victitare. Cystin felleam habet. Appendices intestinorum binæ, duos aut tres digitos longæ, excrementis repletæ.

Merganser femina: Mergus cirratus longiroster major Gesner. & Aldrov. Auenipibus nostris, The Dundiver or Sparlin-foul.

Sexus in hac ave coloribus mirum in modum inter se differunt, adeò ut Gesnerus & Aldrovandus pro diversis speciebus eos exhibuerint, feminam *Mergum cirratum seu longirostrum majorem* appellantes.

Est autem femina caput sordidè ruffum. Verticis plumæ nonnihil extare & retrorsum vergere videntur cristæ in modum mentum album: Dorsum totum cinereum: Prona pars gilva est, ut in mare. Pennæ remiges quod ad colores attinet eodem ferè modo

se habent quo in mare : Rostrum quoque & pedes cum illo conveniunt. Alæ in utroque sexu breves & exiguæ pro corporis mole, quas inter volandum celerrimè movet, & paulo supra aquæ superficiem mira pernicitate volitat.

CAP. II.

Albellus alter Aldrovandi tom. 3. p. 279. Mergus major cirratus Gesnero Aldrovand. tom. 3. p. 276.

Magnitudine ad Anatem fistularem accedit, pondere 24 plus minus unciarum. A rostri cuspidè ad ultimam caudam extremòsve pedes commensuratus 18 $\frac{1}{2}$ digitos longus erat. Alæ in contrarium extensæ 27 digitorum mensuram explebant. Ab apice rostri ad angulos oris duo ferè digiti erant. [Nobis rostrum sefcunciale erat.]

Vertex, caput, collum alba, exceptâ maculâ sub crista seu cirro (quem à vertice retro dependentem obtinet) circum ambiente & in acutum angulum desinente, aliâque utrinque ab angulis oris ad oculos protensâ. Pectus, venter & prona pars tota nivea. Quod ad supinam attinet, dorsum totum nigrum. Pennæ scapulares longiores dorso utrinque incumbentes albæ. Ad arcos seu commissuram alæ cum scapula hinc indè ductus arcuatus niger, velut torquis quidam dimidiatus : & superiùs in supina colli parte ubi niger ille quem meminimus dorfi color incipit linea pariter hinc indè nigra arcuata, velut alter torquis dimidiatus.

Exteriores decem alarum remiges penitus nigre ; proximis decem apices albet, ab undecima sensim magis magisque ordine. Sequuntur duæ media parte sci. ad exterius scapi latus albæ, medietate altera nigra : reliquæ pennæ cinereæ, numerus omnium 27. Secundi ordinis pennæ quæ medio internodio succrescunt nigre sunt, apicibus extremis albis. Superiùs lata & longa macula seu area alba ab ala notha initio sumpto ad vigesimam pennam remigem pertinet. Ala notha interior alba. Pennæ laterales subalares lineis obscuris crebris transversis cymatili ductu variegatæ delectant intuentem. Cauda fusca seu ex cinereo nigra, 16 pennis composita, quadrantem aut 3 $\frac{1}{2}$ digitos longa, pennis mediis longissimis, reliquis hinc indè sensim brevioribus.

Rostrum cinereum aut plumbeum ; [verùm in extremo utriusque mandibulæ macula habetur fordidè seu ex cinereo alba] ad caput crassius, versus apicem sensim gracilescit ; angustius & minus quàm in Anatino genere. Mandibula superior in extremo adunca, ovali apice seu ligula obducta, denticulis ad latera ferrata. Nares oblongæ, patulæ, à plumagine longius remotæ. Oculorum irides obscuræ. Pedes cinerei aut plumbei, digitis fuscâ membranâ connexis. Digitus anterior ut & posticus alâ membranaceâ secundùm totam longitudinem auctus.

Aspera arteria ad divaricationem in vas quoddam magnum & validum, quod labyrinthum vocamus, definit, underami duo quæ pulmones ingrediuntur, exeunt.

Appendices duas ad intestina aliarum avium more non habet, sed unam duntaxat brevem & obtusam [in una tamen hujus generis ave duas appendices observavimus.] Larynx supremo furculæ angulo transverso ligamento adnectitur, & deinde sursum ad Labyrinthum ascendit. Pisces prædatur. Ab hoc non differt, ut mihi videtur, Albellus aquaticus Aldrovandi, nam & icon & notæ omnes adscriptæ conveniunt. Cirri duntaxat non meminit. Fortè avis erat junior.

Mergus Glacialis.

Insignis est & in hac specie sexuum differentia, unde mare & fœminam pro diversis speciebus exhibuerunt & descripserunt Ornithologi. Fœmina sub titulo *Mergi glacialis* Gesnero describitur.

Fœminæ caput totum & genæ ruffæ : gula albet. In summo pectore supra prolobum coloris obscurioris & subfusci velut torquis quidam cernitur. Crista nulla. Supina pars tota alis exceptis ex cinereo fusca : in reliquis cum mare fatis convenit.

Cystis fellea magna ; testes oblongi : intestina multoties convoluta. Ventriculus laxior quàm in granivore & minùs musculosus, pisciculis repletus.

CAP. III.

CAP. III.

*Mergus Rheni Gesnero Aldrov. t. 3. p. 275.**Ex Aldrovando.*

ANati magnitudine par est, & anatiformis maximè inter Mergos. Corpus huic undique albo & atro colore distinctum. Rostrum ut & pars circa oculos nigrum est. In occipitio maculae utrinque atræ. Reliquum caput partim atrum, partim fuscum aut cinereum. Prona colli & pectoris pars cum ventre candidi coloris sunt, sed qui passim cinereis punctis aut maculis distinguatur, quæ quidem inferiore ventris & laterum parte cymatili ductu delectant intuentem. Crura circa anum ventrem prominent. Pedes digitique fusci, membranae internæ sunt nigræ. Cauda nigra: Alæ dorsumque totum nigris & candidis aliquot spatiis vicissim distinguuntur.

Sunt qui Nonnam (i.e. monialem) albam appellant.

Suspicio ego & hanc quoque speciem eandem esse Albello nostro. Sola obstat magnitudo & cirri carentia. Fortè Gesnerus ex aliorum relatu, vel imaginis pictæ intuitu eam descripsit. Certè *Leonardus Balsner* auceps & piscator Argentinensis diligens & industrius, qui aves omnes Rhenum frequentantes sedulo observavit, conquisivit & delineari fecit, non aliam hujus generis avem præter Albellum nobis descriptum exhibet, quam nonnæ albæ titulo insignivit.

CAP. IV.

Mergus cirratus fuscus; Venetiis Serula. Anas, ut puto longirostra Gesneri. Aldrov. tom. 3. p. 281.

Venetiis frequentissima est hæc avis: Magnitudine ad Anatem proximè accedit. Totum caput & summa pars colli fulva, vertex tamen obscurior seu nigricans. Cirrum seu cristam habet in vertice oblongam retrorsum dependentem. Dorsum fuscum aut obscurè admodum cinereum. Gula per sesquidigiti spatium albet, inferius albo, nigro & ruffo variatur. Venter totus albet. Rostrum ab apice ad angulos oris tres digitos longum, tenue, teretiufculum: inferior mandibula tota rubra in extremo maculam habet ovalem cineream: superior superne fusca cum aliqua viroris mixtura, ad margines rubra, extremo adunca, maculâ ovali minus albâ notata: Utraque utrinque per margines dentata denticulis serræ in modum dispositis, introrsum vergentibus.

Alæ breves admodum & exiguæ pro avis mole, pennis remigibus 25 aut 26 instructæ. Ex his extimæ decem nigræ, undecima apice albet, & tres proximæ ordine adhuc latius: sequentes deinde sex superiore medietate niveæ: reliquæ albæ quidem sunt, verum margines extremos nigros obtinent, alæ ab uno latere tantum, alæ ab utroque. Tegetes primi ordinis qui remigibus albis incumbunt & ipsæ mediam partem albæ. Superius versùs alæ basin magna est macula alba, ab ala notha incipiens. Quæ alam subtus vestiant, & ala notha inferior albet: at fuscescunt quæ primis remigibus subjacent. Cauda breviuscula 18 pennis constat. Crura brevia sunt; pedes rubri seu intense crocci. Trachæ ad divaricationem ampulla quem labyrinthum diximus appenditur, & præterea arteria ipsa superius in ventrem dilatatur.

Avis hæc præcedenti magnitudine multum cedit, dimidia propè parte minor: differt etiam colore, cristâ, macula albâ sub ala notha, aliisque accidentibus. Suspiciamus autem descriptam foeminam fuisse, quamvis mas nobis nondum conspectus est: nisi fortè is sit cujus pellem siccatam vidimus in ædibus D. G. Forster. Hujus generis avem ab hac fortè specie diversam D. *Willughby* vidit & descripsit Venetiis sub nomine *Cokall*: nam primò magnitudine ei cedebat. 2. Labyrinthum nullum habuit.

Hujus quoque generis avium quatuor vel quinque species ex Germani cujusdam descriptione exhibet Gesnerus, quorum descriptiones adeo breves & obscuræ sunt, ut nobis non constat quas aves Autor intelligat.

SECTIO TERTIA.

MEMBRUM II.

AVES PALMIPEDES TETRADACTYLÆ DIGITO
POSTICO SOLUTO.

TITULUS III.

*Rostrum angusto, acuto, in extremo non adunco, brachypterae
& urinatrices, COLYMBI dictae.*

CAP. I.

De Colymbis in genere.

Colymbi Rostra habent angusta, recta, acuta; Capita parva: alas quoque parvas. Pedes retrorsum sitos juxta caudam, ad velocius natandum, & expeditius urinandum. Crura lata & plana seu compressa, quae nota ab omnibus aliis avium generibus distinguuntur. Ungues latos, humanis similes. Adeo ut cum Plato irrifus, Colymborum duo sunt genera. Primum est eorum quibus digiti pedum divisi & ad latera pinnati, cauda nulla. Secundum est Palmipedum & caudatorum; qui ad Aves trydactylas nobis dictas proximè accedunt. Colymbi autem omnes merito dictae sunt, quia plurimum urinantur ac multum diùque sub aquis versantur.

CAP. II.

COLYMBI FISSIPEDES CAUDA CARENTES.

§ I.

Colymbus major Aldrov. *Venetis* Fisanelle. The greater Loon or Arsfoot-diver.

Libram unam 16 unciarum pendet. Longitudo ei à Rostrum ad pedes ultimos 23 digitorum. Alarum extensarum latitudo 23 $\frac{1}{2}$. Rostrum ab apice ad angulos oris binum digitorum. Plumulae corpus undique vestientes tenues, molles, densae & confertae. Caput & collum fuscum; Dorsum nigrius; Latera & infimus venter fusca. Pectus argenteum. Cauda prorsus caret, ut minor. Pennae alarum Remiges circiter 30. quarum extimae duodecim nigrae; 13^a apex albet, & sequentium adhuc ordine magis magisque ad 20^{am} usque. Quatuor sequentes totae albae; 25^{am} versus apicem fuscescit & in 26^a albedo desinit. Minores ordines subtus albae.

Rostrum nigrum, ad latera compressum, circa angulos oris & mandibula inferiore flavescit. Lingua longa, parum bifida. Oculorum irides cinerascunt cum aliqua ruboris mixtura. Ungues lati, humanis similes, ex una parte nigri ex altera albo-carulei. Extimus digitus longissimus. Crura lata, compressa, posterius duplici asperitatum ordine ferrata. Pedes divaricati & ultra caudam extensi. Digiti lati membranis utrinque appensis aucti, non tamen connexi.

Labyrinthus in aspera arteria nullus. Cystis fellea magna: Ventriculus grandis, rotundus ferè, intus herbas marinas & piscium ossicula continebat.

Alii Venetiis *Compitam* vocabant, quia sci. cum (ut vulgo persuasum est) singulis diebus unicam tantum horam extra aquas maneat, nescio quae cautiones tunc complentur.

§. II.

§. II.

Colymbus major cristatus Aldrov. lib. 19. cap. 52.

Ex Aldrovand.

Rostri utraque mandibula, quæ capiti conjungitur, croceo colore tingitur. Caput in vertice nigrum, inferius cinereum, qui colores propè oculorum, qui flavi sunt, finem conjunguntur. Ab occipite demittuntur cirri nigri. Cervix quoque nigra: quod reliquum est in collo inter ferrugineum & roseum ambigit. Pectus ventèrque ex cinereo albicant: dorsum & alæ nigrae sunt, sed harum coltæ & extremitates albicant. Cauda prorsus nulla: uropygium ex cinereo nigricat. Crurum, pedum & unguium eadem constitutio quæ in priorè

§. III.

De Lepore aqneo, seu Colymbo cristato Mexicano, eodem fortè præcedenti.

E Nierembergjo.

Genus ejus anatis, quam Colymbum Aristoteles, Gaza verò urinatricem vocat, *acitli* seu aquatilem leporem consueverunt vocare Mexicenses. Hæc cum descriptâ delineatâque à quibusdam recentiorum eadem prorsus esset, nisi caput longè majori insigniretur cristâ, atrâque; venter colore argenteo splenderet, & collum infernè niveo, supernè verò è nigro vergente in fuscum. Lacubus innatus, ac juxta eos perpetuò versatur: nam neque volandi potis est, neque per terram commodè incedendi; femoribus ita reliquo corpori connexis atque coalitis, ut natatui non incessui queant inservire. Piscibus quos involat vescitur, indèque victitat. Prolem in junctis atque arundinetis educat, nec anatum nostratium vulgarem vincit magnitudinem. Masculus aliquanto longior est corpore, collo ac cristâ ampliori. Rostrum fœminæ brevius est, nigrum, & utrinque juxta oculos plumis fulvis tectum, cùm masculis candentibus tegatur.

Hæc est avis illa, quam Indi fabulantur ventos evocare, ubi se peti ab aucupibus sentit: quibus flantibus turbatisque undis evertantur monoxyla, illamque insequentes submergantur, si quinque prius sagittis excussis arcu non contingat attingatque trucidari. In ejus dissecatæ corde reperiri gemmam arbitrantur ad multa utilissimam, & maximo habitam in pretio, nec alii quàm Deo consecrandam. Verùm hæc nugæ sunt, & mendacia ab horum hominum profecta, credulitate. Insuavi parùmque salubri, velut & alix aves palustres, nutrimento constat, atque ideo à nullo sagacioris palati in cibos admittenda.

Inter Colymbum hunc & præcedentem nostratam adeò exigua est differentia, ut eundem esse vix dubitem.

§. IV.

Colymbus seu Podiceps cinereus D. Brown.

Avis hæc à vulgari Colymbo tam cristato quàm non cristato differt colore corporis cinereo, estque apud nos rarior multo. Icon transmissa plumas in vertice extantes exhibet, cristam æmulantes.

§. V.

Colymbus major cristatus & cornutus.

Præcedenti magnitudine aliquanto minor est, sed rostro crassiori & longiori, ad ferrugineum accedente. Cristatus cornutusque est, plumis circa verticem & collum supernum eminentibus, superius nigris, ad latera ruffis. Mentum & spatium circa oculos album, cui ruffus color conterminus. Collum non adeò ut in superiore longum. Cervix partim subnigra, partim etiam nonnihil ruffi præ se fert. Pectus & venter eodem ferè sunt colore quo macula quam oculos ambire diximus, nimirum albo cum admixto ruffo. In Dorso aliquot plumulæ lanuginosæ cineræ & subruffæ nigricantibus permiscentur. Alæ quàm in superiori proportione longiores, costis &

K k

omnibus

omnibus ferè Remigibus pennis subcandidis, cætera coloris fumidi. [In ave nobis visa Alæ fusæ fuere, verùm Remiges minores albæ, ut & minimæ in costa seu basi alæ plumulæ] Crura non tam ut in priori retrorsum situantur. Hæc Aldrovandus.

Avis hujus in agro Eboracensi occise pellem suffultam ad nos transmisit *D. Jessop.*

§. VI.

Colymbus sive Podiceps minor. Anglicè A Didapper, or Dipper, or Dob-chick, or Douker: Also a small Loon or Ars-foot.

Corporis figurâ Querquedula similis est, ferè tertiâ parte minor, pondere sex unciam; longitudine à summo rostro ad extremos ungues 10 $\frac{1}{2}$ digitorum. Latitudine alis expansis 16. Rostrum ab apice ad angulos oris digitale, rectum, acutum, turdino ferè simile, ad caput crassius, versùs apicem sensim tenuatur. Superior mandibula nigricat, apice extremo & lateribus exceptis, quæ albicant aut pallidè flavent; ut & tota inferior mandibula. Lingua longa, acuta ad modum Rostri, bifida. Nares à plumagine aliquantulum remotæ. Oculi magni, iridibus avellaneis. Densâ & molli plumagine seu lanugine vestitur, pronâ præsertim parte. Color ei in Dorso fuscus aut subniger, in ventre albidus aut potiùs argenteus. Mentum album. Caput & collum ventre obscuriora, dorso minùs obscura. Gula & colli latera nonnihil rufescunt: infimus venter sordidior & obsoletè fuscus. Femora nonnihil ruffi admixtum habent. Collum tenue, vix palmum longum, quo erecto quamprimum emerferit circumspicit, & mirâ celeritate se statim in aquas iterum demergit. Alæ parvæ, concavæ. Remiges pennæ circiter 26. Extimæ 12 coloris murini seu ex nigro fusæ; interiores ad 23ra variæ, pinnulæ scilicet ad scapum exteriores fusæ, interiores albæ, in corpori vicinioribus latius, in remotioribus angustius. Minores seu secundarii pennarum ordines superiùs nigri, inferiùs albi. Caudâ prorsus caret, sed glandulis uropygii donatur, minoribus tamen, è quibus plumarum fasciculus exoritur, ut in aliis avibus. Crura in extremo corpore sita sunt, ad natandum potiùs quàm ad ambulandum comparata; (itâ ut hæc avis nisi erecto corpore omnino incedere nequeat,) extrorsum flexa, compressa, sordidè virentia. Posteriùs duplici ordine asperitatum pectinatim insertarum donatur. Pedum plantæ nigricant. Pedes autem in tres digitos latos, utrinque membranarum appendis auctos dividuntur: unguibus tenuibus latis obtusis & humanis similibus. Ad primos tamen à divaricatione articulos digiti membranarum conjunguntur. Habet & posticum digitum parvum, utrinque pariter pinnatum. Appendices duæ mediocris longitudinis. Labyrinthus in trachea nullus. Ventriculus membranaceus. Femora valida, musculosa, quorum ope celerrimè natat, & vel fundum, vel superficiem aquæ petit. Ex partium constitutione multò facilis sub aquis quam vel in earum superficie, vel super terram movetur. Ægrè ab aquis se levat, sed quando in aere est volatum diu continuare potest. Ventriculus dissectus gramine & herbis repletus erat. Bellonius eam piscibus libentissimè vesci scribit. Assatus odorem expirat gravem.

Tum Gesnerus tum Aldrovandus duas Colymbi minoris species describunt; verùm adeò parùm inter se differunt, ut atate potiùs aut sexu quàm specie diversas esse existimem.

CAP. II.

COLYMBI PALMIPEDES, ET CAUDATI.

§. I.

Colymbus maximus caudatus. *Mergus maximus Farrensis sive Arcticus Clusii.* The greatest Diver or Loon.

Avis est sui generis & velut media inter Palmipedes cum quatuor anticis & cum tribus. Magnitudine Anatem domesticum superat, & ad Anserem proximè accedit. Figura corporis longiuscula; cauda rotunda; caput parvum. Superior & capiti proxima colli pars plumis adeò densè stipatis amicitur, ut ipso etiam capite grandius videatur.

Color

Color in supina parte, collo v. g. scapulis, dorso toto & alarum vestitricibus, fuscus seu obscure cinereus, maculis albis in collo rarioribus, in dorso crebrioribus punctatus. Singulae scilicet plumulae duabus maculis seu lineolis albis prope apicem hinc inde notantur. Maculae albae in alarum vestitricibus & scapularum longioribus pennis majores, in medio dorso minores. Guttur & collum pronum canescunt. Collum inferius, pectus & venter alba. [D. Willughby ductum transversum nigricantem per anum observavit.] In ave circa insulam *Jarsey* occisa caput nigrum fuit, itemque collum, in cujus medio torques albus latitudine digitali aut sciscunciali maculis seu punctulis albis crebris constans. Remiges pennas in duobus extremis alarum singularem internodiis 30 numeravimus, sunt tamen breves, nigrae omnes seu obscure fuscae. Caudam habet brevissimam Anatinae figuram, 20 minimum pennis compositam. Rostrum rectum, acutum, *Lomvia* simile, tres fere digitos longum. Mandibula superior nigricat aut livet, ad ipsas usque nares plumagine tecta, sursum nonnihil reflexa; inferior albicat. Nares cuticula superne dependente per medium dividuntur. Palmipes est & digitos habet anticos longissimos, inprimis extimum. Posticus brevissimus est & minimus. Crura mediae longitudinis, sed compressa admodum & lata velut remorum palmuli, exteriore superficie fusca seu nigra, interiore livida seu pallide caerulea. Ungues lati & humanis similes. Crura in hac ave sita sunt in eodem fere cum dorso plano & caudae proxima, ut nullo modo incedere posse videatur nisi in caudam perpendiculariter erecta. Labyrinthus in aspera arteria nullus. Hepar in duos divisum lobos cystin felleam obtinet. Supra ventriculum oesophagus in quandam veluti ingluviem dilatatur, cujus interior superficies papillaribus glandulis duriusculis granulata est. Gula ingens, laxa & dilatabilis: intestina larga praecipue versus ventriculum. Ventriculus autem magis musculosus quam in granivorus.

In fluvio *Tame* Agri Warwicensis occisa fuit haec avis. Ego [J. R.] quater eam vidi. 1. Venetiis. 2. In agro Eboracensi apud *D. Hewley* M. D. occisam prope *Caewood*. 3. In repositoio Societatis Regiae Londini. 4. Apud *D. Darley*, circa *Jarfeiam* insulam captam. Differunt nonnihil inter se coloribus. Aliae etenim torquatae sunt, Dorso, collo, capite nigrioribus, & lineolis albis pictis: Aliae torque carent, supina corporis parte ad cinereum magis accedunt, & punctis albis non autem lineolis distinguuntur. Fortè haec foeminae sunt, illae mares.

Quem *Clusius* descripsit, anserem domestico major erat, aut certè magnitudine illi aequalis; nam à collo quàm pectori jungitur usque ad orrhopygium 2 pedes longus erat: Corporis ambitus duum pedum longitudinem superabat. Alae 14 uncias longae. Cauda vix 3 unciarum. Rostrum 4 unciarum magnitudinem superabat. Collum fere 8 uncias longum: ejus ambitus paulò major. Caput breve, 3 uncias latum. Lingua penè tres uncias longa. Crura paulò longiora tribus unciis. Pedes 4 uncias lati. Ejus quem *D. Willughby* Venetiis descripsit mensurae erant hujusmodi. Pondus 36 unciarum. Longitudo à summo Rostro ad extremos ungues 31 digitorum, ad ultimam caudam 28. Rostrum ab apice ad angulos oris 2½ digit. Cauda 2 digitos longa. Pedis os secundum 4½ digit. tertium 2½ dig. Digitus extimus longissimus, trium viz. digitorum & dimidii. Lingua longa, acuta, non procul à fundo arcolum habet transversam asperitatum, infra quam latera utrinque denticulata hac figuram. In palato 5 asperitatum ordines, ex utraque fissurae parte. Appendices seu intestina caeca 3½ digitos longa. Ex his constat avem à *Clusio* descriptam majorem fuisse nostram. Verùm *Clusiana* fortè mas fuerit, nostra foemina. Nam quas vidi apud *D. Hewley* & *D. Darley* nihilo minores erant *Clusiana* ab *Hoiero* missa. Mas quoque à foemina colore differt, ut superius diximus. Quòd verò *Hoierus* scribit, eas volare non posse omnino falsum est, nam quamvis in Anglia nunquam nidificent, huc tamen asperitate humentum compulsae interdum advolant; unde constat eos quàm longissimos volatus facere.

§. II.

Colymbus Arcticus Lumme dictus Wormi.

E Wormio.

Norvegis & Islandis frequens est, (alibi paucis cognita) qui sua lingua *Lumme* vocant. Ejus meminit *Carolus Clusius* in *Auctario* pag. 367. Avis elegans, Anatidis magnitudine, rostro nigro & acuto, unciarum duarum longitudine. Caput & collum pennis teguntur cinereis, in apicem acutum desinentibus, ac si cucullam monachali tegeretur. Dorsum & alae nigrae, maculis quadratis albis conspersae, quae tamen

K k 2

major

maiores sunt in dorso quàm alis. Sub collo quadrata est macula nigra, oblonga scuti instar, unciarum quinque longitudine, latitudine duarum, undique variegatis ex albis & nigris plumis instar zonæ cincta. Venter totus & alarum partes inferiores candidant. Crura juxta anum porriguntur, non tam incessui quàm natationi apta, plana & lata, non autem gracilia: digiti cujusque pedis tres, nigri, ejusdem coloris membranâ juncti, unguibus acutis & aduncis. Femora etiam in ventre reconduntur. E Mergorum vel potius Colymborum genere est, diu enim urinando spiritum continere potest, & eâ nulla alia perniciosè se submergit, quod experiuntur qui sclopētis eam petunt. Visâ enim pulveris pyrii flammâ, aquis se condit antequam globus eò pervenire possit. Nidum propè aquas itâ struit, ut cum necessitas flagitat in eas se celeriter præcipitare possit. Sed nidum repetitura, infixio terræ rostro se suspendit, donec corpus sublevaverit & petatum obtinuerit nidum. Ubi imbres largiores imminere, peculiari naturâ instinctu, perterritus, pullis & nido suo ab inundatione metuens, querulo sono aerem verberat: è contra cum cœli serenitatem & clementiam præfagierit, latis acclamationibus & alio gratiore sono pullis applaudit. Ova singulis annis terna vel quaterna ponit, magnitudine anserinis paria, coloris præfina & maculata. Statis anni temporibus in loca calidiora migrare dicunt, nec ante adultum ver redire; unde ominosum putant, si quis redeuntis sonum jejunos primùm percipiat. Norvegi nefas putant avem hanc interficere aut turbare, quam sanctam existimant.

Retibus involutam inviti quandoque capiunt; quandoque sclopētis petunt. Islandi, quia eam comedunt, vel laqueo capiunt, vel lineâ piscatoriâ. Binos ad nidi aditum humi designant palos, à quibus suspensum itâ aptant laqueum, ut nidum petitura caput ei inserat. Vel stagnum in quo versatur, angustiore sui parte, piscatoriâ transmittunt lineâ, ita ut ejus extremitates quisque ad stagni latus teneat, ac aquæ superficiem eâ stringat, donec insidias metuens Avis fundum petat. Locum hinc ubi rursus emerfuram ex circulis in aqua factis notantes, eò laqueum lineæ adhærentem dirigunt, ut jam emergens ei collum indat, atque sic capiatur.

Exuvia ejus & capiti & pectori à frigore muniendo deputantur, Cygneis namque præferuntur. Hanc avem depinxit Besslerus in Gazophylacio, hoc titulo, singularis Hirundinis aquaticæ exoticæ species. Sed cum Hirundine nihil fermè habet commune.

§. III.

Colymbus maximus Gesneri. Ein grosse Zee-fluder.

E Gesnero & Baltnero.

IN Acronio lacu avem quandam nunc dictis congenerem sed Anserem majorem (inquit Gesnerus) rarè capi audio, *Fluder* appellatam ab inepto ejus per aquæ superficiem motu, cum neque volare possit rectè, neque ingredi commodè, nisi simul pedibus alisque nitatur, ut ceteri etiam Colymbi, propter crura retrorsum versa. Rostrium ei oblongum esse, acutum. Vocem altam sui cujusdam generis. Urinari quàm profundissimè itâ ut orgyiarum 20 spatium quandoque sub aqua capiatur, reti videlicet aut mucrone ferreo cui infixus piscis fuerit. Singulas duabus drachmis & dimidia ferè Argenti venire.

Eandem hanc avem depinxit & descripsit Leonardus *Baltner* Auceps & piscator Argentinensis, his verbis. Magnitudine Anserem æquat. Longitudo ab apice Rostri ad extremos digitos 1 $\frac{1}{2}$; ulnæ Argentinensî par. Rostrium ab apice ad oculos 5 pollices longum: Pedes ab unguibus ad plumas, quatenus sci. nudi sunt, decem pollices. Spatium alarum extensarum 2 $\frac{1}{2}$; ulnarum. Pendet antequam deplumatur 5 libras. Intestina unâ cum oesophago 3 $\frac{1}{2}$; ulnas longa. Ventriculus parvus. Piscibus vicitat. Rostrium acutum. Pedes lati, digitis membranâ intercedentibus connexis. Prona corporis pars alba, supina cinerea & nigra. Cauda tres digitos longa. Quàm longissimè sub aquis urinatur ad glandis è bombardâ minore excusli jactum, antequam emergat denuo. Caro ejus in cibis commendatur, èstque saporis non injucundi.

Avem hanc si à superius descriptâ diversâ sit, mihi hætenus ignotam fateor. D. Johnson avem hujus generis maculis in dorso nullis, sibi visam scripsit, verùm à prima non specie sed accidentaliter duntaxat diversam putat.

§. IV.

§. IV.

Mergulus melanoleucos rostro acuto brevi D. Brown.

Hujus iconem pictam nobis communicavit insignissimus vir, D. Thomas Brown Eques auratus & medicus Norwicensis. Rostro est brevi, modicè inflexo & Gallinularum amulo. Vertex, dorsum, alæ, & supina pars tota, præter lineam transversam in alis albam, nigricant. Mentum, gula, pectus ad medium usque ventrem alba: Uropygii quoque latera alba. Cauda brevis. Crura fordidè viridia: Digiti pedum antici membranis continui. Posticum digitum pictura non exhibet.

SECTIO TERTIA.

MEMBRUM II.

AVES PALMIPEDES TETRADACTYLÆ DIGITO
POSTICO SOLUTO.

TITULUS IV.

Rostro angusto, in extremo non adunco, macropterae & volaticæ, LARI dictæ.

CAP. I.

De Laris in genere.

Larorum omne fermè genus Palmipes est, Rostro oblongo, angusto, acuto, ac parumper in extremo recurvo; naribus oblongis; alis longis & validis, cruribus breviusculis; pedibus parvis, nec enim multum natant. Corpore levissimo, multis & densis plumis induto; multà circa pellem pinguedine, clamosum, volax, famelicum & piscivorum.

Hos in duo genera dispecimus. Primum est *Majorum*, qui caudam obtinent æquæ longitudinis pennis compositam, & tuberculum seu prominentiam angularem in inferiore Rostri mandibula, ad eam roborandam quò fortiùs & firmiùs pisces retineant. Secundum *Minorum*, quibus cauda forcipata, tuberculum in Rostro nullum. Utrumque genus subdividi potest in *varios ex cinereo & albo*; ac *fuscos* seu *griseos*.

CAP. II.

LARI MAJORES CAUDA ÆQUALI.

Et primo Varii ex cinereo & albo.

§. I.

Larus maximus ex albo & nigro seu cæruleo nigricante varius, an Skua Hoieri? The great black and white Gull.

Avem hanc Larorum omnium quos hætenus vidimus longè maximum Cestriæ nacti descripsimus Anno 1671. Quatuor libras & 12 insuper uncias pendebat. Longitudine à summo rostro ad extremam caudam digitorum erat 26; latitudine ab extremo ad extremum alarum extensarum 67. Rostrium ei luteum, ad latera compressum, tres plus digitos longum, extremo nonnihil aduncum, & quod ad figuram attinet

attinet quale hujus generis reliquis. Mandibula inferior versùs apicem in angulum infernè extuberat, ubi maculà utrinque duplici, inferiore rubrà, superiore nigrà inficitur. Palpebrarum margines seu tarfi circumcirca crocei. Caput grande, vertex planus. Caput, collum, pectus, venter, cauda alba. Medium dorsum & alæ præter apices remigum nigricant. Remiges pennæ in utraque ala circiter 34, nigræ, apicibus albis. Cauda semipedem longa, 12 pennis niveis constat. Crura pedesque alba; unguis nigri. Digitum posticum parvum obtinet. Rictus oris amplus: Lingua oblonga: Oesophagus largus. Pisces prædatur. Nos è dissecti ventriculo integrum passerem exemimus. Hepar magnum in duos divisum lobos, vesiculâ felleâ ei adharente: Appendices breves & exiguæ: Ventriculus musculosus: Lien oblongus.

In alia hujus generis ave (juniore ut puto) tum caput supernum tum cervix varia fuere ex albo & nigro: Dorsum & alæ dilutiores quàm in descripta. Hanc eandem avem esse putamus quam Clusius *Exot. lib. 5. cap. 9.* describit sub titulo *Lari ingentis marini*, quamvis ille historiam ejus ex sola pictura concinnavit.

§. II.

Larus cinereus maximus, The Herring-gull.

Magnitudine ad Anatem domesticum accedit: à summo rostro ad ultimos pedes 24 vel 25 digitos longus, ad extremam caudam 22 vel 23: latus inter extrema alarum expansarum 50 aut etiam 55 digitos. Pondus in variis avibus varium; alia enim 26 tantum uncias pendebat, alia 30, alia etiam 34. Rostrum flavum, duos digitos longum, angustum ut in aliis. Mandibula superior nonnihil in extremo adunca, modicè incurva: inferior non ut in aliis avibus recta, sed margine superiore convexa seu arcuata, inferiùs processu quodam seu prominentiâ angulari extuberat, ad cujus latera litura ampla rubra aut miniacea. Oculorum irides pulchrè flavent: Palpebrarum tarfi seu circuli extremi in aliis lutei, in aliis (fortè hi mares sunt) miniacei. Pedes in aliis lutei, supra articulos genuum vulgò creditos aliquousque implumes, in aliis albi aut pallidè carnei. Digitus posticus exiguus: Ungues nigri, medii interior margo acutus. Caput, collum, uropygium, cauda, totaque insuper prona facies alba. Dorsum, alarum tegetes & redtrices etiam exceptis quinque extimis obscurè cinereæ. Extimæ duæ remiges propè apicem maculâ albâ insigniuntur, extima majore, interior minore; ipsi tamen utriusque apices nigri. Quintæ & sextæ apices fusci, reliquum pennæ cinereum: Aliarum omnium apices albi. Verùm colores hi in diversis avibus naturâ ludente variant; in univèrsam tamen Remiges pennæ maxime in omnibus ex albo, nigro & cinereo diversicolores sunt. Cauda 5 circiter digitos longa, non forcipata, 12 aquæ longitudinis pennis componitur. Alæ complicatæ ultra caudam extremam protenduntur, sèquè invicem decussant. Ingluvies ei magna; ventriculus musculosus; intus ossa piscium. Aiunt eum harengos prædari, unde nomen *Herring-gull*. Ova parit Gallinaceis paria, altera extremitate acutiore, albida, maculis majusculis nigricantibus rarioribus picta.

Pullis Dorsum & caput cinerea cum maculis nigris; Rostrum nigrum extremitate alba.

Hæc species quamvis apud nos frequentissima sit, nondum quod sciam descripta extat.

§. III.

Larus cinereus minor. The common Sea-Mall.

Quam descripsi fœmina erat; integram autem libram 16 unciarum pendebat: longa à summo rostro ad imos pedes 15; digitos, ad ultimam caudam 16; Alarum in contrarium extensarum termini 41 digitorum intervallo distabant. Laro majore ab Aldrovando descripto aliquanto minor est; præcedenti [*Herring-gull*] similis sed longè minor. Rostrum quale in reliquis hujus generis angustum, acutum, coloris exalbidi, versus extremum lutescentis. Eminentia illa angularis sub inferiore mandibula modica & vix conspicua. Mandibula superior nonnihil incurva. Lingua bifida: Nares oblongæ: Oculi grandes membranis nictitantibus donantur: irides pallidè avellanæ. Aures mediocres. Pedes pallidè virides; unguis nigri. Medii digiti unguis ex parte interiore acutus: Posticus admodum exiguus, ungue tamen munitus. Membranæ digitos connectentes ad unguis usque extenduntur. Caput & superior pars

pars colli fuscis maculis nubila, inferior ad imum usque alba. Dorsum ad caudæ tegetes usque cinereum, tegetes autem ipsæ alben. Gula totaque prona facies nive candidior. Cauda quoque tota immaculati alboris. Scapulæ & alarum vestitricæ supernæ cineræ; quæ alas subtus vestiunt albæ.

Remiges in utraque ala pennæ circiter 30 sunt, quarum prima ad apicem in interioribus pinnulis maculam habet nigram, lineâ nigrâ in exteriori margine angustâ & vix apparente: succedit spatium album duos digitos latum; reliquo pennæ ad fundum usque nigro. Remigis secundæ apex albet; succedit deinde area transversâ nigra, semunciam lata: tum alia alba latitudine digitali, reliquo pennæ ad fundum ferè nigro; fundus autem ipse cinerascit. Tertiæ Remigis itidem apex albet; ab apice superior pennæ medietas nigra, inferior cinerea. Tribus sequentibus apices albi, pars nigra continuè brevior seu angustior est, donec in sexta vix quartam digiti partem lata sit. Reliquæ omnes cineræ, apicibus albis. Cauda $6\frac{1}{2}$ digitos longa, non forcipata, 12 pennis composita.

Hepar magnum, bifidum; fel flavescens: Pancreas grande. Ventriculi muscoli minùs crassi & robusti: intus gramen & scarabei. Gregaria est avis, inque pratis & circa lacuum ripas versatur. Quam descripsimus ad ripas lacûs Balensis in plaga Cambriæ Merionitide vulgo *Pimble-mear* dicto, quem perfluit Dea fluvius, occidimus.

A Laro cinereo maximo differt, 1. Quòd minor sit. 2. Quòd cauda tota alba. A Laro cinereo Bellonii, quòd 1. Major sit: 2. Digitum posticum obtineat ungue armatum.

§. IV.

Larus major cinereus Leonardi Baltner. Ein grosse See-Meb.

Corpore toto cinereo obscuero est, [supina saltem parte] ut & caudâ & alarum remigibus minoribus, nam majores nigricant. Vertex seu summa pars capitis ex viridi obscuero nigricat, ni pictura fallat. Rostrum rectum, miniacum. Crura & pedes nigricant. Alæ longissimæ, complicatæ ultra caudam extremam protenduntur. Longitudo avis à mucrone rostri ad alarum finem ulnæ Argentinensi par aut major: Latitudo ab extremo ad extremum alarum expansarum duabus ulnis. Pes à plumis ad unguem, quatenus sci. nudus est, quadrantem ulnæ longus. Intestina: unius ulnæ longitudine æqualia: an fortè *Cephus Turneri* & *Gefneri* i. e. *Pewitta* nostras? Pedestamen *Pewittæ* rubræ sunt, & pars prona corporis tota nivea.

§. V.

Larus cinereus Bellonii: Tarrock Cornubiensibus.

Magnitudine Columbam domesticam seu vulgarem non excedit, nec figurâ corporis ab ea multum abludivit, nisi quòd caput crassius sit. Pondus 7 unciarum; Longitudo à Rostri cuspidè ad extremam caudam 16 ferè digitorum. Alæ in contrarium extensæ 36 digitorum mensuram implent. Cauda non forcipata, 5 ferè digitos longa, 12 pennis componitur. Pronæ partis totius color niveus. Quòd ad supinam attinet, caput & collum superius album, nisi quòd ad aures utrinque macula nigra. Inferiorem colli partem nigredo occupat. Dorsum medium & scapulæ cineræ. Cauda alba apicibus pennarum ad unum circiter digitum nigris: Extima tamen utrinque penna tota alba. Remiges alarum extimæ quatuor mediâ plus parte nigræ: duæ his immediatæ apices tantùm nigros obtinent, cetera albæ. Septima propè apicem maculam duntaxat nigram obtinet. Reliquæ omnes albæ. Uno verbo, costa seu superior anteriôrve alæ extensæ pars nigra est, qui color propè dorsum, amplum & latum ductum seu maculam efficit. Rostrum plus digitum longum, deorsum nonnihil inflexum seu arcuatum, præcipuè versus apicem qui acutus est, colore nigro. Mandibula inferior non procul ab apice in angulum infernè extuberat, ut in hujus generis aliis. Crura & pedes cinerei seu lividi: Ungues nigri. Digiti postici rudimentum quoddam potiùs quàm digitum obtinet, est enim tuberculum tantum carneum nullo ungue munitum. Crura etiam supra genua ad digiti ferè latitudinem plumis destituuntur.

Color hiatus oris & linguæ malo Assyrio similis est, ut observavit Bellonius. Ceterum cauda 5 digitos longa 12 pennis ferè æqualibus componitur. Remigum pennarum numerus 28 aut 29.

Avis hæc digiti postici carentiâ ab aliis sui generis omnibus nobis hætenus observatis facillè dignoscitur.

§. VI.

§. VI.

Larus cinereus Ornithologi Aldrov. p. 73. item cinereus tertius Aldrov. Cephbus Turnerii & Gesneri. The Pewit or Black-cap, called at Chester, The Sea-crow.

Magnitudine Columbam domesticam ferè æquat. Quem descripsimus decem uncias pendebat. longitudo à summo rostro ad extremam caudam 15 erat digitorum: Latitudo alis expansis 37. Rostrum sanguinei coloris, deorsum nonnihil inflexum, à cuspide ad angulos oris duos digitos longum. Palatum coloris miniacei. Oculorum irides avellaneæ. Palpebrarum tarsi rubri. Palpebras autem tam superiores quam inferiores albæ plumulæ versus occiput cingunt. Caput & gula ad medium ferè ex nigro cinerascunt. Medium dorsum cinereum. Collum, cauda, pectus, venter alba. Remigum in singulis alis pennarum numerus 29. Primæ apex & extremi limbi nigri, reliquum album. Proximarum ad decimam usque apices seu summitates nigrae, cum aliqua tamen diversitate in variis avibus: aliàs alæ cinereæ. Cauda tota nivea, duodecim pennis constat, quinque circiter digitorum longitudine, minimè forcipata. Alæ complicatæ ultra caudam extremam protenduntur. Pedes obscurè sanguinei. Posticus digitus parvus. Ungues exigui, nigri. Mares à foeminis externa facie parùm differunt. Propè *Gravesend* oppidum harum avium ingens copia fluvium Thamesin frequentat.

Hujus generis Cestriæ vidimus & descripsimus (ubi *the Sea-crow* dicitur) qui in nonnullis minoris momenti accidentibus à superius descripto differebat. Vertex scilicet seu caput summum duntaxat, non autem gula nigricat. Rectrices pennæ in utraque ala 28, quarum extrema margine exteriori & summo apice nigra est, tres ordine proximæ pinnulis exterioribus albescent, apicibus & marginibus interioribus nigris: tres adhuc frequentes apices obtinent nigros. Verùm pennæ tertia, quarta, quinta & in nonnullis etiam secunda summis apicibus maculam habent albam. Hujus etiam generis sunt quas Anglicè *Pewits* appellant, quæ ingenti numero Norburie Comitatus Staffordiensis quotannis nidificant & pariunt, in insula parva medio in stagno seu piscina in agris *D. Skrimflew*, triginta minimum milliaribus à mari remotâ. Ineunte Martio huc convolant: circa finem Aprilis nidificant. Ova pariunt tria, quatuor aut quinque, fordide viridia fuscis maculis picta, duos digitos longa, pondere scescunciali, altera extremitate obtusiore. Pullorum lanugo prima cinerea, maculis nigris varia. Adultiorum plumæ in dorso fusca. Pullos cum jam proximè adoleverint, quibus ea provincia à soli Domino mandata est, ab insula per medium stagnum in retia circa ripas ad id disposita compellunt. Captos carne & intestinis animalium saginant, saginatos 4 aut 5 denariis nostræ monetæ singulos divendunt. 1200 aut circiter pullos quotannis capiunt, unde quæstus uberrimus ad Dominum redit. Sub finem Julii omnes avolant.

Alii nonnulli harum avium vertices vere duntaxat & æstate nigrescere. Comachio mihi aliquando amicus quidam meus scripsit, inquit Aldrovandus, Martio mense pennas in capite nigrescere, eamque nigredinem trimestri spatio quo soboli incumbunt perdurare, reliquis novem mensibus candidas esse. Quod si verum sit (mihi enim non videtur verisimile) non mirum ex una & eadem specie ave diversis anni tempestatibus descripta duas trêse factas. Descriptionem Gesneri Laro suo cinereo in reliquis convenire, solo rostri & pedum colore differre scribit Aldrovandus. Sed rostri (inquit ille) & pedum color fortasse variaverit in avibus ejusdem specie; quod ego non facillè admiserim, nisi ætate aut sexu diversæ fuerint.

§. VII.

Larus albus major Bellonii, quem à superiore seu Pewitta non diversum esse opinamur.

Ex Aldrovando.

Minor, inquit, est cinereo aspectuque non injucundus, & corporis pulchritudine ad Columbam albam accedens, quanquam mole corporis hanc vincere videatur, cum alioqui pennis exutus longè minus carnis obtineat. Nivis instar candidus est, sub alis tamen aliquid habet cinerei. Oculi sunt grandiusculi, & nigro ambiuntur circulo. Propè aurium regiones utrinque macula est nigra. Alis optimè instructus est, nam caudam longitudine superant. Crura ac rostrum rubicunda, contra ac in cinereo. Rectà cruribus insistit, posteriora corporis magis elevata gestans, ità ut inferiora in arcum quasi curvari videantur. Rostrum est teres & acutum, alarumque extrema nigra.

Avis

Avis hæc in plerisque accedit ad *Pewittam* nostram proximè descriptam, verticis colore & maculis nigris ad aures differt. *Aldrovandus* Larum album minorem *Bellonii* *Ceppho Turneri* hoc est *Pewittæ* nostræ eundem facit; quem ego potiùs *Hirundinem* marinam crediderim, quia eum palustris & ripas fluminum frequentare scribit.

II. *Lari fusci & grisei majores.*

§. I.

Catarractes noster : Gannet ut puto *Cornubiensium*.

Hujus pellem suffultam ad nos misit *V. C. D. Gualterus Needham* M.D. qui eam in aula cujusdam Generosi suspensam invenit: Avem ipsam nec vivam hæcenus comminus vidimus, nec recens occisam nancisci potuimus. E maximis est hujus generis, anati domestico par, vel eo etiam major. Rostrum validius, majus, brevius quàm aliis *Laris*, nigrum, extremo aduncum, membranâ seu cute quadam ad nares usque tegi visum est, Accipitrum instar. Pedes nigri unguibus aduncis, validis, quales in nulla hæcenus Ave palmipede observavimus, armati. Color dorfi è ferrugineo cinereus, qualis ferè in *Buteonibus* cernitur: Venter & reliqua pars prona dilutior est. Remiges alarum majores nigricant: Cauda quoque nigricat, septem ferè digitos longa, 12 pennis composita; è quibus mediæ duæ reliquis nonnihil longiores. Fundi penarum tam caudæ quàm Remigum alarum alben. Rostrum longitudo ab apice ad angulos oris digitorum 2½. Prominentia angularis inferioris mandibulæ exigua & vix conspicua.

Notæ characteristicæ hujus speciei sunt, 1. Crassities & brevitæ Rostrum cum cute superioris mandibulæ basin obtegente. 2. Cauda unicolor nigra [quatenus sci. apparet] 3. Ungues adunci.

Gannetta *Cornubiensis* *Pilchardorum* greges perpetuò comitatur, iisque in aere circumvolitans superimminet. Adeò autem vehemens est in iis persequendis & ferendis, ut mihi *Aucupii* genere eam captant, *Pilchardo* scilicet asseri affixo, & in aquam aliquousque demerso. *Gannetta* enim in visam prædam tanto impetu ab alto se præcipitat, ut vel asserem rostro perforet, vel cranium sibi comminuat, adeoque ipsa in prædam *Aucupibus* cedit.

§. II.

Catarracta Aldrovandi.

Ex Aldrovando.

Accedit ad avem proximè descriptam. Accipitrem (inquit) *Palumbarium* exactè exprimit, [cui & noster tum magnitudine tum figurâ & supinæ partis colore bene respondet] ut vix discernas, pronè enim, ut hic, per alas & dorsum *Batico*, albo & luteo mixtis variegatur, supinè tota alba est, maculis *Baticis* distincta, ut *Pictura* ostendit. *Aristoteles* quoque Accipitre minorem esse scripsit, item gulam totam amplam habere ac latam, quæ postrema nota meæ avi quadrat optimè, licet aliòqui cæteri quoque *Lari* latam & amplam gulam habeant. Arbitror autem *Aristotelem* non ob magnitudinem tantum Accipitri assimilasse, sed ob macularum varietatem etiam, tum verò maximè, quòd ferè Accipitris more prædam rapiat; ad quam capiendam Rostrum prædita est longè pro portione corporis crasso ac robusto, acuto & supra non modicè adunco. Est autem pollicem crassum, coloris aterrimi. Collum etiam est longiusculum. Caput quàm *Laris* minus. Alæ longitudine caudæ extremitati respondent. Cauda palmum longa nigrescit. Coxæ ad crura usque plumis tectæ, contra ac in *Laris*, quibus propè crura nuda sunt. Tibiæ, pedes & membrana eos intersepiens coloris cinerei. Ungues nigri, adunci, parvi.

A nostra *Catarracta* præcipuè differt, 1. Corporis parvitate. 2. Unguium brevitate & exiguitate. Verùm his non obstantibus, fortasse idem fuerit. Nam *Aldrovandus* (ut puto) ex *picturæ* intuitu descriptionem suam concinnavit. *Pictores* autem plerumque minùs exacti sunt in coloribus imitandis, & in partibus delineandis.

Descriptio quoque in plerisque convenit *Laro* illi quem sub titulo *Wagel* *Cornubiensium* inferius dabimus.

§. III.

Wagell *Cornubiensum*, *Venetis* Martinazzo, *Amstelodami*, The Burgomaster of Groenland, *An Larus albo-cinereus torque cinereo* Aldrov? The great gray Gull.

Uncias 22 pendet; à Roſtri cuspide ad imos pedes 21 $\frac{1}{2}$ digitos extenſa, ad ultimam caudam 21. Latitudo ejus digitorum 53. Color tam in prona quàm in ſupina parte varius ex albido ſeu cinereo & fuſco; in prona tamen albidior. Colorem hunc noſtrates *Gray* vocant, qualis in Anate ſœmina aut potiùs Numerio ave cernitur. [*D. Willughby* tam fuſco colori quàm cinereo in alis & dorſo aliquid ferruginei admixtum ſcribit.] Pennæ dorſi & alarum veſtitrices media ſui parte fuſcæ, circum oras cinereæ. Quæ uropygio ſucceſcunt & caudæ incumbunt maximam partem albæ, maculis duntaxat fuſcis majoribus in medio pictæ. Mentum album; Remiges in utriusque ala 30, omnes nigræ. Minorum ordinum pennarum apices in aliis nigricant, in aliis cineraſcunt. Cauda 6 $\frac{1}{2}$ digitos longa, duodeno pennarum numero conſtat, quarum ſummi apices albenſ; deinde per ſpatium duorum digitorum area tranſverſa [ſeu faſciam ſeu annulum mavis dicere] nigra: pars inferior areolis tranſverſis albis & nigris alternis cum maculis nigris varia.

Roſtrum tres ferè digitos longum, totum nigrum. Mandibula ſuperior modicè inflexa & velut adunca: inferior inter angulum & apicem in tuberculum ſeu eminentiam quandam aſurgit. Nares longæ: Oculorum irides cinereæ: Collum breve. Caput grande, quod ſemper ad artus contrahit inter ſtandum & ambulandum, quod & alii *Lari* faciunt; colore cinereo albicante. Pedes albi, vel ex fuſco albicantes. Digitus poſticus parvus; Ungues nigri. Mediù digiti unguis ex parte interiore acutus eſt.

Hepar ingens, biſidum. Dextro lobo appenditur cyſtis fellea. Ventriculus magis muſculoſus quàm in carnivoris. Appendices inteſtinorum breves, exiguæ, turgidæ tamen & excrementis repletæ.

Cornubiensès nobis pro certo retulerunt, Avem hanc Hirundines marinos dictos alioſque Laros minores perſequi, exagitare & perterrefacere ſolere eo uſque, donec præ metu laxato Ani ſphinctere Alvi excrementa deſiciant; egeſta autem antequam in aquas decidant pernici volatu occupare & avidiſſimè devorare.

Huic ſimilis eſt ſi non eadem quam Aldrovandus *Larum albo-cinereum torque cinereo* appellat, & ſic deſcribit. Pectore & ventre eſt ex albo cinereis, uti quoque alarum ſuperiore parte. Capite admodum magno, quod cinereus quidam velut torquis ambit, qui tamen ad cervicem non pervenit, ſed ſupra verticem medium deſertur; deinde per cervicem & dorſum ex cinereo ad caruleum vergit. Plumæ quæ Remiges tegunt ex albo & cinereo miſto tinguntur. Remigum verò longiores nigræ ſunt, pollicis longitudine caudam excedentes. Cauda cinerea eſt, in fine nigra. Pedes, Roſtrum & oculi ruſſi, Roſtrum tamen in fine nigricat.

Larus albo-cinereus torque cinereo Aldrov.

§. IV.

Larus fuſcus ſive Hybernus, in agro Cantabrigienſi Cuddy-moddy.

Pondere ad 17 uncias accedit: Longitudine à ſummo roſtro ad extremam caudam extremòſve unguis dodrantes duos noſtræ meſuræ æquat ſuperatve. Alæ extenſæ 45 digitos obtinent. Gula ima ſive ingluviæ regio nonnihil fuſceſcit, aliàs prona facies tota alba eſt. Caput album, maculis fuſcis varium. Collum fuſceſcit. Medium dorſum cinereum eſt. Scapulares dorſo utrinque incumbentes pennæ fuſcis maculis variæ: Uropygium album. Cauda quinque plus digitos longa, 12 pennis componitur. Caudæ pennarum extremi apices albenſ. Succedit area nigra ſeſcunciam lata; reliquum caudæ album. Extima alæ penna remex colore fuſco obſcuro ſeu nigro imbuitur: Secunda interiùs cineraſcit: in ſequentibus nigror paulatim imminuitur, donec in 6ta & 7ma apicibus tantùm reliquus ſit. Ochtavæ omniumque ſequentium apices albenſ. Penna undecima tota cinerea eſt, in medio tamen ſcapo non procul mucrone obſcurior, in proximis duabus macula eſt fuſca: ſuccedentibus limbus etiam exterior nigricat: in 23ta nigror denuò evaneſcit, unde 24ta & 25ta totæ cinereæ ſunt. Ultimarum altera medietas nigra. Veſtitrices minores in ſupina alæ parte cinereo & nigro colore mixtis tinguntur, in prona albenſ.

Roſtrum

Rostrum duos plus digitos longum, à naribus ad extremum ex fusco albidum. Mandibula superior longior & incurva; inferior in angularem eminentiam subtus extuberrat, ut in hujus generis aliis. Lingua alba, bifida, ad rostri extremum extensa. Oculi membranis nictitantibus instruuntur, iridibus avellaneis. Aures magnæ. Pedes ex albo virescunt aut fuscescunt. Digitus posticus exiguus, parvo ungue armatus. Anticorum intimus minimus. Ungues nigri; medii autem unguis ex parte interiore acutus.

Intestina longa, in multas spiras convoluta, ventriculus musculosus; hepar bifidum: Cystis fellea ampla. Circa prata humida, paludes, fluvios, multas etiam milliaribus à mari remotos versatur.

Avis hæc in multis accedit ad Larum majorem Aldrovandi *Ornithol. lib. 19. cap. 4.* descriptum, iridum oculorum, rostri & pedum colore differt, cum in Aldrovandi ave rostrum & pedes lutescant.

Lari majoris descriptio apud Aldrovandum exactè respondet Avi illi quam Leon. Baltner auceps Argentinenfis sub titulo *Ein Winder-Meb* depinxit, quo circa descriptionem illam hinc subjungemus.

§. V.

Larus major Aldrovandi, Ein Winder-Meb, i. e. Larus hybernus Leon. Baltner.

Ex Aldrov.

A Rostri acie ad alarum finem duas ferè spithamas longa est, capite maximo ac crasso admodum, ex albo & cinereo variegato: pectore quoque amplo, eodem colore sed dilutiore, maximè versus ventrem inferiorem: Rostro crasso, lutescente, in extremo nigricante & insigniter acuto, in cuius superiore parte narium foramina sunt oblonga, rictu amplissimo. Oculorum pupilla nigra est, iris flava, vel auri instar splendida, quam niger ambit circulus, hunc albus, album denique cinereus. Alæ ex albo, cinereo & ad castanearum colorem tendente simul commixtis constant, ad Remiges pennas usque, quæ exterius fuscæ sunt aut subatræ, intus ferè cineræ, & caudam palmi longitudine excedunt: longiores autem spithamam superant. Cauda ipsa semidrantem & amplius longa est, cinerea tota, nisi quòd propè extremum finem pollicis crassioris spatio [pennæ] sunt nigrae. Coxæ cineræ ac propè crura pennis nudæ. Crura, tibiæque oblonga, exilia, ut levem avem decebant, lutea. Pedes & horum digiti interjectâ etiam membranâ lutei. Ungues nigri, breves & recurvi. Posterior digitus satis conspicuus, ungue etiam armatus.

§. VI.

Larus maritimus major griseus Ein grosse grau See-Meb. L. Baltner.

Longa erat à Rostri cuspide ad extremas alas Ulnam unam Argentinensem & ½: Lata alis extensis duas ulnas. Pedis longitudo à plumis ad ungues ½: ulnæ: intestinorum ½. Pondus vix unam libram implet. Rostrum & pedes brunnei [braunlecht] Pictura obscure purpureos representat. Corporis totius color griseus, [grau] An Waigel Cornubiensium?

§. VII.

Cephus Aldrovandi.

Ex Aldrovando.

Nihil habet similitudinis cum Laro quàm in Rostro & pedum & tibiæ formâ: in cæteris enim anatem potiùs refert. A Rostro ad caudæ extremum commensurata, sesquispithamam longa est, & quòd pennis abundet satis corpulenta videtur, cum tamen res aliter sese habeat. Rostrum mediocriter tam in longitudine quàm in crassitie, colore corneo, ad mandibularum latera ruffo, in extremo (quod aduncum est) nigro. Oculi exigui, ferè ruffi, albicante circulo ambiente. Caput (quod paulò minus est quàm in Laris) cum collo, pectore, ventre, coxis & uropygii initio, ex albis & fuscis intercurrente etiam colore Bortico & luteo maculis variegantur. Alæ nigrescunt pennis in fine lutescentibus. Caudæ pennæ majores etiam nigrescunt. Crura & tibiæ viridescunt. Pedes & membrana digitos interfecans fuscescunt.

Avis hæc nobis nondum innotuit, ideóque plura non habemus quæ de eo addamus. Quæ de Cephæo Veteres tradiderunt videlicet apud Aldrovandum. Cæterùm Turnerus avem illam quam Anglicè *Pewit* vocamus Cephæum veterum putat, ut Superiùs monuimus.

§. VIII.

Larus cinereus minor Aldrovandi, Sterna fusca D. Johnson; Leonard. Baltner Ein Kestler. Angl. The Brown Tern.

Superiore [Laro cinereo Bellon.] ferè duplo minor est, vix enim spithamam excedit. Dorso & alis colore est leucophæo five cinereo, sed longè intensiore quàm in illo, & ad cæruleum quodammodo vergente. Remiges Pennæ extrinsecùs etiam cinereæ sunt, intrinsecùs verò nigrae, sed utrinque in extremitatibus albæ. Rostrum exilius pro portione corporis, parum arcuatum, nigrum. Capitis vertex posteriora versus nigricat. Pedes, tibiæ membranæque digitos intersepiens crocei coloris: Ungues nigri. Cætera avis est candidissima. Hæc avis est quam *Leonardus Baltner* Argentinensis Auceps & Piscator sub titulo *Ein Kestler* describit & depingit, magnitudine *Merulae*, pennis longis, cruribus brevibus, capite parvo & plerunque nigro, dorso & alarum remigibus fuscis, vestitricibus cinereis, pedibus flavis aut croceis; rostro nigro, acuto, modicè arcuato. Aquis perpetuò imminens circumvolitat ad culices aliisque insecta aquatica venanda. Quin & pisciculis vescitur. Hæc est etiam, ni fallor, *Sterna fusca, The Brown Tern* D. Johnson, cui pars prona tota alba, supina fusca; Alæ partim fusca, partim cinereæ; caput nigrum. Hujus generis aves gregariæ sunt.

§. IX.

Larus Brasiliensibus Guacaguacu Dicitur, Lusitanis Gaviota, Marggravii

E Marggrav.

Gallinæ vulgaris magnitudine est; Rostro recto, longo, crasso, flavo. Caput superius nigris tegitur pennis, ut & ultima medietas alarum & caudæ. Guttur, totum collum, pectus & infimus venter, ac initium alarum sunt alba. Ova ponit in arenâ, gallinaceis figurâ, magnitudine ac colore familia: quæ quidem boni sunt saporis, sed caro avis nullius est pretii.

CAP. III.

LARI MINORES CAUDA FORCIPATA.

§. I.

Hirundo marina, Sterna Turneri; Speüret Argentorati Balt. The Sea-Swallow.

Hic pondus 5 ferè unciarum; Longitudo à rostri initio ad extremum caudæ 16 digitorum. Alarum expansarum extremæ pennæ 32 digitorum intervallo distant.

Corpus valdè exiguum, tenue, longiusculum. Cauda forcipata, unde & nomen *Hirundinis* ei inditum. Vertex niger: Nigror autem terminatur lineâ à naribus per oculos ad cervicem usque ductâ, ita ut supra oculos caput nigrum sit, subtus album. Maxilla, mentum, infimus venter, alarum tegetes infernæ albæ. Pectus intermedium cinerei nonnihil admixtum habet. Uropygium album. Dorsum & supina alarum facies obscurè cinerea. Pennæ in utraque alâ Remiges 29: quarum extimæ decem limbis exterioribus acuminatæ sunt; reliquæ interioribus. Primæ villi seu pinnulæ exteriores nigricant, scapus albus, crassitie insignis. Sequentium ad decimam usque apices, & omnium facies interior alba; quin & altera medietas marginis interioris quatuor aut quinque priorum. Caudæ pennæ 12; earum extimæ semipedales & majores, limbo exteriori ex cinereo nigricante; mediæ vix tres digitos longæ, albæ; reliquæ limbis exterioribus cinereæ; interioribus albæ.

Rostrum

Rostrum longum, rectum ferè, extremo nigricans, aliàs rubrum. Os intus rubet: Lingua acuminata est. Pedes rubri, posticus digitus exiguus. Digniti autem antici ad unguis usque membranarum intercurrentibus conjunguntur.

Ingluvies magna, è qua Gobium exemimus. Ventriculus pisciculorum ossibus plenus erat. Intestina 20 digitos longa; Appendices brevissimæ.

Gregatim degunt hæ aves, & in insulis marinis litori vicinis nidificant complures unà & pullos educant. In insula *Caldey* Meridionali Cambriæ littori adjacente *Spurres* eas vocant, communi cum Argentinensibus nomine; & insulam ubi simul nidificant *Spurre-Island*: alibi *Scrages* appellantur, à voce quam edunt ficto nomine: sunt autem improbè clamosæ: In Borealibus *Terns*, unde & Sternæ Turnero, dicuntur, quia lacus & stagna majora quæ Septentrionalibus Anglis *Tarns* appellantur, frequentant.

Ova pariunt tria quatuorve una vice, quæ vel in nuda humo ponunt, vel in nido ex arundinibus constructo. Ova autem Lari maximi cinerei ovis similia sunt, quamvis multò minorâ. Pulli nigro maculati sunt velut Lari maximi.

Volando prædæ inhiant, mirâque agilitate visò pisciculo se in aquam ab alto præcipitant & immergunt, eoque arrepto momento avolant. Fluvios etiam à mari procul remotos frequentant, ut v.g. Rhenum circa Argentoratum, ubi à Leon. Baltner captæ, descriptæ & depictæ sunt, sub titulo *Ein Spener*; quo autore in glareosis & arenosis ad Rhemi ripas nidificant; adeò ut, si fortè eo tempore quo pariunt inundatio contigerit, ova corrumpantur.

Avis hæc ob alas longas, pedes parvos, caudam forcipatam, volatum continuum, totius denique corporis figuram *Hirundo marina*, vulgò & quidem meritò nuncupatur.

§ II.

Larus Piscator Aldrov. & Gesner. Ein Fischerlin *Leon. Baltner.* The lesser Sea-Swallow.

Gesnerus hanc avem ità describit. Albicare eam aiunt vertice nigro. Minor est Laro cinereo; vertice nigro ut Sterna, rostro & cruribus è fulco pallidis: volatùs celestissimi, & dum pisces captat in aquam se mergens, quod Larus cinereus non facit.

Leonardus Baltner suam *Fischerlin* in hunc modum describit, *Spener* hoc est *Hirundinis marinæ* species est minima, etiam Merulâ minor. Pennas habet longas, cinereas; Rostrum & pedes croceos; Verticem nigrum: Pronam partem totam albam; caudam pariter albam. Pisciculos prædatur, unde & nomen. Intestina dimidiam ulnam longa. Fœminæ maribus minores sunt. Carne sunt bonâ & esculentâ. Icon caudam forcipatam exhibet, rostri mucronem nigrum, Remiges pariter alarum majores nigras. Magnitudine præcipuè & rostri ac pedum colore ab *Hirundine marina* differt.

D. Johnson sic breviter eam describit. Alæ, cauda & velocitas *Hirundinis*. Rostrum rubrum; vertex niger; Dorsum & alæ cinereæ; crura fusca; Cauda furcata, 6 pollices longa. In colore pedum cum Gesnero consentit. Fortè autem pro ætate aut sexu color pedum variat.

§. III.

Larus niger Gesneri Aldrov. tom. 3. p. 81. Ein Brandvogel seu Meyvogel. *Leon. Balt.* The Scar-crow.

Larus hic niger est rostro, capite, collo, pectore, ventre & dorso, parte superiore saltem (neque enim ex pictura de toto judicare licet,) alis cinereis, ultra caudam extensis; cruribus levi rubore notatis. Circa Argentoratum *Meyvogel*, id est, Avis Maii appellatur. Hanc avem Leonardus Baltner sub titulo *Brand-vogel* describit & depingit, & Argentinensibus suis *Meyvogel* dictam refert, quia Maio mense ad eos advolat. Magnitudine est Merulæ, alis longis, parvis & brevibus pedibus, aliquoufque fissis; rostro nigro, ut & toto corpore. Gregatim plerunque volant 20 aut 30 simul. Culices aliisque insecta aquatica captant. Carne sunt eduli. Hic est (ut puto) quem D. Johnson apud suos [Eboracensés & Dunelmensés] *the Scar-crow*, id est *Corvorum* terculamentum seu *Μαρρυλόκαιον* dictum ait, & his verbis breviter describit, Homines perquam averfatur. Caput ei, collum, venter nigra; alæ cinereæ; cauda parum furcata: Pedes minimi, rubri. Mas sub mento maculam habet albam.

§. IV.

§. IV.

Larus niger fidipes noster.

Hirundine marinâ dictâ minor est: Longitudine à summo rostro ad extremam caudam 10 digitorum: Latitudine inter extremitates alarum expansarum 24. Rostrum ab apice ad angulos oris sesquidigitale, acutum, nigrum. Lingua acuta & in extremo divisâ. Caput nigrum. Dorsum & alarum superior facies obscure cinerea. Gula & pectus nigricant: infimi verò ventris pennæ sub cauda niveæ. Remiges in utraque ala pennæ 27. Cauda forcipata 12 pennis componitur, extimis 3½, mediis 2½ digitos longis. Est autem extima utrinque tota alba, reliquæ omnes dilutè cinereæ. Crura ad medium usque secundi internodii nuda. Pedes exiles è ruffo nigricantes: Ungues nigri. Posticus digitus parvus; medius longissimus, dein extimus. Membrana digitorum intimum & medium connectens in intimo ad unguem usque extenditur, in medio non ultra primum articulum excurrit, adeò ut supremum digiti internodium à membrana prorsus liberum sit. Medium & extimum unius, quamvis in digito ab ipsis unguibus incipiat, in medio tamen deprimitur & velut excavatur in figuram Lunulæ, cujus cornua sunt ipsi digiti. Medii digiti unguis à parte interiore in aciem tenuatur. Vox ab Hirundinis marinæ voce vix potest dignosci. Inter arundines nidificat; ova parit tria aut quatuor, aliorum Larorum ovissimilia, fordidè viridia cum maculis nigricantibus, fasciâ latâ, nigrâ per medium cinctâ. Appendices ut in reliquis hujus generis brevissimæ. In ventriculo scarabei, eulæ &c.

Avis hæc accedit ad Larum nigrum fidipedem Aldrovandi: verùm cauda ei forcipata est, cujus notæ insignis ille in suo non meminit, haud omiffurus, puto, si adfuisset.

§. V.

*Larus niger fidipes alis longioribus Aldrov.**Ex Aldrovando.*

Avishæc per alas & pectus planè cinerea est sive leucophæa; alis maximis, utpote quæ longitudine trium ferè digitorum caudam exuperant, & finem versùs nigricant. Cauda est breviuscula, cinerea; podex albus; pedum digiti satis longi & insignibus mucronibus armati, nigri: tibiæ breves, etiam nigre: oculi nigerrimi, uti caput totum, & collum etiam, necnon & rostrum, quod longiusculum est, & in extremo leviter curvum.

§. VI.

*Larus fidipes alter alis brevioribus Aldrov.**Ex Aldrovando.*

Eiusdem ferè cum præcedente magnitudinis est, sed alis longè brevioribus, & caudâ è contrario multò longiore. Magnitudo Merulæ æqualis, color ferè cinereus, caput nigrum. Longitudo à capite ad uropygium usque dodrantalis, cauda palmum explet. Alarum costæ albescunt. Rostrum nigrum, gracile, aliquantulum recurvum. Pennæ quæ sunt sub cauda candicant; pedes rubescunt, parvi ut Hirundinibus; digiti quatuor, membranulæ quodam rudimento interjecto. Ungues nigri, exiles, quoquo pacto incurvi.

Eiuscemodi aves (inquit Aldrovandus) quòd corporis figurâ Hirundines quodammodo referant, nobis *Rondini marini* appellantur.

§. VII.

Larus fidipes alter nostras D. Johnson.

Merulæ par est, aut eâ paulò minor. Rostrum tenue, rectum, acutum, nigrum, teres, nullo in inferiori mandibula tuberculo. Vertex niger seu obscure ruffus; ad colli latera & sub collo rubet. Venter & supina pars tota alba. Dorsum, alæ fusæ, maculis subflavis. In alis transversâ linea alba in apicibus pennularum. Alæ longæ; cauda

cauda brevis. Digni pedum non connexi, sed membranulis ad latera utrinque extantibus sinuosis & eleganter ferratis instructi, unde cum avis pellem apud *D. Johnson* Brignallæ in agro Eboracensi primum viderem, ex pedum constitutione Fulicæ speciem eam censuerim; verum postea à *D. Johnson* admonitus Avem hanc volaticam esse, & aquis libenter innatare, necnon vocem Larorum minorum stridulam aut streperam edere, figurâ quoque Rostris & alarum a Fulicis differre & ad Laros minores accedere, libenter sententiam mutavi, & Laris eam subjunxi.

SECTIO TERTIA.

MEMBRUM III.

AVES PALMIPEDES LATIROSTRÆ.

HÆ dividi possunt in Anserinum & Anatinum genus. Anserini generis, de quo primum agemus, notæ sunt, Moles corporis major; Collum oblongum; Alæ amplæ; Cauda quoque ampla & in circularem ferè circumferentiam terminata; Annulus circa uropygium albus; Dorsum rotundius & elatius, nec adeò planum & depressum ac in Anatino genere; Rostrum ad basin crassius, versùs apicem tenuius, minùsque planum ac resinum quàm Anatibus.

TITULUS I.

ANSERINUM GENUS.

CAP. I.

De Cygno.

§. I.

Cygnus mansuetus. The tame Swan.

Avis hæc palmipedum omnium tribus anticis præditarum longè maxima est. Ætate provectior appensa viginti 16 unciarum libras æquabat: longa ab initio Rostris ad finem caudæ 55 digitos, ad ultimos pedes 57. Extremitates alarum expansarum septem pedum & octo insuper digitorum intervallo distabant. Totum corpus plumagine molli, delicata vestitur, in ætate provectioribus niveâ, junioribus cinereâ. Pennarum alæ majorum calami in hac specie majores sunt quàm in Cygno fero.

Rostrum in pullis & anniculis plumbeum, rotundâ apiculâ seu ungue in extremitate, & areolâ à naribus utrinque ad caput nigra. Ab oculis ad rostrum spatium triangulare nudum nigrum, cujus basis rostrum, vertex oculos spectat. Provectioribus Rostrum rubescit, extremo ungue nigricante; ad basin autem lobus carneus seu tuber grandiusculum, nigrum, insigne, antrosum seu deorsum inflexum attollitur. Spatium sub oculis medium semper nigrum perdurat. Lingua denticulis hirta. Pedes coloris plumbei, paulò supra genua nudi; intimo digito membrana exterius appenditur. Ungues nigricant.

Ventriculus musculus crassus, validis instructus est, intestina oëties aut sæpiùs reduplicata, grandia. Larynx in hac specie sternum non ingreditur. Proinde Aldrovandus non rectè arguit, Aristotelem alitem hanc non secuisse, quòd asperæ arteriæ ingressum in sternum, & miram ejus figuram non meminerit. Hoc enim Cygno fero proprium est, non toti generi commune: nam in nullo ex domesticis quos dissecuimus ejusmodi tracheæ confirmationem observavimus. Aldrovandus ergo, cum unam tantùm Cygni speciem agnoverit, quod uni illi speciei peculiare erat, Cygno in genere convenire temerè credidit. Nos ex feris seu sylvestribus duos aperuimus, & in utroque tracheam in sterni cavitatem receptam, ibidémque reflexam, eo modo quo Aldrovandus tum verbis tum figuris expressit, observavimus; ex domesticis seu mansuetis plures dissecuimus, inque omnibus tracheam rectâ in pulmones descendentem absque ullo in sterni serinum secessu aut diverticulo.

Vita

Vita ei longissima est, ita ut vulgò trecentimum annum attingere credatur: quod mihi (inquit Aldrovandus) verisimile non est. At ego ut id credam faciliè inducor, siquidem idoneis testibus mihi constat, Anserem vel centesimum ætatis annum superare. At Cygnum Anserem magis longævum esse, si minùs experièntiâ constaret, plurima sunt quæ convincunt argumenta, viz. quòd in eodem genere major sit; quòd carne duriori & solidiori: quòdque diutiùs ova ejus incubentur, antequam excludantur pulli: Longiora autem iis vitæ spatia sunt quæ diutiùs gestantur, ut illud *Plinii* invertam. Gestationi verò in utero respondet incubatio; est enim ovum velut uterus quidam expositus, aut potius secundinæ cum fœtu, quæ in viviparis dictis animalibus intra corpus in utero foventur, donec fœtus perficiatur, in oviparis extra corpus exclusa, calore parentum incubantium.

Cygnus piscibus non vescitur sed vel herbis in aquis nascentibus earumque radicibus & feminibus, vel vermiculis, testaceis &c. Carnem ejus nigram & duram esse Albertus verisimè scripsit. Ut Avis ipsa Anserem longè major est, ita caro nigrior, durior & tenacior, fibris crassioribus, ad digerendum rebellis, succi pravi & melancholici; ob raritatem tamen magnatum mensis infertur, ad pompam magis & ornatum quàm esum. Ova quinque vel sex una vice parit, & per menses ferè duos incubatum continuat, antequam pulli excludantur.

Pellibus, durioribus & rigidioribus pennis ablatis, relicta plumâ molliore seu lanugine, præparatis utuntur ad frigus depellendum: imprimis opera pectoris & ventriculi ex iis confici solent.

§. II.

Cygnus ferus. A wild Swan, called also an *Blk*, and in some places a *Hooper*.

CYgno mansueto pondere cedit, 265 uncias seu 16½ libras non excedens. Longitudo à summo rostro ad imos pedes 60 digitorum, ad extremam caudam 56. Figura corporis eadem quæ mansueto. Color albus, non tamen undique niveus ut in illo; medium namque Dorsum & minores alarum pennæ cinerascunt; interdum etiam fuscæ aliquot pennæ albis in Dorso admisceantur. Remiges in utraque ala 38. Prima Alæ nothæ penna solito longior est, ut in domestico. Calami autem pennarum remigum quàm in illo multò minores. Rostrum versùs apicem & ad nares usque nigrum, deinde ad caput membranâ flavâ obvestitur. [*D. Willughby* paulò aliter rostrum describit, Mandibula superior mobilis, ab oculis ad nares usque nuda & pulchrè lutea, ultra nares nigra. Mandibula inferior nigra, sed membrana sub mento lutea est.]

Crura paulò supra genua nuda, ex fusco flavicant, uti & pedes. Aspera arteria mirabili prorsus modo sternum ingreditur, inibi que reflectitur; & post digressum ad divaricationem in angustum spatium coarctatur, non annulis sed lata & ossæ cartilagine; deinde in duos ramos divisa, ad pulmones tendit. Rami hi antequam pulmones ingrediuntur in ventres quosdam intumescunt.

Ad Uropygii latera duæ ingentes glandulæ nascuntur, è quibus sponte exudat, aut faciliè exprimitur substantia quædam glutinosa, aurium cerumini similis, quæ pennas intungit & componit. Verùm glandulæ hæ non sunt huic avi peculiare, quamvis fortè grandiores & insigniores ob magnitudinem, sed omnibus communes. Fœmina erat quam descripsimus: Racemus autem ovarum profundius intra corpus abditus est, interque ipsos pulmonum lobos situs. Larynx sternum ingreditur egrediturque infra furculam. Ventriculus ei validissimus, crassis & spissis musculis instructus: Supra ventriculum echinus seu corpus glandulosum, plurimis papillaribus glandulis, salivam quandam excernentibus, respersum & velut granulatum.

Aspera arteria tubæ in modum reflexa, ad vocem modulandam à natura composita videtur, unde quæ veteres de cantione Cygnea prodiderunt, si modò vera sunt, huic potissimum avi competere videntur, non Cygno mansueto.

Nobis quidem quæ de Cygnea cantione à veteribus tradita sunt, quòd sci. Ales istæ tum aliàs, tum præcipuè morte imminente, velut fati præfaga, funebrem naniam suavissima vocis modulatione sibi decantet, minùs verisimilia mihi semper visâ sunt, ideòque non immerito à Scaligero aliisque recentioribus explosa. Verùm Aldrovandus *Ornithologiae suæ lib. 19. cap. 1.* perpenis ex utraque parte rationum momentis & eruditorum suffragiis, paria ea esse observat. Quocirca ad affirmativam stabilendam fati ponderis accedere opinatur à præclara illa & suspicienda asperæ arteriæ structura, à se primùm observata. Verùm quamvis argumentum hoc, primâ fronte speciosum videatur, non tamen rem penitus conficit. Nos enim in trachea Gruis parem omnino tum in

Sterni

Sterni scrinium ingressum, tum reflectionem inibi factam observavimus. Gruem tamen nemo, quod sciam, à cantu aut musica vocis modulatione commendat. Sin verò à me quæras, quem ergo in usum sternum subintrat & reflectitur hunc in modum aspera arteria? Me quidem non penitus assequi ingenuè fateor: possunt tamen aliæ ejus rei rationes assignari, ut v. g. quam Aldrovandus primam adducit t. 3. p. 19. Ut cum aliquando horæ ferè dimidiæ spatio, toto capite & collo pronis, vado alimoniam haururus immergitur, pedibus in altum elatis cœloque obversis, ex ea arteriæ, quæ pectoris dictæ vaginæ inclusa est, portione tanquam ex concho promo spiritus, quantum satis est tam diuturnæ urinationi, suppeditari possit. 2. Deinde ad vocis vim & vehementiam augendam haud dubiè facit hujusmodi structura. Cygnum enim ferum vocem vehementem edere, & quæ è longinquo audiatur, vel ipsum nomen Anglicum, [*Hooper*] à clamore & vociferatione inditum, arguit.

Hinc liquet quàm incertæ plerunque sint & fallaces argumentationes à causâ finali. Quamvis enim natura, ordinaria Dei ministra, semper agat ob aliquem finem, nos tamen per se late quænam illi sit, nec raro evenit, ut longè diversus sit ab eo quem nobis imaginamur, utque fallamur etiam cum eum certissimè tenere credimus, nec alium esse posse opinamur quàm quem nobis præsumpsimus.

Quocirca pluris facio quæ allegat testimonia, ut *Frederici Pendasii*, qui se Cygnos frequenter cantantes suaviter in lacu Mantuano cymbâ vectum audivisse asseruit. Quod verò scribit *Georgium Braun* testari, Cygnos propè Londinum in mari agminatim leto occursum & festivis cantibus subeuntes classes excipere, proculdubio est falsissimum: cum nobis nihil tale unquam auditum sit. Aldrovando nuperrimè astipulatur *Olaus Wormius Musæi sui lib. 3. cap. 19.* adductis etiam testimoniis aliquot familiarium suorum, qui semetipsos Cygnos cantantes audivisse professi sunt.

Erat, inquit in familia mea Juvenis honestissimus, D. Joannes Rostorpius S. S. Theologiæ studiosus, Norwagus natione; hic bona fide, interposito juramento, sanctè affirmavit, se in tractu Nidrosiano, ad littus maris summo mane, insolitum ac suavissimum audivisse murmur, sibilis ac sonis jucundissimis permistum; quod unde aut quo pacto excitaretur cum ignoraret, siquidem neminem vidit hujus modulationis autorem, undique circumspiciens, & jugum promontorii cujusdam scandens, vidit Cygnorum multitudinem infinitam, in sinu maris vicino conglomeratam, harmoniam hanc modulantem, quâ suaviorem in vita nunquam audivit. Ab Islandis quibusdam meis discipulis percepi, nihil hac harmonia apud ipsos frequentius iis in locis ubi Cygni sunt. Quod ideo adduco, ut præstantissimorum autorum de hac Cygnea cantione non vanam esse relationem vel modernis experimentis comprobari constet. Hactenus *Wormius*. Judicent autem Lectores, antestites idonei sint.

Avis hæc à nemine hactenus, quod sciam, descripta est.

CAP. II. §. I.

De Anserè domestico.

Domesticus Cygno minor est, Anate major: saginatus etiam libras decem pendet. Longitudo ejus à summo rostro ad imos pedes $37\frac{1}{2}$ digitorum, ad ultimam caudam $35\frac{1}{2}$; Alarum expansarum latitudo $60\frac{1}{2}$. Rostrum ab apice ad angulos rictus $2\frac{1}{2}$ longum, ad oculos $3\frac{1}{2}$. Cauda $6\frac{1}{2}$ digitos longa, 18 pennis componitur, extremis brevissimis, reliquis sensim longioribus ad medias usque, quæ longissimæ sunt. Color in his ut in reliquis avibus domesticis varius, vel fuscus scilicet. vel cinereus, vel albus, vel ex fusco & albo versicolor. Rostrum & pedes in junioribus lutei, in adultis plerunque rubri. Remiges alarum pennæ 27. Cum irascitur sibilum edit serpentis instar. Est autem admodum longævus. Narravit nobis amicus quidam noster fide dignissimus patrem suum Anserem habuisse 80 annos natum, qui præ senectute nihilo imbecillior aut languidior redditus, etiam alios 80 annos super victurus videbatur, ni ob malitiam & feraciam quâ in juniores sæviebat, eum occidere coactus fuisset; Verùm de Anserè ave ubique gentium notissima plus satis. Non debeo tamen reticere, sterces ejus ad icterum remedium esse præstantissimum.

§. II.

Anser ferus. The common wild Goose.

Magnitudine Anserem domesticum æquat, estque figurâ corporis ei perfimilis, nec colore multum abludivit. Caput, collum, dorsum, in univrsum pars supina tota, exceptis caudæ proximè incumbentibus pennis, obscurè cinerea aut fusca. Alarum tamen vestitricæ supremæ dilutiores sunt. Clericuli dicti, tum his proximæ tertii & quarti ordinis pennæ, itémque scapulis innatæ oris seu marginibus summis albescunt. Pennæ etiam caudæ immediatæ niveæ. Alarum remiges 27 aut 28, obscuræ omnes & propemodum nigre. Cauda palmum & dimidium longa, cum explicatur extremâ circumscriptione subrotunda, 18 pennis composita nigris, cum apicibus & marginibus exterioribus albis. Color in prona corporis parte albidus, sensim lucidior à capite ad caudam usque, ubi prorsus niveus. Rostrum duos plus digitos longum, à capite ad mediam ferè partem nigrum, deinde croceum, apice iterum nigro. Superior mandibula secundum longitudinem dentata pluribus denticulorum ordinibus; inferior unico tantum ordine ad utrumque latus. Lingua quoque ad margines utrinque denticulorum ordinem in membranula adnexa obtinet. Pedes crocci: Ungues nigri aut lividi. Sub oculo utroque lineola albicans. Pondus totius 7½ lib.

§. III.

Bernicla, sive Bernacla. The Bernacle, or Clakis.

Anseri domestico minor est. Longitudo ejus à summo rostro ad imos pedes extremamve caudam (æquè enim extenduntur) 31 digit. Rostrum nigrum, Anserino multo minus & brevius, ab apice ad angulos oris vix fescunciale. Mentum, maxillæ & quod rostro contiguum est albet, excepta saltem areola inter oculos & rostrum nigricante. Collum ad iterum usque supra subtusque nigrum. Prona pars corporis alba cum aliqua cinerei mixtura, infimæ tamen femorum plumæ paulò supra genua nigre. Ultimæ tegetes caudæ albæ, supra illas plumæ nigricant, aliàs dorsum ex nigro & cinereo varium. Cauda nigra: Remiges nigro-cinereæ: minores alas vestientium ordines extremis fimbriis albet, deinde aliquousque nigri sunt, quod reliquum est cinerascit: qui colores pulchram speciem exhibent. Posticus digitus valdè exiguus est.

Maritima Lancastriz frequentat hyberno tempore.

Hæc est quam describit Bellonius sub titulo *Cravant* seu *Oye Nonnette*, quam alicubi putat esse veterum Chenalopecem. Videtis descriptionem Bellonianam apud Aldrovandum *Ornithol.* tom. 3. pag. 166. quæ nostræ avi exactè congruit. Brentham & Berniclam aliquando sexu tantum specie differre existimavimus; at consideratis postea diligentius utriusque exuviis, sententiam mutavimus; sunt enim insignes notæ quibus distinguantur, ut descriptiones conferenti patebit. Nam in hac mentum & maxillæ albet; in illa caput totum & collum superius atra sunt: in hac reliquum colli nigricat, in illa habetur ad latera colli utrinque litura transversa alba, quæ duæ simul torquem mentiuntur. Præterea hæc illa major nobis visa est, & pulchrior multo, nam colores illi fusco-cinereus & niger alternatim in dorso & supina alarum facie dispositi & ad pennas transversi venustissimam speciem exhibent.

Hæc etiam videtur esse Brenta seu Bernicla Gesneri, quamvis descriptio ipsius non satis exacta sit. Fortè etiam Anser arboreus seu *Baumgansz* ejusdem fuerit, quamvis ille eas aves diversas faciat: Hunc autem ex intuitu picturæ minùs diligenter (ut videtur) delineatæ descripsit.

Quæ de harum avium origine & ortu traduntur, quod sci. vel è putri ligno v. g. malis, costis, trabibus aut ascribis vetustarum navium in Oceano carie exetis & putrescentibus nascantur, vel ex fructibus in mare ex arboribus deciduis, vel ex conchis quibusdam marinis, quarum icones Lobelius, Gerardus aliique ediderunt, videri possunt apud Aldrovandum, Sennertum in hypomnematis, Michaellem Meyerum, qui integrum etiam librum de volucri arborea conscripsit, aliòsque plurimos; mihi certè ea omnia falsa & fabulosa esse persuasissimum est. Nec desunt argumenta quæ veritatis studiosos in nostram sententiam facillè inducant, imo vel invitos compellant, & contra sentientes convincant. In toto sci. avium genere (excepta Phœnice, cujus origo quæ fertur fabulosa est) æquivocæ aut spontaneæ generationis exemplum non datur. In aliis quidem animalibus minora & imperfectiora, ut v. g. insecta pleraque & in quadrupedibus

rana,

ranæ, vel sponte interdum vel ex feminibus & principis alienis oriri vulgo creditum est. At animalia majora & in suo genere perfecta, qualia sunt in volucribus Anseres hoc modo produci, nemo unquam Philosophus admittit. Deinde testas illas ex quibus Anseres hæc mirâ metamorphosi prodire asserunt, balani marini speciem esse, atque sui generis animal nec in aliud transmutabile intus continere certissimum est; qua de re consulas velim doctissimum Fabium Columnam. Et nos quidem in mari Mediterraneo Siciliam inter & Melitam Testudinem marinam captam vidimus, cujus dorso duo velut fasciculi hujusmodi concharum adnascbantur. Anseres autem hæc ova parere, usque aliarum avium more incubare & pullos excludere idoneis testibus constat, & Bavorum experientiâ compertum est.

§. IV.

Brenta. The Brent Goose.

ANate paulò major est, & figurâ corporis longiore. Caput, collum & pars superior pectoris nigra. Ad medium tamen colli utrinque macula seu lineola alba, torquis speciem exhibens. Dorsum coloris anserini h. e. fusco-cinerei. Versus caudam nigricat magis: verùm plumæ illæ quæ caudæ pennis immediatè incumbunt albæ sunt. Venter imus albus: Pectus fusco-cinereum. Cauda & majores alarum remiges nigrae; minores fusco-cinereæ. Rostrum exiguum, nigrum, fuscunciale, ad caput crassius, apice acutiore. Oculorum irides avellanæ. Nares magnæ: Pedes nigricantes postico digito donantur. Longitudo avis à rostro ad caudam 20 digitorum.

Brantam à Bernicla specie differre existimo, quantumvis Ornithologi eas confundant & unius speciei Synonymas faciunt. Utramque vidimus in Ornithotropeo Regio in S. Jacobi dicto vivario. Utriusque insuper exuvias vidimus, Brantæ quidem Brignallæ apud D. Johnson; Berniclae in ædibus D. Guilielmi Forster Bamburgi in Northumbria. Nos quoque eas tenemus à D. Jessop dono datas.

Hæc est cujus iconem exhibet Aldrovandus *Ornithol.* tom. 3. pag. 168. quam D. Brancionus ex Belgio depictam ad eum misit, cujus totum caput, collum præter circumlunam quandam imperfectam in superiore ejus parte candicantem, dorsum & coxæ internæ subatra, oculi flavescunt, rostrum quàm in Bellonianâ [Bernicla nostrâ] brevius, crassiusque quàm capiti adnectitur, alæque ex cinereo in fulcum vergunt &c.

Tum descriptio, tum figura Anatis torquatae Bellonii huic nostræ avi per omnia conveniunt, ut non dubitem easdem esse aves, vide Aldrov. *Ornithol.* lib. 19. cap. 37. Depingitur & describitur a Leonardo Baltner sub titulo *Baum-gans* i. e. Anseris arborei.

D. Johnson literis nuperrimè ad nos datis hanc fœminam esse putat superioris, eo præcipuè argumento, quòd aucupes has cum Berniclis congregari & unâ volitare observent ut ab ipsis sibi relatum est.

§. V.

Anser Hispanicus, an potius Guineensis. The Swan-geese.

Dorsum ut in aliis ex cinereo fuscum. Venter albus: Gula & pectus fusco rufescente colore imbuuntur. Linea seu area ex fusco nigricans à capite per collum summum ad dorsum continuatur. Rostrum nigrum, à cujus radice tuberculum exurgit eidem superimminens, qui in maribus & senioribus major est. Torques albus inter oculos & rostrum caput ornat. Cauda alis & dorso concolor, apicibus pennarum albidis. Pedes rubescunt & in nonnullis etiam rostrum. Posticus digitus parvus. Collo decenter erecto incedit hæc avis.

§. VI.

Anser Gambensis. The Gambo Goose.

ANati moschatæ figurâ similis est & magnitudine par; pedibus tamen longis rubentibus: Ventre albo, dorso obscurè purpureo splendente. Rostrum ei rubescit: Maxillæ & mentum albescent. Caput rubrâ carunculâ donatur. Verùm præcipuè notabile est validum calcar a primo alarum articulo prodiens: cujusmodi in quatuor vel quinque Brasilianarum avium speciebus observavit Marggravius. Europæarum avium nulli, quod sciam, donantur.

M m 2

Eandem

Eandem hanc Avem D. Charletonus in Onomastico suo, ni fallor, Anserem Chilensem seu Caput nocturnum appellat, quamvis eam paulo aliter, & fortasse exactius, describit in hunc modum. Aflurgit illi à rostri exortu corona quædam, aut orbis in tres cuspides divisus, superiori parte mediocriter crassus & è luteo rubescens: Ab anteriori alarum bini aculei contorti exeruntur. His armis avicula imbellis adversus fortiores defenditur.

§. VII.

Anser Canadensis: The Canada Goose.

Longitudo à rostri mucrone ad extremam caudam, extremòve unguis 42 digitorum. Rostrum ab angulis oris ad duos digitos extenditur, colore nigro. Nares amplæ.

Figura corporis Anseri domestico similis, nisi quòd paulò longior sit. Uropygium nigrum est, verùm infimæ plumæ supra caudam albæ sunt. Dorsum ex fusco cinerascit Anserini instar, infima pars colli albicat, aliàs collum nigrum. Ab occipite sub oculis per mentum semitorquis albus continuatur. Venter albus: Cauda nigra ut & majores alarum pennæ remiges, nam minores & alarum vestitrices è fusco cinerascunt ut in Anseribus.

Oculorum irides avellanæ. Cilia seu circumferentiæ oculorum in nonnullis, nescio an in omnibus, albescent. Pedes nigri, postico digito donantur.

Locum titulus indicat. Nos in vivario Regio *S. Jacobi* dicto vidimus & descripsimus.

§. VIII.

The Rat-Goose or Road-goose. *Brenthus fortasse*.

D. Johnson, apud quem hanc avem vidimus Brignallæ in agro Eboracensi, sic eam describit. Anser domestico dimidio minor est, longus pedes duos. Rostrum vix uncialè, nigrum uti & pedes. Vertex & pars colli nigricant. Plumæ ad imum rostrum, gula, pectus fusca. Reliqua pars prona alba; supina cæsia: verùm extremitates plumarum à cæsiò in subfuscum, deinde in album degenerant, quod Anseri vulgari ferè contingere solet. Pennæ alarum rectrices nigrae ut & caudæ, quæ tamen albas aliquot pennas utrinque obtinet. Uropygium quoque album. Avis est stolidæ, & contra aliorum Anserum ingenium, minimè circumspècta aut timida: adeò ut si fortè earum grex, hyemis inclementiâ aliòve accidente urgente, in fluvios nostros ad victum quærendum compellatur vix una inde evadat; quamvis enim sæpiùs sclopætis petita fuerint, non prorsus aufugiunt, sed post brevem volatum, in aquam iterum descendunt, & intrepidæ aucupem palàm appropinquantem sustinent.

SECTIO TERTIA.

MEMBRUM III.

TITULUS II.

ANATINUM GENUS.

CAP. I.

De Anate in genere.

A Natino generi Rostra breviora sunt quàm Anseribus, pedes autem pro corporis ratione majores; corpora minora; maximæ tamen in hoc genere minimas in illo vel æquant vel etiam excedunt. Crura breviora quam Anseribus, posterioribus sita; Dorsum latius & planius, adeoque corpus magis compressum. Rostrum denique latius magisque refimum. Lingua ad latera utrinque pectinata seu dentata asperiusculis eminentiis.

Anates sunt vel feræ, vel Domesticae seu mansuetæ. Feræ duorum sunt generum. 1. *Marinae*, quæ circa mare plerunque versantur, & in aquis salis victum querunt, urinando plurimum. Rostra eis latiora quàm reliquis, præcipuè lamina ejus superior, magisque refima: Digitus posticus amplus, latus & tenuis, seu membranâ auctus, fortè ut gubernaculi usum præstet: Cauda longiuscula non tamen acuta. 2. *Fluviatiles*, seu aquarum dulcium & stagnorum sectatrices, quibus Rostrum rectius & angustius; posticus digitus exiguus; cauda acuta; venter albus.

CAP. II.

ANATES MARINÆ.

§. I.

Eider, Anas plumis mollissimis Worm.

A Natis feræ genus quoddam (inquit Wormius) ex insulis Ferroënsibus ad me delatum, EIDER vocant, quo nomine Latini appellitent ignoro, ANATEM PLUMIS MOLLISSIMIS vocare lubet. Mas à fœmina in multis discrepat, liceat lineamenta ferè sunt eadem. Mas Anatem figurâ planè refert, rostro plano, nigro, magis ad Anseris quàm ad Anatis figuram accedente, in medio duobus foraminibus oblongis, respirationi dicatis prædito, longitudine trium unciarum, ad latera pectinatum. A foraminibus rostri per verticem duæ nigerrimæ & mollissimis plumis constantes maculæ supra oculos ad occiput tendunt, quas dividit linea albicans stricta, quæ in colli partem superiorem ex viridi albescentem desinit. Totum collum, capitis pars inferior, pectus, dorsi & alarum pars superior candicant; Remiges pennæ verò nigricant ut & pectus totum & uropygium. Cauda trium unciarum etiam nigra. Pedes tribus digitis constantes nigri, membranâ nigrâ ad extremum junctis. Crura brevina & nigra: digiti unguibus acutis & incurvis armati, calcar habent ex adverso, ad initium cruris situm, simili membrana & ungue dotatum.

Fœmina ejusdem est magnitudinis & figuræ, sed nonnisi unius coloris, fusca, maculis quibusdam nigris hinc inde conspersa, reliquis partium lineamentis mari respondens.

Nidos incautibus sibi struunt, ac ova copiosa, sapida pariunt; ad quæ capienda per funes periculosè satis se demittunt accolæ, ac eadem operâ plumas (quas *Eiderdun* vocant nostrates) quæ mollissimæ, ac calcitrans fulciendis aptissimæ sunt, colligunt. In exigua copia se valdè dilatant, & præ reliquis corpus calefaciunt. Solent enim hæ aves statis temporibus se deplumare, hinc hac merce expetita ditant venatores. Hujus avis descriptionem repetit Wormius. Mus. lib. 3. pag. 310.

§. II.

§ II.

Anas S. Cutberti seu Farnensis. The Cutbert Duck.

A Natem vulgarem magnitudine superat. Mas ex albo & nigro varius est. Dorsum album: Cauda & rectrices alarum pennæ nigræ. Rostrum Anatino longitudine vix par: mandibula superior extremo nonnihil incurva, inferiore latior est. Crura & pedes nigra; digitum posticum obtinet. Fœmina unicolor coloris brunnei quem vocant, ad Tetraonem fœminam nonnihil accedentis. Verùm (quod in hoc genere præcipuè notabile est) in utroque sexu tam mare quàm fœmina plumæ, latera utrinque rostri convestientes, in angulum ad medias usque nares [sub naribus scilicet] procurrunt; quod in nulla alia Anate hæcenus observasse memini. Ova magna ponit.

Suspicio ego hanc avem *Eider* Wormiano eandem esse. Nullibi apud nos quàm in insula Farnâ parit aut conspicitur. Pullos recens exclusos secum ad mare deducit, cùmque eis discedens terram nunquam respicit, antequam æstate sequenti pariendi tempus redeat.

§. III.

Anas niger Aldrov. *cujus descriptionem* D. Johnson debemus: *apud quem etiam ipsam Avem vidimus.*

A Nate vulgari major est. Rostrum latum & breve utrinque flavescit, medio nigret, cum unco rubro. Caput & pars colli in nigro virescit. Crura & pedes externâ parte rubra, internâ citrina: membranæ & ungues nigerrimi. Corpus reliquum totum nigrum præter lineam uncialem transversam albam in medio alarum, & maculam pone oculum utrinque albam. Plumæ totius corporis adeò molles & delicatæ ut nihil supra, adeò ut *Anas holosericea* non immerito possit nominari. In ventriculo & intestinis, usque ferè ad intestinum rectum, cochlearum & testarum minuta frustula indigesta reperi, at verò in intestino recto satis concocta & quasi in arenulam mutata. Rarè apud nos nisi sæviente tempestate, in litore Norwegico centenis gregibus conspiciuntur.

Hæc *Anas* est quam Gulielmus Mascherellius Colonienſis medicus ad Aldrovandum misit, cui titulum fecit, *Anas nigra, rostro nigro, rubro & luteo, cujus iconem, quamvis non admodum venustam, mutuati sumus.*

§. IV.

Tadorna Bellonii. Vulpanser quibusdam: The Sheldrake or Burrough-duck, called by some *Bergander.*

Magnitudine inter *Anserem* & *Anatem* media est. Rostrum ei breve, latum, nonnihil recurvum, extremitate latiore, colore rubro tinctum, præter nares & ligulam seu unguem extremum quæ nigra sunt. Ad basin superioris mandibulæ propè caput gibbus seu tuberculum oblongum carneum. Caput & superior pars colli colore nigricante seu obscure viridi, serici instar splendente, qui procul intuentibus niger apparet, tinguntur. Reliquum colli & prolobi regio nivea. Pectus deinde summum & scapulæ colore pulcherrimo mali aurantii æmulo (qui velut annulus quidam totum corpus antèrè ambit) inficiuntur. Pectus & ventrem medium area nigra ad orificium excrementorum perducta notat. Infra anum sub cauda idem aurantiæ color sed dilutior. Reliquum pectoris & ventris necnon alarum inferior facies alba. Dorsum medium album. Pennæ scapulares dorso utrinque incumbentes nigræ. Alæ pennæ omnes tam remiges quàm vestitrices præter eas quæ in extremo internodio sunt albæ.

Pennæ remiges in singulis alis circiter 28, quarum priores seu exteriores decem nigræ, uti sunt & iis incumbentes secundi ordinis præter fundos: supra has versùs alæ costam seu basin pennulæ duæ succrescunt inferiùs albæ marginibus circum circa nigris. Succedentes duodecim remiges quatenus supra vestitrices extant ad interius scapi latus albert, ad exterius colore viridi perobscurò splendente tinguntur; apices autem nigræ sunt sibris albis. Tres proximæ ab interiore scapi latere albæ, ab exteriorè lineâ ad scapum proximè decurrente nigræ, reliqua parte colore aurantii tinctæ. Penna 26 alba, margine exteriorè nigro.

Caudæ

Caudæ pennæ 12 albæ, apicibus nigris, præter extimas in quibus nulla colorum diversitas.

Crura pedesque carnea aut pallidè rubra, cute adeò pellucida, ut venarum ductus in iis facilè possent discerni.

Ampullam labyrintheam velut geminam obtinet ad asperæ arteriæ divaricationem.

Caro non admodum sãpida aut delicata quamvis in ejus ventriculo neque pisces neque ossa piscium invenerim.

Appellantur à nonnullis *Burrough-ducks*, quia sci. in cuniculorum foraminibus nidificant. *Sheldrakes* dicuntur ob colorum varietatem. Bergander Aldrovando lib. 19. cap. 19.

In maritimis Cambriæ & Lancastræ plurimas vidimus; quin & Orientale Angliæ litus magno numero frequentant.

§. V.

Capo rosso maggiore Romæ.

Magnitudine Anatem vulgarem æquat vel etiam superat. Duas libras atque infra per 10 uncias Romanas pendet. Rostrum ei latum ut in reliquis hujus generis, ad basin crassius latiùsque, versus apicem tenuius & angustius, rectum, coloris sanguinei dilutioris. Mandibula utraque dentes obtinet pectinatos sed humiles. Lingua crassa, lata, ut solet in hujusmodi, colore carneo, verùm ad latera denticellos habet nigros, falcis quæ segetes demetunt denticulis similes & pari modo dispositos. Caput crassius & grandius apparet. Vertex seu summum caput plumagine sericea peramœna coloris rufi dilutioris vestitur. Plumulæ hæ longiores sunt & nonnihil eriguntur, adeò ut appareant velut prægrandis quædam crista: Irides oculorum rubræ quemadmodum rostrum, seu potius miniatæ. Infra oculos utrinque & sub gutture plumæ intensè ruffæ. Collum totum, pectus, scapulæ, venter totus nigro colore inficiuntur. Partes laterales seu subalares utrinque & alarum interior facies tota alba, rubore quodam obiter diluta. Alarum remiges 26 ejusdem etiam in supina parte coloris, exceptis tantùm sex pennis corpori proximis quæ cinereæ sunt: Apices duntaxat nigri sunt, & in quatuor vel quinque extimis pinnulæ etiam ad scapum exteriores; in mediis pennis ipsæ apiculæ summæ iterum albert. Vestitricæ omnes cinereæ sunt, exceptis iis quæ in summa alæ linea existunt, quæ albert. Dorsum medium coloris innominati quam cinereum dicere possis cum levi ruboris tinctura. Eiusdem coloris participes sunt pennæ illæ longiores ad exortum utriusque alæ, dorso utrinque incumbentes: supra quas apparent in dorso areolæ duæ latiores albæ, figurâ velut segmenti circuli. Posterior dorfi pars ad caudam usque nigret. Cauda ipsa valdè brevis, 16 pennis composita, quarum supina facies cinerea, prona alba, tantillo ruboris perfusa. Crura & pedes qualia in reliquis hujus generis avibus, rubra, nigrore tamen hic illic præcipuè ad articulos obfusca. Membranz digitos connectentes & plantæ pedum integræ nigra.

Mas erat quem descripsi, habuitque ad divaricationem asperæ arteriæ labyrinthum. Trachea ipsa ad caput amplior, in medio gracilior, supra labyrinthum in majorem tubum iterum ampliatur. Ventriculus amplissimus, musculis crassis validis instructus, lapillis minutissimis gramini admixtis repletus. Hepar pallidum, cystis fellea mediocris: Appendices intestinorum longæ.

§. VI.

The Scaup-duck; An Fuligula dicta Gesnero?

Nate vulgari paulò minor est, longa sci. duos pedes. Rostrum latum, cæruleum: lamina superior inferiore multò latior. Caput & pars colli è nigro virefcit. Pectus & sub collo nigrum: ima tamen pars colli nonnihil albi admixtum habet. Venter albus cum aspersione ima parte subflavi, circa podicem nigra. Dorfi pars superior fuliginosa, media alba, tenuis fuscis undulato more transversim interspersa; ima unà cum cauda fusca. Cauda autem binas vix uncias longa. Alæ fusca, albis maculis parte superiore ornata, cum linea transversa alba. Crura & pedes unà cum membranis & unguibus è fusco cærulefcunt.

Avis hæc *the Scaup-duck* dicta est, quoniam scalpam i. e. pisces testaceos fractos seu contritos esitat. Coloribus infinitum variat, præsertim capitis & colli, adeò ut in grege 40 aut 50 vix duas invenias exactè & per omnia sibi mutuo similes; quod in hoc genere minimè frequens est. Avis

Avis hæc nobis nondum visa est, ejus notitiam & descriptionem D. Johnson debemus.

§. VII.

Anas Fuligula prima Gesneri Aldrov. p. 227. Mergus cirratus minor Gesner. Querquedula cristata sive Colymbis Bellonii Aldrov. 210. ut quidem, nobis videtur. Capo negro Venetiis. The tufted Duck.

Rostrum ab apice ad angulos oris duos circiter digitos longum, latiusculum, præter apicem (qui niger est) pallidè cæruleum. Plumularum angulus in rostrum intrat. Nares majusculæ, à plumagine modico intervallo remotæ. Oculorum irides flavæ aureæve. Aures minusculæ, ut in toto forsan aquatico genere. Caput, præcipuè vertex, obscurè purpureum, ad nigrum vergens, aut potius nigrum cum aliquâ purpuræ mixtura; undè Venetiis & alibi in Italia *Capo negro* dicitur. Cirrum habet seu cristam ab occipite retro dependentem longitudine fescunciali. Color in cervice, scapulis, dorso, parte denique supina tota fuscus obscurior & propemodum niger.

Alæ breves: tegetes omnes nigræ: Remiges extimæ quatuor corpori concolores, quæ succedunt paulatim albidiores & anteriores sequioribus. Decas remigum secunda exceptis summis apicibus nigris candoris nivei. Proximæ sex penitus nigræ. Cauda perbrevis, pennis 14 penitus nigris constans.

Prona pars colli & anterior pectoris aliquousque nigra: reliquum pectoris & venter ad orificium excrementorum alba aut argentea, versus anum tamen obscurius. Pone anum nigricat. Laterales plumæ quæ alis contractis immediatè subjacent, quæ ad femora pertinent, quæque alas subtus vestiunt albæ. Ala notha interior sex pennis niveis constat.

Crura brevia & posterius sita: Pedes lividi aut obscurè cærulei. Membranzæ digitos connectentes nigræ: Digiti autem longi.

Corpus breve est, crassum, latum & nonnihil compressum seu planum, pondere duarum plus minus librarum.

In ipso mandibulæ inferioris angulo in nonnullis macula habetur alba, quæ in aliis desideratur.

Aspera arteria labyrintho donatur. Hepar bifidum, vesiculam felleam obtinet. Venter crassis musculis instruitur; in quo nihil inventum præter lapillos & Algam seu Muscum marinum.

Huic similem avem aut fortè eandem vidimus in piscinis Regiis in vivario *S. Jacobi* dicto.

Rostrum ei & pedes plumbei: Caput nigrum, cristatum: Alæ parvæ; sed supra alas latera nivea. Crista ab occipite longa retrò dependet. Mihi è longinquo avem spectanti alæ totæ nigræ visæ sunt; fortè tamen color ille vestitricium alæ pennarum proprius erat, non Remigum communis.

§. VIII.

Anas niger, Eboracensis Scoter, The black Diver.

A Nati ferè æqualis est sed figuræ rotundioris. Color totius corporis undique pulcherrimus seu niger. E scapulis in nonnullis oriuntur plumæ atriores: in mento & pectoris medio cineræ seu albicantes fuscis admiscuntur. Alæ corpori concolores absque ulla omnino colorum diversitate. Rostrum quale anatino generi, circa nares lutescens, aliàs nigrum, subtus ad latera in canales ferratum, interiùs luteum nullo in superiore mandibula tuberculo. Pedes nigricant.

Hujus generis marem Anno 1671. Cestriæ vidimus & descripsimus his verbis.

Anate domestico aliquanto minor est, corpore magnitudinis respectu habito breviusculo & latiusculo; tam pronâ quàm supinâ parte tota nigra. Caput duntaxat è nigro obscurè purpurascit (erat enim quam descripsi mas) & pronâ alarum superficies cinerascit in remigibus & secundi tertiique ordinis pennis. Alæ breves: Pennæ remiges in utraque ala 25. Cauda plus palmum longa, 16 pennis constans quarum extimæ brevissimæ, reliquæ utrinque ordine longiores usque ad medias, quæ longissimæ sunt, deò ut cauda in acutum angulum procurrat; acutiorem certè quam in reliquis Anatibus observasse memini; suntque singulæ pennæ mucronibus admodum acutis. Rostrum in hac ave præcipuè est notabile, latum, obtusum ut in reliquis hujus generis, duorum

duorum circiter digitorum longitudine, nullam habens in apice ligulam seu unguem præter normam aliarum hujus generis avium. Superior mandibula supra nares, juxta frontem in gibbum insignem attollitur, in binas veluti nates divisum, quas linea flava intercurrit & distinguit. Est autem color superioris mandibulae ad margines circumcirca niger, in medio flavus, cujus latitudo nares complectitur, longitudo digitalis à medio gibbo inchoata. Lingua prægrandis: Palpebrae flavae: Oculorum irides obscurae: Crura & pedes fusca. Sunt autem digiti prælongi, membranâ connexi, adeo ut palmulae per amplam sint: Membrana quoque ultra digitum brevior extenditur: Posticus quoque membranam latam annexam habet. Nullus huic in aspera arteria labyrinthus: Appendices pro hoc genere brevissimae; vesicula fellea grandis. Duas libras & novem insuper uncias pendebat. Longitudine a summo rostro ad extremam caudam 22 digitorum; ab extrema ala ad extremam alam 34½.

Avis hæc nondum, quod scimus à quoquam descripta est. In mari perpetuò versatur, urinando victum quaerens, & cassibus sub undis positis capitur. In vadis Lancastrensis frequens est.

§. IX.

Anas fera fusca minor, an Anas Fuligula altera Gesneri Aldrov. p. 227? An Glaucium sive Morillon Bellonii. Capo rosso Venetiis.

Magnitudine Querquedula superat, Penelope aliquanto minor est. Rostrum 2½ digitos longum, mediocriter latum, coloris caerulei obscuri, ad margines tamen & versus apicem pallidi. Apex ipse seu unguis rotundus, niger. Nares parvae, longiusculae, in medio ferè rostro sitae. Oculorum irides lacteae aut eburneae. Caput fatiscrassum, totum rufum. In ipso mandibulae inferioris angulo macula exigua alba. Collum ut in hoc genere breve, quod medium annulus seu torquis fuscus ambit. Color in dorso toto & alarum vestitricibus fuscus. Rectrices alarum præter tres vel quatuor & tres vel quatuor intimae albæ sunt omnes summitatibus fuscis, adeo ut cum ala extendatur lineam latam transversam albam efficiant. Numerus autem Remigum circiter 25. Cauda admodum brevis, fusca, pennis 14 composita, mediis longioribus 2½ digit. extimis brevioribus. Pectus infra torquem ad arnos usque rufum; qui color ad medium propè scapularum pertingit. Reliquum pectus & venter summus albidus, imus ad orificium usque excrementorum fuscus aut obscure griseus. Plumæ sub cauda niveae; ad femora longiores ruffae. Crura & pedes nigricant, membranæ præsertim digitos connectentes & articuli. Posticus digitus latâ membranâ donatur ut in hujus generis reliquis. Trachea ad divaricationem Labyrinthum obtinet, & præterea superius in ventrem intumescit. Ventriculus musculosus. Caterum variant nonnihil coloribus alarum præcipuè hæc aves.

Descriptio Anatis Fuligulae alterius Gesneri apud Aldrovandum p. 227, huic avi bene convenit. Descriptio quoque & figurâ *Morillons* seu Glaucii Bellonii huic avi bene conveniunt, præcipuè colore iridum oculorum. Quocirca descriptionem ipsam hic subjungemus, ut Lector eam cum nostra conferens, ipse judicium ferat.

§. X.

Glaucium Bellonii.

Huic perfimilis est quam Bellonius pro Glaucio exhibet. Est, inquit, & alia avis aquatica, nobis vernaculè *Morillon* dicta, Anati quàm simillima, ejusdemque magnitudinis, rostro in margine ferræ instar inciso, cruribus pedibusque in interna parte rubicundis, in exteriori verò fuscis. Capite toto ad mediam colli regionem ferrugineo saturato. Hinc circulus quidam colore albicante collum cingit. Pectus coloris est cinerei, venter verò candidi. Dorsum & alæ nigrae sunt, in his tamen si extendantur septem apparent pennae albæ, quæ alas ut in Pica varias reddunt. Reliquum verò alarum quemadmodum & cauda, Corvi aquatici caudam referens, nigra sunt. Ex aqua cum magna ex parte victum petat, animalculis exiguis vivit, quæ in aquæ fundo reperit. Cum enim aquæ sese immergere soleat ac diutius urinari, minutos pisciculos capitat, & millepedes aquaticos seu pediculos, quos Galli *les Esjronelles* appellant. Vivit præterea seminibus herbularum, quæ in fluminum ripis nascuntur & Altacis fluvialibus tenellis & limacibus. Linguam habet adeo carnosam, ut propè radicem gemina videatur. Pectus ei latum ut reliquo Anatino generi. Crura breviora, retrorsum porrecta, ut

N n

Mergorum

Mergorum generi. In internis partibus hoc illi tantum est peculiare, quod nullum in ea fel appareat. Jecur in duos distinguitur globos, quorum unus ventriculo incumbit, alter intestinis. Descriptio hæc plerisque notis, magnitudine excepta, Anati feræ fuscæ minori modò descriptæ convenit. Quamvis autem Bellonius torquem circa collum albidam esse in descriptione verbis affirmet, in icone tamen nigram depingit.

§. XI.

Anas fera capite subruffo major. An Anas Schellent, dicta Gesnero Aldrov. p.223.

Pondus ei 24 unciarum, magnitudine duabus proximè descriptis æqualis est. Longitudine à summo rostro ad ultimam caudam 18 $\frac{1}{2}$ digitorum: latitudine alis expansis 30. Rostrum duos digitos longum, non circa apicem tantum ut sequentis, sed media etiam parte secundum longitudinem ultra nares fordidè flavicat. Oculorum irides pulchrè flavæ. Caput fordidè ruffum; Collum cinereum seu albedo dilutum, nam castaneus ille seu ruffus capitis color ad medium gulæ non extenditur. Dorsum & supina pars tota obscurè fusca seu nigra. Gula, pectus, venter ad caudam usque alba; verum ad podicem linea transversa fusca. Ad imum gulæ fundi plumarum nigri.

Pennæ in utraque ala Remiges circiter 26. quarum exteriores 10 nigrae, 11ma apex albet, albedo deinde in sequentibus ordine augetur, & post tres aut quatuor ad fundum ferè pertinet. Vigesima aut vigesima primæ exterior medietas alba, interior nigra. Pennæ albarum tegetes immediatæ etiam albæ sunt. Præterea in minoribus alarum vestitricibus plumis magna habetur macula in nonnullis alba, in aliis cinerea. Pedes obscurè & fordidè flavicant, circa articulos autem nigricant, ut & membranæ digitos intercedentes. Labyrinthus magnus, durus & osseus. Pedes retrorsum siti ut in congeneribus, ad articulos genuum ferè plumis vestiti; tibiæ breves, pedes autem ampli. Digiti intimi exteriori lateri membrana prætenditur, ut & digito postico. Cauda dorso concolor, digitum longa, 16 pennis composita.

§. XII.

Anas fera capite subruffo minor. An Anas Schellent dicta Gesnero? An anas fera fusca alia? Aldrov. p.222.

Magnitudine Anatis Fuligulæ primæ Gesneri æmula est. Pondere uncias 24; longitudine à summo rostro ad imos pedes 17 digitos æquat. Caput ei crassum, fordidè ruffum: collum breve, cinereum seu incanum: Pectus & venter albus. Dorsum, cauda, alarum tegetes pleræque & Remiges extimæ decem ex fusco nigrae; à 10ma and 20ma aut circiter albæ: in minoribus tegetum ordinibus magna quoque macula alba cinereæve; adeò ut in nonnullis tota ferè ala alba videatur. Alæ pro avis mole exiguae, pennis brevibus. Cauda 16 pennis componitur, estque ut in hoc genere longa, Rostrum brevius & angustius quam Querquedula cristatæ, ad caput crassius, versus apicem acutius, ungue extremo nigro, quem ductus flavus ambit, pulchro aspectu; reliquum rostri nigrum. Oculorum irides pulchrè flavent. Pedes ampli, retrorsum siti, colore subruffo; membrana digitos interserpente fusca. In trachea nullum observavi Labyrinthum. *D. Willughby* in quadam hujus generis ave Labyrinthum invenit: Fortè ea mas fuit. Cystis fellea modica, figuræ ovalis. In ingluvie cancrum invenimus.

§. XIII.

Anas Platyrhynchus mas Aldrov. p. 225. Clangula Gesneri Aldrov. 224. Quattro Occhii Italis: Angl. The Golden-eye. Weisler Dritvogel Argentoratensibus.

Corpus ei crassum, breviusculum. Caput pariter crassum. Collum ut in hoc genere breve. Rostrum latum quidem ut reliquis hujus generis, at breve, ad caput crassius latiùsque, versus apicem angustius; totum nigrum.

Caput colore est perobscurè viridi, splendente tamen serici instar [*D. Willughby* nigro-purpureo.] Ad angulos oris utrinque macula alba, majuscula, subrotunda conspicitur, unde nomen Italicum *Quattro Occhii*. Oculorum irides pulchrè flavæ aut crocæ. Collum totum tam pronum quam supinum, scapulæ, pectus & venter totus alba. Inter scapulum & inferior pars dorsi tota nigricat. Alæ ex albo & nigro variae sunt.

sunt. Mediæ sci. pennæ tum remigès tum vestitricès albæ ; exteriores interiorèsq; nigrae : ut exactiùs dicam, Remigès extimæ 14 nigrae, proximæ septem albæ ; intimæ quatuor iterum nigrae. Tegetes septem albarum pariter albæ exceptis iis quæ in summa ala consistunt. Pennæ scapulares dorso utrinque incumbentes habent etiam alboris nonnihil admixtum. Cauda penitus nigra est sexdecim pennis composita.

Crura perbrevia crocea, ut & pedes qui grandes sunt. Digiti longi circa articulos subnigri. Membranae quoque digitos connectentes obscuræ. Posticus parvus, latâ membranâ auctus. Trachea ad divaricationem labyrintho donatur, & præterea superius in ventrem intumescit.

Hujus fortasse fœmina est, ipsius etiam Gesneri judicio, quam ille describit sub titulo *Anatis Schellent*.

§. XIV.

Anas Platyrhynchos altera sive clypeata Germanis dicta : Taschenmuld Aldrov. t. 3. p. 224. *The Shoveler. Anas latirostris major* Gesner. Aldrov. p. 227. *Breitschnabel*.

Anate vulgari domestico aliquanto minor est : pondere 22 unciarum, longitudine à summo rostro ad ultimam caudam 21 digitorum. Rostrum ab apice ad angulos oris 3 digitos longum, nigerrimum, versùs apicem latius multo quàm ad basin, clypei instar excavatum, circumscriptioe subrotundum : in extremo unguem habet seu apiculam exiguam, incurvam. Utriusque mandibulæ margo dentes habet seu radios pectiniformes aut lamellas pectinatim sibi mutuo insertas. Lingua carnosa, crassa, lata præsertim propè apicem. Apex autem ipse tenuior & semicircularis. Irides oculorum intensè flavæ. Crura & pedes miniati, unguiculis nigricantibus. Posticus digitus exiguus. Membrana digitos connectens circa margines serrata est. Pedes autem minores sunt quàm in hujus generis aliis.

Caput & collum ad medium ferè pulchrè cæruleseunt. [In ave quam ego Romæ descripsi, inque alia quam *D. Willughby* Crowlandiæ vidit Capitis color obscurus erat, virore saturo splendente leviter tinctus.] Prona pars colli & prolobi regio alba ; supina & scapulæ variæ ex albo & fusco. Reliquam pectus & venter totus ad podicem usque rubent. Ponnè anum quæ sub cauda sunt pennæ nigricant. Dorsum fuscum viridi aut cæruleo purpureo splendente colore obiter dilutum. Quæ femora exterius tegunt lineolis fuscis transversis ornantur, ut in multis aliis.

Pennæ alarum remigès circiter 24, quarum extimæ decem aut duodecim penitus fuscae ; proximæ novem marginibus exterioribus viridi saturatiore splendente colore imbuuntur. Quatuor corpori proximæ media sui parte propè apices itémque circa margines lineis albis pinguntur. Vestitricès primariæ secundo remigum dictarum ordini incumbentes apices habent albos, qui simul sumpti lineam seu areolam albam ad pennas transversam efficiunt. Minores tegetum ordines, præter eas quæ in extremo internodio sunt cæruleo amœno cinerascete colore inficiuntur. Cauda pennarum 14, varia est ex albo & nigro. Pennæ sci. extimæ penitus albæ, mediæ exceptis marginibus extremis albis penitus nigrae, inter medias & extremas sitæ mediis partibus fuscae, marginibus albæ.

Ad divaricationem trachæ Labyrinthus parvus : Cystis fellea magna ; testes oblongi. Ventriculus minor musculosus : Intestina in multas spiras convoluta.

Fœmina, quod ad colores attinet, tum in capite & collo, tum in toto corpore prono & supino alis solummodo exceptis Anati fœminæ simillima est, adèd ut proluxa descriptione non indigeat. Alæ iisdem coloribus pinguntur quibus marium alæ, malignioribus tamen nec adèd lucidis. Aves hæc per hyemem colores mutare affirmant aucupes. Gesnerus & Aldrovandus bis tervè hanc avem sub diversis titulis descriptam exhibent. Quoniam avis est insignis. Fœminæ quoque descriptionem subjiciemus.

§. XV.

Anas Platyrhynchos Erythropus Aldrovandi p. 231. *quam fœminam esse puto Anatis Clypeate seu Shoveler.*

CRura pedesque toti intensè rubent. Rostrum tres ferè digitos longum, admodum latum, est Clypei modo recurvum, castanæ colore sed obscuro ; inferior tamen mandibula, quæ tota ferè superiorem subit, alicubi spadiceo colore tingitur, & in ejus medio stria per longitudinem insignis excurrit. In hoc dentes utrinque, quales

Anati muscaria tribuit Ornithologus. Color plumarum per totum ferè corpus varius, ad pulveratricum colorem, qui *νεμευνός* dicitur, accedens: nam totum caput & medium collum mustelini coloris, punctis majoribus & minoribus, partim albis iisque exiguis vixque conspicuis, partim subfuscis, iisque in vertice magis & in occipitio tinguntur, uti collum inferius albo-cinereum, maculis subfuscis lunatis. Eadem maculae sed majores primum dorsum, pectus, ventrem, uropygium & caudam, quae omnia eodem sunt cum capite colore, vel subluteo, variè aspergunt. Dorsum medium & extremum plumae coloris spadicei obscuri, albae in extremis oris convestiunt. Alarum costae isatidis colorem referunt. Eiusdem coloris zona medias alas interfecat, supra quam linea alba similiter transversa conspicitur. Reliquae alarum partes spadiceo valde obscuro colorantur.

§. XVI.

Anas Platyrynchos pedibus luteis Aldrov.

A Præcedente magnitudine parùm differt, nisi fortè paulò major sit. Rostrum partim est fuscum, partim subluteum: in toto corpore coloris ex subluteo cinerei; maculae fuscae sunt disseminatae, densae & exiguae in capite, majores sed rariores in collo, pectore, ventre & uropygio, & cauda, sed multo adhuc majores in toto dorso, & crebriores. Alae ad mediam usque regionem fuscae: Medias linea alba transversim fecat, post quam macula, caerulea tetragona ferè conspicitur, cujus tres anguli in lineam nigram desinunt. Hanc altera linea alba excipit. Crura sunt lutea: Digtos similiter luteos fuscae jungunt membranae.

Hæc est *Anas* foemina nobis nondum observata.

CAP. III.

Anates fluviatiles, aquas dulces præcipuè frequentantes.

§. I.

Boschas major. The common Wild-Duck. *Anas torquata minor* Aldrov. t. 3. p. 212.

A 36 ad 40 uncias pendet: longa digitos circiter 23, ab apice Rostris ad ultimam caudam mensurâ sumptâ. Alae expositae extremis suis 35 digitorum spacio distabant. Rostrum ex viridi flavum, ab angulis oris ad 2⁷ digitos protenditur, latitudine ferè digitali, non admodum depressum. Mandibula superior in extremo appendicem quandam seu unguem obtinet rotundum, ut in aliis plerisque hujus generis avibus. Palpebrae inferiores albicant. Pedes crocci sunt, ungues fusci. Postici unguis albus ferè; intimus anticorum minimus. Membranae digitos connectentes coloris fordidioris. Trachea ad divaricationem vase quodam labyrintho nobis dicto donatur.

Crura ad genua usque plumis vestiuntur. Mari caput & collum summum pulchrè virefcunt: succedit deinde torques albus ab anteriore parte qui tamen posterius ab integro circulo deficit. A torque gula ad pectus usque castanea. Pectus ipsum & venter ex albo cinerea, innumeris punctis obscurioribus ceu guttulis irrorata; Graeci *στέρνα* appellant. Sub cauda plumae nigrae.

Collum superius ex cinereo rufum macularum etiam velut aspergine irroratum. Dorsum pars media alas interjacens ruffa, inferius nigricat, in uropygio intensius cum purpureo quodam splendore. Latera sub alis & longiores pennae ad femora lineis transversis fuscis pulcherrimis ornantur, in quibus albus color cum caeruleo mixtus cernitur.

Pennarum alae minores ordines rufescunt; Longiores è scapulis ortae argenteae sunt lineolis fuscis transversis pulchrè variegatae. Exteriores decem rectrices (sunt autem in universum 24) fuscae, secundae decadis apices albet, deinde tela à scapo exterior splendente purpureo-caeruleo colore nitet; at inter caeruleum & albidum areola nigrior intercedit. Vigesima prima apex albet, limbus exterior obscurè purpurascit: 22^a pars media nonnihil argentea. 23^a tota argentea, margines tamen utrinque nigricant. 24^a pariter argentea, limbo tantùm exteriore nigricante. Tegetes exteriores remigibus concolores,

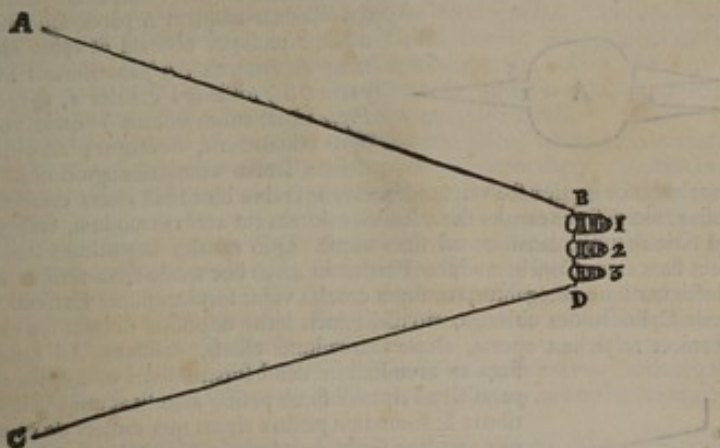
concolores, at quæ purpureis incumbunt apices habent nigros, deinde lineam latam seu areolam albam, ita ut linea lata hinc nigra inde alba cæruleam maculam terminet.

Caudæ pennæ 20 in acutos cuspides desinunt. Harum mediæ quatuor circulariter reflectuntur, & cum purpureo quodam splendore nigricant. Octo utrinque his proximæ albescunt, præcipuè exteriores limbis exterioribus, quo reflexis viciniore eo plus fusci admiscetur. Alæ pronæ tegetes & notha inferior alba.

Hyeme gregatim volant: vere per paria mas & fœmina simul. In ericetis & juncetis non procul ab aquis nidificant, rariùs in arboribus: ova 12, 14, & plura una vice ponunt & incubant. Fœminæ neque caput viride, neque collum torquatum, verùm utrumque ex albo, fusco & ruffo nigricante varium. Pennarum dorsaliùm mediæ partes ex fusco nigrae, fimbriæ ex albo ruffæ.

Quod ad Anatem torquatam majorem Gesneri attinet, cùm in ea describenda brevis admodum sit & generalibus notis utatur, nec ego hujusmodi avem unquam viderim, an omnino detur in rerum natura dubito; præsertim cùm Descriptio quam affert Anatis magnæ maris à quodam Germano concinnata superiùs descriptæ nimirum Boschadi majori per omnia conveniat.

In palustribus Lincolnensibus, Eliensibus, Norfolkensibus circa Crowlandiam & alibi, Anates, Penelopes, Querquedulae, aliæque id genus aves quo tempore pennas mutant & volare nequeunt, magno numero quotannis capiuntur retibus in hanc formam dispositis.

A B, CD retia sunt maceræ aut sepimenti hinc inde formâ quàm longissimè in palude extensa, & ad se invicem inclinata: in quorum recessu antequam in angulum concurrunt 1, 2, 3, aut plura retia Conoidea aut Cylindroidea, iis quibus perdices capiuntur similia, collocantur. Quibus præparatis, indicto aucupio, multæ cymbæ cum magna hominum multitudine conveniunt. Hi aves ad volandum ineptas contis & hastis præse agunt intra retium septa, adeoque paulatim in Cylindroidea illa receptacula in angulo disposita nimirum 1, 2, 3. Obiter autem multæ à nautis aliisque turbæ compellente contis occiduntur; aliæ & plures in retia lateralia A B, CD impingunt. Hæ eorum sunt, quorum & retia (nam ad multos plerunque dominos pertinent) illæ occidentibus cedunt. Quæ in extrema retia 1, 2, 3 inter B D sita compelluntur ad Dominum soli pertinent. Ad unum aucupium quadringentæ interdum cymbæ & naviculæ concurrunt: quater mille Anates mares in palude Depingensi una aliquando vice captos audivimus.

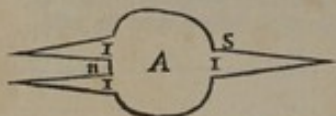
Boscades mares pennas mutant, (nostrates *moot* seu *moult* vocant à Latino *mutto* deducto nomine) cùm fœminæ incubare incipiunt. Fœminis plumæ non decidunt antequam pulli adoleverint & ad volandum idonei sint, quibus temporibus ad pennas exuendas huc veniunt; Mares nimirum sub finem Maii, fœminæ non ante exitum Junii, cùm jam mares pennis receptis iterum volare possunt. Querquedulae mares, Penelopes &c. Boscades fœminas comitantur, & unâ pennas deponunt. Harum avium fœminæ seriùs aliquanto deplumescent. Adeò ut aucupium hujusmodi à Junii mensis medio ad finem Augusti duret. Intra hebdomadis spatium plumæ veteres omnes defluunt;

defluunt; novæ non ante tres septimanas exactas perficiuntur. Omnes autem cum plumæ decidere incipiunt pingues admodum & *lucupati* sunt, at priusquam integrè renovantur macilentæ fiunt. Boscades mares & fœminæ *Whole soul*, id est, Aves integræ denominantur: Penelopes, Querquedula &c. *Half soul* i. e. Aves dimidiatæ, quia dimidio Boscadis pretio singulæ vœcunt.

Quæri non immerito hîc potest, cur Avibus plumæ quotannis defluant. D. Willughby eandem esse causam opinatur defluxus pennarum in Avibus, quæ pilorum in hominibus aliisve animalibus à febre aliòve morbo convalescentibus, aut à diuturna media refectis. In maribus enim coeundi ardor quædam quasi febris est, adeoque verno tempore ob frequentem Veneris usum exhausto corpore macilenti evadunt. In fœminis vero incubandi & pullos educandi tempus morbo cuidam seu diuturnæ inediæ respondet, inediâ quippe & labore continuo se per id tempus macerant. Cùm hæc tempora præterierint, uterque sexus ad corpora curandi conversus pristinum brevi habitum recuperat & pinguescit, atque hinc dilatata cute pori aperiuntur & plumæ decidunt.

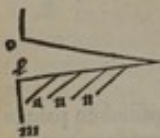
Nosstrates, Belgas ut puto imitati locis maritimis & palustribus, in piscinis novo artificio præparatis suisque canalibus & retibus instructis, Anatium allecatriciæ ope Boscades, Penelops, Querquedulas, aliisque Anatini generis aves ingenti numero per hyemem capiunt. Piscinas hæcæ cum allecatricibus & reliquo suo apparatu *Decoys* seu *Duck-coys* vocant, allecatrices *Coy-ducks*.

Locus huic rei eligendus est à viis publicis & omni strepitu procul remotus, quemque aves huiusmodi magno numero frequentant. Locum commodum nactus, Lacum

seu piscinam amplam A pares, salicibus & arundinibus undique obsitam & velut circumvallatam; ex Australi (n) aut Boreali hujus stagni parte (S) follæ seu canales I, I, I, (nosstrates *Pipes* id est tubos vocant) quot volueris aut opus esse duxeris, ducantur; ad piscinam lati, deinde sensim continuè angustiores. Secundum

canales hosce perticæ seu vergæ ad intervalla crebra hinc inde altera extremitate terræ infixæ, alterâ supra canales flexæ semicircularum aut arcus in modum, colligantur, longâ serie ab initiis canalium ad fines usque. Quò canales angustiores sunt eò humiliiores fiant arcus Coni in modum. Perticæ in arcus hoc modo flexæ retibus superius inductis undique obtegantur, ut supra canales velut fornices fiunt. Extremi fornices in retia Cylindroidea oblonga, circulis ligneis intus dispositis diducta seu extensa, quæ fornices respiciunt aperta, altera extremitate clausa, desinunt. Ad canalium ripas

fiant ex arundinibus densè stipatis sepes n, n, n, seu muri multi, paralleli ad ripas obliquè positi, angulis acutis piscinam spectantibus: & secundum piscinæ ripam quæ canales de ea exeunt ducatur pariter sepes arundinacea (Im) Anates allecatrices ascendæ sunt ad initium canalium, & assuefaciendæ ut signo fistulâ data ad Aucupem properent. Auceps primò piscinam circuit, & observat in quem tubum aves in piscina collectæ commodius allici & compelli possunt: deinde ad ejus introitum seminibus Cannabis putà aut ejusmodi sparsis, Allecatrices fistulâ convocat. Has committantur fœræ, cùmque jam tubum ingressas sentit Auceps, retro anates se eis ostendit per sepium interstitia (n, n) quæ territæ, nec retrocedere ausæ altius in canalem seu tubum progrediuntur: deinde per alia interstitia se iterum ostendit Auceps, donec tandem in rete Cylindroides compulerit, ubi incluse capiuntur. Si quæ aves surgunt & avolare nituntur à retibus superius extensis repercussæ, in canalem iterum decidunt. Tota ars in eo consistit, ut aves quæ in canalibus sunt Aucupem videant, quæ in piscina non videant. Cùm enim illæ solæ Aucupem vident, hæc nihilominus plerunque canales ingrediuntur, adeoque interdum, præter illas quas Auceps præ se agit aliæ secunda aut etiam tertia vice capiuntur. Allecatrices in rete Cylindroides non ingrediuntur sed foras manent, & alias invitant. Sunt qui catulum ad hoc Aucupium instituunt, ut circumambiat sepes & retro aves se ostendat, ad quod foramina in sepiibus fiunt ut libere transeat. Catulus sepes circumeundo caput canalem versus directum servare debet, posteriora piscinam versus tenere; adeoque aves quæ ante eum sunt terret & à se abigit, quæ ponè (caudâ eis obversâ) allicit, dum eum ceu novum quiddam contemplantes sequuntur. Cùm ventus à latere spirat, Aves facilius & melius aguntur quò Auceps velit, quàm cùm directè ex adverso, vel à targo flat. Cùm enim directè contrarius est, aves agrè compelluntur, ut contra eum tendant; cùm secundus, & hominis & catuli

catuli odorem earum naribus ingerit. Quocirca, ut diximus, canales vel à Boreali vel ab Australi piscinæ extremitate ducuntur, quia ventus Occidentalis apud nos ut vehementissimus, ita omnium longè frequentissimus est.

Allectatricium avium aliæ provolant & feras alliciunt ad piscinam, aliæ extremo Alæ articulo multatæ volare nequeunt sed semper in piscina manent. Aucupis domus arboribus & arundinibus obvelandus & quantum fieri potest occultandus est.

§. II.

The Gadwall or Gray: *An Anas mediæ magnitudinis* Mitelenten *Gesnero*? *Anas Platyrhynchus rostro nigro & plano* Aldrov. p. 233. fortè *Anas strepera* *Gesneri* Aldrov. p. 234.

Magnitudine Penelopen majorem æquat superatve & ad Anatem proximè accedit. Longitudo à rostro ad caudam extremam 19 erat digitorum: alarum expansarum spatium 33 digit. Ab apice rostri ad angulos oris duo digiti sunt. Corpore est longiusculo. Uropygium totum nigrum. Dorsum fuscum limbis plumarum alboruffis. Mentum & maxillæ albæ maculis parvis fuscis punctatæ. Caput ex cæruleo nigrum, fimbriis plumarum cinerascens in gula, ex albo ruffis propè pectus. Inferior colli pars, superior pectoris & scapulæ plumagine pulcherrima ex albo & nigro varia vestiuntur. Nam fimbriæ plumarum extremæ rufescunt, deinde arcola nigricans ductu arcuato aut semicirculari plumas singulas ambit, cui parallela alba includitur, & albæ itidem nigra. Pectus albet. Venter lordefcit, maculis transversis nigris. Sub cauda maculæ transversæ fusæ. Minores pennæ sub alis & notha inferior nivea. Latera lineolis albis & nigris alternis pulcherrimè variegantur. Cauda brevis, vix apparens ultra plumas ei incumbentes, subrotunda, pennarum 16 apicibus acutis, colore albo, præcipuè ex inferiori parte, nam supèrnè mediæ duæ ex cinereo fusæ: in reliquis maximè extimis colori albo nonnihil ruffi admiscetur. Omnium margines albidii.

Remiges in utraque ala pennæ 26. è quibus primæ decem fusæ, trium proximarum apiculæ albæ: quatuor sequentibus pinnulæ ad scapum exteriores nigrae, apicibus itidem albis: succedentibus tribus exterior pennæ à scapo tela penitus alba. Quinque corpori proximæ ex cinereo seu ruffo fusæ. Secundi ordinis pennæ decem extimæ fusæ: quæ remigibus albis superincumbunt extimæ limbo colore nigro purpurascens te splendent. In tertio ordine maculæ ruffæ seu rubræ sparæ.

Rostrum quale Anati vulgari aut potiùs Querquedula, depressum, latum cum ungue in extremo. Mandibula inferior crocefcit, superioris latera pariter crocefcunt, media pars nigra est. Foramina narium crassiuscula.

Crura ad genua usque plumosa: Pedes albidii. Posticus digitus parvus: anticorum intimus brevior extimo. Cystis fellea ingens. Membranæ digitos connectentes nigricant.

Fœmina easdem maculas in alis habet, sed longè magis decolor est. Nigro uropygii colore caret; quæ autem ibi succrescunt plumæ marginibus ex albo ruffis insignes sunt, necnon colli & dorsi vestitrices. Elegantibus illis semicircularibus notis nigris & albis in colli pennis & striis sub alis prorsus caret.

Hac velut caracteristicâ notâ avis hæc ab aliis omnibus sui generis distinguitur, quòd tres diversi coloris aliam super aliam maculas in alis, habeat albam, nigram, ruffam.

§. III.

Anas muscaria, Muggent *Gesnero*. Aldrov. lib. 19. cap. 41.

Sic vocatur quòd muscas supra aquam volantes capter. Magnitudo & figura ferè ut domesticæ Anati. Rostrum latum & sinum, cujus lamina superior planè crocea est, longum quatenus extra plumas eminent, digitos duos. Dentes utrinque serrati, latiusculi, & quodammodo membranacei, flexiles, eminentes, inferioris tamen laminae dentes minimùm eminent, & strias oblongas ducunt. Color plumarum per totum ferè corpus varius est, ex nigricante, charopo, albo, & mustelino alicubi mixtus, vel ut breviter dicam, qualis perdicem ferè, hoc est *νεμενις*, ut pulveratricum plerunque, sed distinctus. Pedes flavent, digiti nigricantibus membranis coherent, collum tam supina quam proma parte *σκιτον* est, hoc est, varium quibus diximus coloribus. Vertex magis nigricat quàm cæteræ partes; qui color etiam in alis habetur: eadem & caudâ

caudâ breviores sunt. Hæc Gesnerus. Anas autem isthæc, si diversa sit à Boschade torquata minore, mihi nondum conspecta est.

§. IV.

Anas fera fusca Gesneri Aldrov. p. 221. *cui & Penelope veterum*. Rothals *Gesnero* Aldrov. p. 218. Cane à la teste rouge *Bellonio*. The Pochard or great red-headed Wigeon.

Uncias 32 pendet; à summo rostro ad extremos digitos 21 longa, ad extremam caudam 19. Penelope vulgari major & pro magnitudine brevior crassiorque.

Minores in alis pennarum ordines & medium dorsum cinerea, lineolis cinereis & fuscis alternis undulatis pulchrè variegata. Uropygium, podex & ima pars colli nigra. Pennæ minores sub alis & ala notha inferior alba. Caput & collum ferè totum saturè fulva aut ruffa. Media pars pectoris alba fimbriis flavicantibus, inferior lineolis fuscis variatur: Ventrem versùs magis fordescit; nam à pectore ad caudam usque plumæ sensim obscuriores sunt. Cauda 14. pennis composita, duos digitos longis, ex nigro cinereis. Pennæ alarum remiges numero 25 aut circiter, omnes unicolores, scilicet ex fusco cinereæ, quamvis si curiosius spectantur aliqua sit diversitas, cum nonnullarum, à decima scilicet sequentium, apices albeant. Ala notha inferior & minores sub alis albæ.

Rostrum majus & latius est quàm præcedentis. Angulus à capitis medio mandibulam superiorem longius subintrat aut dividit. Est autem mandibula superior plumbea, extremitate seu ungue nigro; inferior ferè tota nigra: Oculorum irides pulcherrimæ ex flavo rutile: Pedes plumbei; membrana digitos connectens nigra. Digitus intimus minimus, extimus medio ferè æqualis: Medii unguis in aciem tenuatur.

Nota hujus avis characteristica est unus idemque ferè in alis color nempe cinereus, sine ullis diversi coloris pennis in media ala, ut in hoc genus avibus ferè solenne est.

In alia ave, quam hujus fœminam esse putavimus, Rostrum nigrum erat cum lunula cinerea paulò supra apicem. Pennarum remigum apices ad decimam sextam aut circiter maculâ nigrâ pinguntur. Pennæ dorsales & alarum vestitricæ lineis illis transversis undulatis, quæ in mari cernuntur carent. In reliquis cum mare convenit.

§. V.

Penelope Aldrovandi p. 218. lin. 30. *An Anas fistularis?* The common Wigeon or Whewer. *Argentoratensibus* EinSchmey.

Pondus ei 22 unciarum: Longitudo à rostro ad pedes 20 digitorum. Caput & collum superius rubra, maculis nigricantibus conspersa. Vertex rostrum versùs dilutius est colore ex ruffo seu luteo albido. Pectoris partem superiorem ut & laterum ad alas usque vinaceus color pulcherrimus ornat, cum lineolis transversis nigris creberrimis. Pennæ scapulares ut & laterales sub alis lineolis transversis nigris & albis alternis undulatis perbellè pinguntur. Medium dorsum fuscum, fimbriis plumularum vestientium cinerascens, præcipuè caudam versùs. Caudæ tegetes nigræ. Pectus & venter albus tantillo flavedinis admixto. Utrinque sub cruribus maculæ ex ruffo fusca. Sub cauda plumæ albæ nigris mixtæ pariter maculatæ. Caudæ pennæ 14, è quibus sex utrinque fusca exterioribus fimbriis nonnihil albicantibus; mediæ duæ nigricant cum mixtura cinerei.

Remiges decem exteriores fusca, proximæ decem apicibus albet, in his 15^æ, 16^æ, 17^æ & 18^æ exteriores pinnulæ sub apicibus primò ex nigro purpurascunt, reliqua parte intacta colore pulcherrimo caruleo splendent. Exterior medietas exteriorum pinnularum pennæ 18^æ è purpureo nigricat, interior fundum versùs cinerascit, verùm ad nigri limites guttulæ albicantes ab albo apice descendunt. Vigesima ex cinereo tota albet: 21^a & 22^a extimus margo albet, dein ad scapos nigricant. Minimi tegetum alæ ordines pallidiùs fusci. Vestitricæ primariæ fusca, at quæ remiges à 10^a ad 21^a tegunt fusco, albo & cinereo variantur.

D *Willughby* in hac & aliis avibus colores minutiùs & scrupulosius fortasse exequitur quàm necessarium foret: cum natura (ut puto) in his subinde ludat, nec eisdem exactè ductus aut notulas in omnibus ejusdem generis avibus observet.

Lingua,

Linguae, oris & capitis structura à Boscade parùm differt; nisi fortè pro corporis ratione caput exilius sit. Rostrum mandibula superior plumbea, appendice rotunda seu ungue in extremo nigra. Pedes ex fusco albicante plumbeant: ungues nigri. Extimus digitus intimo longior: Posticus brevis.

Gramine ad fundum rivulorum, cochleis exiguis &c. vescitur.

§. VI.

Phascas fortasse Gesnero; The Wigeon.

Penelopen vulgarem magnitudine aequat. Corpore est depressio & plano: Rostrum & pedibus subcaeruleis. Caput & collum totum pallidè fusca saturationibus seu nigricantibus maculis triangularibus crebris respersa, [in vertice maculae hae majores sunt & subvirides.] Dorsum totum, alae & cauda obscurè brunnea seu fusca, marginibus pennarum extremis dilutioribus, & alicubi albescentibus. Alas lineae duae transversae albae distinguunt, spatio intermedio incano. Pectus & latera dorso sunt dilutiora, obscurioribus maculis varia. Venter totus niveus nisi quòd sub cauda maculae aliquot obscurae appareant.

Hujus etiam descriptionem D. Johnson debemus.

§. VII.

Anas caudacuta Aldrov. t. 3. pag. 234. Coda lancea Roma. Angl. Sea Pheasant: The Cracker.

Magnitudine Penelopen nostram vulgarem aequat, pondere 24 unciarum; longitudine ab initio rostri ad finem caudae 28 digitorum; latitudine ab extremo ad extremum alarum expansarum 37.

Caput ei gracile; collum longiusculum: Rostrum ab apice ad angulos oris 2 $\frac{1}{2}$ digit. aequalis ferè per totum latitudinis. Mandibula inferior penitus nigra; superior partim caerulea, partim nigra, in medio scilicet nigra, ad latera infra nares utrinque caerulea, nigra itidem ad angulos oris inque ipso apice & imis marginibus versùs apicem. Color plumaginis in toto capite ferrugineus seu brunneus, retro aures leviori purpurâ tingitur. Ultra aures ab occipite utrinque areola alba incipit, quae in gulam tendit. Quicquid areolas haec interjacet iisve adjacet nigricat. Sub nigro collum cinerascit, deinde lineolis albis & nigris pulchrè variatur ut & totum ferè dorsum. Scapulares pennae longiores dorso utrinque incumbentes media sui parte atrae: at exteriores limbis seu telis exterioribus ad scapos ferè atrae, interioribus (qui multò angustiores sunt) lineis albis & fuscis variæ. Prona pars tota, collum, pectus, venter ad usque excrementorum orificium alba: in imo tamen ventre color albus cinereo mixtus obscuratur. Plumae sub cauda nigrae.

Pennae alarum tum remiges decem extimae, tum vestitricae pleraeque ex fusco cinerea [septimae, octavae, nonae & decimae in nonnullis fimbriae interiores albescunt.] Decem Remigum secunda varia est. Apices quippe omnium albi seu ex albo rufi, deinde in pinnulis ad scapum exterioribus succedit linea nigra; reliquum pinnularum quae supra vestitricae eminent purpureo seu purpuro-caeruleo splendente colore inficitur; pinnulae interiores reliquis pennis concolores. Sequentium pinnulae exteriores cinerae, interiores ad scapum nigrae. Tegetes primariae quae secundae Remigum decadi incumbunt apices habent colore leonato seu pulchrè ruffo insignes. Plumae longiores femora obtegentes lineis alternis albis nigrisque pulchrè variegantur, infra quas plumago lutea.

Caudae pennae 16 cinerae, exceptis marginibus exterioribus albidis. Mediae duae pennae in macrones tenues & praelongas excurrunt, suntque reliquis 2 $\frac{1}{2}$ digitis productiores, unde & Avis ipsa *Phasianus marinus* nostratibus dicitur.

Pedes cinerei sunt aut plumbei, circa articulos obscuriores. Labyrinthus parvus; cystis fellea magna.

Faemina Anati vulgari faeminae colore similis est; pulchrior tamen & saturationibus pulvereo & albo coloribus variegata. Pennae alarum satis respondent mari nisi quòd colores maligniores sunt minisque vividi. Venter rufescit mediis plumarum singularum partibus nigris. Mentum ex ruffo album. Dorsum ex nigro fuscum lineis & areolis transversis albo-ruffis. Pectus sordidè album: infimus venter adhuc sordidior.

Longitudine mediarum caudæ pennarum avis hæc ab omnibus aliis sui generis velut nota characteristica distinguitur.

Avem Aldrovando descriptam *Ornithol.* lib. 19. cap. 40. sub titulo Anatis mediæ hujus specie fœminam esse suspicor caudâ mutilam, aut marem juniorem: verùm note nonnullæ reclamant.

§. VIII.

Anas caudacuta Islandica Havelda *ipfis dicta* Worm: *Musf.* p. 304.

Minor est Anate Platyryncho *Scbellent* dicto Gesnero. A vertice ad uropygium longitudine est pedis unius cum tribus uncias. Caput parvum, compressum, plumis circa oculos albis, in vertice nigris ad cinereum inclinantibus. Eiusdem coloris collum. Dorsum, intermixto colore gilvo, nigricat in uropygium usque, quod ex albis & nigricantibus mistum est. Ex uropygii extremitate emergunt pennæ quatuor, acutæ, nigre, quarum duæ novem uncias longæ, duæ reliquæ, ejusdem coloris & figuræ, tertiam saltem partem longitudinis priorum attingunt. Supina parte collum & venter ad medium usque nigricat: reliquum albicat, cum lateribus quæ alæ tegunt. Alæ prona parte plumis teguntur nigris, purpurascensibus, supinâ cinereis. Rostrum instar Anatis vulgaris latum, dentatum, in apice seu extremitate, ut & parte capiti vicina, nigrum, intermedia eleganter miniatum: parvum est & corpori proportionatum. Pedes brunnei coloris, unguibus & intermedia membranâ digitorum nigris. Quartus digitus, qui posterior & instar calcaris est, latam habet annexam nigram membranam.

§. IX.

Querquedula secunda Aldrov. p. 209. A Teale.

Minima est in Anatinò genere, 12 tantùm uncias pendet: à summo rostro ad extremos digitos commensurata, 15 digitos extenditur. Rostrum latum, nigrum, in extremo sursum nonnihil reflexum. Oculorum irides ex albo avellaneæ. Nares figuræ ovalis. Caput summum, gula & superior pars colli ruffa seu spadicea. Ab oculis utrinque ad occiput ductus obscurè viridis, ferici instar splendens excurrit. Ductus hosce sub occipito macula nigra intercedit. Sub oculis linea alba ruffum colorem à viridi separat. Quæ collum interius, principium dorsi & latera sub alis vestiunt transversis lineolis nigris & albis alternis undulatis, perbellè pinguntur. Prolobo regio in nonnullis flavescit maculis nigris velut squamis pulcherrimè picta. Pectus sordidè albicat seu canescit, ut & venter. Sub uropygio macula nigra flavicante colore cincta.

Remiges pennæ in utraque ala circiter 25. Harum extimæ decem fuscæ, succedentium quinque apices albi, sub albo exterior pennæ tela nigricat; in 16ta viror incipit, totumque spatium quod in jam dictis nigrum fuit occupat. Vigesima primæ limbus exterior nigricat cum aliqua flavedine ad margines. Nigrarum tegetes apicibus albi, quæ virides vestiunt ex ruffo flavescunt, aliàs alæ ubique fuscæ. Cauda 16 pennis constat, brevibus, fuscis.

Pedes pallidè fuscis, membrana digitos connectens nigricat. Digitus intimus minimus: Posticus membranâ non augetur. Aspera arteria Labyrintho donatur, quem in fœmina non inveni.

Fœmina à mare eodem ferè modo differt quo *Boschas* fœmina à suo. Neque enim caput rubore viroreque insigne est, neque uropygium maculâ nigrâ: neque dorsi pennæ lineolis albis & fuscis alternis variegantur.

Avis hæc ob carnis præstantiam & saporem gratissimum in anatinò genere jure merito primas sibi vendicat.

§. X.

Querquedula prima Aldrov. p. 209 Garganey Mediolani. Kernel Argentoratensis Gesneri, Aldrov 210.

Magnitudine Querquedulam vulgarem tantillo superat. Longitudo à summo rostro ad imos pedes 17 digitorum. Figurâ corporis Querquedulæ vulgari seu Tele simillima: Rostrum pariter nigrum: Pedes lividi cum aliqua viroris mixtura: Posticus digitus parvus.

Vertex ferè totus nigricat, sed Rostrum maculis parvis ruffo-albis velut conspersum est. Ab interiore oculi angulo utrinque inchoata linea lata alba supra oculos aurèsq; ad medium ferè cervicis protenditur. Maxillæ, guttur & ima cervicis pars varia ex albo & ruffo: singulæ fci. plumulæ ex vinaceo ruffæ, in medio secundùm scapi longitudinem lineolâ albâ distinguuntur. Sub gutture ad exortum mandibulæ inferioris macula habetur nigra. Pectus totum pulchrè variatur alternis in singulis pennis ductibus nigris & pulvereis transversis, arcuatis, undulatis. Venter aliis albus, aliis flavo tinctus, at versus anum lineolæ sunt fuscæ, & sub cauda maculæ majores. Dorsî color fuscus cum quodam purpureo splendore. Coxas seu femora obvestiunt pennæ lineis transversis albis & nigris alternis pulchrè variegatæ. Scapulares pennæ alis contiguæ cinerascunt, reliquæ pulcherrimè purpureæ sunt arcolis per media albis. Remiges alarum pennæ 25, è quibus extimæ decem ad exterius scapi latus fuscæ, ad interius coloris murini; proximæ 11 apicibus alben; deinde quæ supra tegetes eminent pinnulis exterioribus colore viridi splendente nitent, pinnulis interioribus ut & pennarum fundis fuscis. Reliquæ fuscæ oris duntaxat pinnularum externarum albidis. Minores pennarum alæ ordinis cinerei exceptis primariis quæ remigibus immediatè incumbunt, quarum apices seu summitates alben. Cauda brevis & cum complicatur acuta, colore fusco, pennis 14: verùm extimæ pennæ maculis albo-ruffis variantur. Pedes ex fusco plumbei; Planta nigra; Digitus posticus exiguus. Mas labyrinthum habuit ad trachæ divaricationem; fœmina nullum.

Fœmina minor est mari, magis decolor; labyrintho, maculâ nigrâ sub mandibula inferiore & vinaceo maxillarum colore caret. Alæ subtus ut in mare, superiùs magis fuscæ: Dorsum ut in mari, verùm scapulares pennæ pulchris illis coloribus destituntur.

§. XI.

De Anate Circia Gesneri: Angl. The Summer-Teal, ave hujus generis minima.

EX Querquedularum minorum genere esse credit Anatem quam Circiam dicunt. Germanus quidam interpretatur Germanicè *Ein Birckilgen*, atque à sono vocis ita appellatam, & cum parva Anate habere similitudinem, sed colore alarum ac ventris differre. Alas enim ejus gemmantibus pennis carere, & in hoc genere ventrem magis maculosum esse.

Hoc genus in nostris etiam lacubus reperiri puto, vidi enim non ita pridem initio Januarii captum Anatis genus exiguum, paulo majus Mergulo, corpore toto fuscum; rostro Anatis, hoc est, latiusculo, fusco, pedibus etiam fuscis, collo palmum longo, reliquo corpore sex digitorum. Erat autem fœmella & ova continebat. Mas nimirum, ut conjicio, colore elegantior est: in ventriculo nihil quàm calculos minimos & semina quædam herbarum aquaticarum lentiformia ferè (minora altioraque lente) subruffa inveniebam. Hactenus Gesnerus. Ex brevi hac descriptione & quidem fœminæ, non satis nobis innotescit quam avem intelligat. Suspiciamus tamen eam fuisse quam nostrates *the Summer-Teal* vocant, quam D. Johnson eadem magnitudine esse scribit, (nobis enim nondum visa est.)

Rostrum ei nigricat: tota pars prona fusco-cinerea, in Dorso pennarum extremitates albicant: in alis linea uncialis partim atra, partim Smaragdina, utrinque alba. In cauda pennæ acuminantur. Tota pars prona ex albo dilutè flavescere videtur; in pectore tamen & ima ventris parte maculæ majusculæ nigricantes densè admiscuntur. Crura dilutè cærulefcunt, membranæ digitos intercedentes nigræ. Hæc omnium Anatum minima est. In aperto ventriculo nil præter gramina & lapillos inveni. Hanc ejus descriptionem D. Johnson debemus.

§. XII.

Anas Sylvestris Brasiliensis magnitudine Anseris Marggrav.

Rostrum habet nigrum, crura fusca uti & pedes. Tota nigra est exceptis principiis alarum, quæ alba: nigredini tamen illi viridis color transplendet. Cristam in capite gerit nigris plumis constantem, & massam corrugatam, rubram, supra rostri superioris exortum. Cutem quoque habet rubram circum oculos. Caro bona & copiosa. Figuntur plerunque in altis arboribus confidentes: nam post lotionem in aqua frigida altas subeunt arbores, captandi aeris & solis causâ.

§. XIII.

Anas Sylvestris Brasiliensis Ipecati Apoa dicta Marggrav. Pata i. e. Anser Lusitanis.

Magnitudine Anseris 8 vel 9 mensium; figurâ planè ut nostrates Anates. Venter & inferior pars caudæ, collum totum cum capite pennas habet albas; dorsum usque ad collum, alæ & summitas capitis nigras, cui viriditas mixta ut in nostratum anatum collis. In collo & ventre albis pennis nigræ passim sunt inspersæ. In his differt à nostratibus quòd sit 1. Major. 2. Rostrum anatum quidem, sed nigrum & in extremitate aduncum. 3. Super rostrum cristam gerit carneam, latam & rotundam ferè, nigram, albis maculis insignitam. Cristæ altitudo eadem; inter cristam & rostrum, (in summitate nimirum rostri) foramen transversum magnitudine Pisi est, ab utroque latere conspicuum, quod vice narium fungitur. 4. Pedum & crurum color non ruber, sed è cinereo fuscus. Carnem multam & bonam habet. Reperitur passim ad fluvios.

Alium habuit per omnia similem priori, excepto quòd longiores illæ pennæ in alis insigni brunno splendebant colore. Puto marem hunc esse, alteram fœminam.

§. XIV.

Ipeca-Guacú Brasiliensium Pisoni.

Domestica, palmipes est ob carnis bonitatem celebris. Mole & figura corporis mediæ magnitudinis inter Anates & Anseres nostratium; ceterum pennarum & colorum elegantia utrumque superans. Rostri extremitate ad medietatem est flavescente: mox rubrâ maculâ mediam partem capitis egregiè tingente: toto corpore a vertice ad caudam albo colore Cygni instar nitescit. Pedibus est anatinis ex flavo rubescentibus. Pinguescit æquè in terra ac in stagnis. Dignitate carnis Anatibus nostris similis & apud magnates in pretio habita. Ceterum fertilis est avis: magna & multa ponit ova omni ferè anni tempore, incubatum brevi absolvens. Salax quoque hæc species. Mentulâ ceterisque partibus internis generationi dicatis præter morem validis & magnis. Ceterum viscera solitæ constitutionis sunt sicut in nostratium anatinibus.

§. XV.

Anas Sylvestris Brasiliensis Mareca dicta prima Marggrav.

Rostrum habet Anatinum fuscum, ad cuius exortum in utroque latere macula rubra. Caput superius est leporini grisei coloris: latera capitis sub oculis tota alba. Totum pectus & infimus venter ligni querni secti colorem obscurè æmulatur, variegati præterea punctulis nigris. Crura & pedes nigri. Cauda grisea. Alæ elegantes, in exortu ex griseo subfuscentis coloris: Remiges autem sunt in uno latere prioris coloris, tota autem medietas extrema dilutè brunescens, qualis in pedibus esse solet, in medio autem coloris viridis transplendentis cum fimbria nigra qualis in anatum collis. Caro valdè bona:

§. XVI.

§. XVI.

Anas Sylvæstris Brasiliensis Mareca dicta secunda Marggrav.

Ejusdem cum antecedente magnitudinis est & figuræ. Rostrum habet nigrum, splendens. Summitas capitis, collum superius, totum dorsum umbræ coloris cum fusco mixti. Sub gutture albicat. Oculi nigri, & ante quemlibet macula parva rotunda plumis ex albo flavescens. Totum pectus & infimus venter obscure grisei coloris cum aureo mixti. Cauda nigra. Alarum pennæ fuscæ quibus viride transplendet: & mediæ pennæ alarum eximia viriditate & cæruleo in fusco transplendent, hic & undam nigram habent, extremitas autem remigum tota est alba. Crura & pedes insigniter rubri seu miniati coloris. Assata avis apprehensa manus & linteamina tingit colore miniato sanguineo. Boni saporis habent carnem sed paululum amaricantem.

CAP. IV. §. I.

Anas domestica vulgaris, The common tame Duck.

Græcis Νῆσσα seu Νῆσσα dicitur ἀπὸ τῆς νῆσς à natando, sicut & Anas Varroni à nando. Avis est ubique cognita, ideoque operæ pretium non foret ei curiosius describendæ diu insilire. Anser minor est, Gallinæ ferè par, verùm humilior multo; lato dorso, latoque rostro, cruribus brevibus, crassis, retroversis dispositis, ut in natatione valentius instantes aquas propellere possit pedum palmulis, ut rectè Aristoteles. Hinc tamen ad gradiendum minus commoda sunt, ut avis tardè nec sine difficultate incedat. Coloribus infinitum variant Anates, ut Gallinæ aliæque domesticæ aves.

Inter marem & foeminam hoc interest discriminis, quòd ille plumas in uripygio surrectas & caput versùs reflexas habet, hæc minimè. Parit una vice duodecim aut quatuordecim aut etiam plura ova, gallinacis paria, colore albo, levi tamen viridis cæruleive tinctura perfusa, vitello etiam saturatiore ex croceo rubescente.

Præstantissimi medici (inquit Aldrovandus) carnes harum avium, quòd duræ & concoctu difficiles sunt, stomacho convenire negant. Nobis ob humiditatem potius & lentorem suam quàm duritiem, ventriculo adverfari, humorisque excrementitios, crassos, & melancholicos gignere censemus. Caterùm Anates ferè domesticis in cibis præferuntur, ut & sapidiore & salubriore.

Mas ad divaricationem asperæ arteriæ vasculum habet osseum ampullæ æmulum, quod labyrinthum appellare solemus, de cuius usu, quantum nobis visum est, diximus libro primo, cap. 2. sub finem.

De viribus & usu Anatis ejusque partium in medicina sic breviter Schroderus.

1. *Viva* sedat dolores collicos, si ventri imponatur, parte deplumata.

2. *Adeps* calfacit, humect. moll. digerit, resolvit. Ea propter eo utimur in dolore interno & externo scil. laterum & artuum, in nervorum frigida intemperie &c.

Not. *Adeps* hic primas præ reliquis habet, & præcipuè Anatis Sylv.

3. *Sanguis* alexipharmacus est & hinc in Antidota nonnunquam ascitur. [Nota est historia quam refert Gellius Noll. Attic. lib. 17. cap. 16. *Anas Ponticus* dicitur edundis vulgò venenis viſitare. Scriptum etiam à Lenæo Cn. Pompeii liberto, Mithridatem illum Ponti regem medica rei, & remedium id genus solertem fuisse: solitumque earum sanguinem miscere medicamentis quæ digerendis venenis valent, eumque sanguinem vel potentissimum esse in eâ confectio. Ipsum autem regem talium medelarum usu ab intestinis epularum insidiis cavisse. Quin & scientem quoque ultrò & ostentandi causâ venenum rapidum & velox sæpenumero hausisse, atque id tamen sine noxa fuisse. Quamobrem postea cum pralio populi Romani viſus, in ultima regni refugisset, & mori decrevisset, & venena vehementissima festinandæ necis gratiâ frustra expertus esset, suo se ipse gladio transegit.

4. *Fimus* morſui venenatorum animalium imponitur.

§ II.

Anas rostro adunco The Hook-bill'd Duck.

A Nati domesticæ vulgari externâ specie simillima est, rostro præcipuè differt, quod latum est, longius paulo quàm vulgari, & deorsum modicè inflexum seu aduncum. Caput quoque minus & gracilius esse videtur.

§. III.

Anas moschata, an Cairina Aldrov? The Muscovy Duck.

M Axima est in hoc genere omnium quas hætenus vidimus. Color tum maris, tum fœminæ plerunque ex nigro purpurascens. Vidi tamen aliquando fœminam hujus generis niveam. Circa nares & oculos rubras habet carunculas. Vocem edit raucam & vix audibilem nisi quando irascitur. Ova figuræ sunt solito rotundioris: Juniorum primò sordidè virescunt, deinde magis magisque assiduè albescunt.

§. IV.

Anas Cairina Aldrovandi.

H As Aldrovandus sic breviter describit. Nostrates corporis magnitudine excedunt: mas quoque in hoc genere fœmellâ major est. Rostrum ei, qua capiti conjungitur, valdè crassum & tuberosum. Hinc usque ad finem continuè angustius evadit, donec velut in hamum acutum & curvum desinat: colore nigricat nisi propè finem, ubi maculam habet rubram satis amplam, & in principio alteram exiguam ejusdem coloris sed magis diluti. Caput atrum & cirratum: guttur statim sub rostro punctulis subcandidis interstinguebatur. Oculos flavos multæ venulæ sanguineæ percurrebant. Totum ferè corpus etiam atrum erat: Plumæ dorsi in principio & etiam medio nigræ, in fine virides, vel saltem ex nigro virescebant. In alis quoque & in cauda pennas aliquot virescentes cernere erat; item unam aut alteram candidam, quæ ceu maculam albam efformabat. Crura valdè robusta sed brevina, ad colorem castaneæ tuberoso, & quæ capiti connectitur lineâ partim albâ partim rubrâ satis latâ distinguebatur. Præterea macula illa, quam in maris rostro rubram esse diximus, in hac erat cinerei coloris, cui nonnihil rubri sit admixtum. Cætero ex nigro ad cinereum tendebat, si duas maculas subcandidas demas, quæ in medio rostro ad invicem conversæ litteram C singule per se efformabant. Nullos cirros in capite atro obtinebat: pectus ejusdem quoque coloris, punctis candidis distinguebatur. Dorsum ut in mare: sed alæ multo magis quàm in illo virescebant, quæ etiam duabus maculis albis notabantur. In reliquis parum aut nihil à mare differebat.

§. V.

* Lib. 19. c. 27. *Anas Libyca** Aldrov. Bellon. The Guiny Duck, *Quam Moschata & Cairina eandem putamus.*

H Oc genus Anatis sic describit Bellonius. Paucis abhinc annis Anatum quoddam genus in Gallia enutriti cœpit, media inter Anserem & Anatem magnitudine, voce interrupta, tanquam pulmones malè affectos & ulceratos haberet. Jam tanta illarum in nostris regionibus frequentia, ut passim in urbibus alantur, ac publicè venales prostent: nam in lætis conviviis & nuptiarum apparatus expetuntur. Crura ei brevina; mas fœmina major est; & ut in reliquis ferè avibus fieri solet, colore diverso, adeò ut certum colorem illi ascribere sit difficile, nisi quis dicat ad anatinum colorem accedere. Sunt a. nigræ plerunque aut variæ. Rostrum diverso ab Anseribus & Anatibus modo in extremo habent aduncum, brevèque & latum. In capite cristæ simile quid coloris rubri assurgit, multùm à Gallinacea cristâ diversum. Est enim tuberositas quædam, seu eminentia inter utrumque narium foramen sita, cerasi rubri figuram exactè referens. Tempora propè oculos sine plumis, cute corium rubrum præ se ferente, ejusdem cum tuberculo supra oculos cerasum amulante

lante substantiæ, quibus notis à reliquis avibus distingui & notum evadere arbitror. Hoc verò in hac ave valdè mirum videri possit, quòd membrum genitale tam magnum habeat, ut digiti unius crassitudinem, quatuor verò aut quinque longitudinem æquet, sanguinis instar rubrum. Nisi magnum requireret sumptum, numerosiores quàm solent alerentur: si etenim cibus ad satietatem offeratur, multa pariunt ova, & magnum brevi excludunt pullorum numerum. Caro neque præstantior, neque deterior est Anseris aut Anatis domesticæ.

Hec mihi eadem omnino avis cum Cairina Aldrovandi esse videtur: nam pleræque notæ conveniunt, ut descriptiones conferenti patebit. Certè Anas Indica Scaligeri, quam Aldrovandus Libycæ suæ eandem facit, moschata nostræ eadem est, aut nos multum hallucinamus. Proinde Anatem nostram moschatam, Anatem Libycam Bellonii & Aldrovandi, & Anatem Cairinam Aldrov. eandem avem esse suspicor, magis minusve accuratè descriptam: Fortasse etiam aves ipsæ eminentiis illis tuberosis circa rostrum, inque ipso rostro inter nares, aliis ab aliis differunt.

§. VI.

Anas Indica Gesneri Aldrov. quæ & ipsa moschata fortè eadem fuerit.

Est apud nos (inquit qui figuram hujus avis & descriptionem ex Anglia ad nos [Gesnerum] misit) ex India Anas, eadem planè corporis figurâ, eodem rostro & pede quo vulgaris, sed dimidio major eâ & gravior. Caput illi rubescit ut sanguis, & bona pars conjuncti colli ex posteriore parte. Id totum callosa caro est, & incisuris distincta: quæque ad nares finit carunculam demittit à reliqua carne figurâ separatam, qualis Cygni est, rostro conjunctam. Nudum plumis caput est, & ea colli pars quæ rubescit, nisi quòd in summo capite crista est plumea atque candida per totam capitis longitudinem, quam cum exandescit erigit. Sub oculis ad rostri initium per inferna inordinatæ maculæ nigræ carni sunt inductæ, & una atque altera à summo oculo ad superna elevata. Oculus flavescit, separatus à reliquo capite circulo nigro. Sub extremo oculo in aversum macula est singularis, separata à reliquis. Rostrum totum est cæruleum, nisi quòd in extremo macula nigrescit una. Pluma illi per totum colli processum reliquum alba. Qua corpori collum conjungitur, circulus est plumeus, niger, rarâ plumâ albâ maculosus, & inæqualis, per ima angustior, sed summa latior. Post cum per totum inum ventrem pluma alba est, per summum corpus fusca: sed circulo illo nigro pluma alba in summo divisa. Extremæ alæ atque cauda eum splendore virescunt, ut Cantharides. Tibiarum cutis fusca est incisuris levibus per circuitus ductis. Membrana per intervalla digitorum pedis pallescit magis, unâ atque alterâ resperâ maculâ fuscâ, incerta lege dispositâ, nisi in intervallo sinistri pedis, ubi sex per digiti extremi longitudinem ordine disponuntur. Tardo gradu incedit propter corporis gravitatem. Vox illi non qualis cæteris anatibus, sed rauca, qualis humanis faucibus catarrho obfessis. Major mas est fœminâ. Ea similis mari est, nisi quòd non ita variegato corporis colore est. Vivit ex cœnosis aquis, & aliis quibus cætera vulgaris Anas gaudet.

Multa sunt in hac descriptione quæ & hanc quoque Avem Anatem moschatam esse suadent: Magnitudo par, caruncule nude circa rostrum, vox rauca: Mares fœmina majorem esse &c. Nec obstat colorum diversitas qui ut diximus in aliis & aliis ejusdem speciei avibus domesticis variant.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

IV

Main body of faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

APPENDIX,

Continens Aves suspectas vel nimis breviter minusve accurate descriptas.

E Joannis Eusebii Nierembergii Historiæ Naturæ libro decimo.

De Passere stulto.

Erui famam & nomen insignis stultitia hujus avis mitissimæ. Manus apprehendentium non fugit, nec timet: admiratur solum aut stupet. Vesicitur pisciculis; voce imitatur graculum, magnitudine picam, formâ larum, præter frontis partem rostro adjacentem, quæ cinerea est; palmipes, rostro tres uncias longo, tenui, obrotundo rectoque, sed propè extremum nonnihil incurvo: pedibus quoque, qui cæterorum palmipedum sunt, & cruribus nigris; pupillâ etiam nigrâ, & membranâ oculos tegente in ambitu cinerea. Marina avis est. Cæterum mansuetudo avium insulæ Cernæ nobilis est: appellentibus nautis perinde insident ac arboribus: Eadem securitas venatûs est, accedunt ac fubeunt manus.

Lari species esse videtur.

De ave ovimagna Daic dictâ.

Quadam ovorum ac pullorum insolentiâ celebris est avis *Daic* dicta, non excedens columbam, & commodè edulis. Nidum caudâ ac pedibus excavat locis fabulosus, quatuor altum spithamas, ubi ponit ova per imbres, anserinis majora & pugnium ferè lata, dicta ab incolis *tapun*, quinquagena plurave, & citra ullum albumen crassæ ac pinguis substantiæ, quæ assa coctaque boni sunt ac pinguis alimenti; frixa verò crassi malique, & concoctu difficilis. Mirum est [imo falsum] avem tam parvam tantæ magnitudinis ova, tamque numerosa edere; eadem tam profunda in scrobe collocare, & collocata citra incubantis parentis opem atque teporem excludi; & statim evolare pullos indè exclusos.

Historiam hanc omnino falsam & fabulosam esse audacter affirmo. Quamvis enim aves nonnullæ maxima ova pariant, ut v. g. Alkæ, Lomwiæ, Anates Arctica &c. & nonnullæ etiam in scrobibus nidificent. Hujusmodi tamen unum duntaxat non plura simul ova ponunt antequam incubent: nec ullam in rerum natura avem dari puto, cujus ova albumine careant.

De Guitquit ave corvipeta.

Magnam audaciam exiguum capit corpusculum. Minima avicula (Guitquit appellat Indi) regulo est similis, viridi colore, & suavi nutrimento. Ea est naturæ rerum vis ut hæc tantula avis, ac ferè nulla, audeat persequi corvorum examina, eosque cogat ubilibet latitare, & se adversus eam in arundinetis tueri. *Hec fida esse puto ad imitationem eorum, quæ à Veteribus de Regulo traduntur, quod sci. magno animo contra Aquilam pugnare audeat, &c.*

De Maia.

Est & aliud avicularum genus in insula præcipuè Cuba gregatim volantium, & ryzi (cujus feminis maximus est apud eas gentes proventus atque usus) devaltantium sata, nomine *maja*, multi nutrimenti, gratique & facilis concoctionis, colorisque fulvi; cui est in colli postica parte (dictu admirandum & nulli alii animali concessum) ventriculus primùmque receptaculum nutrimenti.

De Yayauhquitototl, seu ave caudata.

DUæ illi ab extrema cauda pennæ prodeunt reliquis longiores, priori parte depiles, in extremitate cyaneis ac nigris ornata pilis. Corpusculum avis æquat sturnum: variegatur viridi, cyaneo, fulvo & cinereo. *Hæc fortè est quam Marggravius sub titulo GUIRA GUAINUMBI accuratè describit.*

De alia Xochitenacatl. h. e. Tucana seu Pica Brasiliæ specie.

AVIS hæc est littorum Australis [Americæ] alumna, columbæ par, rostro crasso, acuminato & nigro, oculis nigris, iride lutea; alis caudâque albo & nigro colore variatis, taniâ nigrâ à rostro ad dextrum usque pectoris procedente; alis verò circa priores partes etiam luteis, ac universim reliquo corpore pallenti, si demas pedes & crura, quæ fusca sunt, & ungues ipsos, qui ex albo nonnihil pallefcunt. Vivit juxta arbores floridas, quarum melligine victitat. Educatur verò sobolem, habeturque maximi à Tototepecensibus, apud quos frequens est.

De Momot.

CALENTIUM regionum incola est & alumna, Columbæ magnitudine, coccineis oculis & pupillâ nigrâ; rostro incurvo subnigro, tres penè digitos longo, acuminato, infernè breviori, ferratôque supernè; capite caruleo & pavonino, fuscis pedibus, virentique reliqui corporis colore. Rarum est caudæ inesse pennam unicam cæteris longiorem, & quæ extrema parte tantùm sit plumata, [*Imo proculdubio falsum, nam in caudis avium pennæ omnes perpetuò geminæ sunt, hoc est ejusdem generis binæ, hinc inde una*] tantæque pulchritudinis avis nullum præterquam plumarum patere usum.

De ave verminosa seu Tuputa.

INsolens videtur natura in ave quæ *tuputa* usurpavit nomen à cantu, etsi aliunde insolenti putredine sit celebrior. Viva tota farcitur vermibus, hos pro carne habet, his singula membra imbuta: præter hos & pellem nihil carneum. Cutem non perforant dentis exornatam pennis. Versatur in carectis & herbosis locis; proceras arbores non amat. Phasianno formâ similis est sed minor.

Cum historiam hanc, si de omnibus alicujus speciei avibus accipiatur, falsissimam esse manifestius sit, quàm ut in ea refutanda frustra tempus teramus: sine nota tamen prætermitti non debuit, nè quis ei nos fidem adhibere suspicetur.

De Mozambicanis Gallinis.

HARUM (inquit) pennæ, carnes & ossa adeò nigricant, ut coctæ in atramento elixæ putentur, sapidissimæ tamen & reliquis longè meliores creduntur. Hæc historia ejusdem est cum præcedente commatis.

De Ave ridibunda, seu Quapachtototl.

SÆPE non secunda lætitia. Æmula risûs humani est *Quapachtototl* seu avis fulva, propterea inauspicati infamiâ ominis fuerat infensa Indis. Octo uncias longa est, ac totidem cauda; Rostrum è cyaneo nigrum, longiusculum incurvumque; oculi nigri & iris alba; pectus cinereum, ac inde ad caudam usque venter niger. Cauda ex nigro fulvescens: alæ verò, collum atque caput fulva, unde invenerit apud Indos nomen. Grato aiunt constare nutrimento.

De Coturnice aquatica, seu Acolin.

ACOTURNICIS magnitudine vocatur *Acolin* quædam avis fusca Mexicani lacûs. Prolixo est rostro & curvo in inferiora, pedibus longis: juxta aquarum summitatem cursitat celerrime: nunquam ferè volat. Vescitur pisciculis & ipsa esca vulgo.

De Anatibus cornicinibus.

IN Asia quoddam est genus Anatum, quod non immerito quis inter cornicines retulerit, ita voce cornuum sonitum imitantur, quæ inflare solent per dispositos equos iter facientium duces. Est ea avis, quamvis inermis, audax & strenua: quam etiam malos demones terrere Turcis persuasum est: certè libertatis ad eò retinens, ut etiam per totum triennium in corte nutrita, facultatem nocta libertatem saginæ anteponat, sedque naturales & luctos alveos volatu repetat.

De Avibus non consistentibus.

TZatlzon Yayauhqui sive avem varii capitis vocant Indi speciem anatis, rostro nigro, mediocriter lato, universo pene corpore candenti, nigro atque cinereo, sed circa collum & caput purpureo, albo, cyaneo, viridi, ac ad solis repercussus lapidis aut vestis heliotropiæ instar, vario atque pavonino. Palmæ cruræque rubra sunt; alimentum verò quale cæterarum palustrium: lacui quidem Mexicano advena est. Illud minimè prætereundum, anatis id genus non ingredi, sed natare velut & acitli, seu lepus vocatum ab aqua, & utrisque etiam crura eodem modo natatui tantùm concessa, minimèque ad incessum, ut quæ extremo adhærescant & conglutinentur corpori.

De Ave latirostra, seu Tempatlahoac.

ESt apud Indos genus quoddam anatis feræ (hirundinem Hispani indigenæ appellant) *Tempatlahoac*, domesticæ magnitudine, quare idem usurpavit apud Indos nomen. Rostro lato est & longo, undiquaque nigrante: linguâ albâ: cruribus palmifque ex pallido rubescentibus, collo & capite viridibus, purpureis & nigro splendentibus colore; adeoque pavonino aut heliotropiæ gemmæ. Oculi nigri sunt & pallens iris; pectus candens; reliquum verò corpus infernè fulvum, & binis maculis juxta caudam utrinque candentibus insignitum; supernè verò semicirculis quibusdam in ambitu ex albo tendentibus in fuscum; intra verò è nigro in viridem splendentem. Alæ initio cyanæ sunt, mox candidæ, & tandem virenti micantes splendore. Earundem tamen extrema altero latere fulva sunt, altero verò fulgida atque viridia. Cauda desuper subtusque per ambitum candescit, cæterum infernè nigra, pavonacea verò supernè. Advena est lacui Mexicano, & quale aliæ lacustres aves solet præstare alimentum.

De Aquila cristata.

VEnustum genus Aquilæ, & insignito capite regium vocant Indi *Tzauahitli*; rostro ad radicem luteo, deinde verò nigro, nigris unguibus, pedibus pallidis, cruribus ventræque è nigro & candido permixtis; collo fulvo, dorso & cauda nigris ac fuscis, coronâ cristatæ nigrâ. Magnitudinem circiter æquat vulgaris arietis, & vel ferocium audaciam animalium, adeò ut homines etiam ipsos, postquam cicurata est, levi ex causa aggrediatur ac involat. Mitescit tamen, & aucupio non minùs ac reliqui accipitres, quorum genus videtur, idonea est, atque inservire solet.

De Tritono ave.

Suavissimi avicula concentus Hispaniolam incolit. Tribus vocibus canit: sci. pænd indivisibilibus modulis variat cantum, ab acuta voce in alias subito dilapsa, ut videatur unâ omnes edere, unòque spiritu multos formare tonos, tanquam si à tribus gutturibus fabricarentur. Anonymus MS, testatus se audivisse, censet nullam avem jucundioris cantûs, & oppidò præstare Luscinix inexplicabili propemodum dulcedine. Negat à se visam hanc avem, solùm auditam: sed aliorum testimonio pulcherrimam prodit, & mirifico colorum ornatu variegatam.

De Passere aquatico.

A*Cotosloquichitl* seu Passer aquaticus mas pertinacis cantionis est; non minùs occinit quàm sol pergat: ab ejus exortu ad occasum contumaci garrig sonitu, mures imitante. Jucundior palato est quam auri. Juncetis & carectis infidet, ibique nidificat. Passerem magnitudine & formâ simulat, rostrum tamen nigrum, crura & pedes fulvi,

inferiora corporis plerunque candida, cætera fulva, candore aliquo ac nigrore variata. Reperitur in Mexicanis plagis. *Non multum dissimilis est Passeri arundinaceo nobis dicto.*

De Ave ranca.

Ludibrium quoddam & arbitrium cervicis nobilitat *Acaca cabvailli* seu avem aquatilem raucum sonantem: raucedo enim vocis indidit nomen. Halcyonum species illa est, quam nostri Martinetum piscatorem vocare solent, circa aquarum fluenta victus gratiâ à congenita quadam versantem natura. Anate fera paulo minor est, colloque & rostro spithamæo: hoc tres digitos latos prominet; medio, cum fortitur crassitudinem, in aciem definit, ac morsui est peropportunum; supernè verò nigrum est, infernè album & pallefcens circa latera. Oculi nigri sunt, iris rubra propè pupillam, deinde pallida, ac demum candens. Ab oculis ad rostri usque exortum fascia procedit ex viridi pallefcens. Crura pedesque in digitos fissi virescunt extrinsecus, intrinsecus verò inclinant ad pallorem. Color totius corporis magna ex parte albus est, fulvis pennis insertis; verum superna magis fusca sunt, inferna verò candida. Alæ infernæ cinereæ, ac desuper circa extrema nigra, mox è fulvo rubefcentes, deinde pallefcences ex fulvo, ac demum fulvescentes circa dorsum. Piscibus victitat: mitescit minimo negotio, nec est cantu insuavis: indulgenter tamen & blandè vermiculis & aliis animalibus exiguis, quæ in paludibus gignuntur, est alenda. Carne etiam vescitur & aliis non paucis, ubi fieri aliter non possit. Crassi est nutrimenti, neque dissimile ei, quod anates fera præsentare solent. Indigena est Mexicanæ plagæ, & vere educat inter juncta sobolem. Mirum est, cum sit cervix pro ratione reliqui corporis longissima, in quam brevitatem illam cum libet contrahat, quod frequentius facere solet. Cauda pusilla est nigraque, & nonnihil præ se ferens splendoris, quæ in majorem procedit amplitudinem. Patrio nomine appellant *Tolcomotli*. Similis omnino esset hæc avis compari nisi rostrum desuper nigricaret, subtus rubesceret, velut pedes & crura, nec per univcrsum corpus fulvum nigrumque promiscuè cerneretur.

De Hoatzin.

Usus medicæ artis commendavit *Hoatzin*, sive avem edentem sonitum nomini similem. Gallinæ Indiæ ferè est magnitudine, rostro incurvo, pectore candido in luteum inclinante; alis caudaque maculatis per intervalla pollicis, colore candido & pallenti; dorso ac suprema parte colli fulvis, sed utrisque in fuscum colorem inclinantibus, præterea etiam & temporibus, usque ad rostrum & oculos. Unguibus est nigris ac fuscis cruribus. Cristam gestat concinnatam è plumis è candido in pallidum colorem vergentibus, sed dorso earum nigro. Vescitur anguibus. Vox ei est magna, & ululatum quendam repræsentans. Apparet Autumno: inauspicata habetur ab incolis: ossa ejus dolorem cujusvis particulæ humani corporis lancinatione sedant. Suffitus quoque plumarum mentem restituit eis qui è morbo aliquo eâ parum constantes evasere. Pennarum cinis intra corpus sumptus medetur morbo affectis Gallico, operâ mirabili. Vivit in calidis regionibus qualis est Yautepecensis, magnaque ex parte arboribus juxta flumina confitis infidet.

De Ave sicca, Hoactli.

Nec contemnendi spectaculi est *Hoactli* seu *Tobailli*, id est, Avis sicca, lacus Mexicani alumna, ternas spithamas à rostri ipsius acumine ad caudam postremam longa, ac Gallinæ nostræ magnitudine. Crura prolixa pedem, rostrum cum uncia trientem, crassitudine verò pollicem æquant. Supernè id nigram est, lateribus autem pallens, ac infernè nigrum & subfuscum. Oculi sunt magni, iris lutea, & palpebræ rubæ. Vertex plumis nigris tegitur, itémque cristâ insigni similiter nigra: collum, venter, corpusque univcrsum candet; sed cauda cinerea est; velut & desuper alæ; nam infernè sunt albidiores. Superiores alarum partes virore quodam splendent. Dorsum, et si candidis tegatur plumis, pennis tamen nigris in virentem splendorem inclinantibus vestiri solet. Pedes, qui in digitos fissi sunt, & crura quoque pallefcunt. Albâ fasciâ circumcingitur caput, à rostri exortu ad oculos usque procedente. Lacus Mexicani advena est, vocaturque ab Hispanis indigenis, velut & quædam aliæ aves, *Martincte piscador*, ob piscium quibus alitur capturam. Arundinetis educat sobolem, gravem infert morsum, ac gravem similiter vocem edit.

De

De ave venti, Heatototl.

IDoneum quoque conspectum *Heatototl*, seu avis venti exhibet. Magnâ cristâ exornatur, orbiculari, ac coronæ modo eminenti, & paulisper candidâ. Pectus è fusco vergit in cinereum: venter albus est ac pedes plani: crura fulva & pennæ circa ea ortæ: cauda orbicularis & variata infernè candido pulloque colore, supernè verò fusca. Alæ subtus candentes, cineræ ac pullæ sunt, desuper nigræ, candidis tamen quibusdam inferis pennis. Reliqua verò eadem quæ aquaticis est natura, & similis alteri *Heatototl*, quæ anate domestica paulò minor est, rostro atro tenui, obrotundo, ac propè extrema contorto, plumis infernè candidis, supernè verò juxta femora fulvis. Alæ sunt subtus cineræ, supernè verò fuscæ, nigræ atque albæ. Caput est nigrum cristatûmque, sed ab occipitiò tanx albæ utrinque procedunt ad oculos, qui atrii sunt & lutea constant iri; cum cætera sunt similes avibus incolentibus paludes.

De avibus torquatis, Achalalaçtli & Amalozque.

Suus quoque torques argenteus honestat *Achalalaçtli* seu avem piscium vibratricem. Alii vocant *Micchalalaçtli*. Columbina est magnitudine & forma, rostro nigro acuminato, tres digitos longo, & pro corporis proportionem crasso. Caput cristâ ornatur è colore cyaneo in nigrum tendente, longâque. Venter candidis tegitur plumis, & collum torque candenti insignitur. Alæ infernæ albescunt, sed postremis partibus videntur fuscæ, & candicantibus maculis interstinctæ, supernè verò sicut reliquum corpus sunt cyaneæ, extremis partibus nigræ, & albis undique resperx maculis. Cauda partim nigra, partim cyanea est, sed maculis albis per intervalla quoque variata. Crura rubea sunt: pedes divisi in digitos, in atros ungues desinentes: oculi nigri, & iris candescens. Advena avis est huic Mexicanæ regioni, versaturque juxta fontes & flumina, pisciculis & aliis aquatilibus victitans; edulis, sed reliquarum avium palustrium sapore atque nutrimento.

Neque exiguus decor est *Amalozque*, seu avi rubescentis colli. Palustris ea est, nostrati turturi magnitudine par, cruribus pedibusque in digitos fissis, atque ex albo rubescentibus, nigris unguibus: rostro medio circiter [forte palmo] longo, exili & nigro; atris oculis & iride rubra: pectoris, ventris & alarum inferna alba sunt, sed cauda, quæ mediocrem magnitudinem nanciscitur, fulvo & nigro colore est insperx: at collum pectusque torques bini, minimi ferè digiti distantes intervallo, nigrique cingunt, quorum anterior undiquaque circuit, posterior superna deficit ac disparet parte. Ex utroque latere maculæ binæ candentes pari amplitudine, supra oculum versûs collum, illud fere attingentes discurrunt. Superna corporis adeoque ipsa cauda albo, nigro fulvoque sunt colore; alæ verò desuper fulvo & fusco. Indigena est avis, lacûs Mexicani alumna, ac veris tempore educans sobolem. Estur caro, quæ eodem quæ cæterarum aquaticarum est nutrimento. Vescitur ipsa culicibus, pisciculisque & vermibus lacustribus: vehementius perstrepat quam pro corporis ratione, nec tamen potest garrulis avibus adnumerari.

De Pico salutifero, Tleuquecholtotl.

Nobilis est à dolore capitis levando *Tleuquecholtotl* seu avis capiti Plateæ similis. Merulâ major est, rostro longo nigroque, sed infernâ parte longè breviori; vertice at pænè toto collo desuper rubeo, infernis partibus omninò cinereis; alis vero & dorso nigris, sed albis transversisque lineis variatis. Degit Pavatlanicis agris provinciæ Totonacapæ. Pici species est arbores perforans, cujus capitis plumæ rubescentes applicatæ & conglutinatæ capitis feruntur curare dolorem; sive in eam sententiam venerint, quòd vertici avis adhæreant, sive id ita se habere experimento aliquo deprehenderit.

De Pico imbricato.

Pici quoque genus *quatotoni*, Upupæ magnitudine, & nigro fuscoque colore variatum. Rostrum quo excavat arbores perforatque tres digitos longum est, firmum & candens & infernè brevius. Caput est parvum, ac rubris connectum plumis, cristâ quoque rubrâ insignitum, ac 3 uncias longâ sed supernâ parte nigrâ. Alterutro colli latere fasciâ candida descendit ad usque circiter pectus. Crura pedesque livida sunt.

Vivit

Vivit non longè à mari Australi. Nidificat in arboribus excelsis: vescitur cicadis, tla-olli & vermiculis: imbrum tempore educat, hoc est, à mense Maio usque ad Septembrem: edulis tamen non est, nec alium (quod acceperim) præstat usum.

De Regina Aurarum.

Cozacoantli vocant Indi avem, quam dicunt Reginam esse Aurarum Mexicanis dictarum. Non minùs illud nomen meruit à constantia sua adversùs omnem auram ventorùmque impulsùm. Accedit magnitudine Gnefis Aquilis. Corpus universum præter collum & eas partes quæ juxta pectus sunt, ex nigro purpurascens, fulvum est ac pullum: alæ subtus circa exortum nigræ, cætera cinerea; desuper verò mixtim fulvæ-nigræ, & nonnihil in purpureum vergentes. Crura rubra sunt, & unci unguis. Rostri extrema (quæ Psittaci esse judices, tam est indistincta similitudo) alba sunt, cætera sanguineo colore tincta. Amplum est narium foramen, oculi nigri, iris fulva, rubræ palpebræ, frons sanguineo colore perfusa, ac plicatilibus rugis torva, quas tamen nonnunquam explicat: qua in re vocatos Gallipavos videtur æmulari, & pilis quibusdam retorridis rarisque, Æthiopum pilis haud abfimilibus. Cauda est Aquilæ, inferne cinerea, foris verò nigra. Anguibus, muribus & lacertis quos rapit victitat, sed morticiniis maximè & humano stercore. Sublimipeta avis est, & nimium extensis expansisque alis volat, vix volatum intermittens. Indigena est Mexicanæ provincie: vere educat. Vi incredibili obsistit ventis, contramittiturque adversantibus, eisdem sedibus perstans immobilis. Caro est inutilis, & nutrimento à nemine (quod adhuc compererim) nisi medicinæ gratiâ degustato. Audio hujus avis plumis admotis mederi Indos ulceribus, carnibusque elixis alimonie loco devoratis durante effectu, quas etiam aiunt morbo Gallico præsentaneo quodam remedio mederi.

De Garagay.

Garagay dicitur rapax avis Milvii magnitudine; capite & extremitate alarum albis; brevis volatùs, crocodilorum & testudinum ovis insensa. Odoratur illa sub arena in ripis fluminum condita, eruit & vorat. Solivaga est, nisi quòd Auræ aves illam sequantur, ut potiantur furto: auræ enim scalpere terram nesciunt, ut effodiant ova.

De Hoatlon.

Ardeæ cineræ congener aut similis est Hoatlon fœmina, paulò major Hoatli mare. Ventrem & collum alba, fuscis permixtis pennis: cæterum corpus fuscum interfertis albis. Oculi magni & nigri, iride pallente.

De Pterophenico Indiarum.

Alarum insigne commendat Acolchichi, seu avem humerorum rubeorum, impetravitque ab Hispanis honorificum nomen qui aves commendadoras illas vocant, quòd æmulentur equitum militarium insignia, simili rubore ad latus fulgentia, Sturnorum quos Hispani *tordos* vocamus, videntur species. Magnitudine, colore & forma pares sunt, & cum eis ubicunque versantur quanquam humeri primò fulvi appareant in rubrum vergentes, & cum ætate processere in fulvum omnino mutantur colorem. In caveas coniecti, voces reddunt humanas & lepide garrunt. Quavis re oblata vescuntur, sed pane maximè atque Indico frumento. Calidis frigidisque eas aves reperies regionibus, ab Hispanis colonis rubeorum humerorum *Commendadozas* (ut dixi) vocatos; sed numerosis agminibus sunt oppidanis admodum molesti, eosque audacter incurfant regionibus præcipuè fervidis & maritimis. Malum insuavemque præstant succum, & in arboribus non procul ab oppidis hominùmque commercio nidificant, & sata in quibus fortè consedère devastant atque depopulantur. Cantant luduntque seu caveis includantur, seu liberè per domos permittantur incedere.

De Avibus pennipulchris.

Pretiosorem auro *Quetzalototl* penna fecit, & ideo dicitur avis plumarum. Cristata est, & pavoninis magna ex parte ornata plumis, picæ columbæve magnitudine, rostro incurvo luteoque, & pedibus nonnihil luteis. Cauda *Tzawatl* plumis prælongis opertisque, aliis supernè nigricantibus, infernè verò, & qua parte pavoninas attingunt, quæ in medio sunt, inclinantibus in virorem, quasi cavente naturâ meliorum pulchritudini. Crista constat plumis splendidibus atque pulcherrimis; pectus colùmque infernè rubris & micantibus, ac pavoninis supernè, qualibus etiam tegitur dorsum, necnon eæ partes quæ subter alas sunt; interque crura, sed dilutis, exilibus & mollibus. Plumæ alarum prælongæ sunt; virore tinctæ diluto, & in acumen desinentes. Pennæ tegentes humeros virefcunt, sed subter sunt nigræ; quæ verò alas interstant, nonnihil incurvæ ac unguium colore. Plumæ hujus avis maximi æstimantur apud indigenas, ipsique auro præferuntur, nempe longiores ad cristas, & alia capitis ac universi corporis belli pacisque ornamenta; cæteras verò ad textilia opera, & rerum quarumvis præcipuè Divorum exprimentas formas, cui rei pennas quoque avicularum quas *Hoitzitzilin* vocant permiscere atque intexere solent. Vivunt in provincia *Tecolotlan* ultra *Quahquemallam* versus *Honduras*, ubi magna cura cavetur ne quisquam eas occidat, tantùm licet eas plumis exuere, ac deplumes dimittere, nec omnibus sed tantùm dominis: sunt enim opimorum prædiorum loco & transeunt ad hæredes. Franciscus Hernandus in paralipomenis quibusdam notationibus addit circa venationem hujus avis nonnulla scitu digna. Aucupes inquit se conferunt in montes, ubi tuguriis modicis occultis conditi, frumentum Indicum coctum diffundunt, fulcresque plurimos peruncctos visco defigunt solo; quibus implicatis atque inhaerentibus avibus, aucupes pennarum fruuntur spolio. Agminatim volant arboribus, quibus non mediocri aut insuavi sibilorum atque concentuum strepitu solent insidere, eamque naturâ duce, suarum divitiarum cognitionem habent, ut visco hærentes sistant, neque contorqueantur, ut plumis suis nullo sint detrimento. Cujus pulchritudinis tantus est amor ut melius ducant capi atque occidi, quàm pennarum integritati dum libertati student minimè parcere. Arborea excavare dicuntur & in earum cavitatibus educare sobolem. Vescuntur vermiculis pinnisque quibusdam Sylvestribus ex his quas Mexicani *Matzatl* vocare consueverunt. Loca aprica amant, neque compertum est adhuc in domibus voluisse ali aut cicurari. Sonitum proferunt Plittacis non admodum dissimilem: verùm sibila edunt lata lacriæque, terque die canunt, nempe matutino, meridie atque sub occasum solis.

Post *Quetzalototl* magni habetur *Tzinizian*. Avis est parva, columbæ pæne par plumis multorum colorum vestita, quibus imagines miræ subtilitatis intexunt indigenæ: eo enim opificio universo orbi jamdiu innotuere: & utebantur festivis diebus in bello templis ac publicis tripudiis. Rostrium breve est, incurvum ac pallidum, columbinum caput & collum, sed quæ plumis virentibus ac nitidis vestiantur. Pectus ventèrque rubea sunt, præter ejus partem quæ est proxima caudæ; illa enim cyaneo candentisque promiscue tingitur colore: cauda supernè virente ac nigro infernè: Alæ partim albo & partim subnigro: iris oculi luteo sed in coccineum vergente; verùm crura ac pedes cinereo. Vivit in calidis juxta oceanum Australem: alitur in caveis, & vescitur fructibus. Pulcherrima avis est, siquæ alia, sed neque cantillat, neque (quod sciam) eduli carne constat.

Totoquestal etiam scribit Antonius Herrera columbina magnitudine minorem esse, viridem omnino. Caudæ pennæ longissimæ sunt, magno pretio habitæ & receptæ in commerciis. Occisor hujus volucris capitis reus erat, quare depilabant illam duntaxat, deinde demittebant.

De turdis Chiappæ & Passeribus fabris.

Genus turdorum Chiappam incolit, quos vocant Passeres fabros. Nigri sunt forùm in pectore, & capite rubri. Fructu quercino duntaxat vescuntur. Rostro perforant corticem pinuum, glandem singulis foraminibus aptissimè accommodant, ut manu extrahi nequeat; sic omnem pinum ornatissimè cingunt glandibus incis. Mox pedibus hærentes cortici, tundunt rostro glandem & vorant. *Quæ habet ex Gomara emitto ut incerta & suspecta.*

De

De ave longa seu Hoitlallotl.

Cursu nobilior quàm penna est *Hoitlallotl*, seu avis longa: a rostri acumine ad caudam usque exortum (quæ spithamam quoque longa est) dodrantem proluxa conspicitur. Rostrum desuper nigrum, subter verò cinereum, quadrantem longum ac mediocriter crassum: cauda virens, sed pavonino splendore. Plumæ totius corporis ex albo fulvescunt, fulvescuntque propè caudam è nigro: sed quæ corporis vestiunt superiora nigrae sunt, maculis candicantibus conspersa. Humipeta avis est ac modici volatûs sed adeò pernici cursu, ut equorum velocissimorum agilitatem longè excedat. Calidis regionibus vivit, nec expetendam præstat alimoniam.

De Coturnicibus Indicis.

Coturnices vocat Nova Hispania *Colin*. Nostratibus sunt similes, etsi ad *Perdicum* species sint citra dubium referendæ. Multa genera apud Novos Hispanos reperiuntur, nonnulla fusca & cristata, quæ *Quauhtzontecolin* nuncupant, mediocris magnitudinis; alia fusca quoque, sed cristarum expertia & paulò minoræ; alia omnium maxima fulvæque, sed capite albo & nigro colore variato, extremis verò alis dorsòque candentibus: pedes verò & rostrum nigra sunt. Hispanis ut dixi Coturnicibus assimilantur. Omnia & bono & grato constant alimento, si tamen jugules duobus tribùsve diebus, antequam alia apponantur mensis. Exhibetur earum caro etiam malè habentibus: neque est apud Indos ulla alia post cohortales, quæ possit illi antiferri, aut alimenti salubritate aut gustu. Canunt nostratium instar, etsi alii aliis suaviùs. Caveis includuntur; vescuntur Indico nostròve frumento, & sunt quamplurimis hujus plagæ locis familiares.

Alibi idem autor [Franciscus Hernandus] de *Coyolcozque* seu coli sonali inquit: species *Colin* seu Coturnicis Mexicanae inter quamplures alias, de quibus loquemur seorsim. Ergo Coturnicibus vocatis à nostris similis hæc est, magnitudine, cantu, nutrimento, volatu & moribus; sed diverso colore, qui supernè est ex fulvo candidòque commixtus, infernè vero tantùm fulvus, etsi verticem & collum nigrantes albæque plumæ occupent, & taniae ab utroque latere adeòque à collo ad utrumque collum efforment atque constituent. [Suspicio hic mendum subesse.] Oculi sunt atrii, & fulva crura. Indigena avis est, campetribùsque locis, veluti & nostras, frequens, ac simili etiam alimento & quod ad illud perdicis Hispanica (est enim ejus species) proximè accedat. *Colmicuiltic* seu Coturnicis simulacrum; Coturnicis quoque nostræ species est, albis, nigris coccineisque variata plumis, & protractis desuper potiùs lineis quàm circumscriptis maculis, subter verò potiùs maculis frequentibus quàm lineis: Pedes cruræque cyanea sunt: sed cantu, magnitudine, moribus, cæterisque cunctis præcedenti omnino similis. Sturno est *Acolin* magnitudine par, cruribus pedibùsque ex viride pallecentibus, & in quatuor divisis prolixiores digitos. Rostrum est luteum & longiusculum pro corporis proportione, tenuèque & mucronatum: oculi nigri, iris fulva caputque parvum. Inferna corporis candida sunt, lateribus fusco maculatis colore; superiora verò & cauda quæ breviuscula est fulva sunt, & maculis nigricantibus distincta, & candidis lineis qualvis pennas circumambientibus, ejusdemque coloris punctis nonnunquam conspersis. Lacus incolit, piscosumque est, nec tamen admodum ingratum præstat alimentum. Vermiculis, muscis, & aliis parvis animalibus quæ volitant circa paludem, victitare solet. Indigena est Mexicanae lacus. Caput miræ colorum varietate micat, quod medium atra linea fecat, ac velut cinereæ alia latera, maculæ verò parvæ & candentes canthos externos. Collum pectùsque cinerea sunt, cætera è fulvo in viride potiùs inclinant.

De Ave nivea sive Cooan.

Turdo vicivoro paulò major est, imitatione humani sermonis nobilis: circa pectus, ventrem atque alarum exortum fulvescens, permixtis ad caudam cinereis plumis: Alarum extrema caudæque ipsa infernè cinerea sunt; supernè verò universum corpus nigrescit è fusco. Rostrum, quod parvum est atque exile, cruræque fulvescunt: mentum candet, inferis tamen nigris aliquot pennis. Sermonem humanum amulatur, velut irridens transeuntes; quos tamen ubi licet insequitur.

De Cenotzqui sive Ave evocatrice nivis.

Meretur nomen à nive, quoniam antequam ningat clamat, postea filet. Color illustris variegatione: pectore fulvus, crure pallidus, ungue niger, ventre permixtus notis candidis & atris, subtus alas candidus & cinereus, super fulvus, niger, paulò post cinereus, infectus atris maculis: Sub finem conspersus albis notis, caudà subtus niger & candidus, super fulvo nigrore maculatus. Caput nigrum est, fascià cinctum cinereà: rostrum parvum, cinereum supernè atque infernè; sed supernè juxta exortum lineà ambitur luteà. Oculi nigri sunt & palpebræ pallentes. Quovis cœlo gaudet, montana colit, & veris tempore educat sobolem. Ita convolvit huc & illuc caput, contorto in varias partes collo, ut eodem situ immota persans cuncta circumspiciat. Est & alia ejusdem avis species, quibusdam distans colorum varietatibus: capite siquidem fulvo & cinereo est, collo partim nigro, ac partim candescente. Sunt qui Loceto vocant.

De Panxi.

Hanc eandem esse puto cum *Mitu* Marggravii, cùmque ave montana seu *Tepetototl* superius posita: tota diversitas est, in crista, cujus loco hæc avis tumorem quandam habet ad rostri radicem, piri formâ, lapidis duritiâ, & cæruleo colore qualis esse solet lapidis cyanei aut vocati turcoïdis: alibi ait tumorem hunc lapidem dictum licet non nimis durus sit ovo similem aut majorem ferrugineum.

De Picicilli.

Parvula avis Picicilli dicitur, post imbres apparet, ignobilitate quadam originis nobilis. Nesciunt adhuc Tetzoquenſes ubi fœtificet. Muta est. Educat domi: brevi perit. Palato & stomacho est acceptabilis. Cinerea tota est, nisi capite & collo, quorum utrumque nigrum: solum oculos nigros candens ambit macula.

De Ave Polyglotta.

Vidi, audivi, miratus sum aviculam Matritum allatam, totius melodiæ reginam, cujuscuque vocis arbitram. Indi à concentu multiplici *Cencontlatolli*, seu quadringentas linguas vocant. Sturnum non superat: subtus albescit, superiore parte fusca, pullis & candentibus intermixtis pennis, maximè ad caudam & caput, quod imagine quadam coronæ argenteæ redimitur. In caveis ad blanditias auditus, ad ostentum & miraculum naturæ allervatur. Vincit omnes aves suavitate & arbitrio gutturis; nullius non imitatur, nullius non superat. Philomelæ longissimè præstat. Fateor diu me tenuisse. Contenta est quovis cibo: calidas amat regiones, temperatas tolerat. Huic similis est *Tzampan*. Aliqui suspicantur fœminam esse ejusdem speciei, paribus magnitudine, cantu, formâ, nisi quod plumæ infernæ albæ sunt, cinereæ & nigre; supernæ pulla, nigra, albæ.

De Noctua canora.

C*Hicnatli* seu noctua nostratam Rusticulam exæquat. Rostro est longo, tenui & pullo; ac tæniis juxta utrumque oculum luteis & incurvis. Inferiora corporis pallida sunt, nigris quibusdam plumis circa collum interfertis: iris lutea, ac nigri oculi: cætera ex fulvo, fusco & cinereo permixta. In montibus versatur: humipeta est, & in vimineum alteriusve materiei conjecta carcerem haud vulgariter garrit. Alitur facili opera: nam Tlaolitio pane, vermiculis, aliisque hisce similibus vesci consuevit. Calidis frigidisque regionibus capitur, pingueque & non omnino aspernandum præbet alimentum. Sunt qui *Chiquatototl* vocent, à noctua quoniam non minùs est quàm illa auguralis.

De *Xomotl*.

Non solum ovibus & quadrupedibus protectionem nuditatis nostrae debemus; pennas etiam *Xomotl* intexebant Indi suis vestibus. Palmipes est haec avis, dorso & alis desuper nigris, pectore fusco; cristatam iracundia facit.

De *Rabihorcado*.

In binas partes distinguit haec avis bifurcatam caudam, interdum explicans, interdum contrahens, sartoriae forcipis instar, ideo *Rabihorcado* dicitur, & à Lusitanis *Raboforcado*.

Reliqua quae omisimus fabulosa & falsa nobis visa sunt: qui hujusmodi scire avet, autorem consulat.

Ex Epistola Hoieri ad Clusum, de Avibus Farrensisibus.

Primae & secundae classis aves suis locis huic operi inferuntur. Tertia classe (inquit) constituo tres species formam discrepantes, ab hoc genio valde affines, quod tempestatum praenuntiae, & in alto tantum Oceano versentur. Harum quae magnitudine anteit, gallinam mediocrem magnitudine, formam Falconem utcumque aequat: vulgo *Haffbert*, hoc est *Egus marinus* non convenienter appellatur. Cinericeo est undique colore, maculis albis passim interstincta, rostro incurvo velut Falconis, sed breviori. Ad ejus, quemadmodum ad duarum consequentium conspectum, exhorrescere piscatores, & littora legere quae possunt celeritate solent, certi tempestatem in propinquo esse noxiam. Altera *Stormfinck*, passere paulo major. Tota & haec grisea est, sine maculis, rostro exili admodum. Pegasus praeter superiore rectius dixeris: siquidem super ipsos fluctus incredibili pedum velocitate transcurrere, ac nimbi instar ferri non sine admiratione videas. Catervatim haec si navigantibus appropinquet, deponenda esse subito vela intelligentes norunt. Videtur haec affinitatem quandam habere cum ea quam *Oviedus* lib. 14. *Naturalis & generalis Indiarum historiae* sub initium capitis I. Meminit, & *patines* à nautis appellari scribit: certè eadem in volando velocitas etiam tempestatibus concitato mari, ut per summos fluctus celeri cursu ferri quispiam arbitrari possit. Tertia species *Barnfiard*, magnitudine passeris par, sub pectore candicans, collo dorsoque nigricans, rostro item nigro & latiore nonnihil, pedibus rubris. Natando velocissimam haec se praestat quantum *Stormfinka* discurrendo. Haec tres species ubi foetum proferant nescitur; proin mea quidem opinione ad Halcyonis descriptionem inter omnes quas enumeravimus proximius accedere videntur, quanquam colore ad Plinii descriptionem prorsus non quadrent. Quinto ordine describenda veniunt duae diversae Anserum species, quarum prior *Helsingegaas*: Caput & collum habet nigrum, circulo albo cinctum, pectus album, alas griseas, tergum cyanei coloris, pedes rubros & magnitudine Anati respondet. Altera species *Erangagaas*, Anseres sylvestri paulo minor: caput illi griseum, collum rubro circulo cinctum, pectus griseum, alae similiter & collum, pedes rubri. Haec species in Farris rarissime conspiciuntur, neque isthic foetificant: unde autem veniant & quò migrent, nemini cognitum. Superstitio a ex longa experientia nata est, haec ubi apparuerint, mutationem magistratus imminere. Alias sylvestrium Anserum satis hic quoque magna copia. *Haec aves mihi suspectae sunt.*

Corvus sylvaticus Gesneri, *Aldrov. lib. 19. cap. 57.*

Corvo sylvatico nostro magnitudo est Gallinae, color niger toto corpore, si eminus videas; sin propius, ad solem praesertim, cum viridi permixtus videtur. Pedes ferè ut Gallinae, longiores, digiti fissi; cauda non longa: A capite retro crista tendit, haud scio, an in omnibus, aut semper: rostrum rubicundum, oblongum, & aptum inferi angustis terrae, arborum, & murorum aut petrarum foraminibus, ut latitantia in iis insecta, & vermes, quibus pascitur, extrahat. Crura oblonga, obscure rubentia. Locustis, gryllis, pisciculis & ranunculis vesci audio. Ut plurimum nidificat in altis arcium destructarum muris, qui in Helveticis montium regionibus frequentes sunt. In ventriculo dissecti aliquando praeter alia insecta, reperi plurima illa, quae radices frugum populantur, milii praesertim, Galli *Curtillas* vocant, nostri transversas (*Tinnaren*) à pedum situ, ut conjicio. Edunt & vermes è quibus Scarabei à Maio mense

menſe diſti naſcuntur. Volant altiffimè ; bina aut terna ova pariunt. Primæ omnium, quod ſciam, avolant, circa initium Junii, ni fallor. Pulli eorum diebus aliquot antequàm volare poſſunt, nidis exempti, nutriri & facilè cicurari poſſunt, ità ut in agros evolent, & ſubinde revertantur. Laudantur iidem pulli in cibis, & in deliciis etiam habentur, ſuavi carne, oſſibus mollibus. Qui è nidis eos auferunt, in ſingulis ſingulos relinquere ſolent, ut anno ſequente libentiùs redeant. A noſtris nominatur vulgò *Waldrapp*, i. e. Corvus ſylvaticus, quòd locis ſylvaticis, montanis & deſertis degere ſoleat : ubi in rupibus aut turribus deſertis nidificat. Quare etiam *Steinrapp* vocatur ; & alibi [in Bavaria & Stiria] *ein Clauſrapp*, à petris ſeu rupibus & pylis (nam pylas id eſt anguſtias inter duos montes Germani *Clauſen* appellant, hoc eſt loca clauſa) in quibus nidos ſtruit.

D. Willughby avem hanc non aliam eſſe ſuſpicatur quàm Coraciam ſeu Pyrrhocoracem : verùm ſi rectè deſcribatur, obſtat magnitudo, & criſta in capite.

F I N I S.

Qq 2

INDEX.

INDEX.

A	Pag.	Tab.		Pag.	Tab.
A <i>Caçaçabardelli</i>	300		<i>Antibus seu Florus</i>	169	
<i>Acacatal seu Corvus aquaticus</i>	218		<i>Apiaster i. e. Merops</i>	102	
<i>Acambis i. e. Carduelis</i>	189	46	<i>Apus Hirundo</i>	156	14-39
<i>Acabalardelli</i>	301		<i>Aquila</i>	26	
<i>Accipiter</i>	36		<i>Aracari</i>	96	22
<i>Alis caudâ longioribus</i>	37		<i>Aracanga Psittacus Max.</i>	73	
<i>Alis caudâ brevioribus</i>	51		<i>Ardea alba major</i>	205	49
<i>Acitili</i>	257		<i>Alba minor</i>	Ibid.	
<i>Aculechichi</i>	302		<i>Alba minor tertia</i>	206	
<i>Acolin</i>	298		<i>Cinerea major</i>	203	49
<i>Acotolaquichitil</i>	299		<i>Cinerea minor</i>	204	49
<i>Æsalon i. e. Merlinus</i>	50	3	<i>Cinerea tertium genus</i>	Ibid.	
<i>Aguapeaca Gallinula species Bras.</i>	237		<i>Hematopus seu Cirris</i>	206	50
<i>Ajaja</i>	213		<i>Squacco diſta</i>	Ibid.	50
<i>Alauda arborea i. e. Tottovilla</i>	149	40	<i>Squaiotta diſta</i>	207	50
<i>Cristata</i>	151	Ibid.	<i>Minor rostro arcuato</i>	Ibid.	
<i>Cristata minor</i>	152		<i>Stellaris</i>	Ibid.	50-51
<i>Marina i. e. Stint avis</i>	226		<i>Stellaris tertium genus</i>	208	
<i>Prateron</i>	150		<i>Stellaris major seu rub.</i>	Ibid.	
<i>Vulgaris</i>	149	40	<i>Stellari similis Brasiliens.</i>	209	
<i>Albardeola v. Platea</i>			<i>Ardea congener</i>	207	50
<i>Albulus seu Albulus aquaticus</i>	254	64	<i>Ardeola Brasiliensis</i>	210	51
<i>Albicilla i. e. Pygargus</i>	31		<i>Arquata</i>	216	54
<i>Alcedo vocalis Bellon</i>	99		<i>Arquata minor</i>	217	
<i>Alka Histeri</i>	243	64-65	<i>Artenna i. e. Diomedea avis</i>	251	
<i>Aluco, mollus species</i>	67	13	<i>Astus Bellonii</i>	164	
<i>Minor</i>	68		<i>Asto i. Nollus aurita</i>	64	12
<i>Amalozque</i>	301		<i>Asterias v. Ardea stellaris</i>		
<i>Ampelis i. e. Garrulus Bobemic.</i>	90	20	<i>Atinga guacn mucu</i>	146	38
<i>Anadavada avis</i>	194	46	<i>Atricapilla i. e. Ficedula</i>	162	41
<i>Anas Arctica Clusii</i>	244	65	<i>Attagen</i>	125	31
<i>Campestris Bellonii</i>	129		<i>Aviz pugnax</i>	224	56
<i>Caudocenta</i>	289	73	<i>Tropicorum</i>	250	76
<i>Domestica vulgaris</i>	293	75	<i>Paradisi seu Manucodiata</i>	55	11
<i>Fera capite subrusto</i>	282		<i>Avoseta i. e. Recurvirostra</i>	240	60
<i>Fera fusca</i>	288		<i>Aura i. e. Uruba</i>	36	
<i>Fera fusca minor</i>	281	73	<i>Anrivittis i. e. Carduelis</i>	189	46
<i>Circia Gesta</i>	291	76			
<i>Kairina Aldrov.</i>	294	75			
<i>Indica Gesneri</i>	295				
<i>Libyca Aldrovandi</i>	294				
<i>Mischata i. Cairina</i>	294	75	B <i>Albuzardus Anglorum</i>	37	6
<i>Muscarea Gesneri</i>	287		<i>Barge Gallorum, Ægocephalum Bell.</i>	215	
<i>Niger Aldrovandi</i>	278	70	<i>Bernicla</i>	274	
<i>Niger, Scater diſta</i>	280	74	<i>Bernicla seu Brenta minor</i>	276	76
<i>Platyrynchos</i>	282, 8c.	74	<i>Boarua</i>	158	
<i>Plumis mollissimis</i>	277		<i>Bofas</i>	284	72
<i>Strepera Gesneri</i>	287		<i>Bondree Bellonii Milvi species</i>		
<i>Anas S. Cutberti seu Farn.</i>	278	76	<i>Brenta seu Brenta</i>	275	69
<i>Torquata Minor</i>	284	72	<i>Bubo</i>	63	12
<i>Sylvestris Brasiliens.</i>	292		<i>Buteo vulg.</i>	38	6
<i>Rostro adunco</i>	294	75	<i>Apivorus</i>	39	3
<i>Anataria Aquila, i. e. Morphnus</i>	32				
<i>Anhima Brasiliensium</i>	202	47			
<i>Anhinga</i>	250	72	C <i>Abare Noctua species Brasil.</i>	69	
<i>Ani</i>	81		<i>Ceruleus Bellonii</i>	141	
<i>Anser domesticus</i>	273	75	<i>Calandra</i>	151	
<i>Ferus</i>	274	69	<i>Callidrys</i>	221, 224	56
<i>Gambensis</i>	275	71	<i>Cannevarola</i>	99	23
<i>Hispanicus i. e. cygnoides</i>	275	71	<i>Capella seu Vanellus</i>	228	57
<i>Canadensis</i>	276	70	<i>Caprimela avis Scotica amissa.</i>		
<i>Brassanus</i>	247	63	<i>Caprimulgus</i>	70	14
					Caracara

INDEX.

	Pag.	Tab.		Pag.	Tab.
<i>Caracara</i>	42	9	<i>Carruca</i>	157	
<i>Carduelis</i>	189	46	<i>Carrucini</i>	96	22
<i>Cariama</i>	202	51	<i>Cyanus i. c. Cæruleus</i>	141	
<i>Caryocatasta</i>	90	20	<i>Cygnus</i>	271	69
<i>Casoris & Castorius i. Emen.</i>	105	25	<i>Ferus</i>	273	69
<i>Catarralla</i>	265	67	<i>Cucullatus i. c. Dodo</i>	107	27
<i>Cenchramus</i>	195	40			
<i>Cenobris i. c. Timmuculus</i>	50	5	D		
<i>Cencomlatalli</i>	305		D <i>Aie</i>	297	
<i>Cenotzqui</i>	305		<i>Dionidea avis</i>	251	
<i>Cessa</i>	304		<i>Dodo avis i. c. Droate</i>	107	27
<i>Cephus</i>	266	67	<i>Dunlin</i>	226	
<i>Ceribia</i>	100	23			
<i>Charadrius</i>	230	57	E		
<i>Chionatis</i>	305		E <i>Mberiza alba</i>	195	40
<i>Chloris</i>	179	44	<i>Flava</i>	196	40
<i>Chrysaëtes</i>	27	1	<i>Emen seu Casoris</i>	105	25
<i>Ciconia alba vulgaris</i>	210	52	<i>Epops v. Upupa</i>	100	24
<i>Nigra</i>	211	52	<i>Eriobatus i. c. Rabecula</i>	160	39
<i>Americana</i>	Ibid.				
<i>Cinclus</i>	226	56	F		
<i>Bellonii</i>	222, 227	55	F <i>Aleicellus</i>	218	54
<i>Circus accipiter</i>	42	7	<i>Falco albus</i>	46	
<i>Circus</i>	196		<i>Gentilis</i>	Ibid.	
<i>Stultus</i>	198		<i>Gibbosus</i>	Ibid.	
<i>Citrinella</i>	193	46	<i>Indicus cirratus</i>	48	
<i>Clakji i. c. Bernicla</i>	274		<i>Montanus</i>	45	9
<i>Clanga i. c. Morponos</i>	32		<i>Rubens</i>	47	
<i>Clangula Anatis species</i>	282	73	<i>Ruber Indicus</i>	47	9
<i>Coccyz i. c. Cuencus</i>	62	77, 10	<i>Peregrinus</i>	43	8
<i>Coccybraustes vulgaris</i>	178	44	<i>Sacer</i>	44	
<i>Indica cristata</i>	179	44	<i>Tuonatus</i>	47	
<i>Cocci Gravis species</i>	209	51	<i>Ficedula</i>	158, 162	41
<i>Coccyz</i>	135		<i>Canabius</i>	158	23
<i>Coldfinch</i>	170		<i>Fedoa</i>	216	53
<i>Collurio i. c. Lanus</i>	52	10	<i>Florus i. c. Anthus</i>	169	
<i>Columba</i>	130	33	<i>Francolinus</i>	125, 127	31
<i>Domestica varie</i>	131	34	<i>Fringilla vulgaris</i>	186	45
<i>Sylvestr. Brasiliën.</i>	134		<i>Montana</i>	187	45
<i>Eupicola</i>	136		<i>Spuria i. c. major, &c.</i>	188	77
<i>Livia</i>	Ibid.		<i>Fringillago i. c. Parus major</i>	174	43
<i>Greenlandica</i>	245		<i>Fringillarius accipiter</i>	51	5
<i>Columbus Ardicus</i>	259	62	<i>Fulica</i>	239	59
<i>Major vulgaris</i>	256	59	<i>Majus</i>	Ibid.	51
<i>Minor</i>			<i>Fuligula Anatis species</i>	279	73
<i>Major cristatus</i>	257	61			
<i>Cristatus Mexic.</i>	Ibid.		G		
<i>Cinereus</i>	Ibid.	61	G <i>Albula</i>	147	38, 36
<i>Major cristatus & cornut.</i>	Ibid.	61	<i>Galerita i. c. Alauda cristata</i>	151	40
<i>Maximus caudatus</i>	258	62	<i>Galgulus i. c. Galbula.</i>		
<i>Maximus Gifneri</i>	260	61	<i>Gallinago</i>	214	53
<i>Coracias</i>	86	19	<i>Terris seu minima</i>	Ibid.	
<i>Corax</i>	83	18	<i>Galinula aquatica</i>	233	58
<i>Cinerea</i>	84	18, 77	<i>Erythropus major</i>	221	55
<i>Fringilega</i>	Ibid.	18	<i>Hypoleucos</i>	223	
<i>Cerulea Gifneri</i>	85		<i>Melampus</i>	225	
<i>Coryvus</i>	82	18	<i>Ochropus</i>	222, 236	
<i>Indicus Bontii</i>	86	17	<i>Pheopus</i>	217	
<i>Indicus cornutus</i>	Ibid.	17	<i>Chloropus</i>	233	58
<i>Aquaticus</i>	248	63	<i>Chloropus altera</i>	234, 235	
<i>Coturnus i. c. Perdix ruffa major</i>	119	29	<i>Poliopus</i>	235	58
<i>Coturnix</i>	121	29	<i>Rhodopus</i>	222	
<i>Indica Bontii</i>	123	29	<i>Serica</i>	235	
<i>Cotzacaquandtii</i>	302		<i>Terristris</i>	236	
<i>Crex Turneri</i>	122	29	<i>Gallinula Brasiliënse varia</i>	237	59
<i>Bellonii</i>	220				Gallopava
<i>Cuculus</i>	62	10, 77			
<i>Cunur</i>	121				
<i>Curicaca Marggrav.</i>	218	55			

INDEX.

	Pag.	Tab.		Pag.	Tab.
<i>Gallopavo</i>	112	27	<i>Jacamaciri</i>	96	22
<i>Gallina carylorum</i>	126	31	<i>Jacana</i>	237	59
Guinea	115	27, 26	<i>Jacari</i>	190	
<i>Gallus Gallinaceus & Gallina</i>	108	26	<i>Jamacaii</i>	198	42
<i>Gambetta Italorum</i>	222		<i>Jacupema</i>	118	28
<i>Garagey</i>	302		<i>Jamacati guacu</i>	102	24
<i>Garrulus Argentoracensis</i>	89	20	<i>Ibijan Naitibo</i>	70	14
Bobemicus i. <i>Ampelis</i>	90	20	<i>Ibijan magnitudine Nollae</i>	Ibid.	14
<i>Girfalco</i>	44	8	<i>Ibis</i>	212	49
<i>Glandaria pica</i>	88	19	<i>Ilterus i. c. Galbula</i>	147	36, 38
<i>Glareana</i>	154		<i>Ibica guacu</i>		
<i>Glancium Bellon. Anatis species</i>	181		<i>Ipecati apia</i>	292	75
<i>Glatie</i>	220	55	<i>Ipecu</i>	95	22
<i>Godwitta Anglerum</i>	215	216	<i>Ispida</i>	101	24
<i>Goyrane i. c. Boudree Bellonii</i>			<i>Jupujuba</i>	98	23
<i>Graculus</i>	85		<i>Jynx</i>	95	22
Palmpet	249	63	<i>Junco</i>	99, 432	58
<i>Grifida</i>	153				
<i>Grus</i>	200	48	L		
Balearica	201	48	<i>L Agopus avis</i>	127	32
Indica	Ibid.		<i>L Altera Gessneri</i>	Ibid.	
<i>Grygallus i. c. Urogallus minor</i>	124	31	<i>L Altera Plinii</i>	128	
<i>Gryps Avis fabulosa omissa.</i>			<i>Lanarius</i>	48	
Guacu	102	24	<i>Lanius</i>	52, 53, &c.	10
<i>Gura</i>	219	54	<i>Larus cinereus maximus</i>	262	
<i>Gurana</i>	215	53	<i>Cinereus minor</i>	Ibid.	76
<i>Gnainumbi sive Tomiaco</i>	165	42	<i>Cinereus major Baltheri</i>	263	67
<i>Gnira acangata</i>	96	22	<i>Cinereus Bellonii</i>	Ibid.	68
<i>Gnira corcha</i>	173		<i>Cinereus Gessneri</i>	264	66
<i>Gnira guacuberaba</i>	Ibid.	41	<i>Larus albus major</i>	264	
<i>Gnira Gnainumbi</i>	103	24	<i>Max. ex albo & nigro varius</i>	261	67
<i>Gnira Nbecmata</i>	186		<i>Cinereus rostro & pedib. rubus</i>	264	66
<i>Gnirajensia</i>	174		<i>Fusco sen hyberum</i>	266	66
<i>Gnira perca</i>	188		<i>Major Aldrovandi</i>	267	
<i>Gnira puaga</i>	147	38	<i>Maritimus griseus Balt.</i>	Ibid.	66
<i>Gnira quera</i>	71	14	<i>Cinereus minor Aldrov.</i>	268	76
<i>Gnira raubengeta</i>	170		<i>Brasilienfis. 1. Guaca guacu</i>	Ibid.	
<i>Gnira tangima</i>	97	23	<i>Piscator</i>	269	
<i>Gnira tinga</i>	210		<i>Niger Gessneri</i>	Ibid.	68
<i>Gnira tirica</i>	180		<i>Niger fidipes</i>	270	68
<i>Gniguis</i>	297		<i>Fidipes alter nostras</i>	Ibid.	
<i>Gnifarda Avis Scotica omissa.</i>			<i>Albo-cinereus torqu cinereo</i>		66
<i>Gypaetes i. c. Aquila Vulturina</i>	33	4	<i>Leporarius vultur</i>	35	
			<i>Ligurinus sen Spineus</i>	192	46
H			<i>Limosa Venetorum</i>	220	55
<i>Hematopus Bellonii</i>	220	56	<i>Linaria vulgaris</i>	190	46
<i>Halieetus</i>	29	1	<i>Rubra major</i>	191	46
<i>Harpyia avis fabulosa omissa.</i>			<i>Rubra minor</i>	Ibid.	
<i>Hastotul</i>	301		<i>Montana</i>	Ibid.	
<i>Hiatricula i. c. Chiradrius</i>	230	57	<i>Lomwia</i>	244	65
<i>Himantopus</i>	219	54	<i>Loxia</i>	181	44
<i>Hirundo agrestis Plinii</i>	155	39	<i>Lunda Histeri i. c. Anas Arctica</i>	244	65
<i>Apus</i>	156	39	<i>Lupus i. c. Monedula</i>	85	19
<i>Domestica</i>	155	39	<i>Lusciniis i. c. Pbilomela</i>	160	41
<i>Marina</i>	156, 268	68	<i>Lutea</i>	196	
<i>Riparia</i>	156	39			
<i>Sinenfis</i>	157		M		
<i>Hualili</i>	300		<i>M Acucagna</i>	116	26
<i>Hualzin</i>	300		<i>Magnanina</i>	158	
<i>Hortulanus</i>	197	40	<i>Magnari Brasilienf.</i>	211	
<i>Bellon. i. c. Emberiza flava</i>	196	40	<i>Mais</i>	297	
<i>Hortizitullius i. c. Tomiceis</i>	303	42	<i>Malague Brasilienfis</i>	252	62
<i>Huitlallol</i>	304		<i>Manucodiata</i>	55, 56, &c.	11
			<i>Manucodiata rex</i>	00	77
I			<i>Maracana</i>	73	
<i>Abiru</i>	201	47	<i>Mareca</i>	293	
<i>Jabiru guacu</i>	202	47	<i>Masketzel Baltheri</i>	226	56
<i>Jacamacaii</i>	198	42			

Matthi

	Pag.	Tab.		Pag.	Tab.
<i>Matinus</i>	147	38	<i>Indicus</i>	177	
<i>Melanætes</i>	30	2	<i>Palustris</i>	175	43
<i>Mleagræ</i>	112	27	<i>Sylvaticus Gsfner.</i>	176	
<i>Merganser Aldrovandi</i>	253	64	3 <i>Passer arundinaceus</i>	190	
<i>Mergi varia species</i>	254, 255	59, 64	6 <i>Domesticus seu vulg.</i>	183	44
<i>Mergus Belonii</i>	243	64	5 <i>Canarius</i>	192	46
<i>Mereops</i>	102	24	9 <i>Indicus caudatus</i>	183	
<i>Alter</i>	103		11 <i>Indicus macronotus</i>	184	45
<i>Mitula</i>	140	36	10 <i>Indicus brachyrotus</i>	Ibid.	
<i>Mitula Brasiliæ</i>	142		14 <i>Stultus Bononiensium</i>	182, 297	45
<i>Aquatica</i>	194	24	12 <i>Maculatus</i>	183	
<i>Montana</i>	144	36, 38	1 <i>Albicilla</i>	Ibid.	
<i>Indica i. e. Jacapu</i>	143		8 <i>Illyricus</i>	Ibid.	
<i>Rosca</i>	Ibid.		15 <i>Terquatus</i>	Ibid.	
<i>Saxanilla i. e. Montana</i>	144	36, 38	2 <i>Americanus</i>	184	
<i>Terquatus</i>	143	37	4 <i>Brachyrotus nostras</i>	185	
<i>Vulgaris</i>	140	37	7 <i>Erythromelas Indicus</i>	Ibid.	
<i>Milvus vulgaris caudâ ferpi</i>	41	6	13 <i>Montanus</i>	Ibid.	45
<i>Eruginosus</i>	42	7	16 <i>Troglodites</i>	164	42
<i>Mitoperanga</i>	115	28	<i>Passer solitarius</i>	140	36, 37
<i>Mitu vel Mitu</i>	114	28	<i>Pavo</i>	112	27
<i>Momot</i>	298		<i>Pauca</i>	114, 305	28
<i>Monedula seu Lupus</i>	85	19	<i>Pelecanus i. e. Onocotus</i>	246	63
<i>Montifringilla</i>	186	45	<i>Pelecanus i. e. Platea</i>	212	51
<i>Majr</i>	Ibid.	77	<i>Penelope seu Penelopis</i>	285	72
<i>Morinellus</i>	230	55, 57	<i>Penguin</i>	243	65
<i>Marinus</i>	231	58	<i>Pernopterus</i>	53	4
<i>Morphnus</i>	32	2	<i>Perdix alba i. e. Lagopus</i>	127	32
<i>Motacilla vulgaris</i>	172	42	<i>Perdix cinerea</i>	318	28
<i>Cinerea</i>	Ibid.		<i>Damaecena</i>	319	29
<i>Flava</i>	Ibid.	68	<i>Ruffa</i>	Ibid.	29
<i>Muscicapa secunda Aldrov.</i>	158		<i>Petronia</i>	195	
<i>Tertia Aldrov.</i>	169	41	<i>Pheopus</i>	217	
			<i>Phalacrocorax v. Fulica,</i>		
			<i>Phalaris i. e. Passer Canarius</i>	192	46
			<i>Phascus</i>	289	
			<i>Phasianus</i>	117	28
			<i>Philonela seu Luscinia</i>	161	41
			<i>Phenicurus seu Rusticilla</i>	159	39
			<i>Phenicopterus</i>	240	60
			<i>Phœnix avis fabulosa omiffa.</i>		
			<i>Pica Brasiliæ</i>	88	20
			<i>Caudata</i>	87	19
			<i>Glandaria</i>	88	19
			<i>Marina</i>	89, 220	
			<i>Persica</i>	90	
			<i>Picicilla</i>	305	
			<i>Picupipinina</i>	134	
			<i>Picus maximus Bflonii</i>	93	
			<i>Cinereus</i>	98	23
			<i>Luteus Cyanopus</i>	97	
			<i>Muralis</i>	99	23
			<i>Niger maximus</i>	92	21
			<i>Varius major.</i>	94	21
			<i>Varius minor</i>	Ibid.	21
			<i>Viridis</i>	93	21
			<i>Pitanga guæni</i>	146	38
			<i>Platea sive Pelecanus</i>	212	51
			<i>Pluvialis major</i>	220	55
			<i>Pluvialis cinerea</i>	229	57
			<i>Viridis</i>	Ibid.	57
			<i>Polyglotta</i>	305	
			<i>Porphyrio</i>	238	
			<i>Pfitaci maximi varii</i>	72, 73	15
			<i>Medie magnitudinis</i>	74, 75, 76	16
			<i>Minimi</i>	77, 78, &c.	16
			<i>Pfitaco congener</i>	81	
			<i>Puffinus Anglorum</i>	251	
			<i>Pugnax avis v. Avis pugnax</i>	224	56
			<i>Pygargus</i>		

N

<i>N Hondaguacu</i>	105	
<i>Nifus Veterum i. e. Haliæetus</i>	29	1
<i>Recentiorum i. Accip. Fring.</i>	51	5
<i>Noctua</i>	69	13
<i>Noctua aurita</i>	64	12
<i>Nomenius i. e. Arenata</i>	216	54
<i>Namidica avis i. e. Gallopavo</i>	112	31
<i>Nycticorax</i>	204	49

O

<i>O Edicnemus</i>	227	58, 77
<i>Oenanthe</i>	168, 169	41
<i>Ocnas</i>	136	35
<i>Onocotus</i>	246	63
<i>Oriolus i. e. Galbula</i>	147	38
<i>Oripelargus i. e. Pernopterus</i>	33	
<i>Oryzometra</i>	122	29
<i>Ostifraga</i>	29	1
<i>Otus i. e. Noctua aurita</i>	64	12
<i>Otis i. e. Tarda</i>	129	32
<i>Ouzifra i. e. Tomincio</i>	165	42

P

<i>P Alumbarius accipiter</i>	51	3 5
<i>Palumbus terquatus</i>	135	35
<i>Paradisæ avis v. Mammodiata.</i>	55	11
<i>Pardalus</i>	229	57
<i>Parus major seu fringillago</i>	174	43
<i>Ater</i>	175	43
<i>Ceruleus</i>	Ibid.	43
<i>Caudatus</i>	176	43
<i>Cristatus</i>	175	43

INDEX.

	Pag.	Tab.		Pag.	Tab.
<i>Pygargus</i> { <i>Aquila</i>	31		<i>Tapera</i>	157	
{ <i>accipiter</i>	40	7	<i>Tarda avis</i>	129	32
<i>Pyrrhocorax</i>	86	19	<i>Ticci</i>	194	
<i>Pyrrhula</i> i. e. <i>Eubicilla</i>	183	44	<i>Templabac</i>	299	
			<i>Tetrao major</i>	123	30
Q			<i>Minor</i>	124	31
<i>Quabiltone</i>	238		<i>Tetrax Nemefiani</i>	Ibid.	31
<i>Quasachototol</i>	298		<i>Tijogacu parvora</i>	159	41, 45
<i>Quatotoi</i>	301		<i>Tirampus</i> i. e. <i>Citrinella</i>	193	46
<i>Quatre ocbii</i>	282	73	<i>Tinnunculus</i>	50	5
<i>Querquedula prima Aldrov.</i>	291	74	<i>Tlauquecbul</i>	213	
<i>Secunda</i>	290	74	<i>Tleuqueccholtotol</i>	301	
<i>Quetzalototol</i>	303		<i>Tomincus</i>	165	42
			<i>Topan</i> i. e. <i>Rhinoceros avis</i>	86	17
R			<i>Terquilla</i> i. e. <i>Iynx</i>	95	22
<i>Rabibocado</i>	306	77	<i>Totanus</i>	220	53
<i>Rallus terrestris</i>	123	29	<i>Tringa</i>	222	55
<i>Raquaticus</i>	234	58	<i>Minor Aldrov.</i>	223	55
<i>Recurvirostra</i>	240	60	<i>Tertia Aldrov</i>	Ibid.	
<i>Redfranks</i>	221	55	<i>Trionchis</i> v. <i>Euteo</i>		
<i>Regulus cristatus</i>	163	42	<i>Tritonus</i>	299	
<i>Non cristatus</i>	164	42	<i>Trochilus</i> i. e. <i>Regulus</i>	163	
<i>Rhinoceros avis</i>	86	17	<i>Aldrov. i. e. Corrija</i>	240	60
<i>Roller argentorasteris</i>	89	20	<i>Troglodites Passer</i>	164	42
<i>Rothkuffel</i>	2-5	56	<i>Tucan</i> i. e. <i>Pica Brasilia</i>	88	20
<i>Rubecula</i>	160	39	<i>Tupna</i>	298	
<i>Rubetra</i>	169		<i>Turdus simpliciter dictus</i>	138	37
<i>Rubicilla</i>	180	44	<i>Ilisenc</i>	139	
<i>Rusticula</i>	213	53	<i>Pilaris</i>	138	37
<i>Rusticilla</i>	159	39	<i>Viscivorus major</i>	137	36
<i>Major</i>	145	36	<i>Turtur</i>	134	35
			<i>Indicus Aldrov.</i>	135	35
S			<i>Minimus Barbad.</i>	Ibid.	36
<i>Salicaria Gesseri</i>	158		<i>Tzallzon yayaubqui</i>	299	
<i>Syacu</i>	188		<i>Tzimitzian</i>	303	
<i>Scelopax</i>	213	53			
<i>Scops</i>	65	12	V		
<i>Scheldrucus</i> i. e. <i>Tadorua Bellon.</i>	278	70, 71	<i>Valeria Aquila</i>	30	2
<i>Schrewater</i>	252		<i>Vanellus</i>	228	57
<i>Serinus</i>	194	46	<i>Vinago</i> i. e. <i>Oenas</i>	136	35
<i>Sitta</i>	98	23	<i>Vinla</i>	66, 68	13
<i>Skyua Hoieri</i>	261	67	<i>Upupa</i>	100	24
<i>Soco</i>	209	51	<i>Urogallus</i>	123	30
<i>Soland Goose</i> i. e. <i>Anser Bassanus</i>	247	63	<i>Urbuntinga</i>	32	
<i>Spinus seu Ligurinus</i>	192	46	<i>Uruba</i>	36	3
<i>Spipola</i>	152, 157		<i>Urutanrana</i>	32	4
<i>Starna</i> i. e. <i>Perdix cinerea</i>	118	28	<i>Vulpanser</i> i. e. <i>Tadorua</i>	278	70
<i>Stella avis Aldrovandi</i>	00	32	<i>Vultur cinereus</i>	35	
<i>Stonchatera</i> i. e. <i>muscipeta tertia</i>	169	41	<i>Baticus</i>	Ibid.	4
<i>Stopperola</i>	152, 159		<i>Niger</i>	Ibid.	
<i>Strix</i>	65, 68	14	<i>Leporarius</i>	Ibid.	
<i>Struthiocamelus</i>	104	25	<i>Fulvus</i>	Ibid.	4
<i>Sturnus</i>	144	37			
<i>Indicus Bontii</i>	145	38	X		
<i>Subbnto Aldrovandi</i>	49	7	<i>Xochitenacatl</i> i. e. <i>Tucan</i>	298	
<i>Turneri</i> i. e. <i>Pygargus</i>	40	7	<i>Xomat</i>	306	
<i>Sula Hoieri</i>	249				
			Y		
T			<i>Yayubquitotol</i>	298	
<i>Tadorna Bellonii</i>	278	70	<i>Yzquambli</i>	299	
<i>Tamatis</i>	140, 238	59			
<i>Taogara</i>	177				

FINIS.

Chrysaetos Gesneri.
The Golden Eagle.

TAB. I.

Haliaetus Clusij Osifraga Aldrov.
The Sea Eagle or Osprey.

INDEX

PLATE I

The Golden Eagle

PLATE II

PLATE III

PLATE IV

PLATE V

PLATE VI

PLATE VII

PLATE VIII

PLATE IX

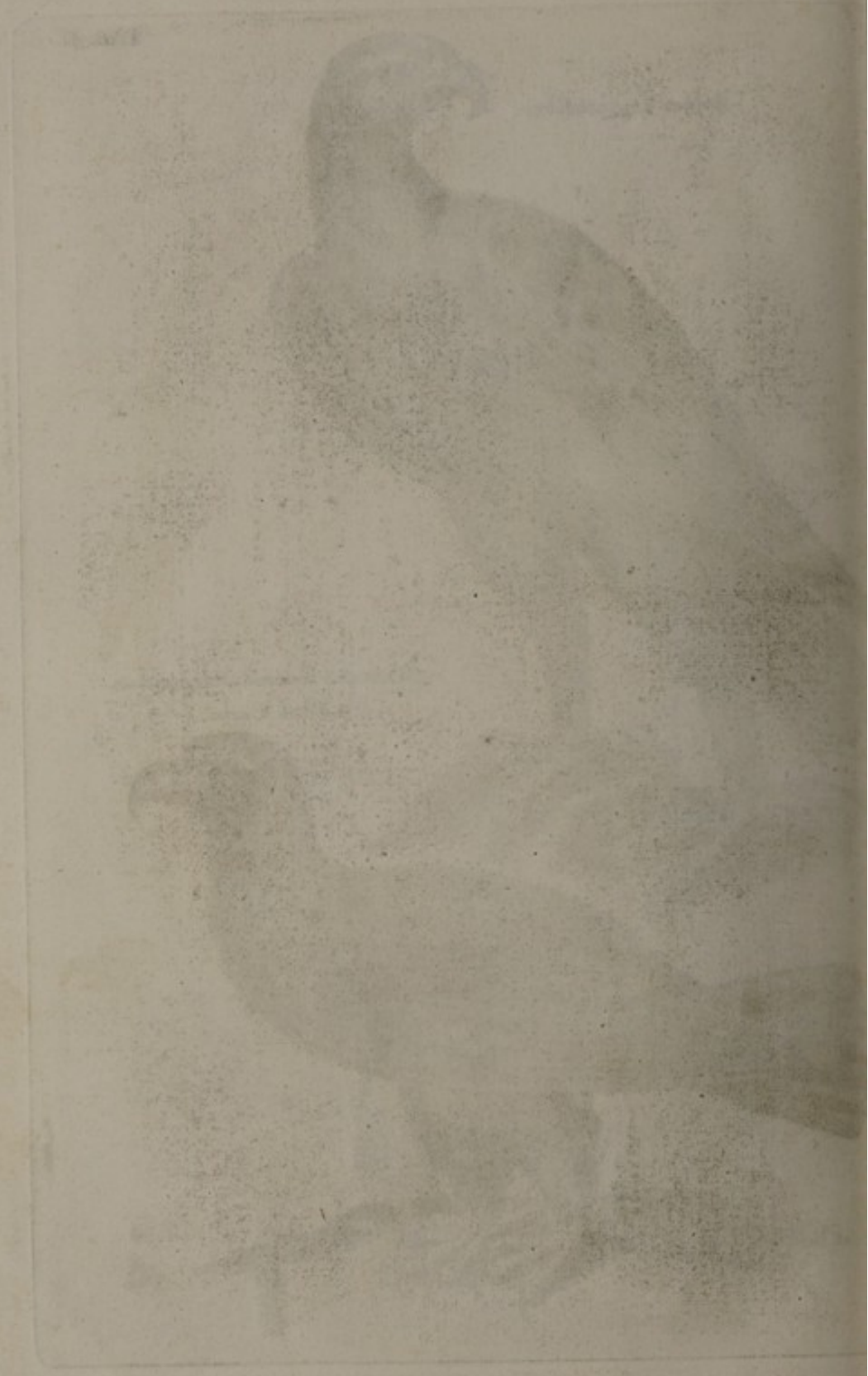

Morphno congener Aldrov.

Melanactes seu Aquila Valeria Aldrov.
The Black Eagle.

Accipiter Palumbarius
a Goshawk.

Uruba Marggrau.

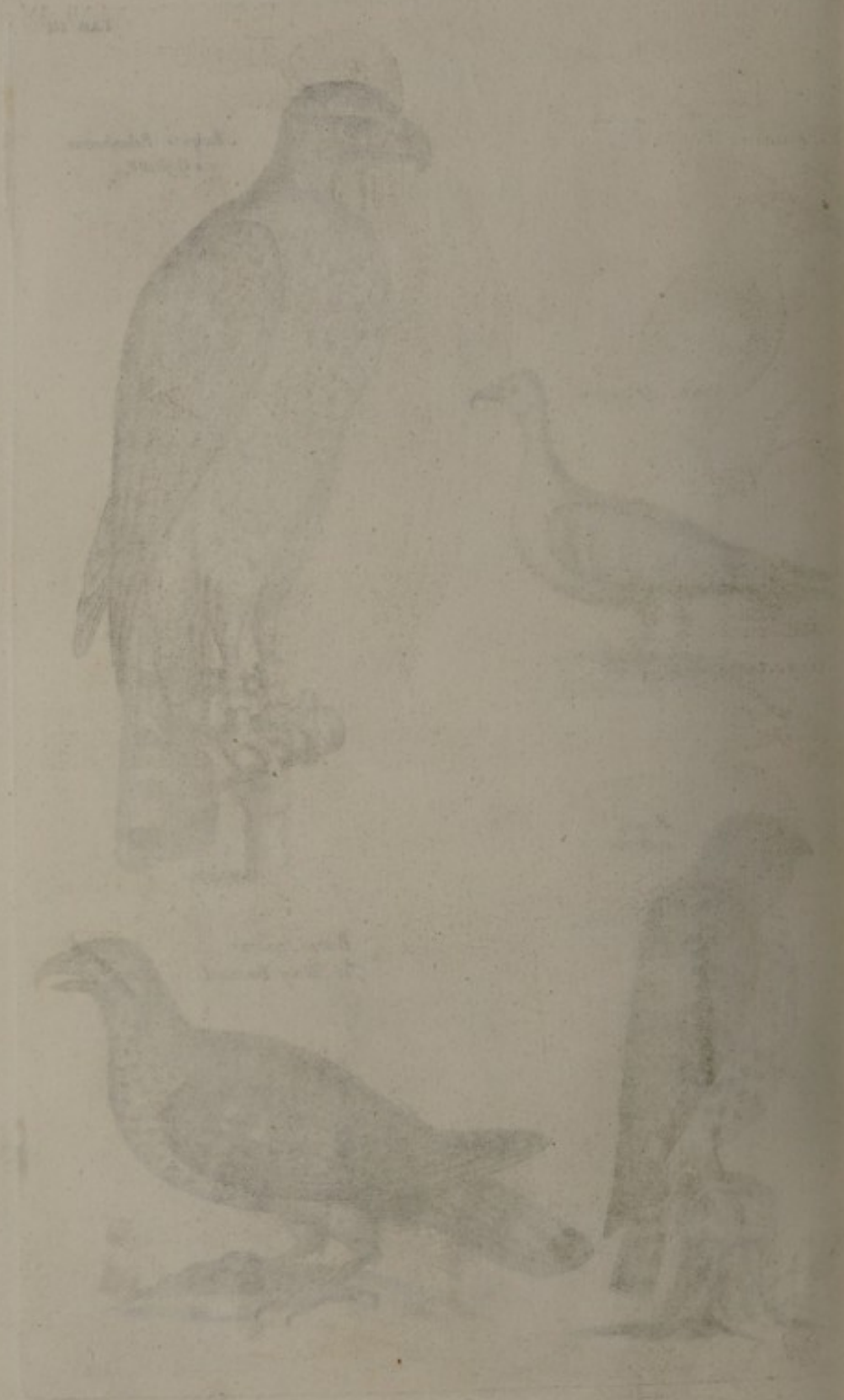

Essalon
a Merlin.

Buteo Apivorus
The Honey Buzzard.

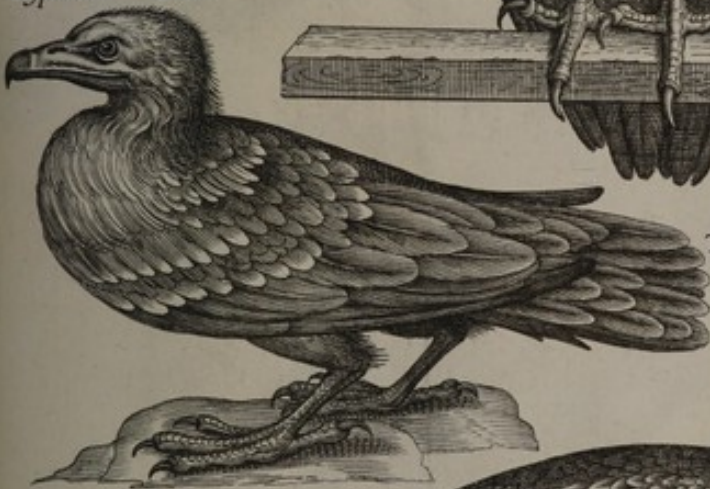
Vultur.
The Vulture.

Vulturana Manigr.

Gypaetos Aldr.

Vultur aureus.
The golden Vulture.

Tinnunculus
The Kestrel

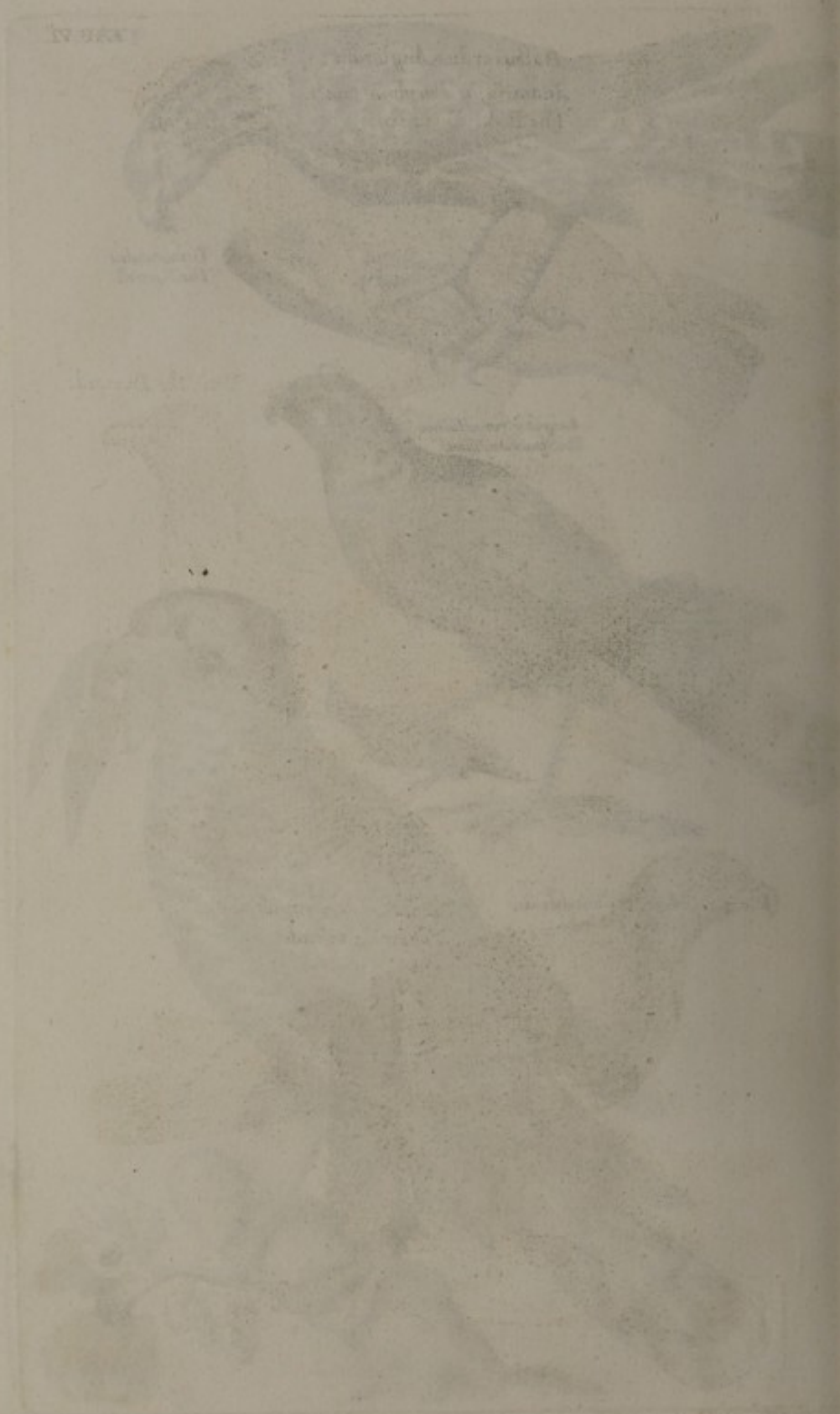

Accipiter fringillarius
The Sparrow Hawk

Accipiter palumbarius
The Goshawk.

PLATE IV

Balbus ardens Anglorum.
Anataria seu Morphnos Gesri.
The Bald Buzzard.

Buteo The Buzzard.

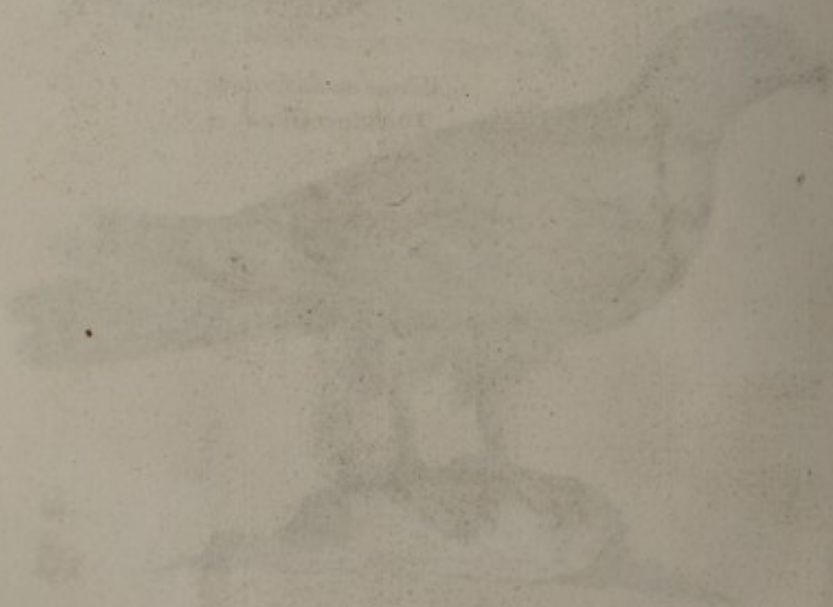
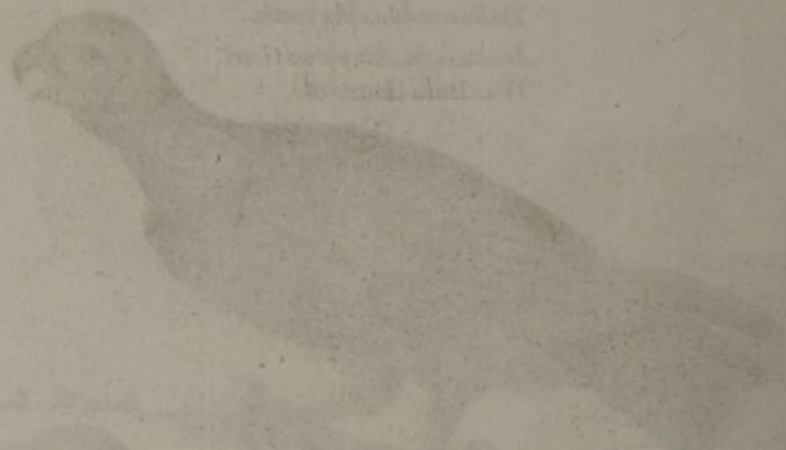

Milvus cauda forcipata
The Kite or Glead.

PLATE 1

THE GREAT SHEARWATER
THE COMMON SHEARWATER
THE HERRING SHEARWATER

Milvus arvensis Aldrov.
The wood-buzzard

Pugargus
The Hen-hunter

Subbuteo Aldrov.
The Hobby.

Falco peregrinus.
The Peregrine or
haggard Falcon.

Gyrfalco.
The Gerfalcon.

Falco montanus secundus
Aldrov.
The mountain Falcon.
f. 2.

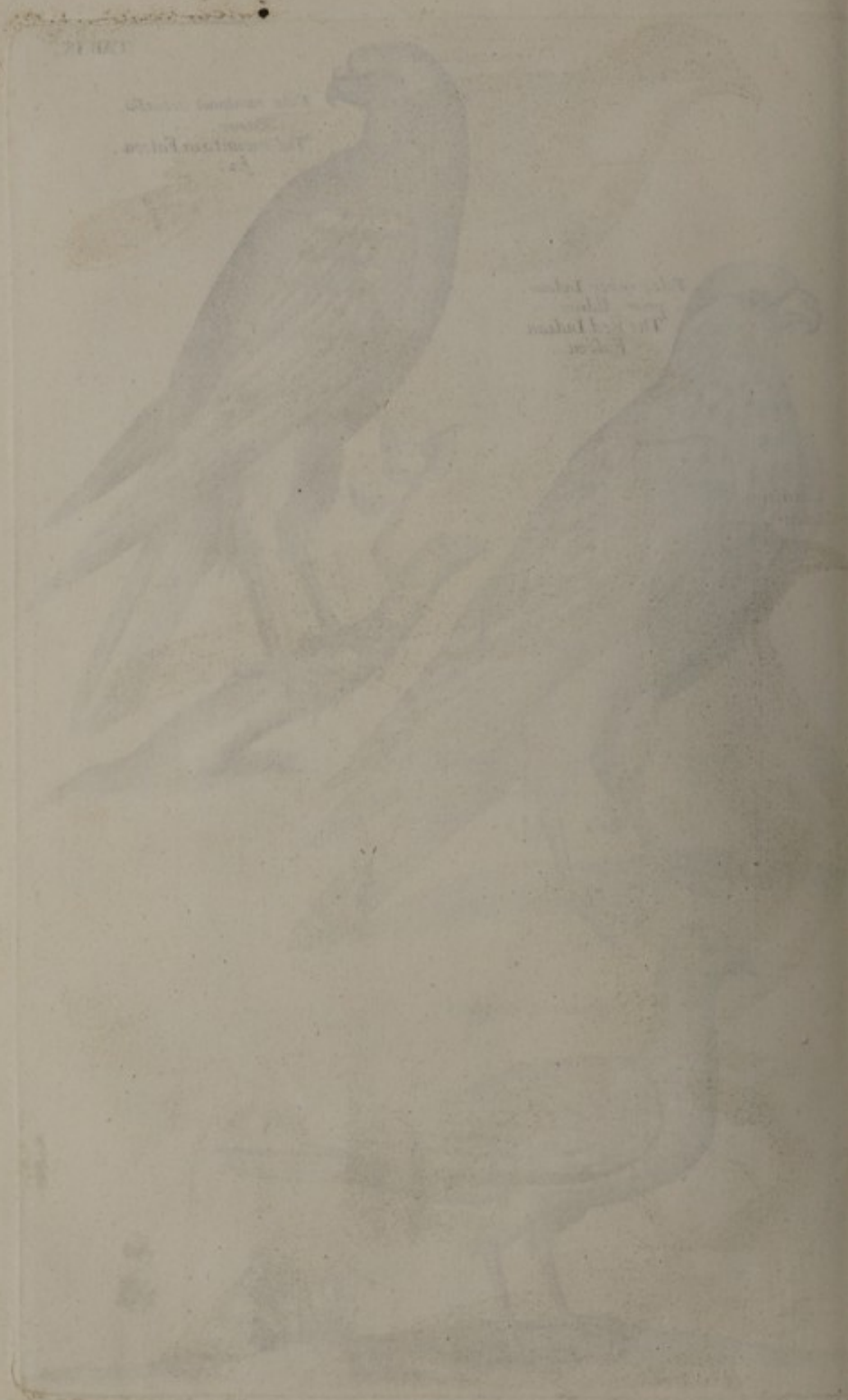

Falco ruber Indicus.
prior Aldrov.
The Red Indian
Falcon.

Caracara Mangrove

Lanius cisterius major
The greater Butcher bird.

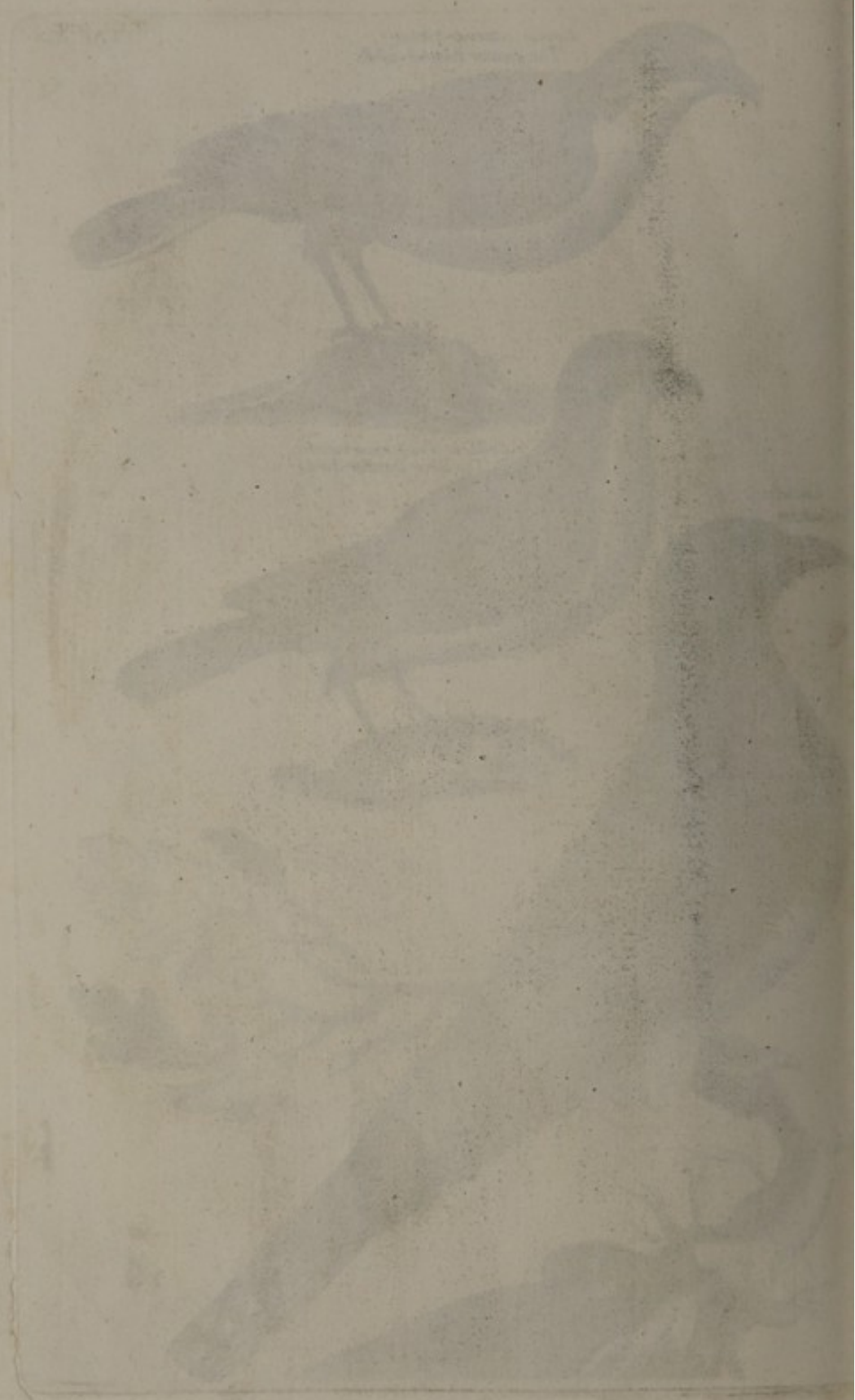

Collurio seu Lanius minor
The lesser Butcher bird

Cuculus
The Cuckoo

Manucodiata
1.º Aldrov.
The Bird of
Paradise.

Manucodiata
2.º Aldr.

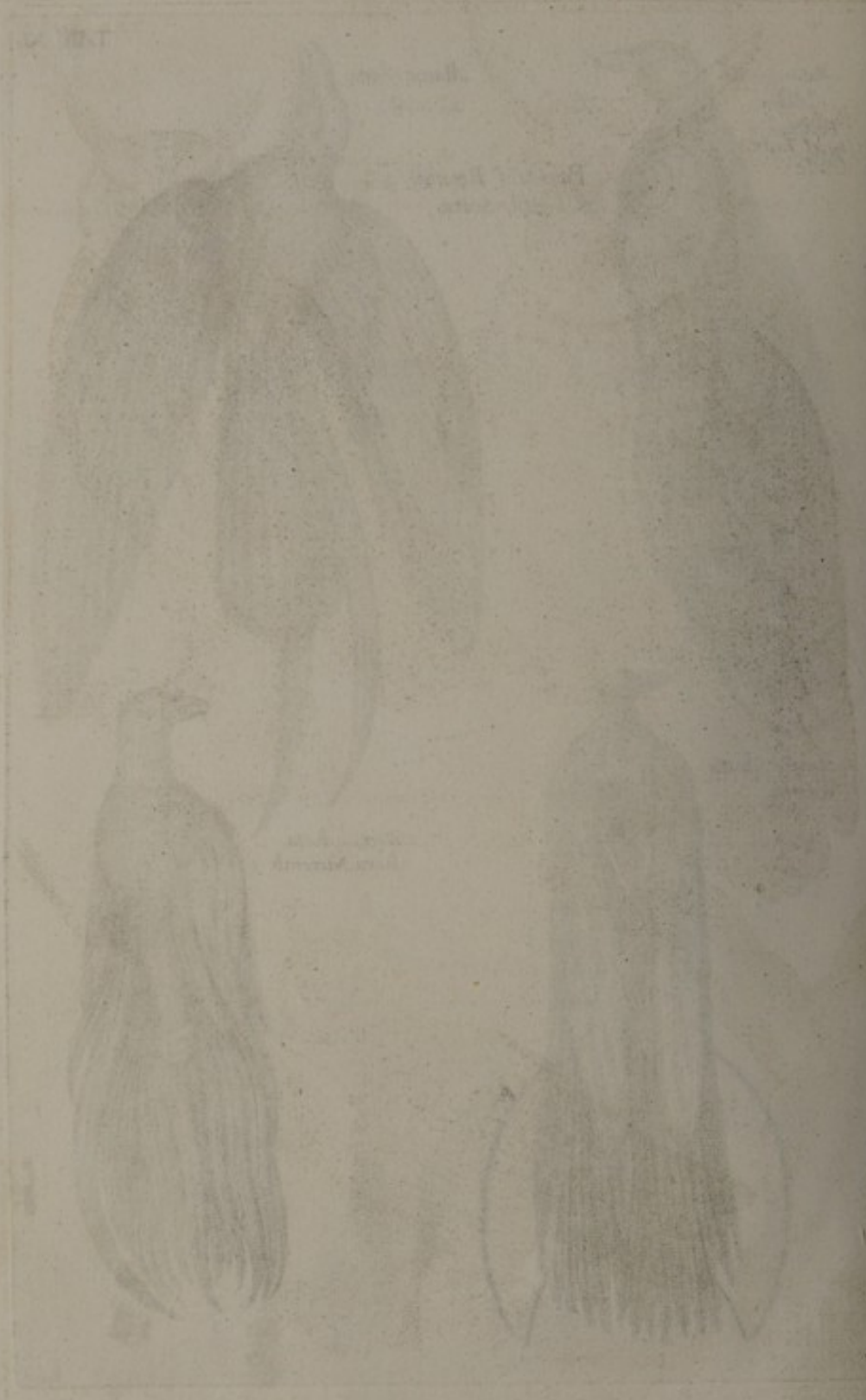
*Birds of Paradise of
Severall Sorts.*

Manucodiata
Wormij.

Manucodiata
altera Nicemb.

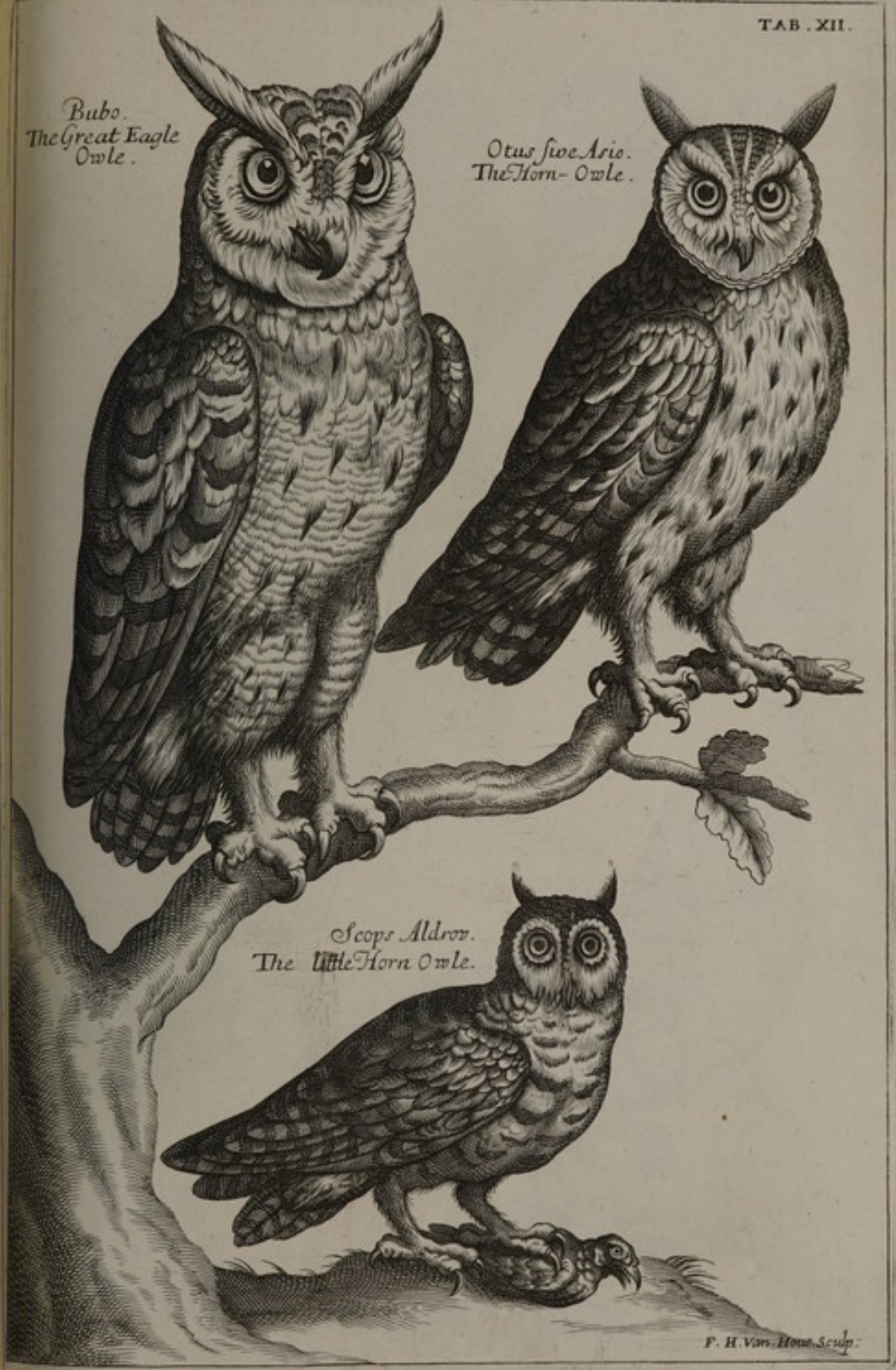

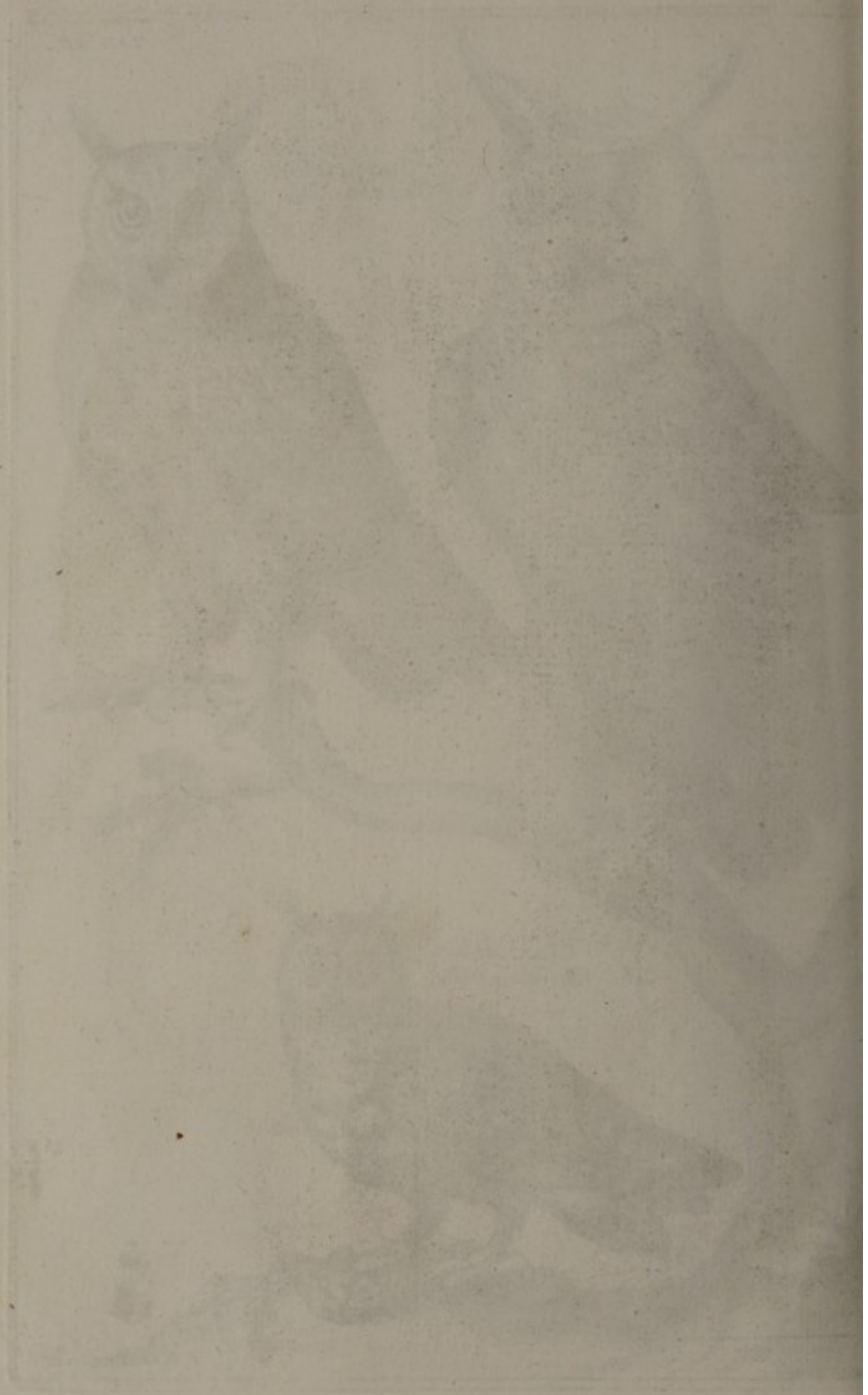

Bubo.
The Great Eagle
Owle.

Otus sive Aris.
The Horn-Owle.

Scops Aldrov.
The Little Horn Owle.

Aluco.

Ulu
The Grey Owl

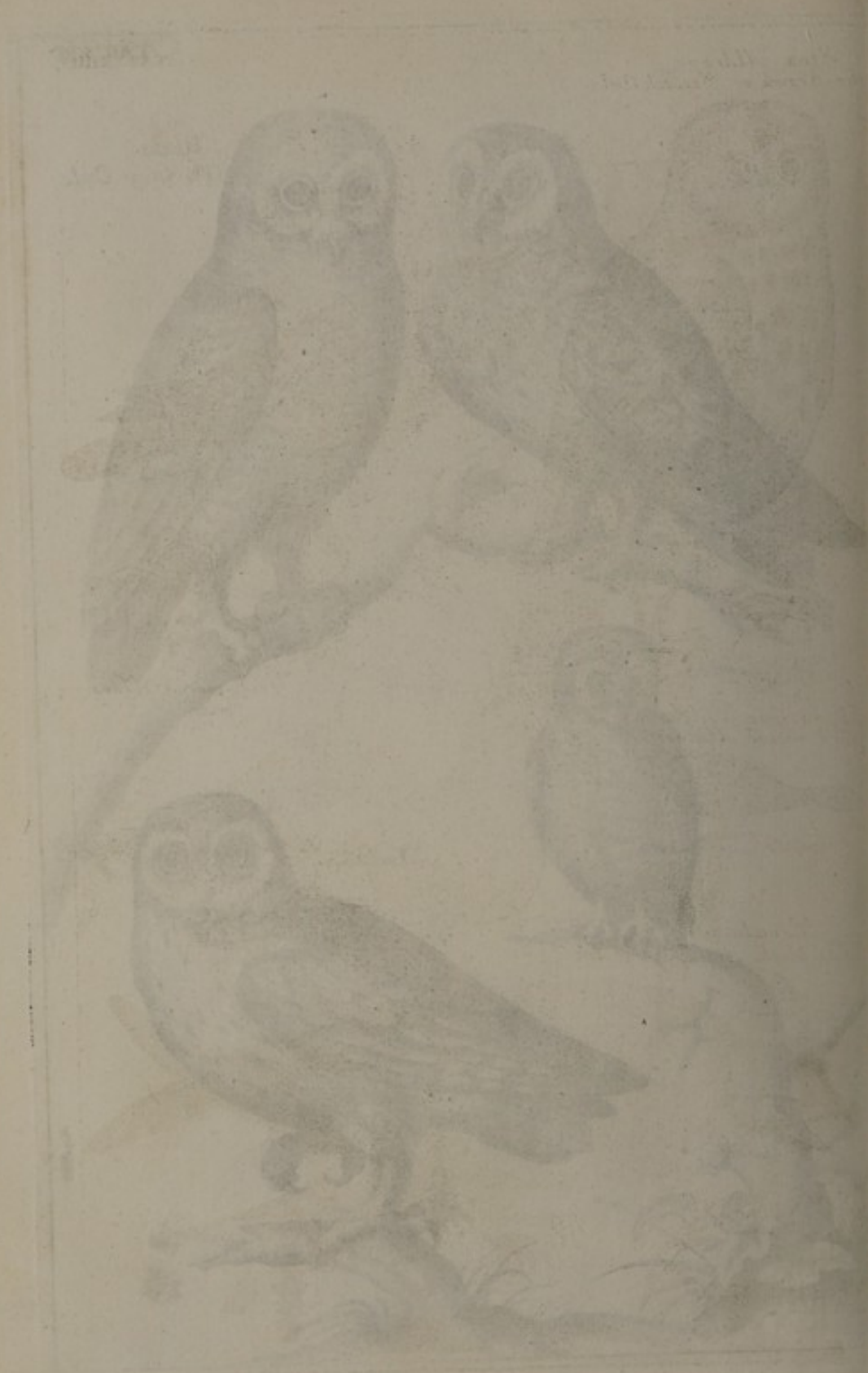

Noctua mini-
ma.

Noctua.

Strix Aldrov.
the Brown or Screech Owl.

TAB. XIII

Caprimulgus
The Goat sucker
or Churn Owl.

Nyctale fove *Nyctale ma-*
gor & *minor* *Marggr.*

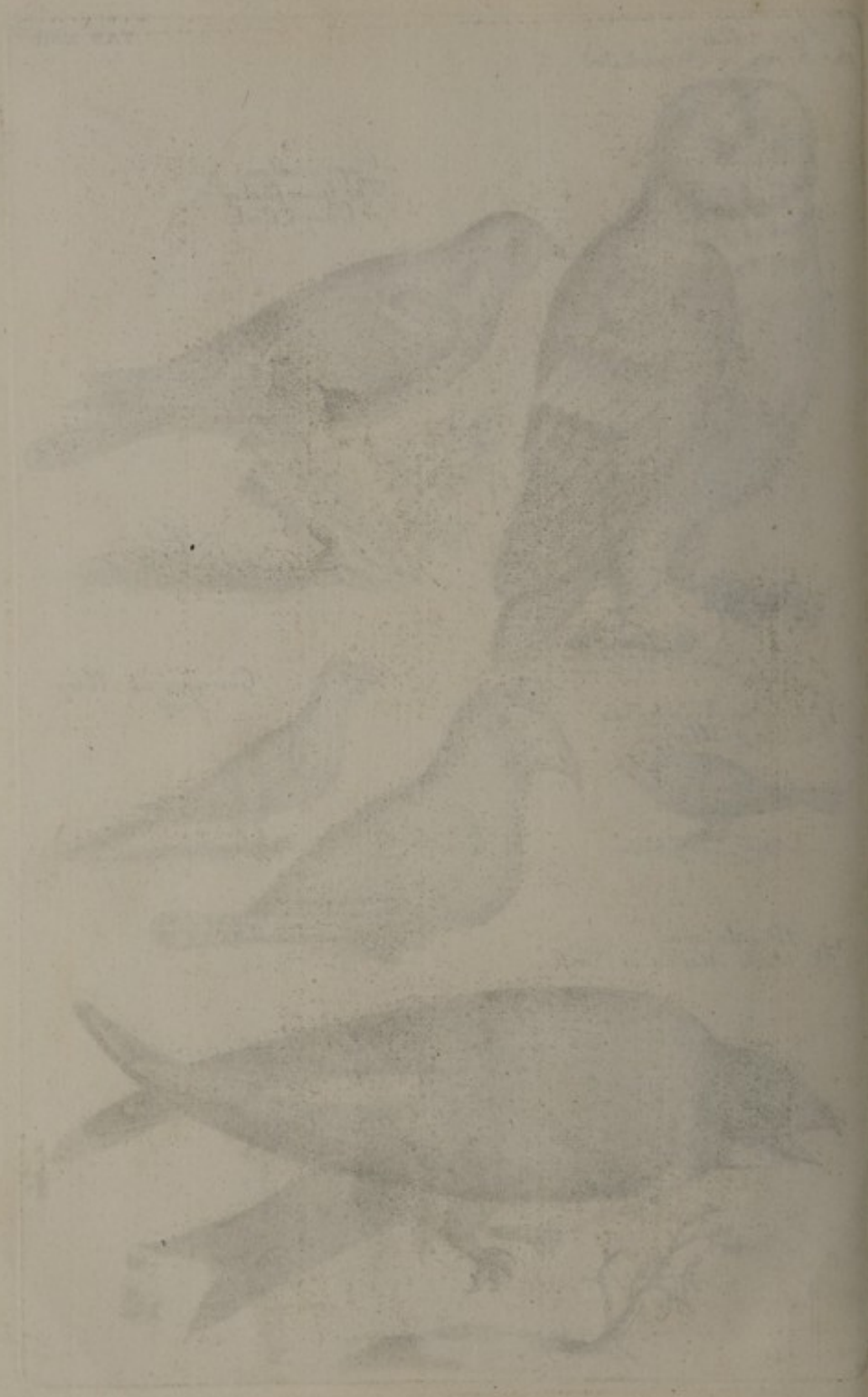

Guiraguera *Marg-*
grav.

Hirundo apus
The black Martin or Swift.

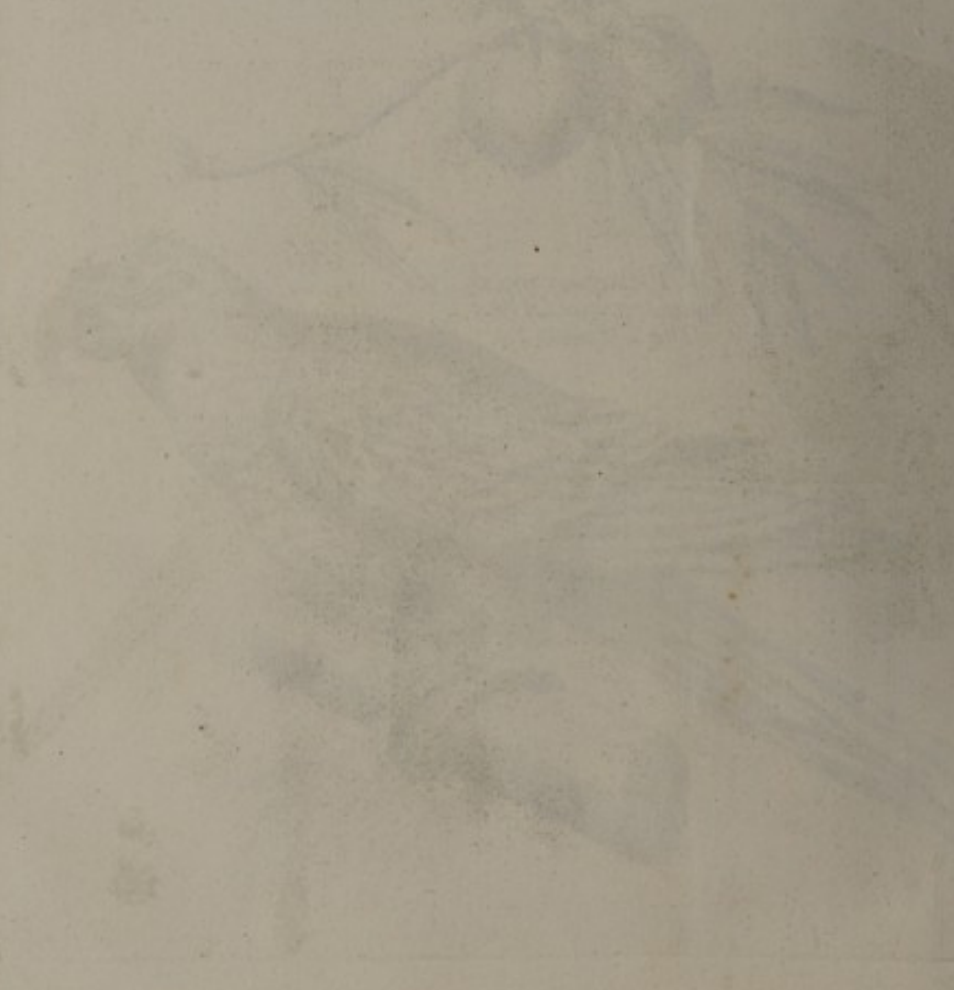
Psittacus albus cristatus.
The white crested Parrot.

Psittacus max.
cyanoericeus Ald.
The Macao.

PLATE 10
THE ROOSTER

ROOSTER
GALLUS DOMESTICUS

Psittacus media magnitudinis.
A common Parrot.

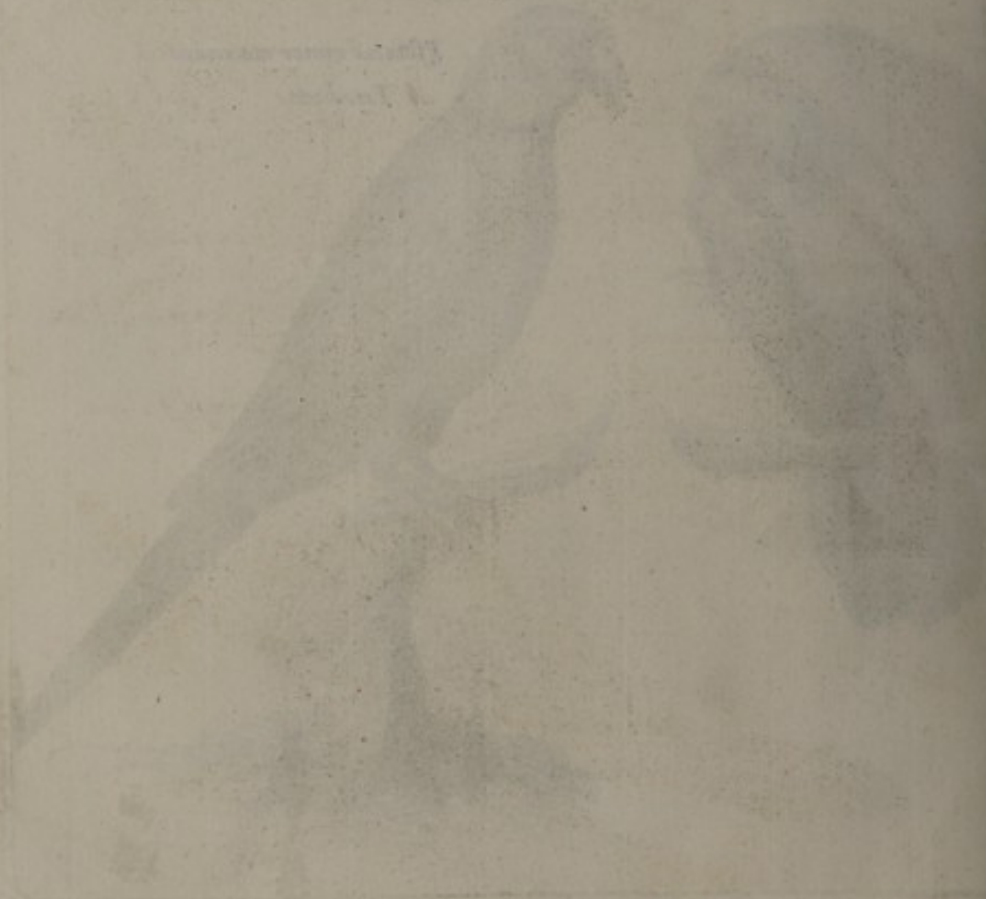
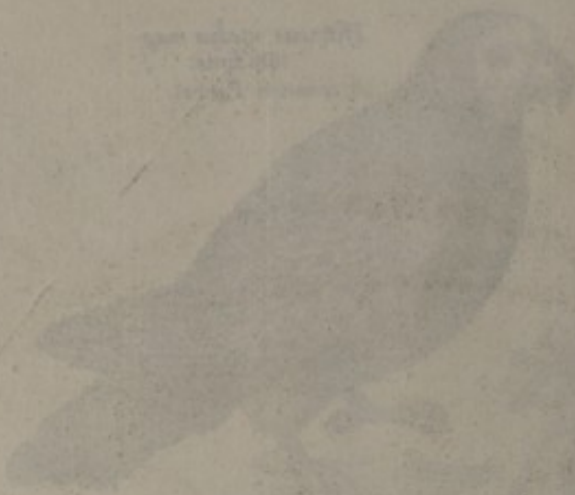
Psittacus
A Parrot.

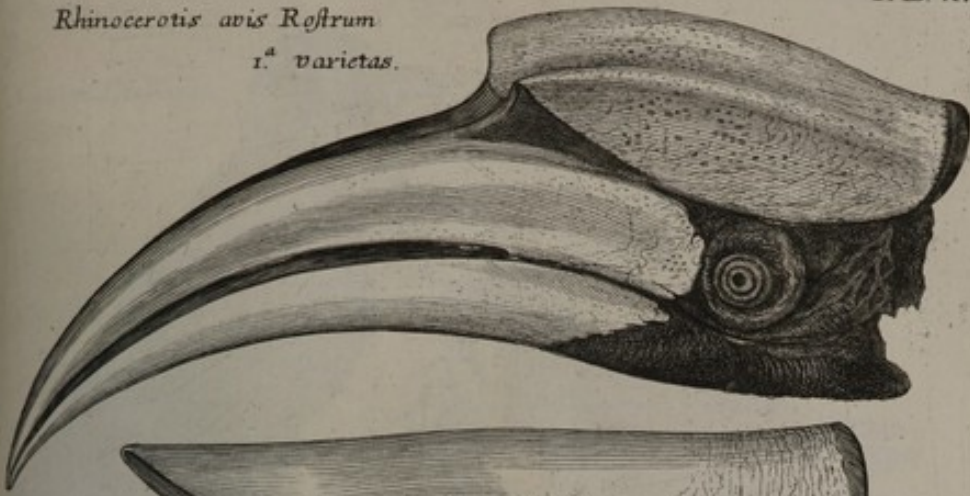
Psittacus minor macrourus.
A Peroucto.

TAB. XI.

Rhinocerotis avis Rostrum
1.^a varietas.

2.^a varietas.

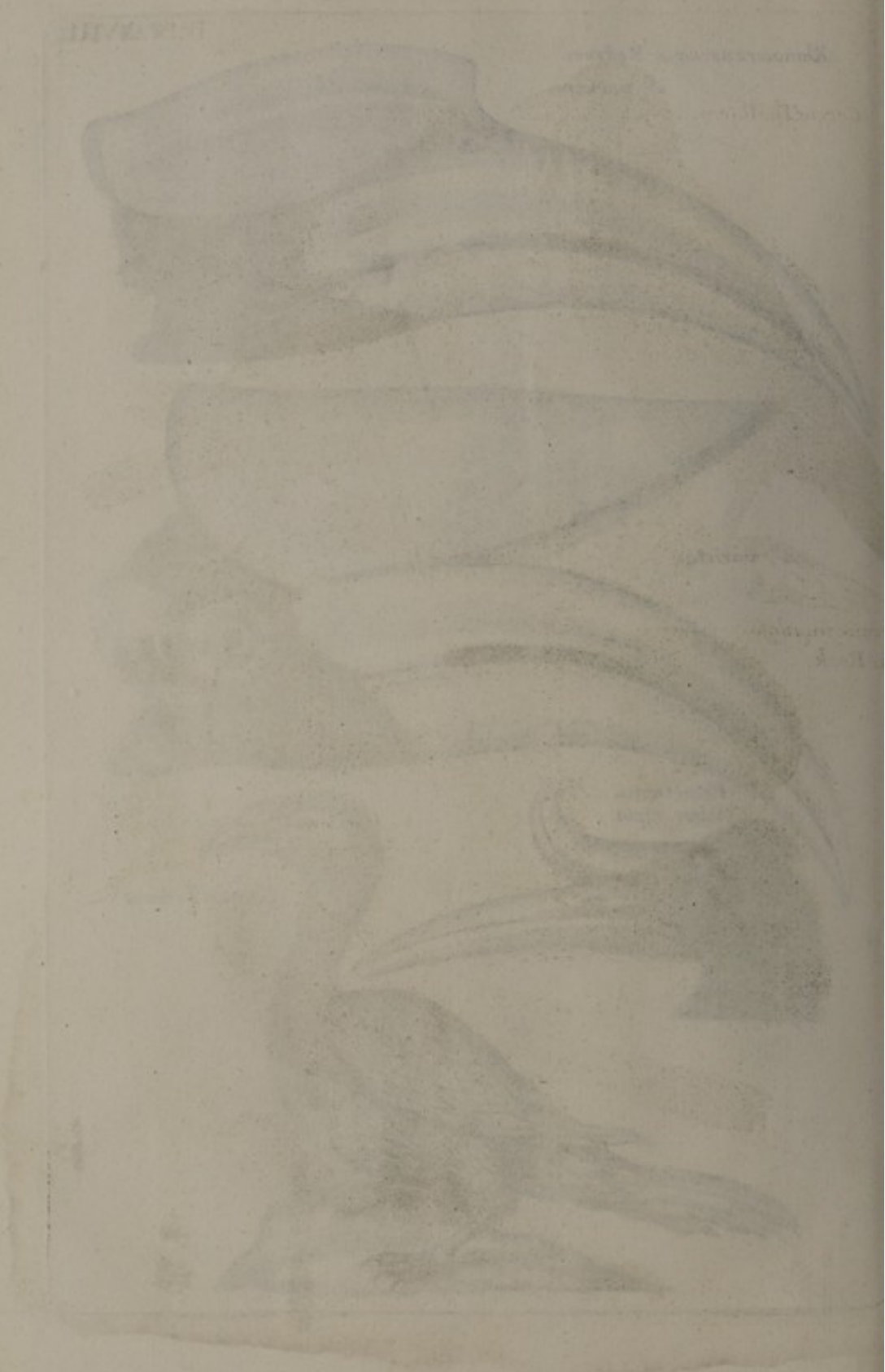
Rhinocerotis
Aldrov. caput.

Corvus Indicus.

PLATE III

Corvus. The Raven.

Cornix nigra. The Crow.

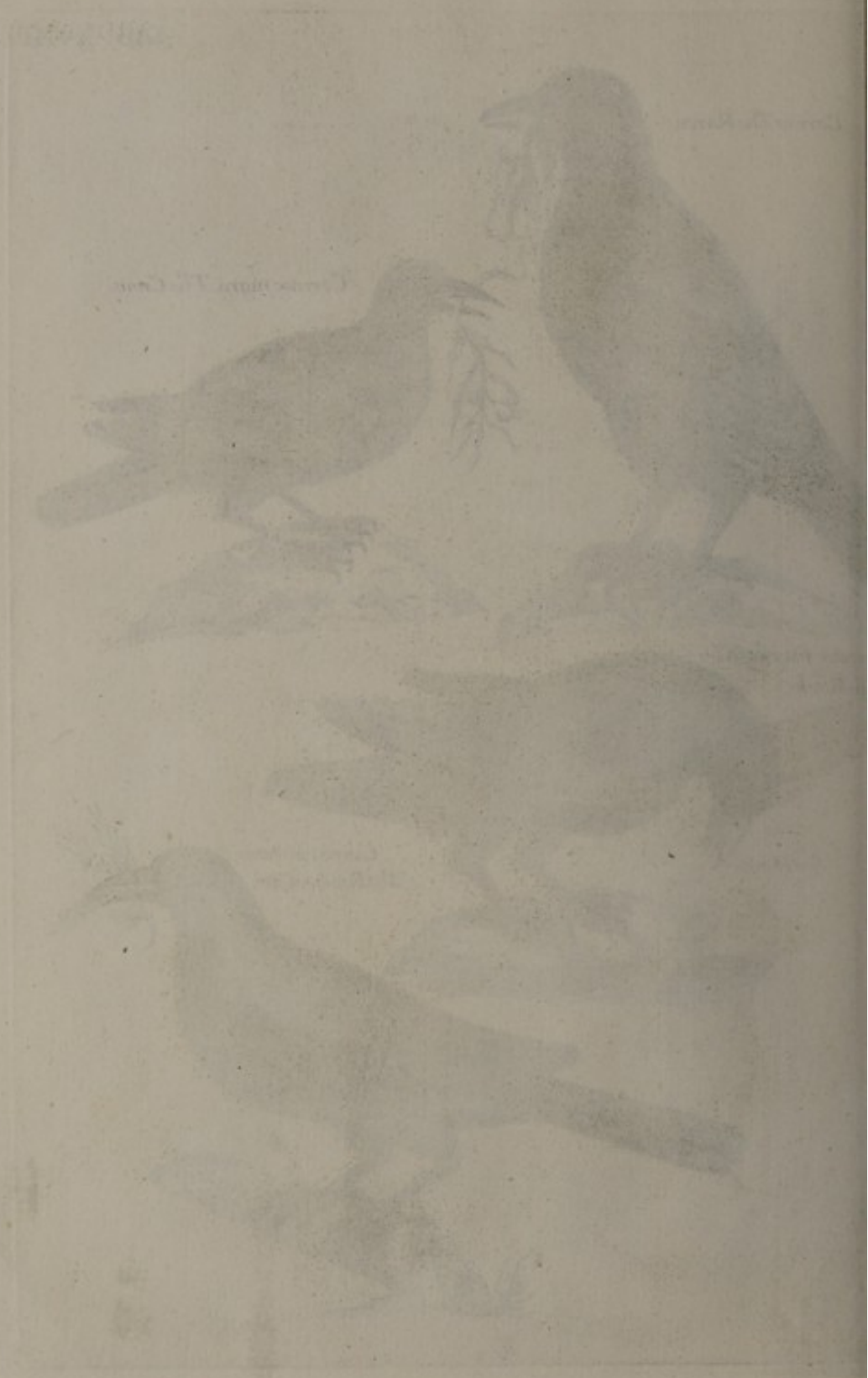

Cornix fragileja.
The Rook.

Cornix cinerea.
The Royston Crow.

Lupus sine Monedula
The Gack-daw

Coracias Aldrov
The Cornish Chough

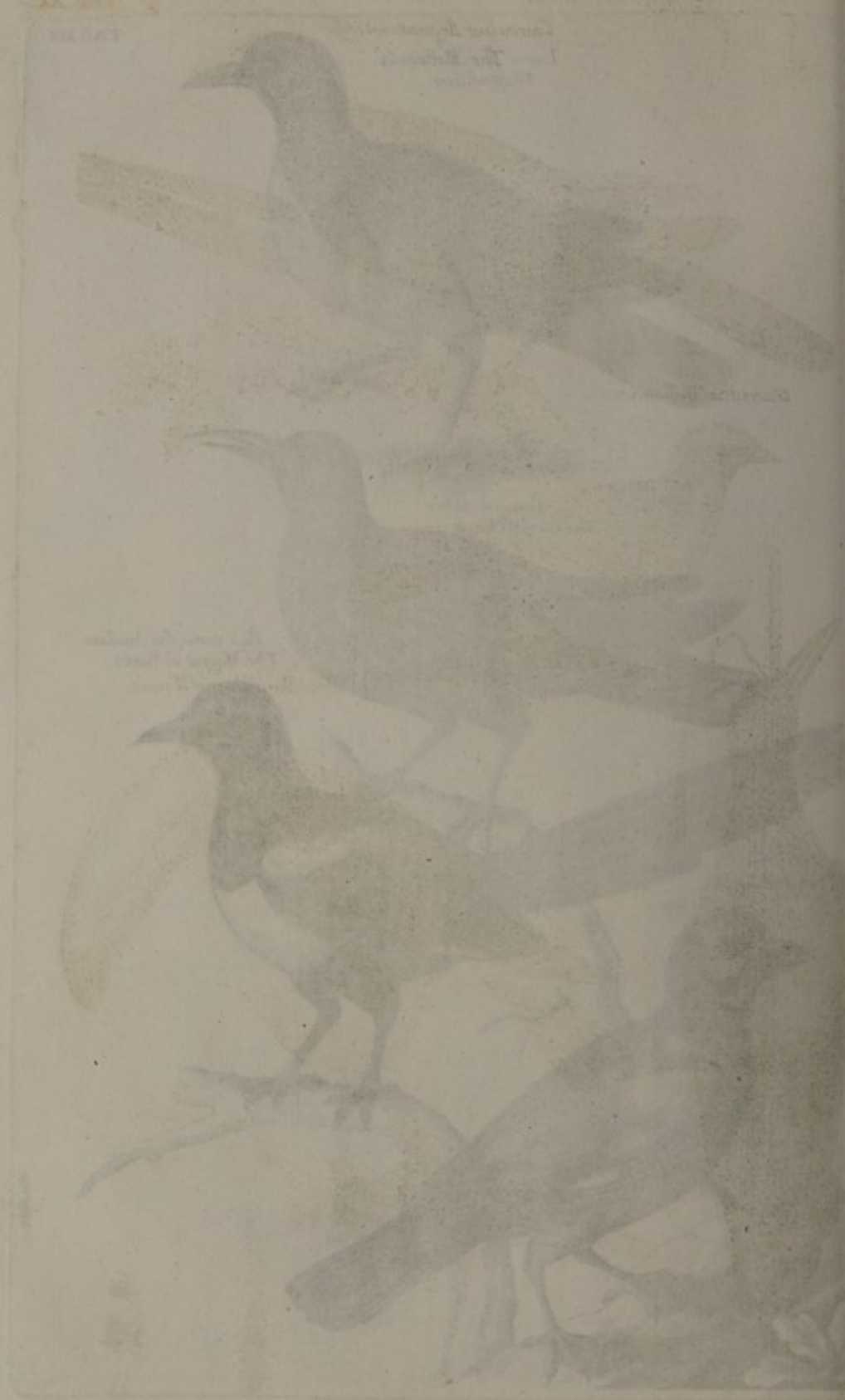

Pica varia seu caudata
The Magpie or P Janet

Pica Aantoria
The Jay

Garrulus Argentoratenfis
The Roller.

Garrulus Bohemicus.

Pica Brasiliensis Touam.

Caryocatactes.

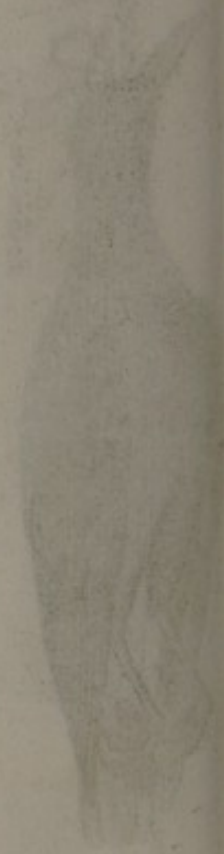

PLATE 22

5
The Kall.

The Kall.

Picus maximus niger
The great black Woodpecker .

Picus viridis
The common green Woodpecker
or Woodspite .

Caput Pici dissectum.

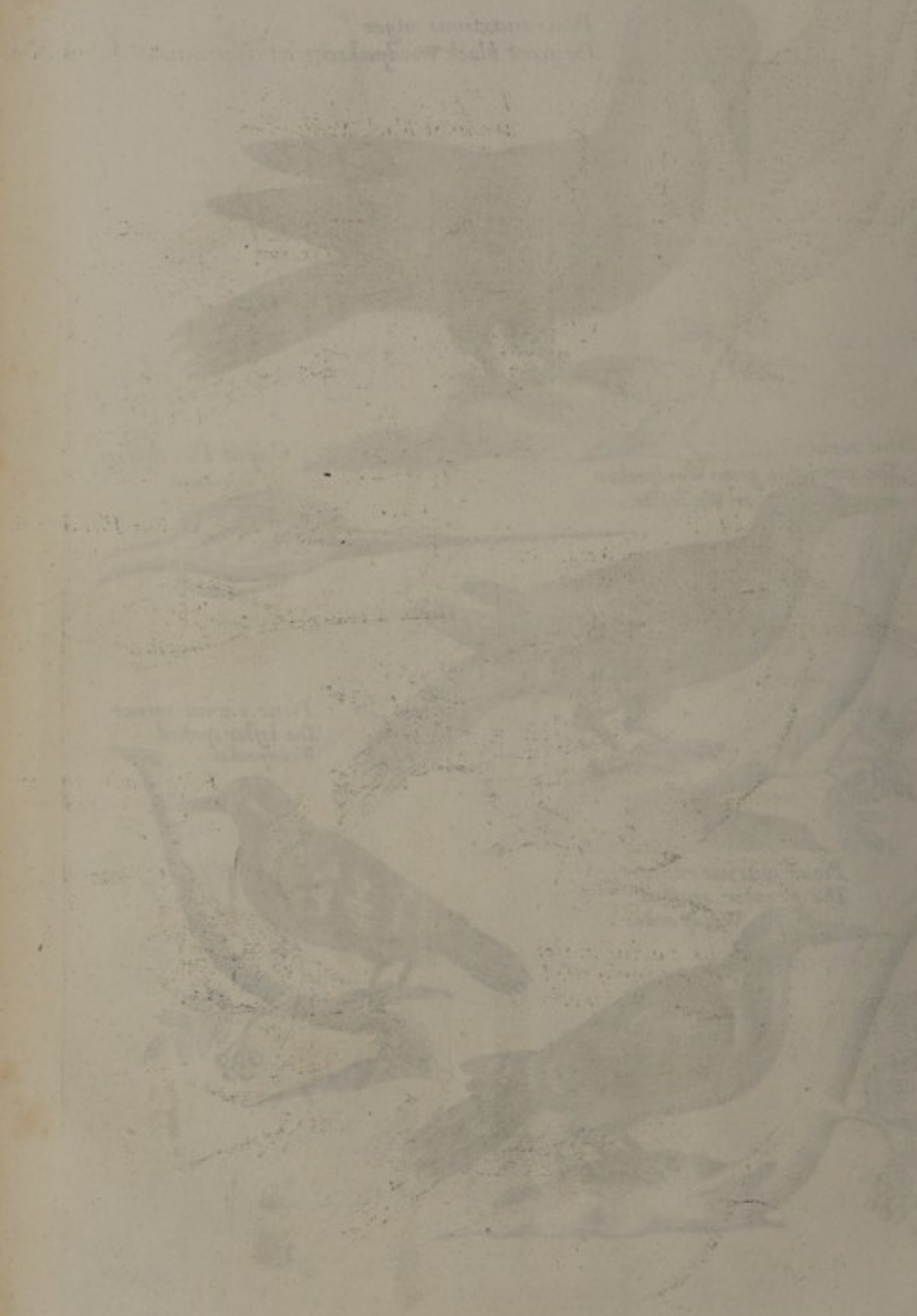
Picus varius minor
The lesser spotted
Woodpecker .

Picus varius major
The greater spotted
Woodpecker .

PLATE XVI

Iynx sive Torquilla.
The wyneck.

TAB. XXII.

Ipecu Marggrav.

Iacamaciri Marggr.

Curucui Marggrav.

Iynxi congener.

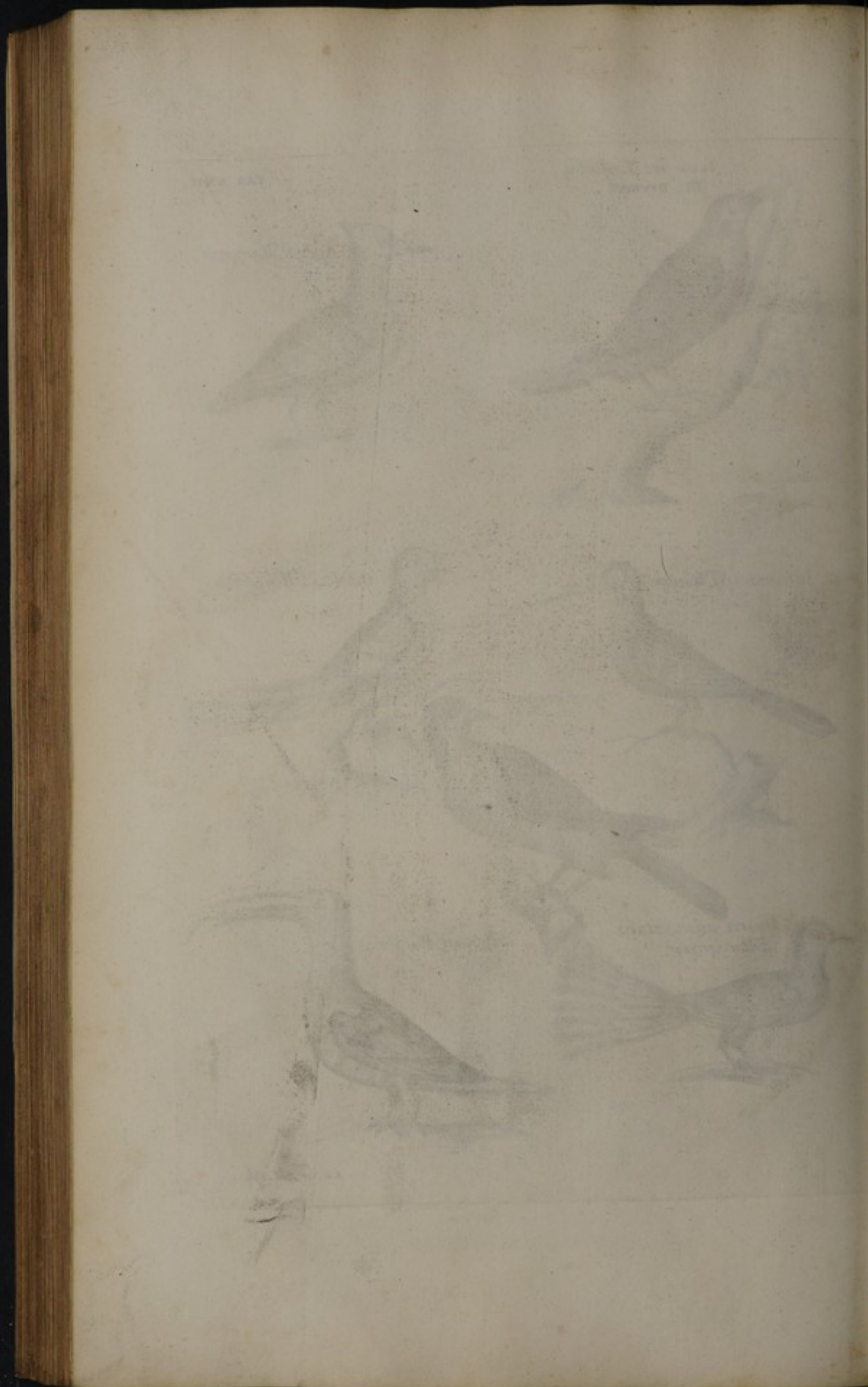

Guira acangatara.
Marggrav.

Aracari Marggr.

Guiratingayana
Marzariar.

Lepus seu Iapujuba
Mary.

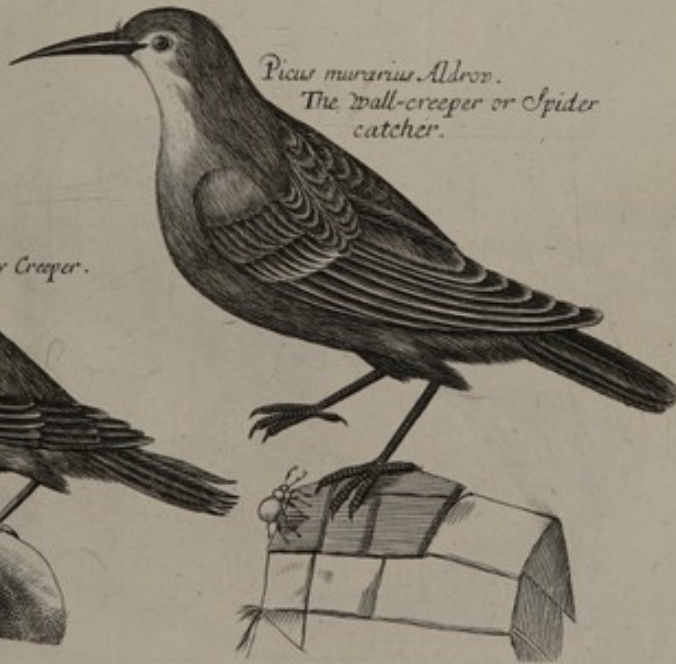
Sitta seu Picus cinereus
The Xubatch.

Ficedula cannabina.

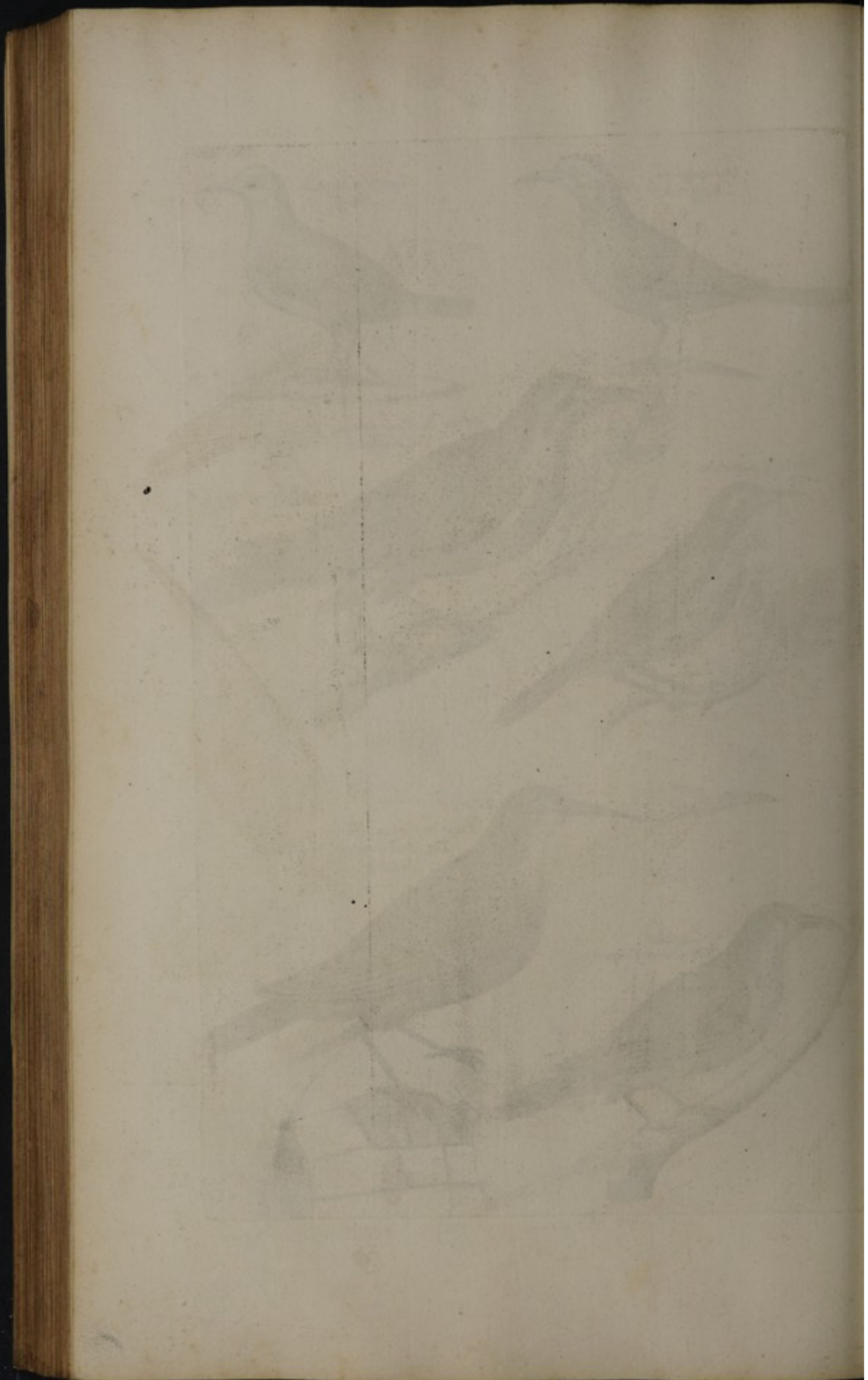

Picus murarius Aldrov.
The wall-creeper or Spider
catcher.

Certhia
The Ox-eye Creeper.

Upupa
The Hoopoe.

Alcedo aquatica
The Water Ouzell.

Alcedo
The Kingfisher.

Merops
The Bee-eater.

Guiraca guainumbi.

Jaguacati guacu.

1772

Colinus virginianus
franklinii

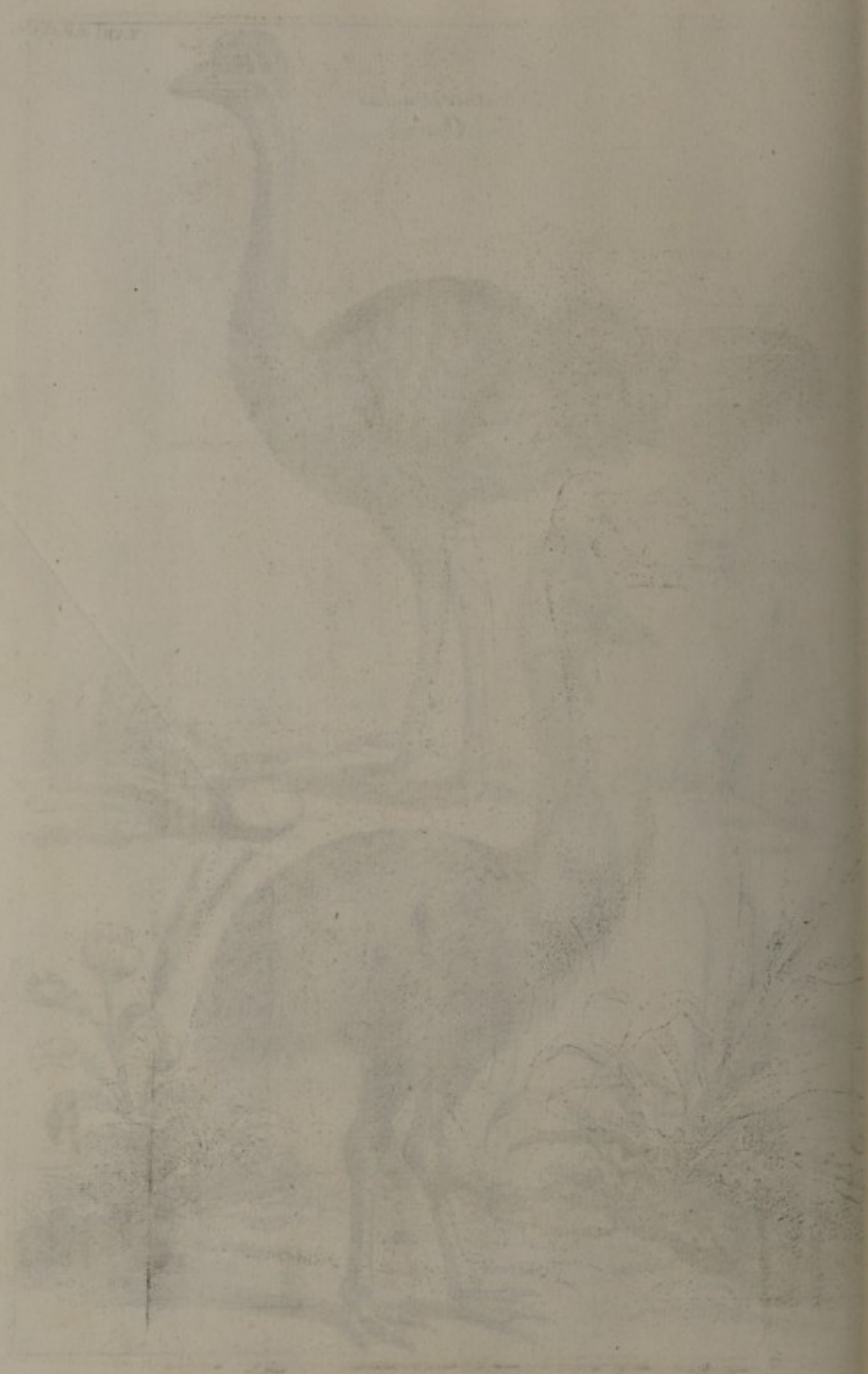

Struthio camelus
The Ostrich.

Emeu
The Cassowary.

Gallus gallinaceus.
The Dunghill Cock.

Gallus ex Persia.
A Runkin.

Gallina domestica.
The Hen.

Gallina Guinea.
The Guiny Hen.

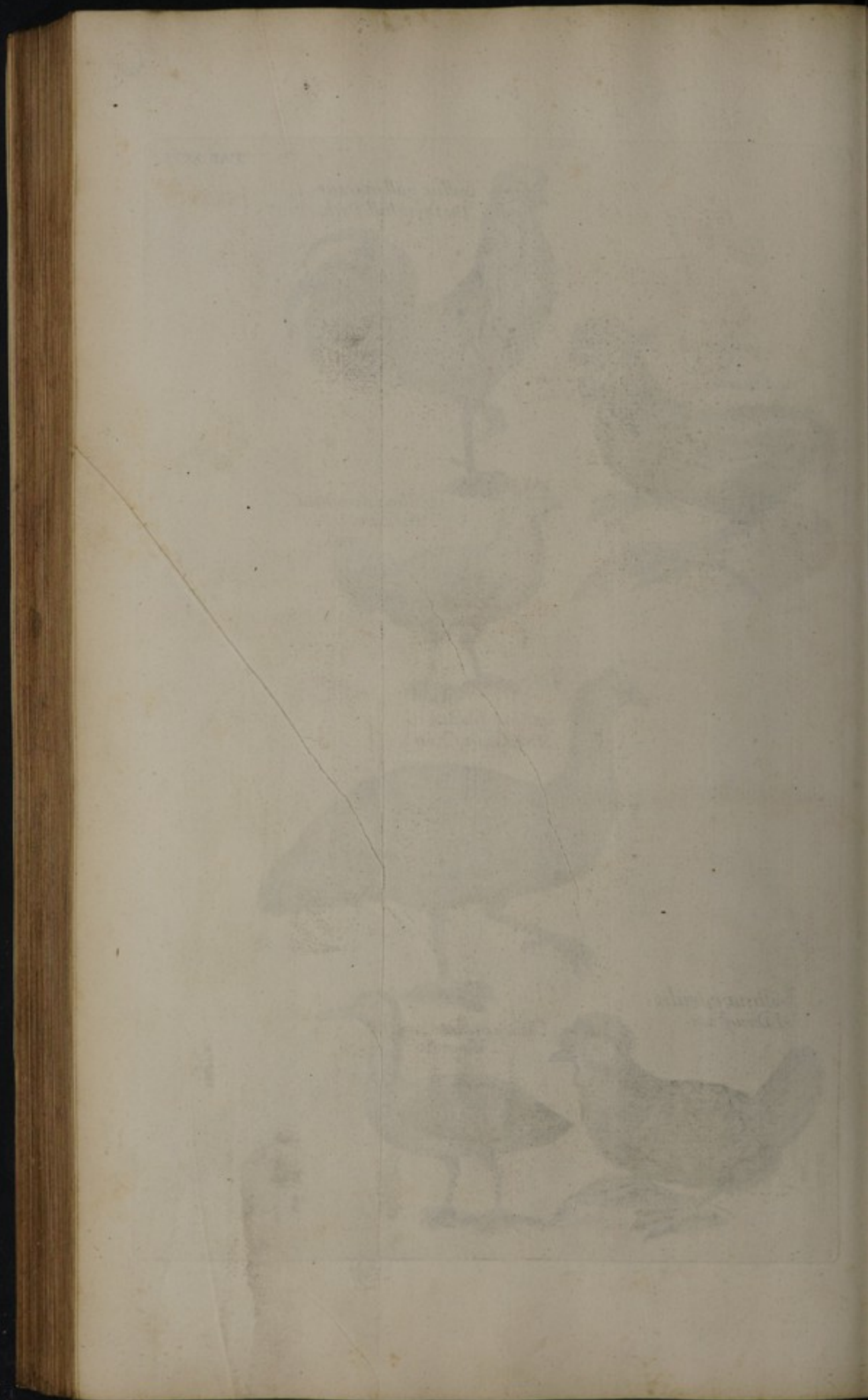

Gallina pumilio.
A Dwarf hen.

Macacaqua.
Margrav.

Dodo.

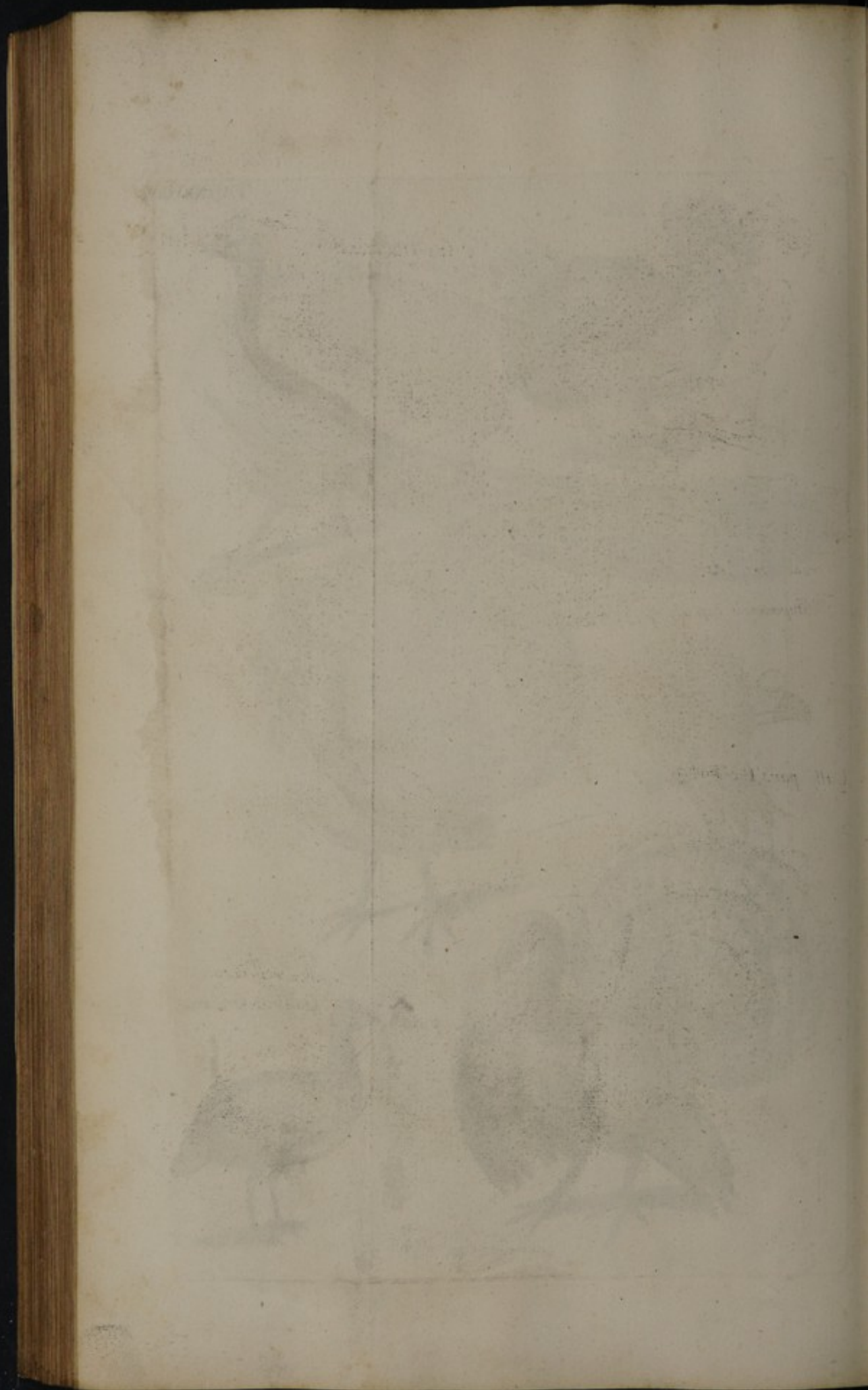
Pavo The Peacock.

Gallo pavo The Turkey.

Gallina Africana.

Phasianus mas
A Cock Pheasant.

Mitu.

Mitiporanga caput.

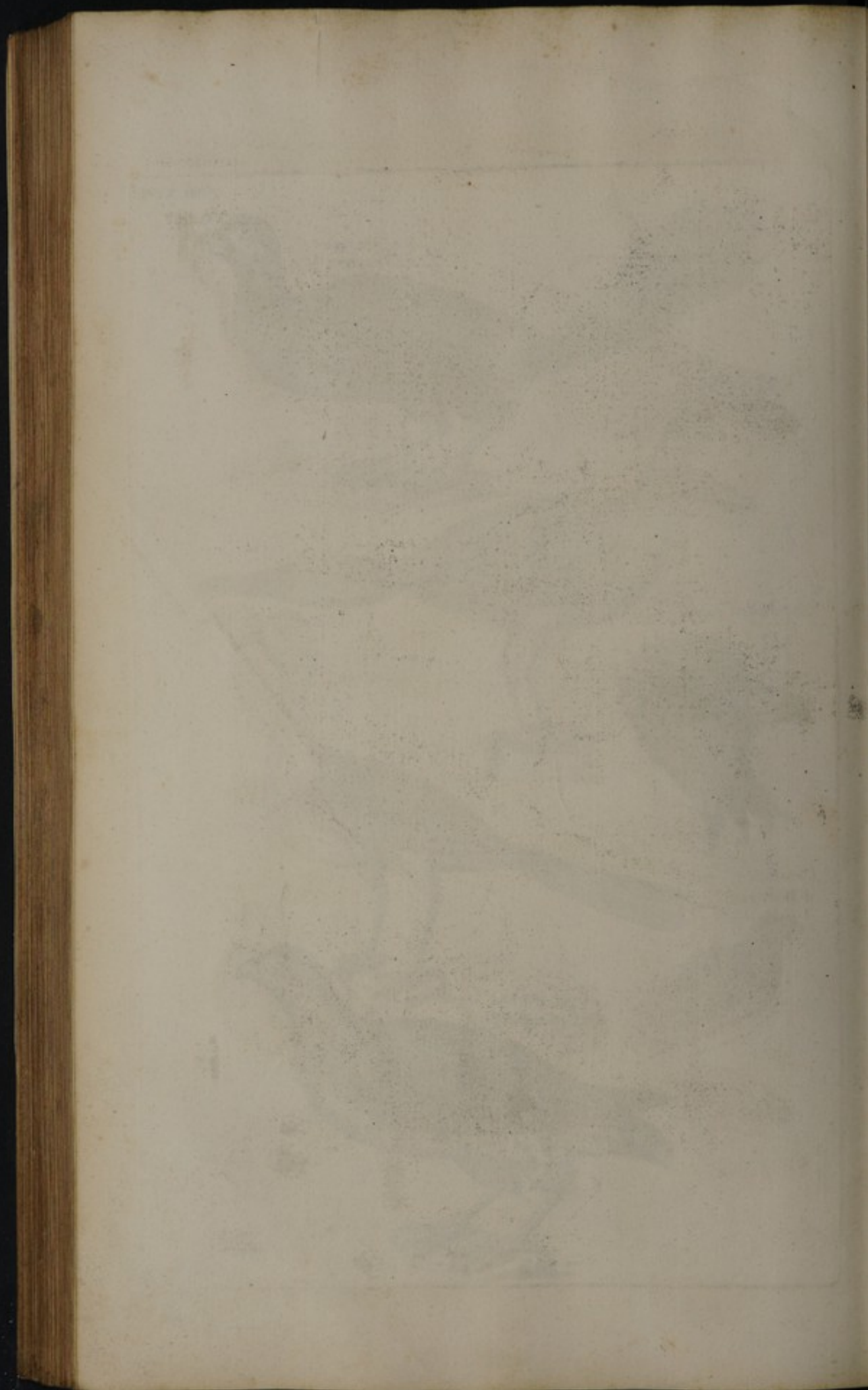

Jacupoma

Perdix cinerea
The Common Partridge

Perdix Damascena.
The Damascus Partridge

Perdix rufa.
The redleg'd Partridge

Ortygometra.
The Rail or Daker hen.

Coturnix.
The Quail

Coturnix famina.
A Hen Quail.

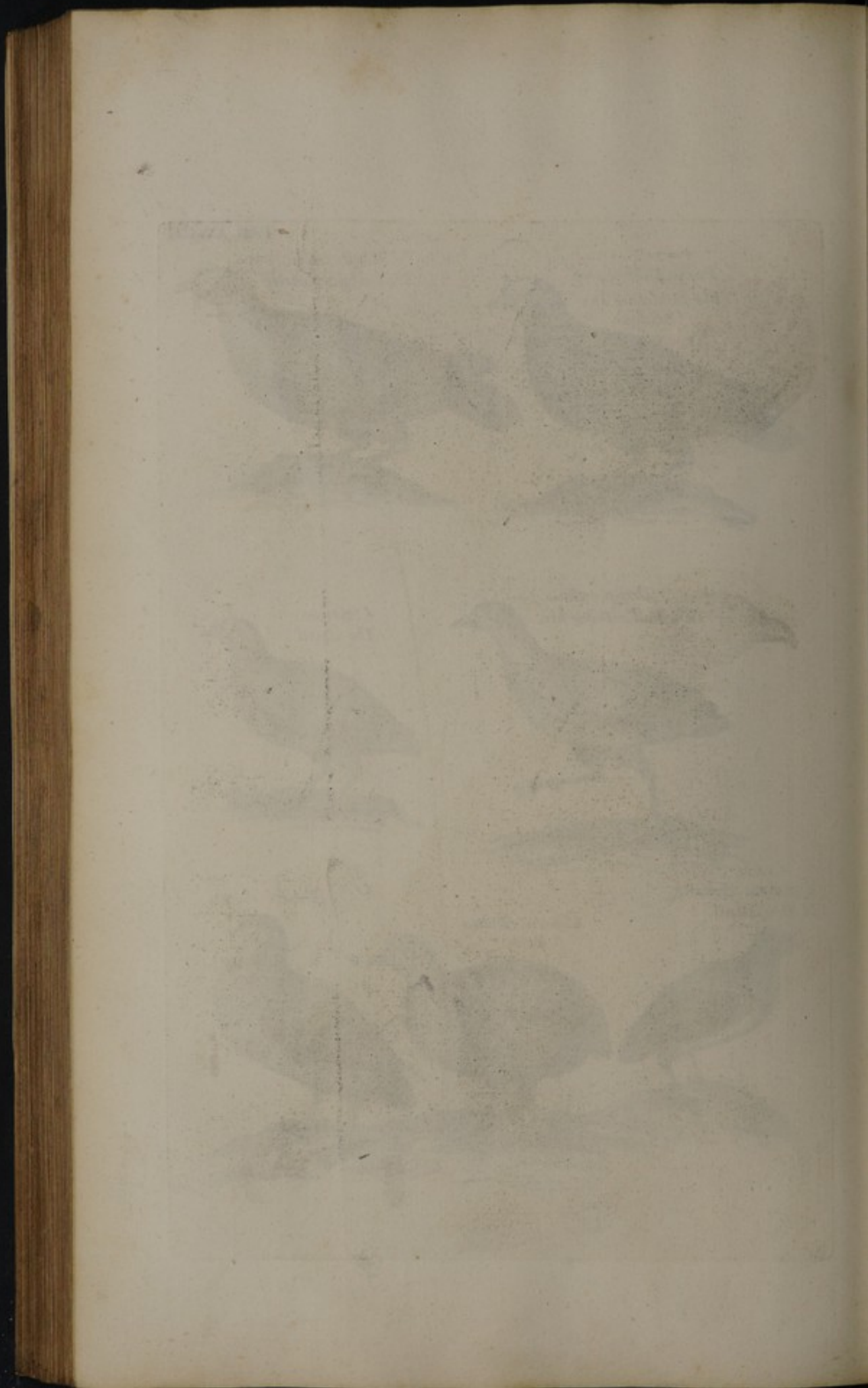

Coturnix Indica
Bontij.

Perdix rubra.

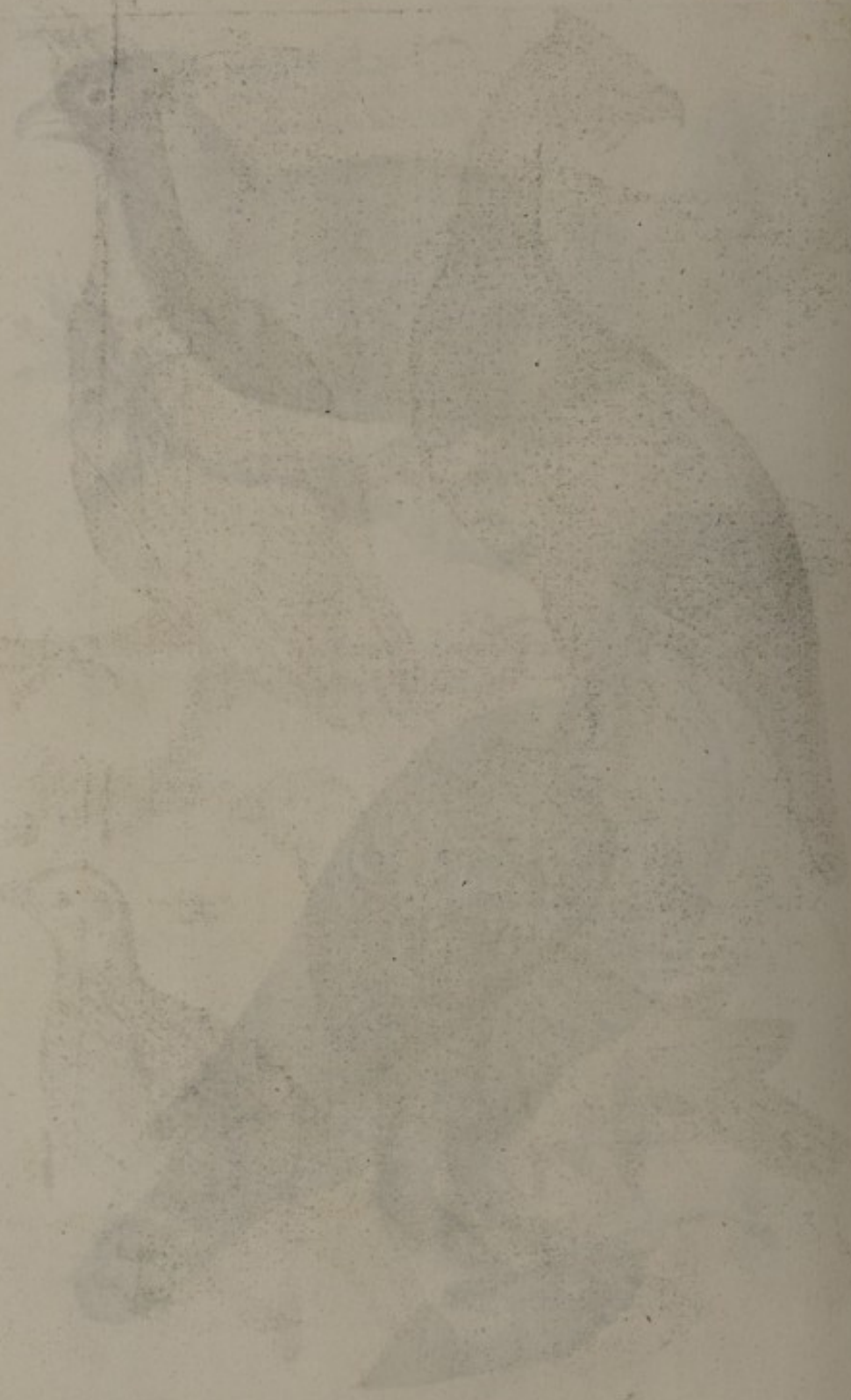

Orogallus Scut. Tetras
major mas. The Cock
of the Wood or mountain

Orogallus femina
The Hen of y^e wood or
mountain.

Actagen Aldrov.

*Urogallus sive
Tetrus minor
The Black game
Heath cock or
Grouse*

*Gallina concolorum.
The Hazel hen*

*Francolinus
Olive.*

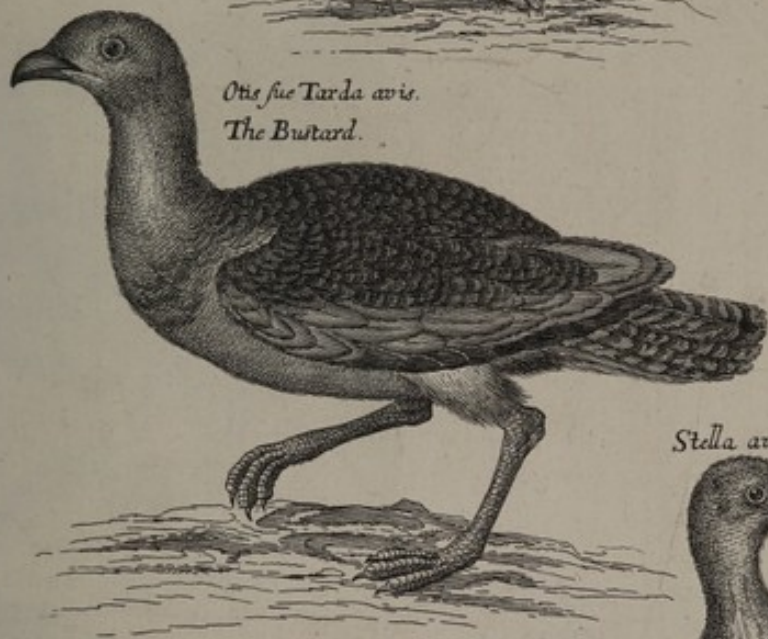

Lagopus avis.

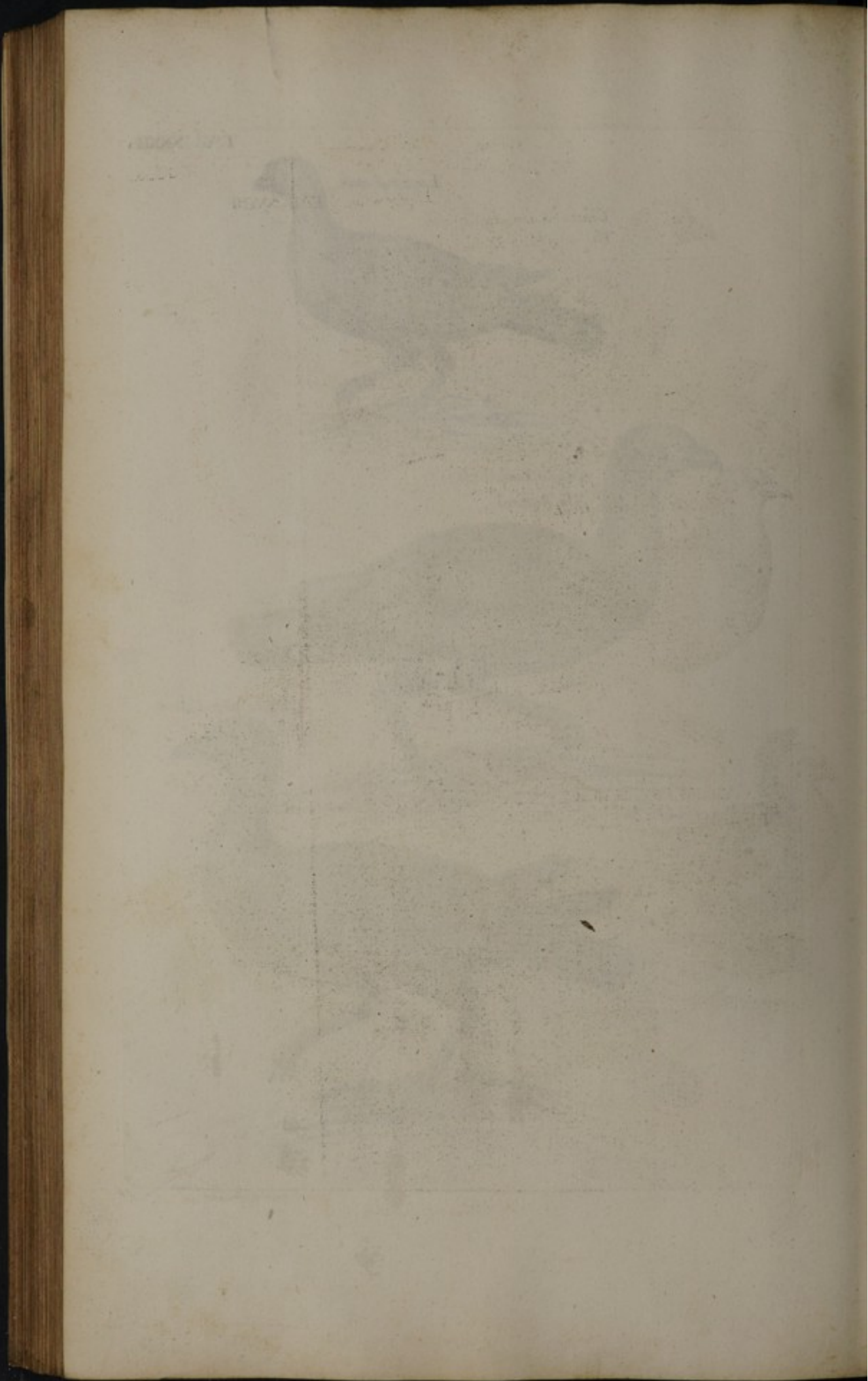

Otis sive Tarda avis.
The Bustard.

Stella avis Aldrov.

Columba domestica major.
The great house Dove or Pigeon.

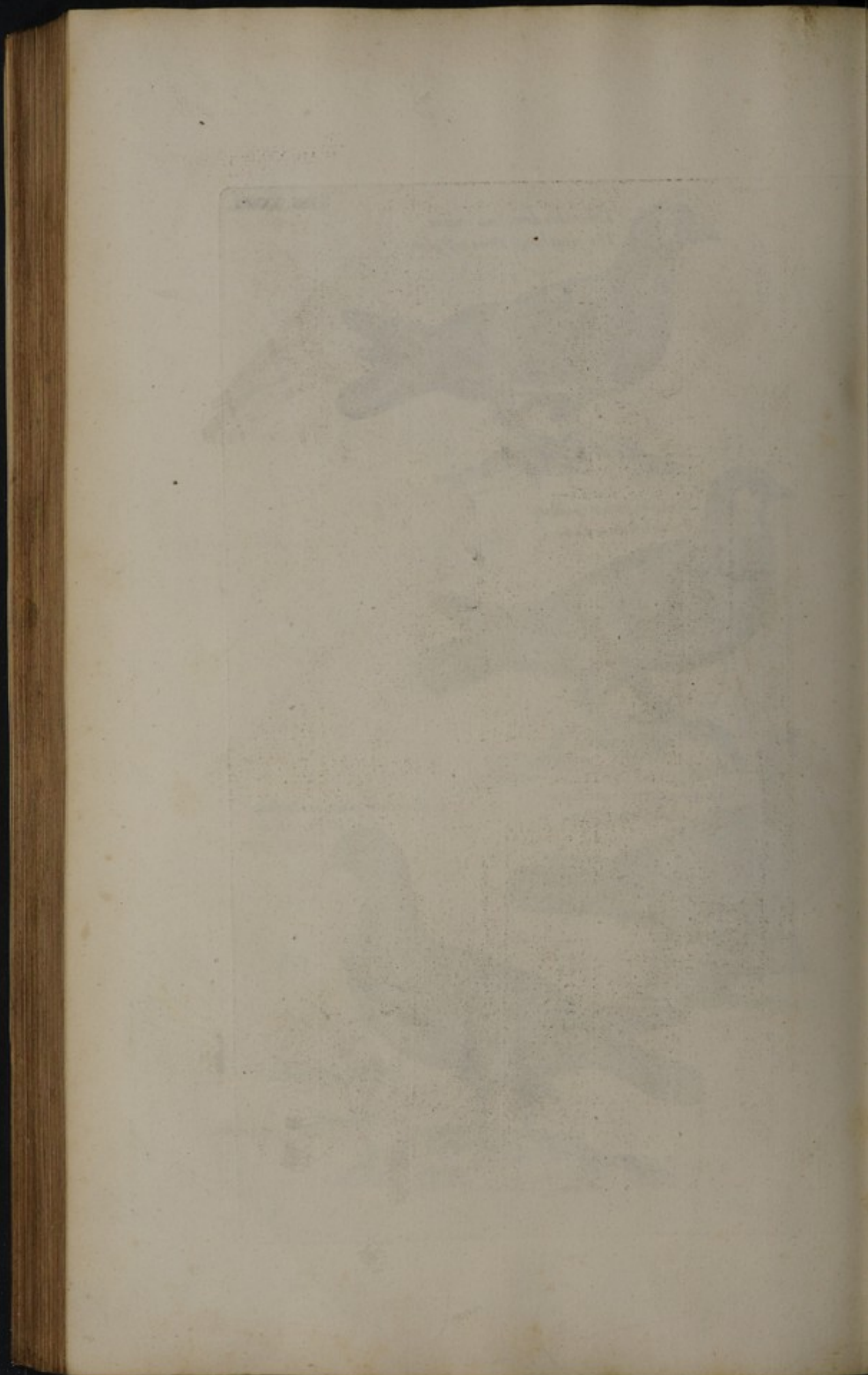
Columba hirsutis pedibus.
A rough footed Dove.

Columba Cypria cucullata.
A Macabine Pigeon.

Columba Turcica seu Persica.
A Persian or Turkey Pigeon.

Columba eschscholtzii
A Copper Dove.

Columba hirsutus pedibus
A rough-footed Dove.

Columba tabellaria
A Carrier Pigeon.

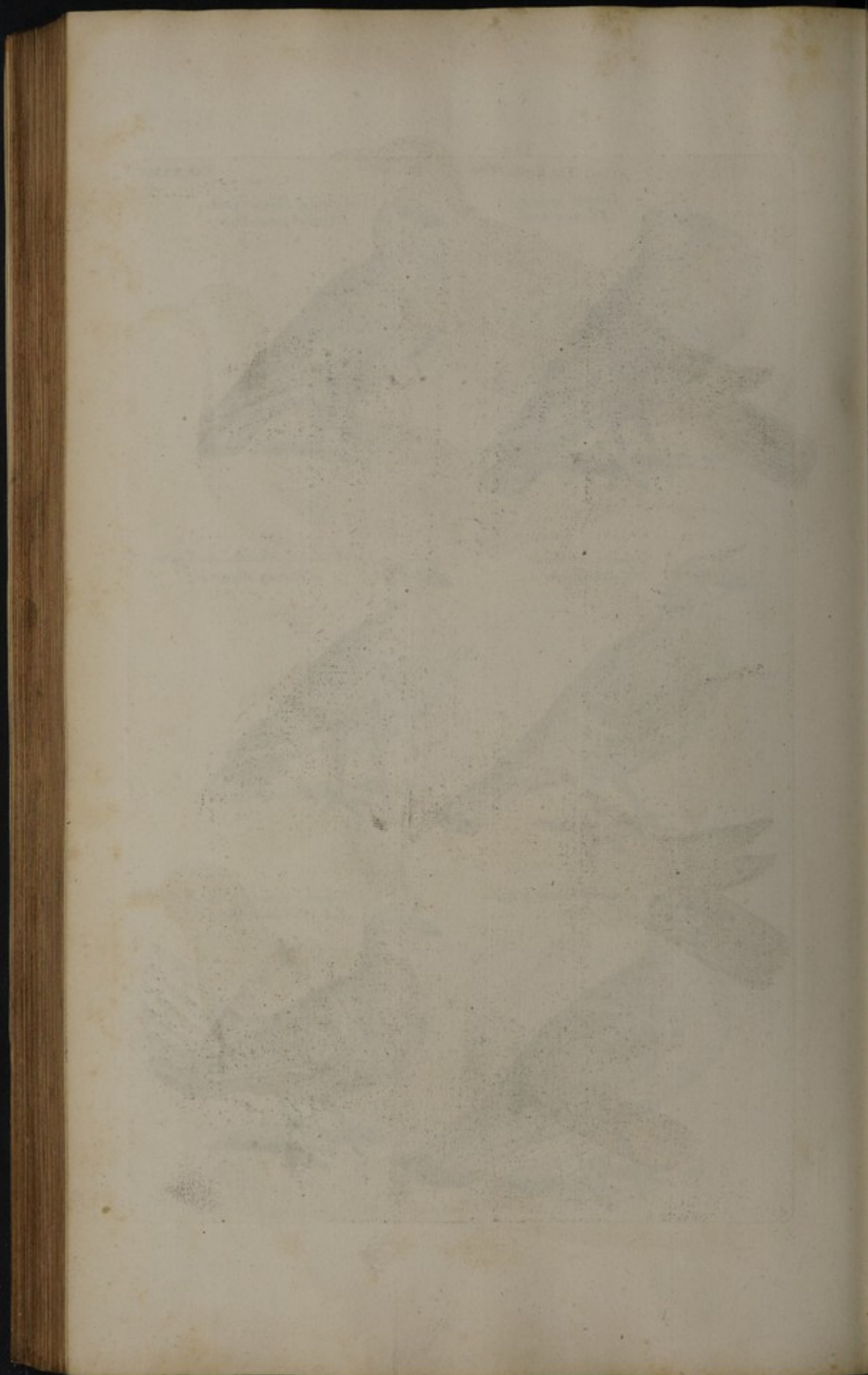
Columba Numidica seu Cypria
A Barbary Pigeon.

Columba domestica major
a Rock.

Columba tremula laticauda
A broad-tailed Shaker.

Turtur
The Turtle Dove

Turtur Indicus
Aldrov
The Indian Turtle

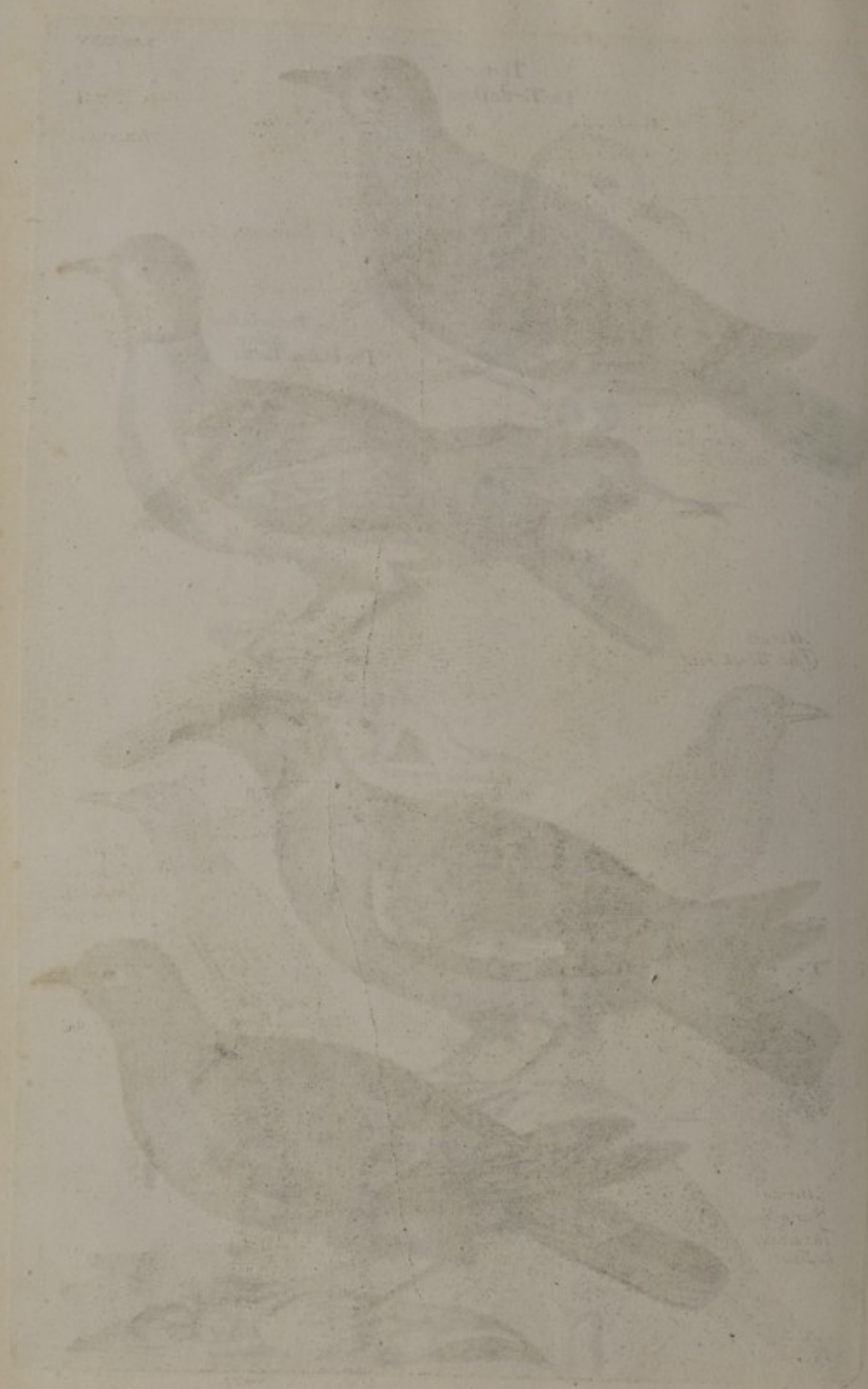

Palaumbus torquatus
The Ring Dove

Oenas Aldr
The Wood Pigeon

Turtur minimus
Barbadosis.
The least Barbados Turtle

Turdus viscivorus
The Mistle-bird.

Merula
The Black-bird.

Passer
solitarius.
The Solitary Sparrow

Merula
Saxatilis
The greater Redstart

Galbula juvenis

Corvus corax
The Raven

Corvus corax
The Raven

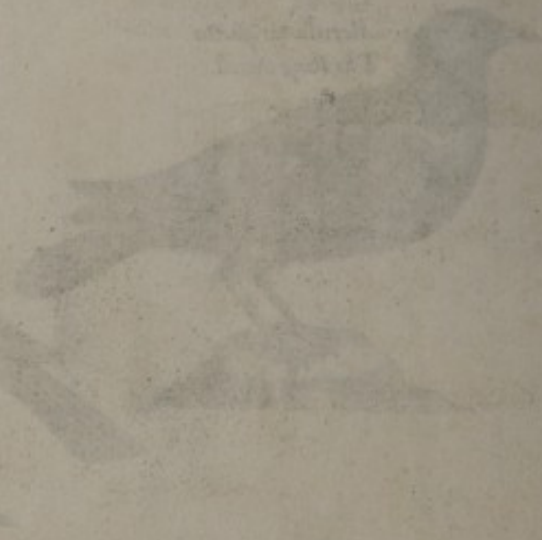
Corvus corax
The Raven

Corvus corax
The Raven

Corvus corax
The Raven

Corvus corax
The Raven

Morula Saxatilis
Aldrov.
The Rock Ouzell.

Sturnus Indicus
Bontij.
The Indian Star

Guirapunga.

Oriolus Seu
Galbula.

Pitangaguacu Marggr.

Atinga guacu mucu Marg-
grav.

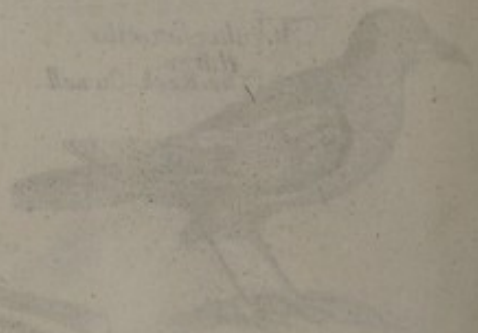

Matutui Marggr

Fregata aquila
The Great Frigatebird

Fregata aquila
The Great Frigatebird

Fregata aquila

Fregata aquila

Fregata aquila

Fregata aquila

Fregata aquila

Hirundo apus
The black Martin
or Swift.

Hirundo domestica
The common house Swallow.

Hirundo agrestis seu rustica
The Martin or
Martlet.

Hirundo riparia
The Bank Martin.

Rutililla
The Redstart.

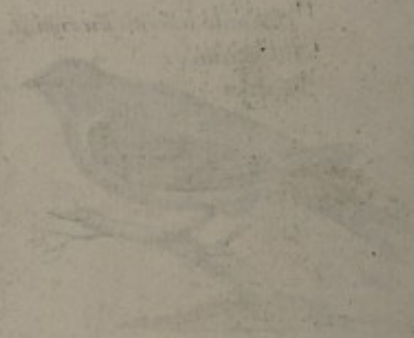

Rubecula
The Robin-red
Breast.

Hirundo domestica

PLATE I
THE BIRD

Emberiza Flava
The Yellowhammer

Emberiza alba
The Bunting

Hortulanus

Alauda vulgaris
The Common Lark.

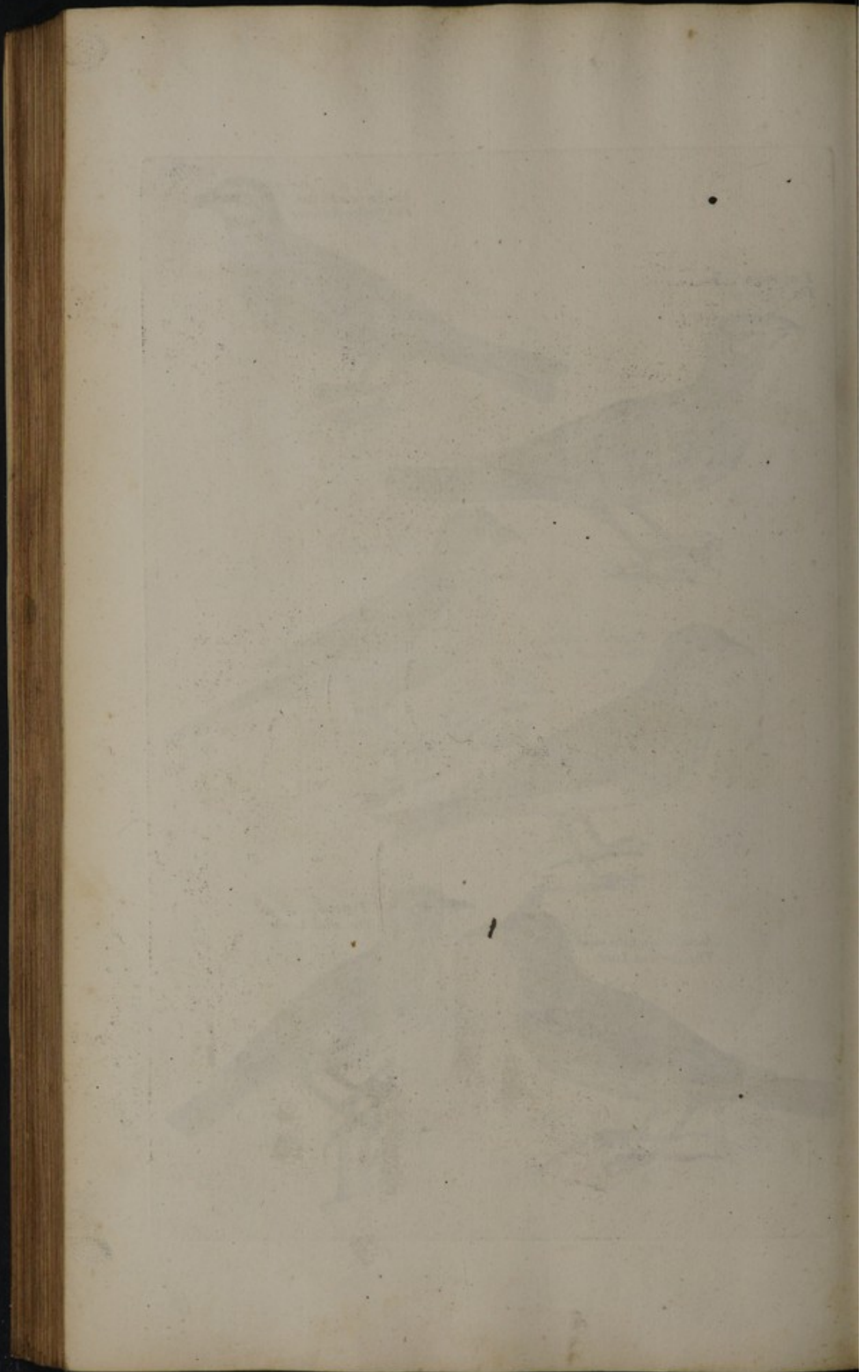

Alauda cristata major
The crested Lark.

Totivilla Oline
The wood Lark.

Luscinia
The Nightingale.

Aticapilla
The Blackcap.

Tyegucaparara
Mazgr.

Oenanthe five vittata
The White-tail.

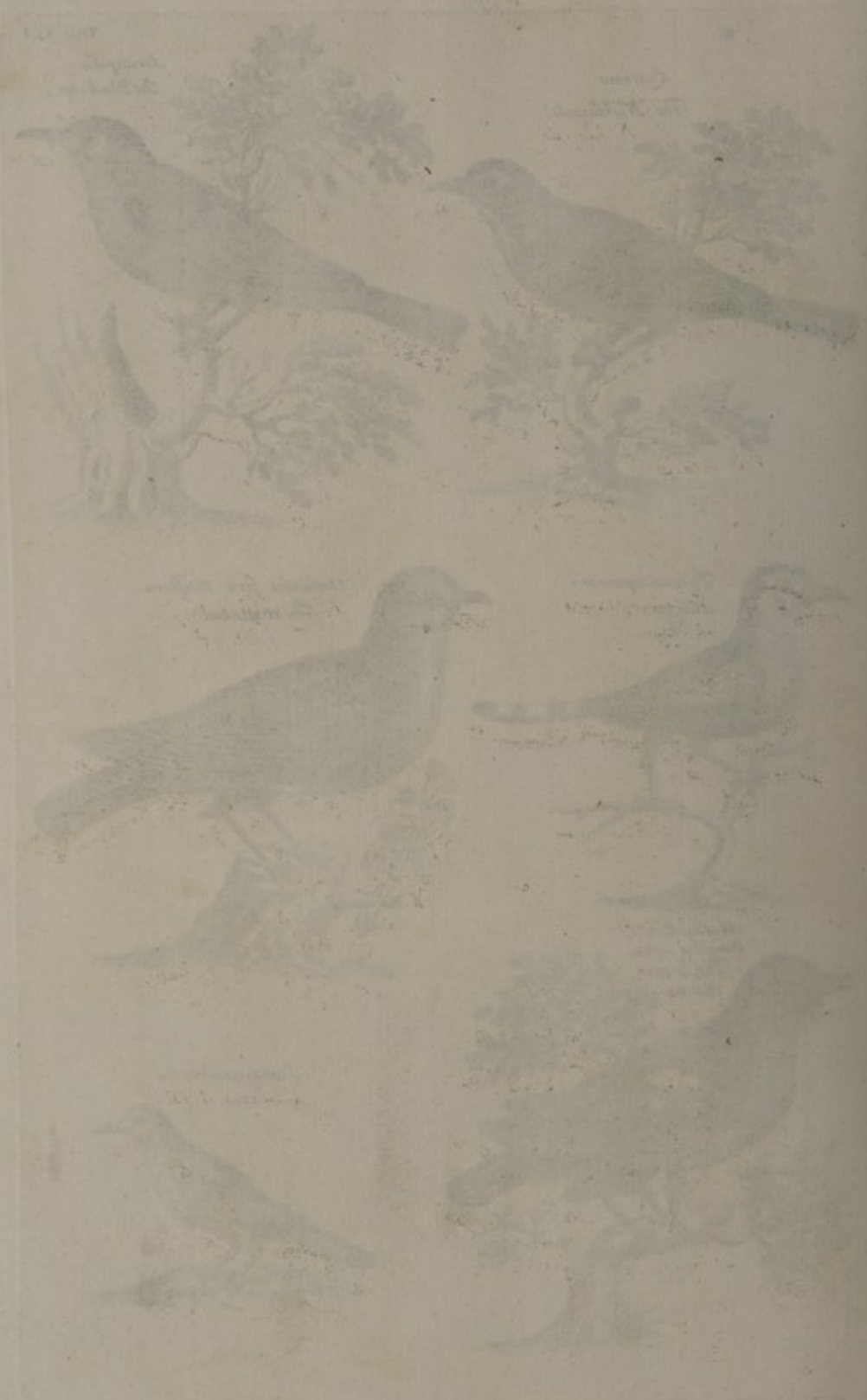

Muscipeta 3^a
Oenanthe tercia.
The Stone-chatter

Guaraguacuberaba.

Roth beinlein.
Baltner.

Motacilla alba
The white water wag-
tail.

Regulus cristatus.
The copped wren.

Iamacaii Marg
grao.

Passer troglodytes.
The wren.

Regulus non cristatus.

Ourisia sive Tomineio.

Mergus Americ
canus.

Guainumbi
The Humming
bird

TAB. XLII

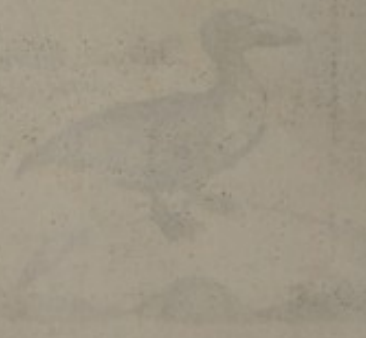
Alcedo haliaetetus
The white-bellied Kingfisher

Alcedo haliaetetus
The white-bellied Kingfisher

Alcedo haliaetetus
The white-bellied Kingfisher

Parus ater
The Colemouse.

Parus major seu Fringillago
The Great Titmouse or
Ox-eye

Parus caeruleus Theblow
Titmouse or Lin.

Parus palustris
The Marsh Titmouse.

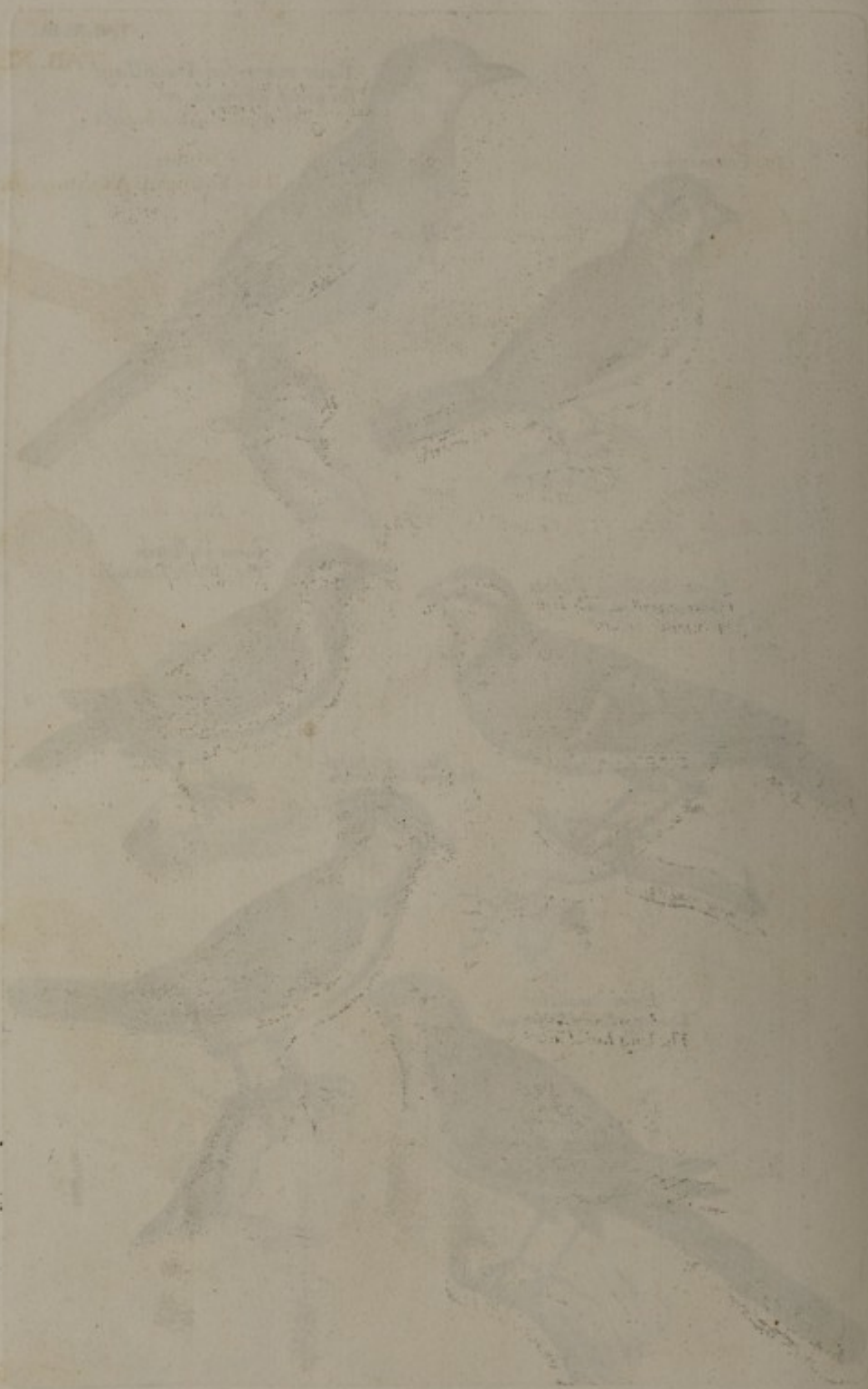

Parus cristatus
The crestal Titmouse

Parus caudatus
The long tail'd Titmouse

Coccothraustes.
The Grosbeak or Haw-
finch.

Coccothraustes Indica
cristata.
The Virginian Nighthawk.

Chloris.
The Greenfinch.

Rubicilla.
The Bullfinch.

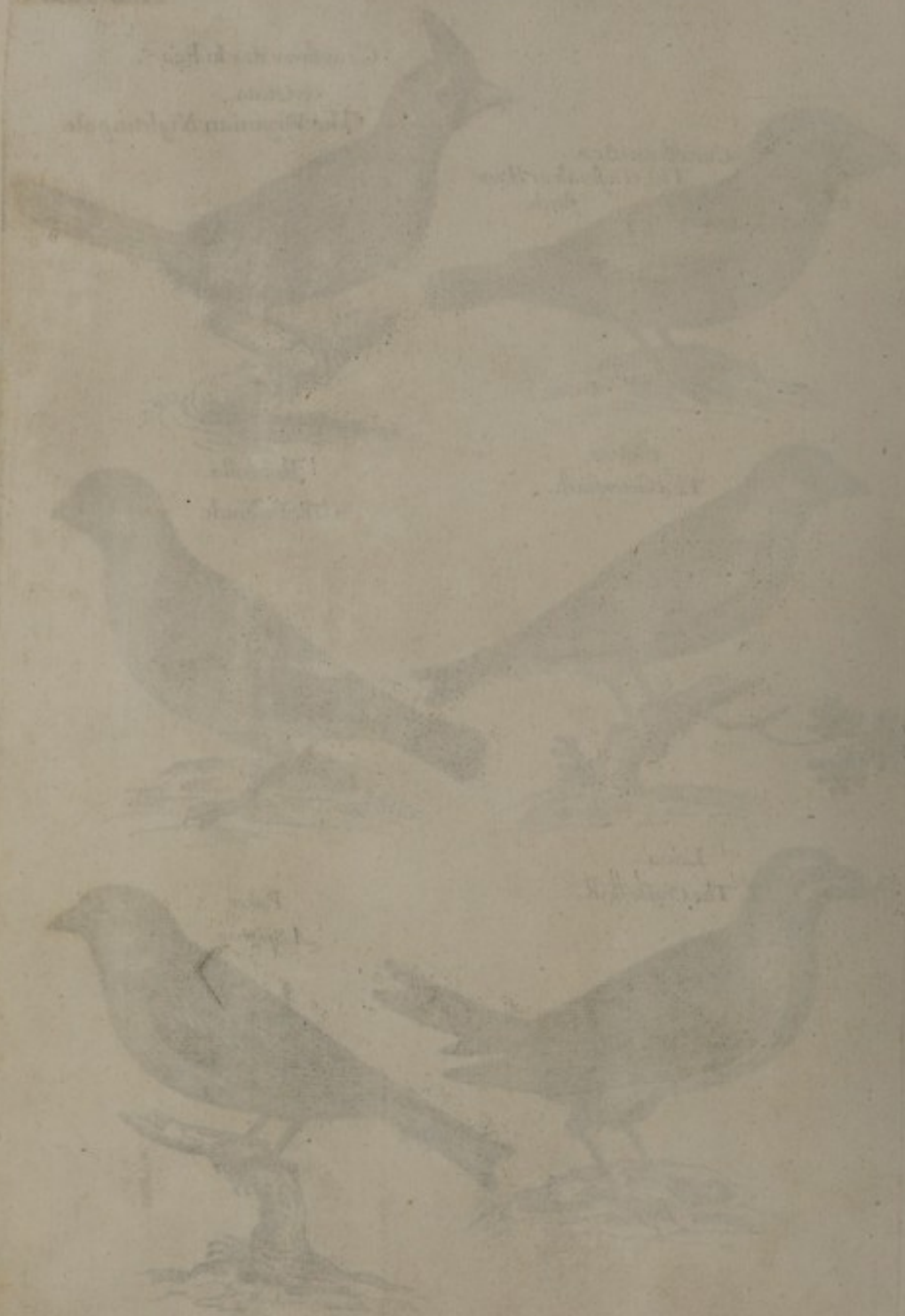

Loxia.
The Cross-bill.

Passer.
A Sparrow.

PLATE I

J. G. Cooper del.

Passer Stultus
Olin
The Foolish
Sparrow

Passer montanus
The mountain Sparrow

Passer Indicus
macrourus Aldr.
The Long-tailed Indian
Sparrow.

Fringilla
The Chaffinch.

Montifringilla
The Brambling

Tijeguacu parvula.

The mountain sparrow
P. montana

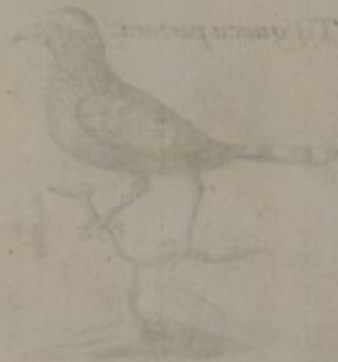
The yellow
throat sparrow
P. flaviventris

The chipping
sparrow
P. chipping

The long-tailed
sparrow
P. longicauda

The vesper
sparrow
P. vesper

The lark
P. lark

Carduelis
The Gouldfinch

Linaria
The Linnet

Linaria rubra.
The Red Linnet.

Ligurinus.
The Siskin.

Passer Canariensis
The Canary Bird.

Aricula Anadavadensis.
The Anadavad Bird.

Citrinilla.

Serinus Gesn.

TAB. XLVI

Carolinensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Lincolnensis
The Yellowthroat

Jabiru Marggrau.

*Jabiru guacu
Scurvogell
Belgarum.*

*Anhima Marg.
grar.*

Jabiru rostrum Ibidis falso dictum

Grus
The Crane

a. Caput
b. dvaricatio

Grus Balaena

Ardea cinerea
major
The Common
Heron.

Ibis Bellou.

Ardea alba
major.
The Great
white Heron.

Ardea cinerea minor
The Night-raven.

Ardea hematopus.
Aldr.

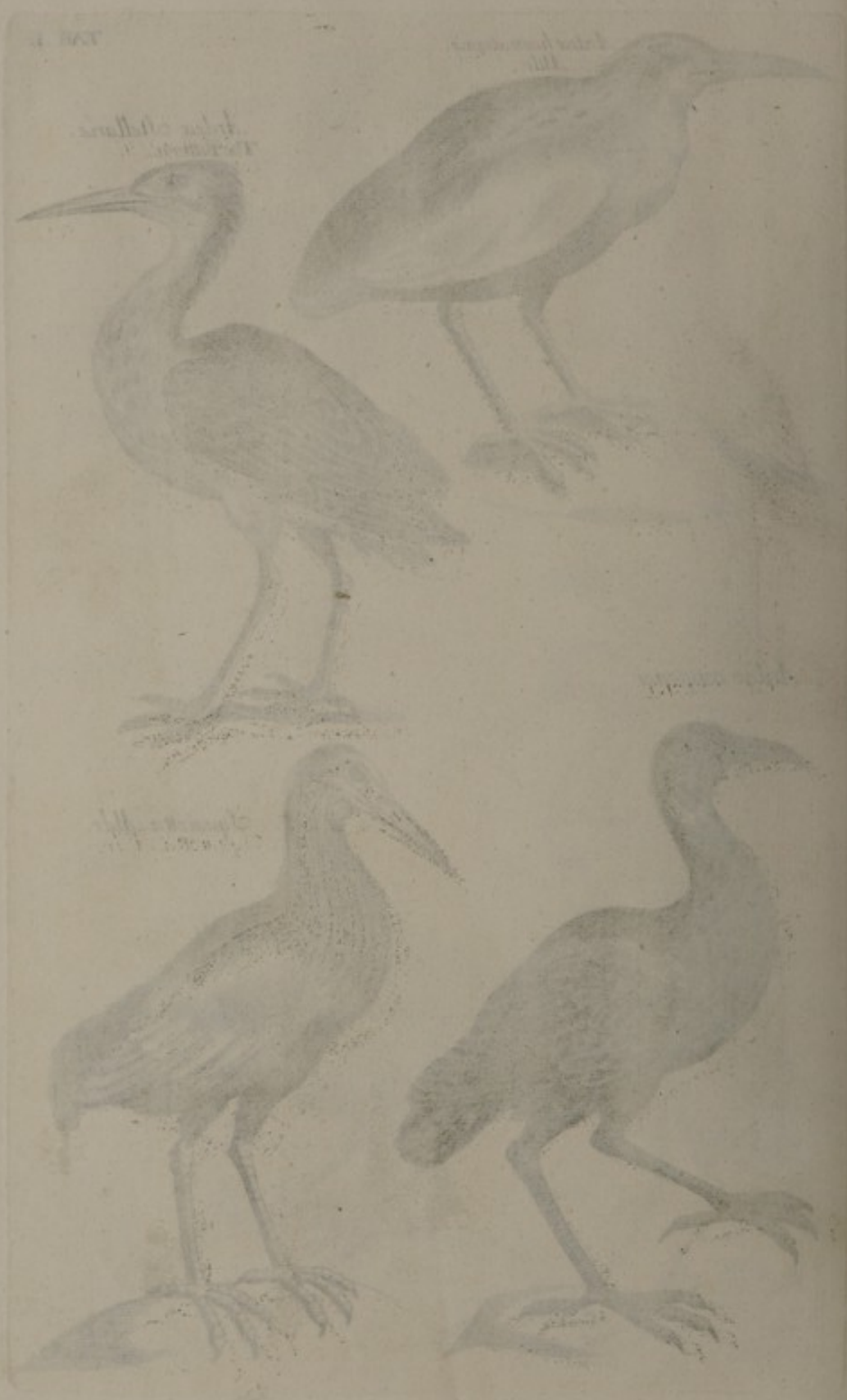
Ardea Stellaris.
The Bittern.

Ardea congener

Squaiotta Aldr.

IBIS

IBIS

IBIS

IBIS

IBIS

Soco
Marggravij

Cocoi
Marggravij.

Cariama Brasili-
ensis Marg.

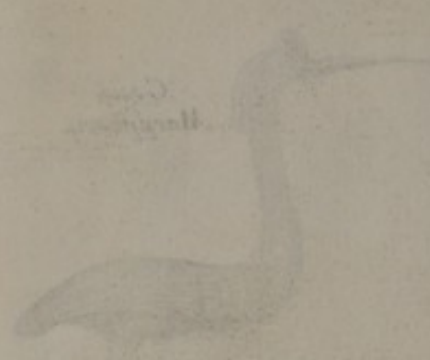
Ardeola Brasili-
ensis Marg.

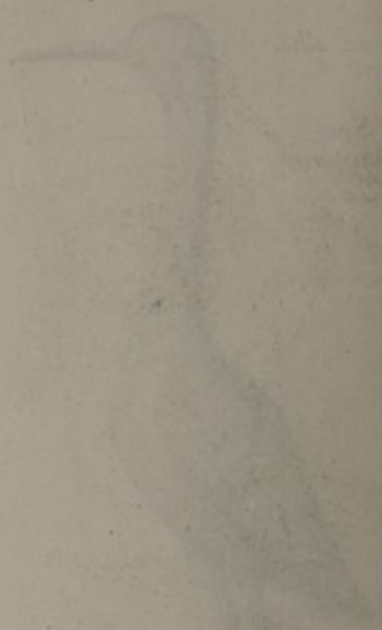
Fulica Major
The greater Coot.

PLATE III

Swallow

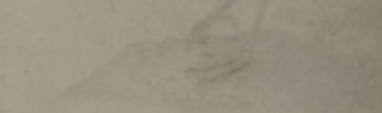
Swallow

Swallow

Swallow

Swallow

Ciconia alba
The Stork.

Ciconia nigra
The Black Stork.

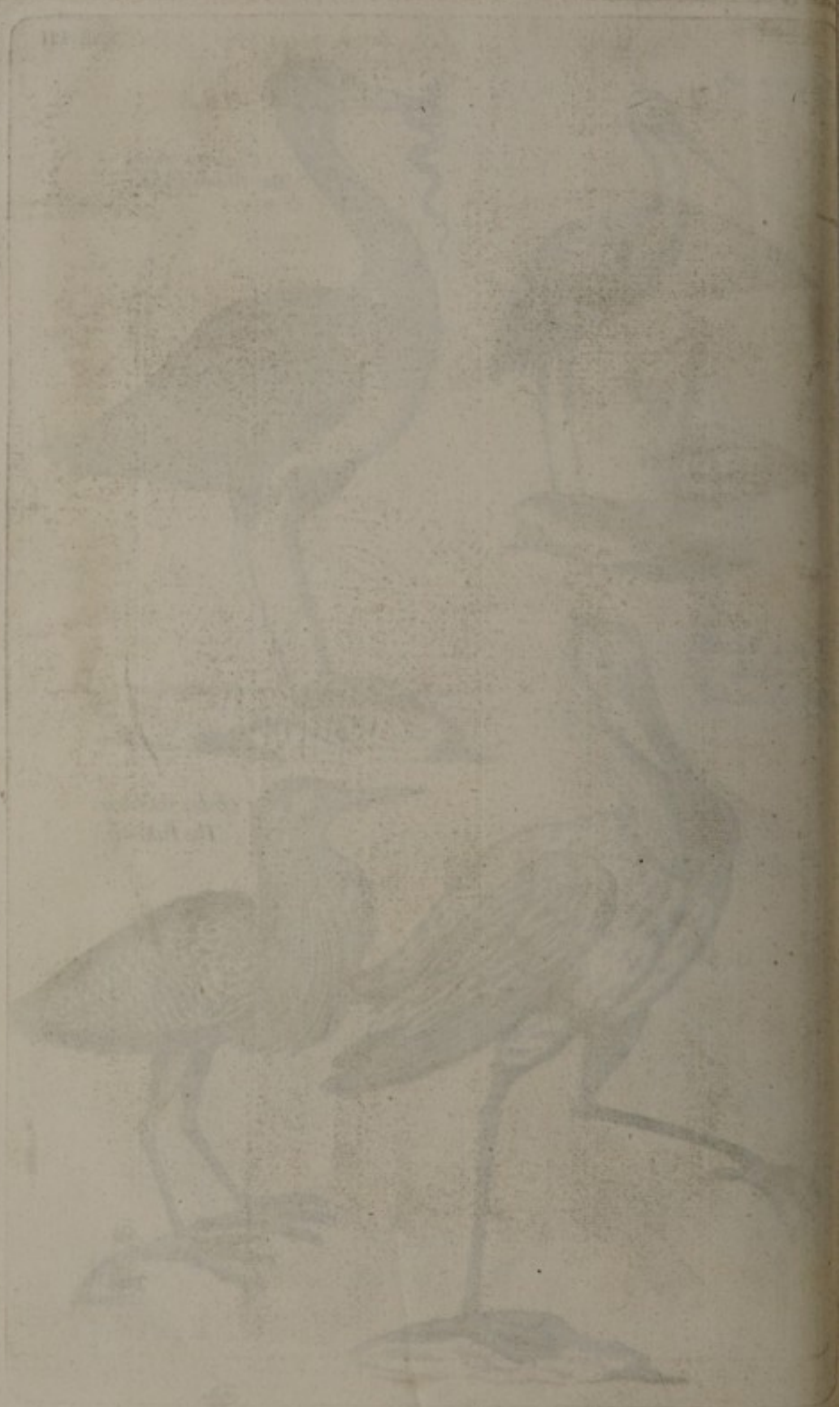

*Plataea seu Al-
bardeola.*
The Spoon bill.

Ardea stellaris.
The Bittern.

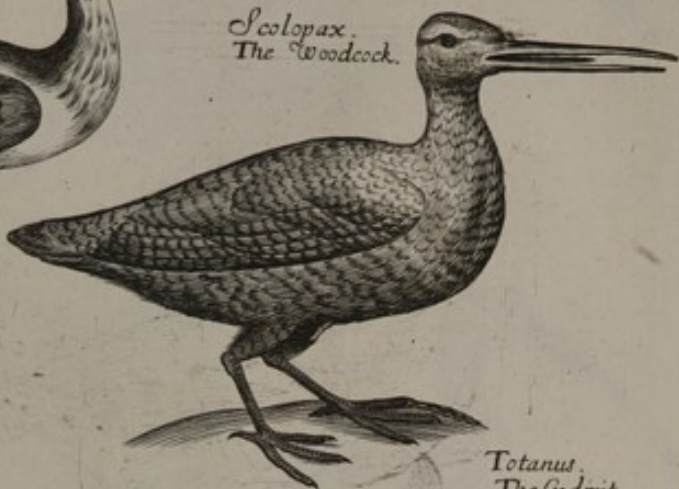

Guarauna.

Scolopax.
The Woodcock.

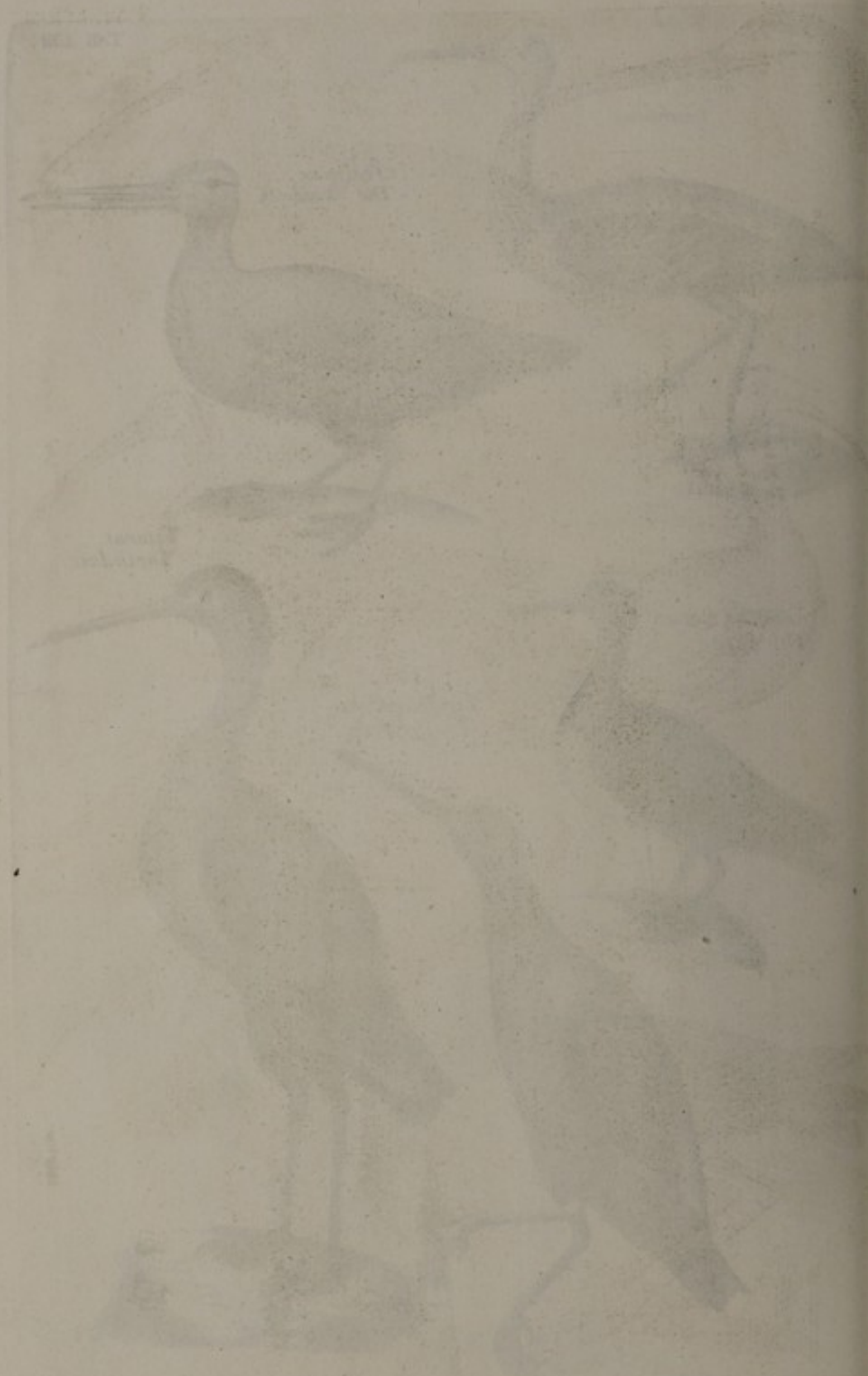
Totanus.
The Godwit.

Gallinago minor.
The Snipe.

Fedoa altera.
The Yarnhelp.

Arquata
The Curlew.

Curicaca

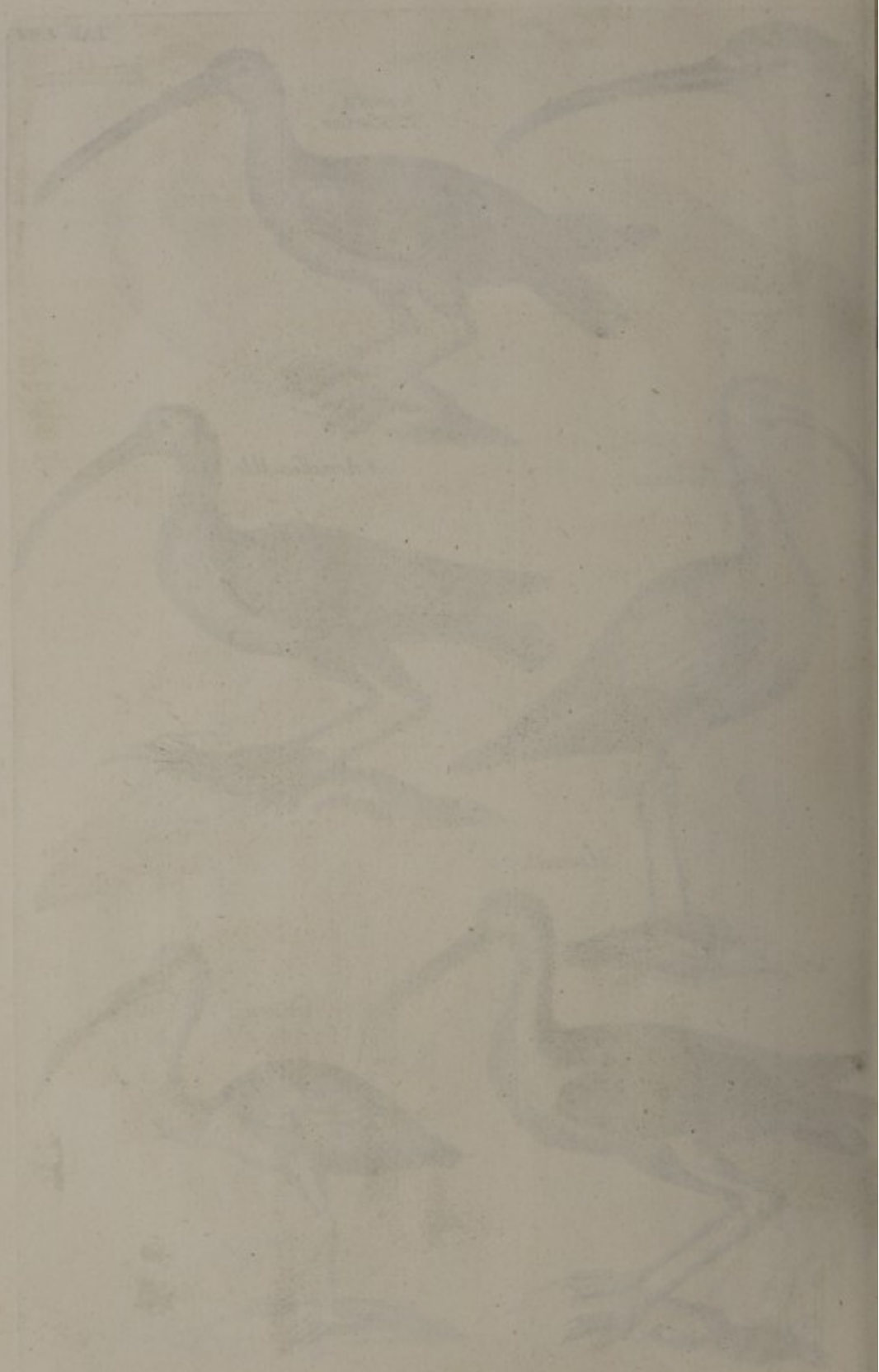
Falcinellus Aldr.

Himantopus

Guara

Glottis seu Pluvialis
major Ald.

Hamatopus.
Bellony.

Gallinula erythropus
major.
The Redshank.

Morindlus.
The Dottrell.

Tringa minor.
The Sandpiper.

Tringa.

*Callidrys
ngra.
The Knot.*

*Rotknuffel.
an *Avis pugnax*
fem.*

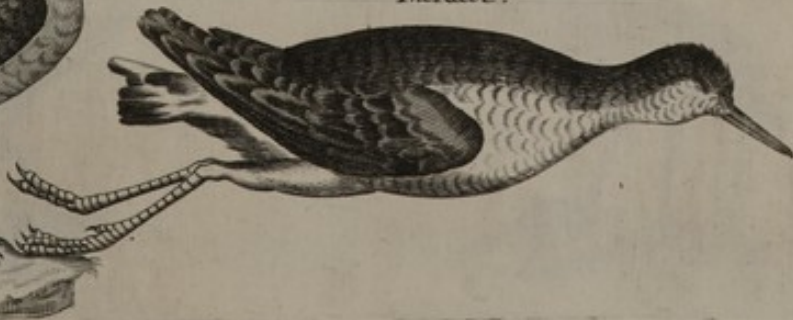
Cinclus Bellonij

*Avis pugnax mas
A Ruffe*

Mathkeltzell.

*Avis pugnax femina.
The Reeve.*

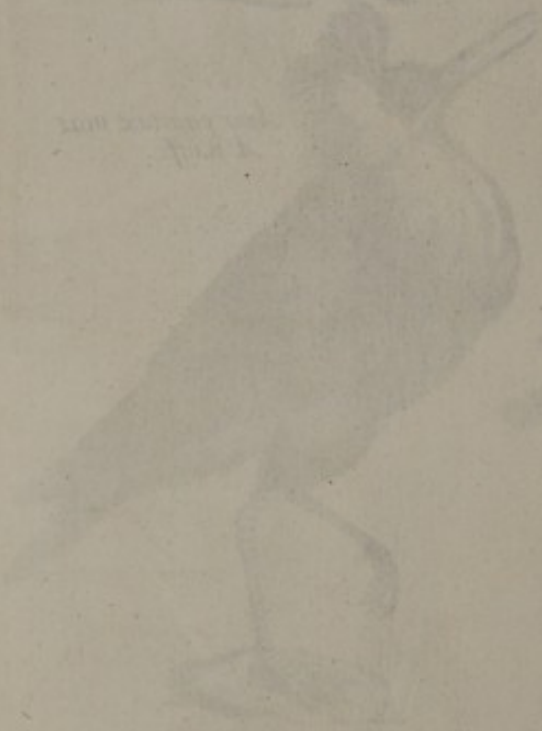
PLATE I

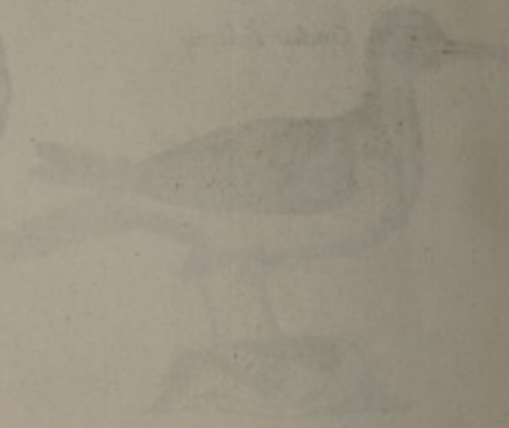
Podiceps cornutus
Linn.

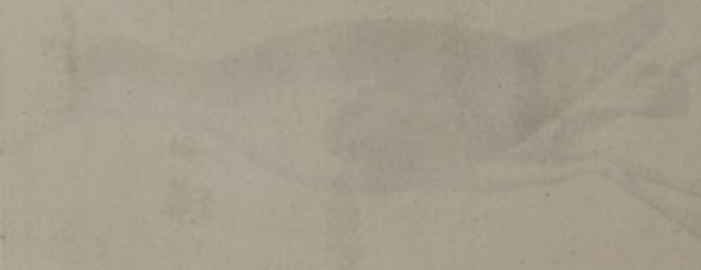
Podiceps cornutus
Linn.

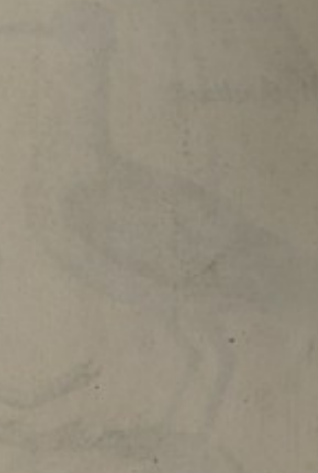
Podiceps cornutus
Linn.

Podiceps cornutus
Linn.

Podiceps cornutus
Linn.

Podiceps cornutus
Linn.

Pluvialis viridis
The green Plover.

Vannellus
The Lapwing.

Pluvialis cinerea
The grey Plover.

Morinellus
The Dottrell

Charadrius alter.

Charadrius
The Sea Lark.

Morinellus marinus
The Sea-Dottrell.

Oedionomus The
Stone Curlew

Iunco avis.

Gallinula chloropus
The Waterhen or
more-hen.

Poliopus Gallinula
minor.

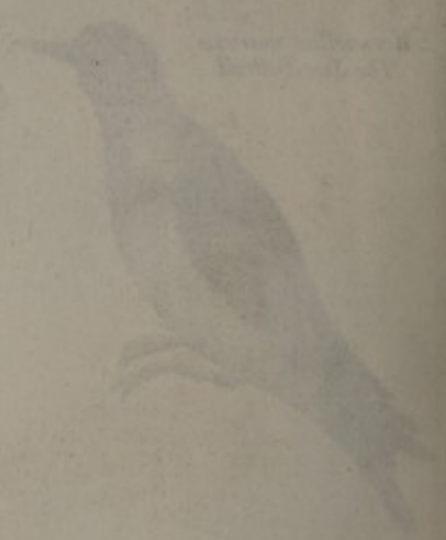

Rallus aquati-
cus.
The Water Rail.

Phalaropus lobatus

Phalaropus lobatus

Phalaropus lobatus

Phalaropus lobatus

Phalaropus lobatus

Phalaropus lobatus

Iacana.

Tamatia.

Colymbus major
The greater Loon or Diver

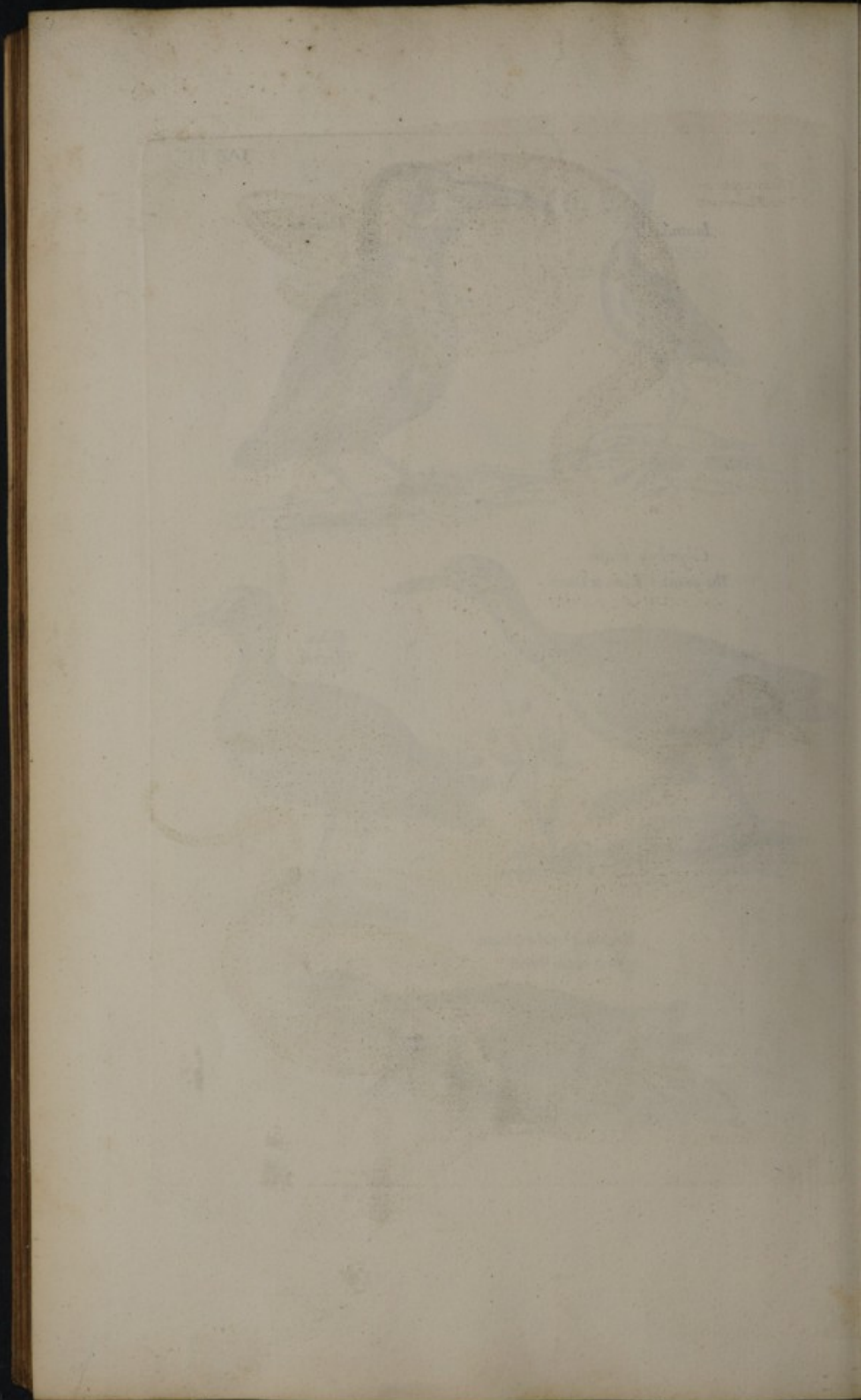

Filica
The Coot.

Mergulus melanoleucos
rostris acuto brevi.

Phaenicopterus
The Flamant.

Trochilus Aldrov.

Recurvirostris Apsolita
Italerum.

Colymbus cristatus.
The crested Diver
or Loon.

Colymbus maximus caudatus.
The greatest Loon.

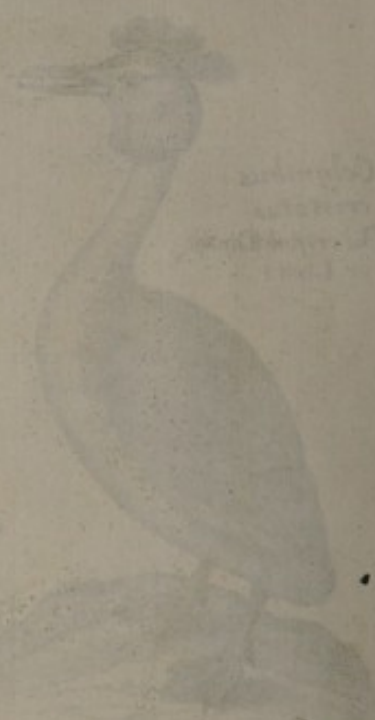
Colymbus minor.
The Didapper or
Dobchick.

Colymbus seu Podiceps cinereus.
The ash-coloured Loon.

Columba macroura
The Greater Duck

Columba macroura
The Greater Duck

Columba macroura
The Greater Duck

Columba macroura
The Greater Duck

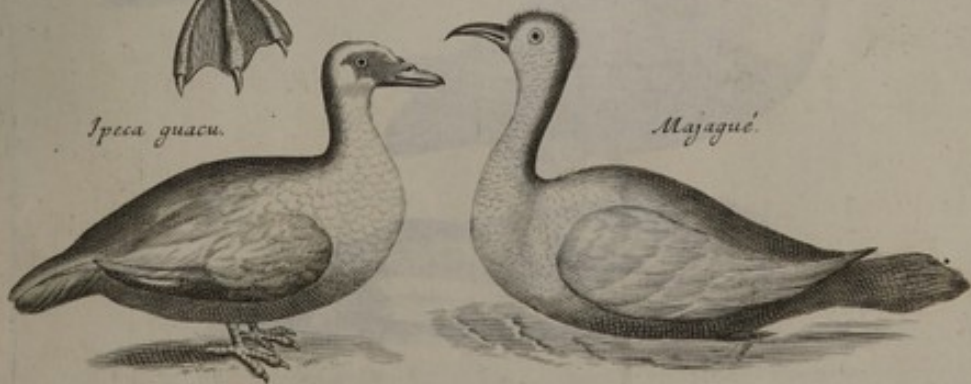

Colymbus maximus stellatus
The greatest Speckled Diver or Loon

Os curvis
Colymbi
The Leg bone
of a Diver

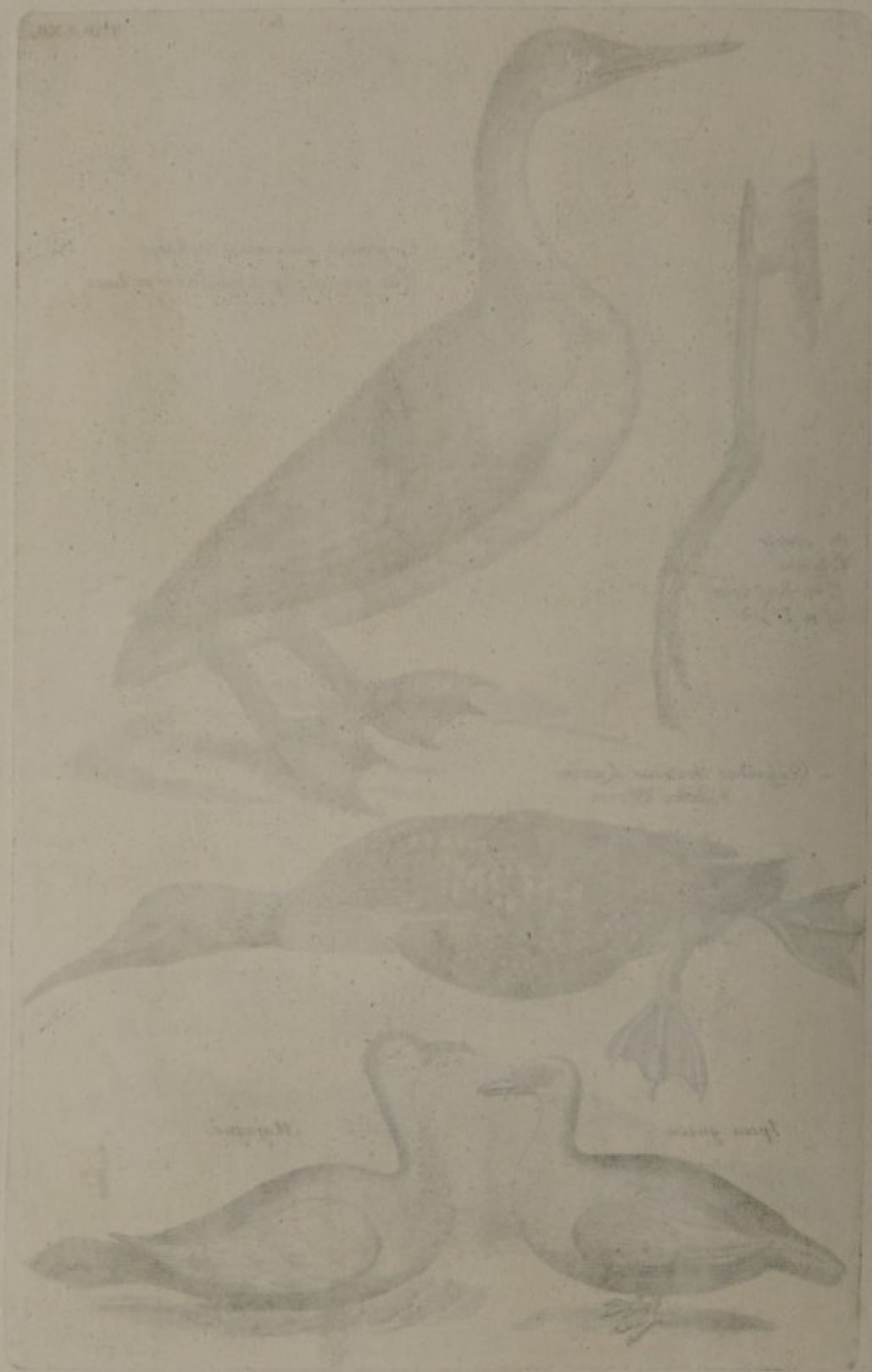

Colymbus Arcticus Linnæ
dictus Worm.

Ipeca guacu.

Mayagué.

Corvus aquaticus.
The Cormorant.

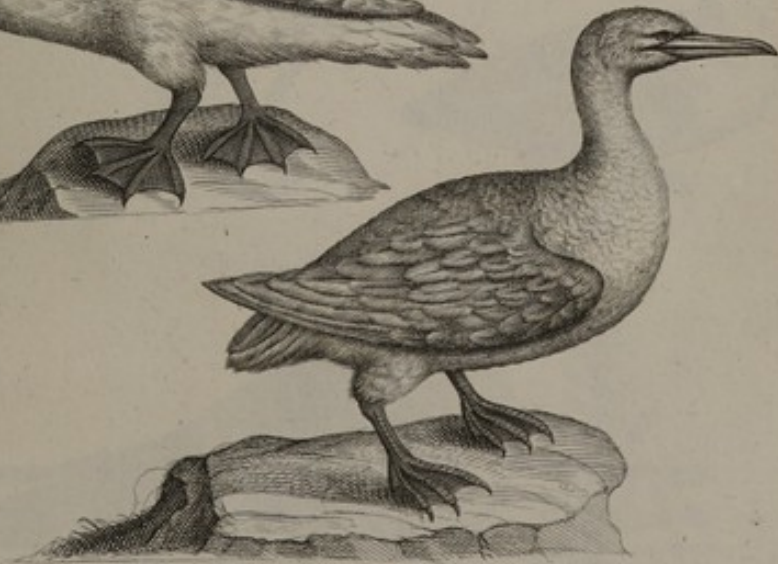
Graculus palmipes.
The Shagge.

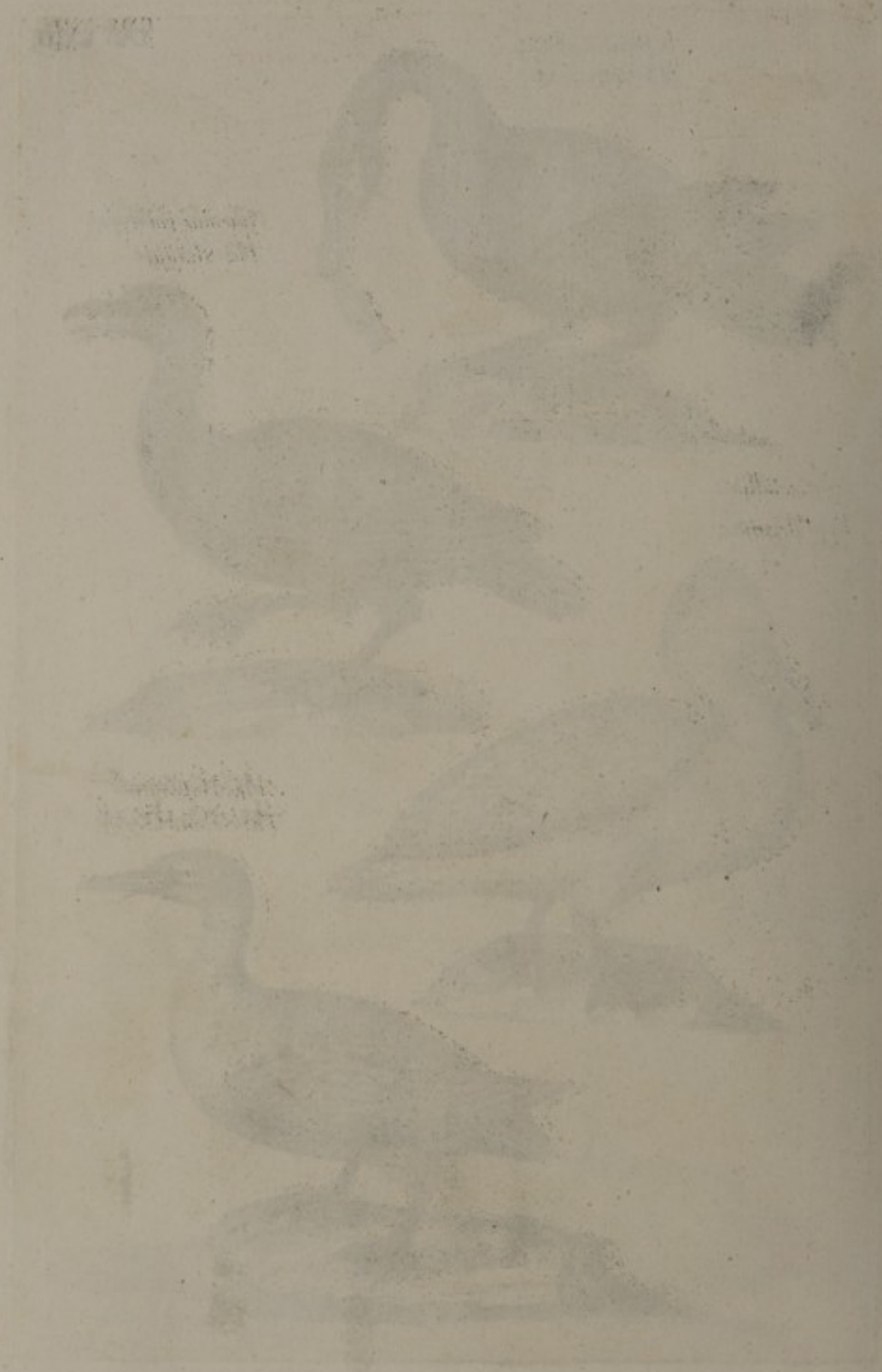

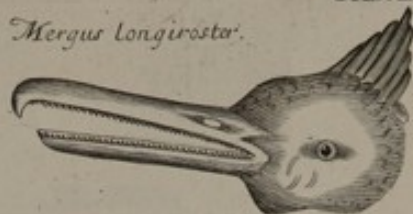
Onocrotalus.
The Pelecanus.

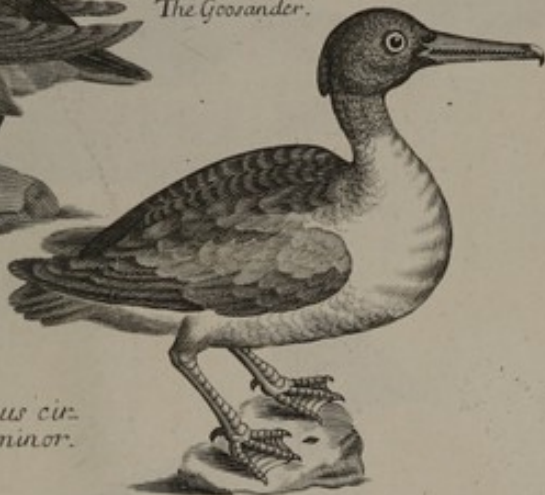
Anser Bassanus.
The Soland Goose.

Mergus
The Goosander.

Abellus
The Smew.

Mergus Bellonij

Penguin Wren.

Alca Hoieri.
The Razor-bill or Auk.

Anas Arctica Clus.

Lomvia Hoieri.
The Guillemot.

Larus hibernus.
The Cuddy moddy.

Larus griseus
maximus.
The great grey-
Gull.

Larus albo-cinereus torque
cinereus

Larus cinereus rostris &
pedibus rubris The Pomit.

Catarracta Aldrov.

Cephus Aldrov.

*Larus major cinereus
Balt.*

Skua Hoieri.

Carex albina

Carex albina

Carex albina

Hirundo marina major
The greater Sea Swallow

Larus nigro-cinereus
palustris.

Actocilla flava
The yellow water wagtail.

Larus niger
The scare-crow

Larus cinereus Bellon.
The Tarrock.

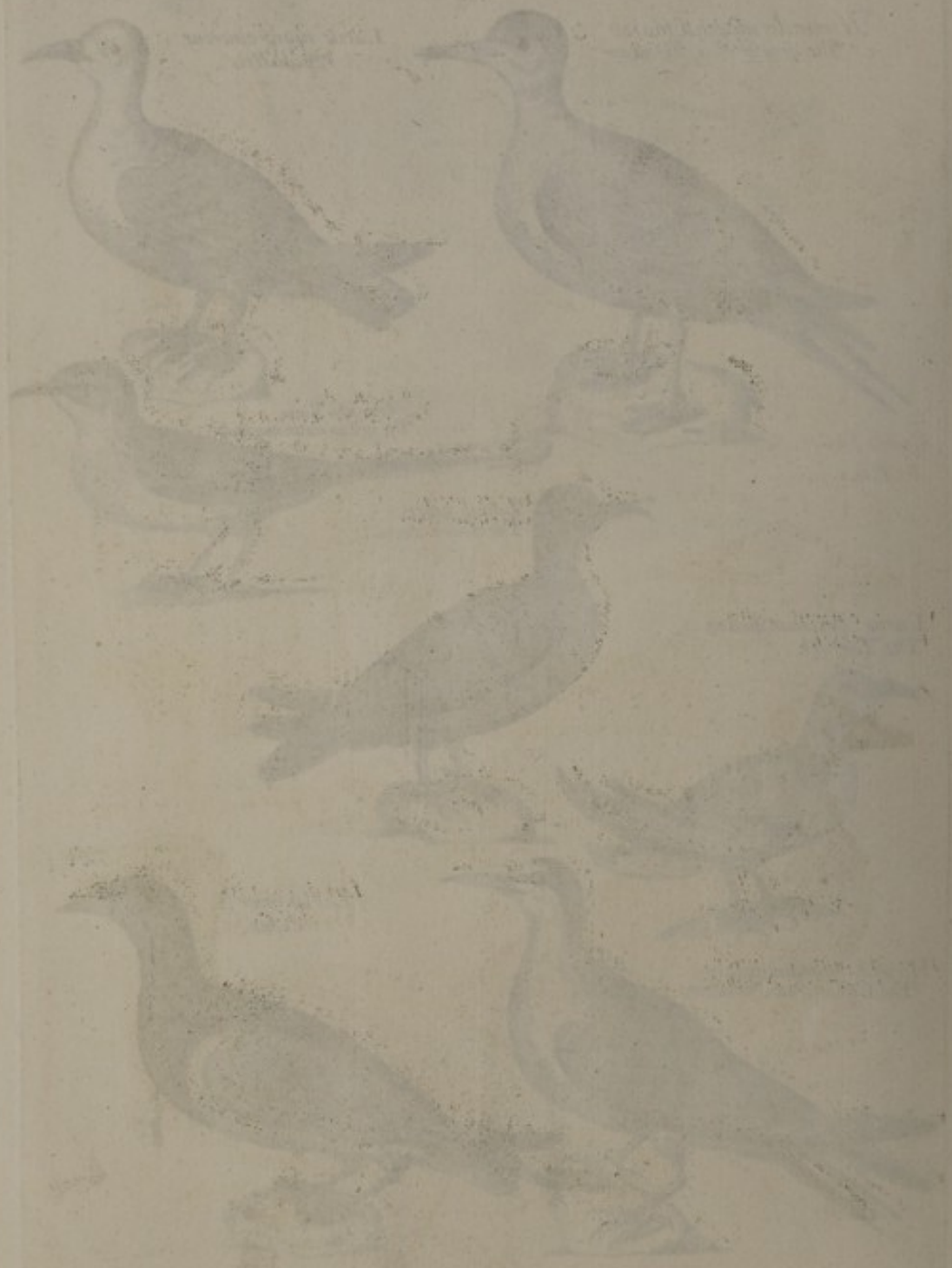
Hirundo marina minor
The Lesser Sea Swallow.

Larus niger *fidipes.*

1821

Cygnus.
The Swan.

Cygni feri caput.
An Elks head.

Branta.
The Brent-goose.

Anser ferus.
The wild Goose.

TAB. I. BAT

Anser Canadensis
The Canada Goose

Tadorna Bellonij
The Sheldrake.

Anas niger major
The great black Duck.

TAF. XXX

Swan (Cygnus)
the Great Swan

Swan (Cygnus)
the Lesser Swan

Swan (Cygnus)
the Common Swan

Anser Gambensis
The Gamo-goose.

Anser cygnoides
The Swan-goose.

Tadorna Bellonij
The Sheldrake or Burrough Duck.

Boschas major
The wild Duck
or Mallard.

The Gadwall or
Gray.

Anas fera fusca
Penelope Veterum.
a Pochard.

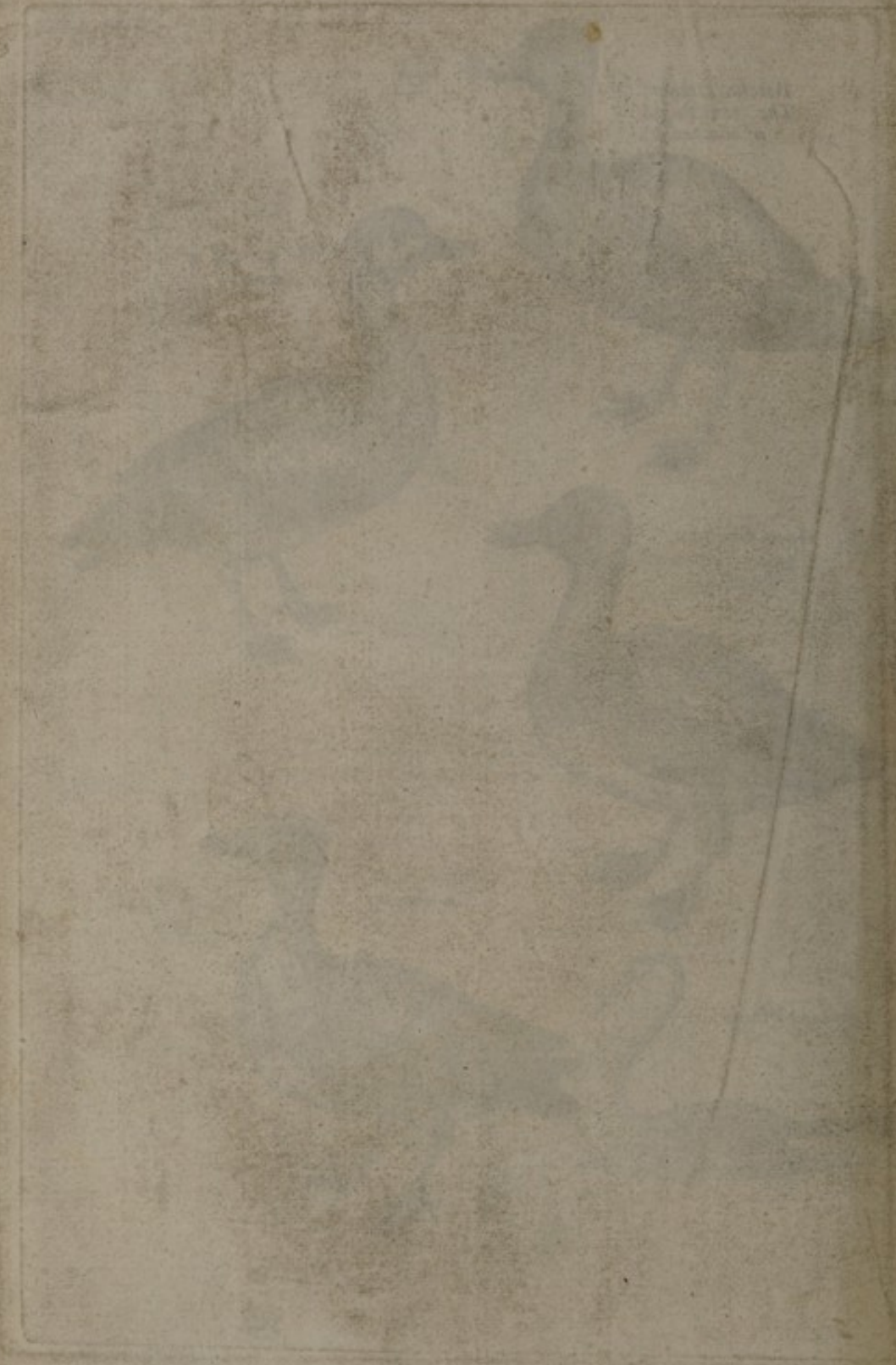

Penelope Aldr
The wigeon.

Anhinga Marggrav.

Anas audacuta.
The Sea-Pheasant.

Capo rosso.
Anas fera
fusca min.

Anas Fuligula
prima Gesn.

Clangula
aspera arteria.

Clangula Gesn.
The Golden eye.

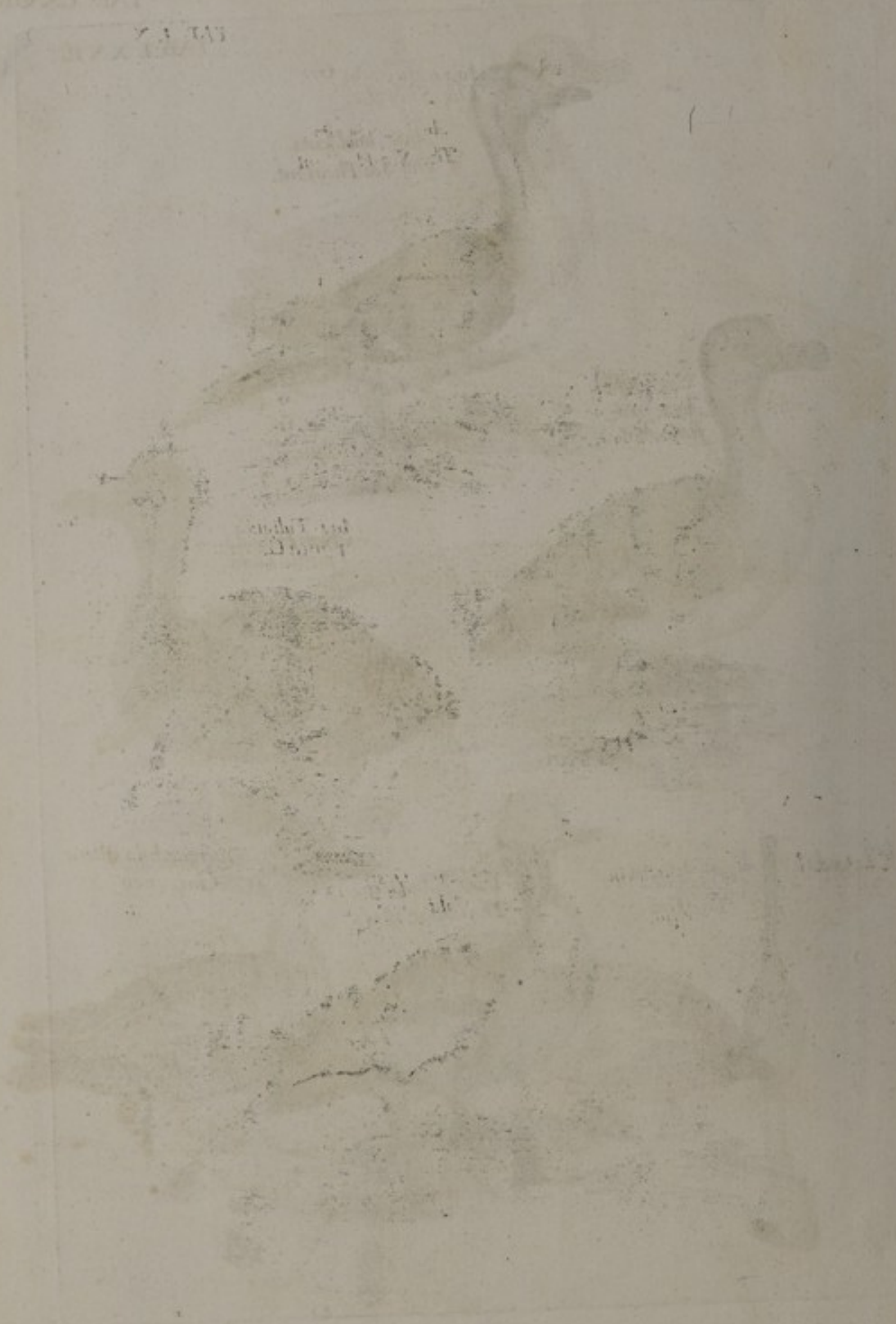
PLATE I

PLATE I

PLATE I

PLATE I

PLATE I

Anas dypeata Germ.
The Shoveler.

Anas niger minor.
The Scoter.

Querquedula.
The Teal.

Querquedula altera.
Garganey

TABLE XXXIII

The Swander
The Swander

The Swander
The Swander

The Swander
The Swander

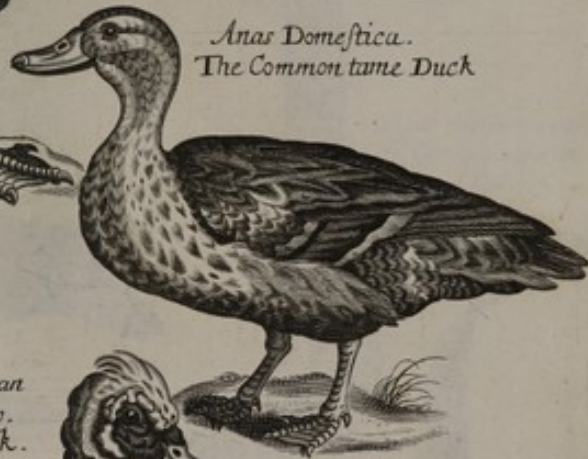
Anser Domesticus
The tame Goose.

Ipecati Apoa.

Anas Domestica.
The Common tame Duck

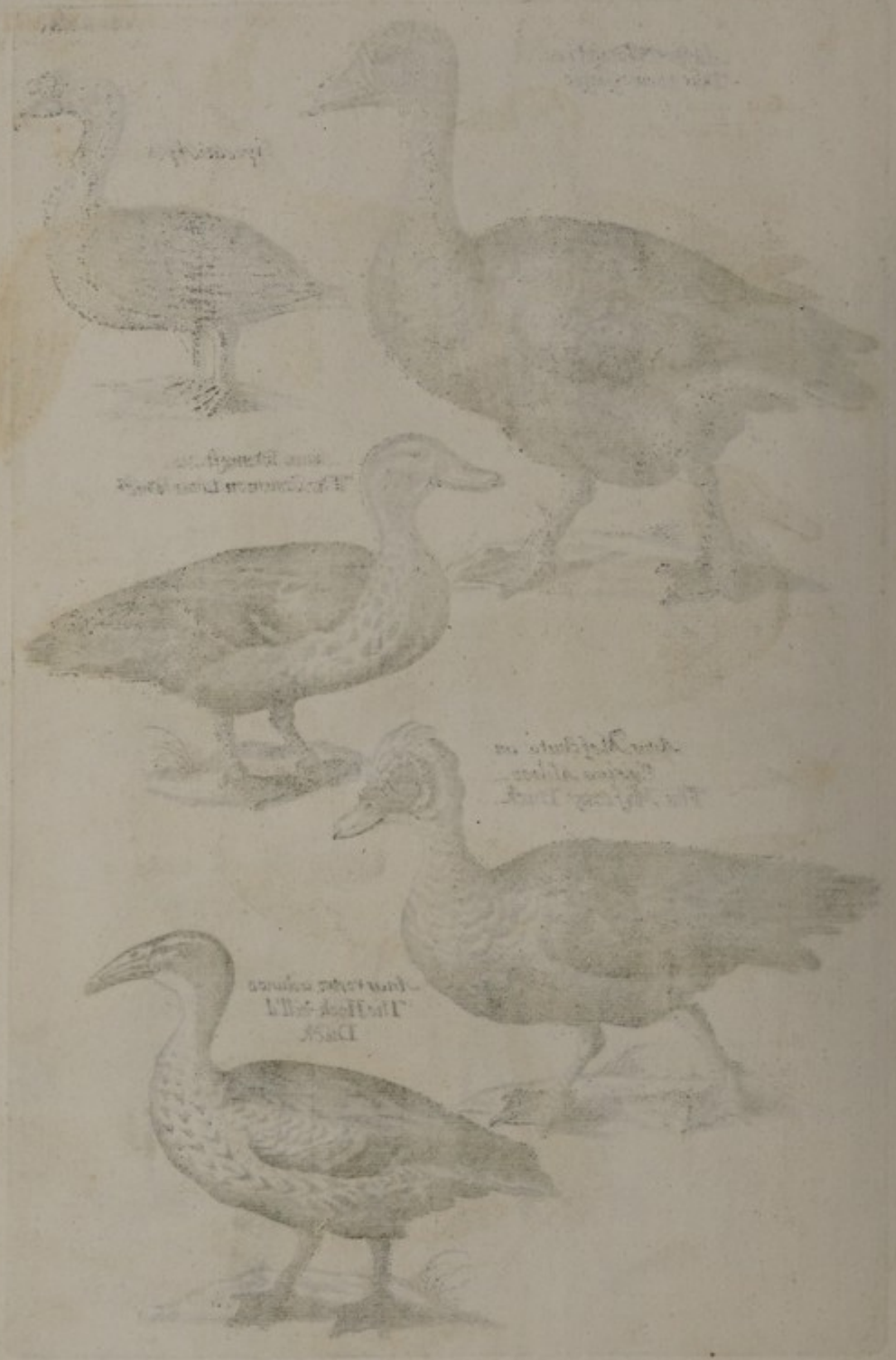

Anas Moschata an
Cairina Aldrov.
The Moscovy Duck.

Anas rostro adunco
The Hook-bill'd
Duck

Mallard Duck

Muscovy Duck

Golden Plover Duck

Common Duck

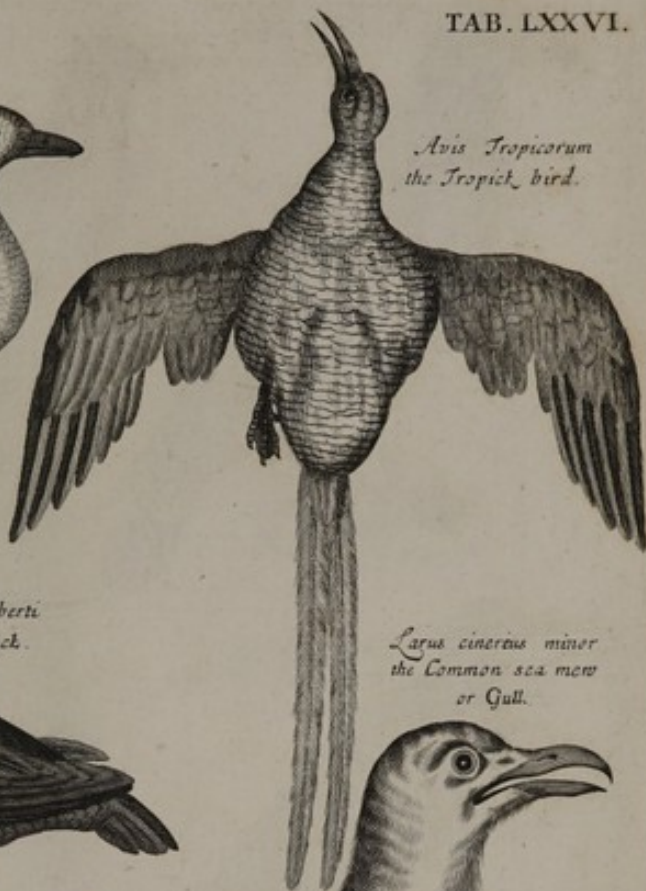

Black Duck

Anas circia Gesu:
the Summer Teal.

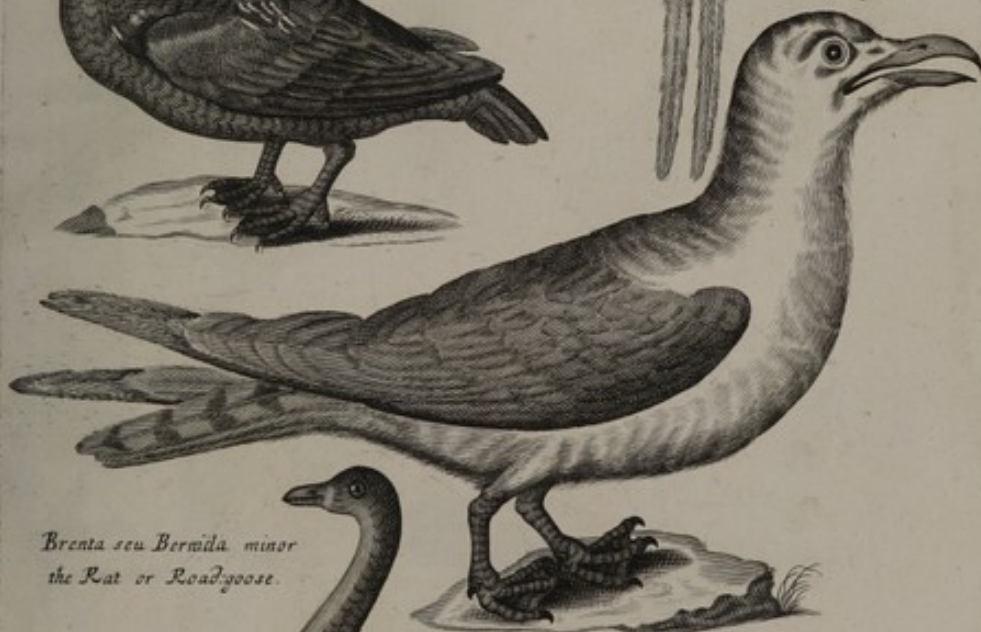
Avis Tropicorum
the Tropic bird.

Anas S Cathberti
St Cathberts Duck.

Larus cinereus minor
the Common sea mew
or Gull.

Brenta seu Bermuda minor
the Rat or Roadgoose.

Cuculus Prior.
the Cuckow.

Cornix cinerea frugiloga,
the Ruyfton Crow.

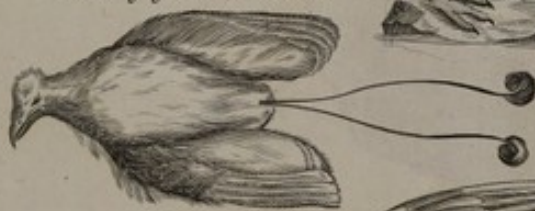
Montifringilla major.
the Greater Brantling.

Oediconomus Bellon.
the Stone Cerlew.

Manucodiata Rex Alar
The King of birds of Paradise.

The Rabihorcado.

